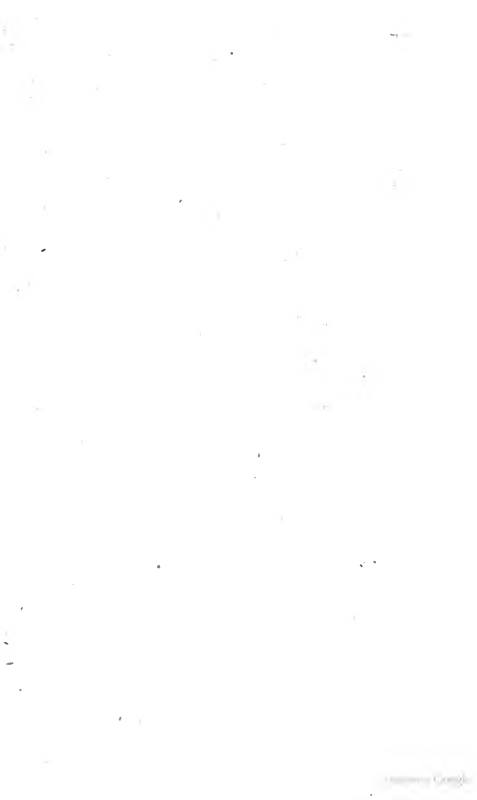






or







C. VELLEII
PATERCVLI
HISTORIAE ROMANAE





C. VELLEII
PATERCVLI

QVAE EXSTANT OPERA

EX RECENSIONE

DAVIDIS RVHNKENII

TOMVS PRIMVS



AVGVSTAE TAVRINORVM
EX TYPIS VIDVAE POMBA ET FILIORVM

ANNO MDCCXXIII



C. VELLEII

PATERCVLI

QVAE EXSTANT OPERA

EX RECENSIONE

DAVIDIS RVHNKENII

AVGVSTAE TAVRINORVM
EX TYPIS VIDVAE POMBA ET FILIORVM.

ANNO MDCCXXI.

TYPOGRAPHVS TAVRINENSIS

L. S.

Quid in elegantioribus literis prae-
stiterit D. Ruhnkenius, Velleii inter-
pres, tum viri fama ostendit, tum
vero perelegans Wyttembachii nar-
ratio, qui uberem ad disserendum
materiam nactus, de universa eius
doctrinae ratione scripsit copiosissi-

me. Floruit ille superiore proxime aetate apud Batavos, quum critica ars, incensis multorum studiis, vehementer exulta, novam lucem a Wesselingii, Piersoni, Lennepii, Valckenarii laboribus acciperet. Fuit tunc vitalis quidam halitus, qui omnes eruditionis et philosophiae partes pervaderet; tunc igitur et ignotum antea iter orientalibus literis munivit Albertus Schultensius, et graecis Tiberius Hemsterhusius, cuius accuratissimae disciplinae particeps Ruhnkenius, quod ingenio valeret plurimum, non solum critico acumine in tractandis veterum libris inclaruit, sed eum etiam latini sermonis cultum adhibuit, ut hac in re ad praestantiorum laudem videretur accedere. Ne multus sim, satis erit meminisse ipsius in Timaeum Sophistam commentarii,

qui propter coniiciendi felicitatem et plenam ac nitidam brevitatem Brunckio V.C. unice probatus, sitim movit eruditorum, quam, editis postea in Longinum et Homericos hymnos animadversionibus, nec non altero Hesychii volumine, quod Albertius inchoatum reliquerat, cumulatissime explevit.

Eo autem libentius eiusdem ad Velleium adnotationes iterum edendas curavi, quod quasi specimina sunt disputationum, quas summus vir in tradenda historia publice haberet. Huic namque muneri se pulchre satisfacere putabat, si graecum aut romanum historicum deligeret, in quo enarrando temporum ac rerum causas penitus investigaret, et subtiliore textus interpretatione iudicandi sollertiam et pulchri verique sensum

in auditoribus acueret. Sic enim existimabat, antiquitatem non aliunde quam ex ipsa antiquitate esse cognoscendam; qui secus faciat perinde errare, ac si quis de populis et regionibus non ex earum moribus, sed ex hospitibus et peregrinis iudicium ferat. Quum autem in Livio aliisque egregiam operam posuisset, diligentiores tamen in Velleio adhibuit, quod in ingeniosissimo scriptore Sallustiani stili vestigia, cui praesertim studeret, docta quadam voluptate persequeretur. Hunc igitur librarium rogatu sic adornavit, ut non tam commentarios sedulo scriberet, quam subitas dictiones et suam quodammodo in docendo vocem referret.

Scio Ruhnkenium iam senem, quasi eum sui laboris poeniteret, de nova Velleii editione suscipienda co-

gitavisse. Sed hoc erat hominis, qui, inclinata aetate, in sui calumniam incidisset, atque operum perfectionem non ex re, sed ex infinita mentis elegantia metiretur. Quod autem suis parum acquiesceret, in causa fuisse puto, cur Beati Rhenani, Lipsii, Heinsii animadversiones satis prolixas adiungeret, a quibus tamen evulgan-
dis in praesentia abstinui, ratus, his etiam omissis, suam libello utilitatem et pulchritudinem constare. Sed huius rei totum penes te sit iudicium, amice lector; hoc unum te rogo, ut, si quid sentias desiderari, id non negligentiae, sed opinioni hominis tribuas, qui parva ipsa mole librorum suum tibi delectum probare, tuisque studiis et rationibus maxime velit consulere. Dabam XI Kal. Novembr. an. MDCCCXXI.

NOBILISSIMIS ADOLESCENTIBVS

HENRICO ET IACOBO FAGEL

S. P. D.

DAVID RVIINKENIUS

Centesimus annus ipse est, cum vir eximius¹, Nicolaus Heinsius, Velleium Paterculum, animadversionibus suis expositum, uni ex maioribus Vestris, Caspari Fagelio, primario reipublicae Batavae administro, dedicaret. Quae res mihi circumspicienti, cui novam eiusdem scriptoris editionem donarem, gentem Vestram, ut vetustate et amplitudine

splendidissimis parcm, sic insito quodam
literarum amore plerisque superiorem, in
animum revocare potuisset. Verum nihil
attinet, dedicandi causas, quae in promptu
sunt, tam alte repetere. Etenim, quae magna
felicitatis meae pars est, a multis inde annis
talem necessitudinem cum familia Vestra
constitutam habeo, ut nemo me Fageliani
nominis sit observantior, nemo Fageli in
voluntate semel erga me suscepta constan-
tior. Cuius coniunctionis initium ortum est
tum, cum parens Vester meam in discipli-
nam tradebatur. Atque hic animum meum
tentari sentio, ut in illius viri laudes digre-
diar, quo neminem omni laude digniorem
cognovi, quem ob raras animi ingenique
dotes incredibili quodam amore dilexi, quo
denique disciplinae meae alumno vere mihi
visus sum posse gloriari. Sed nolui vulnus,
quod vix consanuit, virtutibus eius comme-
morandis refricare, aut lacrimas, quae vix
exaruerunt, alieno tempore renovare. Illud
unum dixisse satis sit, ut Vos, Nobilissimi
Adolescentes, qualis Vobis pater imitandus
sit, mature intelligatis, me, tametsi per
vitae rationes sexcentos iuvenes ad huma-

nitatem formarim, nunquam tamen felicius, et omnibus numeris perfectius, quam parens Vester nactus erat, ingenium tractasse, neque adeo de ullo discipulorum meorum spem concepisse maiorem. Itaque ex talibus sui documentis iam tum augurabar, in eo reipublicae Batavae aut Wittios, aut Slingelandos, aut his similes, redditum iri. Neque hoc augurium nos sefellisset, nisi Deo visum esset, hoc tale ingenium patriae tantum ostendere. Sed ut ad ea, quae rem propius attingant, progrediar, solebat parens Vester, etiam cum ad summos honores pervenisset, saepe multumque de Graecis et Latinis literis mecum agere, et de obscuris vitiativae veterum scriptorum locis, ex quibus ipse expedire se non posset, meam requirere sententiam. Hoc idem fecit in Velleio Paterculo, cuius acumine in ingenii moribusque notandis vehementer delectabatur. Quem cum ego paullo accuratius legere coepissem, ut talis et viri et amici dubitationibus, si possem, satisfacerem, blandiente, ut fit, successu, novae editionis adornandae natum est consilium. Quae cum ita sint, quos potius in fronte huius editionis

alloquar, quam Vos, Adolescentes Egregii, quorum pater mihi Velleii edendi caussam praebuit? aut quibus potius hoc munusculum deferam, quam Vobis, in quos omnem, quo quondam patrem complexus sum, amorem transfudi? Neque hunc talem animum temere adversus Vos suscepi. Etenim pro amicitia et usu, qui mihi Vobiscum intercedit, ex proximo cognovi ingenii Vestri vim et praestantiam, quae non eas solum artes, quibus adolescentia impertiri solet, celeriter arripiat, sed abstrusiores etiam, ac talis aetatis captum superantes, et cupide appetat, et facile assequatur. Quid dicam de singulari literarum amore, quo Vos ita incensi estis, ut saepe tempus, quod animo remittendo et corpori tuendo dari solet, invitis illis, qui adolescentiam Vestram regunt, in bonorum librorum lectione collocetis. In quo nihil degeneratis a gentis Fagellianae indole. Nam cum tot gentiles Vestri summis, quos respublica habet, functi sint honoribus, nemo tamen huc escendit natalium praesidio fretus, sed omnes haec sibi ornamenta acerrimo bonarum artium studio, et nunquam remisso labore pepererunt. Iam

in tanta Vestra intelligendi celeritate, cum pari discendi assiduitate coniuncta, quis est, qui miretur, Vos, qua aetate alii literarum initiis imbuuntur, ea gradum ad Academiam nostram facere? Equidem mihi pulchrum et gloriosum duco, Vos ab Avo Vestro, summae prudentiae et doctrinae viro, quem ego totum tribus Horatii verbis, mitis sapientia Laeli, describere soleo, meae potissimum esse disciplinae commendatos; credo, quod ex sermonibus nostris perspexerat, meos de studiorum ratione sensus mirifice congruere cum suis. De eius igitur sententia, verissime iudicantis, maximam humanioribus literis vim inesse ad ingenium humanum conformandum, biennium totum in Graecis Latinisque scriptoribus legendis, in antiquitatis et veterum annalium memoria replicanda consumetis, assumtis e Mathesi et Philosophia partibus iis, quarum utilitas in vita civili maxime cernatur. Tum his fundamentis Iuris Romani scientiam, non nudam istam et ieiunam, sed multarum artium comitatu circumfusam, superstruetis. Tandem, ubi plenior iudicandi maturitas venerit, ad gravissimas quaestiones de Legibus Naturae et

variorum populorum progressi, Academicorum studiorum curriculum decurretis. Ex hac severa, et iam inde a Scaligeranis et Grotianis temporibus ducta disciplina immortales illi viri, quos Belgium Foederatum iure opponit aliis nationibus, prodierunt. Quæ si perturbata aut eversa fuerit per novatores, quorum interest discipulos a literarum cultu rudes habere, quo facilius eos in admiratione sui teneant, magnopere verendum est, ne in hominum vere doctorum locum succedant barbari et subtiliter loquaces circulatores. Sed meliora ominari licet, cum Vos, Iuvenes Praestantissimi, tam paratos videam ad antiquam illam viam, quæ sola ad excellentem eruditionem ducit, alacriter ingrediendam, et ad optimam illam disciplinam, quæ Vobis in avito paternoque exemplo est, constanter persequendam. In Vos igitur, tanquam eximiam spem patriæ sucrescentem, omnium ora conversa sunt, in vos publica exspectatio erecta: in Vestra denique indole excolenda Leidensis Academia sperat se omnibus, quid recta institutione effici possit, planissime ostensuram. Valete.

Dabam Leidæ a. D. xx Iulii MDCCLXXVIII.

D. RVHNKENII

PRAEFATIO

Quod a veterum scriptorum editoribus, qui criticam rationem sequantur, iure postulatur, ut in praefatione accuratam Codicum et Editionum, quarum in lectionum iudicio sit auctoritas, historiam contexant, id nobis in summa faciendi voluntate facere non licet. Est enim unus tantum huius scriptoris Codex, una, quae auctoritatem habeat, Editio. Vnicus ille, et ne integer quidem MStus, qui Velleium conservavit, sub renascentium literarum tempus, in coenobio Murbacensi repertus est; ex quo summa diligentia et pari fide per Beatum Rhenanum, felicem bonis libris proferendis virum, expressa Editio prodiit Basileae apud Io. Frobenium 1520, fol. De Codice ita scribit Rhenanus: *Non satis erat, vetustatem utilissimum opus initio suo truncasse, nisi fine etiam suo mutilaretur: ut nihil dicam de vitiis, quibus in medio foedissime deformatum est. -- Meus codex et unicus erat, et mendosissimus. Ausim iurare, eum, qui illum descripserat, ne verbum quidem intellexisse: adeo omnia erant confusa, absque ullis punctis aut*

distinctionibus, etc. In tanta igitur mendorum multitudinem cum facile aliquid Rhenani, quamvis in membranis legendis exercitatos, oculos fefellisset, Io. Albertus Burerius recentem a prelo Velleium iterum ad eundem Codicem, qui adhuc penes Frobenium esset, exegit, et discrepantes lectiones, quas cnotasset, Rhenani editioni subiecit, tanta religione hac in re versatus, ut singulas syllabas minuta et anxia diligentia ad calculos vocaret. Quo magis miror, quid in mentem venerit Grutero ad Vellei. II, 49 et 68, fraudis nescio cuius suspicionem iacere; quamquam reperti sunt, qui huius iudicii levitatem temere sequerentur, Burmannus ad Vell. II, 22, et in praef., et Fabricius in Bibl. Lat. T. II, p. 18. Equidem saepe optavi, ut mihi Codicis iterum inspiciendi facultas contingeret, non quod me multa, quae Rhenani et Burerii diligentiam fugissent, inventurum sperabam, sed quo certius hominum de literis bene meritorum fides confirmaretur. Quin etiam amicis quibusdam Alsatis negotium dedi, ut, si Codex Murbacensis adhuc superesset, studiose inquirerent. Sed nullum inventum esse nuntiarunt, sive iam olim mala manu ablatum sit, quoniam nec Montfauconius, Codices Murbacenses recensens, Bibl. Bibliothec. T. II, p. 1175, ullam eius mentionem fecit, sive nuper admodum perierit in monachorum ex sede Murbacensi in Gehenwilarensem migratione, de qua videndus Gerbertus Itin. Alemann. p. 366. Nec alius

dum praeter hunc MStus repertus est, nisi quod Labbeus Bibl. Nov. MSS. p. 167, ex nescio qua bibliotheca memorat *Velleii Paterculi Librum priorem integrum*. Cuius rei fides sit penes auctorem. Sic Murbacensⁱ Codicē oculis nostris subtracto, relinquebatur, ut Rhenani et Burerii non dubia fide staremus. Quorum etiam Notas, singulis paginis veteris scripturae testimonium exhibentes, sub textum revocavimus, aliorum interpretum annotationibus ad libri calcem reiectis. Haec de Editione Rhenani, non solum principe reliquarum omnium, sed una etiam propter fidem et integritatem digna, cui nomen editionis tribuatur. Cum autem in hac editione innumerabiles loci, qui correctione indigerent, superessent, ut quisque mox ad Velleium edendum accessit, ita eius textum pro captu suo vel meliorem fecit, vel corruptit. Quorum editiones, etsi nullum suffragii ius habentes, tamen idcirco inspiciendae sunt, ut, quid quisque correctorum Velleio vel profuerit, vel obsuerit, cognoscatur. Primus, quantum indagare potuimus, in Velleio aliquid mutare instituit Iunta, a nemine superiorum interpretum adhibitus, cuius cura Velleius accessit Iustino et Nepoti, Florentiae 1525, 8. Huic successit Michaël Vascosanus, Velleium addens Appiani Alexandrini versionī latinae, Paris. 1538, fol., cuius item nulla ratio habita est ab interpretibus Velleii. Horum coniecturas diligenter commemoravimus, sicut alii ante nos fecerant in

Bonhommaeo et Gryphio, qui et ipsi nonnihil in Velleio novarunt. Sed hi omnes priscam lectionem parce et modeste tentarunt. Mox exortus est, qui tot ac tantis primae editionis salebris offensus, insigni temeritate, prope novum et a Rhenaniano diversum Velleium protruderet, ac nihil moratus corruptae lectionis vestigia, id, quod ab omnibus intelligi posset, dandum existimaret. Quae Velleii editio subiecta est Scriptoribus Historiae Augustae, ante Erasmi cura editis, et mox repetitis Basileae apud Frobenium, a. 1546, fol., non a. 1542, ut bis per errorem scribit G. Vossius ad Vell. II, 3 et 75, Burmanno causam praebens editionis, quae nulla esset, quaerendae. Titulus hic est: *Vitae Caesarum, quarum scriptores hi: C. Suetonius Tranquillus, Aelius Spartianus, etc. Annotationes D. Erasmi Rot. et Bapt. Egnatii in vitas Caesarum. Accesserunt in hac editione Velleii Paterculi libri II ab innumeris denuo vendicati erroribus. Basileae apud Froben. 1546.* Quem titulum per festinationem legentes Vossius et Burmannus, quod de Scriptoribus II. A. ab Erasmo castigatis dicitur, etiam ad Velleium, qui post accessit, traxerunt. Enimvero Erasmus ignoret oportet, qui talem ei recensionem tribuat. Quis enim minus coniectandi libidini indulsit, aut quis antiqua monimenta tractavit religiosius? Puteanus ad II, 25, inter Velleii corruptores nominat Heleanum quendam, mihi incognitum: *quod depravavit Heleanus, sive quis-*

quis alius posterioribus editionibus manum admovit. Sed quicumque Basileensi illi editioni praefuit, fatearis necesse est, acutum et perdoctum hominem fuisse, in quo nihil, nisi effrenatam, de qua diximus, audaciam reprehendas. Cum igitur haec editio, si minus Velleii manum, at certe quod intelligi posset, exhiberet, quis miretur, eam a doctis indoctisque cupide arreptam esse, Rhenanianam autem, tot ulceribus scatentem, prorsus neglectam? Immo, quod magis mirere, sequentes Velleii Editores, etiam qui Critici dici haberique vellent, hanc adulterinam prae sincera Rhenani expresserunt. Iactat quidem Burmannus, se Velleium ad primam Rhenani editionem exegisse. Sed res non apparet. Ipse quoque Basileensem interpolationem plerisque locis secutus est, satis habens, primae editionis lectiones, quae in textu poni debebant, in notis commemorasse. Quo magis necessarium duxi, verum et germanum Velleium, qualis in Rhenani editione prodiit, tandem aliquando reducere. Quanquam vereor, ne mihi interdum irascantur artis criticae expertes, qui Velleii textum multis locis mendosiores, quam erat in Burmanniana et aliis Editionibus, dederim. Sed sic facere Editorem conveniebat, qui non hominum cruditorum somnia dare vellet, sed prima editione, quae ad unius Codicis exemplum formata esset, per omnia sequenda, summam lectionis veritatem quaerere statuisset. Ne orthographiam quidem, quam-

vis saepe vitiosam, mutare ausus sum, recte, ut opinor, iudicans, in scriptore, qui ex uno tantum Codice prodisset, nullam religionem posse nimiam videri. Nec tamen ita me primae editioni quasi in servitutem addixi, ut emendationibus sive aliorum, sive meis, tam liquidis et certis, ut qui dubitet, stuporis notari subeat, locum in textu denegarem. Tum autem diligenter vetus lectio indicata est, ut, qui novam minus probet, ingenio suo fruatur. Quoniam vero de Iunta, Vascosano, et Editore Basileensi dicere incepimus, non alienum videtur, de reliquis etiam, qui in Velleio recensendo elaborarint, iudicium nostrum interponere. In his alii nullum fere operae pretium fecerunt, ut Schegkii, Popma, Gruterus, Boecklerus. Quorum postremum, si mei res arbitrii fuisset, hac editione prorsus exclusissem, quod dudum explosa est a viris doctis, inprimis a Cl. Ernesto in pulcherrima praefatione ad Tacitum p. 49, eorum stultitia, qui Historicos politica ratione interpretentur. Alii de Velleio praeclare meriti sunt, ut Acidalius, Puteanus, Lipsius, Vossius, Heinsius. Acidalianum nomen gravi invidia laborat, praesertim apud eos, qui nihil in Veterum libris emendandis ingenio, omnia MStorum auctoritati tribui velint. Neque ego negaverim, Acidalium, iuventutis aestu ablatum, multa in notis ad Velleium, quorum ipsum postea poenituerit, effudisse. Sed idem tot tam desperata Velleii vulnera tanta

felicitate sanavit, ut facile appareat, eum, si ad maturitatem pervenire potuisset, maiorem reprehensoribus suis Criticum futurum fuisse. Puteano, cultissimi ingenii viro, quidquid bonae frugis Aldus Nepos attulit, subiectum esse, Aldi ignavia credibile facit. Sed ut iste ab avita paternaque virtute descivit, ita Gerardus Vossius se dignissimum tanto patre filium in Velleio edendo praestitit. Omnium tamen Velleii interpretum longe longeque principem pone Iustum Lipsium, cuius miram sagacitatem in vitiis odorandis, et parem sollertiam in iisdem tollendis, non dubitem critices studiosis, tanquam praeclarum huius artis exemplum, commendare. Nec Heinsii in praef. iudicium discrepat a meo: *Lipsius tot coniecturis pulcherrimis Paterculum emaculavit, ut, cum ubique sit in scriptis felix ac praestabilis, hic tamen senet videri possit post se reliquisse.* At Burmannus hunc principatum Heinsio detulit. In quo iudicio plus, quam deberet, Heinsiani nominis favor, et Lipsiani odium, valuit. Nos aequi simus, et suam cuique laudem tribuamus. Fuit Heinsius omnium, qui fuerunt, et erunt posthac, in poëtis latinis tractandis felicissimus. Sed haec tantopere celebrata felicitas illum destituit in prosae orationis scriptoribus, Velleio, Petronio, Curtio, Tacito, aliis. Ac si dicendum quod res est, discrimen inter sermonem prosaicum et poëticum non satis videtur tenuisse. Qui enim in accurata eius rei scientia fieri

potuisset, ut tot formas poëticas Velleio, et aliis, quos nominavi, scriptoribus obtruderet? Longius a Lipsii laude abest ultimus omnium Velleii Editor, Petrus Burmannus, praesertim in eo scriptore recensendo, in quo, propter crebras corruptelas, res omnis ad acumen criticum, quo illum minus valuisse scimus, rediret. Sed quid quisque boni ad Velleium contulerit, perspicue apparebit ex notis nostris, ubi veras singulorum emendationes commemoravimus, falsas quas refutare longum et molestum erat, silentio nostro condemnavimus. Hactenus de Velleii Editoribus, et nostrae editionis ratione. Sequitur, ut de ipso Velleio aliquid dicamus. Praenomen Velleii incertum fecit Rhenanus, in titulo libri *P.* in ipso libro *C.* edens. Sed *C.* a Rhenano in Codice inventum arbitror, propterea quod, si *P.* reperisset Burerius, id pro diligentia sua non videtur praetermissurus fuisse. Rhenanus autem in titulo *P.* edidit, non Codicem, sed Tacitum Ann. III, 39, secutus. Ego *C.* praeferam, commune cum avo praenomen, quod non minus facile apud Tacitum in *P.* abire potuit, quam in *M.* apud Priscian. VI, p. 706. Nec dubitem assentiri Rhenano in Vita Vell. et Lipsio, *P. Velleium*, legatum exercitus in Thracia, cuius Tacitus l. c. mentionem facit, eundem statuentibus *C. Velleio*, historiae scriptori. Profecto qui familiae suae dignitatem ostentaturus, in tali compendii brevitate locum invenit tritavi, atavi, avi, pa-

tris, patrui, fratris, laudandi, quomodo cognatum alium, praesertim exercitus ducem, si ullum praeter se et fratrem fuisset, silentio praeteriisset? Quod autem Ryckius, eumque secutus Cl. Ernestus obiiciunt, nihil de expeditione, quam Tacitus Velleio tribuit, in eius historia reperiri, facilis ac prompta responsio est, eius rei narrationem iusto historiae operi, quod toties promittit, servatam esse. Maioris momenti est quaerere, quid tandem Velleium impulerit, ut cum in prioris historiae parte tot liberi spiritus documenta dedisset, in posteriore se ad humilem et servilem Tiberii adulationem demitteret? Vtrum id gratiae captandae causa fecerit, an metu diri tyranni subaetus? Heinsius in epistola ad Casp. Fagelium, et Perizonius Anim. Hist. cap. VI, p. 211, sibi persuaserunt, Velleium hoc opusculum non alia de causa scripsisse, nisi ut Tiberii, Seiani, et aliorum hominum primariorum gratiam aucuparetur. Verum quis erodat, Velleium tam stultum fuisse, ut, cum ad Tiberii amicitiam arripere constituisset, id non compendiaria via faceret, libello, ut hoc utar, de rebus gestis Tiberii scribendo, sed antequam ad Tiberii laudes perveniret, per mille ambages infinita seculorum spatia pervagaretur? Addit Heinsius, eundem non alio consilio res romanas a Troiano excidio et erroribus Aenae, qui Iuliae nobilitatis auctor fuisset, ad tempora sua deduxisse, nisi ut apud Tiberium, qui adoptione

in gentem Iuliam transisset, gratus fieret. Sed hoc est fingere, non demonstrare. Nos, unde Velleius historiam orsus sit, nescimus, initio primi libri interepto. Atqui, si Troianorum errores memoravit; id fecit eo consilio, quo Graecorum errores attigit, ut civitatum ab illis conditarum primordia demonstraret. Levior est Barthii ratio, nec digna, quae refellatur, cui Advers. LX, 6, Velleius *tantum praeconem romani nominis agere videtur, ut eo solo fine scripsisse videri possit*. Si igitur haec adulatio a nullo gratiae profecta est aucupio, relinquitur, ut saevi et suspicacis domini metu sit expressa. A qua necessitate adulandi causas Tacitus etiam repetit Ann. I, 1, forte Velleium respiciens: *Tiberii, Cuiusque, et Claudii, ac Neronis res, florentibus ipsis, ob metum falsae*. Dicat aliquis cum Lipsio Epist. Quaest. V, 11: *Vera scribere si non licuit, falsa non debuit. Nemo silentii causam reddit*. At sic Velleio in otio inertissimo conueniendum fuisset; qualis vita magnis et gloriae cupiditate incensis ingeniis mors est; neque historia romana attingenda. Et quis tam hospes est in Caesarum historia, quin sciat, ipsum silentium probis doctisque viris crimini fuisse? Haec tam misera scriptorum sub tyrannis conditio facit, ut si minus excusandum, certe lenius accusandum Velleium arbitrer, praesertim cum eiusdem culpae socios habeat, ne de poetis dicam, Valerium Maximum, Senecam, Curtium, utrumque Plinium,

Quinctilianum, et alios. Atque hanc sententiam, praeter R. Bentleium ad Lucan. I, 33, maturiore aetate idem, qui iuvenis alia omnia senserat, Perizonius in Curtio vind. p. 5, probavit. Alii alia in Velleio reprehendunt, maiore cum iniquitate. Mitto Aldum Nepotem, hominem nullo in his literis sensu praeditum, qui ad II, 52, Velleium non optimum latinitatis auctorem vocat. Barthio occurrendum est, qui Advers. XVI, 7, et ad Stat. II, Achill. 146, orationis elegantiam Velleio facile concedens, tamen sibi in eo castrense dicendi genus visus est reperisse. Quam Barthii reprehensionem suam fecit Daumius de amiss. radic. L. L. p. 475. Quis non atrum verborum et locutionum castrensium indicem, quo talis accusatio confirmaretur, expectasset? At illi ridicule defunguntur duobus exemplis verborum *praescribere* et *praedicere*, pro supra dicere, quorum prius a mala manu insertum Velleio docuimus ad II, 21, posterius Trogi Pompeii, Columellae, et aliorum auctoritate defendimus. Non minus falsum est, quod Burmannus dicit, Velleii dictionem multum a munditia Augustei aevi descivisse. Id non melius refelli a nobis potuit, quam locutione quaque, de qua talis dubitatio nasci posset, optimorum scriptorum exemplis confirmanda. Alia igitur Velleii vituperatores reprehendant, si volunt, aut possunt: venustum et exquisitum loquendi genus carpere supersedeant, nisi veteris elegantiae iuscitiam prodere velint. Rectissime idoncus,

si quis alius, huius rei arbiter, M. A. Muretus ad Cicer. Catil. III, 10, ait, *historiam a Velleio terse imprimis atque eleganter explicatam esse*. Ne tamen Velleium simpliciter et sine exceptione laudemus, ultro fatemur, perinde nobis ac Burmanno, aliisque multis, nimis frequentatum videri istud acutarum festivarumque sententiarum aucupium, quod in prosam orationem primus invenit Trogius Pompeius, in ligatam Ovidius. Certe plus laudis ab intelligente posteritate tulisset, si hac quoque parte imitatus esset Sallustium suum. Hunc enim unum sibi imitatione effingendum sumsit, ab hoc illud artificium indolis humanae describendae didicit, huius aemulatione efficax est. et brevitate nervosus, ab hoc denique totus ita pendet cum in verbis, tum in orationis structura, ut magnopere mirandum sit, rem tam manifestam viros eruditos fefellisse. Hac imitatione semel animadversa, quo studio nos ad Velleium, eodem ad Sallustium cognoscendum dedimus. Ac profecto, si forte aliis felicius in Velleio corrigendo versati videmur: quamquam nobis non tantum sumimus, ut Lipsii felicitatem nos assecutos putemus: veruntamen si Velleius cura nostra castigatior prodit, illud non tam qualicumque ingenio nostro tribuendum est, quam summae familiaritati cum Sallustio contractae, et perpetuae utriusque scriptoris comparationi. Illic aliquis quaerat, quid sit, quare et Velleius et ceteri historiarum scriptores, deserto eloquentissimo Li-

vio, se se certatim ad Sallustium imitandum contulerint? Sallustianus fuit, teste Seneca Ep. 114, Arruntius, belli Punici scriptor, qui dudum periit; Sallustiani, qui supersunt, Tacitus, Septimius, Sulpicius Severus, Pseudo-Hegesippus. Nempe ab his omnibus, sicut a Martiale XIV, Ep. 191, habitus est

Primus romana Crispus in historia.

Sed finem praefandi faciam, si id, quamvis leve, monuero, Velleii historiam, quae adhuc ab uno inter veteres Prisciano VI, p. 706, laudata existimatur, etiam a Scholiaste Lucani ad IX, 178, laudari. Vale.



P. BYRMANNI

PRAEFATIO

Nihil minus, quam de Velleio Paterculo edendo nuper cogitabam, aliis et gravioribus curis districtus, cum forte fortuna excutiens bona cum venia fratris optimi, Caroli Crucii, Heinsiana scrinia, exemplar editionis Heinsianae inveniebam, in quo vir nobilissimus notas priores, ad examen revocatas, partim correxerat, partim auxerat. Quare cum in eo esse huius urbis Bibliopolam diligentissimum Luchtmannum intelligerem, ut, deficientibus editionis Thysianae exemplaribus, de iteranda illa deliberationem haberet, et ille a me opem consiliumque expeteret, manum huic auctori recensendo adhibere, non detrectavi. Quamvis verò nunquam Velleium in principum romanae civitatis scriptorum censum retulerim, aliosque et meliores esse, qui ad eloquentiae nitorem et reconditae eruditionis opes augendas plus conferre possint, non tamen omnino abiiciendum et negligendum esse, semper credidi. Nam quamvis, quod miraculo simile videtur tantillo post Augustei illa aevi

decora et ornamenta tempore, eius dictio multum abhorreat et desciscat a naturali illa simplicitate et munditie, et acumina et sententiarum frigus adfectans antiquum illud et nativum Historias scribendi genus degeneret, brevitatem tamen et perspicuitatem, nisi ubi librariorum supina negligentia verborum sensum obscuraverit, commendari meretur; et quum ordine temporis satis commode observato, quaedam Historiae Romanae capita, ab aliis vel praeterita, vel negligentius tractata, prodiderit, in digerenda temporum illorum doctrina egregia viris doctis subsidia subministravit. Illas tamen dotes corruptisse et foedasse turpissima adulatione, qua praeter legem et decus Historici, Tiberio, Seiano et potentibus ea tempestate viris blanditur, fatendum est. Sed quum ipse servilis huius assentationis meritas, ut viri docti non sine veri specie suspicantur, involutus ruina Seiani, poenas dederit, nos monumentum ingenii, et rarae etiam in milite eruditionis, non sine aliqua laudis praedicatione celebremus. Sed de eius meritis et doctrina ne longam pertexamus disputationem, efficit labor et industria omnium fere, qui illi recensendo et emendando manum adhibuerunt, commentatorum, quorum praecordia neque infirmare, neque sinistra etiam nimis quorundam de eo iudicia nunc refellere vacat. Breve potius Editionum, quae satis multae per duo secula prodierunt, catalogum subnectere visum fuit, et, quum maxima hodie eruditionis pars censeatur,

Historiae Literariae notitiam habere, satisfacere illis, qui huius studii delectatione capiuntur, conabimur. Vitam, vel potius ex tenebris, quibus per tot secula tectus latuerat, in lucem reditum debet Velleius Beato Rhenano Selestadiensi, viro in primis illis renascentium literarum per Germaniam initiis, diligentia, eruditione, et quod primarium in hoc studio est, fide praecipuo, et principibus bonarum artium instauratoribus adnumerando: qui, ut plurimis industriae et doctrinae monumentis immortalē sibi apud posteros laudem pareret, id unice agebat, ut ex monasteriorum recessibus, ubi pulvere et situ obsiti veteris aevi codices putrescebant, protraheret eruditi quondam temporis reliquias, et cum orbe erudito communicaret. Is in coenobii Morbacensis pluteis quum antiquissimum Velleii, cuius vix nomen eruditis, nedum inertibus et ignavis Monachis, auditum erat, exemplar reperisset, illud describi typis Frobenianis anno c10 dxx iussit. Cui editioni paullo post Iohannes Albertus Burerius, qui quis, qualisve fuerit parum mihi constat, adiecit emendationes Velleianas, ex ipso illo unico, ut iactat, codice, accuratissime collato, petitas. Sed qui fidem et integritatem sequentibus Velleii interpretibus vix probare potuit. Avide hoc Beati Rhenani munus a viris doctis acceptum, et quum prima haec editio universo orbi literato vix sufficeret, Avenione iteratam eam ab Antonio Bonhonneo A. C. c10 dxxxii, narrant eruditi: sed de qua editione,

quum oculis nostris numquam fuerit inspecta, existimare non licet. Sensit deinde Velleius noster curam magni Patriae nostrae et elegantioris doctrinae decoris, Desiderii Erasmi, cuius industria et labore tot emendatas, et quae semper in pretio et honore apud verae eruditionis arbitros manebunt, diversorum scriptorum editiones produxerunt Basileenses librarii, qui de palma artis Typographicae cum Italis et Gallis certabant. Hi Anno c15 dXLII sub nomine Erasmi aliis Historicis Romanis Velleium quoque adiunxerunt. Quamvis Vossius in notis ad Velleii lib. II, cap. 3, suspicetur alium huic editioni praefuisse, quum sexto demum post magni viri mortem anno prodierit. Hanc mihi consequendi felicitas defuit, quod maxime optaveram, quia saepe eius auxilium advocasse Vossium videram, et sequentes fere omnes editores, deserta Rhenani editione, illam expressisse didiceram ex adnotatis eiusdem Vossii ad lib. II, cap. 73: quare coacti fuimus recurrere ad alteram, eiusdem Erasmi nomen praeferentem, Basileae A. c15 dXLVIII editam, quae aliis Historiae Romanae scriptoribus subiectum Velleium exhibet. Sed mirari subit, si prius editus fuerit Velleius sub Erasmi nomine, qui in fronte editionis huius secundae post catalogum Augustae Historiae Scriptorum, subiecta legantur haec verba: *accesserunt in hac editione Velleii Paternuli lib. II ab innumeris denuo vendicati erroribus*. Quod vix praedicare potuisse videtur Frobenius, si iam

primae editioni accesserit Velleius. Praeterea mirum accidit sub Erasmi demum nomine Anno c13 dXLI Velleium prodiisse; nam quum ille primum Historiae Augustae Scriptores ediderit Anno c13 dXVII, et editio illa Coloniae A. c13 dXXVII fuerit repetita, Velleius, iam ante septem annos a Rhenano editus, potuisset certe a vivente Erasmo addi: sed hi aestus forte omnes subsiderent, si quo auspice Frobenius editionem suam emiseric, et quae ratio eum impulerit, ut Erasmi iam mortui nomen praefigeret, nobis constaret. Basileenses excepit Gryphius, qui Lugduni Anno c13 dLI Velleium dedit, sed cuius copia nobis quoque facta non fuit; sed parum vel nihil a Basileensibus eam discrepare coniiicimus, qui experientia edocti sumus, sollemne fuisse Gryphio Aldina aut Frobeniana exemplaria ad verbum vere exprimere. Parisienses quoque Anno c13 dLX in minori forma, simul cum Floro et aliis prodidisse Velleium narrat Cl. Fabricius in Supplemento Bibliothecae Latinae. Hos excepit magnum illud artis simul Typographicae et eruditionis ornamentum H. Stephanus, qui Anno c13 dLXVII cum Fastis Sigoniamis Velleium in lucem produxit; sed quem, fere in omnibus, Erasmianis vestigiis insistere deprehendimus. Aldus deinde Manutius Pauli F. Aldi N. notis suis illustratum domesticis typis descripsit A. c13 dLXXI, qui plurima, satis etiam temere, ex ingenio immutavit, sed minimam partem eruditius approbare potuit, ut sa-

cile lectori notas eius et aliorum conferenti patebit. Et indignationem eruditorum meruit Aldus, qui Typographus, nec ad paternae eruditionis laudem adspirans, criticus etiam ambitiose existimari, et iis, quae a Claudio Puteano acceperat, insuper habitis, sua venditare voluit. Quare Puteanus, qui sua communicaverat cum Aldo, incitatus, suas in Velleium notas collegerat, et edere destinaverat, nisi mors intervenisset. Sed eas adiecerunt Parisienses editioni Anni ciro dcviii, qua Tacitum et Velleium variorum notis instructum vulgavere, et ibi illiberale Aldi facinus, brevi praefatione ante notas Puteani, ut dignum erat, traduxere. Errat vero Colomesius in notis ad Quinctil. inter opusc. pag. 370, qui Puteanum has notas ante annum aetatis vigesimum scripsisse dicit. Quum ea aetate quidem cum Aldo aliqua communicaverit, sed redux in patriam et iratus Aldo, demum notas concinnaverit, nescio quo aetatis tempore; certe illae non nisi post eius mortem prodire. Anno quoque ciro dlxxxvii Fridericus Sylburgius, quum Historiae Augustae Scriptores in unum corpus coniiceret, Velleium iis addere non neglexit. Valens postea Acidalius, dum in Italia peregrinaretur, Patavii edidit Velleium A. ciro dxc, de cuius viri meritis nihil attinet dicere: nota enim eruditae eius innovandi omnia, etiam sana et integra, cupiditas, et antiquitatis nimia adfectatio, qua exoleta et non illius seculi, quo auctores, quos versabat, vivebant, verba pro libidine

intrudebat. Licet vero Barthius in comm. ad Guil. Briton. lib. V, 434, mirum et admirandum in eo acumen agnoscat, ipse eodem morbo laborans, et ad lib. II, 205, laudet eum, poenituisse tamen eum properati nimis laboris constat ex Epistola eius LVII ad Iacobum Monavium, qua queritur triennio post, Lugdunenses Gallos importuna diligentia expositam et abiectam mortique destinatam prolem ignaro et invito patre sustulisse, et de secundis se curis cogitare scribit: (et ex Epist. ad Gruter. LXXXI) Lugdunensis vero illa editio Anni MDXCIII cum Acidalii notis etiam Manutii, Lipsii et Schegkii exhibebat. De Lipsii quidem notis facile constat, eas tunc potuisse edi, cum ille A. MDXCI typis Raphelengianis Velleium castigatum ediderit, quae deinde iterata A. MDXCIV, adiectis a Raphelengio variis lectionibus, ex notis doctorum virorum, et ore Lipsii docentis exceptis, et postea semper Tacito comes adhaesit. Sed Schegkium suis tantum notis illustratum Velleium edidisse nondum compere potui *. Ante Lipsium tamen prodiisse eius notas ex ipsius Lipsii ad lib. I, cap. ult. annotatione patet. Vbi memorabilis illa et vera a Lipsio vox edita, nostra etiam de adolescentium conatibus iudicia dirigere debet: nam cum eximiam de Schegkio spem laudasset, addit, *immodestia multorum iu-*

* Prodiit apud Ioann. Wechel. 1583 cum Aldi etiam notis in 12.^o - Bvrm. in marg.

venum cogit me adolescentiam timide laudare. Insignis vero negligentia Lipenii, qui nobis, si Diis placet, editionem Lugdun. Batav. 1594 cum notis Manutii, Lipsii, et Iacobi Sadoleti memorat, pro Schegkio Sadoletum substituens: Lugdunensis vero in Gallia editio deinde Francofurti A. c13 dcii fuit iterata. Ianus quoque Gruterus, indefessae in excutiendis bibliothecis industriae vir, et meritis in rem literariam supra omnes fere memorandus, Anno c13 dcvii Francofurti minima mole Velleium curavit, cum scholiis, notis, variis lectionibus, et animadversionibus doctorum, ut Rhenani, Burerii, Manutii, Vrsini, Lipsii, Raphelengii, Schegkii, et Acidalii, quibus suas notas subiunxit. Et deinde A. c13 dcxi Historiae Augustae minoribus Scriptoribus Hanoviae editis Velleium immiscuit. Quem et antea Genevenses A. c13 dcix Paterculo honorem habuerunt, eamque editionem A. c13 dcliii iteratam Cl. Fabricius adnotavit. In Belgio deinde nostro Ausonius Popma, Frisius, Franekerae A. c13 dcxx, Velleio quoque manus admovit, et notas satis eruditae elaboravit; sed in paucorum notitiam eius curam pervenisse nemo mirabitur, qui exiguum libelli formam, cui fere debere videtur, quod inter puerorum manus et fines nostrae patriae sensim deperiret et evanesceret, consideraverit. Nec praeterea aliquid isti editioni splendoris aut elegantiae a typis aut charta, quae utraque pessimae notae, accessit. Marcus etiam Boxhornius Zuerius quum

quatuor voluminibus Historiae Augustae Scriptores ederet A. c10 DCXXXII, Velleium quoque Paterculum, brevibus notis illustratum, primo tomo inseruit. Meliori vero auspicio Gerardus Vossius, magni Gerardi Iohannis filius, primis pubertatis annis, manum et curam Velleio adiecit, et summam ingenii et eruditionis paternae aemulam spem et expectationem viris doctis commovit, elegantissima Typis Elzevirianis editione A. c10 DCXXXIX procurata, quae deinde iterum iterumque repetita fertur. Nescio vero, an inter tot egregias editiones memorari mereatur Andreae Lacarri, Parisiis Anno c10 DCXLIV emissae editio minoris molis, quum nihil contineat, quod eius desiderium eruditis possit movere, et ideo solum videatur repetita, ne gallica iuventus levioris ponderis libro, quem facile circumferre posset, careret. Digna vero et praestans omni ex parte est Iohannis Henrici Boecleri industria, cuius cura bis Velleius noster lucem vidit; primum Anno c10 DCXLII, cui editioni accessere praeter notas eruditissimas, partim verba Velleii illustrantes, partim praecepta vitae et artis civilis exhibentes, Characteres Politici Velleiani, et dissertatio de Amnestia, quae opuscula in secunda Anni c10 DCLXIII editione, nescio quam ob causam, fuere omissa. Confecit idem quoque Boeclerus indicem utilissimum, quem nos multis in partibus ampliatus hic quoque exhibuimus. Antonius deinde Thysius Anno c10 DCLII cum variorum notis, sed miserum in modum de-

truncatis et foedatis emisit, de suo vero nihil fere adiecit, nisi quod ex Lexicis Historiam et Geographiam complectentibus quivis tiro arcessere posset. Et hic insignis Lipenii diligentia apparet, qui Thysii editionem Lugd. Bat. c. 1600 profert, quo tempore forte Thysius natus nondum erat, eique etiam tribuit Parisiensem 1608 et alias. Repetita quidem Anno c. 1647 Thysiana editio, sed quam ego ne verbo quidem a priori discrepare deprehendi; quae tamen editiones cupide fuere divenditae, quum illo tempore insano quodam ardore nostrates et exteri illas variorum notis foedatas expeterent? Quibus tamen facile caruisset orbis literatus, nisi postea doctiores Thysio et Schrevelio viri institutum illud ad maius reip. literariae commodum et decus correxissent, et pro mutilatis et sine ullo iudicio excerptis adnotationibus integras subiicere instituissent, et ita effecissent, ut priores illae editiones iam ex bibliothecis eiectae ad tabernas commigrent. Aliud deinde et multo minus laudabile consilium inierunt omnis elegantiae, ut sibi persuadent, arbitri et magistri, Galli, qui sub auspiciis Illustrissimi Ducis Montauserii, et Danielis Huetii iussi sunt omnes fere antiqui aevi scriptores nova specie commendabiles in usum Serenissimi Galliarum Delphini proferre. Ex illis provincia Velleium novo more interpretandi obtigit Roberto Riguezio (quem *Riguetum* vocat Lipenius) Iesuitae, qui Parisiis A. c. 1675 quum in lucem elabo-

ratas suas curas protulisset, non maiorem consortibus suis laudem apud eruditos reportavit, sed plebeia interpretatione, et notis undecumque cor-rasis risum exteris prae-buit. Et certe mirari licet ve-saniam plurimorum, qui innumerabiles libros un-dique coëmere student, quorum indices vix toto vitae cursu perlegunt, sed qui inter tot millia co-dicum oscitantes languent, et quibus nulla domus instructa decore satis videtur, nisi accedat biblio-theca ut necessarium ornamentum, et qui specie et operum frontibus et titulis capti, amant paria mole et forma longo ordine volumina componere, et tam insano pretio hos in usum Delphini libros editos, non in studium, sed in spectaculum com-parare. Quam studiosam, immo ne studiosam qui-dem, luxuriam gravissime iam olim increpuit Se-neca. Et, si vera fateri velimus, quid attinebat tantum laboris et chartae perdere, ut orbis eru-ditus tam immensa inutilissimorum voluminum mul-titudine oneraretur, et tot egregii scriptores ab obscurissimis hominibus, et quorum nomina vix ipsis Parisiensibus nota erant, conspurcarentur? Immo cuius incepti nunc ipsos, qui praefuere, et operas inter imperitos linguae et consuetudinum ro-manarum partiti sunt, poenitere, et fateri se male ingeniorum delectum egisse, legimus. Vtilius equi-dem et minori temporis et pecuniae iactura repe-tere veterum scriptorum editiones instituerunt Bri-tanniae eruditi, quorum maxima opera in excu-

tiendis codicibus manu exaratis, et notandis lectionum diversitatibus occupatur. Sed ut ad ordinem, quo Velleii editiones novae prodierint, regrediamur, Anno c10 dclxxviii, Vir nobilissimus, Nicolaus Heinsius, emendare nostrum Historicum adgressus, notas suas, omni elegantiae et eruditionis dote commendandas elaboravit, in quibus liberius quidem aliquando ingenio et coniecturis indulgere visus est, sed sic quoque principem sibi inter Velleianos interpretes locum iure vindicare potest. Neque sibi satisfacisse semper virum in aberrationibus librorumprehendendis sagacissimum, docebunt secundae eius curae, quae nunc exhibentur, et quas magis magisque adhuc politurum credibile est, si felici quodam fato novos Velleii codices bibliothecae suppeditassent: nunc vero, quod unum superest, vestigiis unicae editionis primae insistendo naevos insignes dexterrima sollertia deterisit. Laudabilis etiam industria viri, aliis etiam meritis in rempublicam literariam conspicui, Iohannis Hudsoni, qui Anno c10 dcxciii accuratissimam editionem procuravit, qua avidissime excepta et desiderata, novam Anno c10 dcccxi emisit, in qua ipsis Velleii verbis subiectae sunt discrepantes priorum editionum lectiones, et quid quisque interpretum post Rhenam curam emendandum censuit: in calcem vero libri reiecit excerptas ex pluribus notas, quas ad illustrandum Velleium sufficere credebat, intermixtis hic et illic ex sua penu doctissimis animadversio-

nibus. Non desiderari post tot Scriptoris, non magnae molis, editiones, nova facile videri posset; sed quum deficeretur Germania exemplaribus Velleii, eaque magis exposita et venalia suae genti vellet vir insignis, et omnium sui aevi doctorum cultor et fautor, Fridericus Benedictus Carpzovius, Lipsiensis Senator, novam coepit per se moliri editionem, in qua, si quid admissum est, id omne amore et veneratione, qua Heinsianum nomen prosequebatur, est peccatum. Nam non modo certissimas viri nobilissimi emendationes expressit, sed dubias saepe et temere captas coniecturas in ipsum auctoris contextum recepit. Quum vero ante ultimam labori suo manum impositam fato cessisset, ad Christophorum Cellarium perficiendi cura fuit delata, qui aliis tunc, ut ipse fatetur, curis districtus, leviori manu nostrum Velleium tractavit, et anno c10 dccvii pauculas nec magni ponderis notas, aliunde fere collectas subiecit, indiceque duplici, altero rerum, altero verborum, nec accurato satis, nec pleno, exornavit. Sed nondum sufficebat Germaniae haec sive Carpzoviana, sive Cellariana editio: nam eodem anno Christianus Iunckerus Francofurti et Lipsiae novam concinnavit, denuoque A. c10 dccxii Ioannes Georgius Walchius Lipsiae aliam protulit, quae utraque magis in scholasticae iuventutis, quam eruditorum virorum usum paratae, vix memorari merentur. Ipsi enim Editores non ultra Minellii et similium Paedagogorum famam se spirasse confi-

tentur, neque nobis ea temporis erat et otii abundantia, ut in puerilibus his notis excutiendis diu immoraremur. Ultima denique, quae mihi innotuit, est Londinensis anni cto dcccxxiii editio, curata a Michaële Maittaire, qui brevi tempore magnum satis veterum Scriptorum numerum effudit, ne scilicet aemula batavici nitoris Anglia careret exemplaribus, quae Elzevirianis et aliis elegantia et cura insignibus palmam praeipperent. Huius voti an competentem fecerit Britanniam, vehementer dubito, quum festinatione summa, nec adhibitis in consilium diversis virorum doctorum curis et emendationibus, illas modo editiones expressisse videtur, quae fama et sermonibus vulgi optimae esse iactantur. Amplis vero et ingenii et doctrinae copiis instructum esse oportet, qui intra tam exigui temporis spatium, tot diversae dictionis et ingenii Scriptores cum aliqua cura emittere se posse contendat. Earum aliquot recensum egit Iohannes Clericus, Tomo V Bibliothecae antiquae et novae, ubi iure sibi usurpato, *ἐπιμαθὴς* ille Philosophus, et critica, cuius prima etiam initia non satis perspecta habet, facultate se iactans, ineptis etiam et nulli doctorum probabilibus coniecturis Scriptorum illorum loca quaedam sollicitat. In Velleio vero duo sibi suspecta tentat, quae cum in notis nostris, nescio quo casu, praeterita sint, hic in transcurso excutere est animus, ut illustriori in luce inscitia pauperrimi Reip. litterariae emendatoris appareat. Scripserat Velleius

lib. I, cap. 12 de Scipione Aemiliano, qui Carthaginem evertit, *eum fecisse suae virtutis monumentum, quod fuerat avi eius clementiae*. Quibus in verbis Sophus noster, non recte inter se opponi *virtutem* et *clementiam* credit, exactiusque Velleium locuturum fuisse putat, si pro *virtutis, severitatis monumentum* dixisset, neque tamen, quae est eius modestia, aliquid immutare audet. Sed ut omittam, *severitatem* potius exerceri in imperiis erga milites, in iudiciis erga reos, et similibus, quam a victore in debellatos, nonne recte et ordine Velleius fecisse censendus est, quod Carthaginem illam aemulam imperii romani, et tam pertinaciter rebellantem, virtutis suae bellicae, quae eam vicit et expugnavit, monumentum fecisse Scipionem dicat? ut quicumque postea vel eius rudera conspiciat, vel res gestas legat, miretur Scipionis virtutem, et fortitudinem, qua urbem tam florentem militari scientia, et armorum usu celeberrimam, prostraverit. Exercuit ergo virtutem suam Scipio Nepos plenius, quam Avus, qui de ea multum remittens maluit clementiae suae, quam virtutis esse monumentum. Sed si in Velleii dictione et more enuntiandi versatior esset censor, qui forte ante illum diem, quo Anglicam editionem recenseret, numquam eum legerat, contulisset illa Velleii verba cum similibus lib. II, cap. 39, ubi *Syriam et Pontum esse Cn. Pompeii virtutis monumenta*, eodem plane modo dixit. Neque multum

abludunt illa quoque lib. II, cap. 40, ubi *tres orbis terrarum partes monumenta victoriae*, virtute scil. partae, *Pompeii* ait. Neque *virtutis* vocem esse exterminandam clare probat alius locus ex lib. II, cap. 4, ubi eundem Scipionem, *fortunae virtutisque expertae in Africa, respondisse in Hispania* narrat. Ut nimirum Carthaginem virtute sua diruit, ita et Numantiam solo aequavit, nomenque suum excidio urbium celebre perpetuae memoriae commendavit. (Et Aurel. Vict. Vir. Ill. 45: *Scipio ex virtutibus cognominatus Africanus*). Facessat ergo inutilis, et quae parum exercitatum in Velleii lectione Philosophum prodit, coniectura. Altera vero egregium grammaticae doctrinae specimen exhibet, ad illa lib. I, cap. 16: *ut nemo memoria dignus, alter ab altero videri nequiverint*. Vbi adnotat, se non videre, cur non *nequiverit* correxerint viri docti, ut esse in Aldina editione confidentissime adfirmat. Oportet certe Clericanae esse frontis aut negligentiae, si quis ita lectoribus imponere auderet. In Aldi Manutii enim editione apertissime legitur *nequiverint*, sed in notis suis Aldus notavit se malle, *nequiverit*; ex quibus, nunquam visa ipsa Manutii editione, haec Clericus sublegit. *Nequiverint* vero legendum esse, et elegantiae antiquae usum ita exposcere, ipse, spero, censor vitio creatus, post ea, quae subieci eius constructionis exempla, sibi persuadebit. Quibus addat aliud ex Ovid. V Met. 674:

*Alteraque alterius rigido concreescere rostro
Ora vident.*

ubi similes Clerico librarii *videt* etiam praetulerant. Neque contentus infelici hac acuminis eiaculatione, ferociae quoque, qua fere semper ad inique de aliis, et praesertim antiquis existimandum fertur, indulget, et Velleium reum negligentiae, et impropriae locutionis, censoria nempe virgula omnia castigans, quae sibi vel displicent, vel non intelliguntur, agit. Professi iam sumus, minime se Velleium posse eo nitore commendare, quo priores sub florentissimo Augusti imperio, scriptores; sed non confestim, quia miles fuit, scribendi quoque imperitia, orationis horror et negligentia generatim sunt obiicienda, indeque perpetua calumniandi caussa arripienda. Sed de singulis verbis et dictionibus in consilium eundum est, nec quia nobis durior et inusitatio quaedam locutio occurrit, statim ad commentitiam rationem, et imaginariam quamdam analogiam recurrendum, sed ad usum elegantiae veteris respiciendum, cuius qui non meliorem gustum, quam logicis et physicis libris initiatus habet, ille manum ab auctoribus castigandis abstinere debet; et rectius in posterum Clericum facturum puto, si obsecutus amicorum consilio, relictis aliis elegantioris disciplinae cura, et critica exercitatione, se in antiquas sordes revolvat. Sed mittamus hominem maledicum, tot iam undique plagis confossum, et de

Velleio potius, ut nunc prodit, et nostra ratione, quam secuti sumus, breviter aliquid subiiciamus. Ipsa Velleii verba, quanta potuimus cura, ad primam Rhenani editionem exegimus, et ubi tolerabilis nobis lectio videbatur, ab ea quam minimum recessimus. Deinde Erasmianam reliquasque diligenter contulimus, et quidquid dignum videbatur, adnotavimus. Notas omnium usque ad Heinsium interpretum integras et illibatas verbis ipsis Scriptoris subieciimus, credentes rem nos gratissimam et eruditam, et iuventuti studiosae facturos, si in unum volumen omnia, quae priorum industria elaboravit, coniecta simul habere, et ita patientius desiderare possent veteres editiones, quae vel rarius occurrunt, vel animose comparari solent, maxime ab illis, qui earum usum et verum pretium ignorant. Solius Ruperti nullam rationem habuimus, quia et longiores illas dissertationes moles libri non admittebat, et academicarum potius disputationum quam notarum faciem praeferabant. Plurima tamen in illis bonae frugis et exquisitae doctrinae, qua florebat olim Rupertus, monumenta existere deprehendent, qui legendi eas labore defungi velint. Prodierunt vero simul cum observationibus in Valerium Maximum Noribergae A. MDCLXIII. Heinsianas vero notas, ut manu sua ipse vir nobilissimus, vel emendaverat vel auxerat, summa fide expressimus. Quod ideo monere visum est, quia video iactari a Clerico Tom. III Bibliothecae Selectae p. 366, et Tom.

V Antiquae et Hodiernae pag. 142, aliū superesse codicem Velleii, cui plurima adiecerat Heinsius, et quem in animo habuisse quosdam Amstelodami edere, sed neglexisse, nescio qua de caussa, narrat. Suspicio vero illum ambitiose iactatum codicem esse, qui nuper hic Leidae publica auctione venalis ab Amstelodamensi quodam fuit propositus, et quem ipse, quum in catalogo etiam Heinsii manum exhibere esset significatum, pervolvi; sed in quo paucissima et nullius momenti adscripta deprehendi; et quae omnia etiam uberius in codicem, quem habui ad manum, erant transcripta: quare enim libenter alii addici a praefatore passus fui. Sin alibi exstet diversus Heinsii liber, ne premere tanti viri curas velint, etiam atque etiam possessores rogo. Ex nostra penu etiam quaedam depromsimus, quae vellem uberiora et exactiora prodirent; sed quum plurima iam occupata sint ab interpretibus, et notarum multitudine fere libellus sit obrutus, brevitati studuimus, neque repetere aliis dicta, aut longas, et nihil ad Velleium facientes, dissertationes contexere volumus. De Velleio ipso, quis, qualisve fuerit, ut constaret eruditis, praeter Lipsii et Vossii dissertationes, doctissimi Dodwelli Annales Velleianos subiecimus, et, ut nihil iure desiderari posset, praefationes quoque praecipuarum editionum addere non negleximus. In schedis praeterea Heinsianis notas quasdam Andreae Schotti in Velleium, et Frontinum

de Coloniis cum reperissemus, neque exiisse eas adhuc sciremus, hac occasione etiam publicandas censuimus. In quibus omnibus colligendis et recensendis, si quid humani nobis acciderit, aut non diligenter satis fuerit exactum, aequam a lectoribus veniam peto, et ut ignoscant mihi, laboriosissimo quotidie munere perfungenti, et qui hanc Velleio operam datam subsecivis quibusdam horis, quas gravioribus Quintiliano et Ovidio debitis laboribus sum suffragatus, rogo, et ut sequentes, quae mihi relegenti in oculos incurrerunt, vel librariorum, vel correctorum aberrationes emendent, precor.

C. VELLEII PATERCVLI
HISTORIAE ROMANAE

AD

M. VINICIUM COS.

LIBER I.

1. Tempestate distractus a duce suo Nestore, Metapontum condidit. Teucer, non receptus a patre Telamone, ob segnitiam non vindicatae fratris iniuriae, Cyprum

Apparet, Velleium ab urbis primordio romanam historiam omnem admirabili compendio duobus voluminibus fuisse complexum, etiam antiquioribus aliarum nationum gestis, praesertim in huius prioris libri initio fineque, perquam eleganter admixtis. Quorum voluminum prius hoc acephalon est, adeo non caeteris tantum rebus, verum etiam bonis auctoribus, iniuria vetustatis cuncta absumentis officere solet, ut, quemadmodum Ausonius cecinit, *Monimenta fatiscunt, Mors etiam saxis nominibusque venit*, nos dicere possimus, *Mors etiam scriptis, carminibusque venit*. Quanquam puto magis hominum incuriam accusandam, quam ipsam vetustatem. Poterant exemplaria aetatis vitio obsolescentia describi, poterant vitis instar ob senium iamiam emorituræ

per novas propagines restitui, si fuissent quos huius rei cura tetigisset. Et certe fuerunt, qui tametsi parum docti, praestiterunt tamen quod potuerunt: quibus habendam gratiam censeo, quod horum saltem opera qualicunque miseras bonorum auctorum reliquias licet mendosissime exceptas, conservatas videamus, si modo conservari est, tam depravate esse scriptum. Vtinam vero quidam auctores extarent, quamlibet mendose scripti. Possent in illis multa restitui per viros eruditos, ac iudicio praeditos. Egre sudatum est in hac parte a Benedictinis olim, in asservandis inquam veterum monumentis. At postquam ptochotyrannei isti irrepererunt, conspiratum est in veteres auctores, ut istorum somnia mundo commodius obtrudi possent. Sed haec ἀπερὸν

VEL. PATERC. *Hist.*

A

adpulsus, cognominem patriae suae Salamina constituit. Pyrrhus, Achillis filius, Epirum occupavit: Phidippus Ephyram in Thesprotia. At rex regum Agamemnon, tempestate in Cretam insulam reiectus; tres ibi urbes

videri queant, cum de Velleio potius sit habendus sermo. Scribit is sub finem huius libri, *statuisse se priorem huius voluminis, posterioremque partem non inutili rerum notitia in artum contracta distinguere*. Proinde quemadmodum illic in fine refert, quae post Romam a Gallis captam deductae sint coloniae iussu senatus, et quo tempore, sic in hoc fragmento prioris libri, compendio quodam describit, primum, quam quisque civitatem ex Heroibus illis qui Troiam obsederant, confecto iam bello conliderit, quamve occuparit insulam, deinde res per illam aetatem gestas, de Pelopidis, Heraclidis, Atheniensibus, Peloponnesiis, Tyriis, Achaeis, Pelasgis, Lacedaemoniis, Chalcidensibus, qui novas urbes vel extruxerint, vel in alias regiones commigrarint, multa recensens. Id quod Strabo quoque solet indicare, nec omittit Livius, et huius abbreviator Florus. Verum ut intelligas huius fragmenti initium, loquitur de Pyliorum exercitu, qui cum disiectis tempestate navibus, ducem suum Nestorem amisissent, Metapontum conliderunt. Potes conicere, lector, huic operi praefationem suam deesse, bellam haud dubie et elegantem. Sed iam lege Velleium, et nostris laboribus gratus esto. RHENAN.

Tempestate distractus. Viri docti bene intelligunt Epeum, ex Iustino XX, 2: *Metapontini quoque in templo Minervae ferramenta, quibus Epeus, a quo conditi sunt, equum Troianum fabricavit, ostentant*. Quod nescio an Trogus sumserit ab Aristotele Mirab.

Auscult. p. 709; ἔγγυς Μινερκόντων, Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶναι γαστρὶ Ἑλληνίας, εἶναι τὰ τοῦ Ἐπειοῦ λίγουςιν ἔργονα ἀναισθηταί, οἷς τὸν δούριον ἔπεον ἰσθῆσιν, ἰκάνου τῆν ἰσωνυμίαν ἱκάνοντος. Φανταζομένην γὰρ αὐτῶ τῆν Ἀθηνᾶν κατὰ τὸν ἱππον ἀξιοῦν ἀναθῆναι τὰ ἔργονα, καὶ διὰ τοῦτο βραδύτιρας τυγχάνοντα τῆς ἀναγωγῆς, εἰλίσσθαι ἰν τῷ τοπω, μὴ συνάμενον ἱκλῖνσαι δέν Ἑλληνίας Ἀθηνᾶς τὸ ἱερὸν προσκαρτερεῖται. ubi pro Ἑλληνίας bis scribendum est Ἑλλισίας. Ipse enim Aristoteles significat, Minervae cognomen inditum esse ab εἰλίσσθαι, concludi, impleri, cuius vetustior forma est Ἰλλισθαι, unde Ἑλλισία. Hoc Minervae cognomen unius, quod sciam, conservavit Hesychius: Ἑλλισία. ἡ Ἀθηνᾶ. *Myndiae Minervae* haec instrumenta dedicata narrat Lycophron vers. 950, diversos auctores secutus. Ceterum, quod Lipsius putat, etiam Metabum, qui ab aliis Metaponti conditor dicitur, intelligi posse, vereor, ut temporum rationi satis conveniat. Metabus enim, quem Sisyphei filium fuisse tradunt Stephan. Byz. v. Μινερκόντων, et Eustath. ad Dionys. Perieg. vers. 368, vix potuit cum Nestore ad Troiam militare.

Cognominem. Editio prima, *cognomine*, quod correxit Editor Basileensis. *Philippus*. Sic edit. pr. *Phidippus* restituit Aldus Nepos ex Homero II. B. 678. Saepe sic erratum esse in hoc nomine, docent Lips. ad h. l. et Wes-seling. ad Diodor. Sic. V, p. 373.

Tempestate in Cretam insulam reiectus. Ommio deiectus legendum cum

statuit, duas a patriae nomine, unam a victoriae memoria, Mycenae, Tegeam, Pergamum. Idem mox, scelere patruelis fratris Aegisthi, hereditarium exercentis in eum odium, et facinore uxoris oppressus, occiditur. Regni potitur Aegisthus per annos VII. Hunc Orestes, matremque, socia consiliorum omnium sorore Electra, virilis animi femina, obtruncat. Factum eius a Diis comprobatum, spatio vitae et felicitate imperii apparuit: quippe vixit annis XC, regnavit LXX, qui se etiam a Pyrrho, Achilles filio, virtute vindicavit. Nam, quod pactae eius, Menelai atque Helenae filiae Hermiones nu-

Drakenborchio ad Liv. XXIII, 34. Quod confirmat Zenobius Proverb. V, 50. *Ἀγαπῶντος, ὡς ποτὶ χειμῶντος παραίτης ἐκ Κρήτης*. Deici elegans et legitimum verbum esse de navigantibus, qui ab instituto cursu depelluntur, docent Interpretes ad Liv. l. c. et ad XLIV, 19. Tacit. Ann. II, 60, *qua tempestate Menelaus, Graeciam repetens, diversum ad mare, terramque Libyam deiectus*. Pro quo idem deiectus dicit Hist. II, 8, *vi tempestatum Cythum insulam deiectus*. Vtroque frequentius est *deferri*, quo, ut meliorum testimonia mittam, in resimillima utitur Servius ad Virgil. Aen. III, 133: *Aeneam vero Cretam tempestate delatum, locum Troiae nomine Perganum appellavisse*. Sic ille locus legendus, non, ut Io. Meursius de Creta cap. 13, p. 51 interpolavit: *locum Troiam nomine, urbem Pergamum appellavisse*.

Das a patriae nomine. Ex editione Iuntina operarum socordia exgreditur, et error propagatus in edit. Aldi Nepotis.

Tegeam. Edit. pr. *Tegeam*. Stephan. Byz. in v. *Ἰτέα καὶ Τεγίς ἐκ Κρήτης*, ὅτι Τελιδίον κρητίσιον. Huius ur-

his mentio, in libris rarissimis, a sepe in numis reperitur. Vide Pellerium de Num. Popul. et Urb. T. III, p. 73.

Socia. Alias, *cum socia*. RHENAN. Inanem Rhenani coniecturam recepit Iuntina: *conscia*, ut Lipsius volebat, dedit Vasconius.

Virilis animi femina. Sallust. Catil. 26: *Sempronia, quae multa saepe virilis audaciae facinora commiserat*. Similiter Velleius II, 74, *uxor Antonii, Fulvia, nihil muliebri, praeter corpus, gerens*.

Vixit annis XC. Veram esse Velleii chronologiam, egregie demonstrat Baehetius ad Ovid. Ep. VIII, p. 364, addens, se hunc scriptori, ubi partium studium et adulationem procul habent, tribuere plurimum.

Qui se etiam. Non male Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 21, *quin se etiam*. Sic est II, 6, *quin alterum etiam continuavit tribunatum*. II, 18, *quin etiam Q. Pompeii consulis filium, etc.*

Pactae eius. Aldus Nepos bene corrigit, *pactae ei*; quod etiam placebat Dukero ad Liv. XLIV, 30. Ceterum in hac historia, a multis tradita, lahorat Taetres ad Lycophr. 1374: *αὐτοὶ δὲ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐνδύον Νικηδίδος*

ptias occupaverat, Delphis eum interfecit. Per haec tempora Lydus et Tyrrhenus fratres, cum regnarent in Lydia, sterilitate frugum compulsi, sortiti sunt, uter cum parte multitudinis patria decederet. Sors Tyrrhenum contigit. Pervectus in Italiam, et loco et incolis et mari nobile ac perpetuum a se nomen dedit. Post Orestis interitum, filii eius, Penthilus et Tisamenus, regnare triennio.

2. Tum, fere anno octogesimo post Troiam captam, centesimo et vicesimo, quam Hercules ad Deos excesserat, Pelopis progenies, quae omni hoc tempore, pulsus Heraclidis, Peloponnesi imperium obtinuerat, ab Herculis progenie expellitur. Duces recuperandi imperii fuere Temenus, Cresphontes, Aristodemus, quorum atavus fuerat. Eodem fere tempore Athenae sub regibus esse desierunt: quarum ultimus rex fuit Codrus, Melanthi filius, vir non praetereundus. Quippe, cum Lacedae-

μον τὸν Ἀχιλλεύς, ἔργον ἔρπειν, ἔξ ἧς γυνὴ Τισαμενός. Scribendum μὲν τὸν Ἀχιλλεύς. Vide eundem ad vers. 1232.

Lydus et Tyrrhenus. Sic omnes fere scriptores, quos Wassius ad *Fragm. Historic.* p. 222 laudat, inde ab Herodoto I, 94, tradunt. Strabo in huius rei narratione, V, p. 339, labem suscepit, quae magni Casauboni acumen fefellit: ὁ ἄνθρωπος — κλέσθαι Ἀνδρῶν μὴ κατέχει, τοῦ δὲ Τυρρηνίου, τοῦ κλέσθαι εὐσεβίου λαόν, ἱερίων. Repono: τὸν κλέσθαι εὐσεβίου λαόν, quod Eustathius, qui Strabonem ob oculos habuit, plenissime confirmat ad Dionys. *Perieg.* 347: καλεῖσθαι δὲ Τυρρηνίους, ἀπὸ Τυρρηνίου Ἀνδρῶν, πλεονάζοντες, ὃ καὶ λαὸν λαὸν ἱερίων εὐσεβίου ἢ καὶ λαὸν λαὸν ἱερίων.

Sors Tyrrhenum contigit. Rarissima loquendi forma. Septimius de Bell. Troi. V, 13: *Alii, ut quemque sors contigerat, praedam, aut ex captivis,*

quantum pro merito distribuebatur, habuere.

Pervectus in Italiam. Hoc cum paulo abruptius dicatur, Munckerus ap. Heins. malit: *Is pervectus.* Certe pronomen *is* facile hauriri potuit a praecedenti syllaba. Sed est simillimus locus I, 12, *Consul creatus est. Bellum Carthagini intulit:* nisi ibi quoque est in *is* mutare velis.

Penthilus. Edit. pr. *Penthelus.* Saepo *e* et *i* in veteri codice confunduntur, ut mox *Temenus* pro *Temenus*.

Atavus. *Abavus* legunt Meurs. de Regn. Lacon. cap. 6, et Scaliger Anim. ad Euseb. p. 58. Recte. Quis enim, in tam facili lapsu, non citius librarium errasse, quam scriptorem parum accurate locutum, credat?

Eodem fere tempore. Exemplar vetustum habet: *Eodem fere tempore.* *BURR.*

monii gravi bello Atticos premerent, respondissetque Pythius, quorum dux ab hoste esset occisus, eos futuros superiores; deposita veste regia, pastorem cultum induit, immixtusque castris hostium, de industria rixam ciens, imprudenter interemptus est. Codrum cum morte aeterna gloria, Athenienses secuta victoria est. Quis eum non miretur, qui his artibus mortem quaesierit, quibus ab ignavis vita quaeri solet? Huius filius Medon primus archon Athenis fuit. Ab hoc posteri apud Atticos dicti Medontidae: sed ii, insequentesque archontes, usque ad Charopem, dum viverent, eum honorem usurpabant. Peloponnesii, digredientes finibus atticis, Megaram, mediam Corintho Athenisque urbem, condidere. Ea tempestate et Tyria classis, plurimum pollens mari, in

Pastorem cultum induit. Non eundem Codro habitum tribuunt veteres scriptores, quos congescit Meursius de Reg. Athen. III, 12: *Veste famulari, se in medios immisisse hostes*, scribit Cicero Tusc. Disp. I, 48, ubi Burmannum, *veste manipulari legere tentantem*, bene refellit Davisius. *ἰνὶ ἐνελίῳ στυγῶ ὡς ἐνελίῳ*, cum aliis Scholiastes MS. ad Platonis Sympos. p. 330. *πικρῆς ἐνελίῳ ὡς γὰρ ἱερῆς*, vetus Scriptor apud Suid. v. *Ἀδελῶς*, cuius locum recte ad Codri historiam retulit Io. Taylorus ad Lycurg. c. Leocrat. p. 335.

Immixtusque castris hostium. Tacit. Hist. II, 88, *et effusa plebes se castris miscuerat*.

Rixam inciens. Puto legendum, *rixam inciens*. RHEXAN. Ego vero *rixam ciens* legendum puto, literis vetusti exemplaris propius inspectis. Sic enim habet *rixam inciens*, interposito inter *rixam* et *nciens* puncto divisibili, et transposita *n* littera. BVRER. *rixam inciens* recepit Ianta; idque placet BURM.

ad h. l. et Drakenb. ad Liv. III, 64; *rixam ciens* Basileensis Editor, cuius exemplum secuti sumus.

Immixtusque castris hostium de industria, imprudenter rixam ciens interemptus est. Sic legitur et distinguitur in edit. pr. Sed Acidalius, transposita voce *imprudenter*, optime interpungit: *immixtusque castris hostium, de industria rixam ciens, imprudenter interemptus est*. Quod, in tanta evidentia, recipere non dubitavi. Male Vascos. *impudenter rix. c.*

Quis eum non miretur. Scribendum: *Quis enim eum non miretur? enim facile excidit ob simile eum*.

Athenienses secuta victoria est. Salust. Fragm. I, p. 18, ubi *malos praemia sequuntur*.

His artibus. Vestis mutatione, ut II, 41.

Sed ii. Ed. pr. *sed hii*.

Peloponnesii. Ed. pr. *Peloponnesi*, ut I, 9, Octavi pro Octavii, II, 7, *Opimi* pro *Opimii*, et passim.

ultimo Hispaniae tractu, in extremo nostri orbis termino, insulam circumfusam Oceano, perexiguo a continenti divisam freto, Gadeis condidit. Ab iisdem post paucos annos in Africa Vtica condita est. Exclusi ab Heraclidis Orestis liberi, iactatique cum variis casibus, tum saevitia maris, quintodecimo anno sedem cepere circa Lesbum insulam.

3. Tum Graecia maximis concussa est motibus. Achaei ex Laconica pulsi, eas occupavere sedes, quas nunc obtinent: Pelasgi Athenas commigravere: acerque belli iuvenis, nomine Thessalus, natione Thesprotius, eam magna civium manu eam regionem armis occupavit, quae nunc ab eius nomine Thessalia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas. Quo nomine mirari convenite eos, qui iliaca componentes tempora, de ea re-

Megaram. Megara melius videtur Heinsio. Sed feminina forma est apud idoneos scriptores, quos laudant Duker. ad Liv. XXXI, 22, et Oudendorp. ad Sueton. Tiber. 4.

In extremo nostri orbis termino. In abiiciendum, ut haec per appositionem, quam Grammatici vocant, accipiantur.

Insulam circumfusam. Ed. pr. *insula circumfusam*, quod correxerunt Iunt. et Editor Basil.

Vtica condita est. Etsi Velleius, non quidem singulis paginis, ut Voss. ad I, 6, et Burmannus ad II, 111, scribunt, sed tamen frequentius (certe ut nunc est) easdem voces iterat, quam disertis scriptores facere solent, displicet tamen verbum *condere* tam paucis versibus ter repetitum. Malim: *Vtica constituta est.* Mela I, 11: *constituta urbs mirae magnitudinis Babylon.* Ipse Vellei. I, 4: *cognominem patriae suae Salamina constituit.* I, 1: *urbesque constituit Ephesum, Mile-*

tum. Ibid. *tres ibi urbes statuit.* Acque frequens est *ponere urbem*. Vide interpretes ad Virgil. Aen. II, 295, et ad Ovid. Met. III, 13.

Sedem cepere circa Lesbum insulam. Heinsius ad cap. seq. emendat: *sedem cepere Lesbum insulam, circaque; enius rationem probat Cortius ad Salust. Catil. 30.* Ceterum Lipsius aliud agebat, cum negaret, ullum se auctorem habere de Lesbo ab Orestis liberis occupata. Pindarum, Strabonem, Pausaniam, Athenaeum, alios, testes citat Bachetius, non vulgari eruditione de hac colonia disputans, ad Ovid. Ep. viii, p. 370.

Iliaca componentes tempora. Exquisite pro, res iliacis temporibus gestas narrantes. Tacit. Ann. I, 1: *temporibus Augusti dicendis non defuisse decora ingenia.* Hist. II, 101: *Scriptores temporum. Componere sic etiam est I, 5: belli, quod composuit, Troici. Condere dicunt alii apud Bern. ad Albinovan. ad Liv. 343, qui in transitu sic*

gione, ut Thessalia, commemorant: quod cum alii faciant, Tragici frequentissime faciunt; quibus minime id concedendum est. Nihil enim ex persona poëtae, sed omnia sub eorum, qui illo tempore vixerunt, dixerunt. Quod si quis a Thessalo, Herculis filio, eos appellatos Thessalos dicet, reddenda erit ei ratio, cur nunquam ante hunc insequentem Thessalum ea gens id nominis usurpaverit. Paulo ante Aletes, sextus ab Hercule, Hippotis filius, Corinthum, quae antea fuerat Ephyre, claustra Peloponnesi continentem, in Isthmo

emendandus: *Femina digna illis, quos aurea prodidit aetas.* Vulgo editur: *quos aurea condidit aetas.* *Prodere et condere saepe confusa, ut apud Ovid.* Rem. Am. 465.

Ut Thessalia. Vide Scaliger. Anim. ad Enseb. p. 20, et Perizoni Diss. de Dictyë Cret. §. 26.

Aletes. Sic edit. pr. quae grave mendum suscepit in hoc nomine I, 13; *Corinthum*, post annos DCCCCLII quam a Belete Hipponis filio erat condita, funditus eruit. Vales. ad Hesych. t. 1, p. 1005, in Velleio male scribi dicit *Haletes*. Sed error est Aldinae, non editionis primae. Aletem sextum ab Hercule ponit Velleius, quintum Apollod. II, 3, Pausan. II, 4, et Schol. Pindari Olymp. XIII, 17, quem numerum praeferunt Lipsius ad h. l. Scaliger Anim. ad Enseb. p. 58, et Wes-seling. ad Diodor. Sic. Fragn. p. 635. De Alete haec habet Etymol. M. p. 61, 50: *Ἀλῆτης. ὁ Ἡρακλείδους ἀπόγονος, ὁ τῆς Κορίνθου βασιλεὺς, υἱὸς δὲ Ἰεπέτου ἀπ' οὗ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ἀλῆτιδάς* (Respicit Callimach. Fr. 103.) *εἴρηται ὅτι ὁ Ἰεπέτης διὰ τὸν Κόρινθος θάνατον, ἐκὸ τῶν Ἡρακλείδων ἐκλεχθεὶς, καὶ ληστῶν, ἔσχεν αὐτόν.* ubi pro ληστῶν scriben-

dum esse *ἀλῆτιών*, clarum est ex Conone Narrat. 26: *ὁ δ' Ἰεπέτης ἀλώμενος τῇ τε καὶ πατρὶ, ἐκ τοῦ πρώτου τοῦ Ἀλῆτην καλεῖται.* Aletem, postquam regno Corinthi excidisset, reditum tentasse, narrant Zenobius III, 22, et Hesych. v. *Διὸς Κόρινθος* a quorum narratione in nonnullis discrepat Schol. Pindari Nem. VII, 155. Aletem filium et Hippotam patrem temere confundit Scholiast. Callimachi ad H. in Apoll. 71, ubi vide Cl. Ernestum. Apud Tzetz. ad Lycophr. 1388 male scribitur *Ἰεπέτης ὁ Ἀλῆτης* pro *Ἰεπέτος ὁ Ἀλ.*

Claustra Peloponnesi continentem. Interpretes ad h. l. variis modis vexant verbum *continentem*. Davis. ad Caes. de B. G. VII, 11, explicat *continentem*, significatione Latinis inaudita, nec melius Oudendorpius, *amplectentem*. Velleius sine dubio scripsit: *claustra Peloponnesi ac continētis*, quod etiam Burmanno in mentem venit. *Peloponnesus* opponitur *continenti*, id est Achaiae, sive Graeciae extra Peloponnesum. Sed praeferam emendationem viri in his literis excellenter versati, Petri Fonteinii: *Claustra Peloponnesi a continente*, id est, propugnaculum Peloponnesi adversus Achaecos a parte continentis.

condidit. Neque est, quod miremur ab Homero nominari Corinthum. Nam ex persona poëtae et hanc urbem, et quasdam Ionum colonias iis nominibus appellat, quibus vocabantur aetate eius, multo post Iliura captum conditae.

4. Athenienses in Euboea Chalcida, Eretriam colonis occupavere: Lacedaemonii in Asia Magnesiam. Nec multo post Chalcidenses, orti, ut praediximus, Atticis, Hippocle et Megasthene ducibus, Cumas in Italia condiderunt. Huius classis cursum esse directum alii colum-

Chalcida, Eretriam. Editor Basil. inseruit copulam et. At sic etiam I, 14, *Ariminum, Beneventum coloni missi*. II, 20, *Murio, Sulpicio*. Ibid. *auctoritate, gratia*. De copula inter duo substantiva omissa vide Drakenb. ad Liv. I, 59.

In Asiam ac Nesiam. Alias, *Moesiam*. RHEINAN. Foedissimo mendo edit. pr. in *Asiam ac Nesiam*, quod Editor Basileensis, vix litera mutata, feliciter sic emendavit: in *Asia Magnesiam*. Quatuor Magnesiae in veterum monumentis reperiuntur, Thessaliae, Cretae, duplex Asiae, ad Sipyllum, et ad Maeandrum. Cretensis tam obscura memoria est, ut Io. Meursii, omnes Cretae urbes recensentis, notitiam fugerit. Bis eius meminit Plato de Legg. VIII, p. 650 F, et IX, p. 654 H, ubi Scholiastes MS. *Μαγνητία, καὶ οὗτοι ἐν Κρήτῃ, Θίεσσα ἢ Ζεφύρι*. Adde Cononem Narrat. 29, et Apollodorum apud Tzetz. ad Lycophr. 902. Vt Cretensis Magnesia Thessaliae, sic Magnesia ad Maeandrum Cretensis et Thessaliae colonia fuit. Vid. Strabon. XIII, p. 943, et Schol. Apollon. Rhod. I, 584. Verum cum duae urbes hoc nomine in Asia fuerint, dubitatur, utra in Velleio sit intelligenda. Viri docti iam inde a Scaligero

Anim. ad Enseb. p. 59, in diversa abeunt. Nobis omnino Velleius de Magnesia ad Maeandrum accipiendus videtur, cum ob rationes a Burmanno allatas, tum multo magis, quod attendentes in legendo verissimam esse reperimus sententiam Cellarii Geogr. Aut. T. II, p. 78, omnibus fere locis, ubi Magnesia sine cognomine commemoretur, Magnesium Maeandri significari. Idque confirmant numi apud Vaillant. Numism. Gr. Popul. et Vrb. p. 35, et Pellerinum in simili Opere T. II, p. 74.

Hippocle et Megasthene. Sic bene Editor Basil. Editio pr. *Megasthene*. Vterque dux eodem nomine commemoratur a Strabone V, p. 372, cuius locum Vossius adscripsit.

Columbae antecedentis volatu. Hoc ipsum miraculum celebrat Statius Silv. III, 5, 78: *Nostra quoque haud proprius tenuis, nec rara colonis Parthenope; cui nite solum trans aequora vectae Ipse Dionaea monstravit Apollo columba*. Item incertus Poeta Panegyri. in Pison. 79: *Testis Acidalia quas condidit alite muros, Euboicam referens secunda Neapolis arcem*. Vide Broukhusium, iisdem locis usum, ad Propert. II, 20, 39, et P. Burmann. Secundum V. C. ad Numism. Sicul.

bae antecedentis volatu ferunt, alii nocturno aeris sono, qualis Cerealibus sacris cieri solet. Pars horum civium magno post intervallo Neapolim condidit. Vtriusque urbis eximia semper in Romanos fides facit eas nobilitate atque amoenitate sua dignissimas. Sed aliis diligentior

p. 411. Apollo saepe, animalis specie, se coloniam condentibus ducem praebuit. *Lexicon Sangermanense MS.* Ἀπολλύνιος ταύρος· ὁ Ἀπολλων ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτως λέγεται. Φασὶ γὰρ τὴν πάλιν μεταπέζοντα ταύρῳ πως ἐκκαθίνεσθαι προσήλθεσθαι. Qua de re copiose Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. 66.

Nocturno aeris sono. Ex. vetus habet: *nocturno aëris sono*, nisi veteres aliter pinxerint diphthongum *ae*, quam hodie pingamus. Erat enim *e* ab *a* spatio divisum. BYREA. Idem miraculum oblatum est Tanagraeis, novas sedes quaerentibus. *Etymolog. MS. in Biblioth. Regia:* Ἀχαιά, ἡ Δημήτηρ κατὰ Ἀττικαίς. ἱερᾶται κατὰ τοῦ ἄχους, τῆς λύπης. οὕτω Δίδυμος. καὶ οἱ μετὰ κυμβάλων ἔχουσιν τὴν Κόρην ἰσχύει, ἡ, ὡς Φιλετᾶς, τὰς ἱρίθους ἀχαιὰς ἐκάλουν. ἴνιοι δὲ ἱκτείναντες τὸ α, ἀπὸ τοῦ συμβάντος Γεφυραίοις. καὶ πάλιν Ἀχαιά, ἡ Δημήτηρ μέμνηται τοῦ δύιματος Ἀριστεφάνης (*Acharn. vers. 709*). ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐκ τῆς Πρωτοφόνης. οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ ἱερῆς τοιότητος· Τοῖς Τανκραίοις μεταναστῆσιν ἐκ Τανάγρας ἡ Δημήτηρ ὄναρ φανίσκῃ, ἐκτίλινουσιν αὐτοὺς ἀκαλουθῆσαι τῷ γινόμενῳ ἔργῳ, καὶ οὐκ αὖ πάλιν κτεῖσθαι, καὶ πάλιν κτεῖσθαι. καὶ διόδουσι ἀκτείναντες φέρον καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων, καὶ πανσεμένον, περὶ τὴν Ἀττικὴν ἱκτεῖναι πλῆνι, καὶ ἰδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτερος. Quae vocem πάλιν sequuntur, ad verbum descripta sunt ex Orionis Thebani *Etymolog. MS.* ex quo etiam editus *Etymologus* p. 180, 34, profecit. Sed Orion fontem, unde hauserit, sic indicat in fine :

VEL. PATERC. *Hist.*

οὕτως εἶρον ἐν ὑπομνήματι ἐς Ἀριστεφάνην. Ex quo apparet, illum diversa ab iis, quae nunc supersunt, scholia in suo Aristophanis codice habuisse. Editus Scholiastes, ex eoque *suidas*, haec annotarunt; ἡ ἀπὸ τοῦ ἔχου, οὐ κατεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν ἐς Ἀθήνας ἀκτείνουσιν, quae minus feliciter tentavit doctissimus Kusterus. Scribendum: οὐ κατεῖχον· τοῖς περὶ τὴν γέφυραν ἐς Ἀθήνας ἀκτείνουσιν. Quorum sensus est: Achaea Ceres dicitur ab aeris sono, quem dedit Tanagraeis, Athenas migrantibus. Gephyra eadem est, quae Tanagra, Gephyraei iidem, qui Tanagraei. Vide *Herodot. V, 57, 61*, ubi Tanagraeorum migrationem narrat, et *Stephan. Byz. v. Γεφυρα*. Ceterum de hoc in Cerealibus strepitu etiam intelligendus *Ovid. A. A. II, 609: Conditæ si non sunt Veneris mysteria cistis; Nec cava vesanis icibus æra sonant.* Hunc enim locum *Meursius Eleusin. p. 80* rectius, si quid iudico, ad Cereris sacra refert, quam *Heinsius* et *Burmannus* ad Cybeles.

Nobilitate atque amoenitate sua dignissimas. II, 120: *vetustate familiae suae dignissimus.*

Sed aliis diligentior ritus patrii mansit custodia. Pro aliis reponere illis, scilicet Neapolitanis, quod ex voce *Neapolim* assumendum, more utriusque linguae scriptoribus satis usitato, de quo vide *Gronov. ad Liv. VIII, 11; IX, 41*, et *Davis. ad Cic. de Fin. V, 6. Sic II, 15: Vniversa Italia. Quorum ut fortuna atrox; ubi vide. Alii et illi centies permutantur, etiam in*

B

ritus patrii mansit custodia: Cumanos Osca mutavit vicinia. Vires autem veteres earum urbium hodieque magnitudo ostentat moenium. Subsequenti tempore magna vis graecae iuventutis, abundantia virium, sedes quaeritans, in Asiam se effudit. Nam et Iones, duce Ione

Velleio II, 13. Graeci mores, instituta, leges, lingua, nondum Velleii aetate Neapoli exoleverant. E multis unum Strabonem, eundemque Velleii aequalem, laudasse satis sit, V, p. 377: αὐτοὶ δ' ἔχοντες τῆς ἑλληνικῆς ἀρχῆς ἐνταῦθα οὐκ ἔνεον, γυμνάσια τε καὶ ἱερῆα καὶ γυμνασία, ἐνέμεντο ἑλληνικὰ κτίρια ἔχοντες Πομπόιοι, et VI, p. 389: καὶ δὲ τὴν Τάραντον, καὶ Πάριον καὶ Νεαπόλιν, ἐν ἑκαστῇ αὐτῇ συμπερίεσαν ἄνεστα. Reliqui magnae Graeciae populi bilingues erant, id est, osce et graece loquebantur. Vide Festum v. *Bilingues*, et ibi Ios. Scaligerum. De Siculis Asconius ad Ciceron. Divinat. 12: Dicit Caecilium graecas literas simul et latinas in Sicilia didicisse: in ea insula, quae neutra lingua bene utatur.

Graeciae iuventutis. Exemplar vetustum habet, *Graecae iuventutis*, BYRN.

Abundantia virium. Male Burmannus *virium* mutat in *virorum*. *Vires* intellige iuventutis sabolem. Seneca Cons. ad Helv. 6, p. 177, *alias nimia superfluentis populi frequentia, ad exonerandas vires, emisit*. Ammian. Murcell. XV, 9, *dein sequentis aetatis opipila aucta virium copia*. *Vires* virium non magis in Velleio quenquam offendere debet, quam in Plauto Amphitr. I, 1, 79, *cadunt vulneris vi et virium*; aut in Livio IX, 16, *seu virium vi, seu exercitatione multa*.

Duce Ione profecti. Duplicem coloniam Ionicam, alteram ab Ione, Xu-

thi filio, in Peloponnesum, alteram a Neleo, Codri filio, in Asiam deductam, turpiter a Velleio confundi, Lipsius contendit, et de hoc eius errore poene triumphat. Qua culpa ut accuratissimum scriptorem liberarent Simsonus Chron. ad a. 2948, et Burmann. ad h. l. ille legere maledbat: *Iones duce non uno profecti Athenis*; hic: *Iones, duce olim Ione profecti Athenas*. Sed non utitur his defensoribus Velleius. Meliores eius causae patronos dedit Wesselingius ad Simson. l. c. Euripidem Ione vers. 74, et Vitruv. IV, 1, qui migrationem Ionum in Asiam, non Neleo, sed Ione duce, factam scribunt. Quibus adde Nicandrum Alexiph. vers. 9: *Δυτὴρ Ἰὼν τῆς αἰδὸς ἐξέλιτο Κρονίης Περσέων ἰδύσαντο γυμνασίην ἱππίων, Εὐκλείης τε κείδοντο κατὰ Κλεόστου Εὐκλείης*. Quem locum melius intellexit Scholiastes, quam Graecus Metaphrastes, nuper a Bandinio editus, Eutecnius Sophista. Sensus est: ego habito in vicinia Apollinis Clarii, Colophone, urbe Ioniae, in qua Ionin Ion, Xuthi et Creusae filius, coloniam constituit. Haec pro Velleio dixisse satis sit. Cum vero plerique scriptores satis constanter, et, si quaeras, haud paullo rectius, Neleum posterioris coloniae Iunicae caput fuisse tradant, nescio, quare illum Kusterus unius Mileti conditorem putarit, reprehenderitque Suidam, v. *Ιωνία* huc scribentem: *Ιωνίης πόλις ἐστὶν ἰωνιζῶν Νηλεὺς ὁ Κείδων*. Etymol. M. p. 327, 11: *Ελεφίς, ἡ θυγάτηρ*

profecti Athenis, nobilissimam partem regionis maritimae occupavere, quae hodieque appellatur Ionia; urbesque constituere Ephesum, Miletum, Colophona, Prienen, Lebedum, Myntem, Erythram, Clazomenas, Phocaeam; multasque in Aegaeo atque Icario occupavere insulas, Samum, Chium, Andrum, Tenum, Parum, Delum, aliasque ignobiles. Et mox Aeolii, eadem profecti Graecia, longissimisque acti erroribus, non minus illustres obtinuerunt locos, clarasque urbes condiderunt, Smyrnam, Cynen, Larissam, Myrinam, Mitylenenque, et alias urbes, quae sunt in Lesbo insula.

5. Clarissimum deinde Homeri inluxit ingenium, sine exemplo maximum, qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari poeta meruit. In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitaretur, neque post illum, qui eum imitari possit, inventus est. Neque quemquam alium, cuius operis primus auctor

Néélus, τοῦ Ἰσχυροῦτος ἢς Ἐπὶ τῆς ἰωνίου ἡρωϊκῆς. Scholionistes Platonis ineditus: ὁ δὲ νεώτερος Κλέους καὶ Νεῦλος τῆς διαδοχῆς ἰωνίου πρὶν ἐξῆναι. Quos omnes Hellenicum secutos esse, ex Harpocrate *γ. Ἐπὶ τῆς ἰωνίου*, colligas.

Myntem, Erythram. Trum inseri vult Vossius. Recte. Nunquam enim Teus in recensione XII civitatum Ioniarum omittitur.

Pharum. Sic edit. pr. pro quo Editor Basileensis dedit *Parum*.

Et mox Aeolii. Vide Scaliger. Animadv. in Euseb. p. 60.

Larissam. Nescio, quid Editorem Basileensem impulerit, ut *Larissam* mutaret in *Antissam*. Vide Herodot. I, 149; Holsten. ad Steph. Biz. v. Ἀντίσση.

Mitylenem. *Mitylenem* scripsimus cum Munckero ad Hygin. F. 137, ut

paullo ante est *Prienen* et *Cynen*.

Urbes, quae sunt. Tolle vocem *urbes*, non voces *quae sunt*, quae una tolli volebat Gruterus. Vossius ad I, 6, tenet *urbes* ob similem repetitionem vocis *leges* II, 18. Sed ibi repetitio necessaria.

Sine exemplo maximum. Eleganter pro incomparabile, vel, ut Vellei. I, 9, loquitur, *omnium comparationem vincens*. Lapis apud Gruter. p. 352, 1: *Huic primo divumviro biga posita ob eximias liberalitates, et abundantissimas sine exemplo largitiones*. Similis formula, *supra exemplum*. Lapis apud Donium Class. X, p. 359: *Ossa Fortunatae Florae, dulcissimae, castissimae, supra omnia exempla sanctissimae*. Alius apud Maffium Mus. Veron. p. 287, 2: *Domitiae Ceraelliae, C. F. patronae et uxori supra omnia exempla*.

fuerit, in eo perfectissimum, praeter Homerum et Archilochum, reperiemus. Hic longius a temporibus belli, quod composuit, Troici, quam quidam rentur, absuit. Nam ferme ante annos DCCCCL floruit, intra mille natus est. Quo nomine non est mirandum, quod saepe illud usurpat: οἷς τὸν βροτὸς εἶσι. Hoc enim ut hominum,

Archilochum. Non multum dissimile de Archilochi indicium Dionys Chrys. Or. XXXIII, p. 397, A, οὗ γὰρ ποιητῶν γενομένων, ἔξ ἁπάντων τοῦ κλέους, οἷς εἰδέναι τῶν ἄλλων εὐμενολοῦν ἔχουν, Ομήρου τι καὶ Ἀρχιλόχου. Adde Valer. Max. VI, 3, 1. Quo magis miror, nondum inventum esse, qui eius fragmentis undique collectis operam navaret. Quam provinciam qui sibi sumserit, caveat, ne, quae sunt aliorum, temere pro Archilochiis arripiat. Nam eius nomen creberrime permutatur cum nominibus *Dinolochi*, *Aristophanis*, *Antiochi*, *Amphilochi*, et aliorum. Quoties eius nomen in *Aristarchi* abierit, et contra, in Praefat. ad Hesych. p. VII, demonstravimus. Athenaeus III, p. 111 C: Ἀρχιλόχους ἐν Τηλέφῳ — πᾶσα τὸν ἔργον κλέει. Nec *Telephum* scripsit Archilochus, nec vocem *panis* nosse potuit. Legendum: Διενόλχους ἐν Τηλέφῳ. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Περσάτιον ἰδοὶ Διενόλχους Τηλέφῳ. Dinolochi, Siculo poetae, perinde atque Epicharmo, licebat Σικελίζην, id est, vocibus uti sive siculis, sive latinis, *panis*, *pittacium*, etc. Eustratius in Aristotel. Nicomach. p. 65, b. ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχους, καὶ Κρατῖνους, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Εὐαγγελισμοῖς μεταφραστῶν (Μαργαρίτην) ἰδοὶ Ομήρου τὸ πῶς καὶ; ubi pro Ἀρχιλόχους reponere Διενόλχους. Locus Aristophanis, quem respicit, est in Avih. 910. Scholiast. Nicandri ad Theriac. 617: Ἀρχιλόχους τὸν κλέειν ποιεῖν τῶν ὀφθαλμῶν

μὴ εἶναι τοῖς θείοις, ἵνα κλέειν γὰρ καὶ τοῖς κακοῖς. Botanici erat, non poetae, herbarum vires docere. Scribe: Ἀμφιλόχους. Plinius H. N. XVIII, 16: *Vnum de medica externa et cytiso volumen Anphilochus fecit confusum.* Alio modo peccatur in Polluce VI, 99, *Διενόλχους δὲ μίμνηται Ἀντιόχους.* Nusquam nec a Polluce, nec ab ullo Grammaticorum, Antiochus, ut idoneus scriptor, laudatur. Scribe Ἀρχιλόχους, quod ipsum mendum ex Oenomaio apud Euseb. P. E. V, 31, sustulit Holsten. ad Steph. Byz. v. Θάσις. Inter poetas, ex quibus Stobaeus sententias collegit, a Photio Biblioth. p. 374, recensentur Ἀρχιλόχους et Ἀμφίλοχους. Archilochum Stobaeus saepe laudat, Archilochum ne semel quidem. Et qui poterat poetam, qui nunquam in rerum natura extiterit, commemorare? Scilicet Photius, cum in suo Stobaei codice Ἀμφίλοχους pro Ἀρχιλόχους vitiose scriptum reperisset, protinus inde poetam omnibus inauditum finxit, pro summa negligentia, quam merito in illo castigavit amicus noster, L. C. Valckenarius Distrib. in Euripid. cap. II, p. 17.

Troici. G. Cuperus in Sylloge Epistol. Noribergae edita III, p. 449, malit Troici, ut II, 86, in campis *Philippiis*, quasi Velleius non usus fuisset altera forma II, 114, *belli Pannonici*. Tutius est in talibus codices sequi. Vid. Bentlei. ad Hor. III, Carm. 3, 32.

Οἷς τὸν βροτὸς εἶσι, Graeca, quam-

ita seculorum notatur differentia. Quem si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.

6. Insequenti tempore imperium Asiaticum ab Assyriis, qui id obtinuerant annis MLXX, translatum est ad Medos, abhinc annos ferme DCCLXX. Quippe Sardapalum eorum regem, mollitiis fluentem, et nimium felicem malo suo, tertio et tricesimo loco ab Nino et Semiramide, qui Babylona condiderant, natum, ita ut semper successor regni paterni foret filius, Arbaces Medus imperio vitaeque privavit. Ea aetate clarissimus Graii nominis Lycurgus Lacedaemonius, vir generis regii, fuit severissimarum iustissimarumque legum auctor, et disciplinae convenientissimae vir; cuius quam diu Sparta

vis absint a prima editione, aliorum Editorum exemplo admisi.

Caecum genitum. Vide, si tanti est, Davis. ad Cic. Tusc. Disp. V, 39.

DCCLXX. Lipsius, addito numero centenario, legit DCCCLXX, quod probat Scaliger Canon. Isagog. III, p. 520.

Nimium felicem malo suo. Rhennus ita interpunxit, ut malo suo ad notum retulisse videatur, sicut apud Sueton. Neron. 6, *negantis quidquam ex se et Agrippina, nisi detestabile et malo publico, nasci potuisse.* Sed hic rectius iungitur cum *felicem*. *Felix malo suo* est, cui felicitas sua malo vertit. Sic II, 48, C. *Curio facundus malo publico.* Sallust. Catil. 61, *qui malo republicae creverant;* ubi vide Cortium. Nazarius Paneg. Constantin. 17, *secunda molis suis natio raptim adolevit.* Simile illud Ovidii Amor. III, viii, 46: *Et nimium damnis ingenuosa tuis;* pro quo Trist. II, 342, dicit: *Inque meas poenas ingeniosus erom.* Male Burmannus hanc elegantiam sumptam credebatur ex Ovidio

Met. III, 292: *Laeta malo, nimiumque potens;* ubi *laeta malo* non dicitur pro *laeta in malum suum*, sed pro *laeta ob malum*, sensu multum diverso, ut apud Iustin. XXVII, 2: *Laetus igitur malis suis, et damnis ditior reditus.*

Tertio et trecentesimo loco. Exemplar vetustum habet: *tertio et tricenisimo loco.* *Tricenisimo* pro *tricesimo*, more veterum. Id quod etiam observavit Politianus in huiusmodi antiquis exemplaribus. BYER. Vellius Sardapalum tertio et trigesimo loco a Nino ponit, uno tantum rege a Ctesia et Diodoro dissidens, nisi error sit, cuiusmodi non pauci in illo luculento scriptore leguntur, non illius, sed librariorum vitio. SCALIGER. l. c.

Arbaces. Edit. pr. *Pharnaces.*

Disciplinae convenientissimae vir. *Convenientissimae* sic nude positum placet Iac. Gronovio ad Ammian. Marcell. XXVII, 11, non mihi. *Vir* autem nullo pacto tolerari potest. Heinsius emendat: *disciplinae convenientissimae virtuti*, id est, fortitudini:

diligens fuit, excelsissime floruit. Hoc tractu temporum ante annos quinque et sexaginta, quam urbs Romana conderetur, ab Elissa Tyria, quam quidam Dido autumant, Carthago conditur. Circa quod tempus Caranus, vir generis regii, sextus decimus ab Hercule, profectus Argis, regnum Macedoniae occupavit. A quo magnus Alexander cum fuerit septimus decimus, iure materni generis Achille auctore, paterni Hercule gloriatus est. (*Aemilius Sura de annis populi romani: Assyrii principes omnium gentium rerum potiti sunt, deinde Medi, postea Persae, deinde Macedones. Exinde duobus regibus, Philippo et Antiocho, qui a Macedonibus oriundi erant, haud multo post Carthaginem subactam, devictis, summa imperii ad populum romanum pervenit. Inter hoc tempus, et initium regis Nini Assyriorum, qui princeps rerum potitus, intersunt anni MDCCCXCXV*).

quod commodum sensum habet. Sed quoniam virtutis nomen aliquid ambigui relinquit, legere malim: *disciplinae convenientissimae viribus*. Quis enim nescit, omnem Lycurgi disciplinam huc comparatam fuisse, ut cives sui viribus, quibus victoria parabatur, superiores essent aliis? Quod ut alios taceam, luculenter explicat Xenophon aureolo libello de Rep. Lacedaem. Sed ut nihil scabri in Velleii oratione relinquatur, totus locus, una voce transposita, sic scribendus: *Ea aetate clarissimus Graii nominis, Lycurgus, vir generis regii, Lacedaemonius fuit severissimarum iustissimarumque legum auctor, et disciplinae convenientissimae viribus*.

Autumant. Id est, dicunt, non, opinantur, ut Bachet. ad Ovid. Ep. VII, p. 152 accepit. Vide Is. Casaubon. ad Appulei. Apol. p. 131.

Caranus. Editio pr. foedo errore *Zaronus*, quem Editor Basil. correxit.

Vir generis regii. Haec e praecedentibus temere hic intrusa esse, primus vidit Lipsius.

Sextus decimus ab Hercule. De hoc numero disputant Scaliger Anim. ad Euseb. p. 64, Can. Isag. p. 343, et Wesseling. ad Diod. Sic. Fragm. p. 637.

Profectus Argis. Liv. XXVII, 30: *Philippus Argos venit. Ibi curatione Heracorum Nemeorumque suffragiis populi ad eum delata, quia se Macedonum reges ex ea civitate oriundos referunt*, etc. ubi vide Dukerum.

Aemilius Sura. Haec omnia, quae aliis literarum formis describenda, uncisque includenda curavimus, ab aliena manu in Velleii contextum venisse, satis constat inter homines eruditos: nisi quod nonnulli ultima verba, *Inter hoc tempus et initium* etc. perperam Velleio tribuunt.

Regis Nisi. Alias, *Nini*. RHENAN. Ed. Basil. transposita voce, *Nini regis*.

7. Huius temporis aequalis Hesiodus fuit, circa CXX annos distinctus ab Homeri aetate, vir perelegantis ingenii, et mollissima dulcedine carminum memorabilis, ocii quietisque cupidissimus, ut tempore tanto viro, ita operis auctoritate proximus. Qui vitavit, ne in id, quod Homerus, incideret: patriamque et parentes testatus est; sed patriam, quia multatus ab ea erat, contumeliosissime. Dum in externis moror, incidi in rem domesticam, maximique erroris, et multum discrepantem auctorum opinionibus. Nam quidam, huius temporis tractu, aiunt, a Tuscis Capuam, Nolamque conditam, ante annos fere DCCCXXX, quibus equidem adsenserim. Sed M. Cato quantum differt? qui dicat, Capuam ab eisdem Tuscis conditam, ac subinde Nolam: stetisse autem Capuam, ante quam a Romanis caperetur, annis circiter CCLX.

Ocii quietisque cupidissimus. Intelligit Hesiodi vitam pastoriciam, de qua ipse Θυσιν. 23. Vide Davis. ad Max. Tyr. Diss. XXXVIII, p. 630.

Incideret. Sic Editor. Basil. dedit. Edit. pr. *inciderat.*

Patriamque et parentes testatus est; etc. Patriam Ascrum Hesiodus contumeliosissime testatus est, sive, ut Strabo IX, p. 628, eandem rem narrans, loquitur, τὴν πατρίδα καταρώδην, Ery. v. 639. At ubi parentes commemoravit? nisi forte Velleius Ery. v. 299, legerit: Εργάζετο Πάτερ, Δίου γένος' ubi etsi nunc editur, Δίου γένος, Tzetzes tamen interpretando ostendit, se Δίου γένος in aliis libris reperisse. Immo hanc lectionem, ut certum ac veram, sequuntur Suidas v. Ησιόδου, et Proclus Prolegomenis ineditis in Hesiodum, quae ex Cod. Regio descriptissimus: Ησιόδου εἰς τὴν ἀδελφῇ Πάτρει, καὶς ἑγγόνου Δίου καὶ Πατρὸς δέος, Κυρῶντος Διδάσκον, ἐκείνου ἀδελφῶν, εἰ δὲ καὶ ἀδελφῶν καὶ τὰ

χαῖα τὴν αὐτὸν πατρίδα Κόμην ἀπέναντι, μετακινήσαντι ἐπὶ τὴν Ἀσκραν, quae impudens compiler, Tzetzes, Proclo sublegit, et interpolando corripit. Sit igitur Hesiodus patrem aut parentes testatus; at a patria se multatum ubi tandem dixit? Patrem, non filium, ob caedem patratam Cuma Ascrum profugisse, ex Ephoro Cumano tradit Proclus ad Hesiod. p. 142. Quid ergo? Aut auctorior lapsus est Velleius, aut illorum omnium notitiam lausit ex Hesiodi poematis perditis. Notissimi sunt versus, quibus patriam laecravit Hesiodus: Νέστερ δ' ἄλλ' ἔλκεσσι δέξομεν ἐν κώμῃ, Ἀσπρῇ, Χίμα καὶ, Σίαν ἄσπρῳ, εἰδὶ καὶ ἰσὺν. Quos expressit Ovidius IV ex P. XIV, 31: *Esset perpetuo sua quam vitabilis Ascræ, Auso est agricolæ Mæsa docere senis. At fuerat terra genius, qui scripsit, in illo. Intumuit vati nec tamen Ascræ suo.*

Maximeque erroris. Aliis, maximeque erroris. ROMAN.

Quod si ita est, cum sint a Capua capta anni CCXL, ut condita est, anni sunt fere D. Ego (pace diligentiae Catonis dixerim) vix crediderim, tam mature tantam urbem crevisse, floruisse, concidisse, resurrexisse.

8. Clarissimum deinde omnium ludicrum certamen, et ad excitandam corporis animique virtutem efficacissimum, Olympiorum initium habuit, auctorem Iphitum Elium. Is eos ludos mercatumque instituit ante annos, quam tu, M. Vinici, consulatum inires, DCCCXXXIII. Hoc sacrum eodem loco instituisse fertur abhinc annos ferme MCCL Atreus, cum Pelopi patri funebres ludos faceret. Quo quidem in ludicro, omnisque generis cer-

Urbem crevisse, floruisse, concidisse, resurrexisse. Similis locus II, 11: quemadmodum urbium imperiorumque, ita gentium nunc florere fortunam, nunc senescere, nunc interire. Sulpic. Sev. II, 15: *Exin, vario statu floruisse, concidisse, atque iterum malis emersisse.*

Initium habuit, auctorem Iphitum Elium. Placet, quod Aldus Nepos de coniectura edidit: *initium habuit, auctore Iphito Elia.*

M. Vinici. Lipsius ad Tacit. Ann. VI, 15, scribit, Velleium huic Vinicio indecore et serviliter blandiri. Nihil falsius. Ne vestigium quidem adulationis toto opere apparet.

DCCCXXXIII. Lipsius corrigit DCCCIV, quod inde in omnes edd. receptum.

Patri. Edit. pr. *patris*, quod mutavit Editor Bas.

Omnisque generis certaminum etc. Sic edit. pr. At Editor Basil. que tacite expunxit: eaque lectio placebat C. A. Fabroto Ref. Ep. Salmas. de Mutuo p. 1248. Possit illud que suspicionem movere de voce aliqua ob praecedentis similitudinem extrita.

Forte: Quo quidem in ludicro, luctae, omnisque generis certaminum, Hercules victor extitit. Victor certaminum dicitur, ut victor belli, II, 55. Quod neque ac victoria belli, usitatum est Ciceroni et Livio. Vide Duker. ad Flor. III, 21, p. 623. In quo concedendo ut faeilis est Burmannus ad h. l. disputans, etiam de eadem locutione ad Claudian. de Bell. Get. vs. 570, ita dubitat, an *victor certaminis* eleganter dicatur, diversamque credit huius locutionis rationem; etsi, quale discrimen sit, nec dixit, nec forte dicere potuit. Graeci scriptores millies dicunt *νοῖς ἐγὼνα*. Sed mittamus Graecos. Quid? idoneusne latinitatis auctor est Ennius apud Ciceron. de Senect. 5: *Sicut fortis equus, spatio qui saepe supremo Fuit Olympia, nunc senio confectus quiescit.* Hygin. Fab. 91: *descendit in certamen, et omnia (certamina) vincit*; ubi vide Munckerum. Eodem modo dicitur *iudicium, sponzionem, causam vincere*. Qui graecismus tamen si apud optimos quosque scriptores reperitur, vulgo tamen cum ab aliis, tum ab Oudendorpio ad Thom. M. p. 628, prope e Latii fini-

faminum, Hercules victor extilit. Tum Athenis perpetui archontes esse desierunt, cum fuisset ultimus Alcmaeon: coeperuntque in denos annos creari. Quae consuetudo in annos LXX mansit: ac deinde annuis commissa est magistratibus resp. Ex iis, qui denis annis praefuerunt, primus fuit Charops, ultimus Eryxias; ex annuis, primus Creon. Sexta Olympiade, post duo et viginti annos, quam prima constituta fuerat, Romulus, Martis filius, ultus iniurias avi, Romam urbem Parilibus in Palatio condidit. A quo tempore ad vos Coss. anni sunt DCCCLXXXIII. Id actum post Troiam captam annis CCCCXXXVII. Id gessit Romulus, adiutus legionibus Latini, avi sui. Libenter enim his, qui ita prodiderunt, accesserim: cum aliter firmare urbem novam, tam vicinis Veientibus, aliisque Etruscis ac Sabinis, cum imbelli et pastoralis manu vix poluerit. Quamquam, iam asylo facto inter duos lucos, auxit. Hic centum homines electos appellatosque Patres, instar habuit consilii publici. Hanc originem nomen Patriciorum habet. Raptu virginum Sabinarum.

bus proscribitur. *Iudicium vincere* est apud Cicero. Verr. I, 53; *sponsuone vincere* his apud eundem pro Caecina. 31, et 32. Quorum locorum scripturam ne quis in corruptelae suspicionem vocet, sciat, sic in spectatae li- dei libris nuper reperisse Ciceronis hospitalem, I. A. Ernestum. *Vincere causam* dixit Ovid. Ep. XVI, 76, licet Heinsius hunc locum nobis eripere conetur. *Vota est causa*, Cic. pro Deiotar. 8, Phil. XI, 13, et Lucan. I, 128. Adde unicam latinitatis magistrum, I. F. Gronovium ad Gell. V, 10, qui nonnulla ex his exemplis praecipit.

Eryxias. Edit. pr. *Erix*, ex quo Aldus Nepos fecit *Eryx*, quod sequi-

tur Scaliger Can. Isag. p. 339. Verum nomen *Eryxias* ex Eusepii Chron. p. 28, 43, restituerunt Meurs, de Aeliont. I, 8, et alii.

DCCCLXXXL. Sic edit, pr. mendose, pro quo Editor Pasil. DCCCLXXXV. Vide Interpretes.

Legionibus Latini, avi sui. Verissime Lipsius: *legionibus latinis avi sui*.

Quamquam iam. Heins. bene corrigit: *Quamquam eam*. Frequentissime permittuntur iam et eam. Iuvetia editio? *Quamquam in asylo*.

Raptus virginum Sabinarum. Vossius suspicatur, haec verba esse argumentum eorum, quae mox sequuntur, et e margine in textum migrasse. Recte, ut opinor.

VEL. PATERC. Hist.

C

9. ** quam timuerat hostis, expetit. Nam biennio adeo varia fortuna cum consulibus conflixerat, ut plerumque superior fuerit, magnamque partem Graeciae

** Ingens haec lacuna etiam hausit fragmentum, quod laudat Priscian. VI, p. 706: *M. Velleius Paternulus primo: Nec minus clarus ea tempestate fuit Miltiadis filius, Cimon.*

Quam timuerat hostis expetit. Hic Velleio nostro rursum atrox vulnus inflixit iniuria temporis, quod neque Aesculapius, neque Chiron, Medici illi poetici, quamlibet a veteribus egregie laudati, curare norint. Nam bonam operis partem hoc loco desse nullus dubitabit. Porro omnis medendi spes la integro site est exemplari. Quale repertum iam olim aiunt a Georgio Merula inter eos libros, de quorum ille inventionis magnopere gloriatur in epistola quadam, quae inter Politianicas legitur. Sed isti rumori fidem non habeo. Scilicet tantus vir nugae edidisset, sic enim quasdam veterum Grammaticorum quiquilias ab illo publicatas non iniuria vocavero, praesertim cum Velleio commissas, et hoc opus suppressisset nobis, unde plus ad illum gloriae, et ad studiosos commodi rediturum erat, quam ex sexcentis istius generis Grammaticorum schedis. Nos hac editione nostra, tametsi mutila, provocabimus Italos, ut nobis, quod nacti sumus in medium conferentibus, ipsi quoque sua candide studiosis impertiant. Sed de hac re plus satis iam locuti sumus. Ceterum ut quasi viam tibi sternamus ad sequentis Velleiani fragmenti intelligentiam, quod in media ferme periodo sublatis anterioribus aliquot testimoniis abruptum est, in hac ultima priora libri particula Velleius, decursis ante cunctis historiis,

iam inde ab urbe condita, propemodum ad initium tertii belli Punici pervenit, quo Carthago fuit excisa. Autem quod Macedonicum geri coeptum est. In quo P. Licinius Crassus, cui Macedonia decreta erat, contra Perseum regem pugnavit, inferior discessit. Perseus vero perpendens inconstantiam fortunae, tametsi victor, aequam pacis conditionem a Romanis accipere paratus erat. Iniquam Licinius obtulit, ut se, videlicet, suumque Senatui Populoque Romano dederet, quemadmodum refert Eutropius. Forsitan igitur hic Velleii sensus fuerit: Perseus, Macedonum rex, conditionem pacis, quam timuerat hostis, expetit. Nisi de Gentio Illyriorum rege loquatur, quem Perseus subegit. Ut sit sensus: Gentius iniquam a Perseo conditionem, quam timuerat hostis, expetit. Neuter tamen mihi magnopere ardet. Sed fuit hic aliquid dicendum. At ridiculum est, ibi tam anxie diligentem esse, ubi diligentiam locum non habet, verum sola divinatio. RHEIN. Probabilis, ut in re incerta, Lipsii coniectura est, *gravior quam timuerat, hostis extitit*, hoc sensu: Perseus gravior quam Populus Rom. timuerat, hostis extitit.

Superior fuerit. Exemplar vetustum habet: *superior fuit.* BYER. *Fuerit*, quod Rhenanus dedit, Acidalius mutabat in *foret*, Vascosamus in *fieret*; contra Lipsius *perdukeret* in *perdukerat*, ut tempora inter se congruerent. Sed nemo est, qui nesciat, post toties repetitas Criticorum admonitiones, diversa tempora millies iungi. Vide quae annotavimus ad Rutil. Lup. I, p. 45.

in societatem suam perduceret. Quin Rhodii quoque, fidelissimi antea Romanis, tum dubia fide, speculati fortunam, prouiores regis partibus fuisse visi sunt: et rex Eumenes in eo bello medius fuit animo, neque fratris iniitii, neque suae respondit consuetudini. Tum senatus populusque romanus L. Aemilium Paulum, qui et praetor et consul triumphauerat, virum in tantum laudandum, in quantum intelligi virtus potest, consulem creauit, filium eius Pauli, qui ad Cannas, quam tergiversanter perniciosam reip. pugnam inierat, tam fortiter in ea mortem obierat. Is Persam ingenti proelio apud urbem nomine Pydnam in Macedonia, fusum fugatumque castris exiit, deletisque eius copiis, destitutum omni

Quin Rhodii quoque. Sic Editor Basil. quem secuti sumus. Edit. pe. *Quibus Rhodii quoque.* Vide ad I, 1.

Ante Romanis. Exemplar vetustum habet: *antea R.* BERN.

Medius fuit animo. Fuit, quod Heinsius tolli iubet, nobis quoque elegantius abesse videtur. Quid? si legamus: *Eumenes in eo bello medius, dubiusque animi*, ut II, 21: ita se dubium, mediumque partibus praestitit. *Dubius* semper cum genitivo struitur. Sallust. fragm. p. 54: *Dubius consilii.* Vide Drakeborch. ad Liv. XXXIII, 25, et Oudend. ad Hirt. de B. Alex. 56.

Qui et praetor et consul triumphauerat. Vide Peizon. Animadv. Histor. cap. VI, p. 211.

In tantum laudandum, in quantum intelligi virtus potest. Eandem loquendi formam repetit II, 43, *vir in tantum boni, in quantum humana simplicitas intelligi potest*, II, 114, *quem in quantum quisque aut cognoscere, aut intelligere potuit, in tantum miratur*,

ac diligit. Ios. Mercerus ad Septim. de B. Tr. II, 32, *in tantum, in quantum*, quod frequentissimum est Velleio pro tantum, quantum, ut minus latinum damnat. Argentor. aetati vindicat Voassius de Vit. Sermon. IX, 11. Sed melioris vetustis esse, his exemplis plauum fiet. Virgil. Aen. VI, 876: *Nec puer Ithaca quisquam de gente Latinos in tantum spe tollet avos.* Ovid, Met. XI, 71: *Quippe pedum digitos, in quantum quaeque secuta est, Traxit;* ubi vid. Barm. Liv. XXII, 27: *In tantum suam felicitatem virtutemque emittisse.* Seneca Pater Controv. III, p. 121, *sufficiebat enim illi, in quantum voluerat, explicandi via.* Vide Gronov. ad Liv. XXXVII, 57.

In ea mortem obierat. Exemplar vetus habet: *in ea morte obierat.* Ego legendum suspicor: *in eo Marte obierat.* BERN. Inepti coniectura, quam tamen Iuntina recepit.

Persam. Alias, *Persenn.* RHENAN Id receperunt Iunt. et Editor Basil. Male. Vide Scaliger. Anim. in Euseb. p. 142, et Helms. ad h. l.

spe coëgit e Macedonia profugere. Quam ille linquens, in insulam Samothraciam profugit, templique se religioni supplicem credidit. Ad eum Cn. Octavius praetor, qui classi praeerat, pervenit; et ratione magis, quam vi persuasit, ut se Romanorum fidei committeret. Ita Paulus maximum nobilissimumque regem in triumpho duxit. Quo anno et Octavii praetoris navalis, et Anicii, regem Illyriorum gentium ante currum agentis, triumphi fuere celebres. Quam sit adsidua eminentis fortunae comes invidia, altissimisque adhaereat, etiam hoc colligi potest: quod, cum Aniciū Octaviiue triumphum nemo interpellaret, fuere, qui Pauli impedire obnite-

Samothraciam profugit. Quis credit, Velleium verborum tam inopem fuisse, ut *profugit* tantillo intervallo repeteret? Sed talia necesse est in scriptore, quem unus tantum, isque mutilus et vitiosus Codex conservavit, saepe reperiri. Qui si cum altero vel paulo integriore exemplari comparari posset, quam diversam habiturus esset faciem! Quod semel omnibus locis, ubi talis verborum ieunitas et inopia reperitur, intelligi velim.

Ante currum agentis. Edit. pr. *agentium*, quod Editor Basil. bene et historiae convenienter in *agentis* mutavit.

Fortunae comes invidia etc. Velleius manifesta imitatione expressit Livium XLV, 35: *Intacta invidia media sunt: ad summa forme tendit. Nec de Anicii, nec de Octavii triumpho dubitatum est: Paullum, cui ipsi quoque se comparare erubuisse, obirectatio carpsit;* ubi translationem ab igni, si-ve fulmine ductam esse, ostendit similis locus VIII, 31: *Etiam invidium, tanquam ignem, summa petere: in caput consilii, in ducem incurrere.* Livio praeivit Lucretius V, 1130: *Invidia quoniam ceu fulmine summa vaporant*

Plerumque, et quae sunt aliis magis edita cunq̃ue. Ex quo loco etiam Ovidius colorem duxit Rem. Am. 369: *Summa petit Livor: perfiant altissima venti: Summa petunt dextra fulmina missa Iovis.* Hieronymus Epitaph. Paulae p. 679: *Semper quidem virtutes sequitur invidia; seruitque summos fulgura montes.* ex Horat. II, Carm. 10, 11, ubi vide Bentleium. Eandem sententiam sic expressit Euripides Bellerophonte, in Stobaeo Grotii p. 151: *Εἰς τὰ κρείσσειν δ' ἡ φθόρος καὶ δῆλον ἐστίν.* *Adhaereat* in Velleio intellige coniuncta sit, comitetur: quo sensu frequens est simplex *haerere*. Martial. V, 61: *Crispulus iste quis est, uxori semper adhaeret Qui, Marione tuae?* Plin. H. N. X, 22: *Anser comes perpetuo adhaesisse Lacydi philosopho dicitur.* Claudian. in Rufin. I, 35: *Et Luxus populator opum, quem semper adhaerens Infelix humili gressu comitatur Egestas.*

Impedire obniterentur. Recte, ut opinor, Heinsius legit: *impedire conniterentur.* Gellius VII, 3, *connixi sunt Rhodienses ut bellum inter eos componere.* *Obniti* et *conniti* saepe in MSS.

rentur: cuius tantum prioreis excessit, vel magnitudine regis Persei, vel specie simulacrorum, vel modo pecuniae, ut bis millies centies HS. aerario contulerit, et omnium ante actorum comparationem amplitudine vicerit.

10. Per idem tempus, cum Antiochus Epiphanes, qui Athenis Olympieum inchoavit, tum rex Syriae, Ptolemaeum puerum Alexandriae obsideret, missus est ad eum legatus M. Popilius Laenas, qui iuberet incepto desistere. Mandataque exposuit; et regem, deliberaturum se dicentem, circumscripsit virgula, iussitque, prius responsum reddere, quam egrederetur finito harenae

commutantur, ut apud Liv. XXXI, 21. *Obviti* est contra niti, reniti: quae significatio ab hoc loco aliena. Scio quidem, apud Senecam Ep. 35, et 95; et Ammian. Marcell. XXIV, 2, *obnix petere* reperiri pro *enixe petere*. Sed non dubito, quin meliores libri, si minus in Ammiano, et in Seneca, certiore latinitatis auctore, aliquando praebituri sint *enixe petere*, ut rectissime praebuerunt, quos Drakenborchius adhibuit, in Livio IV, 26, *utrimque enixe obeditum dictatori est*, pro vulgata lectione: *utrimque obnix obeditum dictatori est*. Vident certe, qui nunc in omnibus fere librorum dedicationibus dicunt, *obnix te rogo*, leve in talibus locis esse praesidium.

Bis millies centies HS. Vide Gronov. ad Liv. XLV, 39; et ad Plin. H. N. XXXIII, 3.

Contulerit. Edit. pr. *contulerit his*. Editor Basil. *his* recte delevit, quod temere natum est ex praecedenti *bis*.

Omnium ante actorum comparationem amplitudine vicerit. Id est, si cum ante actis triumphis comparetur, omnes amplitudine vicerit. Sic II, 9, *u-*

genia usque in graecorum ingeniorum comparationem evecta. Quinctilian. Decl. VIII, 14: *Hoc est quod omnem comparationem feritatis excedit.* Macrobian. Saturn. II, 7, p. 346: *Pylades Hylam discipulum usque ad aequalitatis contentionem eruditione proxit.*

Olympieum. Bene Fr. Sylburgius scribit *Olympieum*: male P. Faber Semestr. III, 3, p. 58, graeca forma *Olympieum*. Graeci duplici forma dicunt *Ολυμπίον* et *Ολύμπιον*, unde Latini *Olympieum* et *Olympium*, non *Olympicum*, ut habet editio prima. Vide Wesseling. ad Diod. Sic. XIII. p. 546. Et sic aliorum etiam templorum nomina ab utrisque efferri, et exemplorum ostendunt Fabric. ad Dion. Cass. I, p. 606, et Duker. ad Liv. XXXVIII, 5.

Tum rex Syriae. Sic legendum e certa Aldi Nepotis correctione. Edit. pr. *tum regem Syriae*.

M. Popilius Laenas. Antiquissimus huius historiae auctor est Polybius Exc. Legat. n. 92, quem cum aliis eandem rem narrantibus laudat Drakenb. ad Liv. XLV, 12.



circulo. Sic cogitationem regiam romana disiecit constantia, obeditumque imperio. Lucio autem Paulo, magnae victoriae compoti, quatuor filii fuere. Ex iis duos, natu maiores, unum P. Scipioni, P. Africani filio, nihil ex paterna maiestate, praeter speciem nominis, vigoremque eloquentiae retinenti, in adoptione dederat, alterum Fabio Maximo: duos minores natu, praetextatos, quo tempore victoriam adeptus est, habuit. Is cum in concione extra urbem, more maiorum, ante triumphi diem, ordinem actorum suorum commemoraret, Deos

Cogitationem regiam Ro. disiecit constantia. Speciosa coniectura Acidalii et aliorum: *cogitationem regim;* quae Roxhordio confirmari videbatur ex Iustino, eandem rem narrante, XXXIV, 3: *prolatoque Senatus decreto, et tradito, cum cunctari cum videret, consultationemque ad amicos referre.* Valer. Max. III, 2, 17: *eaque voce cogitatione bonorum civium discussa.* Appulei. Met. VI, p. 395: *Quae res nunc vel maxime sustulit Psyches omnem cogitationem.* Nec tamen spreverim vulgatam, quam etiam Heinsius ad h. l. et Cortius ad Cie. ad Div. III, 2, defendunt. Num cogitatio est deliberatio, consultatio. Terent. And. I, 2, 11: *Et ne esset spatium cogitandi ad disturbandas nuptias.* Liv. XL, 5: *Itaque expertem cum pater omnium de rebus romanis consiliorum habebat. Totus in Persae versus, cum eo cogitationes eius rei dies ac noctes agitabat.* Sueton. Ner. 47: *Sic cogitatione in postervam diem dilata.* Quibus exemplis facile defenditur Seneca Pater Sunsoe. VII, p. 44: *Cicroni, cum cogitasset, utrumne Brutum, an Cassium, an Sextum Pompeium peteret, omnia illi displicuisse, praeter mortem; ubi miror, latine proprietatis intelligentissimum Gronovium maluisse dubitasset.*

Magnae victoriae compoti. Friget meo sensu epitheton *magnae*, non ilem, quod repono: *Macedonicae victoriae compoti.* Edit. pr. *compote pro compoti.*

Nihil ex paterna maiestate. Mitius de eo Ciceronis iudicium est Brut. 19: *Filius quidem Scipionis, is, qui hunc minorem Scipionem a Paulo adoptavit, si corpore valuisset, in primis habitus esset disertus. Inducant cum orationculae, tum historia quaedam graeca, scripta dulcissime; de Senect. 111: Quam fuit imbecillus P. Africani filius is, qui te adoptavit? quam tenui, aut nulla potius valetudine? Quod mihi ita fuisset, alterum ille exstitisset lumen civitatis. Ad paternam enim magnitudinem animi doctrina uberior accesserat.* Vide Sigonium ad Liv. XL, 42.

Duos minores — habuit. Ante habuit excidisse videtur vox *domi*, necessaria ad sensum perficiendum. Liv. XLV, 40: *duobus e filiis, quos, duobus datis in adoptionem, solos nominis, suorumque familiaeque heredes retinuerat domi.* Pintarch. Paulo p. 274, A. *οἱ δὲ τῆς οἰκίας αἱρεῖ τῆς ἐκδοῦ.* Mox Velleius: *quos in familia retinuerat.*

Suorum actorum. In vetusto exem-

immortaleis precalus est, ut, si quis eorum invideret operibus ac fortunae suae, in ipsum potius saevirent, quam in remp. Quae vox, veluti oraculo emissa, magna parte cum spoliavit sanguinis sui. Nam alterum ex suis, quos in familia retinuerat, liberis, ante paucos triumphis; alterum post pauciores amisit dies. Aspera circa haec tempora censura Fulvii Flacci et Postumii Albini fuit. Quippe Fulvii censoris frater, et quidem consors, Cn. Fulvius, senatu motus est ab iis censoribus.

11. Post victum captumque Persen, qui quadriennio post in libera custodia Albae decessit, Pseudophilippus, a mendacia simulatae originis appellatus, qui se Philippum, regiaeque stirpis ferebat, cum esset ultimae, armis occupata Macedonia, adsumptis regni insignibus, brevi temeritatis poenas dedit. Quippe Q. Metellus praetor, cui ex virtute Macedonici nomen inditum erat, praeclara victoria ipsum gentemque superavit, et immani etiam Achaeos, rebellare incipientes, fudit acie.

plari actorum praecedat suorum. BYER. Pro actorum Vasconius edidit factorum.

Et, si quis eorum invideret etc. Hoc ita expressit Livius XLV, 41: *Mihi ipsi nimia ipsi fortuna mea videri, eo-que suspecta esse.* — *Illud optavi, ut, quum ex summo retro volvi fortuna consuesset, mutationem eius domus mea potius, quam respublica, sentiret.* Simile votum Camilli apud Liv. V, 21, ubi Velleio usus est Gronovius.

Alterum ex suis. Editor Basil. scripsit: *alterum ex his*, quod verum videtur.

Et quidem consors. Liv. XLI, 27: *Insignis nota fuit Cn. Fulvii, qui frater germanus, et, ut Valerius Antius tradit, consors etiam censoris erat;* ubi de significatione vocis *consors*, post Burmann. ad h. l. agit Draken-

borchius. Sed omnia de hoc vocabulo ante utrumque exquisita cum eruditione dixerat Iac. Cuicinius Observ. V, 10.

Cn. Fulvius. Vide Sigon. et Duker. ad Liv. XL, 41.

Persen. Alias *Perseum*. RHEMAN.

Quadriennium. Exemplar vetustum habet *quadriennio*. BYER.

Qui se Philippum, regiaeque stirpis ferebat. Iisdem prope verbis Livianus Epit. 49: *Andriscus quidam, ultimae sortis homo, Persae regis se filium ferens*, etc.

Adsumti regni insignibus. Mihi videtur, *adsumtis regni insignibus*, legendum esse. BYER.

Cui ex virtute Macedonici nomen inditum erat. Verbum erat sine ulla causa delerit Editor Basil.

Hic est Metellus Macedonicus, qui porticus, quae fuerat circumdatae duabus aedibus sine inscriptione positus, quae nunc Octaviae porticibus ambiuntur, fecerat: quique hanc turmam statuarum equestrium, quae frontem aedium spectant, hodieque maximum ornamentum eius loci, ex Macedonia detulit. Cuius turmae hanc causam referunt: Magnum Alexandrum imperasse Lysippo, singulari talium auctori operum, ut eorum equitum, qui ex ipsius turma apud Granicum flumen ceciderant, expressa similitudine figurarum, faceret statuas, et ipsius quoque iis interponeret. Hic idem, primus omnium, Romae aedem ex marmore in iis ipsis monu-

Qui porticus, quae fuere etc. Ingentum esse pronomini quae repetitionem, recte quidem sensit Heinsius, sed locum minus bene refinxit. Posterior quae si sustuleris, suam orationi concinnitatem reddes: *qui porticus, quae fuere circumdatae duabus aedibus sine inscriptione positus, (nunc Octaviae porticibus ambiuntur) fecerat.* Duas illas aedes, duplici porticu Metelli et Octaviae inclusas, Iovi et Innoni dedicatas fuisse, intelligimus ex Vitruvio III, 1; et Plinio Hist. N. XXXVI, 5. Non inscripsit Metellus his templis nomen suum, ut talium monumentorum conditores facere solebant. Cuius modestiam imitatus Augustus in Monim. Ancy. p. 174, quod hic laudavit Boxbornius, sic ait: *Capitolium et Pompeium theatrum, utrumque opus impensa grandi refeci sine ulla inscriptione nominis mei.* De Septimio Severo idem narrat Spartianus in eius vita 23; quanvis Dione Cass. LXXVI, p. 1284, dissentiente: *Magnum vero illud in civitate eius, quod Romae omnes aedes publicas, quae vitio temporum labebantur; restauravit, nusquam prope suo nomine adscripto,*

servatis tamen ubique titulis conditorum. De his inscriptionibus disputant Iac. Gothofredus ad L. 31, cod. Theodos. de Operib. publ. T. V, p. 343, et Phil. a Turre in Monum. vet. Antii p. 117, quorum hic subscribendi licentiam reprehensum dicit ab Horatio III, Carm. 24, 28; quo nihil dicere poterat ab Horatii mente alienius. Octaviae porticus, quae hic commemorantur, cave, confundas cum illis, de quibus Velleius II, 1.

Imperasse Lysippo, singulari talium auctori operum. Edit. pr. *impetrasse a Lysippo, singulari talium auctore operum.* Sed recepimus certissimam emendationem Freinsheimii ad Curt. III, 11, 27. Sic apud Vellei. II, 107, permittantur *inoptrato* et *imperato*.

In iis ipsis monumentis. Hoc est, intra eas ipsas porticus, de quibus ante, ut bene cepit unus Gruterus. *Monumenta* dicuntur aedificia publica, quae magni copiosaque viri in sui memoriam extruxerant. Sic *monumenta Mariana* apud Valer. Max. II, 5, 6; *monumenta Pothonis Asinii* apud Plin. H. N. XXXVI, 5; Velleio loco similis est *Asconii* ad Cic.

mentis molitus, vel magnificentiae vel luxuriae princeps fuit. Vix ullius gentis, aetatis, ordinis hominem inveneris, cuius felicitatem fortunae Metelli compares. Nam praeter excellentibus triumphos, honoresque amplissimos, et principale in republica fastigium, extantumque vitae spatium, et acreis innocentibusque pro rep.

in Pison. 19: *Marcellus cum statuas sibi, ac patri, itemque avo poneret in monumentis avi suae ad Honoris et Virtutis aedem.* Vide Interpp. ad Tacit. Ann. IV, 7; Davis. ad Cic. de Divin. I, 28; et cl. Ernestum Clav. Cic. v. *Monumentum.* At quid est, quare Velleius, qui ante duas aedes commemoravit, hic singulari aedem utatur? Nempe ambigui vitandi causa aedem scripsit, ut de templis, non de privatis aedibus, intelligeretur. Vtrumque autem templum marmoreum fuisse, Plinius l. c. auctor est, Saurum et Batrachum, architectos, inter eos, qui marmorea struxerunt, recensens. Quae cum minus attenderet Burmannus, invita latinitate, aedem cepit de domo Metelli privata; quem, miror, huc non traxisse Plinium l. c. *Pasiteles Iovem fecit eborum in Metelli aede, qua Campus petitur;* quamvis adiecta verba, *qua Campus petitur,* satis ostendant, alterum ex duobus templis significari. Sed vir doctus in illo loco explicando mentem alibi habuit, laudans Bentleium ad Horat. II, Ep. 2, 92, qui alia omnia docet, pro opinione sua.

Vel magnificentiae vel luxuriae princeps fuit. An huius excidit? *huius vel magnificentiae vel luxuriae princeps fuit.* Sic II, 33: *Lucullus profusae huius in aedificiis convitiis et apparatus luxuriae primus auctor fuit.* *Huius magnificentiae* eleganter pro, magnificentiae, quae nunc est. Liv.

VI, 4: *opus vel in hac magnificentia urbis conspiciendum.* Vide Gronov. ad Liv. XXV, 40. Sed forte, melius est nihil mutare ob similem locum II, 1: *publicam magnificentiam secuta privata luxuria est.* De re ipsa Velleio convenit cum Plinio H. N. XXXVI, 2: *qua magis via irrepunt vitia, quam publica? Enimvero non alio modo in privatos usus illa venerunt, ebora, aurum, gemmae.*

Fortunae Metelli. Vide Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, 35.

Excellentes triumphos. Sigou. in Fastis ad a. 611, scribit: *Velleius tam excellentes huius triumphos cum dicit, cum saepius triumphasse significat.* Non necesse est sic verba urgere, nedum corrigere, *excellentem triumphum,* ut Lipsius et alii fecerunt. Vide Gruter. ad h. l.

Extantumque vitae spatium. Sic optime Editor Basil. Mendose edit. pr. *extenuatumque vitae spatium.* Laudavit Burm. notum illud Horatii: *Vivet extento Proculeius aevum.* Plura Oudendorp. ad Appulei. Metam. V, p. 360.

Acreis innocentibusque pro rep. cum inimicis contentiones. Velleius videri possit respexisse ad contentiones cum Scipione Aemiliano, popularem rationem amplexo, agitat, quas etiam Cicero de Off. I, 25, et de Amicit. 21, sine acerbitate fuisse praedicat. *Graves testatque eorum inimicitias* facit Valer. Max. IV, 1, 12. Sed credimus potius Ciceroni, quocum con-

cum inimicis contentiones, quatuor filios sustulit, omnes adultae aetatis vidit, omnes reliquit superstites et honoratissimos. Mortui eius lectum pro rostris sustulerunt quatuor filii; unus consularis et censorius, alter consularis, tertius consul, quartus candidatus consularis: quem honorem adeptus est. Hoc est nimirum magis feliciter de vita migrare, quam mori.

12. Vniversa deinde, ut praediximus, instincta in bellum Achaia, cuius pars magna eiusdem Metelli Ma-

sentit Horat. II Serm. 1, 63; num Laelius, et qui Duxit ab oppressa meritum Carthagine nomen, Ingenio offensi? aut laeso doluere Metello? ubi non spernendum scholium est interpretis antiqui, Acronis: *Metellus temporibus Scipionis Africani potens fuit; et cum in concione quaedam adversus se decreta clamaret, Scipio ait: Illi sunt, quos Hannibali eripui. Patere ergo, iussit, hos liberos esse. Ob quae et alia Lucilius eum in gratiam Scipionis carpsit, quumvis aunicum ipsius.* Sic illud scholium scribendum: error autem, quo Scipio Africanus Maior cum Mino confunditur, auctori suo relinquendus. Cum igitur contentiones inter Metellum et Scipionem minus acres fuisse constet, credendum potius, Velleium in animo habuisse atrocissimas Metelli cum C. Atinio Labeone, tribuno plebis, contentiones, de quibus vide Ciceron. pro Dom. 47; Liv. Epit. 59, et Plin. H. N. VII, 44. Ad easdem pertinet Senecae Patris locus foedissime depravatus Controv. V, 30, p. 359: *M. Cicero qua violentia in absentiam Metelli strepit?* Vidit Nie. Faber, eruditus sane homo, Ciceronis nomen alienum esse: ulcers sanandi rationem non vidit. Reponit: *Macerio qua violentia in absentiam Metelli strepit?*

Quam emendationem liquido confirmat Plinius l. c. *Metellus in ipso flore dignationis suae ab C. Atinio Labeone, cui cognomen fuit Macerioni, tribuno plebis, quem e senatu censor eiecerat, revertens e Campo meridiano tempore, vacuo foro et Capitolio, ad Tarpeium raptus est, ut praecipitaretur.* Sed Plinius et ipse in hac narratione graviter laborat: alieno beneficio postea vixit, bonis inde etiam consecratis a damnato suo, tanquam parum esset, faucium certe intortarum, expressisque per aures sanguinis poenans exactam esse; ubi verba a damnato suo aliis vel resurgenda, vel explicanda commendamus. Reliquorum non dubia correctio haec est: *tanquam parum esset, faucium recte intortarum, expressisque per aures et nares sanguinis poenans exactam esse.*

Quatuor filii. G. Cuperus Syllog. Epistol. Norimb. p. 450, tolli vult has voces: quas nemo, sciret monitus, facile requirat.

Magis feliciter de vita migrare, quam mori. Eadem figura Hieronym. Epitaph. Nepotian. p. 272: *Intelligere illum non equari, sed emigrare.* Vide Gataker. de Stylo N. T. cap. VII, p. 49.

Cum pars magna—tracta erat. Sic edit. pr. Sed Aldus Nepos bene cor-

cedonici virtute armisque fracta erat, maxime Corinthiis in arma, cum gravibus etiam in Romanos contumeliis, instigantibus, destinatus ei bello gerendo Cos. Mumius. Et sub idem tempus, magis quia volebant Romani, quidquid de Carthaginiensibus diceretur, credere, quam quia credenda adferebantur, statuit senatus Carthaginiem excidere. Ita eodem tempore P. Scipio Aemilianus, vir avitis P. Africani, paternisque L. Pauli virtutibus simillimus, omnibus belli ac togae dotibus, ingenii ac studiorum eminentissimus seculi sui, qui nihil in vita nisi laudandum aut fecit, aut dixit, ac sensit; quem, Paulo genitum, adoptatum a Scipione Africani filio diximus, aedilitatem petens, Cos. creatus est. Bellum Carthagini, iam ante biennium prioribus Coss. inlatum, maiore vi intulit; cum ante in Hispania murali corona, in Africa obsidionali donatus esset; in Hispania vero etiam ex provocatione, ipse modicus virium, immanis magnitudinis hostem interemisset. Eamque urbem,

rexit: *Culus pars magna — fracta erat*; quod omnes deinde receperunt.

Quia volebant Romani etc. Contra Livius VI, 21: ita placide a senatu responsum est, ut minus credi de criminibus, quia nollent ea vera esse, appareret.

Quicquid de Carthaginiensibus dicebatur. Exemplar velustum habet: *quicquid de Carthaginiensibus diceretur*, ba ab alio quopiam additum videtur. Nam non est chirographum scribae veteris exemplaris. BREX.

Paternis virtutibus simillimus. Rarior loquendi forma, sed Velleio non semel usurpata II, 6: tam virtutibus eius omnibus, quam huic errori, similem. Item II, 35, de coniectura nostra: homo virtuti avitae simillimus. Monument. Pisan. p. 190; Ed. Chi-

shall. iustissimum ac simillimum parentis sui virtutibus principem. Sulpic. Sever. I, 22: illum sibi Moyses successorem constituerat, virum virtutibus suis simillimum. Vide Miscell. Obs. VIII, 1, p. 25.

Omnibus belli ac togae dotibus, ingenii etc. Huius loci structura, minime Velleiana, semper offendor. Ab auctoris manu sic profectum videtur: omnibus belli ac togae artibus, ingenii ac studiorum dotibus eminentissimus seculi sui.

Ac sensit. Aldus Nepos legit: *aut sensit*. Recte.

Consul creatus est. Bellum Carthagini. Vide quae annotavimus ad lib. I, 1.

Ex provocatione. Vide Liv. Epil. 48, et ibi Drakenb.

magis invidia imperii, quam ullius eius temporis noxiae invisam romano nomini, funditus sustulit, fecitque suae virtutis monimentum, quod fuerat avi eius clementiae. Carthago diruta est, cum stetisset annis DCLXVII, abhinc annos CLXXVII, Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummio Coss. Hunc finem habuit romani imperii Carthago aemula; cum qua bellare maiores nostri coepere, Claudio et Fulvio Coss., ante annos CCXCVI, quam tu, M. Vinici, consulatum inires. Ita per annos CXV, aut bellum inter eos populos, aut belli praeparatio, aut infida pax fuit. Neque se Roma, iam terrarum orbe superato, securam speravit fore, si nomen usquam stantis maneret Carthaginis: adeo odium, certaminibus ortum, ultra metum durat, et ne in victis quidem deponitur: neque ante invisum esse desinit, quam esse desiit.

13. Ante triennium, quam Carthago deleteretur, M. Cato, perpetuus diruendae eius auctor, L. Censorino, M. Manlio Coss. mortem obiit. Eodem anno, quo Car-

Vllius eius temporis noxiae. Veram esse arbitror Gruteri coniecturam, Burmanno etiam probatam: *ulla eius temporis noxa*. De discrimine, si quod est, inter *noxia* et *noxa*, vide Duker. ad Liv. XLI, 23.

Monimentum. Exemplar vetustum habet *monimentum*. BYREN.

Avi eius clementiae. Multo elegantius, quod Heinsius repoui iubet: *avittae clementiae*. Iuvina pronomen eius eiecit.

CCLXXXVII. Exemplar vetustum habet *CLXXXVII*. BYREN.

Adeo odium, certaminibus ortum, etc. Contraria sententia Cicero dicit in *Pison*. 32: *Deinde hoc ita fit, ut viri fortes, etiamsi ferro inter se comminus decertarint, tamen illud contentio- nis odium simul cum ipsa pugna, ar-*

isque ponant, quod sum fecit Claudian. de IV Cons. Honor. 115: *odij idem, qui terminus armis*. Mox in *victis pro in victos*, praeter Burmannum ad h. l. vindicat Passerat. ad Propert. III, 19, 28.

Neque ante invisum esse desinit. Burmannus *invisum* refert ad *nomen Carthaginis*, idque capit pro ipsa Carthagine. Quam interpretationem refellunt verba *usquam maneret*, quae de nomine, sive fama per orbem terrarum vulgata bene dicuntur, de urbe certo loco sita nullo modo. Ex quibus perspicuum est, necessariam esse Lipsii emendationem: *neque ante invisa esse desiit*; ut *invisa* ad *Carthaginis* referatur. Nihil dicam de ambiguitate, in quam Velleius incidisset, si *invisum*, tam vicina voce *odium*, scripsisset.

thago concidit, L. Mummius Corinthum, post annos DCCCCLII quam ab Alete, Hippotis filio, erat condita, funditus eruit. Vterque imperator, devictae a se gentis nomine honoratus, alter Africanus, alter appellatus est Achaicus. Nec quisquam ex novis hominibus prior Mumio cognomen virtute partum vindicavit. Diversi imperatoribus mores, diversa fuere studia. Quippe Scipio tam elegans liberalium studiorum, omnisque doctrinae et auctor et admirator fuit, ut Polybium, Panaetiumque, praecellentes ingenio viros, domi militiaeque secum habuerit. Neque enim quisquam hoc Scipione elegantius intervalla negociorum ocio dispunxit; semperque aut belli aut pacis serviit artibus: semper inter arma ac studia versatus, aut corpus periculis, aut animum disci-

A. Mummius. Alias *L.* RHENAN. Exemplar vetus habet *a* parvum. Inde legendum conicio: *At Mummius.* BREXER.

A. Belete Hipponis filio. Sic edit. pr. At Editor Basileensis, et H. Iulius Animadv. VI, 25: veram lectionem restituerunt, *ab Alete, Hippotis filio.* Vide quae annotavimus ad I, 3.

Omnisque doctrinae et auctor et admirator fuit. Lipsius pro *auctor* legebat *fautor*: quod bene refellunt Scioppius de Stilo Histor. p. 176, et Heins. ad h. l. Multo deterius est, quod Davis. ad Cic. Acad. II, 2, reponi volebat, *auditor*. Sed ipse repudiavit ad Cic. de Fin. IV, 16, prolato Cicerois loco Acad. IV, 2, ubi *auctor philosophiae* dicitur, qui philosophiae auctoritatem dat, qui exemplum philosophiae colendae praebet. Sic II, 26: *Scaevolam, pontificem maximum, et divini humanique iuris auctorem celeberrimum.*

Intervalla negociorum ocio dispunxit. Claud. Puteanus ad Pacat. Papag.

10, legendum censet *distinxit*, ut hunc locum etiam laudat Sigonius Vita Scipion. Aemilian. p. 1102. Sed verum *dispungere* exquisitius est altero, nec minus accommodatum sententiae. Cicero de Orat. II, 80: *narratio distincta personis, et inter puncta sermonibus.* Orat. 16: *Distincta alios et inter puncta intervalla, morae, respirationesque delectant.*

Semperque aut belli aut pacis etc. Sigonius Vita Scipion. Aemil. p. 1102, hunc locum suum faciens, verba, *semperque aut belli aut pacis serviit artibus*, omisit, credo, offensus *ταυτελεγής*, quae mihi quoque in scriptore brevitate perstudioso ita displicet, ut haec verba, quamvis bene latina, de margine in textum irrepsisse credam. Ita, quae sequuntur, *aut corpus periculis, aut animum disciplinis exercuit*, simillima sunt haec Nicolai Damasc. Exc. Peiresc. p. 475, de Augusto: *ἔπει γὰρ καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς καλλίστοις ἱερωδύμασι, καὶ τὸ σῶμα ταῖς γενναῖαις καὶ πολυμυκῇς μάχαις.*

plinis exercuit. Mummius tam rudis fuit, ut, capta Corintho, cum maximorum artificum perfectas manibus tabulas ac statuas in Italiam portandas locaret, iuberet praedici conducentibus, si eas perdidissent, novas esse reddituros. Non tamen, puto, dubites, Vinici, quin magis pro republica fuerit, manere adhuc rudem Corinthiorum intellectum, quam in tantum ea intelligi, et quin hac prudentia illa imprudentia decori publico fuerit convenientior.

14. Cum facilius cuiusque rei in unum contracta species, quam divisa temporibus, oculis animisque inhaereat, statui priorem huius voluminis, posterioremque partem, non inutiles rerum notitia in artum contracta, distinguere, atque huic loco inserere, quae quoque tempore, post Romam a Gallis captam, deducta sit colonia iussu senatus. Nam militarium et causae et auctores et ipsarum praefulgent nomina. Huic rei per idem tem-

Mummius tam rudis fuit. Hoc aliorum quoque scriptorum testimoniis confirmatur. Strabo VIII, p. 584: *Μεγαλοπρεπὲς γὰρ ὡν μᾶλλον ἢ φιλότιχον ὁ Μορμύιος*. Plin. H. N. XXXV, 4: *Cum in praeda vendenda rex Attalus VI sestertium emisset Aristidis tabulam, Liberum patrem, pretium miratus, suspicatusque aliquid in ea virtutis, quod ipse nesciret, revocavit tabulam, Attalo multum querente, et in Cereis delubro posuit.*

Novas eos reddituros. Sic edit. pr. Sed de Heinsii coniectura restitui: *novas esse reddituros*. Et sic locum laudavit Freinsheim. Supplem. Liv. 52, p. 1028.

Et quin hac prudentia. Tametsi sic habeat vetustum exemplar, tamen videtur legendum: *et quia hac prudentia*. BYRER.

Cum facilius cuiusque rei etc. Hunc

locum Is. Casaubonus comparavit cum simili Suetonii Aug. 9: *Proposita vitae eius velut summa, partes singularem, neque per tempora, sed per species, exequar: quo distinctius demonstrari cognoscique possint.*

Nam militarium et causa. Exempl. vet. sic habuisse videtur: *Nam militarium et causae*; apiculo illo quo fit diphthongus, abrado. BYRER.

Et ipsarum praefulgent nomina. Vix mihi temperavi, quin certissimam Heinsii emendationem reciperem: *ex ipsarum praefulgent nomine*. Ceterum in hac Velleii de coloniis digressionem nonnulla repreheudit W. Goesius Antiqu. Agr. cap. III, quae excutiat, qui volet. Ridicule is quidem ex corruptis Velleii verbis colligit, coloniarum nomina, columnis incisa, in publico visse proposita. Nec reliqua his sunt meliora.

pus civitates propagatas, auctumque romanum nomen communione iuris, haud intempestive subtexturi videmur. Post septem annos, quam Galli urbem ceperunt, Sutrium deducta colonia est, et post annum Selina, novemque interiectis annis Nepe; deinde, interpositis duobus et triginta, Aricini in civitatem recepti. Abhinc annos autem cccl, Sp. Posthumio, Veturio Calvino Coss. Campanis data est civitas, partique Samnitium, sine suffragio: et eodem anno Cales deducta colonia. Interiecto deinde triennio, Fundani et Formiani in civitatem recepti, eo ipso anno, quo Alexandria condita est. Insequentibusque Coss. a Sp. Posthumio, Philone Publilio, censoribus, Acerraniis data civitas: et post triennium Tarracinam deducta colonia: interpositoque quadrien-

Civitates propagatas. Immo civitates propagatas, scilicet romanum, ut verissime legit Lipsius. Mox pro communione malim communicatione. Apposite Cicero pro Balb. 13: *Illud maxime nostrum fundavit imperium, et populi romani nomen auxit, quod Romulus foedere sabino docuit, etiam hostibus recipiendis augeri hanc civitatem oportere. Cuius auctoritate et exemplo nunquam est intermissa a maioribus nostris largitio et communicatio civitatis.* Nec tamen negem, communione ferri posse. Rutil. Itin. I, 65, de hac ipsa re: *Dumque offers victis proprii consortia iuris, Urbem fecisti, quod prius orbis erat.*

Sutrium. Sigon. ad Liv. VI, 16, et Vrsin. ad h. l. *Sutrium* mutant in *Satricum*; quod secutus videtur Wes-seling. ad Diod. Sic. XV, p. 22. Sed idem Sigon. de Ant. Iur. Ital. II, 5, p. 407, tenet vulgatam lectionem *Sutrium*. Vide Drukenb. ad Liv. VI, 3; IX, 32.

Setina. *Setia* legit Aldus Nepos.

Recte. Nam *Setina* adiectiva forma est. De hac colonia vide Duker. ad Liv. XXVI, 8. Eius mentio in lapido apud Murator. p. 1117, 5.

Campanis. De dissensu in tempore, qui est inter Livium et Velleium, vide Duker. ad Liv. VIII, 14.

Quo Alexandria condita est. Vide Scaliger. Anim. in Euseb. p. 126.

A Sp. Posthumio, Philone Publilio, censoribus. Satis constat, non censores, sed populum civitatem dedisse. Atqui his ipsis Acerranis, Livius VIII, 17, diserte scribit, civitatem sine suffragio datam esse, lege ab L. Papirio praetore lata. Quomodo igitur Velleius a censoribus concessam dicere potuit? Mihi nihil certius videtur, quam quod Dukerus ad Liv. I. c. suspicatur, praepositionem a mala manu venisse. Edit. pe. *Philone Publilio.*

Tarracinam. Lipsius scribebat *Tarracina*, ut cum sequentibus conveniret. Contra Dacertius ad Fest. v. *Satricula*, tenens *Tarracinam*, sequentes nominativos in accusativos mutabat,

nio, Luceria: ac deinde, interiecto triennio, Suessa Aurunca; et Saticula, Interamnaque post biennium. Decem deinde hoc munere anni vacaverunt. Tunc Sora atque Alba deductae coloniae, et Carsoli post biennium. At quintum Fabio, Decio Mure quartum Coss. quo anno Pirrhus regnare coepit, Sinuessam, Minturnasque missi coloni; post quadriennium Venusiam. Interiectoque biennio, M. Curio et Rufino Cornelio Coss. Sabinis sine suffragio data civitas. Id actum ante annos ferme CCCXX. At Cosam et Paestum abhinc annos ferme trecentos. Fabio Dorsone et Claudio Canina Coss., interiecto quinquennio, Sempronio Sopho et Appio Caeci filio Coss. Arimi-

Luceriam, Suessam Auruncam, Saticulam, Interamniam. Lenissima, fautor, Lipsii medicina. Sed vulgata defendi potest ex iis, quae Gronov. ad Liv. IX, 28, et Drakenb. ad XXXIX, 44, annotarunt.

Sora atque Alba. Vide Duker. ad Liv. Epit. 10, et ad XXVI, 8.

Ad quintum Fabioque Decio Mure quarto Coss. Alias, *At Q. Fabio quintum.* RHENAN. Exemplar vetus sic habet: *ad qatum Fabioque Decio Mure Coss.* Locum hunc verae ac genuinae lectioni suae sic restituendum puto. Qui aliquando veterum exemplaria evolverunt, saepicula imo ferme semper et ubique t pro d, et rursus d pro t positum legerunt: ut *hanst* pro *haud*: *aput* pro *apud*: et *at* pro *ad*: multaue huiusmodi. Noverant item, pleraque veterum exemplaria sine maiusculis literis, sine punctis, demum etiam sine omni sententiarum discrimine scripta. Nunc cum praesentem Velleii locum sic scriptum repererim (*ad quintum Fabioque Decio Mure quarto Coss.*) literis singulis ordinae diligenter excussis atque perpensis, sic legendum hunc locum exhibeo:

Ad quintum Fabio Q. (fuit autem Q. Fabius, teste Livio, quinquies Cons. iccirco *quintum* pro quinto adverbialiter hic positum opinor) *Decio Mure quarto Coss.* Hic, ut dixi, *ad* pro *at* positum est, nisi si cui videatur ad *Sinuessam* referri debere, quod tamen non est simile vero. *Fabioque* pro *Fabio Q.* positum videtur, non pro *Fabio* et *que* coniunctione. BYRER. Recepinus correctionem Rhemani.

CCCCXX. Exemplar vetustum habet CCCXX. BYRER.

At Cosia. Exempl. vetustum habet: *At Cosa.* BYRER. *Cosa* per nomen a rectius scribitur, ut apud Liv. Epit. 14: *Coloniae deductae sunt Posidonia et Cosa.* Adiancta Posidonia vel Paestum ostendit, Cosam Lucaniae, non Cosam Etruriae, intelligendam esse. Quae urbes saepe confunduntur, ut hic a Vossio, et ipso Cellario Geogr. Ant. T. I, p. 576. Eadem urbs *Compsa* dicitur II, 68. Recte vero *Cosam* legit Editor Basileensis. Qui accusativus pendet a verbis sequentibus, *coloni missi.*

Ariminum, Beneventum. Vide Scalliger. Anim. in Euseb. p. 132.

num, Beneventum coloni missi; et suffragii ferendi ius Sabinis datum. At initio primi belli Punici Firmum et Castrum colonis occupata: et post annum Aesernia, postque XXII annos Aesulum et Alsium; Fregellaeque anno post biennium; proximoque anno, Torquato Sempronioque Coss., Brundisium, et post triennium Spolegium; quo anno Floralium ludorum factum est initium. Postque biennium deducta Valentia, et sub adventum in Italiam Hannibalis, Cremona atque Placentia.

15. Deinde, neque dum Hannibal in Italia moratur, neque proximis post excessum eius annis, vacavit Romanis colonias condere; cum esset in bello conquirendus potius miles, quam dimittendus; et post bellum vires refovendae magis, quam spargendae. Cn. autem Manlio Volsone et Fulvio Nobiliore Coss. Bononia deducta colonia, abhinc annos ferme CCXVII, et, post quadriennium, Pisaurum ac Potentia; interiectoque triennio, Aquileia et Gravisca, et post quadriennium Luca. Eodem temporum tractu, quamquam apud quosdam ambigitur, Puteolos, Salernumque et Buxentum missi coloni. Auximum autem in Picenum, abhinc annos ferme CLXXXVII, ante triennium, quam Cassius censor, a Lupercali in

Fregellaeque. Sigonius ad Liv. Epit. 19, bene corrigit, *Fregennaeque*. Vide eundem de Ant. Iur. Ital. II, 5, p. 410. Mox anno recte expunxit Editor Basil, quamvis Heinsio placuisse videatur.

Brundisium. Vide Drakenb. ad Liv. Epit. 19.

Deducta Valentia. Edit. pr. *ducta*, quod Editor Basil. bene mutavit in *deducta*, frustra defendente Heinsio.

Et Fulvio Nobiliore. Sic edit. pr. pro quo Editor Basileensis: *M. Fulvio Nobiliore*.

Potentia. Vide interpretes ad Liv. XXXIX, 44.

Aquilia. Exemplar vetus habet, *Aquileia*. BYER.

Luca. Vide Drakenb. ad Liv. XLI, 13.

Puteolos. Vide Duker. ad Liv. XXXIV, 45.

Salernum. Edit. pr. *Fulernum*, quod Editor Basileensis emendavit ex Livio XXXIV, 45.

A Lupercali in Palatinum versus theatrum facere instituit. Nominibus dubito, an legendum sit: *Lupercalia in*

Palatium versus, theatrum facere instituit. Cui in demoliendo eximia civitatis severitas, et Cos. Scipio restitere. Quod ego inter clarissima publicae voluntatis argumenta numeraverim. Cassio autem Longino et Sextio Calvino, qui Sallues apud Aquas, quae ab eo Sextiae appellantur, devicit, Coss., Fabrateria deducta est, abhinc annos ferme CLVII, et, post annum, Scylacium, Minervium, Tarentum, Neptunia, Carthagoque in Africa prima; ut praediximus, extra Italiam colonia condita est. De Dertona ambigitur. Narbo autem Martius in Gallia, Porcio Marcioque Coss., abhinc annos circiter CLIII deducta colonia est. Post tres et viginti annos in Baciennensis Eporedia, Mario sexies Valerioque Flacco Coss.

Palatium versus theatrum facere instituit. BYRER.

Cui in demoliendo. Diximus ad Rutil. Lup. I, p. 4, nobis legendum videri: cui id emolienti, vel potius morienti. Scriptores eandem rem narcentes indicant Sigon. in Fast. p. 341, et Freinshem. Suppl. Liv. 48, p. 946.

Scipio. Edit. pr. *Cepio*. Verum nomen revocarunt Aldus Nepos, et Lips. ad h. l. et ad Tacit. Ann. XIV, 20, *Scipio* et *Caepio* quoties a librariis confusa sint, ostendit etiam M. Solanus ad Plutarch. Lucull. p. 176.

Sallies. Exempl. vetus habet, *Sallies*. BYRER.

Scylacium. Sic edit. pr. *Scylacium* dedit Editor Basileus. Recte.

Neptunia. Masochius, qui interdum supra compilatorem sapere audet, Collectan. de Pesto p. 501, 509, *Neptuniam* eandem Lucil Pesto, sive Posidoniae. Cui conjecturae cum repugnet, quod capite praeced. legitur: *At Cosum et Paestum abhinc annos ferme CCC.* Fabio Dorsone et Claudio Cumania Coss., temere huiusmodi

ceum coloniam diversis temporibus Paestum deductum. *Neptunium* est in lapide apud Reines. Inscript. Cl. VIII, n. 44, p. 527. Sed diversum videtur a *Neptunia*.

Et praediximus. Assentior Vossio, haec verba eiicienti. De Carthagine colonia Velleius bis dixit, hoc loco, et II, 15. Quod cum plus satis sit, quis eum in parte operis deperdita tertio dixisse credat?

Narbo Martius. Vide Scaliger, Anim. in Euseb. p. 148.

Porcio Marcioque. Edit. pr. *Portio Marcoque*. Editor Basil. scripsit: *M. Porcio, Qu. Marcio*.

In Baciennensis. Exempl. vetus habet: *in Baciennensis*. BYRER. *Baciennensis* habet edit. prima. *Fagiennensis* edidit Aldus Nepos. Sed *Baciennensis* quoque est in lapidibus et libris antiquis. Vide Gruter. Inscript. p. 528, 4, et Interpretes ad Sil. Ital. VIII, 607.

Eporedia sexies, Mario sexies Valerioque Flacco Coss. Exemplar vetus habet: *Eporedi, Mario sexiens Valerioque Flacco Coss.* BYRER.

Neque facile memoriae mandaverim, quae, nisi militaris, post hoc tempus deducta sit.

16. Cum haec particula operis velut formam propositi excesserit, quamquam intelligo, mihi in hac tam praecipiti festinatione, quae me rotas, pronive gurgitis ac verticis modo nusquam patitur consistere, pene magis necessaria praetereunda, quam supervacua amplectenda: nequeo tamen temperare mihi, quin rem saepe agitatam animo meo, neque ad liquidum ratione perductam, signem stilo. Quis enim abunde mirari potest, quod eminentissima cuiusque professionis ingenia, in

Quae me rotas — modn. Seneca Hippol. 1236: Haec incitatis membra turbinibus ferat Nusquam resistens orbe revoluta rota.

Ac verticis. Mirum, si haec verba e glossa fluxerint.

Quod eminentissima cuiusque professionis ingenia, etc. Hunc locum, paene pro conclamato habitum, cum aliorum, tum nostris coniecturis ita restituimus: quod eminentissimum cuiusque professionis ingenia, in eadem formam, et in idem artati temporis congruere spatium; et, quemadmodum clausa capso, aliove septo, diversi generis animalia, nihilo minus, separata alienis, in unum quaque corpus congregantur, ita cuiusque clari operis capacia ingenia, in similitudine et temporum et profectuum, semetipsa ab aliis separaverunt. Nunc singularum mutationum rationem reddamus. Pro eam formam Rhenanus bene scripsit eandem formam. Nec minus bene Helmsius congruere pro congruens, quod tempus postulat verbum separaverunt. Tum certum est aliove pro alioque, et quaque pro quoque, ex Lippii correctione. Nos denique pro in

similitudinem scripsimus in similitudine, id est, cum ingenia aequalia fuerint et temporibus, et profectibus, cum et eodem tempore floruerint, et aeque excelluerint. Qua loquendi forma nihil frequentius apud Cicero-nem; ad Div. I, 2: in tanta hominum perfidia, pro, cum homines tam perfidi sint. Liv. XIII, 9: torpescunt dextrae in amentia illa? ubi vide Daker. Vellei. II, 118: Germani in summa feritate versutissimi. Senus totius loci hic est: Summi quique in qualibet arte viri una eademque, tametsi paucorum annorum spatio divisa, aetate vixerunt, et doctrinae studia ad eundem modum coluerunt, Sophocles, Aristophanes, Plato, Isocrates, etc. Verum ut, si diversi generis animalia, pavones, anseres, gallinas, eodem septo claudas, pavones se iungant pavonibus, separant se ab anseribus; ita iidem viri excellentes, quanquam eadem aetate vixerunt, et pari studio bonas artes illustrarunt, tamen se in diversa corpora separarunt, ut alii essent Tragici, alii Comici, alii Philosophi, alii Oratores. Haec Velleii sententia Burmannum fefellit. Quo minus mirandum est,

eandem formam, et in idem artati temporis congruens spacium; et, quemadmodum clausa capso, alioque septo diversi generis animalia, nihilo minus separata alienis, in unum quoque corpus congregantur, ita cuiusque clari operis capacia ingenia in similitudinem et temporum et profectuum semetipsa ab aliis separaverunt? Vna, neque multorum annorum spacio divisa, aetas, per divini spiritus viros, Aeschylum, Sophoclem, Euripidem, illustravit tragoedias: una priscam illam et veterem sub Cratino, Aristophane et Eupolide comoediam. At novam (comicam) Menandrus, aequalesque eius aetatis magis quam operis, Philemon ac Diphilus, et invenere intra paucissimos annos, neque imitanda reliquere. Philosophorum quoque ingenia, Socratico ore defluentia,

hanc comparationem ab eo parum ingeniosam vocari.

In eam formam. Alias, in eandem formam. RHENAN.

Capso. Exempl. vetus habet capso. BYRER.

Separata alienis. Vascosanus separata ab alienis.

Priscam illam et veterem. Sic II, 29, et 125 iungit *priscus et antiquus*; ubi vide Burm. Cicero de Orat. III, 38: *Inusitata sunt, prisca fere ac vetusta*; pro Dom. 47: *veteribus et priscis institutis*; ubi Graevius favere videtur deteriori lectioni: *veteribus et publicis institutis*. At Cicero utramque coniunxit exemplo Oratorum Atticorum, ut Lysiae c. Andocid. p. 129: κατὰ τὸ νέμμενόν τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον. ubi Ioannes Taylorus καὶ αὐτὸν πάλαιον mutans, immemor erat Demosthenis sui c. Androt. p. 216: ἀλλ' ἵκιναι μὲν ἀρχαῖα καὶ παλαιά. Nec G. Arnaldus Var. Coni. II, 14, ab isto errore sibi cavuit. Pfin. III, Ep. 6: *aes ipsum veteris et antiquum*. Arnob. II, p. 87:

priscorum veterrimorumque mortalium.

Ac novam comicam. Pro ac recepi- mus at ex correctione Aldi Nepotis, et vocem *comicam*, quam Acidalius merito eiecit, uncis inclusimus.

Menandrus. De hac forma vide Heins. ad Virgil. Aen. VIII, 100, et quos laudat Fabric. Bibl. Lat. tom. II, p. 25.

Neque imitanda reliquere. Sic edit- pr. Acidalius *imitandam* legit, constructionis potius, quam sententiae rationem habens. Nam si Menander novam comoediam ingenio suo perfecit, sane omnibus imitandam reliquit. Nobis in mentem venit, quod et Warburtono Bibl. Brit. tom. VII, p. 264, legendum esse: *neque emendandam reliquere*.

Ingenia, Socratico ore defluentia. Expressit ex Cicerone de Orat. I, 10: *philosophorum greges, ab illo fonte et capite, Socrate*; quem etiam imitatur Incertus Paneg. Constantin. 1: *Si quid forte commode dicimus, ex illo fonte*

omnium, quos paulo ante enumeravimus, quanto post Platonis Aristotelisque mortem florere spacio? Quid ante Isocratem, quid post eius auditores, eorumque discipulos clarum in oratoribus fuit? Adeo quidem artatum angustiis temporum, ut nemo memoria dignus, alter ab altero, videri nequiverint. Neque hoc in Graecis, quam in Romanis, evenit magis.

17. Nam, nisi aspera ac rudia repetas, et inventi laudanda nomine, in Accio circaque eum romana tragodia est. Dulcesque latipi leporis facetiae per Caecilium, Terentiumque et Afranium suppari aetate nituerunt. Historicos (ut et Livium quoque priorum aetati adstruas) praeter Calonem, et quosdam veteres et obscuros, minus

et capite facundiae imitatio nostra derisat

Omnium, quos paulo ante enumeravimus. Leve in hoc loco mendium est, sed tamen eiusmodi, ut viris doctis tenebras offuderit. Scribendum: omniumque, quos paulo ante enumeravimus. Intelligit Tragicos et Comicos paulo ante commemoratos. Quae quam facile lumbum sit a sequenti quos, monere nihil attinet. Nec compositio quae, quos, asperior videri debet, quam in Nepote Epam. 8: *omniaque, quae collegae dixerant.* Plura eiusdem generis collegit I. M. Heusinger ad Nepot. Lysandr. 1.

Adeo quidem artatum. Scribendum: *Id adeo quidem artatum.* Id exiecit vicinitate similium syllabarum.

Nemo — nequiverint. Exemplum, quibus nemo cum numero plurali struitur, collegit Oudendorp. ad Appuleii Met. IV, p. 302. Vaseos. videri quiverit.

Inventi laudanda nomine. II, 9: *novitate inventi a se operis commendabilem.*

Circaque eorum. Alias, circa quos-

rum. RHEINAN. Ego legendum putas circaque eum. BYER. Editor Basil. eorum delevit. Recte Burer. Seneca Pater Praef. Contr. I, p. 65: *Quicquid romana facundia habet, quod insolenti Graeciae, aut opponat, aut praeferrat, circa Ciceronem effloruit; ubi vide La. Schulting.*

Dulcesque latini leporis facetiae. Mmail. IV, 528: *Nec triste ingenium, sed dulci tineta lepore Corda creant.*

Suppari aetate. Sic correxit Acidalius. Edit. pr. *sub pari aetate*; quod natum ex scriptura *subpari pro suppari.* Vide Cl. P. Burmann. See. ad Anthol. Lat. tom. I, p. 535.

Et, ut Livium. Alias, ut et. BYER. Editor Basil. et expunxit. Legendum cum Burerio, ut et. Nec insolens est, et quoque iungi. Liv. Epit. 82: *et castris quoque expugnatis; ubi vide Drakenh. Sic et etiam.* Sueton. Aug. 19: *Tumultus post haec, et etiam rerum novarum initia.* Tres copulae cumulantur in lapide apud Gruter. p. 173, 21 *maecellum vetustate collapsum pecunia restituerunt, etiamque et mentas lapideas posuerunt.*

LXXX annis circumdatum aevum tulit: ut nec poëtarum in antiquius citeriusve processit ubertas. At oratio, ac vis forensis, perfectumque prosae eloquentiae decus, ut idem separetur Cato, (pace P. Crassi, Scipionisque et Laelii et Gracchorum et Fannii et Ser. Galbae dixerim) ita universa sub principe operis sui erupit Tullio, ut delectari ante eum paucissimis, mirari vero neminem possis, nisi aut ab illo visum, aut qui illum viderit. Hoc idem evenisse grammaticis, plastis, pictoribus, sculptoribus, quisquis temporum institerit notis, reperiet, et eminentia cuiusque operis artissimis temporum claustris circumdata. Huius ergo praecedentisque

Citerius. Eleganter pro propius, recentius. Cicero de Legib. III, 2: *ut ad haec citeriora veniam et notiora nobis.* De hac notione, non omisso Velleii loco, pulchre et copiose Gronov. Observ. IV, 11, p. 167.

Fanni. Exempl. vetus habet, *Fannii.* BVRER.

Ser. Galbae. Ita correxit Editor Basil. vitium edit. pr. *Servi Galbae.*

Grammaticis. Hanc scripturam frustra sollicitant viri eruditi. Galenus Protrept. ad Artes p. 1: *τούτων δ' ἑπτά ἐστι δ' οὐτέρως χρεὼς, ζωγράφει, πλάσκει, γραμματικαί, τίκτονίς τε καὶ ἀρχιτεκτονίς, καὶ λιθογλύφει.* Verissimam esse Velleii rationem, historia docet. Nam qui artis Grammaticae principes numerantur, Aristophanes, Aristarchus, Crates Mallotes, Apollodorus, etc. eadem fere aetate floruerunt. Quod si Velleius latinos potius, quam graecos Grammaticos spectavit, non minus vera reperitur eius ratio. Nam Varro, Nigidius, et alii clari inter Latinos Grammatici, quos Suetonius recenset, eodem fere tempore vixerunt.

Sculptoribus, quisquis temporum in-

stiterit notis. Exemplar vetus sic scriptum habet: *scaltoribusq. uisquisq. temporum institerit notis.* Ego litterarum positione ducor, ut sic legendum existimem: *sculptoribusque, ut quisque temporum institerit notis;* aut sic: *scaltoribusque et quisquis temporum institerit notis.* BVRER. Nulla causa est, quare a Rhenani lectione recedamus.

Reperiet, et eminentiam — circumdatam. Exemplar vetus sic habet: *reperiet eminentia — circumdatam.* BVRER. Restituimus: *reperiet, et eminentia — circumdata.* Bene Rhenanus addidit et, quod ultima syllaba verbi reperiet absorpserat.

Huius ergo praecedentisque seculi etc. Exemplar vetus sic habet: *Huius ergo recedentis mq. seculum ingeniorum similitudines congregantesq. se et in studium par et memolumentum.* Hic ideo vetusti codicis formam lectori proposuimus, ut videat, quibus laboribus Velleius a mendis, quibus scatebat innumeris, fuerit repurgandus. BVRER. Rhenanus sic edidit: *Huius ergo praecedentisque seculi ingeniorum similitudines congregantis et in studium par et in emolumentum.* Scri-

seculi ingeniorum similitudinis, congregationisque et in studium par, et in emolumentum, causas cum semper requiro, numquam reperio, quas esse veras confidam, sed fortasse veri similes: inter quas has maxime. Alit aemulatio ingenia: et nunc invidia, nunc admiratio imitationem accendit: matureque, quod summo studio peti-
tum est, ascendit in summum, difficilisque in perfecto

bendit: *Huius ergo, praecedentisque seculi ingeniorum similitudinis, congregationisque et in studium par, et in emolumentum etc.* Quod sine dubitatione in textum admisi. Librarium in fundem induxit trium genitivorum cum uno nomine *causa* coniunctis. Livius Praef. *me ipsum consuluisse memoriae rerum gestarum principis terrarum populi*. Plin. H. N. II, 8: *trium maximorum rerum naturae partium magnitudinem detegit*. Mura Drakenborch. ad Liv. XXV, 15. Vt hic *recedentis* vitiose pro *praecedentis*, sic II, 118, *contrario errore praecipit* pro *recepit*. De voce *emolumentum* ad II, 78, dicemus.

Et in emolumentum. Vocem, quae excidit, sic restitue: *et in idem emolumentum*.

Inter quas has maxime. Acidalius tentabat: *interque eas has maxime*. Nihil mutandum. Livius Ep. 88: *Italiam caedibus implevit, inter quas omnes Praenestinos etc.* Sueton. Caes. 52: *Dilexit et regium, inter quas Eunoia*: etsi ibi quoque cl. Ernestus malit, *interque eas*.

Imitationem accendit. Sic verissime Acidalius; quod in textum recepi. Edit. pr. *imitationem accendit*.

Matureque. Idem Acidalius pari felicitate ex *naturaeque*, quod est in ed. pr., fecit *matureque*; quod et ipsum restitui. Quis *natura* ferat in tanta vi-

cinatitate vocis *naturaliter*? Et constat, haec verba perpetuo confundi.

Difficilisque in perfecto mora est. G. Vossius praecclare vidit, Velleium ad literarum studium traduxisse, quod Hippocrates Aphorism. Sect. I, 3, de athletarum valetudine dixerat: *αὐτὸν ἄριστον ὡς ἐστὶν ἐργασίας, ἃς ἐν τῷ ἰσχυρῶς ὄντι καὶ γὰρ δύναται μένειν ἐν τῷ κούρειον, οὐδὲ ἀτρεπίαν. καὶ δὲ οὐκ ἀτρεπίαν, εἰς ἣν δύνανται καὶ τὸ βέλτερον ἐκείθεν, λείπειν εὖ καὶ τὸ χείρον*. Quod elegantissime expressit Celsus de Medic. II, 2: *Si plenior aliquis, et speciosior, et coloratior factus est, suspecta habere bona sui debet. Quae quia neque in eodem habitu subsistere, neque ultra progredi possunt, fere retro, quasi ruinae quadam, revolvuntur*. Ab Hippocrate haec etiam septentium nuntiavit Eustat. ad Od. A, p. 439, de Oto et Ephialte: *καὶ τὰς ἀδύνατας καὶ ἀπερίουτους, καὶ οὐκ οὐδὲν, ὅτι γὰρ αὐτὸς ἄριστον ὡς ἐστὶν ἐργασίας*. Cuius loci iudicium debeo Valckenario meo. Sed nescio, an Velleius simul resperxit Cicero. Tusc. Disp. II, 2: *Oratorum laus ducta ab humili venit ad summum, ut iam, quod natura fert in omnibus fere rebus, senescat, brevique tempore ad nihilum ventura videatur*. Seneca Pater Praef. Contr. I, p. 66: *fati maligna perpetuaeque in omnibus rebus lex est, ut ad summum perducta, rursus ad infimum, velocius quae*

mora est; naturaliterque, quod procedere non potest, recedit. Et, ut primo ad consequendos, quos priores ducimus, accendimur, ita, ubi aut praeteriri, aut aequari eos posse desperavimus, studium cum spe senescit, et, quod adsequi non potest, sequi desinit, et, velut occupatam relinquens materiam, quaerit novam: praeteritoque eo, in quo eminere non possumus, aliquid, in quo nitamur, conquirimus: sequiturque, ut frequens ac mobilis transitus maximum perfecti operis impedimentum sit

18. Transit admiratio ad conditionem temporum, et ad urbium. Vna urbs Attica pluribus annis eloquentiae, quam universa Graecia, operibusque floruit; adeo ut

dem quam adscenderant, relabantur; ubi ob oculos habuit illa Laberiana apud Macrobi. Saturn. II, 7: *Summum ad gradum cum claritatis veneris, Consistes aegre, et citius quam adscendas, decides.* Senecam imitandò expressit Lucanus I, 70: *Invida fatorum series, summisque negatum Stare diu;* et vs. 81: *In se magna ruunt. Laetis hunc numina rebus Crescendi posuere modum.* Seneca Cons. ad Helv. 23: *ubi incremento locus non est, vicinus occidit.* — *Indicius imminens exitii maturitus, et appetit finis, ubi incrementa consumpta sunt.* Calpurn. Flacc. Decl. viii: *Nesciunt stare successus, et quoties prodire felicitas non potest, redit, vel potius recedit;* ut Gronovius ex Velleio nostro scribebat.

Aliquid, Pro aliud quid, ut saepe apud optimos quosque; ne cum Perizonio aliud legas. Vide quos laudat cl. Ernestus ad Tacit. Annal. I, 4.

Transit admiratio ad conditionem temporum, et ad urbium. Schegkii, cuius ingenio Velleius parum aut

nihil debet, hic bene emendat: *Transit admiratio ab conditione temporum et ad urbium;* scil. conditionem. Forte etiam transeat pro transit scribendum, ut Heinsius aspicatur.

Vna urbs Attica pluribus annis eloquentiae, etc. Huius loci emendatio cum male cessisset Velleii Interpretibus, Gronovius Observ. II, 23, non mutanda verba, sed hoc modo explicanda esse censuit, «Eloquentiam quasi hominem considerat, eiusque et annos et opera laudat. *Annis eloquentiae* dicuntur, quia non annos modo, sed secula aliquot continuantur Athenae ingenii et gignendis et nutriendis. *Opera eloquentiae*, scripta edita, per innumeras illas species, quibus illa se induit». Quae ratio quam dura sit, vel me taceente, intelligitur. Nos in Histor. Crit. Orat. Gr. p. xxxvii, feliciter emendavimus: *Vna urbs Attica pluribus saeculae eloquentiae, quam universa Graecia, operibus effloruit.* Inde, quae sunt huic correctioni firmatae, petantur, *Nascae, operibus floruit.*

corpora gentis illius separata sint in alias civitates, ingenia vero solis Atheniensium muris clausa existimes. Neque ego hoc magis miratus sim, quam neminem Argivum, Thebanum, Lacedaemonium oratorem, aut dum vixit auctoritate, aut post mortem memoria dignum existimatum. Quae urbes (et in Italia) talium studiorum fuere steriles, nisi Thebas unum os Pindari inluminaret. Nam Alcmana Lacones falso sibi vindicant.

Ut corpora gentis illius separata sint. Vix dubitem, quin a Velleii manu sit: ut corpora gentis illius sparsa sint in alias civitates.

Separata sint. Sublato sint, concinnior est oratio; quod recte vidit Grut.

Ingenia vero solis Atheniensium muris etc. Hic locus expressus est e Ciceronis Bruto 13: *Hoc autem studium non erat commune Graeciae, sed proprium Athenarum. Quis enim aut Argivum oratorem, aut Corinthium, aut Thebanum scit fuisse temporibus illis? nisi quid de Epaminonda, docto homine, suspicari libet. Lacedaemonium vero usque ad hoc tempus, audivi fuisse neminem.* Ex quibus locis inter se comparatis, quid nativa Ciceronis simplicitas ab argutius Velleii differat, cognoscere licet. Vide Histor. Crit. Orat. Gr. l. c.

Existimatum. Quae urbes talium studiorum. Exemplar vetus habet:

existimatumque urbes et in Italia talium studiorum. Coniicio legendum: *quae urbes, et multae aliae, sive item aliae, talium studiorum.* Mihi tamen prior lectio melius placet. BYRER. Rhenanus verba, *et in Italia*, quae glossam sapiunt, recto iudicio omisisse videtur. Nos certe uncis sepsimus.

Ni Thebas — illuminaret. Exempl. vetus habet: *nisi Thebas.* BYRER. — *Illuminaret.* Poeta vetus Anthol. lat. tom. II, p. 149: *Agri superbo qui creatus germine, patriam, senatum, coniungenque illuminas.*

Os Pindari. Plinius H. N. II, 12: *quo in metu fuisse Siesichori et Pindari vatium sublimis ora palam est.* Ceterum Thebas quoque illustravit Pindari aemula, Corinna. Themistius Or. XXVII, p. 234, *ὡς τινος Παιωνίου λαύρου, — ἀλλ' ἔργου Πίνδαρου καὶ Κρίωνος, καὶ Βριότος, οὗα ἱερὰν ἀνέστη τῆς οἰᾶς.*

C. VELLEII PATERCVLI
HISTORIAE ROMANAE

A D

M. VINICIVM Cos.

LIBER II.

Potentiae Romanorum prior Scipio viam aperuerat, luxuriae posterior aperuit; quippe remoto Carthaginis metu, sublataque imperii aemula, non gradu, sed praecipiti cursu, a virtute descitum, ad vitia transcursum;

Remoto Carthaginis metu. Hac, ni fallor, pertinet illud Varronis de Vita Pop. Ro. lib. II, apud Non. Marcell. p. 481: *Propter res secundas, sublato metu, non in commune spectant, sed suum quisque diversi commodum faciliantur.* Quam ipsam rem ita expressit Sallustius lug. 45: *sibi quisque ducere, trahere, rapere. Ita omnia in duas partes abstracta sunt. Resp. quae media fuerat, dilacerata.* Idem Histor. I, apud Augustin. de C. D. II, 18: *Postquam, remoto metu punico, simultates exercere vacuum fuit, plurimae turbac, seditiones, et ad postremum bella civilia orta sunt.* Ex quibus Sallustii verbis colorem duxit Auctor Epigrammatis de Asdrubale,

Anthol. Lat. tom. I, p. 200: *Tu quoque, Roma, doles; nam, dum cadit aemula virtus, In te converti, quae geris, arma vides.* Florus II, 15, 5: *Carthaginem servandam, ne metu ablato aemulae urbis, luxuriari felicitas inciperet.* Adde eundem III, 12, 2, et ibi interpretes.

Imperii aemula. Ex Sallustio Catil. 10: *ubi Carthago, aemula imperii romani, ab stirpe interiit.*

Non gradu, sed praecipiti cursu a virtute descitum. Imitatur Sallustium Hist. I, apud Augustin. l. c. *Ex quo tempore maiorem mores non paulatim, ut antea, sed torrentis modo praecipitati,*

vetus disciplina deserta, nova inducta; in somnum a vigiliis, ab armis ad voluptates, a negociis in ocium conversa civitas. Tum Scipio Nasica in Capitolio porticus; tum quas praediximus, Metellus; tum in circo Cn. Octavius multo amoenissimam, moliti sunt: publicamque magnificentiam secula privata luxuria est. Triste deinde, et contumeliosum bellum in Hispania, duce latronum Viriatho, secutum est: quod ita varia fortuna gestum est, ut saepius Romanorum gereretur adversa. Sed interempto Viriatho, fraude magis quam virtute Servilii Caepionis, Numantinum gravius exarsit. Haec urbs nunquam x plura quam propriae iuventutis armavit: sed, vel ferocia ingenii, vel inscitia nostrorum ducum, vel fortunae indulgentia, cum alios duces, tum Pompeium, magni nominis virum, ad turpissima deduxit foedera (hic primus e Pompeiis Cos. fuit) nec minus

Nunquam x plura quam propriae iuventutis. Haec est scriptura editionis primae, quam Editor Basil. ita tentavit: *nunquam decem millibus plura, quam pr. iuv.* Equidem sequat Aldi Nepotis transpositionem: *nunquam plura, quam X millia propriae iuventutis.* Sic Velleius II, 24: *haud plura quam XXX armatorum millia.* Nota numeri millenarii *M.* in veteri codice et hic et aliis locis ob causam, quam Gronov. ad Liv. XXXIV, 10, tradit, omisa est. Heinsius particulam quam inducendam putabat, nescio quomodo sibi persuadens, veteres semper ante numeralia quam omisisse: eique temere assensus est Burmannus. Enimvero etsi haec ellipsis frequentissima est, praesertim apud vetustiores scriptores, non tamen perpetua existimari debet: ut vel ex Velleiano loco, quem paullo ante adscripsimus, appareat. Nepos

Thersyb. 8: *non plus habuit secum, quam triginta de suis.* Idem Eum. 12: *non amplius, quam triduum, fame fatigatus.* Plin. H. N. XXV, 17: *si plura quam quatuor bibantur.* Gell. XVI, 10: *neque amplius quam mille quingentum aeris in censum deferebant.* Bina Ciceronis exempla laudavit Ier. Marklandus, docte explicanteque de hac forma disputans, Animadvers. in Ciceronem angliae scriptis, p. 114.

Inscitia. Exemplar vetus habet, *inscin.* BYRER.

Hic primus e Pompeiis consul fuit. Haec verba, alieno loco posita, Acidalius revocat post vocem *Pompeium.* Optime. Sed vereor, ne plura in hoc loco turbata vitiosaque sint. Quis enim Q. Pompeium, cuius nomen ob natalium sordes, mores his initiis dignos, et res infelicer gestas, apud omnes infame et detestabile fuit, a Vellicio magni nominis virum appel-

turpia ac detestabilia Mancinum Hostilium consulem. Sed Pompeium gratia impunitum habuit, Mancinum verecundia. Quippe non recusando perduxit huc, ut per Fecialeis nudus, ac post tergum religatis manibus, dederetur hostibus. Quem illi recipere se negaverunt, sicut quondam Caudini fecerunt, dicentes, publicam violationem fidei non debere unius lui sanguine.

2. Immanem deditio Mancini civitatis movit dissensionem. Quippe Tib. Gracchus, Tib. Gracchi, clarissimi atque eminentissimi viri, filius, P. Africani ex filia nepos, quo quaestore et auctore id foedus ictum erat, nunc graviter ferens aliquid a se factum infirmari, nunc similis vel iudicii, vel poenae metuens discrimen, tribunus pl. creatus, vir alioqui vita innocentissimus, ingenio florentissimus, proposito sanctissimus, tantis denique adornatus virtutibus, quantas perfecta et natura et in-

latum credat? Velleius, nisi vehementer fallor, hoc modo scripserat: *tum Pompeium (hic primus e Pompeiis, magni nominis viris, consul fuit) ad turpissima deduxit foedera.*

Quippe non recusando perduxit huc, Ego nihil hic intelligo. Forte quaedam ad sententiam perficiendam necessaria, librarii culpa, exciderunt. Vide Ciceron. de Offic. III, 30, quem Interpretes laudant, et Livium Epit. 56.

Caudini fecerunt. Melius fecerant, ut Heinsius scribit.

Publi am violationem fidei. H. Grotius de I. B. et P. II, 15, 16, legit: *publicae violationem fidei.* Sed sic perit vis et venustas oppositi, quod est in *publicam* et *unius*. Seneca Patet Suae. 7, p. 53: *Pro uno homine iactura publica pacisceris.* Contr. V, p. 389: *Nunquam unius facto publica fama corrumpitur.* Satius igitur est, vulgarem lectionem sequi, praesertim cum eam

imitatione sua confirmet Sulpicius Sever. I, 29: *Ita paucorum scelus publico exitio puniunt.*

Proposito sanctissimus. Graevius ad Cic. pro Dom. 8, *propositum* h. l. accipit pro ratione vitae. At sic *proposito sanctissimus* nihil differt a *vita innocentissimus*. Teneamus igitur triam et vulgarem verbi significationem. An legendum *proposito constantissimus*? ut II, 60: *Asinius Pollio, firmus proposito, et Iulianis partibus fidus.* Sed sanctum Graecchi propositum fuisse, docet Sollust. Iug. 46: *Nam postquam Tiberius, et C. Gracchus vindicare plebem in libertatem, et paucorum scelera patefacere coepere.*

Quantas perfecta et natura et industria etc. Editor Basilensis ablativos *natura*, *industria*, inscienter pro nominativis capiens, haec ita corripit: *quantas perfecta et natura et industria mortalis conditionis recipit.* Velleius

industria mortalis conditio recipit, P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Coss. abhinc annos CLXII descivit a bonis; pollicitusque toti Italiae civitatem. simul etiam promulgatis agrariis legibus, omnium statum concutientibus, summa imis miscuit, et in praeruptum atque anceps periculum adduxit remp. Octavioque collegae, pro bono publico stanti, imperium abrogavit: triumviros agris dividendis, coloniisque deducendis, creavit se, socerumque suum consularem Appium, et Gracchum fratrem, admodum iuvenem.

3. Tum P. Scipio Nasica, eius, qui optimus vir a senatu iudicatus erat, nepos, eius, qui censor porticus in Capitolio fecerat, filius, pronepos autem Cn. Scipionis, celeberrimi viri, P. Africani patrui, privatusque et togatus, cum esset consobrinus Tib. Gracchi, patriam cognationi praeferens, et quidquid publice salutare non esset, privatim alienum existimans (ob eas virtutes pri-

ob oculos habuit Ciceron. de Orat. I, 9: *At vero Gracchi filii deserti, et omnibus vel naturae, vel doctrinae praesidiis ad dicendum parati, eloquentia rempublicam dissipaverunt.* Hanc ipsam loquendi formulam, paululum variantam, Velleius repetit II, 97: *adolescenti tot tantarumque virtutum, quot et quantas natura mortalis recipit, vel industria perficit.* Adde II, 104: *neque illi spectaculo simile conditio mortalis recipere videtur.*

Omnium statum concutientibus. Scriptura edit. pr. haec est: *omnibus statim concupiscentibus.* Sed felix et palmaria Lipsii emendatio, quam in textum recipere non dubitavi. Formam loquendi illustrant Heins. ad h. l., et Duker. ad Flor. III, 23, 3.

Praeruptum atque anceps periculum. *Praeruptum* pro praecipue, periculi

plenum. Seneca Pater Praef. Controv. V, p. 355: *virium fiducia aliis metuenda et praerupta audere.* Pseudo-Hegesippus, cui vox hoc sensu familiaris est, I, 24: *ut praerupto sese periculo daret.* Vide Wass. ad Sallust. Catil. 35. *Abruptum discrimen* dixit Ammian. Marc. XVI, 2. Et sic abruptus saepe apud alios, ut Liv. XXI, 44, et Quintilian. Decl. XVIII, 11.

Imperium. *Imperium* de Tribuno pl. dicit, non potestatem, ut alii fere semper dicunt. Qua de re vide Duker. ad Flor. III, 14, 6.

Coloniisque. Lipsius scribit, *coloniaeque*; quem recte sequitur Freins. Supplem. Liv. 58, 26, p. 1095.

Patruus. Sic ed. pr. *Patrui* correxit Editor Basil.

Ob eas virtutes. Malim cum Aldo *Nepote: ob quas virtutes.*

mus omnium absens pontifex max. factus est) circumdata laevo brachio togae lacinia, ex superiore parte Capitolii, summis gradibus insistens, hortatus est, qui salvam vellent rempublicam, se sequerentur. Tum optimates, senatus, atque equestris ordinis pars melior et maior, et intacta perniciosi consiliis plebs, intruere in Gracchum, stantem in area cum catervis suis, et concientem pene totius Italiae frequentiam. Is fugiens, decurrensque clivo Capitolino, fragmine subsellii ictus, vitam, quam gloriosissime degere potuerat, immatura morte finivit. Hoc initium in urbe Roma civilis sanguinis, gladiatorumque impunitatis fuit. Inde ius vi obrutum, potentiorque habitus prior; discordiaeque civium, antea conditionibus sanari solitae, ferro diiudicatae; bellaque non causis inita, sed pro ut eorum merces fuit. Quod haud mirum est. Non enim ibi consistunt exempla, unde coeperunt; sed quamlibet in tenuem recepta tramitem, la-

Circumdata. Est e correctione Aldi Nepotis. Edit. pr. cum data.

Ex superiori. Exempl. vetus habet: ex superiore. BYRER.

Concientem pene totius Italiae frequentiam. II, 20, quo nomine ingentem totius Italiae frequentiam in urbem aciverat.

Ius vi obrutum. Etsi non temere muto hanc lectionem, prouior tamen sim in hanc partem, ut Velleium scripsisse putem: *ius vi obrutum*, Liv. III, 56: implorare praesidium populi, qui omnia iura populi obrisset, ubi MSS. quidam apud Drakenh. pari errore, obruisset. Contrario modo his peccatum est in Nazarii Panegyri. Constantin. 3: cuius (oratoris) copia tam larga, tam felix, quae, cum virtutes attraxerit, non aut circumventa numero, desperato exitu, stupeat, aut oberrat magnitudinem? ubi e vestigiis Cod. Putean. ob-

teratur magnitudine, scribendum: obruatur magnitudine. Alter locus est, cap. 31, et mira cum voluptate, conceptus e vita terror, insultatione interitus obtrebatur. Repone: obruebatur. Quinctilian. Decl. VI, 16: tot voluptates obruere possunt unum dolorem.

Antea conditionibus. Sic Editor Basil. scripsit. Edit. pr. ante a conditionibus.

Non enim ibi consistunt exempla. Imitatur, ut solet, Sallustium Catil. 51: omnia mala exempla ex bonis orta sunt: sed ubi imperium ad ignaros, aut minus bonos pervenit; novum illud exemplum ab dignis et idoneis ad indignos et non idoneos transfertur.

In tenuem recepta tramitem, etc. Eadem translatione Quinctilian. V, 14, p. 261: Feruntur eloquentia non semitis, sed campis, ac sibi viam, si quando non acceperit, faciat. Plura Inter-

tissime evagandi sibi viam faciunt: et, ubi semel recto deerratam est, in praeceps pervenitur; nec quisquam sibi putat turpe, quod alii fuit fructuosum.

4. Interim dum haec in Italia geruntur, Aristonicus, qui, mortuo rege Attalo, a quo Asia populo romano hereditate relicta erat, sicut relicta postea est a Nicomede Bithynia, mentitus regiae stirpis originem, armis eam occupaverat. Is victus a M. Perperna, ductusque in triumpho, sed M. Aquilio, capite poenas dedit; cum initio belli Crassum Mucianum, virum iuris scientissimum, decedentem ex Asia proconsulem interemisset. Et P. Scipio Africanus Aemilianus, qui Carthaginem deleverat, post tot acceptas circa Numantiam clades, creatus iterum Cos. missusque in Hispaniam, fortunae virtutisque expertae in Africa respondit (in Hispania) et intra annum ac tres menses, quam eo venerat, circumdatam operibus Numantiam, excisamque aequavit solo. Nec quisquam ullius gentis hominum ante eum

pretes ad illud Phaedri III, Prolog. 38: *Ego porro illius semitam feci viam.*

In praeceps pervenitur. II, 10, a *pravis in praecipitia pervenitur.*

Nec quisquam putat turpe. Exempl. vetus habet: *nec quisquam sibi putat turpe.* BYRER. II, 22: *nec quidquam videretur turpe, quod esset quaestuosum.*

Aristonicus, qui. Editor Basil. qui delevit, cum potius *is* ante *victus* tollere debuisset, ut Heinsius fecit.

Hereditate. Sic Aldus Nepos edidit. Edit. pr. *hereditati.*

Occupaverat. Editor Basil. *occupat.*

M. Perperna. Edit. pr. *M. Perperna.* Vide Duker. ad Flor. II, 20, 6.

Ductusque in triumpho, sed M. Aquilio. Aldus Nepos et Sigon. Fast. ad a. 624, rectissime legunt: *ductusque in*

triumpho, sed a M. Aquilio. Particula *sed* conditionem quandam et adiunctionem significat. II, 8: *filiorum, sed alterius in adoptionem dati.* II, 41: *Caesar magno illi Alexandro, sed sobrio, neque iracundo, simillimus.* II, 88: *equestri, sed splendido genere natus.* Cic. in Pison. 11: *buccae dignae Capua, sed illa vetere.* Vide Burm. ad Petron. 128.

Proconsulem. Vide Dukerum ad Flor. II, 20, 5.

Et P. Scipio. Vossius malit: *At P. Scipio.* Sed et saepe transitioni inseruit, ut cap. seq. *Et ante eum.* II, 33: *Et Lucullus;* ubi Acidalius etiam *ut* praeferebat.

In Hispania. Haec verba, Heinsius obsecutus, uncis circumscripsi.

clariori urbium excidio nomen suum perpetuae commendavit memoriae. Quippe, excisa Carthagine ac Numantia, ab alterius nos metu, alterius vindicavit contumeliis. Hic, eum interrogante tribuno Carbone, quid de Tib. Gracchi caede sentiret? respondit: si is occupandae reipublicae animum habuisset, iure caesum. Et, cum omnis concio adclamasset, *Hostium*, inquit, *armatorum totiens clamore non territus, qui possum vestro moveri, quorum noverca est Italia?* Reversus in urbem, intra breve tempus, M. Aquilio, C. Sempronio Coss. abhinc annos CL, post duos consulatus, duosque triumphos, et bis excisos terrores reipublicae, mane in lectulo reperi-
 tus est mortuus, ita ut quaedam elisarum faucium in cervice reperirentur notae. De tanti viri morte nulla habita est quaestio: eiusque corpus velato capite elatum est, cuius opera super totum terrarum orbem Roma extulerat caput. Seu fatalem, ut plures, seu conflam

Clariari. Lege clariore. BUREL.

Hostium armatorum totiens clamore, etc. Scipionis dictum hoc modo refert Valer. Max. VI, 2, 3: *Taceant, quibus Italia noverca est. Non efficiatis, ut solutos verear, quos alligatos adduxi.* Paullo aliter Aurel. Victor de Vir. Ill. 58: *Taceant, quibus Italia noverca, non mater est: Quos ego sub corona vendidi.* Sed cum Velleio proprius convenit Plutarch. Apophthegm. p. 201. E. *Επὶ οὐδένῃ στρατιῶν ἀνδραγμία ἡγεύεσθαι, οὐτεν στρατὸν ἀνδρῶν, ὡς ἐν μάτῃ τοῦ Ἰταλίου, ἀλλ' ἐν μαρτυρῇ οὐκ ἐν ἰσχύει.* Prius amaram habet servitutis exprobrationem; sed posterius magis consentaneum celso et magnifico Scipionis animo. *Italiam novercam* praeclare illustrat Gron. Obs. III, 11, p. 533. Sed fontem, unde Scipionis dictum fluxerit, primus monstravit P. Wesselingius

Observ. I, 1, qui est Plato Menex. p. 404. B. *ὡς' αὐτὴν ἰσχυρὰς, καὶ τῷ ὄντι ἐν πατρίδι σισύνας καὶ ζῶντας, καὶ τριετησίους οὐχ ὑπὸ μαρτυρίας, ὡς ὧλεν, ἀλλ' ὑπὸ μαρτίαι, τῆς χώρας ἐν ᾗ ὦκον.*

CL. Aldus Nepos legit, CLVIII.

Et bis excisos terrores reipublicae. Vtitur verbis Ciceronis pro Muren. 28: *Bis consul fuerat P. Africanus, et duos terrores huius imperii, Carthaginem Numantiamque, delaverat.* Ex quo hic etiam legere malim: *et binos excisos terrores.*

Cuius opera super totum terrarum orbem, etc. Hic unus locus est, quod sciam, ubi Velleius nimio captandorum acuminum amore in frigus putidum et puerile incidit. Reliquis locis hoc studium tanta prudentia rexit, ut, etiamsi crebritatem argutiarum reprehendas, tamen elegantiam et concinnitatem laudes.

insidiis, ut aliqui prodidere memoriae, mortem obiit, vitam certe dignissimam egit, quae nullius ad id temporis praeterquam avito fulgore vinceretur. Decessit anno ferme LVI. De quo si quis ambiget, recurrat ad priorem consulatum eius, in quem creatus est anno XXXVI, ita dubitare desinet.

5. Ante tempus excisae Numantiae, praeclara in Hispania militia D. Bruti fuit: qui, penetratis omnibus Hispaniae gentibus, ingenti vi hominum, urbiumque potius numero, aditis quae vix audita erant, Gallaeci cognomen meruit. Et ante eum paucis annis tam severum illius Q. Macedonici in his gentibus imperium fuit, ut, cum urbem Contrebiā nomine in Hispania oppugnaret, pulsas praecipiti loco quinque cohortes legionarias, eodem protinus subire iuberet: facientibusque omnibus in procinctu testamenta, velut ad certam mortem eundum foret, non deterritus proposito, (perseverantia ducis) quem moriturum miserat, militem victorem recepit. Tantum effecit mixtus timori pudor, spesque despe-

Recurrat. Editor Basil. recurret. Mule.

A. Bruti. Sic ed. pr. Sed *D. Bruti* scripsimus cum Aldo Nepote. Vide Freinshem. ad Flor. II, 17, 12.

Numero. Ex glossa irrepsisse, bene vidit Lipsius.

Aditis quae vix audita erant. Sigon. Fast. ad a. 617, hunc locum ita laudat: *aditis quae vix audita erant.* Sed vulgata praefenda. Brutus Oblivionis flumen transiit, et usque ad extremum Oceanum penetravit. Quae loca vix audita erant Romae illis temporibus, ut miraculi simile haberetur, Brutum ea cum exercitu adisse. Vide Florum II, 17, 12.

Gallaeci. Edit. pr. *Galleci.*

In procinctu testamenta. Locus no-

bilis, et ab omnibus certatim adhibitus ad illustrandam §. I, inst. de Testament. ordin.

Perseverantia ducis. Manifestum glossema, ut bene iudicat Davis. ad Cic. Tusc. Disp. III, 1. Quare uncis inclusimus.

Spesque desperatione quaesita. In hac sententia variis modis exprimenda veteres semper ludunt cum acumine quodam. Cicero ad Div. V, 13: *Te spes aliqua consolatur: nos erimus desperatione fortes.* Virgil. Aen. II, 354: *Ena salus victis, nullam sperare salutem.* Vli. plura La Cerda. Ovid. Trist. I, iv, 4: *Audaces cogimur esse metu.* Seneca N. Q. II, 59: *Animus ex ipsa desperatione sumatur.* Ad Velleium proxime accedunt, Curt. V, 4: *sepe desperatio*

VEL. PATERC. Hist.

G

ratione quaesita. Hic virtute ac severitate facti, at Fabius Aemilianus, Pauli exemplo, disciplinae in Hispania fuit clarissimus.

6. Decem deinde interpositis annis, qui Tib. Gracchum, idem Caium. fratrem eius, occupavit furor, tam virtutibus eius omnibus, quam huic errori similem, ingenio etiam, eloquentiaeque longe praestantiozem. Qui cum summa quiete animi civitatis princeps esse posset, vel vindicandae fraternae mortis gratia, vel praemuniendae regalis potentiae, eiusdem exempli tribunatum ingressus, longe maiora et aciora repetens, dabat civitatem omnibus Italicis. Extendebat eam pene usque Alpeis; dividebat agros; vetabat quemquam civem plus quingentis iugeribus habere: quod aliquando lege Licinia cautum erat: nova constituibat portoria; novis coloniis replebat provincias; iudicia a senatu transfere-

spei causa est, et Orosius V, 15: tandem Marius consul forti desperatione spei viam fecit. Vide Freinshem. ad Curt. l. c. et ad Flor. II, 18, 13.

At Fabius Aemilianus, Pauli exemplo, disciplinae, etc. Distingue cum Lipsio: at Fabius Aemilianus, Pauli, exemplo disciplinae in Hispania fuit clarissimus. In Pauli Lipsius subintelligit filius. Verum cum Latini hanc Graecorum rationem non tam in suis, quam in peregrinis nominibus sequantur, ut Asdrubal Gisgonis, Seleucus Antiochi, de quibus vide Interpretes ad Liv. XXVIII, 12, et Duker. ad Flor. II, 6, 19, malim vocem filius addere, quae per unam litteram P notata facile excidere potuit. Exemplum disciplinae Q. Fabii Max. narravit Valer. Max. II, 7, 11; et Frontio. IV, 1, 42: ubi viri docti male Servilianum intelligunt, cum ex Velleio Aemilianus sit intelligendus.

Longe maiora et aciora repetens. Forte legendum: longe maiora et altiora petens. Liv. IV, 13: Ipse ad altiora et non concessa tendere. Sueton. Caes. 26: altiora iam meditans. De his ipsis Gracchis Lucan. VI, 795: Legibus immodicos, ausosque ingentia Gracchos. Altior et acrior saepe permutari, ostendit Heins. ad Ovid. Rem. Am. 651. Petere idem est, quod appetere apud Nepot. Pausan. 2: coepit maiores appetere res. Re in repetens natum est ex ultima syllaba vocis praecedentis.

Plus quingentis iugeribus habere. De hac lege Gracchi, vide Vossium ad h. l. et Duker. ad Liv. Epit. 58.

Iudicia a senatu transferebat ad equites. De hoc lege est locus elegans, sed mutilus, Varronis de Vita Pop. Ro. lib. IV, apud Non. Marcell. p. 454: In spem adducebat, non plus soluturos quam vellent. Iniquus equestri ordini iudicia tradidit, ac bicipitem ci-

bat ad equites; frumentum plebi dare instituerat; nihil immotum, nihil tranquillum, nihil quietum denique in eodem statu relinquebat: quin alterum etiam continuavit tribunatum. Hunc L. Opimius Cos. qui praetor Fragellas exciderat, persecutus armis, unaque Fulvium Flaccum, consularem ac triumphalem virum, aequae prava cupientem, quem C. Gracchus in locum Tiberii fratris in virum nominaverat, eum socium regalis adsumpserat potentiae, morte adficit. Id unum nefarie ab Opimio proditum, quod capitis, non dicam Gracchi, sed civis romani pretium se daturum, idque auro repensurum proposuit. Flaccus in Aventino armatos ad pugnam ciens, cum filio maiore iugulatus est. Gracchus profugiens, cum iam comprehenderetur ab iis, quos Opimius miserat, cervicem Euporo servo praebuit, qui non segnius se ipse interemit, quam domino succurrerat. Quo die singularis Pomponii equitis romani in Gracchum fides fuit. Qui more Coclitis, sustentatis in ponte

vitatem fecit, discordiarum civilium fontem. Legendum: *In spem plebem adducebat, non plus soluturos quam vellent.* Iniquus senatui, equestri ordini iudicia tradidit, etc. Vocem *plebem* similitudo praecedentis *spem* absorpsit. Senatui excidisse, vidit etiam Sigon. de Ant. Iur. Civ. Ro. II, 13. Vt Varro hoc loco *civitatem bicipitem*, sic alibi potentiae societatem, quam Pompeius, Caesar, et Crassus inierant, *tricipitem* appellavit, teste Appiano de B. C. II, p. 716.

Dare instituerat. Edit. pr. *dari instituerat*, quod correxit Aldus Nepos.

Nihil quietum denique in eodem statu relinquebat. P. Manutius, hunc locum laudans, de Legib. cap. 15, vocem *quietum* omisit. Nec me, fateor, tot similium cumulatione delectari. Sed *malum tranquillum*, quam *quietum*, de

glossa suspectum habere, ob imitationem Sallustii Iug. 70: *prorsus nihil intactum, neque quietum pati: cuncta agitare.* Catil. 21: *tamen etsi illis quietam movere, magna merces videbatur.* Vide Vassium ad eundem Iug. 93. Legendum igitur: *nihil immotum, nihil quietum, nihil denique in eodem statu relinquebat.*

III virum nominaverat, eum socium regalis ads. Haec est editionis primae scriptura, quam satis vitiosam penitus corripit Editor Basileensis, pro *eum* scribens *eumque*. Repone: *quem C. Gracchus in locum Tiberii fratris triumvirum nominatum, socium regalis adsumserat potentiae.*

Armatos. Est ex correctione Editoris Basil. Editio pr. *armatus*.

In ponte hostibus eius, gladio se transfixit. Sic distinximus cum Pu-

hostibus eius, gladio se transfixit. Vt Tiberii Gracchi antea corpus, ita Caii, mira crudelitate victorum, in Tiberim deiectum est.

7. Hunc Tib. Gracchi liberi, P. Scipionis Africani nepotes, viva adhuc matre Cornelia, Africani filia, viri optimis ingeniis male usi, vitae mortisque habuere exitum. Qui si civilem dignitatis concupissent modum, quidquid tumultuando adipisci gestierunt, quietis obtulisset respublica. Huic atrocitati adiectum scelus unicum. Quippe iuvenis, specie excellens, nec dum duodevicesimum transgressus annum, immunisque delictorum paternorum, Fulvii Flacci filius, quem pater legatum de conditionibus miserat, ab Opimio interemptus est. Quem cum haruspex Tuscus, amicus, flentem in vincula duci vidisset, quin tu hoc potius, inquit, facis? protinusque inliso capite in postem lapideum ianuæ carceris, effusoque cerebro, exspiravit. Crudelesque mox quaestiones

teano. Edit. pr. interpungit post *hostibus*.

Tib. Gracchi. Edit. pr. *C. Gracchi*; quod correxit Aldus Nepos.

Vitæ mortisque habuere exitum. Argutum, sed rarum loquendi genus. *Hunc vitæ exitum habuit*, sic vitam finivit: ut *hunc mortis exitum habuit*, hoc violento mortis genere periit. Quod perpetuum in his formulis discrimen est. Quinctilian. Decl. XVII, 3: *Non habet alium, quam mortis exitum filius, qui nec reconciliari potest, nec abdicari*. Septimius de B. Troi. IV, 24: *Percontatus exitum paternæ mortis*. Macroh. Sat. I, 11, p. 237: *Vide in hac fortuna etiam magnanimitatem exitum mortis ludibrio præferentem*. Vide Gronovium Observ. in Script. Eccles. cap. X, p. 106.

Si civilem dignitatis concupissent

modum, etc. Hoc ita expressit cap. præced. *Qui cum summa quiete animi, civitatis princeps esse posset*.

Vnicum. Id est, summum, singulare, ut recte Acidalius. Notandum est, hic in deteriorem partem dici, ut apud Lucan. III, 652: *tunc unica dirî Conspecta est leti facies*.

Interemptus est. Pro, interimi iussus est, ut bene cepit Io. Schulting. ad Senec. Contr. I, p. 96. Quæ loquendi forma nunc vel tironibus nota est, post toties repetitas doctorum hominum admonitiones.

In postem lapideum. Edit. pr. *in pontem lapideum*. Sed recepinus emendationem Aldi Nepotis, quam planissime confirmat Valer. Maximus, eandem rem narrans, IX, 12, 6; ubi Interpretes nimia socordia hunc Velleii locum prætermiserunt.

In amicos clientesque Gracchorum habitae sunt. Sed Opimium, virum alioqui sanctum et gravem, damnatum postea iudicio publico, memoria ipsius saevitiae, nulla civilis persecuta est misericordia. Eadem Rupilium Popiliumque qui Coss. aspernue in Tiberii Gracchi amicos saevierant, postea iudiciorum publicorum merito oppressit invidia. Rei tantae parum ad notitiam pertinens interponetur. Hic est Opimius, a quo Cos. celeberrimum Opimiani vini nomen: quod iam nullum esse, spacio annorum colligi potest; cum ab eo sint ad te, M. Vinici, Cos. anni CLI. Factum Opimii, quod inimicitiarum quaesita erat ultio, minor sequuta auctoritas: et visa ultio privato odio magis, quam publicae vindictae data.

8. Subinde Porcio Marcioque Coss. deducta colonia,

Virum alioqui sanctum et gravem. Sic Velleius saepe laudat innocentiam vitae, moresque incorruptos; II, 46; *vir cetera sanctissimus*; II, 59, C. Octavius, *gravis, sanctus, innocens*; II, 29, *sanctitate praecipuus*. Vide Duker. ad Flor. II, 6, 40. Pro eo dixit, II, 2, *vir alioqui vita innocentissimus*, et II, 49, *vir antiquus et gravis*.

Rupilium. Edit. pr. *Rutilium*. Correxerit Aldus Nepos, sive Puteanus.

Vini. Edit. pr. *vici*, quod emendavit Editor Basileensis.

Cum ab eo ad te. Exempl. vetus habet: *cum ab eo sint ad te*. BYREN.

Inimicitiarum quaesita erat ultio. Merito Lipsium offendit ingrata vocis ultio repetitio. Sed eius medicina modum excedit. Forte legendum: *quod inimicitiarum quaesita erat relatio*. Cicero pro Scaur. p. 617: *eas sibi inimicitias non susceptas, sed relatas*. Saepae sic veteres de vindicta loquuntur. Seneca de Ira, II, 32: *dulce est, dolorem reddere*. Ibidem: *Qui dolorem regeat, tantum excusatus peccat*,

Lactant. VI, 18: *non minus enim mali est, referre iniuriam, quam inferre*; et mox: *is, qui sibi nocent, vicem retribuere conantur*.

Ultio privato odio magis, quam publicae vindictae data. Sensus hic est: Ultus est C. Gracchum, eiusque socios, magis ut privato odio satisfaceret, quam ut reipublicae maiestatem vindicaret. Valer. Max. V, 8, 1: *Exiit patrem, ut consulem ageret: orbisque vivere, quam publicae vindictae deesse maluit*. Verbi dare elegantiam illustrarunt Gronov. Observ. II, 15, et Duker. ad Flor. IV, 2, 57. Similis locus Livii XXIV, 45, *ut irae magis, quam avaritiae, datum crederent homines*. Seneca Pater Contr. IV, p. 298, *dedisti istud iactationi tunc*. Lucan. IV, 688: *Privatae sed bella dabat luba concitus irae*; quod, monente T. Hemsterhusio in Adversar. MSS. minus recte intellexit Oudendorpius. Quinctiliun. X, 1, p. 508, *plus stomacho, quam consilio dedit*.

Porcio Marcioque. Edit. pr. *Portio*

Narbo Martius. Mandetur deinde memoriae severitas iudiciorum. Quippe C. Cato consularis, M. Catonis nepos, Africani sororis filius, repetundarum ex Macedonia damnatus est; cum lis eius m. aestimaretur. Adeo illi viri magis voluntatem peccandi intuebantur, quam modum, factaque ad consilium dirigebant, et quid, non in quantum, admissum foret, aestimabant. Circa eadem tempora M. Metelli fratres uno die triumphaverunt. Non minus clarum exemplum, et adhuc unicum, Fulvii Flacci, eius qui Capuam ceperat, filiorum, sed alterius in adoptionem dati, in collegio Cos. fuit. Adoptivus in Acidini Manlii familiam datus. Nam census Metellorum, patruelium, non germanorum fratrum fuit: quod solis

Martioque. Burmannus totam hanc de colonia, Narbone Martio, periodum huc translatae putat ex I, 15, non improbanda coniectura.

C. Cato, consularis. Sic Aldus Nepos correxit. Edit. pr. *Cos. Cato, consularis*, pro quo Editor Basil. male: *M. Cato, consularis*.

Lis eius IIII aestimaretur. Pro eius Scaliger de Re Numar. p. 79, et Sigon. de Iudic. I, 27, scribunt ei. Sed utroque modo dici, *litem alicui*, et *litem alicuius aestimare*, exemplis ostendit Drakenb. ad Liv. XLV, 24.

Factaque ad consilium dirigebant. Id est, de factis ex consilio facientis indicabant II, 30: *invidiam rerum non ad causam, sed ad voluntatem, personasque dirigere.* Pro *dirigere* Cicero dicit *referre, revocare*. Vide Io. Schulting. ad Senec. Contr. I, p. 89. Sententia ipsa convenit legibus romanis, quae, ut Cicero pro Milon. 7, ait, tam hominum consilia, quam exitus rerum vindicabant. Vide P. Pithocum ad Coll. Legg. Mos. et Rom. I, 7, qui hoc Velleii loca usus est, et

H. Grotium Flor. Spars. ad Ins Iustin. p. 247, 379.

In quantum. I. Guicius Paraliti. D. de Leg. Iul. Repetund. p. 88, hunc locum laudans, praepositionem *in* omittit. Sed hanc loquendi formam satis vindicavimus ad I, 9.

M. Metelli fratres. Sic est in edit. pr. Sed Sigonius Fast. ad a. 651, ex eoque, ut videtur, Aldus Nepos bene legunt: II, sive *duo Metelli fratres*, ut illud *M.* quod Editor Basil. expunxit, natum sit ex nota numerali II. Quam correctionem sequitur Simsonus Chron. ad a. 3892.

Dati, in collegio Cos. fuit. Adoptivus. Sic distinxit Editor Basil. Prava interpunctione edit. pr. *dati. In collegio Cos. fuit adoptivus.*

Acidini Manlii. Sic emendarunt Aldus Nepos, et Sigon. ad Liv. XL, 43; edit. pr. *Acidiani Manlii*.

Census. *Censura* reposuit Editor Basil. Recte. Neque enim credo, veteres *census* et *censura* promiscue dixisse, ut Heinsius placet.

contigerat Scipionibus. Tum Cimbri, et Teutoni transcendere Rhenum, multis mox nostris, suisque cladibus nobiles. Per eadem tempora clarus eius Minucii, qui porticus, quae hodieque celebres sunt, molitus est, ex Scordiscis triumphus fuit.

9. Eodem tractu temporum nituerunt oratores, Scipio Aemilianus, Laeliusque, Ser. Galba, duo Gracchi, C. Fannius, Carbo Papirius. Nec praetereundus Metellus Numidicus, et Scaurus, et ante omnes L. Crassus, et M. Antonius. Quorum aetati ingenisque succedere C. Caesar Strabo, P. Sulpicius. Nam Q. Mucius iuris scientia, quam proprie eloquentiae nomine, celebrior fuit. Clara etiam per idem aevi spacium fuere ingenia, in togatis Afranii, in tragoediis Pacuvii, atque Accii, usque in graecorum ingeniorum comparationem evecta, ma-

Minucii. Sic Editor Basil. scripsit. Edit. pr. *Miniei*, ut saepe *Minicia porticus* pro *Minucia* in antiquis lapidibus apud Gruter. p. 54, 6. Fabrett. p. 700, et Murator. p. 357, 3. De duplici *Minucia*, quarum altera *Vetus*, altera *Fruentaria* dicebatur, post Nardinum Rom. Antiq. VI, 10, egit Mazochius ad Tabul. Heracleens. p. 319.

E Scordiscis. Est ab ingenio Editoris Basileensis. Editio prima mendosa: ex *Cordiscis*.

Eodem temporum tractu. Exemplar vetus habet: *Eodem tractu temporum.* BYRER.

Carbo Papirius. Nec praetereundus etc. Haec, ut constructio cunctel, ita transpone: *Carbo Papirius, et ante omnes L. Crassus, et M. Antonius. Nec praetereundus Metellus Numidicus, et Scaurus.*

Crassus. Exempl. vetus habet: *L. Crassus.* BYRER.

Nam Q. Mutius. Sic bene correxit Aldus Nepos. Edit. pr. *Namque Mutius*, ul cap. 11 eodem errore, perque *Metellum*, pro, per *Q. Metellum*.

Quam proprie eloquentiae nomine. Seculi sumus certissimam Lipsii emendationem. Edit. pr. *quam propriae eloquentiae nomine.* *Proprie* est praecipue, in primis. Liv. XLIV, 22: *a prudentibus et propria rei militaris peritis monendi Imperatores.* Valer. Max. VIII, 9, 3: *vim facundiae propriae expressit*, ubi vide Perizonium. Quintilian. X, 1, p. 508: *mira sermonis, cuius proprie studiosus fuit, elegantia.* Adde Interpretes ad h. l.

In graecorum ingeniorum comparationem eius aetatis. Exemplar vetus habet: *in Graecorum ingeniorum comparationem evectis.* BYRER. Mirum est, Rhennanum pro *evectis* in veteri codice legisse *eius aetatis*. Sed credimus Burevio, antiquae fidei homini, *evectis* esse in MS. Ex eo Basileensis Editor fecit *evecti*, ut ad unum Accium

gnumque inter hos ipsos facientis operi suo locum (Ennii); adeo quidem, ut in illis limae, in hoc pene plus videatur fuisse sanguinis. Celebre et Lucillii nomen fuit, qui sub P. Africano, Numantino bello eques militaverat. Quo quidem tempore iuvenis adhuc Iugurthia ac Marius, sub eodem Africano militantes, in iisdem castris didicere, quae postea in contrariis facerent. Historiarum auctor iam tum Sisenna erat iuvenis; sed opus belli civilis, Sullanique post aliquot annos ab eo seniore editum est. Vetustior Sisenna fuit Coelius; aequalis Sisennae Rutilius, Claudiusque Quadrigarius, et Valerius Antias. Sane non ignoremus, eadem aetate fuisse Pomponium, sensibus celebrem, verbis rudem, et novitate inventi a se operis commendabilem.

10. Prosequamur notam severitatem censorum, Cas-

referatur; rectius Heinsius, *evecta*, ut *ad ingenua*.

Facientis operi suo locum. Heinsius praecclare vidit, *Ennii* nomen post *locum* excidisse. Quo invento cum nihil verius sit, nomen poetae, uncis inclusum, in pristinam sedem revocavi.

Iuvenis. Potius *iuveneris*, ut Burmanno placet.

Opus belli civilis, Sullanique. Haec est scriptura editionis primae, ex qua Editor Basil. conjunctionem *que* sustulit, ut *bellum civile Sullanum* eo modo dicatur, quo apud Sueton. Caes. 56, *bellum civile Pompeianum*. Cui temere obtemperarunt reliqui Editores, uno Raphelengio excepto, qui tamen *bellum Sullanum* male explicat, quod Sulla cum Mithridate gessit. Id enim non *Sullanum*, sed *Mithridaticum*, perpetua veterum Scriptorum consuetudine, dicendum fuisset. Neque Sisenna res, quas Sulla adversus Mithridatem gessit, singulari opere persecutus est, sed attigit Libro

VI Historiae, sicut ipse testatur apud Gellium XII, 15. Sisennam res romanas scripsisse, dicit Aseon. ad Cicer. Orat. Cornelian. p. 431. Verum, ut ex Fragmentis intelligitur, ceteris rebus romanis breviter percursis, bellum Sociale, et Sullanum, non duplici, sed uno eodemque opere, copiosissime enarravit. Vide Seb. Corradum ad Cicer. Brut. p. 344, et Vossium de Histor. Latin. I, 10. Ex quibus perspicuum est, Velleium scripsisse: *opus belli socialis, Sullanique*.

Notam severitatem censorum. Friget meo sensu adiectivum *notam*. Malim: *notam severam censorum*. *Notam* de animadversione censoria proprie dici, nemo nescit. Coniecturam nostram confirmat Valer. Max. VIII, 1, 7, eandem fere rem narrans: *Admodum severae notae et illud populi iudicium, cum M. Aemilium Porcinum a L. Cassio accusatum crimine nimis sublime extractae villae in Alsiensi agro, gravi multa affecit; ubi L. Cas-*

vii Longini, Caepionisque, qui abhinc annos CLVII Lepidum Aemilium, augurem, quod sex milibus aedes conduxisset, adesse iusserunt. At nunc, si quis tanti habitet, vix ut senator agnoscitur. Adeo mature a rectis in vitia, a vitiis in prava, a pravis in praecipitia pervenitur. Eodem tractu temporum et Domitii ex Arvernīs, et Fabii ex Allobrogibus victoria fuit nobilis. Fabio, Pauli nepoti, ex victoria cognomen Allobrogico inditum. Notetur Domitiae familiae peculiaris quaedam, et ut clarissima, ita artata numero felicitas: uti ante hunc nobilissimae simplicitatis juvenem, Cn Domitium, fuere

vix est Cassius Longinus, censor: ut Aemilium, quem Velleius Lepidum, Valerius Porcinam vocat.

Lepidum Aemilium. Sic Aldus Nepos emendavit errorem edit. pr. *Lepidum Aelium.*

Adesse iusserunt. Cic. pro Dom. 21: eum eos, qui in conventu virorum bonorum verba de salute mea fecerant, adesse iussisti; quem locum male accepit Tennul. ad Frontin. I, 12, 12. Ascon. in Cic. pro Scauro p. 617: ut Q. Varius Trib. pl. belli concitati crimine adesse apud se Scaurum iuberet. Sed satis exemplorum habet Brissonius de Formul. V, p. 445.

Vix ut senator agnoscitur. Id est, vix pro senatore habetur. Liv. VI, 7: *An me, quod non dictator vobis, sed tribunus signum dedi, non agnoscitis duem?* Plin. Paneg. 21: *reversus imperator, qui privatus exierat, agnosceris;* ubi vide Swartzium. *Vt ex vicino vix natum videri possit.* Certe ab aliis scriptoribus in hac forma mittitur. Sed vide Acidal. ad II, 33.

A rectis in vitia, a vitiis in prava. Quasi discrimen esset inter vitia et prava, quae nihil differunt. Cic. Parad. III, 1: *pravitates animi recte vi-*

tia dicuntur. Sed locus turpi glossemate liberandus, et in posterum sic legendus est: *Adeo mature a rectis in prava, a pravis in praecipitia pervenitur.*

Artata numero felicitas. Pacat. Paneg. 32: *quam numero artarat annuam, comparcendo laxabat.* Artata familiare Velleio verbum esse, Heinsius ad h. l. ostendit.

Vix ante hunc. Id uti, numerale nomen esse debet, meo iudicio. Nam hoc exposcit sensus. RHEMAN. Aldus Nepos ad h. l. et Sigon. ad Liv. XXXI, 18, pro uti legunt VII, ex Sueton. Ner. 1, ubi vide Interpretes. At Lipsius IV, ut Velleius significet, quatuor Domitios, parentibus suis unicos, ad consulatum pervenisse. Lipsianam rationem non spreverim. At ubi quatuor triumphi? Eos ut Lipsius inveniat, huc trahit Domitii Calpurnii triumphum de Hispanis; cum tamen probabile sit, Velleius non felicitatem Domitiorum ex familia Calvionum, sed tantum Acubarborum, quorum posteri tui gratiosi erant apud Tiberium, praedicare voluisse. Videant acutiores.

Nobilissimae simplicitatis juvenem.

VEL. PATERC. Hist.

H

singulis omnino parentibus geniti, sed omnes ad consilium, sacerdotiaque, ad triumphi autem pene omnes pervenerunt insignia.

11. Bellum deinde Iugurthinum gestum est per Q. Metellum, nulli secundum seculi sui. Huius legatus fuit C. Marius, quem praediximus, natus equestri loco, hirtus atque horridus, vitaque sanctus, quantum bello optimus, tantum pace pessimus, immodicus gloriae,

Frequens et propius Velleio laudandi modus. II, 72: *eminentissimae ac nobilissimae simplicitatis viri*; 125: *vir simplicitatis generosissimae. Simplicitas est candor et veritas: nisi honestatem interpretari malis ex simili loco*, II, 43: *vir in tantum boni, in quantum humana simplicitas intelligi potest*. Lapis apud Gruter. p. 1145, 2: *Sentiae Bittalae, bonae memoriae coniugi, sincerissimae fidei et simplicitatis*.

Per Q. Metellum. Sic Editor Basil. Editio prima: *perque Metellum*.

Natus equestri loco. Atqui II, 128, Marium ignotae originis fuisse scribit. Quae inter se pugnantis Iac. Perizonius ad Adrian. V. II. XII, 6, infelicitate in concordiam redigere tentavit. Clamat tota antiquitas, Marium sordidissima contemtissimae stirpe natum esse, Sallust. Iug. 73; Valer. Max. VI, 9, 14; Seneca Pater Contr. I, p. 122; Flor. III, 1, 13; Plutarch. in eius Vita p. 407, A; Dio Cass. Fragm. p. 40, ut ulios mittam. Eundem aratorem dicunt Plinius H. N. XXXIII, 11, et Iuvenal. Sat. VIII, 246; *ferri artificem* Aurel. Victor de Caesar. cap. 33, §. 11. Iure igitur viri docti gravissimum mendum hic sibi visi sunt deprehendisse. Sed, quid Velleius scripserit, nemo unum divinare potuit. Lege: *natus extremo loco*. Quod confirmatur ab ipso Velleio I, 11: *regiae*

stirpis se ferebat, cum esset ultimus. Liv. I, 47: *maledicta ab stirpe ultima orsus*. Iustin. XXV, 1: *Balam quemdam sortis extremae iuvencem*. Sueton. Calig. 35: *Nullus tam abiectae conditionis, tamque extremae sortis fuit*. Vide Duker. ad Flor. II, 3. Sic Petron. cap. 126: *extrema plebs*. Appulei. Met. IV, p. 85: *hominis extremi, tamque infirmi*. Vlpian. L. 15, §. 44, D. de Injur. *servus notae extremae*. Haec coniectura quin paullo iudiciorum dicatur, nihil impedit; modo felix audacia fuerit in Velleii manu assequenda.

Hirtus atque horridus. Refer cum Ruperto ad ingenium et mores, ut Horat. I, Ep. 3, 22: *non tibi parvum Ingenium, non incultus est, nec turpiter hirtum*. Idque convenit verbis Marii apud Sallust. Iug. 83: *Sordidum me et incultis moribus dicunt*.

Quantum bello optimus, tantum pace pessimus. Imitatur Livium Epit. 80, qui de hoc ipso Mario dicit: *vir, cuius si examinentur cum virtutibus vitia, haud facile sit dictum, utrum bello melior, an pace perniciosior fuerit*. Livium, aut Velleium potius expressit Tacitus Hist. II, 86: *Prinius Antonius pace pessimus, bello non spernendus*.

Immodicus gloriae. Sallust. Fragm. p. 84, *immodicus animi*, pro quo p. 60, *nimius animi*. Hegesipp. V, 19:

insatiabilis, impotens, semperque inquietus. Hic per publicanos, aliosque in Africa negotiantes, criminatus Metelli lentitudinem, trahentis iam in tertium annum bellum, et naturalem nobilitatis superbiam, morandique in imperiis cupiditatem, effecit, ut, cum, commeatu petito, Romam venisset, consul crearetur, bellicae pene patrati a Metello, qui bis Iugurtham acie fuderat, summa committeretur sibi. Metelli tamen et triumphus fuit clarissimus, et meritum: virtutisque cognomen Numidici inditum. Ut paulo ante Domitiae familiae, ita Caeciliae notanda claritudo est: quippe intra XII ferme annos huius temporis consules fuere Metelli, aut censores, aut triumpharunt amplius XII, ut appareat, quemadmodum urbium, imperiorumque, ita gentium nunc florere fortunam, nunc senescere, nunc interire.

12. At C. Marius L. Sullam, iam tunc, ut praecaven-

sed immodicus animus, ac victoriae avidus, in hostem prosilivit; ubi scribendum: *immodicus animi*, ut est apud eundem I, 15. Pro *immodicus gloriae* Seneca Pater Contr. I, p. 140, dixit *insatiabilis gloriae*, quod ipsum ad alterum explicandum in Velleii margine scripsit Grammaticus, unde, ut fieri solet, in textum venit. Quod pulchre animadvertit vir doctus, G. Cortius, ut opinor, in Act. Erud. a. 1721, p. 117.

Naturalem nobilitatis superbiam. Ob oculos habuit Sallust. Iug. 64: *superbia, commune nobilitatis malum;* item quae sequuntur: *ab imperatore bellum consulto trahi, quod homo inanis et regiae superbiae imperio nimis gauderet.*

Morandique. Alias, *inmorandique.* RHENAN.

Et meritum: virtutisque cognomen Numidici inditum. Sic legitur, et in-

terpungitur in editione prima. Sed sequenda coniectura Gruteri et Ortvini: *et meritum virtute ei cognomen Numidici inditum;* ut II, 15, *qui meritum cognomen Pii consecutus erat.* Idem tamen Gruterus frustra tolli vult *inditum* I, 11: *cui ex virtute Macedonica nomen inditum erat;* II, 91: *quod cognomen illi consensus universi senatus populiue romani indidit.*

Claritudo. Hanc vocem habet a Sallustio Iug. 2, ubi vide Cortium.

Metelli. De Metellis agit Burmannus ad h. l. qui sequi non debebat vulgarem errorem, quo L. Metellus Diadematus, et L. Metellus Dalmaticus pro uno eodemque habentur, praesertim cum Graevius, post Pighium et Norisium, veriora docuisset ad Cicer. p. Red. ad Quir. 3. Adde cl. Ernestum Clav. Cic. v. L. *Metellus Diadematus.*

tibus fatis, copulatum sibi quaestorem habuit, et per eum missum ad regem Bocchum, Iugurtha rege, abhinc annos ferme CXXXVIII, potitus est: designatusque iterum Cos. in urbem reversus, secundi consulatus initio calendis Ianuariis eum in triumpho duxit. Effusa, ut praediximus, immanis vis Germanarum gentium, quibus nomen Cimbris ac Teutonis erat, cum Caepionem, Manliumque Coss. et ante Carbonem, Silanumque fudissent fugassentque in Galliis, et exuissent exercitu, Scaurumque Aurelium Cos. et alios celeberrimi nominis viros trucidassent, populus R. non alium repellendis tantis hostibus magis idoneum imperatorem, quam Marium, est ratus. Tum multiplicati consulatus eius, Tertius in apparatu belli consumptus: quo anno Cn. Domitius tri-

Caepionem, Manliumque Coss. Vide Livium Epit. 67; Flor. III, 3, et utroque loco Interpretes.

Silanumque. Ita recte Aldus Nepos. Edit. pr. *Syllanumque.* Idem in hoc nomine error relictus est in Quinctiliano Decl. III, 13.

Scaurumque Aurelium Cos. Aldus Nepos, sive Puteanus, malit *consularem*, ut alii scriptores dicunt.

Celeberrimi nominis viros. Liv. IV, 54: *cum tres celeberrimi nominis haberet duces*; XXVII, 40: *duo celeberrimi nominis duces circumstare urbem romanam.* Gell. XIII, 24: *homo in studiis doctrinae multi atque celebrati nominis.* Ciceronis consuetudo vocem *celeber* rebus, non personis, tribuit. *Celebritas* tamen dicitur pro hominis fama apud eundem de Offic. II, 13.

Cn. Domitius Trib. pl. legem tulit. De hac lege est locus Ciceronis ad Brut. Ep. 5: *Existimo omnino absentium rationem sacerdotum comitiis posse haberi; nam etiam factum est an-*

tea. C. enim Marius, cum in Cappadocia esset, lege Domitia factus est augur. Atqui, si haec vera sunt, lex non secundo Marii consulatu, sed ante illum lata est, quoniam Marius, ut ex inscriptione apud Gruter. p. 436, 3, apparet, iam ante secundum consulatum augur fuit. Haec aliaque plura disputat Ier. Marklandus V. C. Animagadvrs. anglice scriptis in Ciceronis ad Brutum Epist. p. 170. Ego vero tametsi eidem Marklando, et Iacobo Tunstallo, viro doctissimo, facile assentior, Ciceronis ad Brutum, et Bruti ad Ciceronem Epistolas a falsario esse confictas, tamen non video, quomodo, quod Marklandus dicit, ex illa inscriptione colligi possit. Immo Scipionis Maffei Crit. Lapid. III, 3, p. 226, iudicium de talibus Epigrammatis historicis secutus, totam inscriptionem commenticiam iudico. De Lege Domitia multi egerunt, sed omnium accuratissime Duker. ad Liv. XXXIX, 45, et Epit. 67, et Ernest. Iudic. Legum v. *Domitia*.

Unus pl. legem tulit, ut sacerdotes, quos antea conlegae sufficiebant, populus crearet. Quarto trans Alpeis circa Aquas Sextias cum Teutonibus confligit, amplius CL hostium priore ac postero die ab eo trucidatis, gensque excisa Teutonum. Quinto, citra Alpeis in campis, quibus nomen erat Raudiis, ipse Cos. et Procos. Q. Lutatius Catulus fortunatissimo decertavere proelio: caesa aut capta amplius C. hominum. Hac victoria videtur meruisse Marius, ne eius nati remp. poeniteret, ac bona malis repensasse. Sextus consulatus veluti praemium ei meritorum datus. Non tamen huius consulatus fraudetur gloria, quo Servilii Glauciae, Saturninique Apuleii furorem, continuatis honoribus remp. lacerantium, et gladiis quoque et caede comitia discutientium, Cos. armis compescuit, hominesque exitiabiles in Hostilia curia morte multavit.

13. Deinde interiectis paucis annis, tribunatum iniit M. Livius Drusus, vir nobilissimus, eloquentissimus, sanctissimus, meliore in omnia ingenio animoque, quam fortuna usus. Qui cum senatui priscum restituere cuperet decus, et iudicia ab equitibus ad eum transferre ordinem; (quippe eam potestatem nacti equites Grac-

Trucidatis. Scribendum, *trucidata*; ut mox: *caesa aut capta amplius C. hominum.*

Raudiis. Edit. pr. *Raudis*, de more, quo centies in veteri codice simplex i pro duplice ponitur, ut statim *Servili* pro *Servili*. De varietate in huius campi nomine vide Interpretes ad Flor. III, 3, 14.

Ne eius nati remp. poeniteret. Nescio, an colorem duxerit e Livio apud Senec. Nat. Qu. V, 18: *quod de Caesare olim maiore vulgo dictitatum est, et a Tito Livio positum, in incerto esse,*

utrum illum magis nasci reip. profuerit, an non nasci. Cicero Phil. I, 14: *ita gubernare rempublicam, ut natum esse te cives tui gaudeant.*

M. Livius Drusus. Velleium, turpi erga Tiberium, qui ad Drusum genus maternum referebat, adulatione, modum in Druso laudando excedere, bene indicant Puteanus ad h. l. Manut. ad Cic. pro Rabir. Post. 7, et Freinsheim. Supplem. Liv. LXXI, 25. Praeter Velleium, Drusus laudatorem invenit Pseudo-Sallustium de Rep. orf. Ep. II, 6, qui eius acta, nobilitatis odio, simili modo defendit.

chanis legibus, cum in multos clarissimos atque innocentissimos viros saevissent, tum P. Rutilium, virum non seculi sui, sed omnis aevi optimum, interrogatum lege repetundarum, maximo cum gemitu civitatis damnaverant) in iis ipsis, quae pro senatu moliebatur, senatum habuit adversarium, non intelligentem, si qua de plebis commodis ab eo agerentur, veluti inescandae, inlicendaeque multitudinis causa fieri, ut minoribus perceptis, maiora permitteret. Denique ea fortuna Drusi fuit, ut malefacta collegarum, quam eius optime ab ipso cogitata, senatus probaret magis; et honorem, qui ab eo deferrebatur, sperneret, iniurias, quae ab aliis intendebantur, aequo animo reciperet; et huius summae gloriae invideret, illorum modicam ferret.

14. Tum conversus Drusi animus, quando bene coepta male cedebant, ad dandam civitatem Italiae. Quod cum moliens revertisset e foro, immensa illa et incondita, quae eum semper comitabatur, cinctus multitudine, in atrio domus suae cultello percussus, qui adfixus lateri eius relictus est, intra paucas horas decessit. Sed cum ultimum redderet spiritum, intuens circumstantium moerentiumque frequentiam, effudit vocem convenientissimam conscientiae suae: *Ecquandone*, inquit, *pro-*

Malefacta collegarum, quam eius etc. Transpone: *malefacta collegarum eius, quam optime ab ipso cogitata*. Sic voces ab ipso non redundant, ut Lipsius putabat.

Ab aliis. Scribendum: *ab illis*; ut mox, *illorum modicam ferret*. Planum est, ad *collegarum* referri. Vide quae de horum verborum permutatione annotavimus ad I, 4.

Quando bene coepta male cedebant. II, 18: *quasi bene consulta ei male cedebant*. Vide Bentleium ad Horat. II, Seren. 1, 31.

Incognita — multitudine. Sic edit. prima. Sed in textum admisimus certissimam Acidalii conjecturam: *incondita — neultitudine*. Vide Heinsium ad h. l.

Ecquandone. Editor Bas. non capiens hanc elegantiam, abiecto *ne*, *equando* scripsit, traxitque reliquos Editores. Cicero de Fin. V, 22: *quoties hoc agitur, equandone, nisi admirationibus maximis?* ubi vide Davisium. Propert. II, 7, 39: *Ecquandone tibi liber sum visus?* Ceterum Alexander moxius similiter quaerit

pinqui amicique, similem mei civem habebit resp.? Hunc finem clarissimus juvenis vitae habuit. Cuius morum minime omittatur argumentum. Cum aedificaret domum in Palatio in eo loco, ubi est, quae quondam Ciceronis, mox Censorini fuit, nunc Statilii Sisennae est; promitteretque eius architectus, ita se eam aedificaturum, ut libera a conspectu, immunisque ab omnibus arbitris esset, neque quisquam in eam despicere possit: *Tu vero, inquit, si quid in te artis est, ita compone domum meam, ut, quicquid agam, ab omnibus perspici possit.*

15. In legibus Gracchi inter pernitiosissima numeraverim, quod extra Italiam colonias posuit. Id maiores (cum viderent tanto potentiorē Tyro Carthaginem, Massiliam Phocaea, Syracusas Corintho, Cyzicum ac Byzantium Mileto, genitali solo) diligenter vitaverant,

apud Curt. X, 5: *Invenietis, cum excessero, dignum talibus viris regem?* ubi Velleium comparavit Freinsheim.

Templum in palatio. Exempl. velus habet: *domum in Palatio.* BYER.

Ubi est, quae quondam Ciceronis. Locus a mala manu interpolatus. Scribe: *ubi quondam Ciceronis, mox Censorini fuit, nunc Statilii Sisennae est.* Liv. IV, 59: *Anzur fuit, quae nunc Terracinae sunt.*

Immunisque ab omnibus hominibus esset. Tu lege: *immunisque ab omnibus arbitris esset.* Sic enim vetus habet exemplar. BYER. Editor Bas. sic dedit, *immunis ab omnibus esset, quasi hominibus*, quod Rhenanus edidit, notum esset ex varia lectione vocis omnibus.

Neque quisquam in eam despicere possit. Manifestum glossemā, quod non fefellit Boxhornium. Invenit comparare Plutarchum Reip. ger. puac.

p. 800, E. quem Puleanus laudavit: Εἰκότως αὖν Λέως Δραῖτος ὁ θεμελιώτης ἐδοξέμεναι. Ἰτε τῆς αἰείας αὐτοῦ πολλὰ μὲν καὶ πάντα τοῖς γυναικείοις ἰχθύεσι, καὶ τῶν τεχνιτῶν τοὺς ἀνεργασμῶν τούτοις ἀπεργάζεσθαι καὶ μεταδίδεσθαι ἀπὸ πάντων πόλεων ταύτων. Διὰ τὴν ἰαχὴν, ἢ λέγει μὲν πρὸς τὴν αἰείαν καταργεῖ, ἢ αὖτις ἔργον αἰ καὶ ταῖς, πῶς διατράποι.

Si quid in te artis est. Elegans formula. Curt. III, 5: *si quid artis in medicis est.*

Cyzicum ac Byzantium Mileto. Puleanus, neminem, nil, praeter Velleium, tradere, Byzantium Milesiorum esse coloniam. At Velleii sententiam non obscure confirmat Strabo XIV, p. 941: *μύριον δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ἢ τε γὰρ Εὐρώπης πόλεις ἐπὶ ταύταις συνήρουνται πρὸς, καὶ ἡ Περσική, ubi etiam Cyzicum inter Milesiorum colonias recenset.*

ut cives romanos ad censendum ex provinciis in Italiam revocaverint. Prima autem extra Italiam colonia Carthago condita est. Mors Drusi iam pridem tumescens bellum excitavit Italicum. Quippe L. Caesare et P. Rutilio Coss. abhinc annos CXX, universa Italia, cum id malum ab Asculanis ortum esset, (quippe Servium praetorem, Fonteiumque legatum occiderant) ac deinde a Marsis exceptum, in omnes penetrasset regiones, arma adversus Romanos cepit. Quorum ut fortuna atrox, ita causa fuit iustissima. Petebant enim eam civitatem, cu-

Ut cives romanos ad censendum — revocaverint. Haec Acidalius ita re-
fluxit: *Et cives romanos ad censendum ex provinciis in Italiam revocaverant;*
quod verissimum iudicamus; ut pro
et in veteri codice est II, 25, et 125,
contra et pro ut II, 29, et 32. Pro ci-
ves romanos edit. prima C. R. Deni-
que ad censendum Velleius passiva
significatione dixit pro, ut censerentur,
exemplo Ciceronis Act. I, in
Verr. 18: *quae frequentia convenit uno*
tempore undique, comitorum, iudicio-
rum censendique causa. Vide San-
ctium Minerv. III, 8, p. 454, et ibi
Perizon., et quos laudat Oudendorp.
ad Sueton. Galb. 8.

Tumescens bellum. Intellige, quod
in eo est, ut erumpet. Virgil. Georg.
I, 465: *fraudemque et aperta tumesce-*
re bella. Ovid. Ep. VII, 121: *Bella*
tument, ubi Burmannus metaphoram,
quae ducta est ab arborum et planta-
rum gemmis, dum frondes et flores
parturiunt, tumentibus, minus bene
repetit a mari concitato.

P. Rutilio. Edit. pr. foedo errore,
Pompeio Rutilio; quem Editor Busil.
correxerit.

Cum id malum in universa Italia
etc. Locum turbatum commoda trans-
positione sic restituit Puteanus: uni-

versa Italia, cum id malum ab Ascu-
lanis etc. Quam cum res ipsa postulet,
recipere non dubitavi. Edit. pr. sic
habet: *cum id malum in universa Ita-*
lia ab Asculanis ortum esset. In natum
est ex ultima littera vocis *malum*:
quo vitii genere nihil frequentius est
in veteri Velleii codice, ut aliis locis
videbimus. *Ortum* operum negli-
gentia ex edit. Iuntina excidit, unde
error in alias editiones venit.

Quippe Servium praetorem. Ita edi-
tio prima. Sed pro certa habeo cor-
rectionem Heinsianam: *qui Q. Servi-*
lius; nec quisquam, qui Dukerum
ad Flor. III, 18, 9, legerit, de illa du-
bitabit. Nollem vero, Heinsius pro
praetorem scripsisset *proconsulem*;
quod ipsi veteres non satis constantes
sunt in his nominibus distinguendis.
Ne longe abeum, Velleius II, 4, Cras-
sum Mucianum *proconsulem* vocat,
quem *praetorem* Florus II, 20, 5, ubi
vide Dukerum.

Fonteiumque. Exempl. vetus habet,
Fontemiumque. BVRER.

Quorum. Scilicet *Italicorum*, quod
assumendum est e *praecedenti Italia*,
ut recte Burmannus. Vide quae anno-
tavimus ad I, 4.

Causa fuit iustissima. Cum Velleio
sentit Ovid. Amor. III, 15, 9: *Quam,*

ius imperium armis tuebantur: per omnes annos, atque omnia bella, duplici numero se militum equitumque fungi, neque in eius civitatis ius recipi, quae per eos in id ipsum pervenisset fastigium, per quod homines eisdem et gentis et sanguinis, ut externos alienosque, fastidire posset. Id bellum amplius CCC iuventutis italicae abstulit. Clarissimi autem imperatores fuerunt Romani eo bello, Cn. Pompeius, Cn. Pompeii Magni pater, C. Marins, de quo praediximus, L. Sulla, anno ante praetura functus, Q. Metellus, Numidici filius, qui meritum cognomen Pii consecutus erat. Quippe expulsum civitate a L. Saturnino tribuno pleb. quod solus in leges eius iurare noluerat, pietate sua, auctoritate senatus, consensu P. R. restituit patrem. Nec triumphis, honoribusque, quam aut causa exilii, aut exilio, aut reditu clarior fuit Numidicus.

16. Italicorum autem fuerunt celeberrimi duces, Silo

scil. gentem Pelignam, sua libertas ad honesta coegerat arma, Cum timuit socias anxia Roma manus. Cum sequentibus mire convenit locus Ciceronis pro Balb. 22: *Etenim, cum ceteris praemiis digni sunt, qui suo labore et periculo nostram rempublicam defenderunt: tum certe dignissimi sunt, quae civitate ea donentur, pro qua pericula ac tela subierunt.*

Tuebantur: per omnes annos. Distinctio, quum seculi numus, est a Puteano. Edit. pr. sic interpungit: *tuebantur per omnes annos atque omnia bella: duplici numero etc.*

Duplici numero — fungi. Id est, duplicem numerum praestare, ut bene explicat Puteanus, perperam tamen huc trahens Cicer. Verr. III, 16: *cum tribus decumis pro una defungeretur, ubi defungeretur* significant, periculo liberaretur. Aptiora exempla haec

sunt. Iustin. IX, 2, *si vote fungi vellet.* Tacit. Ann. XIV, 20, *cum eo sumtu respublica fungatur.* Vlpian. L. 3, D. de dot. coll. *Si filia fuerit heres instituta, collatione dotis non fungatur.* Glossae Isidori: *Fungatur, solvit.* Plura ex Iuriconsultis Brisson. de V. S.

Per quod. Lege: *ex quo.* II, 76: *nisi in id adscendisset, e quo infra se et Caesarem videret et rempublicam.* Librarius per quod scripsisse videtur, aberrantibus oculis ad vicinum per cor.

L. Saturnino. In edit. pr. deest praepositio *a*, quam Aldus Nepos revocavit.

In leges eius. Editor Basil. inverso ordine: *in eius leges.*

Consensu P. R. Haec est Puteani correctio. Edit. pr. *consensu reip.* Error ex notis ortus, ut centies. Vide Interpres ad Liv. IX, 26.

Popaediū, Heriū Asiniū, Insteiū Cato, C. Pontidiū, Telesinū Pontius, Mariū Egnatiū, Papiū Mutiliū. Neque ego verecundia, domesticis sanguinis gloriae quicquam, dum verum refero, subtraham. Quippe multum Minatii Magii, atavi mei, Asculanensis,tribuendum est memoriae: qui nepos Decii Magii, Campanorum principis, celeberrimi et fidelissimi viri, tantam hoc bello Romanis fidem praestitit, ut cum legione, quam ipse in Hirpinis conscripserat, Herculanēum simul cum T. Didio caperet, Pompeios cum L. Sulla oppugnaret, Cossamque occuparet. Cuius de virtutibus cum alii, tum maxime dilucideque Q. Hortensius in Annalibus suis re-

Heriū Asiniū. Sic etiam Liv. Ep. 73, ubi vide Gronov.

Insteiū Cato. De gente Insteia Cuiacius Observ. X, 37. C. et L. Insteii commemorantur in Livii Fragmento, nuper reperto, p. 24, 28, ubi vide cl. Invenatium.

Papiū Mutiliū. Sic edit. prima, non *Papius Mutilus*, ut ab aliis vocatur. Vide Interpretes ad h. l. et Wesseling. ad Diodor. Sicul. Excerpt. p. 539.

T. Didio. Hunc L. Iulii Caesaris Cos. legatum in bello sociali fuisse, dicunt Cicero pro Fonteio. 15, et Appian. de B. Civ. I, p. 635. In eodem bello periisse, Ovidius Fast. VI, 568: *Proximus annus erat: Pallantide caesus eadem Didius hostiles ingeminavit opes*; ubi Heinsius et Burmannus vehementer aestuant, quanquam, ut Dukerus ad Flor. III, 18, 12, recte iudicat, sine ulla causa. Eos in fraudem induxit Neapolis ad Ovid. l. c. scribens, Didium, Bactricam cum imperio obtinentem, a Sertorio fuscum fugatumque esse decennio post, quam ab Ovidio caesus dicatur. Enimvero, qui alios decept, ipse turpiter dece-

ptus est sive aliorum errore, sive festinatione sua. Neque enim *Δίδιον* legitur apud Plutarch. Sertor. p. 573, cuius testimonio nititur Neapolis, sed *κον Φίδιον* quod in *Διδίδιον* mutant Xylander, et Lipsius Epist. Quaest. IV, 14, laud dubie ex Plutarchi Sulla p. 472, ubi alio mendo Edd. *Αφιδόν τινος τῶν πρὸς χάριν ἐμυδύντων τῷ Σύλλῃ*. Verum utroque loco scribendum, *Φουφίδιον*. Sallustius, illam ipsam cum Sertorio pugnam narrans, apud Non. Marcell. p. 231: *Et mox Fufidius adveniēns cum legionibus, postquam tantas spiras, haud facilem pugnantis vadum, cuncta hosti, quam suis opportuniore videt. De eodem sic Sallustius Fragn. p. 12: an, quibus praclatus in magistratibus capiundis* *Fufidius, ancilla turpis, honorum omnium dehonestamentum? Furfidius mendose* apud Flor. III, 21, 25. *Fursidius* apud Oros. V, 21. Sed *Fufidius* recte legit Dukerus.

Tum maxime dilucideque. An que inducendum, velut natum ex sequenti Q, ut Lipsio placet? Ammian. Marcell. XXI, 16: *Equitandi et iaculandi, maximeque perite dirigendi sagittas*

tulit. Cuius ille pietati plenam populus R. gratiam reddidit, ipsum viritum civitate donando, duos filios eius creando praetores, cum seni adhuc crearentur. Tam varia atque atrox fortuna Italici belli fuit, ut per biennium continuum duo romani Coss. Rutilius, ac deinde Cato Porcius ab hostibus occiderentur, exercitus P. R. multis in locis funderentur, utque ad saga iretur, diuque in eo habitu maneretur. Caput imperii sui Corfinium legerant, quod appellarunt Italicum. Paulatim deinde recipiendo in civitatem, qui arma aut non ceperant, aut deposuerant maturius, vires refoctae sunt, Pompeio, Sullaque et Mario fluentem procumbentemque Remp. P. R. restituentibus.

scientissimus. Sed Velleius scripsisse videtur: *tum eximie dilucideque.* Nepos Agesil. 1: *cum a ceteris scriptoribus, tum eximie a Xenophonte Socratico collaudatus est.* Sic maxima et eximia confunduntur apud Livium XLII, 15.

Cuius ille pietati plenam P. R. gratiam retulit. Editor Basileensis pro temeritate sua ille delevit. Non spernenda Fr. Ondendorpii coniectura: *Cuius fidei et pietati. Fides et pietas saepe inunguntur, ut apud Sallust. Iug. 31, et Senecam Thyest. 216. Pro retulit, quod modo praecessit, omnino cum I. Perizonio scribendum reddidit, praesertim cum edit. pr. hoc loco non retulit, sed retulit habent. Saepe hac verba permutantur, ut apud Liv. XXXVIII, 6.*

Per biennium continuum. Sic dedit Editor Basil. ut II, 48, *per continuos XX annos.* Editio prima: *per biennium continuo.*

Corfinium legerantque Italicani. Exemplar vetus habet: *Corfinium legerant, quod appellarunt Italicum.* Fortasse legendum, *appellarunt.* By-

ner. Mirum est, Rhenanum, qui codicem veterem ob oculos haberet, legere potuisse: *Corfinium legerantque Italicani.* Nihilominus minus sua Burerio fides apud me constat; cuius etiam correctionem *appellarunt*, exemplo edit. Iuntinae, recipi. Corfinium tum Italicum vocatum scribunt Strabo V, p. 369, et de Casauboni Wesselingique emendatione Diodor. Sicul. Excerpt. p. 539. Id si quis in Velleio praeferat cum Pateano, non valde repugnem, praesertim cum eo ducant vestigia scripturae, quam Rhenanus prodidit, *Italicani.* Vascosanum scripsit *Italicum.*

Fluentem procumbentemque remp. *Fluentem* intellige *labentem*, ut loco simillimo dixit Cicero Phil. II, 21: *cum labentem et prope cadentem reipublicam fulcire cuperetis.* Manil. II, 807: *Dissociata fluit resoluta machina mundo, cuius alterum locum, IV, 17: Hinc et opes et regna fluunt, id est, oriuntur, perperam ad hanc significationem refert Cortius ad Sallust. Catil. 1; Seneca Cons. ad Marc. 21: Labuntur humana, ac fluunt. Lactant.*

17. Finito ex maxima parte, nisi qua Nolani belli manebant reliquiae, Italico bello (quo quidem Romani victis afflictisque ipsi exarmati, quam integris universis civitatem dare maluerunt) consulatum inierunt Q. Pompeius et L. Cornelius Sulla, vir, qui neque ad finem

de M. P. 24: *res eius dilabi ac fluere coeperunt*. Sed inuani operam sumimus in hoc verbo illustrando post Gronovium ad Liv. XXVII, 17. Graeci *ῥῆν* similiter dicunt. Gorgiae Leonini dictum est apud Stobaeum S. CXVII, p. 600: *ἡ σαρκεὺ καὶ ῥῆντες οἰκίδιον ἀσμίως ἀπαλλάττομαι*.

Rempublicam. Exempl. vetus habet: *rem P. R. Byrer*. Antiqua formula, et frequens in libris et marmoribus, *respublica populi romani*, vel *publicum populi romani*. Lapis apud Gruter. p. 349, 4: *republica populi rom. legibus reformata*. Alius p. 135, 1: *Fortunae publicae populi romani in colle*. Fragm. Fastor. Fratrum Arval. apud Murator. p. 340, 2: *immolavit saluti publicae P. R. boventi femineam*. Hanc formulam ubi saepe in libris depravatam docuisset Gronovius Observ. IV, 14, et ad Liv. VIII, 9, qui deinceps secuti sunt Critici, multis locis restituerunt, ut Perizonius Diss. III, p. 268. Interpretes ad Tacit. Hist. III, 72, et Drakenb. ad Liv. XXII, 10, XLV, 14. Paullum diverso modo est apud Vellei. II, 89: *reipublicae populoque romano*. Cic. Phil. V, 18: *Audebo etiam obligare fidem meam, Patres Conscripti, vobis, populoque romano, reque publicae*; ibid. 19: *quae praesidio consulibus, senatui, populoque romano, reque publicae esset*. At Vossius hunc etiam Velleii locum ad priorem formam relinquit: *reipublicae populi romani*. Nec displicet illa ratio Ernesto meo ad Tacit. Hist. III, 72, ubi libri scripti editique inter utram-

que lectionem fluctuant. Ego veteres utroque modo locutos puto.†

Nisi qua. Sic Vossius correxit. Edit. pr. *nisi quae*. II, 37: *nisi qua Luculli armis erat infractus*.

Exarmati. Burmannus sumit pro exorati, placati; cuius interpretationem sequitur Gesnerus in Thes. L. L. Male. *Exarmati* sunt infirmi et debiles facti, ut verissime exponunt Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 33; et Duker. ad Flor. I, 22, 3. Idque congruit historiae, quae Romanos in eas angustias adductos esse tradit, ut, quod nunquam ant raro fecerant, libertinorum delectum haberent.

Quam integris universis. Vidit Heinsius, pro *integris* scribendum esse *integri*; quod merito probat Duker. ad Flor. I. c. quia sic *exarmati* et *integri* eleganter opponuntur. Verum illa correctio hoc habet incommodi, quod eadem opera tollit oppositionem, quae erat inter *victis afflictisque* et *integris*. Cui difficultati ut medeare, fidenter repono: *quam integri integris universis*. Hanc concinnitatem Velleius facile suam agnoscat. Sic, quanquam alio sensu, in lapidibus apud Gruter. p. 934, 4, et Donium p. 237: *Vixit annos integer integros LVIII*. Mitto dicere, quoties, in tali eiusdem vocabuli geminatione, alterum exciderit.

Cn. Pompeius. Exempl. vetus habet Q. Pompeius. BYRER.

Qui neque ad finem victoriae etc. Iam alii compararunt similem locum. Valer. Max. IX, 2, 1: *L. Sulla, quem*

victoriae satis laudari, neque post victoriam abunde vituperari potest. Hic natus familia nobili, sextus a Cornelio Rufino, qui bello Pyrrhi inter celeberrimos fuerat duces, cum familiae eius claritudo intermissa esset, diu ita se gessit, ut nullam petendi consulatum cogitationem habere videretur. Deinde post praeturam inlustratus bello Italico, et ante in Gallia legatione sub Mario, qua eminentissimos duces hostium fuderat, ex successu animum sumsit; petensque consulatum, pene omnium civium suffragiis factus est. Sed eum honorem undequingagesimo aetatis suae anno adsecutus est.

18. Per ea tempora Mithridates, Ponticus rex, vir neque silendus, neque dicendus sine cura, bello acerri-
mus, virtute eximius, aliquando fortuna, semper animo maximus, consiliis dux, miles manu, odio in Romanos

neque laudare, neque vituperare quisquam satis digne potest, quia, dum quaerit victorias, Scipionem se populo romano, dum exercet, Annibalem repraesentavit.

Cogitationem habere. Sigon. Fast. ad a. 665, hunc locum laudans, scribit rationem habere, memoriae lapsu, ut opinor. Certe nihil mutandum. Cicero Parad. I, 3: *Quaero a vobis, num ullam cogitationem habuisse videantur ii, qui hanc remp. tam praeclare fundatam nobis reliquerunt, aut argenti ad divitias, aut amoenitatum ad delectationem.* Sic ille locus corrigendus videtur. Vulgo editur nullo sensu: *aut argenti ad avaritiam.* Quinctilian. XII, 11, p. 639: *Si hanc cogitationem homines habuissent, ut nemo se meliorem fore eo, qui optimus fuisset, arbitraretur.*

Qua eminentissimos. Ita Editor Basil. scripsit. Edit. pr. *quae eminentissimos.*

Ex successu animum sumsit. Ex Vir-

gilio Aeneid. V, 210: *successuque acrior ipso.*

Neque dicendus sine cura. Hanc locutionem habet a Sallustio apud Senec. de Benef. IV, 1: *Ex omnibus quae tractavimus, potest videri nihil tam necessarium, aut magis, ut ait Sallustius, cum cura dicendum.* Vide Cortium ad Sallust. Fragn. p. 1010.

Consiliis dux, miles manu. Sallust. Catil. 60: *strenui militis, et boni imperatoris officia simul exequebatur;* ubi multa similia collegit Cortius. Ad elegantem Velleii brevitatem proxime accedit Pacatus Paneg. 10: *dux consilio esse, miles exemplo.*

Odio in Romanos Hannibal. Saepe Veteres *Hannibalis* nomine vel inimicum P. R. vel insignem bellatorem, vel callidum hominem significant. Cicero Verr. V, 12: *Iste autem Hannibal, qui in suis castris virtute putaret oportere, non genere certari.* Phil. XIII, 11: *quem ita obsides, nove Hannibal, aut si quis acutior imperator*

Hannibal, occupata Asia, necatisque in ea omnibus civibus R. quos quidem eadem die atque hora, redditus civitatibus literis, ingenti cum pollicitatione praemiorum, interim iusserat (Quo tempore neque fortitudine adversus Mithridatem, neque fide in Romanos quisquam Rhodiis par fuit. Horum fidem Mytilenaeorum perfidia illuminavit: qui M'. Aquilium, aliosque Mithridati victos tradiderunt; quibus libertas, in unius Theophanis gratiam, postea a Pompeio restituta est) cum terribilis

fuit, ut te ipse obsideas. Ex quo loco emendandus est Petron. cap. 101: *Quae autem hic insidiae sunt? aut quis nobis Hannibal navigat?* ubi Burmanno nobis, quod elegans esse putat, libenter remittimus, legendumque censuimus: *aut quis novus Hannibal navigat?* Sic Livius XXII, 14: *novus Camillus*; quod ab eo sumisit Claudian. de Land. Stilich. II, 390: *Splendida nascipunt alium te rostra Camillum.* Vellei. II, 82: *novus Liber Pater*; ubi plura dicimus. Aurel. Victor de Caesar. 37, *alter Hannibal*. Vide Bentleium ad Horat. I, Ep. 15, 38.

Fidem — perfidia illuminavit. Cicero ad Div. I, 6: *Illustrabit tuam amplitudinem hominum iniuria.* Editio prima habet *Mytilenaeorum*, non *Mytilenaeorum*, ut post ediderunt. Quam scripturam confirmant Dukerus ad Thucyd. III, p. 182, et Wesseling. ad Herodot. I, 160.

M'. Aquilium. De eo videndi Davia. ad Cic. Tusc. Disp. V, 5, et Duker. ad Liv. Ep. 77.

In unius Th. gratiam. Hanc locutionem non primum apud Velleium inveniri, ut Vavassor de vi et usu verb. p. 155 putabat, sed saepe a Livio usurpata, docet Duker. ad Flor. I, 3, 1.

Cum terribilis Italiae q. v. immine-

re. Huc pertinet Epigramma velus Anthol. Lat. tom. I, p. 301, quod de Mithridate intelligendum esse, rectissime vidit magnus Scaliger. Totum ponamus ex emendatione nostra: *Adspice, quem valido subnixum gloria regno Altiis et celi sedibus extulerat; Terror hic belli magnum concusserat orbem: Hic reges Asiae frugerat, et populos. Hic grave servitium iam iam tibi, Roma, ferebat. Cetera namque viri cupide conciderant: Cum subito in mediocrem certamine praecipit Corruit, e patria pulvis in exilium. Tale Deae numen; tali mortalia nutu Fallax momento temporis Hora premit.* Argumentum Epigrammatis sumtum est ex Cicerone pro Muren. 15; unde etiam singulorum petenda explicatio. Vs. 3, editur: *Terrarum hic bellum magnum concusserat orbem*; ut apud Pseudo-Sallust. Ep. I, 2: *neque orbis terrarum bellum concussus foret.* Quod tamen prae illo, quod restitimus, nescio quomodo languere videtur. Velleius: *cum terribilis Italiae immineret.* Lucret. III, 846: *Omnia cum belli trepido concussa tumultu.* Versus 7, et 8, poeta effinxit e Cicerone de Orat. I, 1: *consulatu devenimus in medium rerum omnium certamen atque discrimen*; et III, 2: *O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, et ina-*

Italiae quoque videretur imminere, sorte obvenit Sullae Asia provincia. Is egressus urbe, cum circa Nolam moraretur (quippe ea urbs pertinacissime arma retinebat, exercituque romano obsidebatur, velut poeniteret eius fidei, quam omnium sanctissimam bello praestiterat Punico) P. Sulpitius, tribunus pl. disertus, acer, opibus, gratia, amicitiiis, vigore ingenii atque animi celeberrimus, cum antea rectissima voluntate apud populum maximam quaesisset dignitatem, quasi pigeret eum virtutum suarum, et bene consultae ei male cederent, subito pravus et praeceps, C. Mario post LXX annum omnia imperia, et omnes provincias concupiscenti addixit, legemque ad populum tulit, qua Sullae imperium abrogaretur, C. Mario bellum decerneretur Mithridaticum; aliasque leges perniciosas et exitiabiles, neque tolerandas liberae civitati tulit. Quin etiam Q. Pompeii Cos. filium, eundemque Sullae generum, per emissarios factionis suae interfecit.

19. Tum Sulla contracto exercitu ad urbem rediit,

nes nostras contentiones! quae in medio spatio saepe franguntur, et corrunt. Vers. ult. in vulgatis libris est: *Fallax momento temporis hora dedit.* Forte scribendum premit pro dedit. Ovid. Trist. III, 11, 67: *Humanæque nemor sortis, quae tollit eosdem, Et premit.* Quod expressum est ex notissimo Hesiodo Εογ. XXI Ημ. 5. *Πῦρ μὲν γὰρ βρῖσκει, πῦρ δὲ βρῖσσυται χαλκῷ.* Sic premit respondet praecedentibus: *Altius et coeli sedibus extulerat.* Hora est fortuna in horas varians, ut apud Senec. Thyest. 598, ubi vide Gronovium. Fortunae autem proprie tribuitur nutus. Appulei. Met. VII, p. 146: *affulsit Fortunae nutus hilarior*; X, p. 227: *haec fœræle Fortunæ nutum latere non potuerunt.*

Vigore ingenii atque animi. II, 41: *vigore animi acerrimus*; 127: *sufficiente vigori animi compage corporis.* Vide Drakenb. ad Liv. VII, 5.

Quasi pigeret eum virtutum suarum. Elegans, sed nimis vicinum ei, quod modo dixerat: *velut poeniteret eius fidei.*

Addixit. Hanc lectionem, haud dubie vitiosam, explicant, ut possunt, Graevius ad Cic. pro Quint. 13, et Burmann. ad h. l. At Puteanus, probante Heinsio, scripsit: *se addixit*; i. e. Mario quasi in servitutem tradidit. Nihil verius. Cicero pro Planc. 39: *Senatus, cui me semper addixi*; de Fin. I, 6: *Epicurus in physicis se Democrito addicit, perpaucæ mutans*; ubi vide Davis.

eamque armis occupavit, XII auctores novarum pessimarumque rerum, inter quos Marium cum filio, et P. Sulpitio, urbe exturbavit, ac lege lata exules fecit. Sulpitium etiam adsecuti equites, in Laurentinis paludibus ingulavere: caputque eius erectum et ostentatum pro rostris, velut omen imminentis proscriptionis fuit. Marius post sextum consulatum annoque LXX, nudus, ac limo obrutus, oculis tantummodo ac naribus eminentibus, extractus arundineto, circa paludem Maricae, in quam se, fugiens consectantes Sullae equites, abdiderat, iniectione in collum loro, in carcerem Minturnensium iussu II. viri perductus est. Ad quem interficiendum missus cum gladio servus publicus, natione Germanus, qui forte ab imperatore eo, bello Cimbrico captus erat, ut agnovit Marium, magno eiulatu expromenti indignationem casus tanti viri, abiecto gladio profugit e carcere. Tum cives ab hoste misereri paulo ante principis viri docti, instructum eum viatico, conlataque

Annoque LXX. Voss. recte, annumque LXX, ut cap. praeced.

Natione Germanus. Quem hic *Germanum* vocat, alii *Gallum* fuisse scribunt. Sed huius diversitatis haec est causa, quod vulgus Interpretum nescit, Celtarum vocabulum, apud graecos scriptores, et Gallis et Germanis accommodari. Verisimile est Germanum fuisse, qui sit Cimbrico Teutonicoque bello captus. Sed et insigne germanicae probitatis specimen edidit, ei parcens, a quo vita donatus erat. Nec me moverit vel Plinius, vel Florus, qui Gallum fuisse scribant: quod constet Romanos olim, Gallorum vocabulo Germanos etiam intellexisse, non Gallos tantum. Modo veterum annaleis uterque istorum secutus est. Sed haec satis sint in Velleii

defensionem. RHENAN. Vide Drakenb. ad Liv. Ep. 77.

Cum magno eiulatu. Exempl. vetus habet: *magno eiulatu.* BYRER. Editio prima: *cum magno eiulatu expromenti indignationem casus tanti viri.* Sed cum abesse a veteri codice, Burerius testatur. Editor Basileensis absurda coniectura scripsit: *magno cum eiulatu se prodentem indignatione casus tanti viri.* Ceteri quoque Interpretes locum facilem et sanum vehementer vexarunt, exceptis Gronovio, Vossioque, qui optime sic exponunt: magnum illum eiulatum expromississe indignationem casus tanti viri. Pro *expromenti* si malis *expromente*, ex perpetua Velleii consuetudine, et Bentleymo decreto ad Horat. I, Carm. 25, 17, non refragat. Livio tamen utrumque formam

veste, in navem imposuerunt. At ille, adsecutus circa Aenariam filium, cursum in Africam direxit, inopemque vitam in tugurio ruinarum carthaginiensium toleravit: cum Marius, aspiciens Carthaginem, illa intuens Marium, alter alteri possent esse solatio.

20. Hoc primum anno, sanguine Cos. romani militis imbutae manus sunt: quippe Pompeius, collega Sullae, ab exercitu Cn. Pompeii proconsulis, seditione,

promiscue usurpatam esse, ostendit Drakenb. ad VI, 14.

Aenariam. Sic Editor Basil. Editio prima: *Taenariam*.

Inopemque vitam, etc. De hac Marii inopia est locus Diōdori Sicul. Excerpt. p. 614: καὶ εἰς ἐξέπνευσεν εἰς Ἀφρικήν εἰς τὴν Νιμαίην, διότις, περὶς, ἱερὸς αἶων, ubi Wesselingio iure displicet διότις. Repone: ὁδὸς, ὁκετος, ἱερὸς αἶων. Euripid. Androm. 593: Ἀλγες, ἡδὺν δὲ μὲν ἔστις δίκαιον. Phrynichus Πικρὰ. Σερ. MS. Ἀδελὸς βίος, ἢ μὴ δειδιώμενα ἔχον. Appian. de B. C. I, p. 651, ἢ δὲ Μάριος δ' ἐκινῶν, ἱερὸς αἶωνος τι καὶ θρησκείας.

Cum Marius, aspiciens Carthaginem. Hoc acute dictum Velleius effinxit ex magnifico illo Mariano apud Plutarchum in Mario p. 429. B. ὁ γὰρ δὲ ἐν τῇ Γάμου Μάριου ἐν τῇ Κερκυρῶνι ἐπιπλεῖν ἐν τῇ ἐκείνῃ αἰῶνι, quod commodè explicat Plutarchus: ἐκείνῃ αἰῶνι ἐν τῇ αἰῶνι αἰῶνι ἐκείνῃ καὶ τῇ ἐκείνῃ μεταβλήθῃ ἐν κερκυρῶνι λόγῳ θίμῃ. Idem Marii dictum respexisse videtur Manil. IV, 47: Quod iacuit Libya compar iactura ruinis. Et incertus Poëta Anthol. Lat. T. I. p. 535: Quo Marium vidit appar Carthago iacentem; ut verissime correxit P. Bormannus Secundus. Omnium vero primus Lipsius vidit, hunc Velleii locum imitatione expressum esse

a Lucano II, 90: Nuda triumphati iacuit per regna Ingurthae, et Poenos pressit cineres. Solatio fatis Carthago, Mariusque tulit: pariterque iacentes Ignovere deis. Nec talis tam exquisitarum sententiarum consensus fortuitus existimari debet, praesertim cum Lucanum alia quoque aliis locis a Velleio suasisse, certis iudiciis deprehenderimus.

Imbutae manus. Exempl. vetus habet: *imbutae manus sunt.* BYER.

Quippe Pompeius. Huius bene addit praenomen Q. quod facile elapsum est post quippe, ut aliis locis.

Ad exercitum — quam dux creaverat. Exempl. vetus sic habet, ut dubium mihi sit, utra sit verior lectio: illa superior, an haec posterior: quippe Pompeius, collega Sullae, ab exercitu Cn. Pompeii proconsulis seditione, sed quam dux creaverat, interfectus est. Dubito nonnihil, an pro creaverat legendum sit creaverat, vel exciderat. BYER. Editio pr. habet, ad exercitum, manifeste errore. Creare seditionem non magis mihi, quam Huiusio, latinum videtur. Nec, quod latine dicitur, creare periculum, lites, odium, etc., argumento est, recte dici, creare seditionem. Talia non analogia, sed veterum consuetudine iudicanda sunt, ut recte monet BYER. Miscell. Observ. VIII, p. 368. Immo

sed quam dux creaverat, interfectus est. Non erat Mario, Sulpitio Cinna temperatior. Itaque, cum ita civitas Italiae data esset, ut in octo tribus contribuerentur novi cives; ne potentia eorum et multitudo veterum civium dignitatem frangeret, plusque possent recepti in beneficium, quam auctores beneficii; Cinna, in omnibus tribubus eos se distributurum, pollicitus est. Quo nomine ingentem totius Italiae frequentiam in urbem acciverat. E qua pulsus collegae, optimatiumque viribus, cum in Campaniam tenderet, ex auctoritate senatus consulatus ei abrogatus est, suffectusque in eius locum L. Cornelius Merula, flamen Dialis. Haec iniuria homine, quam exemplo dignior fuit. Tum Cinna, corruptis primo centurionibus ac tribunis, mox etiam spe largitionis militibus, ab eo exercitu, qui circa Nolam erat, receptus est. Is, cum universus in verba eius iurasset, retinens insignia consulatus, patriae bellum intulit, fretus ingenti numero novorum civium, e quorum delectu CCC amplius cohortes conscripserat, ac triginta legionum instar impleverat. Opus erat partibus auctoritate, gratia:

cum haec loquendi ratio, cuius millies usurpandae occasio fuit, hoc uno tantum loco, et, quod inprimis ad rem pertinet, apud scriptorem in uno codice conservatum reperiatur, quis est, cui non statim vitii nascatur suspicio? *Excitaverat* merito etiam placuit Sigonio Fast. ad a. 665.

Mario, Sulpitio. Alias, *Murio, Sulpitioque.* RHENAN. Sed asydeton quoque est hoc ipso cap. *Opus erat partibus auctoritate, gratia:* et alibi passim. Vide ad I, 4.

Octo tribus. Poterat Velleins paulo distinctius divisisse, *octo novas tribus*, et τὸς, in omnibus XXXV veteribus tribubus. Res clara est ex Appiano de B. C. I, p. 641, eandem, quam Vel-

leius, rationem reddente: τὰ μὲν τῶν ἀρχαίων πλείους ἔστις ἐν ταῖς χειροτονίαις ἐκινεῖσθαι, et satis explicata a Sigonio de Ant. Inre Ital. III, 1, et Vinc. Coutareno Var. Lect. I, 1: ut actum egerit Mazochius Addend. ad Tab. Heracl. p. 552.

Iniuria homine, quam exemplo dignior. Imitatur Sallustium Catil. 31: quod magis fecisse, quam illis accidisse, indignum: ubi vide Cortium.

Universos. Universos pro universis. RHENAN. Edit. pr. universos.

Opus erat partibus, etc. Editio pr. sic interpungit: *opus erat partibus auctoritate, gratia cuius augendae, C. Marium.* Recentiores Edd. *Opus erat partibus, auctoritate, gratia: cuius*

cuius augendae, C. Marium cum filio de exilio revocavit, quique cum iis pulsi erant.

21. Dum bellum autem infert patriae Cinna, Cn. Pompeius, Magni pater, (cuius praeclara opera bello Marsico praecipue circa Picenum agrum, ut praescriptissimus, usa erat resp. quique Asculum ceperat, circa quam urbem, cum in multis aliis regionibus exercitus dispersi forent, quinque et LXX civium romanorum, amplius LX Italicorum una die conflixerant) frustratus spe continuandi consulatus, ita se dubium mediumque partibus praestitit, ut omnia ex proprio usu ageret, temporibusque insidiari videretur, et huc atque illuc, unde spes maior adfulsisset potentiae, se exercitumque deflecteret. Sed ad ultimum magno atrocique proelio cum Cinna conflixit. Cuius commissi patratique sub

augendae C. Marium: partim bene, partim secus. Ego *partibus* in dativo cupio de factione Cinnae, quae indigebat auctoritate et gratia: ne nescio, an ita ceperit Freinsheim. Suppl. Liv. 77, § 23. *Auctoritatem et gratiam*, quae hic sine copula ponuntur, coniungit etiam Sallust. Catil. 20: *vulgus aumus, sine gratia, sine auctoritate*. Mox in *cuius augendae* intelligi causam, Interpretes monuerunt.

Quique cum iis pulsi erant. De hac orationis forma vide Curtium ad Sallust. Iug. 30. Pro erant Editor Basil. dedit fuerant.

Et praescriptissimus. Lege: *ut praediximus*: scilicet II, 15, 16. Semper ita loquitur Velleius. Nec praescribere pro ante scribere latinum esse videtur. Burnamius ad Valer. Flacc. VII, 72, Latinis, negat, verbum *praedicere* hoc sensu usitatum esse. Quod haecenus revocat ad Sueton. Aug. 90, ut *supra dicere*, quam *praedicere*, magis latinum dicat. Sed sic optima aetate iam

locutus est Trogus Pompeius XLIII, 14: *cum nocte a praedictis apertae portae forent*. Ac, ne quis forte Iustino potius, quam Trogo, hoc verbum tribuat, sunt, praeter Velleium, alii scriptores idonei, quorum auctoritas haec significatio confirmetur. Columella III, 9: *cur naturam dubitemus etiam in vitibus praedictam legem servasse?* Plinius H. N. XII, 16: *Sembrucena praedictis caret vitis*. Quintilian. III, 7, p. 144: *nihil ne in his quidem praeter tria, quae praediximus, quaeri*.

Se — medium partibus praestitit. Liv. II, 27: *ita, medium se gerendo, nec plebis vitavit odium, nec apud Patres gratiam iniit*.

Spes maior adfulsisset. Editio pr. *adfulset*. Sed contextui reddidimus certam Ahli Nepotis emendationem, *adfulsisset*, quam, praeter Velleii interpretes, sequitur Dukerus ad Flor. IV, 9, 3.

Commissi patratique. Sic etiam apud

ipsis moenibus oculisque urbis Romanae, pugnantis, spectantibusque quam fuerit eventus exitiabilis, vix verbis exprimi potest. Post hoc, cum utrumque exercitum, velut parum bello exhaustum, laceraret pestilentia, Cn. Pompeius decessit: cuius interitus voluptas amissorum aut gladio aut morbo civium pene damno repensata est: populusque Ro. quam vivo iracundiam debuerat, in corpus mortui contulit. Seu duae, seu tres Pompeiorum fuere familiae, primus eius nominis, ante annos fere CLXVII, Q. Pompeius cum Cn. Servilio Cos. fuit. Cinna et Marius, haud incruentis utrinque certaminibus editis, urbem occupaverunt: sed prior ingressus Cinna, de recipiendo Mario legem tulit.

22. Mox C. Marius, pestifero civibus suis reditu intravit moenia. Nihil illa victoria fuisset crudelius, nisi mox Sullana esset secuta. Neque licentia gladiatorum in mediocris saevitum, sed excelsissimi quique atque emi-

Sallust. Ing. 19, coeptum patrato bello opponitur. Vide Drakenb. ad Liv. XLII, 30.

Sub ipsis moenibus oculisque. Teneamus hanc verisimam, Lipsii ingenio repertam, lectionem. Editio pr. mendose: *sub ipsis moenibus sociisque*, II, 79: *gravis sub ipsius Caesaris oculis accepta clades*; 84: *in ore atque oculis Antonianae classis*. Vide Interpretes ad h. l. Duker. ad Flor. II, 15, 7; et Drakenb. ad Liv. IV, 28.

Voluptas — civium p. damno repensata. II, 115: *numquam adeo ulla opportuna visa est victoriae occasio, quam damno amissi pensaret militis*.

CLXVIII. Exempl. vetus habet, CLXVII. BURER.

Q. Pompeius. Est ex Editoris Basil. correctione. Edit. pr. *quam Pompeius*.

C. Marius. Ita Editor, Basil. Edit. pr. *Cn. Marius*.

Nihil illa victoria, etc. Eodem acumine Valer. Max. IX, 2, 2: *Sullanae crudelitatis C. Marius invidiam levat*.

Neque licentia gladiatorum in mediocris saev. Exemplar vetus habet: *neque licentia immiedioci saevitum*. BUR. Bene Acidalius scripsit: *in mediocria saevitum*, ut mediocris sit accusativus antiquus, extrita ultima litera s a verbo sequenti. Iunta, Editor Basil. alique post eos, vocem *gladiatorum*, quasi, teste Burerio, in veteri codice decesset, omiserunt. Ego esse in codice putem, sed operarum culpa ex Burerio notula elapsam.

Excelsissimae quoque atque eminentissimae. Haec est editionis primae scriptura, quam optime reffixit Editor Basileensis hoc modo: *excelsissimi quique atque eminentissimi*. Idque secuti sumus.

mentissimi civitatis viri variis suppliciorum generibus adfecti, in iis Cos. Octavius, vir lenissimi animi, iussu Cinnae interfectus est. Merula autem, qui se sub adventum Cinnae consulatu abdicaverat, incisis venis, superfusoque altaribus sanguine, quos saepe pro salute reip. flamen Dialis precatus erat Deos, eos in execrationem Cinnae, partiumque eius tum precatus, optime de rep. meritum spiritum reddidit. M. Antonius, princeps civitatis atque eloquentiae, gladiis militum, quos ipsos facundia sua moratus erat, iussu Marii Cinnaeque confossus est. Q. Catulus, et aliarum virtutum et belli Cimbrici gloria, quae illi cum Mario communis fuerat, celeberrimus, quum ad mortem conquireretur, conclusit se loco nuper calce harenaque perpolito, inlatoque igni, qui vim odoris excitaret, simul exitiali hausto spiritu, simul incluso suo, mortem magis volo, quam arbitrio inimicorum obiit. Omnia erant praecipitia in

Octavius, vir lenissimi animi. Salust. Fragm. p. 56, *Octavium mitem, et captum pedibus.*

Consulatu abdicaverat. Haec est emendatio editoris Basileensis, qua nihil certius. Editio prima habet: *qui se sub adventum Cinnae Cos. abdicaverat*: ex quo alii fecere *consulis*.

Loco n. calce harenaque perpolito. De mortis genere, quo Catulus periit, Velleio convenit cum Scholiaste Luciani II, 174, qui Sallustium in Historia deperdita, ut aliis locis, secutus videtur. Adde Davis. ad Cic. de N. D. III, 32. Pro *perpolito* Lipsius legebat *perlito*, credo, ex Valerio Max. IX, 12, 4: *Catulus recenti calce illito, multoque igni percallesfacto cubiculo se inclusum peremit*: idque praeferebat Burmann. ad h. l. post tamen sententiam mutans ad Phaedr. IV, 26. Recte. Nam *polire* non minus proprie de ope-

re albario, vel tectorio dicitur, quam *perlinere*. Varro apud Non. Marc. p. 66: *ex agri depolitionibus eiciuntur: hic in coenaculo polito recipiuntur*. Liv. XL, 51: *columnasque circa polieudas albo locavit*. Columella VIII, 3: *aviaria intrinsecus et extrinsecus poliantur opere tectorio*. Vetus Inscript. apud Gruter. p. 207: *eosque parietes, marginesque omnes, quae lita non erunt calce harenato, lita politaque et calce uda dealbata recte facito*. In his et aliis, quae in promptu sunt, exemplis, semper simplex *polire* de tali opere dicitur, quod etiam Velleio reddere malim, praesertim cum nihil ad rem faciat locum illum fuisse *perpolitum*, sive penitus politum. Quanquam etiam compositum pro simplici sumi potest, sicut Cincius apud Festum v. *Rodus*, *vestimentum rude* vocat non *perpolitum*.

Omnia erant praecipitia in rep. Liv,

rep., nec tamen adhuc quisquam inveniebatur, qui bona civis romani, aut donare auderet, aut petere sustineret. Postea id quoque accessit, ut saevitiae causam avarilia praeberet, et modus culpa ex pecuniae modo constitueretur; et, qui fuisset locuples, fieret nocens, sui quisque periculi merces foret; nec quidquam videretur turpe, quod esset quaestuosum.

23. Secundum deinde consulatum Cinna, et septimum Marius in priorum dedecus iniit. Cuius initio morbo oppressus decessit, vir in bello hostibus, in ocio civibus infestissimus, quietisque impatientissimus. In huius locum suffectus Valerius Flaccus, turpissimae legis auctor, qua creditoribus quadrantem solvi iusserat: cuius facti merita eum poena intra biennium consecuta est. Dominante in Italia Cinna, maior pars nobilitatis ad Sullam in Achaiam, ac deinde post in Asiam perfugit. Sulla in-

XXIV, 7: *omnia in eo praecipitia ad exitium fuerunt.*

Fieret nocens. Ita editor Basil. re-
scripsit. Editio pr. nullo sensu: *fieret
innocens.*

Sui quisque periculi merces foret.
Haec est editionis primae scriptura,
quam Acidalius depravavit adicienda
copula, *suique*. Potius tollendum est
otiosum istud *foret*, ut *locuples quis-
que* per elegantem appositionem *peri-
culi sui merces fieri* dicatur. Est au-
tem *foret*, quod etiam Lipsius expel-
lendum esse vidit, hic inculcatum ex
cap. 28: *ut neque occisi hostis, quam
civis, uberius foret praemium, fieretque
quisque merces mortis suae*. Arguta lo-
quendi forma, *periculi sui*, vel *mortis
suae merces* est, pro, interfectus prae-
mium percussoris est, quod occisorum
bona percussoribus statim divideban-
tur. Florus III, 13, 7: *misera respu-
blica in exitium suum sui merces erat*:

ubi in hac locutione illustranda co-
pius est Freinshem. Eandem rem sic
expressit Seneca Cons. ad Marc. 20,
p. 280: *nec vidisset divisa percussori-
bus occisorum bona, ut etiam de suo
perirent*: ubi vide Lipsium. Sed ipsa
locutio fluxit a Sallustio Fragn. p. 63:
*Eumenem, cuius amicitiam gloriose
ostendant, initio prodidere Antiocho,
pacis mercedem.*

Vir in bello hostibus. Vide quae an-
notavimus ad II, 11.

Turpissimae legis. Atqui legem ae-
quissimam fuisse indicat ill. Montes-
quieusius de Caus. Legum, XXII, 22.
Scilicet *quadrantem*, quae, ut Grono-
vius de Pec. Vet. IV, 5, demonstravit,
quarta sortis pars est, de usuris trien-
tibus perperam accepit. Quem errorem
iam alii castigarunt, et ipse sustulit in
ultima operis editione.

Legis auctor. Pro, legis lator. Vide
Graevium ad Cic. ad Att. I, 19.

terim cum Mithridatis praefectis, circa Athenas, Bero-
tiamque, et Macedoniae ita dimicavit, ut et Athenas
reciperet et plurimo circa multiplicibus Piraei portus
munitiones labore expleto, amplius CC hostium interfici-
ceret, nec minus multa caperet. Si quis hoc rebelandi
tempus, quo Athenae oppugnatae a Sulla sunt, imputat
Atheniensibus, nimirum veri vetustatisque ignarus est.
Adeo enim certa Atheniensium in Romanos fides fuit,
ut semper et in omni re, quidquid sincera fide gereretur,
id Romani, Attica fieri, praedicarent. Caeterum tum
oppressi Mithridatis armis, homines miserrimae condi-
tionis, cum ab inimicis tenerentur, oppugnabantur ab
amicis, et animos extra moenia, corpora, necessitati
servientes, intra muros habebant. Transgressus deinde
in Asiam Sulla, parentem ante omnia supplicemque
Mithridatem invenit. Quem multatum pecunia ꝑ parte
navium, Asia, omnibusque aliis provinciis, quas armis
occupaverat, decedere coëgit: captivos recepit, in per-
fugas, noxiosque animadvertit, paternis, id est, Ponti-
cis finibus contentum esse iussit.

Piraei. Ed. pr. *Pirei.*

Ceterum cum. Exempl. vetus habet
tum. BYRON.

Animis extra moenia etc. Nescio, an
imitetur Livium XXVII, 17: *Corpus
distant ad unum ad id tempus apud eos
fuisse: animum iam pridem ibi esse,
ubi ac fas crederent coli.* Potuit etiam
a Graecis sumere. Isocrates Platonic. p.
299: πολλοί καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, τοῖς
μὲν εὐραῖσι μετ' Ἰωνῶν ἀνελθεῖν ἠνέ-
χοντο, τοῖς δὲ ἰωνίοις μετ' Ἰωάνῳ ὄντι.
Quod in rem suam vertit Dinarchus
adv. Demosth. p. 92: τοῖς μὲν εὐραῖσι
μετ' Ἀλεξάνδρου διὰ τοὺς πατρῆς ἀπο-
στέλλειν ἠνέχοντο, τοῖς δ' ἰωνίοις μετὰ
Θαλίαν καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων διαστροφῆς
ἔστω. V. Drakenh. ad Liv. XXXIX, 47.

In Asiam. Sic Editor Basil. correxit.
Edit. pr. *in Asia.*

Ante omnia. De hoc loco Burmanni
et Wopkensis rixas qui tanti putet
cognoscere, adeat Misc. Obs. VIII,
p. 369; IX, p. 250; et ad Virgil. Aen.
II, 40. Neuter legendum vidit: *ad
omnia.* Sallustian ap. Donat. ad Te-
renth. Phorm. I, 3, 18: *modestus ad
omnia alia.* Liv. IV, 42: *Hortensii
placabile ad iustas preces ingenium.*
Per multa exempla congressit Broukhuis.
ad Propert. II, 8, 7. Verba *ad omnia*
et *ante omnia* confunduntur apud Liv.
XXXV, 32.

In perfugas. Ita Editor Basil. Edit.
pr. *in perfugam.*

Id est. Hac fere nota glossemata pro-

24. C. Flavius Fimbria, qui, praefectus equitum, ante adventum Sullae, Valerium Flaccum consularem virum interfecerat, exercituque occupato imperator appellatus, fonte Mithridaten pepulerat proelio, sub adventum Sullae se ipse interemit, adolescens, quae pessime ausus erat, fortiter executus. Eodem anno P. Laenas, trib. pleb. Sext. Lucilium, qui in priore anno trib. pleb. fuerat, saxo Tarpeio deiecit; et cum collegae eius, quibus diem dixerat, metu ad Sullam profugissent, aqua ignique iis interdixit. Tum Sulla, compositis trans-

duntur. Cic. ad Div. IV, 9: *Primum tempore credere, id est, necessitati parere, semper sapientis est habitum*. Sci licet Marcellus, cui Cicero scribit, quid esset tempore cedere, nesciebat, et a Cicerone docendus erat; ad Div. IX, 24: *Sapientius nostri, quam Graeci: illi experiri, aut evincere, id est, computationes, aut convectiones: nos convivere*. Tiennulus tali explicatione indigebat, non Partus, ad quem haec scripta est epistola. Idem Bruto 62: *Catulum abducamus ex acie, id est, a iudiciis, et in praesidiis reipublicae collocemus*. Verba, id est, a iudiciis, non videntur a Cicerone profecta, quoniam, quae sit intelligenda acies, facile ex contextu, sine tali interpretatione, intelligitur. Alia dedit Valerianus V. C. Diatrib. in Euripid. XIX, p. 194. Saepe tamen haec formula vim et elegantiam orationi addi, ut hoc loco, II, 48: *Pro Pompeii partibus id est, pro republica*; plane ut Quintilianus XII, 1, p. 597: *quo minus optimis se partibus, id est, reipublicae, iungeret*; II, 63: *Plancus dubia, id est, sua fide*. Sallust. lug. 31: *Vos autem, hoc est, populus romanus*: ubi vide Curtium. Adde Dukerum ad Liv. Ep. 88.

Consularem virum. Non consularem, sed consulem, interfectum esse Valerium Flaccum, contendit Vinc. Contarenius Var. Lect. cap. 7. Sed Velleium recte atque ordine rem narrasse, ostendit H. Valesius ad Excerpt. Dion. Cass. p. 51.

Fonte. Alias, forte. RUENAN. Editor Basilensis vocem fonte, ut se corrigendi molestia liberaret, abiecit. Ego Puteano, forti legenti, assentior. Valer. Max. V, 3, 2: *cum C. Gracchi aciem pia ac forti pugna fugasset*. Valer. Flacc. IV, 193: *Omnibus idem animus forte discernere pugna*. Sic ipse Velleius II, 112: *Fortē conatu opus*. Plura Wopkens. Misc. Obs. IX, p. 251. Nec tamen hanc correctionem in textum recipere audeo.

Sext. Lucilium. Non eandem, ut quidam putant, sed diversam rem a Plutarcho in Mario p. 432 narrari, docet Dukerus ad Liv. Ep. 80.

In priore anno. Editor Basil. in delevit, me non invito. Quanquam apud Drakenb. ad Liv. I, 57, exempla sunt, quibus defendi posse videatur.

Motu. Mibi videtur legendum, metu. BYRER. Etiam II, 42, editio pr. motu pro metu.

marinis rebus, cum ad eum, primum omnium romanorum, legati Parthorum venissent, et in iis quidam magi ex notis corporis respondissent, coelestem eius vitam et memoriam futuram, reiectus in Italiam, laud plura quam xxx armatorum milia adversum cc amplius hostium exposuit Brundusii. Vix quicquam in Sullae operibus clarius duxerim, quam quod, cum per triennium Cinnanae Marianaepue partes Italiam obsiderent, neque inlaturum se bellum iis dissimulavit, nec quod erat in manibus omisit; existimavitque ante frangendum hostem, quam ulciscendum civem; repulsoque externo metu, ubi quod alienum esset, vicisset, superaret quod erat domesticum. Ante adventum L. Sullae, Cinna, seditione orta, ab exercitu interemptus est, vir dignior, qui arbitrio victorum moreretur, quam iracundia militum: de quo vere dici potest, ausum eum, quae nemo auderet bonus, perfecisse, quae a nullo, nisi fortissimo, perfici possunt; et fuisse eum in consultando temerarium, in exequendo virum. Carbo, nullo suffecto collega, solus toto anno Cos. fuit.

25. Putares, Sullam venisse in Italiam, non belli vindicem, sed pacis auctorem: tanta cum quiete exer-

Et in iis quidam magi. Cum Velleio convenit Plutarch. in Sull. p. 453, F. *ἰερεῖται δὲ τὰς ἀρχὰς τῶν μετὰ Ορφέου κατεβιβασμένων, Χαλδαῖός, ὃς τὴν Σὺλλαν πείσασκεν ἀνελθόν.* ubi Xylander Χαλδαῖός accipit pro Chalcide Syriae oriundus. Sed facili emendatione scribendum, Χαλδαῖός, id est, magus. Quod ipse Plutarchus confirmat p. 473, B. Χαλδαῖός et Χαλκιδῖός saepe permutata esse, docet Wesseling. ad Herodot. III, 155.

Superaret. Editor Basil. scripsit, *superavit*; Vrsinus, *superare*, ut monachorum sit variatio: quod et Ouden-

dorpio ad Appulei. Met. I, p. 72, placuisse videtur. Equidem malum, *superandum*, quod ab *existimavit* pendet.

In exequendo virum. Marklandus ad Stat. Silv. V, 1, 63, *temerarium ei virum minus commode sibi opponi putans, legere tentabat: in exequendo navum.* Sed sua scripturae constat integritas. *Fir* ponitur pro *fortis*, ut centies. Cic. Phil. II, 14: *virum res illa quaerebat. Fortis* autem saepe opponitur *temerario*, ut apud Auctor. ad Herenn. IV, 25, et Quintil. XII, 10, p. 635.

VEL. PATERC. *Hist.*

L

citum per Calabriam Apuliamque, cum singulari cura frugum, agrorum, hominum, urbium, perduxit in Campaniam; tentavitque iustis legibus et aequis conditionibus bellum componere. Sed iis, quibus et pessima et immodica cupiditas erat, non poterat pax placere. Crescebat interim in dies Sullae exercitus, confluentibus ad eum optimo quoque et sanissimo. Felici deinde circa Capuam eventu Scipionem Norbanumque Coss. superat: quorum Norbanus, acie victus; Scipio, ab exercitu suo desertus ac proditus, inviolatus a Sulla dimissus est. Adeo enim Sulla dissimilis fuit bellator ac victor, ut, dum vincit, ac iustissimo lenior; post victoriam audito fuerit crudelior. Nam et Cos. ut praediximus, exarma-

Quibus et pessima et immodica cupiditas erat. Lege: quibus et res pessima, et immodica cupiditas erat; quae duo saepe iunguntur. Sallust. Fragm. p. 17 flagrant inopia et cupidinibus. Idem Catil. 18: quem ad perturbandam rempublicam inopia utque mali mores stimulabant; unde colorem duxit Tacit. Hist. I, 21: Othonem, cui, compositis rebus, nulla spes, omne in turbido consilium, multa simul exstimulabat; ubi vide Lipsium. Rursus Sallust. Cat. 28: plebem sollicitare, egestate simul, ac dolore iniuriarum novarum rerum cupidi. 37: Semper in civitate, quae opes nullae sunt, — nova exoptant, odio suarum rerum mutari omnia student. Vocem res consequens syllaba pes intercepit.

Sanissimo. Alias, sanctissimo. RHE-NAN. Exempl. vetus habet: optimo quoque et sanissimo. BYRER. Edit. pr. copulam et omisit. Sani dicuntur meliorum partium cives, et seditiosis opponuntur. Cic. pro Sext. 45: qui integri sunt et sani. Liv. VIII, 27: tumultu etiam sanos conservante ani-

mos. Vide Gronov. ad Gell. II, 12.

Felici denique. Exempl. vetus habet: Felici deinde. BYRER.

Norbanumque. Exempl. vetus habet Norbanumque. BYRER.

Cos. superat. Tu fac: Coss. superat. BYRER.

Norbanus. Exempl. vetus habet, Norbanus. BYRER.

Dum vincit, ac iustissimo. Alias, mitissimo ac iustissimo. Pro vincit, ac, lege vinceret. RHE-NAN. Mihi sic legendum videtur: dum vincit, iustissimo lenior: BYRER. Burerio obsecuti Iunta et Editor Basil. ac deleverunt. Ego restitui, ut alius, me felicior, ex corrupta lectione veram et Velleio dignam extindat. Iustissimo lenior dicitur, ut optimo melior apud Plinium Paneg. 92. De qua loquendi forma vide Vossium de Analog. II, 23. Verba, audito crudelior, si sana sunt, significant, crudelior, quam quisquam auditu cogitavit.

Nam et Cos. ut praediximus, etc. Editio pr. sic legit et distinguit: Nam et Cos. (ut praediximus) exarmatum-

tum, Q. Sertorium, proh quanti mox belli facem! et multos alios, potitus eorum, dimisit incolumeis: credo, ut in eodem homine duplicis ac diversissimi animi conspiceretur exemplum. Post victoriam, quia descendens montem Tifata cum C. Norbano concurrerat Sulla,

que Sertorium. Quod ita correxit Editor Basil. Nam et Cos. ut praediximus, exarmatum, Q. Sertorium. Praenomen Q. saepe in que abiisse, supra vidimus. Hic tamen cum Perizonio malim: *Que Sertorium.*

Proh quanti mox belli facem! Haec exclamatio Floro dignior est, quam Velleio.

Posuit victoriam etc. Exempl. vetus sic scriptum habet: *posuit victoriam qua demens montem ti fata cum C. Norbano concurrerat Sylla.* Hic locus depravatusissimus adeo omnium suffugit coniecturas, ut pene de eo quasi irrestituibili loco desperatum esset. Nihilominus ego (ceu solent cunae venatici) odorari non destiti, donec lectionem aliquam, si non germanam, attamen germanae simillimam deprehenderim. Ea haec est: *posuit victoriam qua demens de monte in Tifata cum C. Norbano concurrerat Sylla.* Fuit autem Tifata (teste Volaterrano) oppidum in Campania, non longe a Capua, ubi Sylla Norbanum acie vicerat. BYRER. Felicius, certe ex parte, rem gessit Editor Basileensis, e corruptae lectionis vestigiis ita hunc locum refingens: *Post victoriam, qua descendens montem Tifata cum C. Norbano concurrerat Sylla.* Verbo descendens faveat rei ratio. Nam pugnaturi se ex locis montanis in plana demittere solent. Livius loco simillimo, VII, 29: *Samnites Tifata, imminentes Capuae colles, quam praesidio firmo occupassent, descendunt inde qua-*

drato ngmine in planitiem, quae Capuam Tifataque interiacet. Vnde milites dicitur *descendere in aciem, in pugnam*, etc. Vide Io. Toupium V. C. Enand. in Suid. tom. I, p. 92. Atque in hac lectione facile acquiescerem, niodo in promptu esset exemplum verbi *descendere* cum accusativo constructi. Nam quae Oudendorpius pro hac constructione attulit exempla, ad Sueton. Coes. 37, et ad Appulei. Met. V, p. 359, incerta sunt omnia. Nec montem in monte mutare licet propter adiunctum *Tifata*, quod neutrum plurale est, non femininum singulare, ut perperam acceperit Rivius. ad Cl. VI Inscript. 91. Sed salva res est. Omnem de verbi *descendere* constructione scrupulum nobis eximit Arusianus Messius Elocutionum libello MS.: *Degredior illum locum.* Sallustius: *exercitum dimisit, ut primum Alpes degressus est.* Hactenus igitur locus non male curatus videtur. Sed *victoria concurrere cum hoste*, quale tandem loquendi genus est? Burm. ad b. I., et Dukerus ad Flor. III, 21, 9, id ullius auctoritatis auctoritate defendi posse negant. Rectissime. At iisdem viris doctissimis, vide, quantillam mendam quas tenebras offunderit! Si, una litera adiecta, pro qua scripseris *quia*, liquidus et verus sensus exisset: *Post victoriam, quia descendens montem Tifata cum C. Norbano concurrerat Sulla, gratis Dianae, cuius numini regio illa sacrata est, si vult.* Sic II, 37, editio pr. *quia* habet pro *qua*.

gratis Dianae, cuius numini regio illa sacrata est, solvit; aquas salubritate medendisq[ue] corporibus nobiles, agrosq[ue] omneis addixit deae. Huius gratae religionis memoriam et inscriptio templi adfixa posti hodieq[ue], et tabula testatur aerea intra aedem.

Gratus Dianae. Exempl. vetus habet: *gratis Dianae.* BYER. *Gratus*, quod Rhenanus in ed. pr. dederat, Editor Basil. servavit, tanta in *gratias* mutavit. *Gratis*, quod codex unicus, teste Burerio, habet, est accusativus antiquus pro *grates*, ut II, 22, *mediocris* pro *mediocres*. Vide Heins. ad h. l.

Cuius numini regio illa sacrata est. Exempl. vetus habet: *cuius nomini regio illa sacrata est.* BYER. Rhenanus bene de coniectura dedit *numini*. Non semel in antiquis monumentis commemoratur *Diana Tifatina*. Lapis apud Reines. CL VI, n. 91: *C. Velleio C. F. Pal. Urbano mag. fan. Dian. Tifat.* etc. Alius apud Mazochium de Campan. Amphith. p. 46: *C. Terentio C. fil. Pal. Carino Pr. i. d. montis Dianae Tif.* Eadem *Diana Tifatina* intelligenda est apud Pausan. V, 12, et Gruter. Inscript. p. 315, 1. Sed nihil loculentius est, nihil ad Velleium illustrandam appositum magis, quam marmor Capuae inventum, quod primus edidit Gorius inter Domitiana p. 12, post repetiit Murator. p. 446, 4: *Inip. Caesar Vespasianus Aug. Cos. VIII, fines locor. dicator. Dianae Tifatinae Cornelio Sulla ex forma Divi Aug. restituit;* ubi de hac Diana omnia dixit Gorius.

Salubritate medendisq[ue] corporibus. Exempl. vetus habet: *salubritate in medendisq[ue] corporibus.* BYER. Rhenanus in, quod ex prima littera *m* sequentis vocis natum est, bene omisit. Frequens hoc vitii genus in Velleii

codice, e. g. II, 76: *redderem in eo*, pro *redderem eo*; 87: *in morsu*, pro *morsu*; 105: *multiplicem in virtutibus*, pro *multiplicem virtutibus*. Vide Heins. ad h. l.

Agrosq[ue] omnes adduxit, deae etc. Inepte Vascosan. *aegrosq[ue] omneis*. Exempl. vetus sic habet, ut potius, *agros omneis adduxit deae, huius gratae religionis memoria et inscriptio templi adfixa posti*, legendum existimem. BYER. In edit. Rhenan. incisum ponitur post *adduxit*, non post *deae*. Hoc mutat, nihil amplius, Burerius, in re levicula nimis ambitiosus. Pro *adduxit* Editor Basil. scripsit *addixit*, id est, donavit. Optime. Iustin. XXII, 3: *nunc insuper civitates sociorum eidem titulo pacis addictas*. Valer. Max. VII, 7, 4: *neque erubescis ei totum patrimonium addicere*. Appositus est lapis Inscript. Benevent. p. 7: *Deo aeterno pro restituta valetudine ex voto aediculam T. Antonius Felicianus dat; addicit et coniunctum fundum trimum et tricenum iugerum cum oleto;* ubi Io. de Vita *addicit* male refert ad *aediculam*, quod ad *Deo aeterno* referendam, et ratio et Velleii locus ostendit.

Religionis memoriam. Sic edimus de Lipsii iudicio. Accusativus *memoriam* pendet a verbo *testatur*. Edit. pr. *religionis memoria*.

Hodieq[ue] tabula testatur aerea intra aedem. Coss. Exempl. vetus habet: *hodieq[ue] erabula testatur aerea.* Interea deinde Con. Carbo III, et C. Marius septiens etc. BYER. Rhenanus,

26. Deinde Coss. Carbo III, et C. Marius, septiens Cos. filius, annos natus XXVI, vir animi magis, quam aevi paterni, multa fortiterque molitus, neque usquam inferior nomine consulis, apud Sacripotum pulsus a Sulla acie, Praeneste, quod ante natura munitum praesidiis firmaverat, se exercitumque contulit. Ne quid usquam

conjecturam secutus, bene edidit: *hodieque tabula testatur aerea intra aedem. Coss. Melius tamen Editor Bosileensis: et inscriptio templi adfixa posti hodieque, et tabula testatur aerea intra aedem. Deinde Coss. Quam lectionem, ad veteris scripturae vestigia proxime accedentem et fere per omnia probatam Stanleio ad Aeschyl. S. c. Theb. 4, in textum admittre non dubitavimus. Sed ut illi etiam, quibus nulla editionis pr. copia est, qualis opera cum a nobis, tum ab aliis navata haec loco sit, existimare possint, veteris codicis scripturam monstrose depravatam, age, exhibeamus: Posuit victoriam, qua demendes montem ti fata cum C. Norbano concurrerat Sylla, gratis Dianae, cuius nomini regio illa sacra est, solvit aquas, salubritate in melendisque corporibus nobiles, agrosque omnes adduxit, deae huius gratiae religionis memoria, et inscriptio templi adfixa posti. hodieque crabula testatur aerea interea deinde Coss.*

Coss. Carbo. Tu lege: Cos. Carbo. BREX.

C. Marius, sept. Scribe cum Puteano: C. Marius, C. Marii, septiens etc. Sic Livius Epit. 86.

Fir animi magis. Lege: qui animi magis. Res ipsa postulat, ut, quae de Mario separatim dicuntur, hoc modo distinguantur. Quod ut recte sentiat Editor Basil. ita minus bene qui ante, multa inculcavit.

Multa fortiterque molitus. Quae abes-

se mallet cum Wopkensio Misc. Obs. VIII, p. 37.

Neque usquam inferior nomine Consul. Sallust. Frugm. p. 34: Et continentia vir gravis, et nulla arte cuiquam inferior. Vir elegantissimus, L. Saatenius, legit: neque usquam inferior nomine consul: scilicet nomine Mariano; quod argutius est vulgato.

Ne quid unquam malis publicis deesset. Editor Bas. male dedit: Et ne quid unquam etc. At bene Puteanus pro unquam scripsit usquam, quod melius probat Hermannus, quam interpretatur. Frequens ei venusta formula est, ne quid unquam desit, vel, hoc deerat, quia summum malum cum indignatione exprimitur. Cicero Verr. III, 87: Haec deerat iniuria, et haec calamitas aratoribus. Virgil. Aen. XII, 644: Ex acidine domos, id rebus defuit unum, Perpetiar? Seneca Pater Contr. I, 2, p. 93: Illi enim deerat, ut templa eas reciperent. Plinius H. N. VII, 2: ne quid usquam mali esset, quod in homine non esset. Eandem formulam veteres aliis etiam modis extulerunt. Cicero Verr. V, 26: Neque enim quicquam erat iam reliquam, nisi ut triumphus navalis tibi decerneretur; pro Quint. 9: Illud etiam restiterat, ut te in ius adducerent; ubi formulae vim eleganter, ut solet, explicat P. Manutius. Seneca Phoeniss. 270: in thalamos meos Deducta mater, ne purum sceleris foret, Fecunda. Vell. II, 67: ne quid usquam sanctumque

malis publicis deesset, in qua civitate semper virtutibus certatum erat, certabatur sceleribus; optimusque sibi videbatur, qui fuerat pessimus. Quippe dum ad Sacriportum dimicatur, Damasippus praetor Domitium, Scaevolam etiam, pontificem maximum, et divini humanique iuris auctorem celeberrimum, et C. Carbonem praetorium, Cos. fratrem, et Antistium aedilitium, velut faventis Sullae partibus, in curia Hostilia trucidavit. Non perdat nobilissimi facti gloriam Calpurnia, Bestiae filia, uxor Antistii: quae iugulato, ut praediximus, viro, gladio se ipsam transfixit Quantum huius gloriae faemaeque accessit? nunc virtute eminet, patria laet.

27. At Pontius Telesinus, dux Samnitium, vir animi

relinqueretur. Vide Freinshem. Ind. Flori v. Ne.

In qua civitate semper virtutibus certatum erat. Habet à Sallustio Catil. 9: *cives cum civibus de virtute certabant.*

Damasippus praetor. De eo vide Duker. ad Flor. III, 21, 20, et ad Liv. Ep. 86.

Domitium Scaevolam. Pro his Editor Basil. temere edidit: *Q. Mutium Scaevolam.* Recte Aldus Nepos post *Domitium* minorem distinctionem posuit, ut L. Domitius Ahenobarbus Consul cum C. Coelio A. V. C. 659, quem Appian. de B. C. I, p. 675, et Oros. V, 20, in trucidatis referunt, intelligatur. Suspicio autem, post *Domitium* excidisse *consularem.* Neque enim ratio apparet, cur Velleius ceterorum occisorum dignitatem commemorans, unius Domitii praetermiserit. Sed quid hic facit *etiam*, quo nihil ignavius? Scribendum: *Scaevolam Mutium.* Nomen apud Velleium singulis fere paginis postponitur cognomini, ut II, 12: *Scaurum Aurelium*; 16: *Cato Porcius*; 27: *Osella*

Lucretius. Mutium, cum praecedens *m* in *Scaevolam*, quod sequitur, elississet, quam facile in *etiam* abierit, sciunt talium rerum periti. In veteri autem codice semper scribitur *Mutius* pro *Mucius*.

Iuris auctorem. Vide I. Cuiacium Observ. VII, 25.

Consulis fratrem. Intellige, patruelem, ut ostendit Perizon. Animadv. Hist. cap. III, p. 96.

Quantum huius etc. Facilius est aliorum de hoc loco coniecturas conveliere, quam, quid Velleius scripserit, ingenio reperire. Mihi quidem nihil, quod satis placeat, in mentem venit.

Animi. Alias, *domi.* RHENAN. Rhemani coniecturam sequitur Marklandus ad Stat. Silv. V, 3, 171. Sed hic locus plures corruptelas suscepit, nec tam levi manu sanandus videtur. Nam quis unquam prosae orationis scriptorum *penitus*, aut similia cum superlativo iunxit? Propertio, ut poetae, licuit fortasse comparativo iungere, nisi nos librarii fallunt, I, 16, 17: *Ianua*

bellique fortissimus, penitusque romano nomini infestissimus, contractis circiter XL fortissimae pertinacissimaeque in retinendis armis iuventutis, Carbone ac Mario Coss. abhinc annos CXI, Cal. Novembribus, ita ad portam Collinam cum Sulla dimicavit, ut ad summum discrimen et eum et remp. perduceret. Quae non maius periculum adiit, Hannibalis intra tertium miliarium castra conspicata, quam eo die, quo circumvolans ordines exercitus sui Telesinus, dictitansque, adesse Romanis ultimum diem, vociferabatur eruendam delendamque urbem, adiiciens, numquam defuturos raptores italicae libertatis lupos, nisi sylvā, in quam refugere solerent,

vel domina penitus crudelior ipsa. Profertur quidem ex Cicerone Verr. II, 66: *maxime remotissimi*; ex Livio XLI, 23: *maxime gravissimam*; ex Columella IX, 3: *maxime pessima*; ne attingam similes sordes, quas ex deterioris notae scriptoribus collegit Munker. ad Fulgent. I, 26. Talibusque exemplis Velleii lectionem confirmari putabat Drakenb. ad Liv. I. c. Enimvero in Ciceronis Liviique locis nec scripti libri consentiunt, nec Critici; et, quae Columellae verba creduntur, glossatoris esse docet Gesnerus; ut nihil in his omnibus vulgatae lectioni sit praesidii. Equidem suspicor, verba quaedam Velleii loco suo mota esse, et inde vitium scripturae natum. Lege: *vir animi fortissimus, belli peritissimus, romanoque nomini infestissimus*; II, 29: *Pompeius, dux belli peritissimus*. Liv. IV, 17: *centuriones veteres belli periti*; ubi vide Drakenb. Locutio, *Ita, nomini infestissimus*, lotidem verbis est apud Sallust. Catil. 52.

Fortissimae — iuventutis. Cum nimis propinqua sint *fortissimus* et *fortissimae*, vix dubitavi, a Velleii ma-

nu esse: *ferocissimae — iuventutis*, II, 114: *Ferocem illam tot milium iuventutem*. Haec verba etiam confunduntur apud Liv. III, 39, et forte apud Vellei. II, 63.

Annos XL. Exempl. vetus habet, *annos XI*. BYRER. Aldus Nepos reposuit, *annos CXI*, quod Fastis congruit.

Quam eodem die. Exempl. vetus habet: *quam eo die*. BYRER.

Raptores Italicae libertatis lupos. Acerbum dictum, quo simul alluditur ad Romanorum conditores, lupae uberibus nutritos, ut apparet ex simili loco Iustini XXXVIII, 6, qui quatuor ab aliis iam allatus, tamen adscribendus videtur: *atque, ut ipsi ferunt, conditores suos lupae uberibus alitos: sic omnem illum populum luporum animos, inexplebiles sanguinis atque imperii, divitiarumque avidos ac ieiunos habere*. De iisdem Volsci et Aequi apud Liv. III, 66: *occacatos lupos intestinae rabie opprimendi occasionem esse*. Lupi proprie raptores dicuntur, ut apud Gracos *λύκοι ῥαπτοί*. V. Pricaeum ad Matth. Evang. VII, 15.

Refugere solent. Alias, *refugere solerent*. BYRER. Burerii correctionem.

esset excisa. Post primam demum horam noctis et romana acies respiravit, et hostium cessit. Telesinus postera die seinianimis repertus est, victoris magis quam morientis vultum praeferens; cuius abscissum caput ferri gestarique circa Praeneste Sulla iussit. Tum demum, desperatis rebus suis, C. Marius adolescens per cuniculos, qui miro opere fabricati, in diversas agrorum partes ferunt, conatus erumpere, cum foramine e terra emersisset, a dispositis in id ipsum interemptus est. Sunt, qui sua manu; sunt, qui concurrentem mutuis ictibus cum minore fratre Telesino, una obsesso et

quam temporum ratio postulat, Editor Basil. recepit.

Morientis vultum. Haec est Editoris Basil. emendatio. Edit. pr. mendose: *morientis cultum.* Velleius more suo Sallustium imitatur Catil. 61: *inter hostium cadavera repertus est, paulum etiam spirans, ferociamque animi, quam habuerat vivus, in vultu retinens;* ubi eius generis plura congesserunt Vassius et Cortius, Statius Theb. III, 94: *Servantem vultus, et torvum in morte peracta;* quo loco satis vindicatur Valerii Max. lectio, quam suspectam habebat Perizonius, IX, 2, 1: *Abscisa nuntiorum capita, modo non vultum ac spiritum retinentia.*

Abscissum caput. Sic est in edit. prima. At eadem II, 66, et 119 habet *abscissum caput*; quod hic etiam praefeream, motus inprimis iis, quae de discrimine verborum *abscondere* et *abscondere* disputat Dukerus ad Flor. II, 2, 2.

Abscissum caput ferri, gestarique. Hic quoque locus Burmanni et Wopkensis rixis nobilitatus est. Quorum neuter, officiente animis iracundia, veram lectionem, quae se prope oculis ingerebat, viderunt. Repono: *caput*

abscissum caput ferri, ostentarique circa Praeneste Sulla iussit. Ipse Velleius II, 19: *caputque eius erectum et ostentatum pro rostris.* Liv. III, 5: *Aequos legati caput ferociter ostentantes;* XLIII, 4: *tantum pavorem ingressi castra, ostentantes capita, fecerunt.* Statius Theb. X, 447: *clausus ipse insultare Pelasgis tendit, et abscisos sociorum ostendere vultus.* Capitolinus Maxim. 22: *Eorum capita praefixa contis Aquileiensibus demonstrarunt.* Sed rem conficit unus Frontin. II, 9, 3: *Sulla his, qui Praeneste obsidebantur, occisorum in proelio ducum capita, hastis praefixa, ostendit.* Adde Freinshem. ad Flor. IV, 9, 7.

In diversas ag. partes fuerunt. Sic edit. pr. pro quo Editor Basil. in *diversas agrorum partes ferunt.* Recte. Vide Interpretes ad h. l. et ad Liv. XXXIX, 27.

Cum minore fratre Telesino. Non Martii, sed Pontii Telesini, qui ad portam Collinam ceciderat, fratrem intelligendum esse, demonstrat Dukerus ad Liv. Ep. 86, cui melius videtur legere, *Telesini*, aut, voce fratre abiecta, *cum minore Telesino.* Mihi posterior ratio placet.

erumpente, occubuisse prodiderint. Vtcumque cecidit, hodieque tanta patris imagine non obscuratur eius memoria. De quo iuvene quid existimaverit Sulla, in promptu est. Occiso enim demum eo, Felicis nomen adsumpsit: quod quidem usurpasset iustissime, si eundem et vincendi et vivendi finem habuisset. Oppugnationi autem Praenestis, ac Marii praefuerat Ofella Lucretius; qui cum ante Marianarum fuisset partium praetor, ad Sul-

Patris imagine. II, 116: *consummatione erectae in altissimum paternumque fastigium imaginis defectus est.* Quae vis potestasque voci *imago* in his locis subiecta sit, me nescire fateor. Neque de nobilitate capere, contextus sinit. Fallor, aut Velleius scripsit: *tanta patris magnitudine non obscuratur eius memoria.* Et altero loco: *erectae in altissimum paternumque fastigium magnitudinis.* Corruptela nata videtur ex compendio scripturae *magne* pro *magnitudine*. Sic apud Senecam Q. N. I, 11; *non enim totum imitantur, sed imaginem eius.* MS. Vossian. qui est in Bibl. Leidensi, errore contrario praebet: *sed magnitudinem eius.* *Magnitudo* saepe a Velleio dicitur pro excellentia, dignitate, ut loco simili II, 36: *omnibus omnium gentium viris magnitudine sua inducturus caliginem;* cap. 55: *paterni nominis magnitudinem sequentium.* Iustin. XIX, 1: *filii magnitudini patris successerunt.* Inquirimus hanc emendationem confirmat Livius XXXVIII, 58: *ne magnitudo et splendor legati laudibus consulis officeret.* Sed non praetermittendus est tertius Velleii locus II, 33, qui, quod ex simili compendio vitium contraxit, eadem opera sanari debet: *neque Pompeius, ut primum ad rempublicam accessus est, quomquam animo parem*

tulit. Legendum, *quomquam magnitudine parem tulit.* Quod convenit Velleianae rationi II, 29: *Pompeius iudignatus, cum omnes cives iure haberet pares, quomquam aequalem dignitate conspiceret.*

Eius memoria. Exempl. vetus habet: *civis memoria.* BVBER.

Quod quidem. Exempl. vetus habet: *quo quidem.* BVBER.

Oppugnationi. Sic Editor Basil. scripsit. Edit. pr. *oppugnationis.*

Praefuerat Asella Lucretius. Exemplar vetus habet, *praefuera Asella Lucretius.* *Ofella* legitur in margine. BVBER. *Ofella* Iunta edidit, *Ofella* Editor Basil. Etiam in Liv. Ep. 88, quaedam edd. male *Asella* habent pro *Ofella*; quo modo recte dicitur a reliquis scriptoribus. Vide Bentleium ad Horat. II, Seren. 2, 2.

Marianarum. Exempl. vetus habet: *marinarum.* BVBER.

Cum a. Mar. fuisset partium praetor, ad Sull. Sic interpungitur in edit. pr. Aldina et reliquae post *partium* non bene inciderunt. At negat Puteanus ex Appiano de B. C. I, p. 688, *Ofellam* praetorem fuisse, et hunc locum de mendo suspectum habet. Scilicet vir doctissimus non animadvertet, praetorem h. l. pro praetore sumi, ut saepe. Vide quae annotavimus ad II, 15.

Iam transfugerat. Felicitatem diei, quo Samnitium Telesinique pulsus est exercitus, Sulla perpetua ludorum circensium honoravit memoria, qui sub eius nomine Sullanae victoriae celebrantur.

28. Paulo ante quam Sulla ad Sacriportum dimicaret, magnificis proeliis partium eius viri hostium exercitum fuderant, duo Servilii apud Clusium, Metellus Pius apud Faventiam, M. Lucullus circa Fidentiam. Videbantur finita belli civilis mala, cum Sullae crudelitate aucta sunt. Quippe dictator creatus (cuius honoris usurpatione per annos CXX intermissa: nam proximus post annum, quam Hannibal Italia excesserat: uti adpareat, populum romanum usum dictatoris haud ita in metu desiderasse,

Quibus sine nomine. Alius, qui sub eius nomine. RHEXAN. Exempl. vetus habet: qui sub eius nomine. BYAER. Rhevani notula sic invertenda: qui sub eius nomine. Alius, quibus sine nomine. Gronovius etiam Observ. II, 23, legit: qui sine eius nomine Sullanae victoriae celebrantur; propterea quod illi ludi a Cicerone Act. I in Verr. 10, et in Calendar. veteri apud Gruter p. 133, non Sullanae victoriae, sed simpliciter victoriae dicuntur. Ego, nihil in Velleio mutans, arbitrer, initio *Ludos victoriae Sullanae*, minus brevitate causa, *Ludos victoriae dictos*. Verba tamen *Sullanae victoriae* cum Gronovio accipiam dativo casu.

Clusium. Sic Editor Basil. rescripsit ex Liv. Ep. 88, ubi vide Drakenh. Edit. pr. *Plusium*.

Usus Dictatoris etc. Coniicio legendum: haud deside meta a S. Tullo continuisse, potestatem imperio, (proh res ad vindicandum maximi periculi) spoliantem, nam multi abusi erant eo. RHEXAN. Hoc loco nullus in Velleio inquinatior est, nullus a Criticis saepius vehementiusque iactatus.

Quorum coniecturas si recensere instituerem, vix finem inveniret oratio. Videmus potius editionis primae scripturam prodigiose corruptam: uti adpareat populum Rho. usum dictatoris aut metu desideras Tulio Co. timuisse potestatem imperio, proh res ad vindicandum maximi periculi, spolia nuservanteo inmodice crudelitatis licentia unus est. In hac scriptura tentanda tametsi nemo Rhevano infelicius versatus est, Iunta tamen eius coniecturam expressit, nisi quod aut pro haud posuit, et spoliantem post erant eo. Multo sollertior, et in nonnullis valde probanda, Editoris Basileensis est ratio: uti adpareat, populum romanum usum dictatoris non tam desiderasse, quam timuisse potestatem imperii, quo priores ad vindicandum maximi periculi rempublicam usi fuerant, inmodice crudelitatis licentia usus est. Quae correctio quicquid boni habet, primum Aldus Nepos, mox Lipsius, paucis mutatis, suum fecerunt, non satis ingenue, unde profecissent, reticentes. Ego, veteris scripturae vestigiis insistens, adiutusque aliquot e-

ut in ocio timuisse potestatem) imperio, quo priores ad vindicandam maximis periculis rempublicam usi erant, eo in immodicam crudelitatis licentiam usus est. Primus ille, et utinam ultimus, exemplum proscriptionis invenit, ut, in qua civitate petulantis convicii iudicium histrioni

mendationibus aliorum, liquido confirmare ausim, me suam Velleio manum restituere: *dictator creatus (cuius honoris etc. uti adpareat, populum romanum usum dictatoris haud ita in metu desiderasse, ut in ocio timuisse potestatem) imperio, quo priores ad vindicandam maximis periculis rempublicam usi erant; eo in immodicam crudelitatis licentiam usus est.* Nunc singularium mutationum ratio reddenda. Primum pro aut metu desideras, scripsimus haud ita in metu desiderasse. Ex quibus haud ita Vossio, et Gronovio Obsev. II, 23, debetur, in metu Heinio, desiderasse Editori Basil. In absorptum est a prima littera vocis metu, ut saepe in veteri Velleii codice. Metus est bellum, ut II, 24: *repulsoque externo metu.* Tacit. Hist. I, 86: *plura alia, rudibus seculis etiam in pace observata, quae nunc tantum in metu audiuntur.* Vide Heinium ad h. l. Tum ex monstro scripturae, *Tullio Co.* excludimus verissimum lectionem, *ut in ocio.* Ocium est pax, et metui sive bello opponitur, ut II, 23: *vir in bello hostibus, in ocio civibus infestissimus.* Iustin. XI, 13: *quaerentibus somni causas omnibus inter pericula, cuius etiam in ocio semper pericior fuerit.* Mox Editor Basil. pro *prode* res optime restituit, *quo priores,* quamvis pronominiis quo umne in veteri codice vestigium evanuerit, sicut etiam evanuit II, 89. Nec minus feliciter pro *vindicandum maximi periculi spolia* mus, idem rescripsit *vindicandum maximis periculis rem-*

publicam usi; etsi vindicandum etiam servari possit. Immo servandum est, si ex spoliis non facias rempublicam, sed populum, ut Barr. Tum pro *usi* erant rectius Gronovius l. e. *usi* erant, quam Editor Basil. *usi fuerant.* Denique partim ex Davisii ad Cic. Tusc. Disp. V, 21, partim ex nostra emendatione, pro *immodicae crudelitatis licentia* usur est, reposuimus in *immodicam crudelitatis licentiam usus est.* Quod non solum melius responderet oppositis, ad *vindicandam maximis periculis rempublicam, sed etiam* confirmatur ab ipso Velleio II, 41: *qui somno et cibo in vitam, non in voluptatem uteretur.* Praepositionem in rursus hausit consequentis verbi *immodicam* prima syllaba. *Immodicam licentiam* Velleius dixit, ut II, 68: *immodica et intempestiva libertate usos adversus C. Caesarem tribunos pl.* Huius loci emendationem tam perspicuam, tamque idoneis rationibus confirmatam, temperare mihi non potui, quin in contextum, quem vocant, reciperem. Cuius rei, ut quisque artis criticae peritissimus est, ita nobis libentissime veniam dabit.

Historiarum ex alto. Exemplar vetus habet: *historiarum ex alto.* EYREA. Editur Basileensis correxit *histrioni exalto.* Optime *histrioni*, pessimo *exalto.* Pro *historiarum* Vascos. in margine habet *hostium*: quod nihili est. Quid alii deinde in loco tam depravato tentarint, nec ocli nostri est nec stomachi, commemorare. Repone: *in qua civitate petulantis convicii*

ex alto redditur, in eaiugulati civis Reip. constitueretur auctoramentum; plurimumque haberet, qui plurimos interemisset: neque occisi hostis, quam civis, .uberius foret praemium; fieretque quisque merces mortis suae. Nec tamen in eos, qui contra arma tulerant, sed in multos insonteis saevitum. Adiectum etiam, ut bona

iudicium histrioni exacto redditur. Non agitur h. l. de histrione, qui spectatori convicium fecerit, sed, ut Gruterus bene animadvertit, de spectatore, qui histrionem per petulantiam exploserit. Cicero pro Rosc. Com. 11: *Eros comioedus posteaquam e scena non modo sibilis, sed etiam convicio explodebatur*; de Orat. I, 61: *ut Aesopum, si paulum irrauserit, explodi*. Auctor ad Herenn. IV, 47: *citharoeus derisus et contemptus eiicitur*. Suet. Aug. 45: *Pylladen urbe atque Italia submisit, quod spectatorem, a quo exhibebatur, demonstrasset digito, conapiciumque fecisset*. In hac autem re non minus proprium est verbum *exigere*, quod testituimus, quum *explodere, exsibilare, eiicere*, quae in exemplis allatis vidimus. Terent. Hecyr. Prol. 11: *In his, quas primum Caecili didici novus, Partim sum earum exactus, partim vix steti*. Graeci similiter dicunt *ἀπαίρειν, ἀπαίρειν, ἀπαίρειν*. Vide Polluc. IV, 122, et virum summum, T. Hemsterhusium ad Lucian. Nigrin. p. 48. Scrusus Velleii hic est: Quae civitas cives suos tanta cura defendere solbat, ut etiam personae infami, histrioni, adversus eum, a quo petulanter exactas esset, agendi potestatem faceret: ea iam percussores praemiiis propositis ad cives iugulandos invitabat. Formulam, *iudicium reddere*, explicat Gronovius Observ. II, 23. Ceterum hic locus addendus iis, quibus Anton.

Schultingius Exercit. ad Valer. M. VII, 7, p. 913, etiam probrosis et infamia notatis iniuriarum actionem dari, demonstrat.

Civis Reip. Sic habet editio prima. Non contemnenda Puteani conjectura: *civis romani publice*, quam ipse confirmat ex Vellrio II, 6: *Id unum nefarie ab Opimio proditum, quod capitis, non dicam Gracchi, sed civis romani pretium se daturum, idque auro repensurum proposuit*. Melius tamen est legere, *civis romani, sine publice*; quod etiam II, 31, eodem errore in veteri codice scribitur *Reip.* pro *Ro.* sive *Romani*. De voce *auctoramentum* omnia dixit Lipsius Saturn. II, 5, ubi hunc locum ita scriptum affert: *Iugulati civis publice constitueretur auctoramentum*.

Quisque merces mortis suae. Vide ad II, 22.

Nec tamen in eos. Scribendum cum F. Versino: *Nec tantum in eos. Tantum et tamen* centies in MSS. confundi, satis constat. Scio, aliis *tamen* pro *tantum* capiendum videri, idque *tritum et obvium* dicere Burmannum. At nego, ullum exemplum, ubi sic accipere liceat, reperiri. Nam quae adhuc pro illi significatione allata vidi, aut aliena sunt, si excutiantur, aut vitiosa, si libri meliores inspiciantur. Sic etiam iudicat latine proprietatis arbitri non e multis, Dukerus ad Flor. III, 5, 25.

proscriptorum venirent; exclusique paternis opibus liberi, etiam petendorum bonorum iure prohiberentur, simulque, quod indignissimum est, senatorum filii et onera ordinis sustinerent, et iura perderent.

29. Sub adventum in Italiam L. Sullae, Cn. Pompeius, eius Cn. Pompeii filius, quem magnificentissimas res in consulatu gessisse bello Marsico praediximus, XXIII annos natus, abhinc annos CXIII, privatis ut opibus, ita consiliis magna ausus, magnificeque conata executus, ad vindicandam restituendamque dignitatem patriae, firmum ex agro Piceno, qui totus paternis eius clientelis refertus erat, contraxit exercitum. Cuius viri magnitudo multorum voluminum instar exigit; sed operis modus paucis eum narrari iubet. Fuit hic genitus matre Lucilia, stirpis senatoriae, forina excellens, non ea, qua flos commendatur aetatis, sed ex dignitate, constantiaque in illam conveniens amplitudinem, fortunamque

Eius Pompeii filius. Revocavimus ex edit. pr. eius Cn. Pompeii filius. Editor Basil. nulla de causa Cn. expunxerat.

In senatu Exempl. vetus habet: in consulatu. BYER.

Multorum voluminum instar exigit. II, 46: cum immanes res, viz multis voluminibus explicandas, ageret.

Qua flos commendatur aetatis. Verbum commendare in hac re proprie et exquisite dicitur pro amabilem facere, gratum acceptumque reddere. Nepos Dion. 1: magnam habuit corporis dignitatem, quae non minimum commendat; ubi vide Lambinum. Iustin. XXXVI, 8: quem formae pulchritudo commendabat. Tacit. Ann. XV, 59: uxorē sola corporis forma commendatam. Firmic. Mathes. I, p. 10: ultra commendationem gratiae

puerilis aetatis. Adde Interpretes ad Petron: 110.

Sed ex dignitate, constantiaque in illam. Editor Basil. rescripsit: sed dignitate constanti, quae in illam etc.; quod Olsanbonus ad Sueton. Claud. 30 sequitur, ex tamen retinens. Mallim: sed ea dignitate et constantia, quae in illam etc. Copulam et elisit ultima vocis dignitate syllaba, ut forte II, 20. Et sic fere Burnmannus, quem vide formae constantiam bene explicantem. Velleium imitatur Sulpic. Sever. I, 33: Saul forma excellenti erat: ut merito dignitas corporis dignitati regiae conveniret.

Fortunamque eius, ad ultim. v. e. e. diem. Editor Basil. fortunam quoque eius ad ultimum vitae etc. Multo verius legit distinguitque Lipsius: quae in illam conveniens amplitudinem fortunamque, eum ad ultimum vitae co-

eius, ad ultimum vitae comitata est diem: innocentia eximius, sanctitate praecipuus, eloquentia medius; potentiae, quae honoris causa ad eum deferretur, non ut ab eo occuparetur, cupidissimus; dux bello peritissimus; civis in toga, nisi ubi vereretur, ne quem haberet parem, modestissimus; amicitiarum tenax, in offensis exorabilis, in reconcilianda gratia fidelissimus, in accipienda satisfactione facillimus; potentia sua numquam aut raro ad impotentiam usus; pene omnium vitiorum expers, nisi numeraretur inter maxima, in civitate libera, dominaeque gentium, indignari, cum omnes cives iure

mitata est diem. Pompeii formam ita describit Plutarch. in eius Vita p. 619, D. *το ἀρχὴ δὲ καὶ τὴν ἔργα ἵσχυον ἐν μεγάλῃ συνδυασματικῶν καὶ κεραινοῦντων οὐτοῦ τῆς ζωῆς. τὸ γὰρ ἐκείνου, ἀντιστοιχοῦν ὅτι εὐλαβοῦντος, καὶ τῶ κατὰ καὶ ἑβλόντι διέκρινον οὐδὲν τὸ χρηρὸν καὶ τὸ βασιλικὸν τοῦ ἥθους.* Sic ille locus scribendus.

Ad ultimum. Exempl. vetus habet: *ad ultimum.* BERN.

Potentiae, quae honoris causa etc. Totum hunc locum manifesta imitatione expressit LUCIUS IX, 193, seqq. nil belli iure proposcit: Quaeque dari voluit, voluit sibi posse negari. — Praetulit arma togae; sed pacem armatus amavit. Iuvit sumta ducent, iuvit dimissa potestas. Casta domus, luxuque carens, corruptaque nunquam Fortuna domini; ubi vide H. Grotium. Huc addenda, quae de eodem Velleio cap. 33: in appetendis honoribus immodicus, in gerendis verecundissimus: ut qui eos, ut libentissime iniret, ita finiret aequo animo; et, quod cupisset, arbitrio suo numeret, alieno deponeret.

Dux bello peritissimus. Lipsius scribit *belli*. Sed peritus aliquando cum ablativo construi, docent Gronov. ad

Gell. IV, 8, et Davis. ad Hirt. de B. Afr. 31.

In reconcilianda gratia. Rectissime Lipsius: *in reconciliata gratia.* Saepe gennadia et participia praeteriti passivi in libris antiquis permutantur, ut apud Liv. XXVIII, 17: *et in suam deum nomenque velut consummatum eius belli gloriam spectabant;* ubi si pro consummatum scripseris consummandam, nihil ad loci integritatem requiras.

In accipienda satisfactione facillimus. Quinctilian. Decl. CCCXXIII, p. 650: *Dii immortales, ut peccantibus graves, ita satisfaciuntibus faciles.*

Potentia sua nunquam etc. II, 130, de Livia: *cuius potentiam nemo sensit, nisi aut levatione periculi, aut accessione dignitatis.* Potentiam opponit impotentiae, ut Seneca Ep. 42: *qui subita et magna potentia impotenter utuntur.*

Pene omnium vitiorum expers. Ita Aldus Nepos scripsit pro *votorum*, quod est in edit. pr. II, 35: *omnibus humanis vitiis immunis.*

Civitate libera. Exempl. vetus habet: *in civitate libera.* BERN.

Cum omnes cives etc. Cicero Phil.

haberet pares, quemquam aequalem dignitate conspiceret. Hic a toga virili aduetus commilitio prudentissimi ducis parentis sui, bonum et capax recta discendi ingenium singulari rerum militarium prudentia excoluerat, ut a Sertorio Metellus laudaretur magis, Pompeius timeretur validius.

30. Tum M. Perperna praetorius, e proscriptis, gentis clarioris, quam animi, Sertorium inter coenam Osee interemit, Romanisque certam victoriam, partibus suis excidium, sibi turpissimam mortem pessimo auctoravit facinore. Metellus et Pompeius ex Hispaniis triumphaverunt: sed Pompeius hoc quoque triumpho, adliuc eques romanus, ante diem, quam consulatum iniret, curru urbem invecus est. Quem virum, quis non miretur, per tot extraordinaria imperia in summum fasti-

I, 14: *Ita erat vita, illa secunda fortuna, libertate esse parem ceteris, principem dignitate.*

Hicce toga. Exempl. vetus habet: *Hic a toga etc.* Is qui Velleium e vetusto descripsit, falsus est a litera in ecc. Nam ut in hoc, sic etiam in quibusdam aliis veterum codicibus a sic scribitur ex, quod iste pro ce syllaba asperxit. BYRER.

Aduetus commilitio. Lege unius litterae mutatione: *adsumtus commilitio.* Vellei. II, 32: *multis et praeclearis viris in id bellum adsumtis.* Ann. Marcell. XXVII, 6: *Gratianum in Augustum munere commilitium parvo.* In eodem verbo laborat Livius XXIV, 5: *Gelonem quendam, aequalem Hieronymi, et iam inde a puero in omnia familiaria iura aduetum;* ubi *adsumtum* scribendum esse, planissimum est. Si quis tamen in Velleio *aduetus* servare malit, non valde repugnet.

Prudentine celeriora, et a Sertorio. Exemplar vetus sic habet, ut potius legendum videatur: *prudentia celerior, ita ut a Sertorio.* BYRER. Ex editionis primae corruptissima scriptura, *prudentia celeriora, et a Sertorio*, Editor Basil. fecit: *prudentia excoluit, ut a Sertorio etc.* Nihil verius. Id igitur in textum recepimus, sed pro *excoluit* propius ad veteris scripturam ductus excoluerat scribentes.

Perperna. Edit. pr. *Perperna*, ut semper.

Gentis clarioris, quam animi. Contra II, 112: *qui vir animo etiam, quam gente nobilior.*

Osee. Ed. pr. *Etoscae.* Sed Pntennus, applaudentibus viris doctis, restituit verum nomen, *Osee*, quod dudum debuerat in contextu poni. Vide Wesselingium ad Antonin. Itiner. 391.

Ex Hispaniis triumphaverunt. Exemplar vetus habet: *ex Hispaniis triumphaverunt.* BYRER.

gium vectum, iniquo tulisse animo, C. Caesaris, in altero consulatu petendo, senatum populumque Ro. rationem habere. Adeo familiare est hominibus, omnia sibi ignoscere, nihil aliis remittere; et invidiam rerum non ad causam, sed ad voluntatem personasque dirigere. Hoc consulatu Pompeius tribunitiam potestatem restituit, cuius Sulla imaginem sine re reliquerat. Dum Sertorianum bellum in Hispania geritur, LXIII fugitivi e ludo gladiatorio Capua profugientes, duce Spartaco, raptis ex ea urbe gladiis, primo Vesuvium montem petiere, mox crescente in dies multitudine, gravibus variisque casibus adfecere Italiam. Quorum numerus in tan-

Vectum. Heinsius bene legit *evectum*. Sic semper Velleius et optimus quisque veterum in prosa oratione loquuntur.

Omnia sibi ignoscere. Sallust. Catil. 52: *qui mihi atque animo meo nullius unquam delicti gratiam fecissem, haud facile alterius lubrici malefacta condonabam*; ubi vide Cor-tium. Ex Sallustio similem sententiam effinxit Seneca Herc. Fur. 1267: *Veniam dabit sibi ipse, qui nulli dedit?*

Invidiam rerum non ad causam etc. Hoc est, res gestas aut gerendas odisse, non quod odio dignae sunt, sed quod geruntur a personis invis. Acidalius commodè comparavit II, 31: *Interdum persona, ut exemplo nocet, ita invidiam auget aut levat*; II, 8: *factaque ad consilium dirigebant*; ubi vide.

Tribunitiam potestatem. Ed. pr. *tribunitiam P.* per usitatam librariis notam.

Imaginem in iure reliquerat. Haec est editionis primae scriptura, ex qua Casaubonus ad Sueton. Caes. 5, fecisse videtur: *imaginem in Rep. reliquerat*. Sed Velleius potius suum ve-

lit, quod Editor Basil. reposuit: *imaginem sine re reliquerat*. Idque sequitur Menardus ad Cic. Verr. I, 45: *Imago, species, umbra, nomen, appellatio*, quoties rei opponantur, viri docti et hic et alibi prope ad fastidium demonstrant.

LXIII fugitivi. Lipsius malebat, *LXXIV fugitivi*, ut in Liv. Ep. 95; quem sequitur Mazoch. de Campan. Amphith. p. 171.

Gravibus variisque casibus affecere Italiam. Afficere casu etiam alii dixerunt. Seneca Cons. ad Marc. 2: *quae pari affecta casu, maiore damno, non tamen dedit longum in se malis suis dominium*. Solinus cap. 11: *Argivam classem vel Minervae ira, vel, quod certior prodit memoria, sidus Arcturi gravibus affecit casibus*. Sulpic. Sever. de Vita Martini, 21: *solicitos esse praecepit per cellulas singulorum, quisnam hoc casu fuisset adfectus*. Quem Wopkensis Misc. Observ. VIII, p. 41, Velleii imitatione sic locutum esse putat. At vero ne his quidem et aliis, quae in promptu sunt, exemplis impediatur, quominus in Velleio vere correxisse arbitrer elegantissimum Duke-

tum adolevit, ut qua ultimo dimicavere acie, XL a CCC hominum se romano exercitui opposuerint. Huius patratu gloria penes M. Crassum fuit, mox Reip. omnium principem.

31. Converterat Cn. Pompeii persona totum in se terrarum orbem, et per omnia maiore vi habebatur. Qui cum Cos. perquam laudabiliter iurasset, se in nullam

rum ad Flor. II, 18, 2: *gravibus varisque cladibus affecere Italiam*. Aliter enim Velleii aetate loquebantur, aliter, ne de Solino et Sulpicio Severo dicam, Senecae. Quid? si ne Seneca quidem hac loquendi forma usus est, sed cum maioris aetatis auctoribus scripsit: *quae pari afflictu casu, maiore damno*. Cicero pro Sull. 21: *In hoc tamen casu, quo afflictus inest*; ad Div. IX, 11: *eo casu, quo sum gravissime afflictus*. Hic si quis nobis ita occurrat, ut *afflictus* convenire casu, non *damno* dicat, ei legendam commendamus longam de hac forma digressionem Dorvillii ad Chariton. p. 395, seqq.

XL a CCC hominum. Sic edit. pr. cx quo Editor Basil. fecit, XL M. hominum. Drakenb. ad Liv. Ep. 97: LX M. hominum, alii aliter.

Mox Reip. omnium principem. Editor Basil. scripsit: *mox Ro. omnium principem*. Diximus ad Rutil. Ep. I, p. 53, nobis legendum videri: *mox romani nominis principem*; ut II, 128: *C. Marius sine dubitatione romani nominis habuere principem*. Reip. pro Ro. vetus codex etiam habet II, 28.

Et per omnia maiore vi habebatur. Hic locus quantopere Interpretum ingenia torserit, ex illorum annotationibus cognoscere licet. Equidem, veteris scripturae ductus secutus, sic le-

gendum censeo: *et per omnia homine maior existimabatur*; a qua lectione Editoris Basileensis conjectura, quam Aldus Nepos pro sua vendidit, non multum aberravit: *et pene homine maior habebatur*. Sic Velleium scripisse, aliis eius locis planissime intelligitur; II, 40, de hoc ipso Pompeio: *per omnia fortunam hominis egressus*; cap. 35, de Catone: *per omnia ingenio Diis, quam hominibus, propior*; cap. 130, de Livia: *per omnia ingenio Diis, quam hominibus, similior femina*; cap. 41, de Caesare: *animo super humanam naturam evehctus*. Quibus locis Velleius expressit Sallustium, ab Aldo Nepote laudatum, Jug. 92: *Numid. Marius magis, quam mortalem, timere*. Seneca Pater Suae. IV, p. 29: *magnus iste et supra humanae sortis habitus*; Lucan. VII, 594: *Iuris et humani culmen, quo aucta prestantur Egressus*. Claudian. de Laud. Stilichon. III, 40: *Sedus hic invidiae fines virtute reliquit, Humanumque modum*. Sed nihil ad Velleii verba propius accedit, quam iactanti Poetae locus Anthol. Lat. tom. I, p. 204: *Litore diverso Libyae clarissima longe Nomina vix ullo condita sunt tumulto. Magnus, et humano maior Cato. Homine, quod Velleio reddidimus, quam facile post omnia excidere poterit, sciunt, qui libros veteres tractarunt*.

provinciam ex eo magistratu iturum, idque servasset, post biennium A. Gabinus tribunus legem tulit, ut, cum belli more, non latrociniorum, orbem classibus, iam non furtivis expeditionibus, piratae terrerent, quasdamque etiam Italiae urbeis diripuissent; Cn. Pompeius ad eos opprimendos mitteretur; essetque ei imperium aequum in omnibus provinciis cum proconsulibus, usque ad quinquagesimum miliarium a mari. Quo senatusconsulto pene totius terrarum orbis imperium uni viro deferbatur. Sed tamen idem hoc ante biennium in M. Antonii praetura decretum erat. Sed interdum persona, ut

Ex eo magistratu. Vide Gronov. Observ. IV, 20, p. 321.

Furtivis expeditionibus. Sic *furtim* et *per latrocinia* iungit Sallust. Ing. 4.

Quasdamque etiam. Editor. Basil. *que* tanquam supervacaneum recidit. Male.

Quo senatusconsulto. Sic Editor Basil. Editio pr. *quo senatus Cos. I. Cuius* Observ. VII, 9, malebat, *quo plebiscito*, prudenter tamen addens: *nisi dixeris utrumque intervenisse.* Scilicet cum senatusconsultum plerumque legem praecederet, scriptores in eadem re modo SC. modo legem, modo utrumque ponunt. Exemplum aliud, ne longe abeam, ipse Velleius praebet II, 38: *Cyprus senatusconsulto facta provincia est.* Atqui alii scriptores *plebiscito*, quod ibi etiam Cuiacius reponi volebat, provinciam factam dicant. Recte atque ordine omnes. Sed ipse vir summus Observ. XV, 13, plura exempla senatusconsultorum, quibus idem quod legibus constitutum sit, collegit, ut, priores coniecturas ab eo repudiatas esse, facile appareat. Vide Vinc. Contarenus Var. Lect. I, 1, et I. A. Ernestum ad Tacit. Ann. XI, 25.

In M. Antonii praetura decretum erat. Davisius ad Cicer. Tusc. Disp. V, 21, coniecit: *M. Antonio praetori decretum erat.* At Io. Boherius ad eundem Cic. locum, ut minore mutatione, ita multo verius, scribit: *in M. Antonio praetore decretum erat.* Livius XXVI, 21: *hoc idem in Cn. Fulvii legionibus nuper decretum.* Cuius constructionis plura exempla dabimus ad II, 43. De hoc Antonio vide P. Manut. ac Cic. Divin. in Caecil. 17. Idem, aut C. Antonius, intelligendus in Iuvenale Sat. VIII, 105: *Inde Dolabella est, atque hinc Antonius, inde Sacrilegus Verres*, ubi sic Scholiastes: *Antonius trium Antoniorum corruptor, ille Sallustius, qui orae maritimae, qua romanum esset imperium, contrarius piratis. Hi omnes socios, et maxime Graecos, Asiaticos, ac Siculos, fortunis omnibus spoliaverunt. C. Antonius a Caesare accusatus.* Quod scholion, minus bene tentatum a I. Rutgersio Var. Lect. III, 17, sic corrigendum videtur: *Antonius, Triumviri Antonii pater, curator, ut ait Sallustius, orae maritimae, qua romanum esset imperium, contra piratas.* De M. Antonio Sallustium et

exemplo nocet, ita invidiam auget, aut levat. In Antonio homines aequo animo passi erant. Raro enim invideatur eorum honoribus, quorum vis non timetur. Contra in iis homines extraordinaria reformidant, qui ea suo arbitrio aut deposituri, aut retenturi videntur, et modum in voluntate habent. Dissuadebant optimates: sed consilia impetu victa sunt.

32. Digna est memoria Q. Catuli cum auctoritas, tum verecundia: qui cum dissuadens legem, in concione dixisset, esse quidem praeclarum virum Cn. Pompeium, sed nimium iam liberae reip., neque omnia in

Historia egisse, clarum est ex fragmentis apud Ascon. ad Cic. Verr. I, 23, et Non. Marcell. p. 366. De Q. Antonio, a Caesare accusato, quem Scholiastes cum M. Antonio confundit, vide quos laudat Wesseling. Observ. II, 18.

In Antonio. Sribendum: *Id in Antonio*, quod Heinsius quoque vidit.

Modum in voluntate habent. II, 45: *qui neque dicendi, neque facienda ul- lum, nisi quem vellet, noxet modum.*

Nimium iam liber aere reip. Alias, *nimum iam liberae reip.* RHEMAN. Exempl. vetus sic habet: *nimum iam liber aere.* Mirum est, si me literarum coniectura hoc loco fallit. Nam ex aere sic coniecto legi debere: *nimum iam libere imperaret reip.* etc. Quod si cui haec nostra coniectatio non placuerit, habeat is occasionem quaerendae melioris. BYRN. Burerium secutus Vascosanus elidit: *Sed nimum iam libere imperare reip.* Nihil certius Rhenani emendatione. Livius, exemplo simillimo, III, 9: *maxime in consulare imperium, tanquam nimum, nec tolerabile liberae civitati, invehatur.* Tacit. Hist. III, 52: *quippe nimium iam Antonius.* Quam elegan-

tissimam loquendi rationem copiose illustrant Interpretes ad Liv. VI, 11, et quos laudat Burn. ad h. l. *Nimius* cum dativo etiam iungit Silius XV, 708: *gelido nunc flumine soles Frangebat nimios pecori.* Ceterum Vel-leius totum hunc locum duxit e Cicerone pro L. Manil. 20: *Cum Catulus ex vobis quaereret, si in uno Cn. Pom- peio omnia poneretis, si quid eo factum esset, in quo spem essetis habituri: cepit magnum suae virtutis fructum, ad dignitatis, cum omnes prope una voce, in ipso vos spem habituros esse, dixistis.* Quamquam etiam sumere potuit a Sallustio suo, quem eandem rem Historiarum quinto narrasse, I. Douza solleter coniecit ex his eius verbis Fragm. p. 75: *Nam si Pompeio quid humani evenisset. Non iniucundum fue- rit, aliorum etiam narrationes com- parasse.* Valer. Max. VIII, 15, 9: *Cum populus Ro. a Catulo pro rostris interrogaretur, si in uno Pompeio Ma- gno omnia reponere perseverasset, ab- sumpto illo subito casus incursus, in quo spem esset habiturus: summo consensu acclamavit, In te; ubi ista, absumpto illo subito casus incursus, quam putida sunt praeter vetusta aliorum, quos modo*

uno reponenda: adiecissetque, si quid huic acciderit, quem in eius locum substituitis? subclamavit universa concio, Te, Q. Catule. Tum ille victus consensu omnium, et tam honorifico civitatis testimonio, e concione discessit. Hic hominis verecundiam, populi iustitiam mirari libet: huius, quod non ultra contendit; plebis, quod dissuadentem, et adversarium voluntatis suae, vero testimonio fraudare noluit. Per idem tempus Cotta iudicandi munus, quod C. Gracchus ereptum senatui, ad equites; Sulla ab illis ad senatum transtulerant, aequaliter inter utrumque ordinem partitus est. Otho Ro-

laudavimus, simplicitate! Plutarch. Pompei. p. 632, Β. Κάτλου δὲ κατὰ τοῦ νόμου προΐσθόντες, πολλὴν μὲν αἰσχύνην οὗτος ὁ δῆμος ἐσυχίαν παρίσχειν. ἰσὺ δὲ καλλὰ μετὰ τιμῆς ἀνισιθόνως ἐπὶ τοῦ Παμπηίου διελθόν, συνισθύνει φειδισθαι, καὶ μὴ προβάλλειν τὸν τοιοῦτον ἄνδρα νινθόνους ἐκαλλήλους καὶ πολέμοις. ἢ τινα, εἴκιν, ἔστιτι ἄλλον, ἂν ἀπολίσχετι τοῦτον: ἢ μίᾳς γνώμης ὑπερῶν ἦσαν ἅπαντες, Σικυτών. Dio Cass. XXXVI, p. 98: Κάτλου δὲ ἰσχυρότερος πρὸς τὸν δῆμον, ἢν ἐκ ταῦτα ἐπεμνησθῆς ἐξαλλῇ, τίνα ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ παρὰ τὴν ἀναγκαιότητα εὐρήσεται; ὁ δὲ μίλος σύμπατος, ὥσπερ ἀπὸ συγκριμένου τιπὸς ἀνιθόχου ἰσὺν, Σί. Comparandus etiam alter locus Sallustii Fragm. p. 976: *Verum, Quirites, antea singuli cives in pluribus, non in unocuncti praesidia habebatis: neque mortalium quisquam dare, aut eripere talia unus poterat.*

Substituitis. Pro *substitutis*, praesens pro futuro, ut saepe. Vide Drakenb. ad Liv. III, 56. Quod non animadvertentes Vascosanus et alii, *substituitis* ediderunt.

Per idem tempus. Tales formulae in Historicis pinguius, sive populari quadam ratione capiendae sunt. Ne-

que enim Velleius nescire potuit, Legem Aureliam biennio ante, Pompeio et Crasso Coss. latam esse. Id annotare visum est propter P. Manutium, qui de Legib. cap. 15, minus considerate scribit: Videtur Paterculus, nisi mendosi libri sunt, neque tempus, neque sententiam huius legis perfecte novisse. De sententia tamen, mox se revocat ipse Manutius.

Inter utrumque ordinem. Cotta quidem lege sua iudicia inter tres ordines, senatum, equites, et tribunos aerarios communicarat. Sed scriptores saepe tribunorum aerariorum mentionem omittunt, ut Velleius h. l., Cicero pro Cluent. 43, 47, et Scoliastes ad Cic. Act. I in Verr. 1, non quod tribuni aerarii equitum nomine comprehenduntur, ut perperam scribit Ant. Augustinus de Legib. v. *Aurelia*; aut quod tribunorum ordo non numeratur, ut sexta classis census Tulliani, quae Cl. Ernesti est opinio Ind. Legum v. *Aurelia*; sed quod ex re, quae potiores partes continet, tota res appellatur. Vide de hac iudiciorum translatione praeclare disputantem Dukerum ad Liv. Epit. 97.

Et Horoscium. Alias, et *Horoscium*,

scius lege sua equitibus in theatro loca restituit. At Cn. Pompeius, multis et praeclaris viris in id bellum adsumptis, descriptoque in omnis recessus maris praesidio navium, brevi, inexuperabili manu terrarum orbem liberavit, praedonesque per multa, a multis locis victos, circa Ciliciam classe adgressus fudit ac fugavit. Et, quo maturius bellum tam late diffusum conficeret, reliquias eorum contractas, in urbibus, remotoque mari loco, in certa sede constituit. Sunt qui hoc carpant. Sed quamquam in auctore satis rationis est, tamen ratio quemli-

BYRN. Turpi vitio prima editio: ut Horoscus. Non longe a vero abfuit Editor Basil. legens, ut Roscius. Sed Claud. Pulemius, una tantum litera mutata, verissime scripsit: *Otho Roscius*. Verbo restituit, quo Velleius usus est, etiam in hac lege commemoranda his utitur Cicero pro Muren. 19, ut credibile sit, quod Putcanus suspicatur, equites aliquando ante hanc legem separatis a plebe locis sedisse. A qua ratione se non alienum proficitur doctissimus Ernestus Ind. Legg. v. *Roscia*. Sed quod idem addit, forte restituit intelligi posse praestitit, exemplis ostendendum erat, Ciceronem et aequales sic locutos esse.

In omnes recessus maris. Vide Flor. III, 6, 11, et ibi Duker.

Per multa, a multis locis victos. Alius, *ac multis locis victos*. BYRN. Editor Basil. fidenter, ut solet, vocem praedia inculcavit: *per multa praedia multis locis victos*. Quem omnes Editores imitati sunt inde ab Aldo Nepote usque ad Burmannum. Mihi satius visum est, corruptam lectionem in textu relinquere, quam vanas eruditorum hominum coniecturas dare.

Reliquias eorum contractas. Lipsius hunc locum minus bene comparavit cum Seneca Ep. 94, p. 453: *Ne Cn.*

quidem Pompeio externa bella aut domestica, virtus aut ratio mactabat: sed insanus amor magnitudinis falsae, modo in Hispaniam et Sertorianae arma, modo ad colligendos piratas, ac maria pacanda rapiebat. Aliud est colligere piratas, sive in unum locum cogere, ut omnes simul capias; aliud contrahere piratarum reliquias, ut in certa sede, procul a mari constitutas. Rectius Lipsius verbum colligendos vindicasset ex Plutarcho in Pompei. p. 632. E. et Floro III, 6, 11.

Remotoque mari loco. Editor Basil. intrusit praepositionem: *remotoque a mari loco*. Quam saepe omitti, notissimum est. Cicero Orat. 2: *ne epifeces quidem se artibus suis removerunt*, Sueton. Tib. 42: *quasi civitatis oculis remotus*, ubi plura interpretes.

Quonquam in auctore satis rationis est. Cicero Tusc. Disp. I, 21: *Et enim rationem Plato nullam adferret (vide quid homini tribuam) ipsa auctoritate me frangeret*. Plin. I, Ep. 8: *obsequar consilio tuo, cuius mihi auctoritas pro ratione sufficit*.

Tum ratio quemlibet. Sic edit. pr. Sed sequimur Editorem Basil. pro tum scribentem tamen. Quae particulae quoties in compendiaris scribendi ratione permutantur, nemo nescit.

bet magnum auctorem faceret. Data enim facultate sine rapto vivendi, rapinis arcuit.

33. Cum esset in fine bellum piraticum, cum et L. Lucullus, (qui ante septem annos ex Cos. sortitus Asiam, Mithridati oppositus erat, magnasque ac memorabiles res ibi gesserat, Mithridaten saepe multis locis fuderat, egregia Cyzicum liberarat victoria, Tigranen regum maximum in Armenia vicerat, ultimamque bello manum petie magis noluerat imponere, quam non potuerat, qui alioqui per omnia laudabilis, et bello pene invictus, pecuniae expellebatur cupidine) idem bellum adhuc administraret, Manilius, trib. pleb. semper venalis, et alienae minister potentiae, legem tulit, ut bellum Mithridaticum per Cn. Pompeium administraretur. Accepta ea, magnisque certatum inter imperatores iurgii: cum Pompeius Lucullo infamiam pecuniae, Lucullus Pompeio

Loci sensus, ni fallor, hic est: Et si nulla facti ratio appareret, Pompeius tamen, qui id fecit, existimandus est idoneus rationes, quare sic faceret, habuisse. Atqui ratio tam bona est, ut, quicumque idem fecisset, magnus pulcherrimae rei auctor futurus esset.

Rapinis arcuit. Omissis pronomina eos, exemplo optimorum scriptorum. Vide Interpretes ad Liv. XXIII, 15.

Cum esset in fine bellum piraticum. Laurentius Santenius, vir ingenio et eruditione praestanti, emendabat: *Cum esset in fine bellum Mithridaticum.* Recte et historiae congruenter. Nam piraticum bellum iam finitum erat, cum Nautilus legem suam ferebat: in fine erat Mithridaticum.

L'x Cos. Pessime Vasconius, ex *Sc. Pecuniae expellebatur cupidine.* In verbo *expellebatur* corrigendo omnes Interpretes, alius alio infelicius, ingenium sunt experti. Repone: *pecu-*

niae exercebatur cupidine. Exquisita loquendi forma est, *exerceri cupidine*, pro vexari, agitari, quam Velleius, ut alias multas, duxit e Sallustio Catil. 11: *Sed primo magis ambitio, quam avaritia, animum hominum exercebat*; quod Ausonius Grut. act. p. 705 imitatur: *Sunt quos exercet ambitus.* Pseudo-Sallust. de Rep. ord. II, 12: *Sed me illa magis cupido exercet.* Posset hanc coniecturam pluribus exemplis confirmare, si, quae Ierem. Marklandus Epist. Crit. p. 115, plena manu dedit, repetenda putarem.

Infamiam pecuniae. Nihil sollicitandum. *Infamia pecuniae* est infamia collecta ex pecuniae cupidine, ut *infamia II. legionum* apud Caesar. de B. C. I, 4, infamia, quam Pompeius sibi contraxerat ob duas legiones interceptas. Avaritiam in Lucullo etiam notant Seneca Pater Contr. IV, 25, p. 308, et Plutarch. in Vita p. 614, E.

interminatam cupiditatem obiiceret imperii, neuterque ab eo quod arguebatur, mentitus argui posset. Nam neque Pompeius, ut primum ad rempublicam adgressus est, quemquam animo parem tulit: et in quibus rebus primus esse debebat, solus esse cupiebat. Neque eo viro quisquam aut alia omnia minus, aut gloriam magis concupiit? in adpetendis honoribus immodicus, in gerendis verecundissimus: ut qui eos, ut libentissime iniret, ita

Ne uterque ab eo quod arguebatur. Melius, si leg. *nec uterque*. RHENAN. Exempl. vet. habet: *neuterque ab eo quod arguebatur* etc. Vt autem facile ex *neuterque ne uterque* fit, si divisaris; sic rursus ex *ne uterque* divisio facile *neuterque* fit, si commiseris. BYRER. Editor Basil. scripsit: *neuterque ab eo quo arguebatur*. Clarius erit, si legeris: *neuterque ab eo, quem arguebat*, etc. Sed accesserim Grutero, verba, *ab eo quod arguebatur*, tantquam glossema, delenti.

Ut primum rempub. adgressus est. Exempl. vetus habet: *ut primum ad rem P. adgressus est*. BYRER. Vt hic Rhennanus, sic alibi librarii praepositionem *ad* in verbi *adgredi* constructione omiserunt. Vide interpretes ad Liv. I, 42.

Quenquam animo parem tulit. Diximus ad II, 27, legendum videri: *quenquam magnitudine parem tulit*. Hanc Pompeii ambitionem Velleius alio atque alio modo expressit. II, 29: *nisi ubi vereretur, ne quem haberet parem*. Ibid. indignari, *quenquam aequalem dignitate conspiceret*; quod simillimum est verbis Caesaris de eodem Pompeio, de B. C. I, 4: *neminem secum dignitate exaequari volebat*. Seneca Cons. ad Marc. 14: *In oculis erat iam Cn. Pompeius, non aequo laturus animo quemquam alium esse in*

Rep. magni. Qui Senecae locus similitudine sua facit, ut nunc pronior sim in sententiam Lipsii, elapsam vocem revocantis: *neque Pompeius — quemquam aequo animo parem tulit*. Velleium, ut saepe, ob oculos habuit Lucan. I, 125: *Nec quenquam iam ferre potest, Caesarve priorem, Pompeiusve parem*. Quod bene observatum comperio a I. Nic. Loënsi Epiphyl. IX, 20. Lucanum imitatus est Florus IV, 2, 14: *Nec Caesar ferebat parem, nec Pompeius superiorem*; item Dio Cass. XLI, p. 296: *Περικλῆς μὲν, οὐδὲν δὲ ἀνθρώπων διότιτος, Καίσαρ δὲ, καὶ πῶτος πάντων αὐτὸν ἠνέχοντο*. Quae loca tametsi magnam partem ab Acidalio ad h. l. H. Grotio ad Lucan. I. c. et Cortio ad Sallust. de Rep. ord. I, 2, laudata scio, tamen quod et Velleium illustrent, et, quot modis una eademque res expressa sit, ostendunt, iterum apponenda existimavi.

Primus esse debebat. Forte: *primum esse decebat*.

Aut alia omnia minus etc. Colorem duxit e Sallustio apud Donat. ad Terent. Phorm. I, 3, 18: *Modestus ad omnia alia, nisi ad dominationem*.

Ut libentissime iniret etc. Hinc sumsit Lucanus IX, 200: *Iuvit sumta ducem, iuvit dimissa potestas*. Vide quae annotavimus ad II, 29.

finiret aequo animo; et, quod cupisset, arbitrio suo sumeret, alieno deponeret. Et Lucullus, summus aliqui vir, profusae huius in aedificiis convictibusque et apparatus luxuriae prius auctor fuit. Quem ob iniectas moles mari, et receptum suffossis montibus in terras mare, haud infacete Magnus Pompeius Xerxen togatum vocare assueverat.

34. Per id tempus a Q. Metello Creta insula in P. R. potestatem redacta est. Quae ducibus Panare et Lasthe-

Quod cupisset, arbitrio suo numeret. In textum admisimus elegantem Acidalii correctionem, distinctionemque: *quod cupisset, arbitrio suo sumeret.* Edit. pr. *quod cupisset arbitrio suo sumere.*

Et Lucullus. 1. Editor Basil. et obiecit: Acidalius in *et* mutavit. Vide ad II, 4.

Huius — luxuriae. Pro luxuriae, quae nunc est, ut explicimus ad I, 11, p. 44. Athenaeus VI, p. 274, F. τῆς δὲ πολυτελείας τῆς οὖν ἀμαρτυρίας πρῶτος ἐγχεῖν ἐβόησε Διόκλητος.

Iniectas moles mari. Veterum loca, quibus haec Luculli et aliorum luxuria notatur, dedit Gronovius Diatr. Stad. cap. 39, p. 252. Corruptus est in huius rei narratione Plinius H. N. II, 63: *In maria iacitur (terra) aut, ut freta admittamus, eroditur aquis. Ferro, ligno, igne, lapide, fruge, omnibus cruciatur horis.* Lege et interpunge: — *aut, ut freta admittamus, effoditur. Aquis, ferro, ligno, igne, etc.* XVII, 8: *quacunque terra infra tres pedes effossa.* Eodem modo interpungebat, eruditur scribens, I. Bohemius ad Petron. Curia. de B. C. p. 122.

Haud infactae. Puto lrg. *infacete, vel infestive.* RHEXAN. Optime Rhenan. *infacete* facit ex *infactae*, transpo-

sitis tantum literis, nulla mutata. Idque Editor Basil. recepit. II, 83, *haud absurde.*

Xerxen togatum. Edit. pr. *Xersen*, frequenti errore literae *s* pro *x* positae. Pompeium quoque huius dicti auctorem edit Plinius H. N. IX, 54: *Lucullus exciso etiam monte iuxta Neapolim maiore impendio, quam villam exaedificaverat, euripum et maria admisit: qua de causa Magnus Pompeius Xerxen togatum eum appellabat.* At Plutarchus in Lucullo p. 518, D., idem dictum Tiberoni Stoico, qui per actatem ne videre quidem potuit Lucullum, tribuit: τὸ δ' ἐν τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἐπὶ Νίνου πόλεω ἔργον — ἡ Στρατιὴ Τροβίρων διενέμμετος, Ζήρην αὐτὸν ἐν ταῖς τοῖς ἀρχαίοις. Sic ille locus castigandus. Vulgo, *de ταῖς τοῖς.* 'Εν ταῖς τοῖς, sicut in toga apud Latinos, est togatus. De qua vi praepositionis *in* videndus T. Hemsterhusius ad Aristophan. Schol. in Plutarchum p. 379. Sed nullas Plutarchi, accuratissimi scriptoris, in tempore error est. Quippe pro ἡ Στρατιὴ Τροβίρων nulla fere literarum mutatione scribendum ἡ στρατιὴ Τροβίρων. Intellegitur L. Aelius Tiberio, historiae scriptor, Luculli aequalis, de quo vid. de Vossium de Hist. Lat. I, 12.

nè, XXIII milibus iuvenum coactis, velocitate pernicious, armorum laborumque patientissimis, sagittarum usu celeberrimis, per triennium romanos exercitus fatigaverat. Ne ab huius quidem usura gloriae temperavit animum Cn. Pompeius, quin victoriae partem conaretur vindicare. Sed et Luculli et Metelli triumphum, cum ipsorum singularis virtus, tum etiam invidia Pompeii apud optimum quemque fecit favorabilem. Per haec tempora M. Cicero, qui omnia incrementa sua sibi debuit, vir novitatis nobilissimae, et, ut vita clarus, ita ingenio maximus, qui effecit, ne quorum arma viceramus, eorum ingenio vinceremur, Cos. Sergii Catilinae, Lentulique, et Cethegi, et aliorum utriusque ordinis vi-

Armorum laborumque patientissimi. II, 105: *militarium officiorum patientem.* Sallustiana formula, Catil. 7: *juvenis simul laboris ac belli patiens erat.* Iug. 44: *exercitus neque periculi, neque laboris patiens.*

Ab huius quidem usurae gloria temperavit. Forte ab huius quidem usura gloriae vix temperavit. RHENAN. Edit. pr. ab huius quidem usurae gloria temperavit. Bene Rhenan. legit: *usura gloriae.* Cetera Editor Basil. melius sic: *Ne ab huius quidem usura gloriae temperavit etc.* Nam particula *quidem* manifesto indicio est, ne intercidisse.

Quia victoriae. Est e correctione Editoris Basil. Edit. pr. *qui victoriae.*

Fecit favorabilem. II, 40: *Cuius reditum favorabilem opinio fecerat.*

Qui omnia incrementa sua sibi debuit. Sive ex se ortus, ut eleganter Cicero se ipsum et similes non uno loco vocat; pro Planc. 27: *ego huc a me ortus et per me nixus adscendi.* Phil. VI, 6: *quem vos a se ortum, hominibus nobilissimis, omnibus honoribus, praetulistis.* Tacit. Ann. XI, 21:

Curtius Rufus videtur mihi ex se natus. Quinctilian. Decl. III, 19: *apud quem maximum est, ex se coepisse.* Eumen. Praeg. Constant. 3: *magnum est, ab se projectum ad maxima pervenire.* Similiter a Cicerone dicitur homo per se cognitus, Catil. I, 11: *quite, hominem per te cognitum, nulla commendatione maiorem, etc.* Brut. 25: *qui summos honores, homo per se cognitus, sine ulla commendatione maiorem est adeptus.*

Qui effect. Oudendorp. in marg. libri sui scribebat, *quique.* Ita cop. seq. et II, 117.

Ne quorum arma viceramus etc. Hoc elegantissimum dictum effinxit ex illo ipso, quem laudat, Cicerone Brut. 73: *Magnifice te a Caesare laudatum puto, quem non solum principem atque inventorem copiae duxerit, quae erat magna laus, sed etiam bonae meritis de populi romani nomine et dignitate.* Quo enim unovincebamus a victa Graecia, id aut ereptum illis est, aut certe nobis cum illis communicatum.

Utriusque ordinis. Exempl. vet. ha-

rorum coniurationem singulari virtute, constantia, vigilia, curaque aperuit. Catilina metu consularis imperii urbe pulsus est. Lentulus consularis et praetor iterum, Cethegusque, et alii clari nominis viri, auctore senatu, iussu Cos. in carcere necati sunt.

35. Ille senatus dies, quo haec acta sunt, virtutem M. Catonis, iam multis in rebus conspicuam atque praenitentem, in altissimo luminavit. Hic genitus proavo M. Catone, principe illo familiae Portiae, homo Virtuti similimus, et per omnia ingenio diis, quam hominibus pro-

bet: *utrius ordinis*. BYRER. Viri docti vitiosae scripturae *utrius* pro *utriusque* praesidium quaerunt ex Quadrigario apud Gell. IX, 13, et Livio XXVI, 39. Frustra. Nam meliores libri utroque loco habent *utroque*, probantibus Gronovio et Drakenborchio.

Coniurationem — eripuit. Sic edit. pr. At verissime Editor Basil. *coniurationem — aperuit*. Sallust. Catil. 40: *eo praesente coniurationem aperit*. Cicero pro Sull. 2: *Tu enim investigasti, tu patefecisti coniurationem*.

Metu imperi. Exempl. vet. habet: *metu consularis imperi*. BYRER.

Ille senatus dies, quo haec acta sunt. Non dubito, quin verba, *quo haec acta sunt*, ex Grammatici alicuius interpretatione in textum irrepserint. Nam *dies* nude et simpliciter dicitur pro actis alicuius diei; II, 86, de pugna Actiaca: *Quid ille dies terrarum orbi praestiterit*. Vim exemplorum congesse runt Graevius ad Cicer. pro Sext. 36, et Drakenborch. ad Liv. XLII, 67, in quorum nullo tale additamentum reperias.

In altissimo luminavit. Alias, *altissime inluminavit*. RHEN. Placet mihi coniectura Rhenani. *In* natum est ex *m* vocis praecedentis, ut multis

locis apud Velleium. *Altissime inluminavit* dicitur, ut *excelsissime floruit* I, 6, quod bene comparavit Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 44. Eodem modo cepit Oudeendorp. ad Appulei. Met. VI, p. 411. *Inluminare*, non *luminare*, semper dicit Velleius, e. g. II, 18: *horum silenti Mytilenaeorum perfidia inluminavit*. Quae verba saepe a librariis permutari, docet Iuretus ad Symmach. IV, 71.

Homo virtuti simillimus. Exempl. vet. habet: *non virtuti simillimus*. Sed (ut sunt varia chirographorum genera) suspicor librarium *homo* sic *ho* scriptum pro *non* aspexisse: nam si aspirationis caudam quam sursum erectam habet, non longule in altum protraxeris, *n* esse cuivis non penitus introspectienti videtur. BYRER. *Virtuti* litera maiuscula edi iussimus, ut Dea Virtus, cuius etiam templum Romae erat, intelligatur. Vide Burn. Misc. Obs. VIII, p. 377.

Diis, quam hominibus propior. Saepe veteres hac formula utuntur in eximia quadam ingenii aut virtutis praestantia declaranda. II, 130, loco simillimo: *per omnia Deis, quam hominibus similior femina*. Plautus Pseud. V, 1, 13: *in hoc omnes venustates sunt*:

pior, qui nunquam recte fecit, ut facere videretur, sed quia aliter facere non potuerat; cuique id solum visum est rationem habere, quod haberet iustitiam: omnibus humanis vitiis immunis; semper fortunam in sua potestate habuit. Hic trib. pleb. designatus, et adhuc admodum adolescens, cum alii suaderent, ut per municipia Lentulus coniuratique custodirèntur, pene inter ultimos interrogatus sententiam, tanta vi animi atque ingenii invecus est in coniurationem, ut ardore oris orationem omnium lenitatem suadentium, societate consilii suspectam fecerit: sic impendentia ex ruinis incendiisque urbis, et commutatione status publici pericula exposuit, ita consulis virtutem amplificavit, ut uni-

Deis proximum esse arbitror. Cicero pro Marcell. 3: Haec qui faciat, non ego cum summis viris comparo, sed simillimam Deo iudico. Sil. Ital. XI, 170: Novi Deo animas similes et peccata magnis Nunquam angusta malis. Praeter Heinsium ad h. l. videndi fuerunt ad Symmach. X, 27, et Markland. ad Stat. Silv. V, 2, 170.

Nunquam recte fecit, ut facere videretur. Habet a Sallustio Catil. 54, ubi de hoc ipso Catone dicitur: esse, quam videri, bonus malebat, unde etiam audivit Sulpic. Sev. Ep. II, 30: sancta magis esse, quam videri, stude. Nisi forte Vellri. haussit ex communi fonte, Aeschilo S. C. Theb. 558: Οὐ γὰρ ἀνὴρ ὁπάζει, ἀλλ' εὖναι σῖναι. Vide Cl. Ernestum ad Xenophont. Memorab. I, 7, 1. Mox pro potuerat Edit. Bas. bene scripsit poterat.

Quod haberet iustitiam. Sic Editor Basil. correxit. Edit. pr. quod haberet instituit.

Omnibus humanis vitiis immunis. Lucan. II, 257, de hoc ipso Catone: quid tot durasse per annos Profuisset immunem corrupti moribus aevi?

Semper fortunam in sua potestate habuit. Huius dicti explicationem peto a Platone Menex. p. 4c8. E. vel e Cicerone, qui Platonica vertit, Tuscul. Disp. V, 12.

Hic trib. pleb. designatus. Exempl. vet. habet: Hic TR. PL. designatus est. BYRER. Vossius ex est, quod Rhe-nan. omiserat, bene et fecit: et adhuc adm. adol.

Et ardore oris — suspectam fecerit. Est e correctione certa Editoris Basil. Editio pr. et ardore oris — suspectam fecit.

Ita consilii virtutem amplificavit. Exempl. vet. habet: ita consilii virtutem amplificavit. BYRER. Editor Basil. pro consilii vel consilia scripsit consulis. Nihil verius. Errantes in hoc loco tractando Interpretes in viam reducere potuissent Cicerone, cuius de hac ipsa re memorabilis est locus ad Attic. XII, 21: Cur ergo in sententiam Catonis? quia verbis luculentioribus, et pluribus rem eandem comprehenderat. Me autem Brutus laudat, quod reu-terim, non quod potest fecerim, quod exhortatus sum, quod denique ante quam

versus senatus in eius sententiam transiret, animadvertendumque in eos, quos praediximus, censeret; maiorque pars ordinis eius Catonem prosequerentur domum. At Catilina non segnius conata obiit, quam sceleris conandi consilia inierat. Quippe fortissime dimicans, quem spiritum supplicio debuerat, proelio reddidit.

36. Consulatu Ciceronis non mediocre adiecit decus natus eo anno divus Augustus, abhinc annos LXXXII, omnibus omnium gentium viris magnitudine sua inducturus caliginem. Iam pene supervacaneum videri potest, eminentium ingeniorum notare tempora. Quis enim ignorat, diremptos gradibus aetatis floruisse hoc tempore Ciceronem, Hortensium, saneque Crassum, Catonem,

consulerem, ipse iudicaverim. Quae omnia, quia Cato laudibus extulerat in coebim, perscribendaque censuerat; ideo in eius sententiam est facta discessio. Quem locum Graevius etiam Heinsio suggestit Syll. Epist. IV, p. 378.

Vota obiit. Exempl. vet. habet: nota obiit. BYNER. Nihil est, quod Rheanus de coniectura dedit, vota obiit. Pulchre Acidalius ex nota fecit conata. Quod ipse Velleius confirmat, II, 29: magna ausus, magnificeque conata ex ecutus. Accius apud Non. Marcell. p. 202: Ego incipio, conata exequar. Nepos Dione 8: ne prius consilium aperiretur suum, quam conata perfecisset. Vide Drakenh. ad Liv. XLII, 11.

Quem spiritum supplicio debuerat, proelio reddidit. Ita ex ingenio Editor Basil. restituit. Edit. pr. mendose: quem spiritum supplicio debuerat, supplicio reddidit. Vere sic emendatum esse, clarum est ex simili loco, II, 119: auctor deditionis supplicio, quam proelio, mori voluit. Calpurn. Flacc. Decl. 19: quompius spiritum, quem

fortunae meae debeo, patriae profundam, quod Burmann. ex hoc Vellei loco expressum putat. Sed et Velleius et Calpurnius imitati sunt Ciceronem PhilaX, 10: Non est viri, minimeque romani, dubitare, eum spiritum, quem naturae debeat, patriae reddere. XIV, 12: O fortunata mors quae naturae debita, pro patria est potissimum reddita! Ceterum Burmannus, locutionem, spiritum proelio reddere, damnans, incidit in plagas adversarii, Wopkensis Misc. Obs. VIII, p. 46; IX, p. 258; et ad Justin. XXXIX, 4, unde ne per argutias quidem, quas protulit Misc. Obs. VIII, p. 378, se explicare potuit.

Magnitudine sua inducturus caliginem. Sinuillimus locus Quinctiliani X, 1, p. 500: Menander omnibus eiusdem operis auctoribus abstulit nomen, et fulgore quodam suae claritatis tenebras obluait.

Diremptos. Exempl. vet. habet direptos. BYNER.

Saneque Crassum. Editor Basil. ineptissime: senemque Crassum. Recte

Sulpitium; moxque Brutum, Calidum, Coelium, Calvum, et proximum Ciceroni Caesarem; eorumque velut alumnos, Corvinum ac Pollionem Asinium; aemulumque Thucydidis, Sallustium, auctoresque carminum, Varronem ac Lucretium, neque ullo in suspecti operis sui carmine minorem Catullum. Pene stulta est inhaerentium oculis ingeniorum enumeratio: inter quae maxime nostri aevi eminent princeps carminum, Virgilius, Rabiriusque, et consecutus Sallustium Livius, Tibullus-

Aldus Nepos, sive Puteanus, vidit, in depravata scriptura *saneque* latere *Antonium*, cuius mentio nullo modo praetermitti a Velleio poterat.

Catonem. Idem Aldus praeclare emendat, *Cottam*. Cicero Brut. 97: *Antonius, Crassus, post Cotta, Sulpitius, Hortensius, nihil dico amplius*. Orat. 3o: *Atqui, si Antonio Crassus eloquens visus non est, aut sibi ipse: nunquam Cotta visus esset, nunquam Sulpitius, nunquam Hortensius*.

Coelum. Edit. pr. *Caclium*, ut semper in hoc nomine variatur. Diversas gentes esse *Coeliam* et *Cacliam*, putat Iac. Perizonius Diss. de Num. Consular. p. 593.

Varronem. Intellige *Atacinum*, interpretem Apollonii Rhodii, de quo Vossius de Histor. Lat. I, 16.

In suspecti operis sui carmine. Pro suspecti Lipsius rectissime legit *suscepti*. Columella IX, 2: *consummatio susceptae professionis*. Lactant. VI, 1: *Quod erat officium suscepti muneris*; ubi codex Duisburg. cuius variantes penes me sunt: *Quod erat officium suscepti operis et muneris*. Hoc ut clarum est, ita explicari mihi velim, quid sit *suscepti operis carmen*? Equidem nihil melius invenio sagacissimi Marklundi coniectura Epist. Crit. p. 12: *in suscepti operis sui forma*. Ita mox: *perfe-*

ctissimi in forma operis sui. Malim tamen, abiecto *sui*, quod ex altero loco inculcatum videtur, et iure displicebat Heinsio: *in suscepti operis forma*. Frequens apud Velleium *operis forma*, ut II, 49, 66, 96: *operis modus* II, 29. Cuius imitatione Sulpic. Sev. I, 20, a Burrin. laudatus: *Nos enim suscepti operis modum custodientes, solam historiam persequimur*. *Carmine pro forma* librarius scripsit, oculis ad vicinum *curminum* aberrantibus, ut cap. praec. per eundem errorem *supplicio* pro *proclio*.

Catullum. Edit. pr. *Catulum*.

Principes carminum. Exempl. vet. habet: *princeps carminum Vergilius*. BYER.

Rabiriusque. Puteanus legebat, *Fabiriusque*: quod placet Marklando Epist. Crit. p. 14; Perizonius, *Horatiusque*. Sane Horatium, et perfectissimum in forma operis sui, et vero tam in domo Augusta gratiosum, ab eiusdem domus adulate praetermissum esse, vix credibile videatur. Dicerem, eius nomen excidisse, nisi Propertium quoque praeteritum viderem. Rabirius autem locum suum facile tuetur testimonio Ovidii IV, ex P. 16, 5: *ma-gnaque Rabirius oris*: ubi iocularis error est Burmanni, titulum orationis Ciceronis, *Rabirius, qui perduellionem*

que, et Naso, perfectissimi in forma operis sui. Nam vivorum ut magna admiratio, ita censura difficilis est.

37. Dum haec in urbe, Italiaque geruntur, Cn. Pompeius memorabile adversus Mithridaten, qui post Luculli profectionem magnas novi exercitus vires reparaverat, bellum gessit. At rex fusus fugatusque, et omnibus exutus copiis, Armeniam, Tigranemque socerum petit, regem eius temporis, nisi qua Luculli armis erat infractus, potentissimum. Simul itaque duos persecutus Pompeius, intravit Armeniam. Prior filius Tigranis, sed discors patri, pervenit ad Pompeium; mox ipse supplex et praesens se regnumque ditioni eius permisit, praefatus, neminem alium, neque romanum, neque ullius gentis virum futurum fuisse, cuius se potestati commissurus

fecisse dicebatur, apud Charis. II, p. 188, pro Rabirii poetae fragmento accipientis.

Et consecutus Sallustium Livius. Non possum probare rationes, quibus adductus Burmannus, hunc locum ita tentavit: *et consecutus Gallum Tibullus, Propertiusque et Naso.* Nam primum, quod miratur, Livium inter poetas recenseri, non poetas Velleius, sed eminentia aetatis suae iugenia, in quibus Livius omitti non poterat, recenset. Deinde, quod credit, Livium facile omissum esse, ne Tiberius laude hominis, antiquae reipublicae nimis studiosi, offenderetur, non meminerat, Livium a Velleio I, 17, cum laude commemorari. Denique, si Velleius Livii mentionem eo refugisset, stulte Gallum, cui ingratus adversus Augustum animus exitii causa fuit, in poetis laudasset.

Perfectissimi. Sic Editor Basil. Male edit. pr. *perfectissime.*

Magnas novi exerc. vires reparaverat. Legendum suspicabar: *magnas*

novi exercitus vires paraverat, ut re ortum sit ex ultima syllaba vocis *vires*. Sed *reparare* pro *simplici parare* positum videtur. Lucan. I, 134: *Nec reparare novas vires.*

Ac rex. Exempl. vet. habet: *At rex.* BYRER.

Socerum. Immo *generum*, ut Aldus Nepos scribit, historia postulante. Neque enim crediderim, Velleium *socer* et *gener* inter se permulasse, ut Enripidem et Sophoclem in *πρωτότης* et *γυναικός* fecisse, auctor est Suidas v. *πρωτότης*. Vide praestantissimum Valckenarium ad Euripid. Phoeniss. 431.

Nisi qua. Est e correctione Gruteri. Edit. pr. *nisi quia*; II, 17: *nisi qua Nolani belli reliquiae manerent.* Vide Interpretes ad h. l. et Oudendorp. ad Lucau. X, 84.

Cuius se potestati commissurus foret. Edit. prima: *cuius se societati commissurus foret.* At Editor Basil. audacter dedit: *cuius se fidei commissurus foret.* Verissime Aldus Nepos correxit: *cuius se potestati commissurus foret.*

foret, quam Cn. Pompeium: proinde omnem sibi, vel adversam, vel secundam, cuius auctor ille esset, fortunam tolerabilem futuram: non esse turpe ab eo vinci, quem vincere esset nefas: neque ei inhoneste aliquem summitti, quem fortuna super omneis extulisset. Servatus regi honos imperii, sed multato ingenti pecunia, quae omnis, sicuti Pompeio moris erat, redacta in quaestoris potestatem, ac publicis descripta literis. Syria, aliaeque, quas occupaverat, provinciae ereptae; et aliae restitulae P. R. aliae tum primum in eius potestatem redactae, ut Syria, quae tum primum facta

Quod confirmatur verbis Velleii: *se regnumque ditiori eius permisit*. Superest, ut hanc lectionem, quae nobis tam perspicua et certa visa est, ut eam in contextum admitteremus, Burmanni dubitatione liberemus. Is cum aliis credit, veteres dixisse, *permittere potestati, committere fidei*. Frequentius sic dici, fateor: perpetuum disserimen esse, nego. Cicero Verr. IV, 7: *quem non solum potestati tuae, sed etiam fidei populus Ro. commiserat*; pro Milon. 23: *commisit se eius potestati, cui senntus totam rempublicam commiserat*. Sulpic. Sever. Ep. III, p. 369: *totum se domini arbitrio potestatique committens*. Similiter *committere* et *permittere fidei* promiscue dicitur, ut apud Caesar. de B. G. V, 3, et Liv. VIII, 31, ubi vide Drakeub.

Non esse turpe ab eo vinci etc. Aecius Armorum Iudicio apud Macrob. Sat. VI, 1, p. 534: *Nam tropaeum ferre me a forti viro pulchrum est. Si autem vincar, vinci a tali nullum est probum*.

Neque inhoneste. Alias, *neque ei inhoneste*. RIEMAN. Hunc correctionem bene recepit Editor Basil.

Redacta in quaestoris potestatem.

Insolens loquendi forma, et a Romanorum consuetudine abhorrens. Talis enim pecunia a bonis scriptoribus dicitur *redigi ad quaestorem, quaestori annumerari, appendi, redigi a quaestore in publicum, in aerarium, non, redigi in quaestoris potestatem*. Nec quaestori, cui ne numum quidem sine proconsulis inssu erogare liceret, tribui potestas in pecunia publicum potest. Huc adde, vix a tam elegante scriptore ingratisimam repetitionem verborum, *in potestatem redacta*, proficisci potuisse. Lege: *redacta ad quaestorem, ac publicis descripta literis*. Livius IV, 53: *venditum sub hasta consul redigere ad quaestores iussit*; ubi plura Gronovius. Meudum frequentissimum in libris veteribus, etiam apud Vellei. II, 15, p. 117, ortum est a festivantis librarii aberratione a verbis, *redacta ad quaestorem*, ad sequentia, *in eius potestatem redactae*.

Occupaverat. Sic Editor Basil. Edit. pr. *occupaverunt*.

Provinciae ereptae; et aliae. Lege et distingue: *provinciae ereptae ei; aliae* etc. Etiam II, 45, ei et et confunduntur.

est stipendiaria. Finis imperii regii terminatus Armenia.

38. Haud absurdum videtur propositi operis regulae, paucis percurrere, quae cuiusque ductu gens ac natio redacta in formulam provinciae, stipendia pacta sit, notabimus, facilius ut, quam partibus, simul universa conspici possint. Primus in Siciliam traiecit exercitum Cos. Claudius, et provinciam eam, post annos ferme LII, captis Syracusis, fecit Marcellus Claudius. Primus Africam Regulus, nono ferme anno primi Punici belli, Sed post CCIII annos P. Scipio Aemilianus, eruta Carthagine, abhinc annos CLXXXII, Africam in formulam redegit provinciae. Sardinia inter primum et secundum bellum Punicum, ductu T. Manlii Cos. certum recepit imperii iugum. Immane bellicae civitatis argumentum, quod semel sub regibus, iterum hoc T. Manlio Cos. III, Augusto principe, certae pacis argumentum Ianus Ge-

Imperii regii. Edit. pr. regi pro regii, ut singulis fere paginis. Male Editor Basil. regis.

Stipendia pacta sit. Etsi I. Perizonius Syll. Epist. tom. IV, p. 770 exemplis ostendit, eum quoque, cui gravis et molesta conditio imponatur, aliquando dici pacisci, malim tamen cum Lipsio legitimam formulam revocare: *stipendiaria facta sit.*

Notavimus facilius, ut quae partibus. Alias, *notabimus, ut facilius e partibus.* RHENAN. Editor Basil. dedit: *notavimus, ut quae facilius, quam partibus.* Omnino scribendum: *Id notabimus, facilius ut, quam partibus, simul universa conspici possint.* Id a praecedenti sit extrinsecum esse, Popma vidit, quam pro quae scribendum, Lipsius. Atque huic lectioni interpolationem accommodavimus. Interpretes commode compararunt Vellei. I, 14, p. 3c: *Cum facilius cuiusque rei in unum contracta species, quam*

divisa temporibus, oculis animisque inhaereat. Contraria sententia Seneca Ep. 94, p. 442: *quae in universo confusius videbantur, in partes divisa diligentius considerantur.*

Primus Africam. Editor Basil. recte scripsit: *Primus in Africam*; scilicet, *traiecit exercitum.*

Immane bellicae civitatis argumentum etc. Etsi Heinsius, qua erat sagacitate, facile sensit, manum interpolatricem in hoc loco grassatam esse, non tamen, quid Velleii, quid glossatoris sit, ausus est decernere. Mihi nullum dubium est, quin hic locus ita de Velleii manu exierit: *Immane bellicae civitatis argumentum, quod semel sub regibus, iterum hoc T. Manlio, consule, tertio Augusto principe, Ianus Geminus clausus dedit.* Velleius ob oculos habuit Livium I, 19.

Ianus Geminus. Exempl. vetus habet: *Ianius Geminus.* BYRLER.

minus clausus dedit. In Hispanias primi omnium duxere exercitus Cn. et P. Scipiones, initio secundi belli Punici, abhinc annos CCL. Inde varie possessa, et saepe amissa partibus, universa ductu Augusti facta stipendiaria est. Macedoniam Paulus, Mummius Achaïam, Fulvius Nobilior subegit Aetoliam: Asiam L. Scipio, Africanus frater, eripuit Antiocho: sed beneficio senatus populique R. mox ab Attalis possessam regibus, M. Perperna, capto Aristonico, fecit tributariam. Cipri devictae nulli assignanda gloria est. Quippe senatusconsulto, ministerio Catonis, regis morte, quam ille conscientia acciverat, facta provincia est. Creta Metelli ductu longissimae libertatis fine multata. Et Syria Pontusque Cn. Pompeii virtutis monumenta sunt.

39. Gallias primum Domitio, Fabio, nepote Pauli,

Univeram ductu Augusti etc. Velleio praevit Livius XXVIII, 12: *Hispania prima Romanis inita provinciarum, quae quidem continentis sint, postrema omnium, nostra demum aetate, ductu auspicioque Augusti Caesaris, perdomita est.*

Mox ab Attalis possessam regibus. Nihil inquinatus scriptura editionis primae: *mox habitata.* Possessam regibus, ex qua Editoris Basileensis ingenium solertissime fecit id, quod in textu exhibuimus.

Perperna. Edit. pr. *Perperna*, ut alibi.

Cypri devictae nulli assignanda gloria est. Sic edimus de Editoris Basileensis iudicio. Edit. pr. *Cypri devicta, nullis assignanda gloria est.* II, 30: *Huius belli patrati gloria penes M. Crassum fuit.* Nec tamen ignoro, ablativum absolutum interdum praecedere, non respondentibus quae sequuntur: de quo vide Duker. ad Flor.

IV, 12, 28; et Interpretes ad Sueton. Tiber. 31.

Senatusconsulto. Vide quae diximus ad II, 31.

Quam ille conscientia acciverat. Pro arcessiverat, quod multo frequentius est. Florus IV, 2, 70: *mortem etiam laetus accivit.* Bis haec locutio restituenda est Hegesippo I, 29: *Phase, lus asitae sibi mortis celeritate contumeliam praevertit.* III, 17: *Naturae lex valida est, velle vivere, nec sibi mortem ascescere; ubi accitae et accire scribendum.* Nisi forte illa aetas ascescere mortem pro consicere dixit. Ceterum de Ptolemaeo rege, eiusque morte, vide quos laudat H. Valesius ad Ammian. Marcell. XIV, 8.

Longissimae libertatis fine multata. Id est, servitute multata est, quia poena finem libertati imponebat. Florus II, 14, 5: *Nam et Macedoniam servitute multavit,* ubi vide Dukerum.

Domitio, Fabio. Editor Basil. *Do-*

qui Allobrogicus vocatus est, intratas cum exercitu, magna mox clade nostra, saepe et adfectavimus, et amisimus. Sed fulgentissimum C. Caesaris opus in iis conspicitur: quippe eius ductu auspiciisque infractae, pene idem quod totus terrarum orbis ignavum conferunt stipendium. Ab eodem facta Numidia. Ciliciam perdomuit Isauricus, et post bellum Antiochinum Vulso Manlius Gallograeciam. Bithynia, ut praediximus, testamento Nicomedis relicta hereditaria. Divus Augustus praeter Hispanias, aliasque genteis, quarum titulis forum eius

mitio et Fabio. Velleio asyndeta placere, supra vidimus. Scribendum autem cum Aldo Nepote: a Domitio etc. vel, si malis, cum Lipsio, Domitio, Fabio, nepoti Pauli.

Gallias — adfectavimus. Sallust. Ing. 66: civitates, quas ab se desecerant, formidine, aut ostentando praemia adfectare; ubi vide Cortium.

Pene idem, quod t. t. o. ignavum conferunt stipendium. Pro pene idem, quod stare non posse Lipsius demonstravit, forte scribendum: bona fide. Ignavum stipendium Gronovio ad Tacit. de M. G. 29, significare videtur. Gallos in bello segnes minusque fortes constantesque fuisse atque esse. Sed, ne dicam, historiam alia omnia de Gallis tradere, nimis dura ad sensum meum et conferta est haec interpretatio. Sequor igitur Aldum Nepotem, ex loco proximo simplicissime corrigentem: in aerarium conferunt stipendium.

Ab eodem facta etc. Mutili mendosique loci scriptura haec est in edit. pr. Ab eodem facta Numidicus Ciliciam perdomuit, nisi viciisset post bellum Antiochinum. Vulso Manlius Gallograeciam. Quod vulnus Editor Basil. non sanavit, sed gravius fecit anda-

ciatima coniectura: Ab eodem Pompeio fractam Numidicus Ciliciam perdomuit, nisi viciisset post bellum Antiochinum Vulso Manlius Gallograeciam. At loci feliciter instaurati gloria est penes Carol. Sigonium Fast. ad a. 707, qui acute videns, in corruptis literis, visa viciiss, latere nomen Isauricus, omnia historiae convenienter sic correxit: Ab eodem facta Numidia. Ciliciam perdomuit Isauricus: et post bellum Antiochinum Cn. Manlius Vulso Gallograeciam. In verbo facta Sigonius intelligit provincia. Sed cum Boxhorn. malim: Ab eodem fracta Numidia. Formam Antiochinum, ab Editore Basil. sollicitatam, facile tuetur Gellius VII, 19, ubi vide Interpretes.

Post bellum. Alias, et post bellum. RICHMAN.

Quarum titulis forum eius praenitet. Praeter Lipsium, Is. Casimirovici hunc locum comparavit cum Sueton. Aug. 31: Itaque et opera cuiusque, manentibus titulis, restituit: et statuas omnium triumphali effigie in utraque Fori sui portici dedicavit. Locutioni Velleianae non dissimilis est in Monum. Aegypt. p. 174: theatrum, quod sub nomine M. Marcelli generi nitebat,

praenitet, pene idem, facta Aegypto stipendiaria, quantum pater eius Gallia, in aerarium reditus contulit. At Ti. Caesar, quam certam Hispanis parendi confessionem extorserat parens, Illyriis Delmatisque extorsit, Rhetiam autem, et Vindelicos ac Noricos, Pannoniamque et Scordiscos, novas imperio nostro subiunxit provincias. Ut has armis, ita auctoritate Cappadociam P. R. fecit stipendiariam. Sed revertamur ad ordinem.

40. Secuta deinde Cn. Pompeii militia, gloriae, laborisne maioris, incertum est. Penetratae cum victoria

Paene idem. Suspicio nobis oborta est, haec verba temere repetita esse e praecedentibus iam corruptis. Neque enim latinum videtur *idem*, quantum, pro *idem*, quod. Vulgatum explicare conatur Lipsius de Magn. Ro. II, 3.

Quantum pater eius Galli in aerarium reditus contulit. At T. Exempl. vetus habet: *Galli in aerarium reditus contulit.* Ad T. Caesar etc. BYREN. Editor Basil. bene rescripsit *Gallia* pro *Galli*, quod est in edit. pr.

Certam Hispanis parendi confessionem extorserat. II, 90: *Dalmatia XX et CC annos rebellis, ad certam confessionem pacata est imperii.* Saepē veteres scriptores hac formula utuntur in magna et iusta victoria significanda; quoniam, ut Eunius ait apud Serv. ad Arn. XI, 306: *Qui vincit, non est victor, nisi victus fatetur.* Liv. III, 28: *ut exprimatur tandem confessio, subactam domitamque esse gentem, sub iugum abituros.* Hegesipp. I, 32: *Cum tot secundis nostrorum proeliis fractae res hostium usque ad ipsum fuerint confessionem.* Vide Swarxium ad Plin. Paneg. 16.

Extorserat parens, Illyriis Delmatisque. Ita edimus de F. Vrsini emen-

datione. Editio pr. prava lectione et distinctione: *extorserat? parem Illyriis Delmatisque.* Peius Editor Basil. legebat: *extorserat, tam parem Illyriis Delmatisque.*

Parem Illyriis Delmatisque. Exempl. vetus habet: *parem Illyriis Delmatisque extorsit.* BYREN. *Extorsit*, quod eleganter repetitur, non Rhetiani, sed operarii culpa, ex editione pr. excidiase videtur.

Scordiscos. Editio pr. *Cordiscos*, quod Editor Basil. emendavit. Vide Interpretes ad Flor. III, 4, 2.

Penetratae cum victoria Media, Albanis, etc. Editor Basil. rescripsit: *Penetratae cum victoria Media, Albania, Iliberia.* Gentium nomina pro regione, et contra poni, notissimum est. Binis exemplis ex hac ipsa historia sumtis defungamur. Plin. H. N. VII, 26: *Pompeius ex Syria, Scythia, Iudaeis, Albanis, Iberia, triumphavit.* Florus III, 5, 28: *Colchos cecidit: ignovit Iberiae: pepercit Albanis.* Adde Burmann. ad h. l. et ad Claudian. in Eutrop. II, 247. Sed quoniam eo ante deinde e temere distracto a *liberi* ortum videtur, praeferam Editoris Basil. correctionem, a Burmanno leviter sic immutatam: *Penetratae*

Media, Albani, Hiberi; ac deinde flexum agmen ad eas nationes, quae dextra atque intima Ponti incolunt, Colchos, Heniochosque, et Achaeos. Et oppressus auspiciis Pompeii, insidiis filii Pharnacis, Mithridates, ultimus omnium iuris sui regum, praeter Parthicos. Tum victor omnium, quas adierat, gentium Pompeius, suoque et civium voto maior, et per omnia fortunam hominis egressus, revertit in Italiam. Cuius reditum favorabilem opinio fecerat. Quippe plerique non sine exercitu venturum in urbem adfirmabant, et libertati publicae statuturum arbitrio suo modum. Quo magis hoc homines timuerant, eo gratior civilis tanti imperatoris reditus fuit. Omnii quippe Brundusii dimisso exercitu, nihil praeter nomen imperatoris retinens, cum privato comitatu, quem semper illa fatare moris fuit, in urbem rediit; magnificentissimumque de tot regibus per biduum egit triumphum; longeque maiorem omni ante se inlata pecunia in aerarium, praeter quam a Paulo, ex manubiis intulit.

cum victoria Media, Albania, Hiberia: deinde flexum etc.

Pharnacis. Sic Editor Basil. pro Pharnaces, quod est in edit. pr.

Per omnia fortunam hominis egressus. Pro eo dixit II, 31, de coniectura nostra: per omnia homine maior existimabatur. Verbum egredi, quod hic pro superare ponitur, diligentius, quam Burn. ad h. l. illustravit Marklandus ad Stat. Silv. V, 3, 154. Non minus frequens est hac significatione supergredi. Lapis apud Gruter. p. 260, 4: omnes omnium ante se maximor. inopp. glorias supergressus. Nazarius Paneg. Constantin. 16: quum gloria tua humanum modum supergressa sit. Sulpic. Sever. Dial. II, p. 452: qui humanam substantiam supergressus.

Ille fatare. Alias, illi vacare. RHEX. Et si, quod Rheuanus coniecit, a la-

linae linguae ratione abhorret, tamen cum semel a Iunta et Editore Basil. receptum esset, omnes editiones occupavit. Venit nobis in mentem legere: quem semper illi trahere moris fuit. Trahere proprium hac in re verbum est. II, 66: comitem aevi sui laudem Ciceronis trahet. 80, cum incermis et lacernatus esset, praeter nomen nihil trohens. Curtius VIII, 3: uxorem in omne discrimen comitem traherat. Eandem rem ita expressit Plutarchus in Pompei. p. 642. B. ἐρῶντος γὰρ αὐ τοῦ Πάρκετον Μήγρον ἀνακλόν, καὶ μετ' ἑτέρων τῶν συζήτων, ὡς περ ἐξ ἄλλης ἀκρίβειας διακρίνεται.

Praeterquam a Paulo. Editor Basil. audacius, incertum, an ineptius scripsit: praeterquam Capitolio; in eundem errorem, quod miror, trahens doctissimos viros, Lipsium ad h. l. et

Absente Cn. Pompeio, T. Ampius, et T. Labienus trib. pleb. legem tulerunt, ut his ludis circensibus corona laurea, et omni cultu triumphantium uteretur, scenicis autem praetexta, coromque laurea. Id ille non pluraquam semel, et hoc sane nimium fuit, usurpare sustinuit. Huius viri fastigium tantis auctibus fortuna extulit, ut primum ex Africa, iterum, ex Europa, tertio ex Asia triumpharet: et, quot partes terrarum orbis sunt, totidem faceret monumenta victoriae suae. Nunquam eminentia invidia carent. Itaque et Lucullus, memor tamen acceptae iniuriae, et Metellus Creticus, non iniuste querens (quippe ornamentum triumphi eius captivos duces Pompeius subduxerat) et cum iis pars optima

de Magnit. Ro. II, 8, 9, et Freinsheim Supplem. Liv. 103, p. 468. Pulchre vidit Vossius, haec verba a scolo, qui, quae Velleius I, 9, de Paulo tradiderat, meminisset, adscripta esse margini, et mox in textum traducta.

T. Ampius. De eo vide P. Manutium ad Cic. ad Div. I, 3.

T. Labienus. Hoc nomen Editor Basil. reposuit pro vitioso Edit. pr. *T. Labienus*.

Et si ludis. Alius, ut scilicet ludis, RHEMAN. Editor Bas. si abiecit; ex quo F. Vrsinus recte is fecit.

Cyrons laurea. Ita Lipsius ad b. I. et de Milit. Ro. V, 17, scripturam editionis pr. et hic, et paulo post, *corona aurea*, correxit ex Dione Cass. XXXVII, p. 126, ubi idem tribunorum pl. decretum reperitur. Freinsheim Suppl. Liv. 102, p. 443, priore loco servat *aurea*, posteriore scribit *laurea*. Contra facit Fabric. ad Dion. l. c. Sed bis *laurea* scribendum esse, ex Dione clarum est.

Huius viri fastigium tantis auctibus etc. Hunc locum usque ad verba *exterioris suae* affert Scholiastes Lucani

ad IX, 178, ubi pro *auctibus* male *actibus* legitur. Tacit. Hist. IV, 28: *At Civilem immensis auctibus universa Germania extollebat*; ubi vide Interpretes. Spartian. Hadrian. 8: *Senatus fastigium in tantum extulit*.

Primum ex Africa. Edit. pr. *primus ex Africa*, pro quo Editor Basil. scripsit, *primum ex Africa*. Et sic legit Scholiast. Lucani l. c.

Ex Asia. Scholiast. Lucani l. c. male *ex Hispania*.

Et, quot partes terrarum orbis sunt, etc. Scholiast. Lucani l. c. minus bene: *ut quot partes terrae sunt, totidem facerent monumenta etc.* Velleius imitatur Ciceronem pro Balb. 4: *qui (Pompeius) tot habet triumphos, quot orae sunt, partesque terrarum*.

Duces. Alias, *duces*, RHEMAN. Duces illi sunt Panæres et Lasthenes, de quibus Velleius II, 34. Dio Cass. XXXVI, p. 88. τὸν δὲ δι Πανάρων, τὸν τε Ἀνθίου (καὶ γὰρ ἰαίνων ἔστιν) οὐκ ἔδουλόον αἰμῶνι ἐν τοῖς ἑσπερίοις ἢ γὰρ Παμφύλοις, ἀνακίσσαντες τὸν ἀμφέχοντα πρὸς τοὺς αὐτοὺς, ubi scribendum: καὶ γὰρ ἀμύνοντες αὐτοὺς, Florus III, 7, 6:

refragabatur, ne aut promissa civitatibus a Pompeio, aut bene meritis praemia, ad arbitrium eius persolverentur.

41. Secutus deinde est consulatus C. Caesaris, qui scribenti manum iniicit, et quamlibet festinantem in se morari cogit. Hic, nobilissima Iuliorum genitus familia, et, quod inter omnis antiquissimos constabat, ab Anclise ac Venere deducens genus, forma omnium civium excellentissimus, vigore animi acerrimus, munificentiae effusissimus, animo super humanam et naturam et fidem evectus, magnitudine cogitationum, celeritate bellandi, patientia periculorum, Magno illi Alexandro, sed sobrio, neque iracundo, simillimus; qui denique semper et somno, et cibo in vitam, non in voluptatem uteretur; cum

victisque Laethene et Panare, Cydonae ducibus, victor rediit. Laethenis, praeter ceteros, meminit Sulpicius Sever. II, 24.

Qui scribenti manum iniicit. Ex Cicerone pro Rosc. Com. 16: ipsa mihi veritas manum iniicit, et paulisper consistere, et commorari cogit. Vide Lambinum ad Horat. I, Carm. 17, 26.

Quamlibet. Alias et quamlibet. Byn.

Et, quod inter omnes antiquissimos constabat. Velleii manum assecutus videtur Acidalius, locum ita refingens: et, quod inter omnes constat, antiquissima. Quod inventum ita placuit Lipsio, ut non dubitaret illud sibi, sicut alia Acidaliama aliis locis, assumere.

Vigore animi acerrimus. Plin. H. N. VII, 25: Animi vigore praestantissimum arbitror gentium Caesarem dictatorem. Nec virtutem constantiamque nunc commemoro, etc. sed proprium vigorem celeritatemque quodam igne optucrem. Mallet, Velleius scripsis-

set: vigore ingenii acerrimus, ut II, 18: vigore ingenii atque animi celeberrimus. Sic odiosam, quae Lipsium offendit, vocis animo repetitionem vitasset.

Munificentiae effusissimus. Vasconius et Editor Basil. dederunt munificentia: quod reliquae huius loci structurae melius respondere, non male iudicat Acidalius.

Et somno et cibo in vitam, non in voluptatem uteretur. Ob oculos habuit Sallustium Ing. 89: Cibus illis adversum famem atque sitim, non lubricum, neque luxuriae erat. Eandem rem ita expressit Livius, Hannibalem describens, XXI, 4: cibi potitionisque desiderio naturali, non voluptate, modus finitus, unde Dio Cass. XXXIV, p. 21, hausisse videtur. Lucan. II, 384, de Catone: Hinc epulae, vicisse famem. Sed propius ad Velleium accedit dictum Musonii ap. Stobaeum S. XVII, p. 167: ασιτία λείπει ἀπὸ τοῦ ζῆλου, οὐχ ὅτι ἐδούληται.

fuisset C. Mario sanguine coniunctissimus, atque idem Cinnæ gener; cuius filiam ut repudiaret, nullo metu compelli potuit: (cum M. Piso consularis Anniam, quæ Cinna uxor fuerat, in Sullæ dimisisset gratiam) habuissetque fere XVIII annos eo tempore, quo Sulla rerum potitus est; magis ministris Sullæ, adiutoribusque partium, quam ipso, conquirentibus eum ad necem, mutata veste, dissimilemque fortunæ suæ indutus habitum, nocte urbe elapsus est. Idem postea admodum iuuenis, cum a piratis captus esset, ita se per omne spacium, quo ab his retentus est, apud eos gessit, ut pariter his terrori venerationique esset; neque unquam, aut nocte, aut die (cur enim, quod vel maximum est, si narrari verbis speciosis non potest, omittatur?) aut exalcearetur aut discingeretur, in hoc scilicet, ne, si quando

C. Mario sanguine coniunctissimus. Vide scriptores, quos laudant Casaubon. ad Sueton. Caes. 2, Perizon. Animadv. Hist. 3, p. 103, et Fabric. ad Dion. Cass. XLIII, p. 343.

Nullo metu compelli potuit. Sic editio prima, quam qui motu habere dicunt, non inspexerunt. Nec ullam causam video, quare ab hac lectione recedatur.

Ministris Sullæ, adiutoribusque partium. Eosdem Sullæ satellites non semel vocat Sallust. Fragm. p. 8. Vid. Duker. ad Liv. XXXIV, 41. Ceterum Is. Casaubon. ad Sueton. Caes. 2, non dubitat, quin Velleius verba, quibus Sullæ purgatur, alicuius de familia Sullana gratine dederit.

Et pariter his terrori venerationique esset. Convenit Suetonius Caes. 4: mansitque apud eos (praedones) non sine summi dignatione, ut egregie legendum docuit Casaubonus. Quo magis miror, nuper viros doctos et bene de Suetonio meritos, in prava lectione

indignatione arguari, quam rectam dignatione agnoscere maluisse.

Ita semper omne spacium. Exempl. vetus habet: ita se per omne spacium etc. Nec miror, cur hic semper pro se per inoleverit, cum facile se per vel sola m literae interpositione depravari poterat in semper. BYRER.

Quod vel maximum est, si narrari etc. Burmannus minus bene tenet: quod vel maximum, etsi narrari etc. Si pro etsi ponitur. Sallust. Iug. 85: quæ si dubia aut procul essent, tamen omnis bonos reipublicæ subvenire decobat; ubi vide Cortium. Sed hoc notius est, quam ut exemplis demonstrare attineat.

In hoc scilicet. II, 27: a dispositio in id ipsum intererunt est; 114: in hoc solum importatum instrumentum balinei. In hoc, pro, eius rei causa, primi, ni fallor, dixerunt postea Graecissantes, ut Horat. Epod. XVII, 63, et Ovid. Met. VIII, 77, ubi vim praepositionis rectius cepit Burmannus.

aliquid ex solito variaret, suspectus his, qui oculis tantummodo eum custodiebant, foret.

42. Longum est narrare, quid et quoties ausus sit, quanto opere conata eius, qui obtinebat Asiam, magistratus P. R. metu suo destituere. Illud referatur, documentum tanti mox evasuri viri. Quae nox eam diem secuta est, qua publica civitatum pecunia redemptus est, (ita tamen ut cogeret ante obsides a piratis civitatibus dari) contracta classe et privatus et tumultuaria,

quam in eiusdem Epist. XV, 197: *Non mihi respondent veteres in carmina vires*. Quod confirmat ipse Ovid. Amor. I, 13, 46: *Commisit noctes in sua vota duas*. Vide Dukerum ad Flor. IV, 7, 13.

Longum est. Observavimus, bonos scriptores fere semper hanc formulam per iudicativum efferre, *longum est*, *infinitum est*, vel *longum erat*, ut Petron. 28, non per subiunctivum, ut hominibus nostris familiare est, *longum esset*, *infinitum foret*. Quo minus imiter virum eruditissimum in Cicerone de Orat. I, 46, pro, *quod et infinitum est*, et non *necessarium*, scribentem, *quod et infinitum esset*.

Quid et quoties ausus sit, etc. Hac tam abrupta et obscura oratione iniecta mihi est suspicio, aliquot verba, quibus, quid Caesar ausus esset, exprimeretur, per librarii negligentiam intercidisse. Videtur autem Velleius in transitu significasse, quod clarius narrat Sueton. Cues. 4: *Vastante regiones proximas Mithridate, ne desidere in discrimine sociorum videretur, ab Rhodo, quo pertenderat, transit in Asiam: auxiliisque contractis, et praefecto regis provincia expulso, nuntantes ac dubias civitates retinuit in fide*. Talem ac tantam rem cum Caesar, iuvendi ambitione ductus, suscepisse

videretur, Iunius, qui tum Asiam obtinebat, eius conata destituit. Atque ita hunc locum cepit Is. Casaubonus ad Sueton. l. c. quem si alii deinceps, nova interpretatione missa, sequendum putassent, haud paulo elegantius fecissent. Iunium Freinshemius Suppl. Liv. 93, p. 847, nescio unde, M. Iunium Silanum vocat, cuius certe manifestus error est in eo, quod addit, huic, quoniam ex illis, qui provincias obtinerent, Bithyniae proximus erat, negotium datum esse, ut regnum Nicomedis in provinciam redigeret. Scimus enim ex Appiano Mithridat. p. 367, Bithyniam multo post a M. Aurelio Cotta in provinciae formam esse redactam.

Metu suo. Ita Editor Basil. bene correxit scripturam editionis primae, *motu suo*.

**Motu suo destituere*. Mihi rectius videtur, ut *destituere* infinite legatur, Iuntae et Vascosani correctionem BVR. Iuntae correctionem, quam Aldus Nepos recepit, *destituerit*, praetulerim vulgato. In editione Burmanniana annotatio ad h. l. Rhevano tribuitur, quae alterius est, nescio cuius.

Pecunia redemptus. Exempl. vetus habet: *pecunia redemptus est*. BVRN.

Privatus. Omnino cum Oudendorpio scribendum, *privata*.

inveetus in eum locum, in quo ipsi praedones erant; partem classis fugavit, partem mersit, aliquot naveis, multosque mortales cepit; laetusque nocturnae expeditionis triumpho ad suos reversus est: mandatisque custodiae, quos ceperat, in Bithyniam perrexit, ad proconsulem Iunium (cum idem enim Asiam eam quam obtinebat) petens, ut auctor fieret sumendi de captivis supplicii. Quod cum ille se facturum negasset, venditurumque captivos dixisset, (quippe sequebatur invidia inertiam) incredibili celeritate revector ad mare, prius quam de ea re ulli proconsulis redderentur epistolae, omnes, quos ceperat, suffixit cruci.

43. Idem mox ad sacerdotium ineundum (quippe absens pontifex factus erat in Cottae consularis locum,

Multosque mortales cepit. Sic loquitur imitatione Sallustii Iug. 20: *multos mortales cum pecore atque alia praeda capit.*

Laetusque nocturnae expeditionis etc. Cum Rhenanus hunc locum sine distinctione edidisset, Aldus Nepos interpunxit post *triumpho*, Acidalius vero post *expeditionis*, ut ille genitivus a *laetus* pendeat, *triumpho* iungatur cum *reversus est*. Quae ratio nobis quoque praefenda videtur. *Triumpho* ponitur pro *triumphans*. Centies apud Livium, e.g. II, 20: *triumphans in urbem rediit.*

Cum idem enim Asiam eam quam obtinebat. Puto legendum per parethesim: (tum idem enim Asiam eam obtinebat) RHENAN. Editor Basil. sic dedit: *is enim Asiam tum obtinebat.* Ego haec verba nec intelligo, nec emendare possum. Quid? si ne Vellei quidem sunt, sed glossatoris, momentis, Iunium eundem esse magistratum P. R. qui Asiam obtinebat, ut paullo ante dixit Velleius. Superest

etiam difficultas in eo, quod Iunius in Bithynia fuisse dicitur, ubi nihil dum rei populo romano erat, ut modo demonstravimus.

Quippe sequebatur invidia inertiam. Cl. Oudendorpius in margine libri coniecit: *quippe sequebatur avaritia inertiam*, forte e Plutarcho in Caesar. p. 708. C. *ταῖς δὲ καὶ τοῖς χαίμας ἐκείνων*. Equidem vulgatum teneo, quod tritam et loco valde accommodatam sententiam habet. Seneca de Tranq. an. p. 345: *Alit enim livorem infelix inertia: et omnes destrui cupiunt, quia se non potuerunt provehere.* Eodem pertinet illud Ciceronis Phil. X, 1: *verum esse id, quod ego semper sensi, neminem alterius, qui suae confideret, virtuti invidere.*

Redderetur epistola. Exempl. vetus habet: *redderentur epistula.* Opinor legendum, *epistolae.* BYER.

In Cottae consularis locum, cum pene puer. Edit. pr. sic habet: *in Cottae consularis locum pene puer.* Editor Basil. cum immisit ante *in Cottae,*

cum pene puer a Mario, Cirinaque flamen Dialis creatus, victoria Sullae, qui omnia ab iis acta fecerat irrita, amisisset id sacerdotium) festinans in Italiam, ne conspiceretur a praedonibus, omnia tunc obtinentibus maria, et merito tam infestis sibi, quatuor scalmorum navem, una cum duobus amicis, decemque servis ingressus, effusissimum Adriatici maris traiecit sinum. Quo quidem in cursu conspectis, ut putabat, piratarum navibus, cum exuisset vestem, alligassetque pugionem ad femur, alterutri se fortunae parans, mox intellexit frustratum esse visum suum, arborumque ex longinquo ordinem antemnarum praebuisse imaginem. Reliqua eius acta in urbe, nobilissimaque Dolobellae accusatio, et maior civitatis in ea favor, quam reis praestari solet; contentionesque civiles cum Q. Catulo, atque aliis eminentissimis viris, celeberrimae; et ante praeturam victus maximi

non animadvertens, sic sensum existere historiae contrarium. Omnino sequendus est Lipsius, cum ex ultima syllaba vocis locum, qua absorptum erat, egregie revocans. Quam emendationem, praeter Burmannum ad h. l. vehementer probat Wesselingius Obs. II, 18, qui de temporum ratione, quam in his narrandiis Velleius sequitur, consulendus.

Id sacerdotium. Sic Editor Basil. correxit scripturam editionis primae, ad sacerdotium, in qua locus prave interpungitur hoc modo: quia omnia ab iis acta fecerat irrita amisisset, ad sacerdotium festinans in Italiam.

Effusissimum Adriatici maris sinum. Horat. I, Epist. 11, 26: Non locus effusi late maris arbiter. Mela I, 1: ubi iterum mare se effundit. Univerae Latini effusa, ut Graeci *εξυγνισα*, omnia ampla et spatiosa dicunt.

Dolobellae. Sic Edit. pr. hic, et alibi, non *Dolabellae*, de qua scri-

bendi ratione Drakenb. ad Liv. Ep. 119.

Maior civitatis in ea favor. Heinsius optime legit, in eo, scil. Dolabella: quod forma non vulgari dicitur pro, in eum, erga eum. Sallustius Catil. 52: sint misericordes in furibus avarii; ubi vide Cortium. Valer. Max. VIII, 1, 12: Tam vehementes iudices adversus excellentissimum accusatorem, quam mites in longe inferioris fortunae reos. Sulpic. Sever. I, 24: cum toties in domino rebelles deprehendantur; ubi frustra est Vorstius, in dominum scribens. Velleius I, 12: odum ne in victis quidem deponitur. II, 31: idem hoc biennium in M. Antonio praetore decretum erat. Sed otium nobis fecit Gronovius ad Senec. praef. IV, N. Q. p. 742. Vulgata Velleii lectione deceptus Freinsheim. Suppl. Liv. 93, p. 350, Dolabellam a Caesare, summo favore populi, accusatum esse, scribit.

Victus maximi pontificatus petitio-

pontificatus petitione Q. Catulus, omnium confessione senatus princeps; et restituta in aedilitate, adversante quidem nobilitate, monumenta C. Marii; simulque revocati ad ius dignitatis proscriptorum liberi; et praetura quaesturaque mirabili virtute atque industria obita in Hispania, cum esset quaestor sub Vetere Antistio, avo huius Veteris consularis atque pontificis, duorum consularium et sacerdotum patris, viri in tantum boni, in quantum humana simplicitas intelligi potest; quo notiora sunt, minus egent stilo.

44. Hoc igitur Cos. inter eum et Cn. Pompeium et M. Crassum inita potentiae societas, quae urbi orbique terrarum, nec minus diverso quoque tempore ipsis exitiabilis fuit. Hoc consilium sequendi Pompeius causam habuerat, ut tantum acta in transmarinis provinciis, quibus, ut praediximus, multi obrectabant, per Caesarem confirmarentur Cos. Caesar autem, quod animadvertibat, se cedendo Pompeii gloriae aucturum suam, et invidia

ne etc. Sallust. Catil. 49: *Catulus ex petitione pontificatus odio incensus, quod extrema aetate, maximis honoribus usus, ab adolescentulo Caesare victus discesserat.*

Quo notiora sunt, etc. Velleii imitator, Sulpic. Sev. I, 45: *quae omnia notiora sunt, quam ut nostro stilo egeant.* Solinus cap. 9: *Iam Taygeta mons, et flumen Eurotas notiora sunt, quam ut stilo egeant.*

Hoc igitur Cos. Oudendorp. ad Sueton. Caes. 19, hoc non de Caesare capit, ut ceteri Interpretes, sed de Metello. In quo ratio fugit virum doctissimum. Nam si Velleius, quae hic tradit, ad Metelli consulatum referre voluisset, sane hunc consulatum, sicut res postulabat, in praecedentibus commemorasset. Nunc tantum c. 40,

quo remittitur ab Oudendorpio, Metellum Pompeio obrectasse dicit. Quorsum igitur haec verba referenda? Nempe ad initium cap. 41: *Secutus deinde est consulatus C. Caesaris.*

Invidia communis potentiae in illum relegata. Relegata pro derivata, ut Cicero loquitur Verr. II, 20, vel reiecta, ut Liv. II, 28. Iam Burn. comparavit Velleium II, 64: *fortunae, ex qua fructum tulerat, invidiam in auctorem relegabat.* Elium delegare sic dicitur. Liv. V, 20: *ipsum dictatorem fugare invidiam ex eo criminaque, eo delegasse ad senatum.* Tacit. Ann. XIII, 43: *ubi potentia scelerum adepti, scelera ipsa aliis delegent.* Vide Gronovium ad Liv. XXVIII, 42. Ut vero Caesar potentiae suae invidiam in Pompeium transferret, sic Pompeius

communis potentiae in illum relegata, confirmaturum vires suas: Crassus, ut quem principatum solus adsequi non poterat, auctoritate Pompeii, viribusteneret Caesaris. Adfinitas etiam inter Caesarem Pompeiumque contracta nuptiis. Quippe filiam C. Caesaris Cn. Magnus duxit uxorem. In hoc consulatu Caesar legem tulit, ut ager Campanus plebei divideretur, suasore legis Pompeio. Ita circiter XX civium eo deducta, et ius ab his restitutum

in Caesarem. Cicero de Off. III, 21: *qui omnia recta et honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur, nonne idem faciunt, quod is, qui etiam nocerum habere voluit eum, cuius ipse audacia potens esset? Vile ei videbatur plurimum posse alterius invidia.* Seneca de Benef. V, 16: *Pompeius hanc gratiam reipublicae reddidit, ut in possessionem eius alios quoque induceret, quasi potentiae suae detracturus invidiam, si quod nulli licere debebat, pluribus licasset.*

Ita qui principatum. Exempl. vetus habet: *ut quem principatum.* BYRER.

Pompeii viribus teneret Caesaris. Exempl. vetus habet: *Pompeii viri viribus teneret Caesaris.* BYRER.

Plebei. Dativus antiquus. RHENAN.

Ius ab his restitutum. Huic loco nihil ad integritatem deesse putant Voss. ad h. l. Mazochius de Amphit. Campan. p. 15, et ad Tab. Heruel. p. 393, et Iuvenatius V. C. de Urbe Avein p. 101. At rectius alii, corruptela animadvertens, remedium quaerere instituerunt. Puteani coniectura est: *ius civitatis restitutum, non, ius civitatis his restitutum*, ut Aldus Nepos eum coniecisse scribit. Lipsii ad h. l. et Sigonii de Ant. Iur. Ital. III, 4, *ius restitutum.* Nobis cum Puteani ratio verissima videatur, breviter, quae

Mazochius contra illam disputat, refellamus. Ex Livio, inquit, XXXVIII, 36, apparet, Campanos ex SCto Romae censos esse, et a senatu impetrasse, ut sibi cives romani duceret uxores liceret; et, si qui prius duxissent, ut habere eas, et ante eam diem nati, uti iusti sibi liberi heredesque essent. Atqui Romae censi, matrimonia cum civibus romanis iungere, sunt civium romanorum. Ergo clarum est, Campanis ius civitatis non deum per legem Iuliam, sed iam A. V. C. 564, restitutum esse. Eoimvero ex re per senatum extraordinem constituta nullo modo argumentari licet, Campanos tum civitatem recuperasse. Neque enim senatus civitatem dabat, sed solus populus sive per legem, sive per plebiscitum. Connubium vero quod satis certum civitatis signum esse potest, cum Canuleius trib. pl. apud Livium IV, 3, dicat, *illud finitimis externisque dari solere?* Campania connubium ad pristinam calamitatem levandam concessum esse, facile credimus Sigonio de Ant. Iur. Ital. II, 12. Sed quod idem, quasi Livio auctore, senatus decretum, ut Campani Romae censerentur, pro beneficio habet, tantum adest, ut ex Livio colligi possit, ut potius eius verbis ante laudatis ex XXXVIII, 36, prorsus repugnet.

post annos circiter CLII, quam bello Punico ab Romanis Capua in formam praefecturae redacta erat. Bibulus, collega Caesaris, cum actiones eius magis vellet impedire, quam posset, maiore parte anni domi se tenuit. Quo facto dum augere vult invidiam collegae, auxit potentiam. Tum Caesari decretae in quinquennium Galliae.

45. Per idem tempus P. Clodius, homo nobilis, disertus, audax, qui neque dicendi, neque faciendi ullum, nisi quem vellet, nosset modum; malorum propositorum executor acerrimus, infamis etiam sororis stupro, et actus incesti reus ob initum inter religiosissima P. R. sacra adulterium; cum graves inimicitias cum M. Cicerone exerceret (quid enim inter tam dissimiles amicum esse poterat?) et a patribus ad plebem transisset, legem in tribunatu tulit: Qui civem Ro. indemnatum interemisset, ei aqua et igni interdiceretur. Cuius verbis etsi non nominabatur Cicero, tamen solus pefebatur. Ita vir optime meritis de rep. conservatae patriae precium, ca-

Qui neque dicendi, neque faciendi. Ita edi iussimus de Vascosani et Editoris Basil. iudicio. Edit. pr. *quique dicendi, neque faciendi*, quam lectionem defendit Burmannus ex Statio Theb. I, 101: *neque enim velocior ullus Itque reditque vias, cognatave Tartaram avult.* In quo etiamsi *cognataque* legas cum nonnullis edd. quid simile? Proferendus erat locus, ubi *que* vel et praecedat *neque*; in quo quaerendo operam, ut opinor, perdas. Disiunctivas particulas, *ve, vel, aut, post neque* negandi vim habere, nemo ignorat. Sed nuper exorti sunt Grammatici, qui coniunctivis *ac, et, que* post *neque* positos, eandem vim tribuerent. Quorum doctrinam, ex locis mendosis ductam et conflata, non dubitem re-

pudiare cum Bentleio ad Horat. Epod. XVI, 6, et I Serm. 6, 68. Sed, ut ad Velleium redeam, lectionem, quam reduxi, plane confirmat Sallustius, qui Velleio ob oculos fuit, Catil. 23: *Prorsus neque dicere, neque facere quidquam pensi habebat*; ubi v. Cortium. *Quid enim inter tam dissimiles amicum esse poterat?* Imitatur Sallustium Iug. 31: *Potestne in tam divorsis mentibus pax, aut amicitia esse?*

Indemnatum. Hoc, in tanta rei evidentia et necessitate, de Vascosani et Puteani emendatione recepinus pro *damnatum*, quod habet edit. pr. Vnde Ciceronem pro Dom. 9.

Ei aqua et igni. Sic editor Bas. ex Cicerone pro Dom. 18. Edit. pr. *et aqua et igni.*

linitatem exsilii tulit. Non caruerunt suspitione oppressi Ciceronis Caesar et Pompeius. Hoc sibi contraxisse videbatur Cicero, quod inter xx viros dividendo agro Campano esse noluisset. Idem intra biennium, sera Cn. Pompeii cura, verum, ut coepit, intenta, votisque Italiae, ac decretis senatus, virtute atque actione Annii Milonis tribuni pl. dignitati patriaeque restitutus est. Neque post Numidici exilium aut reditum, quisquam aut expulsus invidiosius, aut receptus est laetius. Cuius domus, quam infeste a Clodio disiecta erat, tam speciose a senatu restituta est. Idem P. Clodius (in senatu) sub honorificentissimo ministerii titulo, M. Catonem a rep. relegavit. Quippe legem tulit, ut is quaestor cum iure

Calamitatem exilii. Ita editor Basil. scripsit pro calamitate exilii, quod est in edit. pr.

Cupit interita. Forte: *cupito interita*, RUENAN. In editione prima hic locus ita exhibetur: *sera Cn. Pompeii cura, verum et cupit interita*, ex quo editor Basil. partim bene, partim secus fecit: *sera Cn. Pompeii cura, verum, ut coepit, interita*. *Interita* amplectimur, ut *coepit*. Liv. XXI, 10: *Quo lenius agunt, segnus incipiunt, eo, quam cooperint, vereor, ne perseverantius saeviant*. Seneca de Ira I, 1: *necessitudinum immemor, in quod coepit, pertinax et intenta*. Verum pro *interita* Wopkensius Misc. Obs. VIII, p. 51, rectius scripsit *intenta*, ipso Burmanno in iisdem Miscell. p. 382, non vultè adversante, Oudendorpio vero ad Appulei. Met. III, p. 231, vehementer approbante. *Intenta* cura quam frequenter apud bonos scriptores occurrit, exemplis ostendunt interpretes ad Livium XXV, 9. Vt hic *interita* et *intenta*, sic apud Appulei. Met. I, p. 60, *interior* et *intensor* con-

funduntur. Huius loci certam et veram instaurationem in textum admisi, veritus, ne, si aliter in tanta rei perspicuitate fecissem, ineptae superstitionis accusarer.

In senatu. Haec verba e vicinis temere repelita esse, vidit I. Cuiacius Observ. VII, 9. Vncis inclusimus.

Sub honorificentissimo ministerii titulo. Ministerium hanc publicam curationem Catonis etiam vocant Vellei. II, 38, et Valer. Max. IV, 1, 14, quod vocabulum illustrant Cuiacius l. c. et Drakenb. ad Liv. VIII, 40.

M. Catonem a rep. relegavit. Ex Cicerone pro Sexl. 28: *Non illi ornandum M. Catonem, sed relegandum putaverunt*.

Quaestor cum iure praetorio. Aurelius Victor de Vir. ill. 80: *Cato quaestor in Cyprum missus ad advchendam ex Ptolemaei hereditate pecuniam, cum summa eam fide perluxit. Vitroque loco quaestor dicitur praepositor, ut praetor apud alios praepositor: ut nihil causae esset, quare viri docti pro quaestor scriberent quaestorius*.

praetorio, adiecto etiam quaestore, mitteretur in insulam Cydrum, ad spoliandum regno Ptolemaeum, omnibus morum vitiis eam contumeliam meritum. Sed ille sub adventum Catonis, vitae suae vim intulit: unde pecuniam longe sperata maiorem Cato Romanum retulit. Cuius integritatem laudari, nefas est: insolentia pene argui potest, quod una cum Coss. ac senatu effusa civitate obviam, cum per Tiberim subiret navibus, non ante iis egressus est, quam ad eum locum pervenit, ubi erat exponenda pecunia.

46. Cum deinde immane res, vix multis voluminibus explicandas, C. Caesar in Gallia ageret; nec contentus plurimis ac felicissimis victoriis, innumerabilibusque caesis et captis hostium milibus, etiam in Britanniam traiecisset exercitum, alterum pene imperio nostro ac

Quaestor cum iure praetorio etc. Seculi sumus editoris Basil. castigatorem. In editione pr. mendose et legitur et interpungitur: quaestor cum iure praetorio adiecto, etiam quaestor emitteretur in insulam Cyprum.

Cuius integritatem laudari nefas est. Lipsius in hoc loco similem sibi visus est reperire sententiam illi apud Tacitum Agricol. 9: *Integritatem atque abstermentiam in tanto viro referre, iniuria virtutum fuerit.* Cuius iudicium sequuntur viri docti ad Plinii Paneg. 20 et Heusinger. ad Nepot. Phocion. 1. Sed talis sensus quomodo ex his verbis elici queat, me non intelligere fateor. Scribendum: *cuius integritatem haud laudari nefas est: ut fere Aldus Nepos coniecit.* Negationem haud a sequenti syllaba laud absorptam esse, facile apparet. *Integritas* est abstermentia a pecunia Cyprina, quia Clodius criminationibus laeserat. Quo respicit Seneca Pater Coulr. V, 30, p. 339: *M. Cato Pul-*

chrum obliuientem furtorum crimina audit. Quae maior indignitas esse potuit illius seculi, quam aut Pulcher accusator, aut reus Cato? Vide Plutarchum in Catone p. 781, D.

Non ante iis egressus est. Editor Basil. pro *is*, quod est in edit. pr. scripsit *his*, Aldus Nepos *iis*. Recte. Liv. IX, 6: *venientibus Capuam cunctus senatus populusque obviam egressi.*

Caesis ac captis. Exempl. vetus habet: *caesis et captis.* BYRES.

Alterum — quaerens orbem. Velut Alexander M. cui unus orbis non sufficiebat. Noti sunt versus Iuvenalis Sat. X, 168: *Vnus Pellaeco iuveni non sufficit orbis: Aestuat infelix angusto limite mundi.* Velleium imitatus videtur Pseudo-Hegesippus II, 9, p. 224: *Terra ipsa infra Romanorum imperium est, super quam progressa romana virtus, ultra Oceanum alterum sibi orbem quaesivit, et in Britannia sibi remota a confinio terrarum novam sibi invenit possessionem.*

suo quaerens orbem: victus pars consulum, Cn. Pompeius et M. Crassus, alterum iniere consulatum; qui neque petitus honeste ab his, neque probabiliter gestus est. Caesari lege, quam Pompeius ad populum tulit, prorogatae in idem spacium temporis provinciae: Crasso bellum Parthicum in animo molienti, Syria decreta. Qui vir, cetera sanctissimus, immunisque voluptatibus, neque in pecunia, neque in gloria concupiscenda aut modum norat, aut capiebat terminum. Hunc proficiscentem in Syriam diris cum ominibus, tribuni pl. frustra retinere conati. Quorum execrationes si in ipsum tantummodo valuissent, utile imperatoris damnum salvo

Victus par consulum. Alias, *invictum par.* RHENAN. Forte: *unicum par consulum*, pro quo Livius, ab Heinsio laudatus, XXVII, 34: *egregium par consulum.* *Unicus* est singularis, eximius, ut *unicus consul* apud Liv. II, 58. Nec tamen mihi displicet Lipsii coniectura: *inclitum par consulum.*

Legē. Sic editor Bas. Ed. pr. *legem.* *Cetera sanctissimus.* Ex Sallustio apud Serv. ad Aen. III, 594: *Sanctus alia.* Sulpicius Sever. Dial. III, 11: *Maximus Imperator, alias sane bonus;* qui Sallustii imitatione, *alia sane bonus*, scripsisse videtur: quamvis illam aetatem *alias* pro *aliter* vel *alioqui* dixisse sciam. Vide Bentleium ad Horat. I, Ep. 10, 3.

Immunisque voluptatibus. Plutarch. in eius Vita p. 543, Β. ὥστερον καὶ μάλιστα περὶ τὴν διαίτην.

Hunc proficiscentem in Syriam etc. In editione prima hic locus sine distinctione sic legitur: *Hunc proficiscentem in Syriam diris cum omnibus trib. pleb. frustra retinere conati.* Sed editor Basil. pro *omnibus* rescripsit *ominibus*, et Aldus Nepos post illam vocem interpunxit. Vtrumque recte

factum arbitramur. Nam quod Burmannus dicit, *omina* nihil ad tribunos plebis attinere, satis refellitur disertis verbis Dionis Cass. XXXIX, p. 210: οἱ δὲν δέμαρχοι, ἰδόντες ὅτι ἡ πλεβήσια αὐτῶν ἄσολος εὔστα, ἀποδόντες πρὸς τὸ καλῶσθαι τι πραχθῆναι, ἄλλως μὲν ἰστώπων, ἐκτεμίζον δὲ αὐτῶ πολλὰ καὶ ἄσκα. Nec minus labitur in eo, quod *omnibus* cum *proficiscentem* bene iungi negat. Cicero pro Sext. 33: *Exierunt malis ominibus atque execrationibus duo vulturii piludati.* Phil. XII, 8: *Proficiscantur legati optimis ominibus.* Iustin. XX, 2: *Faustisque profecti ominibus.* Thucyd. VII, p. 497: ἀντι δ' ἐὺ-χῆς τι καὶ καίανον μὲν ὦν ἐξέπλουν, πάλιν τοῦτων τοῖς ἱκανοῖς ἐκτεμίσμασιν (*ominibus*) ἀπορρῆσθαι.

In ipsum — valuissent. Exquisite pro, adversus ipsum vim exercuissent, efficaces fuissent. Sallust. Fragn. p. 52: *alio modo neque valent in universos, neque conabuntur.* Liv. VII, num etiam in Deos immortales inauspicatam legem valuisse? Formulam explicuit, quanquam alienis admixtis, Burmann. ad Ovid. Ambr. I, 7, 26.

Utile imperatoris damnum. Quant

exercitu fuisset reip. Transgressum Euphraten Crassum, petentemque Seleuciam, circumfusus immanibus copiis equitum, rex Orodes una cum parte maiore romani exercitus interemit. Reliquias legionum C. Cassius, atrocissimi mox auctor facinoris, tum quaestor, conservavit; Syriamque adeo in P. R. potestate retinuit, ut transgressos in eam Parthos, felici rerum eventu fugaret ac funderet.

47. Per haec insequentiaque, et quae praediximus tempora, amplius cccc hostium a C. Caesare caesa sunt, plura capta. Pugnatum saepe in agminibus, saepe eruptionibus: bis penetrata Britannia. Novem denique aesta-

sint diversi hominum sensus, mirari subit. *Vile damnum* adeo placebat Freinshemio ad Tacit. Ann. II, 85, ut illud Tacito, ubi *vile damnum* legitur, ex Velleio restitueret. Contra Lipsius in Velleio reponit *vile damnum*: idemque in Tacito tueretur Gronovius. Ego posteriorem rationem, quod et Heinsum fecisse video, longèque praeferam priori, tum quod *vile damnum* verioris sententiam habet, tum quod propria et legitima loquendi forma est. Statius a Gronovio laudatus, Theb. I, 649: *iacituraque vilior orbis*. Sic *leve, facile damnum*. Ovid. Met. XIV, 197: *Quam nullum, aut leve sit damnum mihi lucis avertit*. Virgil. Aen. II, 646: *Facilis iactura sepulcri*. Liv. V, 39: *facilem iacturam esse seniorum*. XXII, 8: *levem, ex comparatione priorum, ducere recentem equitum iacturam*. Sulpic. Sever. de vita Martii, 13: *facilemque arboris suae habuere iacturam*.

Circumfusus immanibus copiis. Recepi-
mus Editoris Basil. emendationem.
Edit. pr. *circumfusus immanibus copiis*.
Nam *circumfundi* et *circumdari* etiam
dicuntur, qui circumciungunt. II, 112;

At ea pars, quae obviam se effuderat exercitui, — circumfusa quinque legionibus nostris. Liv. XXVI, 27: *Consuli Laevino Capuam praetereunti circumfusa multitudo Campanorum est*. Vide Heinsum ad h. l. et Oudendorp. ad Hirt. de B. Afr. 78. *Circumfusus*, quod Burmanno placebat, iam dederat Vasconius.

Fugaret ac funderet. Dukerus ad Flor. III, 4, 4, observat, Velleium h. l. praeter suum et aliorum morem mutato ordine, scripsisse, *fugaret ac funderet*, pro *funderet ac fugaret*. Sed Velleius huius ordinis auctorem habet Sallustium suum Iug. 21: *semisomnos partim, alios arma sumentes fugant funduntque*.

Novem denique aestatibus vix ulla etc. Hic locus torsit viros eruditos, quamvis in promptu sit eius emendatio. Lege: *novem denique aestatibus vix ullus non iustissimus triumphus emeritis*; id est: omnes triumphus, quos novem aestatibus cinerunt, iustissimè fuerunt. *Vix ullus* ponitur pro nullus, ut apud Ovid. A. A. III, 508: *Cognoscant faciem vix satis ulla suam*.

tibus vix ulla non iustissimus triumphus emeritus. Circa Alesiam vero tantae res gestae, quantas audere vix hominis, perficere, pene nullius, nisi dei fuerit. Septimo ferme anno Caesar morabatur in Galliis, cum medium iam ex invidia potentiae male cohaerentis inter Cn. Pompeium et C. Caesarem concordiae pignus, Iulia uxor Magni decessit; atque, omnia inter destinatos tanto discrimini duces dirimente fortuna, filius quoque parvus Pompeii, Iulia natus, intra breve spacium obiit. Tum in gladios caedesque civium furente ambitu, cuius neque finis reperiebatur, nec modus, tertius consulatus soli Cn. Pompeio, etiam adversantium antea dignitati eius iudicio, delatus est. Cuius ille honoris gloria, veluti reconciliatis sibi optimatibus, maxime a C. Caesare alienatus

Circa Alesiam vero tantae res. Exemplar vetus habet: Circa Alesiam vero tantae res gestae, quantas etc. BYER.

Pene nullius, nisi dei. Cicero Orat. 5: quem si imitari atque exprimere non possumus, quod idem ille vix deo concessum esse dicebat.

Septimo ferme anno. Acidalius malit: septimum ferme annum, quia tempus continuum significatur. Hanc observationem recentiores in primis veterum librorum editores multis locis inculcarunt. Qua quid opus erat, cum Grammaticorum princeps, Vossius de Construct. cap. 44, veteres utroque modo locutos esse, dudum demonstrari?

Ex invidia Ponti ac Camillae cohaerentis. Fort. leg. ex invidia Ponti, male cohaerentis. RHEIN. Exempl. vetus sic habet, ut appareat legendum: Pontiae Camillae cohaerentis etc. BYER. Editor Basil. dedit: ex invidia Pompeii male cohaerentis. At locus tam desperatae sanctatis medicum postulabat Lipsium, cuius haec est felicissima com-

lectura: ex invidia potentiae male cohaerentis. Nihil pulchrius, nihil quod sensum magis perspicuum reddat. Male cohaerere legitima formula est, in qua male pro vix ponitur. Liv. XXIII, 24: arbores, alia in aliam, instabilem per se ac male haerentem, incidentes. Seneca Cons. ad Marc. 11: precarii spiritus, et male haerentis. Contra idem Cons. ad Polyb. 34: cuius morte optime cohaerentis romanae pacis vincula resoluta sunt. Qui locus simillimus est Velleiano. Lipsianam emendationem etiam Plutarchus confirmat in Caesare p. 719, C. et δὲ Ἰουλίας συνταράχσας (Iuliae morte) ὥς τις ἐν ἀρένῃ καὶ ἰσχυρῇ τῇδ᾽ αὐτοῦ καὶ ἀεὶ καὶ ἐν αἰσιν ἐκείνῃς διαμένοντος. Ex Velleio forte colorem duxit Lucanus I, 111: nam pignora iuncti Sanguinis, et dirae feralis ominis tae- das Abstulit ad manes, Parcarum, Iulia, saeva Intercepta manu.

Medium — concordiae pignus. Seneca Pater Controv. I, p. 77: nec foederi medium pignus addita.

est. Sed eius consulatus omnem vim in coërcitionem ambitus exercuit. Quo tempore Publius Clodius a Milone, candidato consulatus, exemplo inutili, facto salutari reip. circa Bovillas, contracta ex occurso rixa, iugulatus est. Milonem reum non magis invidia facti, quam Pompeii damnavit voluntas. Quem quidem M. Cato palam lata absolvit sententia. Quam si maturius tulisset, non defuissent, qui sequerentur exemplum, probarentque eum civem occisum, quo nemo perniciosior reip. neque bonis inimicior vixerat.

48. Intra breve deinde spacium belli civilis exarserunt initia: cum iustissimus quisque et a Caesare, et a Pompeio vellet dimitti exercitus. Quippe Pompeius in secundo consulatu Hispanias sibi decerni voluerat, easque per triennium absens ipse ac praesidens urbi per Afranium et Petreium, consularem, ac praetorium, legatos suos, administrabat; et iis, qui a Caesare dimittendos exercitus contendebant, adsentabatur; iis, qui dimittendos ab ipso quoque, adversabatur. Qui si ante biennium quam ad arma itum est, perfectis muneribus theatri et

In coërcitionem. Exempl. vet. habet: in coërcitionem. BYRER.

Exemplo inutili, facto salutari reip. Sic edi iussimas ex editoris Basil. correctione. Edit. pr. *exemplo inutiliter facto, salutari reip.* Velleium imitatur Sulpic. Sever. II, 30: *licet malo exemplo, bono tamen affectu reip. ab improbis vindicandae.* Vide Gronovium ad Liv. II, 30, et ad Tacit. Ann. I, 38, qui Vrsini coniecturam, *exemplo inutili, sed facto salutari*, praetulisse videtur. Sed concinuior est lectio, quam restitimus. *Inutile* pro pernicioso dici, nunc vel tirones sciunt.

Quam si maturius tulisset. Sic editor Basil. correxit scripturam edit. pr. *qui si maturius tulisset.*

Per Afranium. Exempl. vetus habet: per Africanum. Ego legendum puto, Africanum, aut certe Afranium, BYRER.

Assentabatur. Sic II, 128, *assentatio* pro assensione. Frontin. III, 3, 4: *Ille, adstante iniuriorum fide, creditus inimicissimus Cyro; ubi nihil mutandum, Male Vascosan. adsentabatur.*

Ab ipso quoque. Sic habet vet. exempl. *ab ipso quoque.* BYRER. Iudis, quem Aldus Nepos, aliique secuti sunt, primus edidit: *iis, qui ab ipso, adversabatur.* Sane verbum *dimittendos*, quod et Vascosanus omisit, elegantius abfuerit.

Ad arma itum est. Ire in arma alii

aliorum operum, quae ei circumdedit, gravissima tentatus valetudine decessisset in Campania (quo quidem tempore universa Italia vota pro salute eius primo omnium civium suscepit) defuisset fortunae destruendi eius locus; et, quam apud superos habuerat magnitudinem, inlibatam detulisset ad inferos. Bello autem civili, et tot, quae deinde per continuos XX annos consecuta sunt, malis, non alius maiorem flagrantiolemque, quam C. Curio trib. pleb. subiecit faciem, vir nobilis, eloquens,

dicunt, ut Flor. IV, 5, 2, ubi vide Duker.

Primo omnium civium. Vascosanus et I. Perizonius Animadv. Hist. cap. 8, p. 346, scribunt: *primi omnium civium*: optime. Sic II, 24: *cum ad eum, primum omnium romanorum, legati Parthorum venissent*. Post etiam pro Hirtio aegrotante publica vota suscepta esse, docet Broukhuis, ad Tibull. I, 5, 10.

Defuisset fortunae destruendi eius locus. Non imiter Marklandum ad Stat. Silv. III, 4, 103, verbo efficaci destruendi inertius destituenti substituentem. Scueca praef. IV, N. Q. p. 747: *quoniam diversa via magnam potentiam fortuna destrueret*. Curtius VIII, 14: *a suis credebat magnitudinem suam destrui posse*. Tacit. Ann. II, 63: *suave in destruendo eo consilia exstulit*. Sed quid attinet hanc lectionem exemplis, quae emulare facile est, defendere, cum Lucianus VIII, 27, se destruendi legisse, Velleio imitatio ostendat: *Sic longius aevum Destruit ingrates animos, et vita superstes Imperio, nisi summa dies cum fine bonorum Adfuit, et celeri praevertit tristitia leto, Delectori est fortuna prior*. De Pompeio simile est iudicium Ciceronis loco illustri Tusc. Disp. I, 35, ubi vide Davisium. Iuvenalis Sat. X, 284:

Provida Pompeio dederat Campania febres Optandas: sed multae urbes, et publica vota Vicerunt. Igitur Fortuna ipsius et Urbis Servatius victo caput abstulit; ubi non dubitanter legimus: *sed moestae urbes*. *Moestus* et *multas* saepe a librariis permutari, docet Drakenb. ad Sil. Ital. V, 380.

Quam apud superos habuerat magnitudinem etc. Similiter Florus IV, 8, 3, de Sexto, Pompeii filio: *magnae famam ducis ad inferos secum tulisset, si nihil tentasset ulterius*. *Superi* sunt homines viventes, ut viri docti ad h. l. et saepe alibi docuerunt. Sic apud Graecos et *ἄνθρωποι*. Vide Hemsterhusium ad Lucium. Dial. Sel. p. 13, qui memoriae lapsus, Velleio superos relinquere, pro vita defungi, tribuit.

Vir nobilis, eloquens, audax. Eloquentiam Curionis post paulo describit, et *facundus malo publico*; ut *vix dubites*, quiu ritium haerent ip voce eloquens. Legendum: *vir nobilis, opulens, audax*, etc. Formam *opulens* summisit a Sallustio suo lug. 69: *civitas magnus et opulens poenae cuncta, aut praedae fuit*; ubi vide Curtium. Totum hunc locum more suo imitatus est Sulpic. Sever. II, 46: *Ab his Priscillianus est institutus, familia nobilis, praedives opibus, acer, iniquus, facundus, multa lectione eruditus* etc.

audax, suae alienaeque et fortunae et pudicitiae prodigus, homo ingeniosissime nequam, et facundus malo publico. Huius animo, voluptatibus vel libidinibus, neque opes ullae, neque cupiditates sufficere possent. Hic primo pro Pompeii partibus, id est, ut tunc habebatur, pro rep. mox simulatione contra Pompeium et Caesarem, sed animo pro Caesare stetit. Id gratis, an accepto centies HS. fecerit, ut accepimus, in medio relinquemus.

Suae alienaeque et fortunae et pudicitiae prodigus. Sollemus hac in re formula. Cicero pro Rabir. 3: *hunc nec suae, nec alienae pudicitiae peperisse*; quod Sueton. Calig. 36, inde sumit. Cic. pro Coel. 18: *parcat inventus pudicitiae suae, ne spoliaret alienam.* Sallust. Catil. 52: *parcite dignitati Lentuli, si ipse pudicitiae suae pepercit.* Eandem rem alio modo expressit auctor ad Herenn. IV, 40: *Suae pudicitiae proditor est, insulsiator alienae*; rursus alio Seneca Praef. Controv. I, p. 66: *expugnatores alienae pudicitiae, negligentes suae.* Velleius vero in primis respicit infanem Carionis in Antonium amorem, de quo Cicero Phil. II, 18, et Plutarchus Anton. p. 916, C.

Huius animo. Editor Basil. *Cuius animi*: quod melius.

Huius animo voluptatibus vel libidinibus etc. Locus non una laque miscalatus. *Animo*, in quo viri docti haerent, Gronovius ad Senec. de Benef. VII, 11, magis erudite, quam vere, explicat de effusa largitione. Mihi venit in mentem corrigere: *cui nimio cupiditatibus et libidinibus, neque opes ullae, neque voluptates sufficere possent.* Forma loquendi Sallustiana. Arrianus Meas. MS. *Nimius hac re.* Sallust. Hist. Post ubi fiducia nimius. Sallust. Hist. *Impotens et nimius animi est.* Sed hoc loquendi genus satis il-

lustravimus ad II, 32, p. 99. *Open refer ad cupiditatibus, voluptates ad libidinibus.* Voces voluptatibus et cupiditates transponendas esse, tam evidens, tanque necessarium est, ut id ne Wopkensis quidem, virum latine bene doctum, sed in talibus cernendis parum acutum, fecerit. Misc. Obs. VIII, p. 52. Haec mihi scribenti alia de voce *animo* coniectura nascitur, prior fortasse laud deterior: *Cuius insanis cupiditatibus et libidinibus etc.* Cicero Verr. IV, 18: *Similis istius cupiditas, hoc etiam acrior, atque insanior*; pro Sull. 25: *quis insaniam libidinum recordatur?* Seneca Ep. 39: *quorum impotentiae atque insanae libidini ob hoc unum possis ignorare.* Calpurn. Flacc. Decl. XXIII, p. 821: *Adultera, quae per insaniam libidinem, stimulis tanti furoris exarserat.*

Simulatione — animo. Cicero de N. D. II, 67: *Mala enim et impia consuetudo est contra Deos disputandi, sive ex animo id fit, sive simulate.*

Stetit. Sic edimus cum Editore Basil. pro *restitit*, quod est in edit. pr.

Centies HS. Sexcenties HS. Valer. Max. IX, 1, 6. XXVII HS. Serv. ad Aen. VI, 621: *decies HS.* Scholiast. Lucan. ad IV, 820. Librariorum in numeris permittendis levitas facit, ut nihil certi dici possit. Vide Lipsium

Ad ultimum saluberrimas et coalescentis conditiones pacis, quas et Caesar iustissimo animo postulabat, et Pompeius aequo recipiebat, discussit ac rupit, unice cavente Cicerone concordiae publicae. Harum praeteritarumque rerum ordo cum iustius aliorum voluminibus promatur, tum, uti spero, nostris explicabitur.

49. Nunc proposito operi sua forma reddatur, si prius gratulatus ero Qu. Catulo, duobus Lucullis, Metelloque et Hortensio; qui cum sine invidia in rep. floruisent, eminuissentque sine periculo, quieta, aut certe non praecipitata, fatali ante initium bellorum civilium morte functi sunt. Lentulo et Marcello Coss. post urbem conditam annis DCCIII, et LXXVIII, quam tu, M. Vinici, consulatum inires, bellum civile exarsit. Alterius ducis causa melior videbatur, alterius erat firmior. Hic omnia

ad h. l. et Fr. Brummerum ad Leg. Cinc. cap. VIII, p. 120.

Saluberrimas et coalescentis. Iam ante Heinsium et sustulerat Editor Basil. Recte.

Praeteritumque. Leg. *praeteritarumque.* BYRER.

Cum iustius aliorum voluminibus promatur. Editor Basil. pro *iustius* scripsit *iustis*: quod, licet refragante Heinsio, praeferam vulgato ob similitudinem locum II, 119: *Ordinem atrocissimae calamitatis, — iustis voluminibus, ut alii, ita nos conabimur exponere.* At male idem Basil. Editor promatur mutavit in *promitur*. Nam cum saepe ponitur cum subiunctivo, sequente tum cum indicativo. II, 13: *equites cum in multos clarissimos atque innocentissimos viros saevissent, tum P. Rutilium damnaverant.* 92: *Sentius cum alia prisca severitate summaque constantia gessisset, tum in comitiis habendis praecipuum egit consulem.* Vide Interpretes ad Liv. IV, 60.

Si prius gratulatus ero Q. Catulo, etc. Etiam Cicero mortem gratulatur Catulo, ad Att. II, 24; Hortensio, in Bruto 96.

Quieta, aut certe non praecipitata. Lipsius *praecipitata* ad rep. refert, ad morte Oudendorp. ad Lucan. II, 106. Neuter bene. Mihi nullum dubium est, quin vox, propter soni affinitatem elapsa, hoc modo revocanda sit: *quieta, aut certe non praecipitata civitate.*

Annis ACCIII, et LXXVIII, quam tu, etc. Leg. *annis A. CC. III, et annos LXXVIII, quam tu,* etc. BYRER. Editor Basil. scripsit: *annis DCCIII, et anno LXXVIII, quam tu,* etc. Sed quid unno attinebat repetere? Nisi forte ante scribere voluit, ut locum similem faceret alteri, II, 66: *post urbem conditam annis DCCIX, ante LXXII, quam tu, M. Vinici, consulatum inires.*

Alterius ducis causa melior videbatur. Comparent elegantiae studiosi Ciceronem pro Ligar. 6.

speciosa, illic valentia. Pompeium senatus auctoritas, Caesarem militum armavit fiducia. Consules senatusque causae, non Pompeio, summam imperii detulerunt. Nihil relictum a Caesare, quod servandae pacis causa tentari posset: nihil receptum a Pompeianis: cum alter Cos. iusto esset ferocior; Lentulus vero salva rep. salvus esse non posset; M. autem Cato moriendum ante, quam ullam conditionem civis accipiendam reip. contenderet: vir antiquus et gravis Pompeii parteis laudaret magis, prudens sequeretur Caesaris, et illa gloriosa, haec terribiliora duceret. Ut deinde, spretis omnibus,

Pompeium senatus auctoritas — armavit. Hinc sumit Sulpic. Sever. Dial. III, 12: *si Theognisti pertinaciam Martini armaret auctoritas.* Vide quae annotavimus ad Rutil. Lup. I, p. 71.

Causae, non Pompeio, summam imperii detulerunt. Hic locus quomodo intelligendus sit, imitatione sua docet Lucanus, certatim ab Interpretibus laudatus, V, 13: *docuit populos venerabilis ordo, Non Magni partes, sed Magnum in partibus esse.* Eodem adde illa Catonis apud eundem II, 319: *quin publica signa, ducemque Pompeium sequimur? nec, si fortuna favebit, Hunc quoque totius sibi ius promittere mundi, Non bene compertum est: ideo me milite vincat, Ne sibi se vicissa putet.*

Alter Cos. Sic Editor Basil. Editio pr. altero Cos.

Salva rep. salvus esse non posset. II, 91: *Caesare salvo, salvus esse non poterat.*

Ullam conditionem civis. Scripsit, ni fallor: *ullam conditionem cuiusvis.* Sallust. Catil. 17: *cuiusvis opes voluisse contra illius potentiam crescere.*

Vir antiquus et gravis. Sallustius apud Macrob. Sat. II, 9: *Quibus rebus*

aliquantam partem gloriae demperat, maxime apud veteres et sanctos viros, ubi notandum, etiam *veteres* pro *antiqui*, sive *severi* dici, ut apud Cicer. Act. I in Verr. 10, *tres hi homines veteres*, Asconio interprete, sunt *graves* et *severi*. Cave autem, nomen viri excidisse suspiceris. *Vir antiquus* est unusquisque vir antiquus, vel omnes viri antiqui. Similis locus Valerii Max. IV, 3, 6: *Licet Athenae doctrina sua gloriantur, vir tamen prudens Fabricii detestationem, quam Epicuri maluerit praecepta;* ubi recte cepit Perizonius. Vide Misc. Observ. VIII, p. 384.

Ille gloriosa. Burmannus, haec quo referantur, se nescire fatetur. Quasi vero constructio semper ad rationem grammaticam, nunquam ad sensum, referatur. Sexcenta exempla huic Velleiano similia cum alii, quos nominare longum est, tum imprimis Gronovius Observ. III, 2, et ad Senec. de Clem. II, 3, collegerunt.

Ut deinde, spretis omnibus, etc. Totum hunc locum ex verissima emendatione Editoris Basil. quam pro sua venditat Schegkianus, exhibemus. Edit. pr. sic habet: *Ut deinde spretis omnibus quae Caesar postulaverat, tantum*

quae Caesar postulaverat, tantummodo contentus cum una legione titulum retinere provinciae, privatus in urbem veniret, et se in petitione consulatus suffragiis P. R. committeret, decrevere: ratus bellandum Caesar, cum exercitu Rubiconem transit. Ch. Pompeius, consulesque, et maior pars senatus, relicta urbe, ac deinde Italia, transmisere Dyrrachium.

50. At Caesar, Domitio legionibusque Corfinii, quae una cum eo fuerant, potitus, duce, aliisque, qui voluerant abire ad Pompeium, sine dilatione dimissis, persecutus Brundisium, ita ut appareret, malle integris rebus et conditionibus finire bellum, quam opprimere fugienteis, cum transgressos reperisset Coss., in urbem revertit: redditaque ratione consiliorum suorum in senatu, et in concione, ac miserrimae necessitudinis, cum alienis armis ad arma compulsus esset, Hispanias petere decrevit. Festinationem itineris eius aliquandiu morata Massilia est, fide melior, quam consilio prudentior, intempestive principalium armorum arbitria captans, quibus hi se debent interponere, qui non parentem coercere possunt. Exercitus deinde, qui sub Afranio consulari

modo contentus cum una legione titulum retinere provinciae, privatusque in urbem venire, et se in petitione consulatus, suffragiis P. R. committere decrevere. Librarius privatusque pro privatis scripsit, quod verba tantummodo, contentus etc. ad sequentia referebat, quae cum Caesar postulaverat iungenda esse, et res ipsa, et Suetonius Caes. 29, declarant.

Decrevit. Alias, decreverit. RHEN. Exempli vetus sic habet, ut legendum existimein: committere decreverat. BYRER.

Qui voluerant abire. Edit. pr. ma-

nifesto mendo: qui venerant abire; quod Editor Basil. correxit.

Persecutus Brundisium, etc. Locus vitiosus, in quo, quid Caesar persecutus sit, desideratur. Lege et interpunge: persecutus Brundisium iter, ut apparet, malle etc. Terentius Heeyr. III, 5, 4: viam, quam decrevi persequi.

Principalium armorum. Qui sic ante Velleium locutus sit, reperio neminem. Vide Schelium ad Hygin. de Castr. Ro. p. 45.

Sub Africano consulari. Exemplar vetus habet Africano, erasis i et c. mediis literis. Hinc legendum opinor: Afranio consulari, etc. BYRER.

ac Petreio praetorio fuerat, ipsius adventus vigore ac fulgore occupatus, se Caesari tradidit. Vterque legatorum, et quisquis cuiusque ordinis sequi eos voluerat, remissi ad Pompeium.

51. Proximo anno, cum Dyrrachium ac vicina ei urbi regio castris Pompeii retinetur (qui accitis ex omnibus transmarinis provinciis legionibus, equitum ac peditum auxiliis, regumque, tetrarcharum, simulque dynastarum copiis, immanem exercitum confecerat, et mare praesidiis classium, ut rebatur, sepserat, quo minus Caesar legiones posset transmittere) sua et celeritate, et fortuna C. Caesar usus, nihil in mora habuit, quo minus et cum vellet, ipse exercitusque classibus perveniret, et primo pene castris Pompeii sua iungeret, mox etiam obsidione munimentisque eum complecteretur. Sed inopia obsidentibus, quam obsessis, erat gravior. Tum Balbus Cor-

Ipsius adventus vigore ac fulgore occupatus. Pro adventu, quod est in edit. pr. Editor. Basil. bene scripsit *adventus*.

Remissi ad Pompeium. Sic de Editoris Basil. correctione restituimus. Edit. pr. *remisit ad Pompeium*.

Ac vicina ei urbi regio castris Pompeio retinetur. Exemplar vetustum habet: *ac vicina ei urbi regio castris Pompei*, o litterae puncto deletili superscripto, sic i. BUREA. *Retinetur* pro *teneretur*, compositum pro simplici, quod, praeter Vossium ad h. l. exemplis confirmat Dukerus ad Flor. II, 20, 3. Malim tamen in hac constructione *teneretur*, ut Editor Basil. emendavit. Vascosau. *retineretur*.

Regumque, tetrarcharum. Exempl. vetus habet: *regumque tetrarcharum*. BUREA. Editor Basil. copulam interposuit: *regumque et tetrarcharum*: quae facile a vicinis vocibus absorberi potuit.

Firebatur. Alias, ut rebatur. RHEMAN. Rhenani correctionem inde multa omnes editores receperunt.

Et cum vellet. Recte Acidalius rescripsit: *et quo vellet. Quum vel quom*, ut in membranarum antiquis scribi solet, saepe cum quo permutari, docet Drakenb. ad Liv. XXIV, 34. Nisi potius legendum sit: *quo minus et cum vellet, et quo vellet, ipse*, etc. Idque nunc magis placet.

Sed inopia obsidentibus etc. Livius XXV, 11: *propiusque inopiam erant obsidentes, quam obsessi*.

Balbus Cornelius. Duo L. Cornelii Balbi fuerunt, uterque Gadicani, et civitate romana donatus, quorum alter Maior dicitur, alter, ex Maioris fratre natus, Minor. Quos, non mirum est, si recentiores confuderint, cum ne Velleius quidem eos satis accurate distinxerit, ut Puteranus ad h. l. et Bailius Lexico Hist. et Crit. v. *Balbe* ostenderunt. Maior Consul suffectus

VEL. PATERC. Hist.

S

nelius, excedente humanam fidem temeritate, ingressus castra hostium, saepiusque cum Lentulo conlocutus Cos.

fuit A. V. C. 713. Vide Dionem Cass. XLVIII, p. 549, et tabulam Colotianam apud Gruter. p. 298. Eiusdem mentio est in liquide apud Maratorium p. 293. Consul autem factus est ex privato, ut Velleius ait. Quae verba, a viris doctis mirifice vexata, sic intellige: Consul factus est ex eo, qui nunquam rempublicam attigisset, nullos unquam honores gessisset, ut Nepos de Reg. 1: *quorum uterque privatus virtute regnum est adeptus*. Id historiae congruit, quae non nisi praefecturae fabrum, qua in Caesaris exercitu functus est, mentionem facit. Vide Ciceronem oratione pro eodem 28. Insignis de illo locus est Plinii H. N. VII, 43: *Fuit et Balbus Cornelius Maior Consul, sed accusatus, atque de iure virgarum in eum, iudicium in consilium missus: primus externorum, atque etiam in Ocenno genitorum usus illo honore, quem maiores Latio quoque negaverunt*. In quo loco tentandum frustra fuit Salmasius Plin. Exerc. p. 272. Scribendum: *atque de iure virgarum in eum iudicium in consilium missum*. Iudicium dicit pro iudice, ut Cicero Verr. II, 18: *te ex lege Rupilia sortiri iudicium debuisse*. Minor Balbus fuit Quaestor Asinii Pollionis in Hispania, mox A. V. C. 734, Proconsule Africae, de Garamantibus triumphavit; nec tamen ad consulatum pervenisse videtur. Nam quod Perizonius ex marmore apud Gruter. p. 299, hunc quoque consulem suffectum fuisse suspicatur, id vix veri speciem habet, cum ille consul non L. Cornelius Balbus, sed L. Cornelius vocetur. Triumphum eius memorant Fasti Capitolini, Stalbo III, p. 257, iuprimisque Plinius H. N. V, 5, cuius locus totus

adscribendus est: *omnia armis romanis superata, et a Cornelio Balbo triumphata: tum huic omnium externorum curru et Quiritium iure donato: quippe Gadibus gentis civitas romana cum Balbo Maivae patruo data est*. Ne hic quidem Salmasium sequimur. Tolle praepositionem a, ut omnia tertio casu dicantur: et Cornelio Balbo triumphata, uni huic omnium externorum curru etc., de quo Dutivo Drakenb. ad Liv. VI, 11. Quae cum ita sint, liquido apparet, Velleium aliquid de accurata diligentia sua remississe, et Balbum consulem cum triumphali confudisse. Hoc autem temeritatis exemplum non Balbus Maior, sed Minor edidit, iam ante a Caesare ad Lentulum, adhuc in Italia degentem, sollicitandum missus, ut ex Cicerone ad Att. VIII, 9, 11, 15; IX, 6, intelligitur. Quem cum ibi convenire non potuisset, postea cum Caesare in Graeciam transiens, in ipsis Pompeii castris convenit. De quo itinere, post Caesaris necem, fabulam praetextatam Gadibus edidit, ut Cicero narrat Asinius Pollio, ad Div. X, 36. Maior autem Balbus non interfuit bello civili, sed Romae mansit, Caesaris et Lentuli negotia procurans. Ipse in epistola ad Ciceronem, quae est inter Epistolas ad Attic. IX, 6, ait: *Mihi ipse Caesar sua concessit voluntate, ne in his castris essem, quae contra Lentulum, aut Pompeium futura essent, quorum beneficia maxima haberem: sibi quoque satis esse dixit, si rogatus urbana officia sibi praestituissem*, etc.

Excedente humanam fidem temeritate. II, 56: *quod humanam excedat fidem*. V. Bentleium ad Manil. II, 617.

Cum Lentulo conlocutus, Cos. dubi-

dubitante quanti se venderet, illis incrementis fecit viam, quibus non Hispaniae Asiae natus, sed Hispanus in triumphum et pontificatum adsurgeret, fieretque ex privato consularis. Variatum deinde proeliis, sed uno longe magis Pompeianis prospero, quo graviter impulsus sunt Caesaris milites.

52. Tum Caesar cum exercitu fatalem victoriae suae Thessaliam petiit. Pompeius longe diversa aliis suadentibus (quorum plerique hortabantur, ut in Italiam transmitteret: neque hertules quicquam partibus illis salubrius fuit: alii, ut bellum traheret, quod dignatione partium in dies ipsis magis prosperum fieret) usus impetu

tante. Sic Editor Basil. bene mutavit interpunctionem edit. *pr. cum Lentulo conlocutus*, Cos. dubitante.

Non Hispaniae Asiae natus. Alias, *Asiae-or.* RHEYAK. Mihi videtur legendum: *non Hispaniae suae natus.* BYREN. Editor Basileensis rescripsit: *non Hispaniae Gadibus natus*, cuius coniecturam pro editionis primae scriptura perperam accepit Rigaltius de Pop. fundis p. 199, moliens etiam alia, quae commemorare et refellere non est tanti. Argutae Velleii orationi satis convenit, quod Lipsianum ingenium reperit: *non Hispaniensis natus, sed Hispanus.* De forma *Hispanicus* videndi Is. Casaubonus ad Spartian. Hadrian. 1, Scip. Mallicius ad Mus. Veron. p. 88, et T. Hemsterhus. ad Th. m. M. p. 793. Etiam *natus* in hac lectione eleganter abundat, ut ad Rutil. Lup. II, p. 94, ostendimus. Tamen aliud latere videtur, quod acutiores me quaeant. Aliis alia vulnera sanare potest, nemo omnia.

Ex privato consulari. Omnino scribendum, *consul.* Librarius, cum *Cos.* scriptum invenisset, ex quo *consul* facere debebat, *consularis* fecit, ut

apud Liv. II, 18, ubi vide Drakenb. Prizonius quidem Syllog. Epistoll. T. IV, p. 777, *consularis pro consul* dici putat apud Cic. Phil. I, 6, ad Div. X, 6, et Valer. Max. IX, 12, 5. Sed de illorum locorum integritate merito dubites. In Cicerone quidem Phil. I, 6, *consul pro consularis* ex libris suis edidit cl. Ernestus.

Salubrius fuit. Fuit pro *fuisset*, perfectum indicativi pro plusquamperfecto subiunctivi. Vide Iac. Frid. Heusingerum V. G. ad Ov. Ep. XVII, 170.

Quod dignationi partium in dies ipsis. Exempl. vetustum sic habet: *quod dignationi partem indie ipsis*, ubi ego *ipsi* legendum puto, ut ad Pompeium referatur. BYREN. Sequitur Editorem Basileensem, ita scribentem: *quod dignatione partium in dies ipsis.* Saetium Rheuanus ediderat, nisi quod *dignationi* habet pro *dignatione*; de qua voce vide Drakenborch ad Liv. II, 16.

Fusus impetu suo. Suo consilio Pompeius Caesarum secutum est, conflavit cum illo ad Pharsalum alio. Quod qui minus distringunt, tenere Velleium reprehendunt, ut Fabricius ad Dion. Cass. XL1, p. 298.

suo, hostem secutus est. Aciem Pharsalicam, et illum cruentissimum romano nomini diem, tantumque utriusque exercitus profusum sanguinis, et confusa inter se duo reip. capita, effusumque alterum romani imperii lumen, tot talesque Pompeianarum partium caesos viros, non recipit enarranta hic scripturae modus. Illud notandum est: ut primum C. Caesar inclinatam vidit Pompeianorum aciem, neque prius, neque antiquius quicquam habuit, quam in omnes partes (ut, militari et verbo et consuetudine utar) dimitteret. Pro Dii immortales! quod huius voluntatis erga Brutum suae postea vir tam mitis precium tulit? Nihil illa victoria mira-

Romano nomini diem. Exmpl. vetus habet: *Romani nomini diem*. Opinor etiam *Romani nominis diem* legi posse, fortassis etiam debere. BUREA.

Et consilio inter se duo Reip. capita. Fortasse leg. *commissa*. RHEYAN. Consilio legendum: et consiliunt inter se duo Reip. capita. BVAER. Praeclare Editor Basil. restituit, et collisa inter se duo Reip. capita, pro editionis pr. scriptura, et consilio inter se etc. Statius Theb. VI, 435: *Ambitiosa pios collidit gloria fratres*. Graeci eenties ita dicunt *ερεπειναι*. Sed hic collisa elegantius dicitur ob adiunctum capita, metaphora ducta ab animalibus, quae mutuo concursu capita collidunt.

Effusumque — lumen. lumen consulto, an temere, edidit: *effusumque — lumen*, qui error peperit non necessarius virorum doctorum de verbo effundere disputationes.

Enarranta. Editor Basil. *enarrantos*, sine ulla causa.

Quam in omnes partes etc. Editor Basil. scripsit: *quam ut omnes partes etc.* Vascosan. *quam ut in omnes partes*. Viri docti in vulgari locutione, in omnes partes dimittere, ridiculu

quaerunt verum militare, quod e contextu exeidisse, recte viderunt Schefferus Misc. Obs. Vol. VIII, p. 460, et Burmann. ad h. l. Sane Velleius aut hoc, aut non multum dissimili modo scripserat: *neque prius, neque antiquius quicquam habuit, quam ut in omnes partes praecoones clamantes, parce civibus, ut militari et verbo et consuetudine utar, dimitteret*. Res clara et perspicua est ex simillima narratione Appiani de B. C. II, p. 783: *αἰψὺς οἱ τοὺς τάχους πανταχοῦ περιέπειν*, (i. e. in omnes partes dimisit) *et τοὺς πλοῖς ἐκέντησεν ἐπικυρῶν τῶν ἐπιστάτων, οἱ δὲ τοὺς εὐρησάτους πότους χαμῖν*. Snelon, Caes. 75: *Acie Pharsalica proclamavit, ut civibus parceretur*. Florus IV, 2, 50: *Voces quoque obsequitantis exceptae, altera cruenta, sed docta, et ad victoriam efficax*, Miles faciem feri: *ultra ad iactationem composita: Parce civibus; ubi vide Freinsheim. Parce autem an illud ipsum vocabulum sit, quod Velleius militare dicit, ut Schellero placet, in medio relinquo, satis habens, si minus verba Velleii, at sententiam restituisse.*

Post eum. Alias, postea, RHEYAN.

bilius, magnificentius, clarius fuit, quando neminem, nisi acie consumptum, civem patria desideravit: sed munus misericordiae corrumpit pertinacia, cum libentius vitam victor iam daret, quam victi acciperent.

53. Pompeius profugiens cum duobus Lentulis consularibus, Sexto filio, et Favonio praetorio, quos comites ei fortuna adgregaverat, aliis ut Parthos, aliis ut Africam peteret, in qua fidelissimum partium suarum haberet regem Iubam, suadentibus, Aegyptum petere proposuit, memor beneficiorum, quae in patrem eius Ptolemaei, qui tum puero quam iuveni propior regnabat Alexandriae, contulerat. Sed quis in adversis beneficiorum servat memoriam? aut quis ullam calamitosis deberi putat gratiam? aut quando fortuna non mutat fidem? Missi itaque ab rege, qui venientem Cn. Pompeium (is iam a Mytilenis Corneliam uxorem receptam in navem, fugae comitem habere coeperat) consilio Theodoti et Achili exciperent, hortarenturque, ut ex oneraria in eam navem, quae obviam processerat, transcenderet. Quod cum fecisset, princeps romani nominis, imperio arbi-

Corrumpit. Alias, corrumpit. RHENAN.

Victoriam dare. Alias, victores darent. RHENAN. Exempl. vetus sic habet, ut legendum existimem: *cum libentius vitam victor iam daret, quam* etc. BYRER. Editor Basil. scripsit: *cum libentius vitam victor daret.* Sed Burerianum *victor iam* propius accedit ad editionis pr. scripturam, *victoriam*. Similis locus II, 85: *citius vitam venianque Caesar promisit, quam illis, ut ea precarentur, persuasum est.*

sextoque filio. Lege, Sextoque filio. ut hoc *Sexto* sit proprium nomen filii Pompeii. BYRER.

Quos comites. Asteriscum et lectionem marginalem (Alias, victores da-

rent), inducito, nam et superior illa restituta, et inferior haec lectio integra est. BYRER.

In qua. Editio pr. in quo, quod Editor Basil. correxit.

Achillae. Exemplum vetus habet, *Achili*. Ipse lector conice, utrum horum hoc loco rectius legatur. BYRER. Restitui genitivum antiquum, *Achilli*, de quo, praeter alios multos, Heinsius ad Ovid. A. A. l. 743, et Bentleyius, ad Terent. Andr. II, 2, 31. Plures huius nominis formas esse, *Achilleus*, *Achilles*, *Achillas*, *Achilla*, ostendit Gronovius Observ. IV, 15, p. 238. *Achilleus* idem vocatur a Lucao X, 523.

trioque Aegypti mancipii, C. Caesare, Publio Servilio Coss. iugulatus est. Hic post tres consulatus, et totidem triumphos, domitumque terrarum orbem, sanctissimi ac praestantissimi viri, in id evecti, super quod adscendi non potest, duodeseagesimum annum agentis, pridie natalem ipsius, vitae fuit exitus: in tantum in illo viro a se discordante fortuna, ut cui modo ad victoriam terra defuerat, deesset ad sepulturam. Quid aliud quam nimium occupatos dixerim, quos in aetate et tanti, et pene nostri seculi viri fecellit quinquennium? cum a C. Atilio et Q. Cervilio Coss. tam facilis esset annorum digestio. Quod adieci, non ut arguerem, sed ne arguerer.

54. Non fuit maior in Caesarem, quam in Pompeium fuerat, regis eorumque, quorum is auctoritate regebatur, fides. Quippe cum venientem eum tentassent insidiis, ac deinde bello lacessere auderent, utrique summo imperatorum, alteri superstiti, meritas poenas luere suppliciis. Nusquam erat Pompeius corpore, adhuc ubique Iubae nomine: quippe ingens partium eius favor

In tantum. Lege, *intantum*, coniunctim. BYRER.

Cui modo ad victoriam etc. Pari acumine de Pompeio Valer. Max V, 1, 10: *In suo modo terrarum orbe nusquam sepulturae locum habuit.* Poëta Scholasticus Anthol. Lat. T. I, p. 200, in Pompeios: *Iniit magnorum casus Fortuna virorum. Hic parvo, nullo conditus ille loco est. Ite, novas toto terras conquirite mundo. Nempe manet magnos parvula terra duces.*

Aetatem. Alias, *aetate*. RHENAN.

C. Atilio. Ed. pr. *C. Atilio.*

Tam facilis esset annorum digestio. Rectissime Editor Basil. pro *felix*, quod edit. pr. habet, *facilis* reposuit: quae vocabula in libris scriptis non

parum saepe permutari, ostendit Dukerus ad Flor. II, 6, 38, et ad Liv. XXXI, 26.

Non fuit maior in Caesarem. Exemplum vetus habet: *Non fuit no maior in Caesarem.* Mihi videtur legendum: *Non fuit tamen maior in Caesarem etc.* BYRER. Non temere repetiit librarius, ut mox II, 83: *Mox autem hunc mox avuaculum.* Quare delevi cum Rheno et Editore Basil.

Adhuc ubique Iubae nomine. Ita edit. pr. Primus Iubae nomen, huc e sequentibus traxit, expulit Editor Basil. cuius emendatio latuit Ios. Scaligerum Animadv. in R. Titii Loc. Contr. p. 114, eodem modo corrigentem. De Pompeio victo, sed adhuc

bellum excitaverat Africum, quod ciebat rex Iuba, et Scipio, vir consularis, ante biennium, quam extingueretur Pompeius, lectus ab eo socer. Eorumque copias auxerat M. Cato, ingenti cum difficultate itinerum, locorumque inopia, perductis ad eos legionibus: qui vir cum summum ei a militibus deferretur imperium, honoratori parere maluit.

55. Admonet promissae brevitatis fides, quanto omnia transcurso dicenda sint. Sequens fortunam suam Caesar, pervectus in Africam, quam, occiso Curione, Iulianarum duce partium, Pompeiani obtinebant exercitus. Ibi primo varia fortuna, mox pugnavit sua; inclinataeque hostium copiae. Nec dissimilis ibi adversus victos, quam in priores, clementia Caesaris fuit. Victorem

superstite, similiter Lucanus VII, 717: *Scilicet immenso superest ex nomine multum; Teque minor solo, cunctas impellere gentes Rursus in arna potes, rursusque in futa redire.*

*Excitaverat * Africum.* Asteriscus ante *Africum* obliteretur, cum nihil desit sententiae Velleianae. BYRER.

Lectus ab eo sacer. Exempl. vetus habet: *lectus ab eo socer.* BYRER.

Locorumque inopia. Duplici modo dicitur *locorum inopia*, primum vulgari, cum locus angustior est, quam esse debet, ut apud Livium I, 33: *Ianiculum quoque adiectum, non inopia loci, sed etc.*; deinde exquisitiore, cum locus rebus ad vitam necessariis caret. Sallustius apud Schol. Iuvenal. ad Sat. XV, 115: *quod, quantum conicio, locorum egestate, rapto vivere coacti.* Seneca ad Helv. 12: *Nec tantum conditio illis temporum, aut locorum inopia, pauperibus exaequat.* Sic apud Iustin. II, 13: *multorum dierum inopia*; apud Columell. IX, 14, *temporum penuria.* Ad quod discrimen

Heinsius ad h. l. animum non satis attendit.

Ei ambitus deferretur imperium. Exempl. vetustum habet: *ei a militibus deferretur imperium.* A militibus in ambitus depravatum est, vitio scribae posterioris. BYRER.

Parare maluit. Pro *parare* legendum videtur *parere.* BYRER.

Pervectus. Scribe: *pervectus est.* Nisi malis *pervectusque* legere, et haec omnia, deleta puncto post *exercitus*, cum sequenti periodo coniungere.

Ibi primo varia fortuna, mox pugnavit sua. Edit. pr. sic habet: *Ibi primo varia fortunam expugnavit via*; pro quo Editor Basil. rescripsit: *Ibi primo variam fortunam expugnavit*, quod inficetum est prae venustissima verissimaque Acidalii correctione: *Ibi primo varia fortuna, mox pugnavit sua*, quod plane sapit Velleii ingenium. Id cum Lipsius etiam sensisset, obtulit se in talis inventi societatem, non satis, ut mihi videtur, honeste.

Quam in priores. Haec verba mihi

Africani belli C. Caesarem gravius excepit Hispaniense (nam victus ab eo Pharnaces, vix quicquam gloriae eius adstruxit,) quod Cn. Pompeius, Magni filius, adolescens impetus ad bella maximi, ingens ac terribile conflaverat, undique ad eum adhuc paterni nominis magnitudinem sequentium, ex toto orbe terrarum auxiliis confluentibus. Sua Caesarem in Hispaniam comitata fortuna est; sed nullum umquam atrocius periculosiusque ab eo initum proclium, adeo ut plus quam dubio Marte, descenderet equo, consistensque ante recedentem suorum aciem, increpita prius fortuna, quod se in eum servasset exitum, denunciaret militibus, vestigio se non recessurum: proinde viderent, quem et quo loco imperatorem deserturi forent. Verecundia magis quam virtute acies restitutae a duce, quam a milite fortius. Cn. Pompeius, gravis vulnere, inventus inter solitudines avias, interemptus est. Labienum, Varumque acies abstulit.

56. Caesar omnium victor, regressus in urbem, quod humanam excedat fidem, omnibus, qui contra se arma tulerant, ignovit, magnificentissimis gladiatorii muneris, naumachiae. et equitum peditumque, simul elephantorum certaminis spectaculis, epulique per multos dies dati celebratione, replevit eam. Quinque egit triumphos.

de glossa suspecta sunt. Certe elegantius omittuntur.

Quod se in eum servasset exitum. Forte ex Virgilio Aen. V, 625, cui te exilio fortuna reservat?

Acies restitutae sunt a duce. Exempl. vetus habet: *acies restitutae C. A. duce* etc. BVRER. Legendum: *acies restitutae: et a duce* etc. Et pro et quidem, ut II, 60: *maluitque avunculo et Caesari de se, quam vitrico, credere.* Verbo sunt, quod Rhenanus inseruerat, facile caremus.

Magnificentissimis glad. mun. Lege:

magnificentissimisque glad. mun. BVR. Scribendum: *ignovit: et magnificentissimis* etc. ut copula et hausta sit ab ultima syllaba verbi *ignovit*.

Replevit eam. Verba *replere, ex-
plere, implere* interdum ponuntur recreandi et reficiendi potestate, quam vix quisquam recentiorum interpretum, praeter Forcellinum in Lex. Lat. nuper edito, observavit. Velleius II, 100: *magnificentissimi gladiatorii muneris naumachiaeque spectaculis animos oculosque P. R. repleverat.* Plinius Paucg. 26: *quantquam laetissimum*

Galliei apparatus ex citro, Pontici ex acantho, Alexandrini testudine, Africi ebore, Hispaniensis argento rasili constitit. Pecunia ex manubijs lata paulo amplius sexies millies HS. Neque illi tanto viro, et tam clementer omnibus victoriis suis uso, plus quinque mensium principalis quies contigit. Quippe cum mense Octobri in urbem revertisset, ilibus Martius, coniurationis auctoribus Bruto et Cassio, quorum alterum promittendo consulatum non obligaverat, contra differendo Cassium offenderat; adiectis etiam consiliariis caedis familiarissimis omnium, et fortuna partium eius in summum evectis fastigium, D. Bruto et C. Trebonio, aliisque clari nominis viris, interemptus est. Cui magnam invidiam conciliarat M. Antonius, omnibus audendis paratissimus, consulatus collega, imponendo capiti eius Lupercalibus sedentis pro rostris insigne regium, quod ab eo ita repulsum erat, ut non offensus videretur.

oculis tuis, conspectu romanae sobolis impleri. Statius Theb. IV, 759: *tu refugus vires, et pectora bello Exanimata reple*, ubi Scholiastes vetus Barthii bene exponit *refice*. Nazarius Paneg. Constantin. 32: *Pari studio nivsum eiusdem tyranni ad permulcendam Africam caput, ut, quam maxime vivus adfixerat, laceratus expleret.*

Hispaniensis argento rasili. Hispaniensis triumphi apparatus ex ebore constitisse, scribant Quinctilian. VI, 3, p. 293, et Dio Cass. XLIII, p. 369, quibus facile Velleium concilies, si verba hoc modo transponas: *Africi argento rasili, Hispaniensis ebore.* Sed verisimilius est, Africanum ebur, quo abundabat, ad triumphum Africanum suppeditasse.

Tam clementer omnibus uso. Exemplum vetus habet: *tam clementer omni-*

bus victoriis suis uso etc. BURR. Ex scriptura, quam Burerius prodidit, Editor Basil. recte fecit: *tam clementer omnibus victoriis suis uso.* Iustin. XXV, 5: *qui victoria mitius usus.* Contra Sulpic. Sever. II, 23: *cruenta admodum victoria sunt usi.*

Evectis. Sic Editor Basil. scripsit. Edit. pr. *revecitis.*

C. Trebonio. Sic Editor Basil. Edit. pr. *C. Tribonio.*

Quod ab eo id repulsum erat, ut non offensum videretur. Alias, *ita repulsum, ut non offensum.* RHENAS. Exempl. vetus sic habet, ut ita legendum videatur: *quod ab eo ideo repulsum erat, ut non offensum videretur, nisi offensum* (sic enim habet vetus exempl.) *ad Lupercal referre velis.* BURR. Rhennani correctionem iure recepit Editor Basil.

VEL. PATERC. *Hist.*

T

57. Laudandum experientia consilium est Pansae atque Hirtii: qui semper praedixerant Caesari, ut principatum armis quaesitum armis teneret. Ille dictitans, mori se, quam timeri malle, dum clementiam, quam praestiterat, expectat, incautus ab ingratis occupatus est: cum quidem plurima praesagia atque indicia Dii immortales futuri obtulissent periculi. Nam et haruspices praemonuerant, ut diligentissime iduum Martiarum caveret diem; et uxor Calpurnia territa nocturno visu, ut ea die domi subsisteret, orabat; et libelli coniurationem nunciantes dati, ab eo neque protinus lecti erant. Sed profecto ineluctabilis fatorum vis, cuiuscunque fortunam mutare constituit, consilia corrumpit.

Et principatum armis quaesitum armis teneret. Sulpic. Sever. Dial. II, 6: *Sed magnum imperium nec sine pericula renui, nec sine armis potuit teneri.*

Quam timeri malle. Timere aptimo reponit Oudendorpius ex Sueton. Caesar. 86: *Alii e diversa opinatum, insidias undique imminentes subire semel satius esse, quam cavere semper.* Plutarch. in Caesar. p. 734 E. *ὁ δὲ ὡς πιθανὸν ἔστω ἀνέξασθαι τὸ αὐτὸ προσδοκῆναι.* Lucanus, quamvis in alia re, VIII, 576: *letumque iuvat praeferre timori.*

Cum quidem plurima. Exempl. vetus habet: *cum quidem plurimi etc.* BERNH.

Obtulissent. Proprie hoc verbo utitur. Servius ad Aen. VI, 19a: *Auguria aut oblativa sunt, quae non possunt, aut impetrativa, quae optata veniunt.*

Dati, ab eo neque protinus lecti erant. Sic interpungitur in edit. pr. Legendum suspicor: *et libelli, coniurationem nunciantes, delati ad eum, neque protinus lecti erant.* Cum Velleii

narratione ferme convenit Dio Cass. XLIV, p. 39a, ubi vide Fabric.

Ineluctabilis fatorum vis. Ex Virgilio Aen. VIII, 334: *Fortuna omnipotens, et ineluctabile fatum.* Pro quo Livius VIII, 7: *inexsuperabilis vis fatis.* Ovid. Met. XV, 807: *insuperabile fatum.* Curt. X, 1, 6: *inevitabilis sortis fatis.* Ineluctabilis in prosa etiam dixerunt Seneca Praef. Lib. III, N. Q. p. 706, et Arnob. VII, p. 219.

Cuius quom fortunam. Exempl. vetus habet: *cuius cum fortunam.* BERNH. Editor Basil. bene correxit: *cuiuscunque fortunam*, quod recepi.

Fatorum vis — consilia corrumpit. Eandem sententiam repetit II, 118: *Ita se res habet, ut plerumque fortunam mutaturus Deus consilia corrumpat.* Pervagata apud veteres opinio fuit, Deos illis, quos perdere vellent, sanam mentem eripere, stuporem et oblivionem iniicere. Lysias adv. Andocid. p. 116: *ὅτι θεὸς ἰσχυρὸς ἰσχυρῶς, ὅτι θεὸς ἰσχυρὸς αὐτὸς ἐνδύμενος ἐκπύεται;* ubi vide Marklandum, Lycurgus adv. Leocrat. p. 213: *ὁ γὰρ*

58. Quo anno id patravere facinus Brutus et C. Cassius, praetores erant; D. Brutus Cos. designatus. Hi una cum coniurationis globo, stipati gladiatorum D. Bruti manu, Capitolium occupavere, cum Cos. Antonius (quem cum simul interimendum censuisset Cassius, testamen- tumque Caesaris abolendum, Brutus repugnauerat, di- ctitans, nihil amplius civibus praeter tyranni, ita enim appellari Caesarem facto eius expediebat, petendum esse

Θιελ ἀδὲν ἐρίτερον αὐτοῦ ἐκ τῶν κα-
ταρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν κατέχουσιν.
quod ipse confirmat praeclaris iambis
Tragici, Enripididis, ut opinor: Οὔτεν
γὰρ ἐργὴ διαρίων βλάπτει πινὸς, Τούτ'
αὐτὸ κρύπτειν ἱερμαρτίαις φρονίως Τὴν
νύκτον τὸν ἱεθλόν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τρέχει
Γνώμην· ὅς' ἡδὲ μὲν ὦν ἀποστάντι,
Quos versus sic expressit Ovidius IV,
ex P. 12, 47: *Crede mihi, miseros
prudencia prima relinquit: Et sensus
cum re consiliumque fugit.* De Pom-
picio Valer. Max. I, 6, 12: *Sed invi-
ctae leges necessitudinis pectus, aliquot
procul ab amentia remotum, prodigium
ista iusta aestimatione perpendere pas-
sae non sunt,* Appianus Mithridat. p.
397: καὶ ὁ θανάσιος μὲν οὐα ἡσθῆτο, αὐτ'
ἐκὸς θεοῦ, αὐτ' ἐκὸς ἀνθρώπου, ὁ πᾶσι ἐγγί-
ναι ἀλλοτριζόντων τῶν κακῶν. Sic illum
locum bene correxit P. Wesseling. ad
Diodor. Sicul. XIII, p. 566. Idem in
Excerpt. Peiresc. p. 562. Καὶ θανάσιος ἰς
πάντας ἐγγίνατο, ἀρχαίνων πᾶσιν ἐκδι-
αίρει τῆς τύχης. ὥσπερ ἐκὸς πάντας ἰδίῳ
μεταβολῇ περιέχοντες ἀπορρίπτειν γενο-
μένων ἰαυτῶν. Ammian. Marcell. XIV,
11: *Vixque solent manus iniectantibus
satis hebetari sensus hominum et ob-
tundi;* ubi vide Interpretes. Ex hac
opinione explicandus est Lucianus,
quem viri docti non satis ceperunt,
VII, 58: *Hoc placet, ὦ Superi, cum
vobis perdere cuncta Propositum, no-
stris erroribus addere crimen? Sensus*

est: Parum est Diis, cum omnia per-
dere constituerint, nobis errorem ob-
iicisse, mentem abstulisse, nisi etiam
nos crimini obnoxios reddant. Graeci,
quibus ira Deorum intelligentium abs-
tulisset, ἀβυσθίαις dicebant, ducta
significatione ex Homero Od. γ. 141:
Ὅς εἰ καὶ ἰβυθίας* πρὶν δὲ ὀπίσθας ἐλ-
είμην ἔσθην. Apud Latinos etiam fre-
quens est, *Deos iratos habere*, pro
stulte agere, et contra propitios, pro
supere. Vide Brissan. de Formul. I,
p. 100.

Brutus. Bene Heinsius Bruto reddit
praenomen *M.* quod in tali et temp-
oris et coniuratorum descriptione omitti
non poterat. Vide Tunstallum Ob-
serv. in Epistol. Cic. et Brut. p. 189.

Brutus repugnauerat. Inanes sunt
ratiunculae, quibus hoc non ad M.
Brutum, sed ad Brutum proxime no-
minatum, sive Decimum Brutum,
referendum contendit Tunstallus de
Ciceron. Epistol. ad Brutum p. 206,
et Observat. anglice scriptis in eas-
dem Epistol. p. 183, quem satis re-
futavit Middletonus Praef. ad eandem
Epistol. p. 51. Velleius haud dubie in-
tellexit M. Brutum, ut Plutarchus in
Anton. p. 921 E. in Brut. p. 992 B.,
et Appian. de B. C. II, p. 814. Ac ne-
scio, an hic quoque *M. Brutus* plena
scripserit. Certe praecedentis verbi
ultima littera *m* facile potuit praenome-
nen *M.* elidere.

sanguinem) convocato senatu, (cum iam Dolobella, quem substituturus sibi Caesar, designaverat Cos., fasces atque insignia corripuisset consularia) velut pacis auctor, liberos suos obsides in Capitolium misit, fidemque descendendi tuto interfectorebus Caesaris dedit: et illud decreti Atheniensium celeberrimi exemplum, relatum a Cicerone, oblivionis praeteritarum rerum, decreto patrum comprobatum est.

59. Caesaris deinde testamentum apertum est, quo C. Octavium, nepotem sororis suae Iuliae, adoptabat. De cuius origine, etiam si praevenit et, pauca dicenda sunt. Fuit C. Octavius, ut non patricia, ita admodum speciosa equestri genitus familia, gravis, sanctus, innocens, dives. Hic praetor inter nobilissimos viros creatus primo loco, cum ei dignatio Iulia genitam Atiam concii-

Insignia corripuisset consularia. Ed. pr. *insignia corripuisset Cos.* pro quo Aldus Nepos recte edidit: *insignia corripuisset consularia.* Sallust. Catil. 18: *ipsi fascibus correptis, Pisonem cum exercitu ad obtinendas duas Hispanias mittere;* ubi vide Cortium. Aurel. Victor de Vir. Ill. 70: *Ipse, correptis imperii insignibus, provinciam ingressus. Corripere* proprie dicuntur, qui aliena invadunt uallo iure. Vide Duker. ad Liv. XXIV, 4.

Liberos suos. Sic de uno Antonii filio dicit cum Cicerone Phil. I, 1, quod aliis etiam satis usitatum est. Vide Duker. ad Flor. IV, 3, 2, et Drakenb. ad Liv. Ep. 116.

Et illud decreti Atheniensium etc. Notitur ipsis fere Ciceronis haec de re verbis, Phil. I, 1: *Atheniensiumque renovari vetus exemplum: Graecum etiam verbum usurpavi, quo tunc in secundis discordiis erat usa civitas illa, atque omnem memoriam discordiarum*

oblivione sempiterna delendum censui; ubi vide P. Manutium.

Quo C. Octavium adoptabat. Hoc locutus est I. Cuiacius, de adoptione per testamentum facta disputans, Obscrv. VII, 7.

Nepotem sororis suae. Vide Duker. ad Liv. Ep. 116.

Etiam si praevenit et. Alias, *praevenit et, pauca.* RHENAN. In edit. pr. sic interpungitur: *etiam si praevenit et, pauca dicenda sunt.* Gesnerus in Thea. L. L. Rhenani conjecturam seculus, *praevenit* explicat, nobis, qui praevenit sumus. Sed melius est, ut in re incerta, quod Heinsius reponit: *etiam si praevenit, vel praevenit:* idque placet Oudendorpi ad Appulei. Met. V, p. 360. Vascosan. verba, *si praevenit etc.* prorsus omisit.

Atiam. Sic Aldus Nepos edidit. Edit. pr. *Acciam*, ut cap. 60, *Acciae pro Atiae.* De *Atia* videndus N. Heinsius ad Virgil. Aen. V, 568.

liasset uxorem, ex eo honore sortitus Macedoniam, appellatusque in ea imperator, decedens ad petitionem consulatus obiit, praetextato relicto filio. Quem C. Caesar, maior eius avunculus, educatum apud Philippum vitricum, dilexit ut suum, natumque annos XVIII, Hispaniensis militiae, adsecutum se, postea comitem habuit; numquam aut alio usum hospitio quam suo, aut alio vectum vehiculo: pontificatusque sacerdotio puerum honoravit; et patris bellis civilibus, ad erudiendum liberalibus disciplinis singularis indolem iuvenis, Apolloniam eum in studia miserat, mox belli Gethici, ac deinde Parthici habiturus commilitonem. Cui ut est nuntiatum de caede avunculi, cum protinus ex vicinis legionibus centuriones suam suorumque militum operam ei pollicerentur, neque eam spernendam Salvidienus et

In ea. Edit. pr. in eam, quod Editor Basil. correxit.

Annos XFIII. Verius esse, annos XFII, disputat Oudendorp. ad Sueton. Aug. 8.

Patris, bellis. Edit. pr. paratis bellis, pro quo Editor Basil. scripsit, peractis bellis; melius Vascosan. et Aldus Nepos, patris bellis, quod recepi. Nam verbo patrare Velleius delectatur, Sallustii imitatione. Vide Dukerum ad Flor. II, 15, 1; ubi eodem modo variatur. Quis prius in recentiores editiones patris bellis invexit, nescio. Latinos ita loqui non solere, scio. Id tamen Lexicographi, tanquam bene latinum, receperunt.

Ad erudiendum liberalibus disciplinis etc. Malim: ad erudiendum etc. etsi non diu vulgatum. Indolem, in quo Burmannus tricitur, accipe pro ingenio: quae, non intelligo, quare minus recte erudiri dicatur, quam

educari a Floro I, 6, 1, cuius locum attulit Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 57. In studia, quod eadem Burmanno de glossa suspectum est, salvo sensu, abesse posse fateor. Probam tamen locutionem esse, ostendit Ammian. Marcell. XVI, 5: cum legeret libellum adhaec, quem Constantius ut privignum ad studia mittens, manu sua conscripserat. Immo Gronovius eandem formam de conjectura reddidit Quintiliano Decl. CCCXXXIII, p. 683: Adolescentem dives pauperem impensis suis in studia Athenas misit.

Singularis indolem iuvenis. Quod post alii etiam in mentem venit, singularis indolis iuvenem, iam dederat Vascosan.

Belli Gethici. Vide Dukerum ad Liv. Ep. 117.

** Centuriones suam. Edit. pr. suas, quod Editor Basil. correxit.*

Pollicerentur. Exemplar vetus habet, pollicentur. BYRN.

Agrippa dicerent; ille festinans pervenire in urbem, omnem ordinationem et necis, et testamenti Brundusii comperit. Cui adventanti Romam, immanis amicorum occurrit frequentia: et cum intraret urbem, solis orbis super caput eius, curvatus aequaliter, rotundatusque, in colorem arcus, velut coronam tanti mox viri capiti imponens, conspectus est.

60. Non placebat Atiae matri, Philippoque vitrico, adiri nomen invidiosae fortunae Caesaris: sed adserebant salutaria reip. terrarumque orbis fata conditorem, conservatoremque romani nominis. Sprevit itaque coelestis animus humana consilia; et cum periculo potius summa, quam tuto humilia, proposuit sequi; maluitque avunculo et Caesari de se, quam vitrico credere, dictitans,

Omnem ordinationem et necis, et testamenti. Editor Basil. rectissime acripsit: *omnem ordinem et necis*, etc. Liv. XL, 55: *ordinemque omnem facinoris legatorum ministeriisque sui exposuit.* Ipse Velleius II, 119: *Ordinem atrocissimae calamitatis conabimur exponere.*

Solis orbis etc. Huius ostenti, quod ambitiosius a Velleio narrari, vere iudicat Casaubonus ad Sueton. Aug. 95, etiam alii scriptores mentionem fecerunt, quos indicat Fabric. ad Dion. Cass. XLV, p. 422.

Adiri nomen invidiosae fortunae Caesaris. Mirum est, hic nominis tantum recepti, non hereditatis, quam omnes cum nomine coniungunt, mentionem fieri. Cicero ad Att. XV, 12: *Sed quid aetati credendum sit, quid nomini, quid hereditati, quid xxxv-xviii, magui consilii est.* Vide Dion. Cass. XLV, p. 421, et quos illi laudat Fabricius. Omnino loco vitiosus est; qui ne in posterum aliis fraudi sit, ut fuit Henr. Canne, ietero de Nomin.

Rom. p. 274, hac emendatione cavemus: *adiri nomen, invidiosamque fortunam Caesaris. Fortuna pro fortunae, vel opes dici, etiam tiroues sciunt.*

Asserebant. Si sanum hoc verbum est, nihil aliud significare potest, quam vindicabant. Valer. Max. IV, 4, 4: *quos pericula reip. Imperatores asserebant, angustiae rei familiaris bubulcos fieri cgebant.* Scribendum etiam orbi pro orbis, ut Burmanno placet. Ovid. Met. I, 761: *meque adserere coelo.* Optima tamen aetate aliter loquebantur.

Et Caesari. Duplex in duobus verbis elegantia, primum a copula *et*, pro *et quidem* posita, deinde a pondere, quod est in nomine *Caesari*. Cicero ad Div. II, 7: *a tribuno plebis, et a Curione tribuno, ubi vide Manutium.* Liv. XXVI, 13: *Cum hostis alienigena in Italia esset, et Hannibal hostis.* Plutarch. in Sulla p. 466 C. *ἢ μὴ οἱ ἑγμένοι Ρωμαίων ὄντι καὶ Σύλλα, τὴν αὖθις διακρίσθαι πρὸς τὴν ἐχθρότητα;* Sed

nefas esse, quo nomine Caesari dignus esset visus, semetipsum videri indignum. Hunc protinus Antonius Cos. superbe excipit; (neque is erat contemptus, sed melus) vixque admisso in Pompeianos hortos, loquendi secum tempus dedit; mox etiam, velut insidiis eius petitus, sceleste insimulare coepit: in quo turpiter deprehensa eius vanitas est. Aperte deinde Antonii ac Dolabellae consulum ad nefandam dominationem erupit furor. HS. septies millies, depositum a C. Caesare ad aedem Opis, occupatum ab Antonio, actorum eiusdem insertis falsis,

hanc vim nominum propriorum satis illustrarunt viri in paucis eruditi, Perizonius ad Valer. Max. VI, 5, 5, et Valckenarius Diat. in Euripid. cap. XX, p. 211.

Credere. Sic Editor Basil. scripsit pro *cedere*, quod est in edit. pr.

Semetipsum videri indignum. Lipsius in margine libri, qui est in Bibl. Leidensi, bene corrigit: *semetipsum aibi videri indignum.*

Velut insidiis eius petitus. De his insidiis vide Is. Casaubonum ad Sueton. Aug. 10.

HS. septies milies. Vide P. Manutium ad Cicer. Phil. I, 7.

Actorum eiusdem insertis falsis, etc. Locus prope desperatus, cui prius omnium Editor Basil. hanc medicinam facere tentavit: *actorum eiusdem insertis falsis indubitateque corruptis commentariis.* Sed adverbio *indubitate* nullus idoneus scriptor usus est. Nam quod Lexica ex Livio XXXIII, 40 laudant: *quae indubitate Lysimachi fuerint*, id sine dubio a correctore fluxit, cum praece editiones, teste Drakenborchio, mendose quidem, sed tamen ut apparent, aliud a Livio scriptum esse, locum ita exhibebant: *sunt quae diu dubitare Lysimachi fuerint.* Quid alii deinceps ad Velleium

sanandum attulerint, apud eos legat, qui volet. Ego mihi non temere persuasi, Velleium hoc modo stripsisse: *actorum eiusdem, insertis falsis, vitiatique et corrupti commentarii; atque omnia precio etc.* De re ipsa sic Cicero Phil. V, 4: *Neque solum commentarii commenticiis, chirographisque venalibus innumerabilis pecunia congesta in illam domum est, cum, quas vendebat Antonius, ea se ex actis Caesaris agere diceret.* Plutarch. in Antonio p. 322, C: *ἔλαβεν δὲ καὶ τὰ βιβλία τὰ καίρια, ἐν οἷς ἐκτελέματα τῶν παρεμένων καὶ διδωμένων ἐν ἀπογραφαις καὶ τούτοις καταγράψας ἐβιβλωκεν, etc.* Propius ad Velleium accedit Dio Cass. XLIV, p. 416: *ὅλ' ἑαυτῷ τάχιστα ἐγραφε τῶν γραμμάτων αὐτοῦ ἴδιον, καλλὰ μὲν ἐκείνῃ, καλλὲ δὲ ἀπενίγρατον.* Reliquum est, ut bonorum scriptorum exemplis ostendamus, verbum *vitiare* aptum esse huic loco, et saepe cum *corrumper* coniungi. Cicero pro Sext. 54: *Comitiūrum et concionum significationes, interdum veras sunt, nonnumquam vitiatas atque corruptae.* Liv. XL, 55: *Falsas esse literas, et a scriba vitiatas.* Seneca apud Lactant. V, 22: *sed corruptos et vitiosos luxuriose ac delicate patitur vivere.* Arnob. VII, p. 224: *iam*

civitatibusque corruptis commentariis. Atque omnia precio temperata, vendente tempore. Cos. Idem provinciam D. Bruto designato Cos. decretam, Galliam occupare statuit; Dolabella transmarinas decrevit sibi. Interque naturaliter dissimillimos, ac diversa volentis crescebat odium; eoque C. Caesar iuvenis cotidianis Antonii petebatur insidiis.

61. Torpebat oppressa dominatione Antonii civitas. Indignatio et dolor omnibus, vis ad resistendum nulli aderat, cum C. Caesar, XVIII annum ingressus, mira ausus, ac summa consecutus, privato consilio, maiorem senatu pro rep. animum habuit. Primumque a Calatia,

perfecto cernitis viscera illa taurorum sacra — vitare et corrumpere statum coeli. Sic etiam depravare et corrumpere iunguntur. Cic. pro Muren. 12: ea iurconsulorum ingenis pleraque corrupta ac depravata sunt. Seneca l. c. nec eos caducis ac mortaliibus bonis corrumpi ac depravari sinit. Plinius Paneg. 53: quam longa consuetudine corruptos depravatosque mores principatus parens noster reformet et corrigat; ubi vide Swarzinum.

Atque omnia precio temperata. Non facile temperata cum alio verbo commutem. Quod etiam T. Hemsterhusii iudicium erat, in adversariis MSS. haec annotantis: Apud Vellei. Patere. II, 60: atque omnia pretio temperata; nihil movendum puto: omnia dicit ad pretium redacta, per corruptionem et pretio representata administrata: N. Heinsii pretio temerata ne latinum quidem arbitrer. Valer. Max. IX, 5, 3: Pompeius in foro non erubuit P. Scipionem socerum suum legibus noxium — muneris loco a iudicibus despicere, maritalis lecti blanditiis statum reip. temperando. Petizonius malit, temerando: ego, firmatum a coelo, le-

ctionem hoc sensu capio: dum precibus ac blanditiis uxoris, filiae Scipionis, inductis, statum reip. et leges, per quas reum condemnari oportebat, infirmat ac veluti diluit. Hactenus ille.

Torpebat — civitas. Sallust. Fragm. p. 951: si tanta torpedio animos oppressit; et p. 977: verum occupavit nescio quae vos torpedio. Livius XLIV, 2: ut obtorquisse inops consilii videretur.

XXVIII annum ingressus. Chishullus ad Monim. Ancyr. p. 178, legit: XIX annum egressus. Sed altera lectio melius convenit Velleii adulationi. Vide Interpretes ad h. l.

Maiorem senatu pro rep. animum habuit. Marklandus ad Stat. Silv. V, 2, 11, legendum coniecit: maiorem aetate pro rep. animum habuit. Enimvero si Velleius ita scripsisset, non, quod facere voluit, Angusti animum verbis auxisset, sed potius frigide laudasset. Totus contextus senatu, non aetate, postulat.

Calatia. Sic Editor Basil. bene scripsit pro Galatia, quod est in edit. pr. C et G centies permittantur in libris et lapidibus, ut Gallaccia, Callaccia,

mox a Casilino, veteranos excivit paternos. Quorum exemplum secuti alii, brevi in formam iusti coire exercitus. Mox cum Antonius occurrisset exercitui, quem ex transmarinis provinciis Brundisium venire iusserat, legio Martia et Quarta, cognita et senatus voluntate et tanti iuvenis indole, sublati signis ad Caesarem se contulerunt. Eum senatus, honoratum equestri statua quae hodieque in rostris posita, aetatem eius scriptura indicat (qui honor non alii per CCC annos, quam L. Sullae et Cn. Pompeio, et C. Caesari contigerat) pro praetore una cum Coss. designatis, Hirtio et Pansa, bellum cum Antonio gerere iussit. Id ab eo annum agente vicesimum fortissime circa Mutinam administratum est; et D. Brutus obsidione liberatus; Antonius turpi ac nuda fuga coactus deserere Italiam: consulum autem alter in acie, alter post paucos dies ex vulnere mortem obiit.

62. Omnia antequam fugaretur Antonius, honorifice a senatu in Caesarem exercitumque eius decreta sunt, maxime auctore Cicerone: sed, ut recessit melius, erupit

Vide Scaligeri Indicem grammaticum in Gruteri Inscript. in C.

In brevi in formam iusti coire exercitus. Exempl. vetus habet: *brevi in forma iusti coire exercitus*. BENN. Credo Boreio, praepositionem *in*, quam Rheuanus dedit, a veteri codice abesse. Alioqui rectum est *in brevi*. Floe. I, 1, 15: *aucti in brevi viribus*; ubi vide Dukerum, et quae nos ad II, 24.

Tanti iuvenis indole. Melius: *tanta iuvenis indole*. Plin. V, Ep. 9: *quod in flore prima tantae indolis iuvenis extinctus est*.

Et Cn. Pompeio. At de Pompeio, Velleio non credit P. Manutius, adductus his Ciceronis verbis Phil. V, 15: *ne cuiquam praestantius con-*

memorare hunc honorem (statuae equestris in rostris) *a senatu tributu iudicio senatus solito et libero*. Equidem non tam facile fidem Velleio detrahimus, cum verisimile sit, quod cl. Ernestus monet, Ciceronem rem oratorie auxisse.

Pro praetore. Edit. pr. *pro P. R.* Sed dudum a Puteano, aliisque recepta est verissima emendatio Sigonii vel Liv. Ep. 118, et Emendat. I, 17, 31, *pro praetore*.

Cum Coss. designatis. Iuveno magistratum gerentibus, ut demonstrant Manutius vel Cic. Phil. V, 15, et Ghiesbuius vel Monian. Ancyrl. p. 182.

Id ab eo. Pronomen *id*, quod ultima syllaba verbi *iussit* interceperat, Editor Basil. restituit.

voluntas, protinusque Pompeianis partibus rediit animus. Bruto Cassioque provinciae, quas iam ipsi sine ullo senatusconsulto occupaverant, decretae. Laudati quicumque his se exercitus tradidissent: omnia transmarina imperia eorum commissa arbitrio. Quippe M. Brutus et C. Cassius, nunc metuentes arma Antonii, nunc ad augendam eius invidiam, simulantes se metuere, testati edictis, libenter se vel in perpetuo exilio victuros, dum reip. constaret concordia, nec ullam belli civilis praebituros materiam, plurimum sibi honoris esse in conscientia facti sui, profecti urbe atque Italia, intento ac pari animo, sine auctoritate publica, provincias exercitusque occupaverant, et ubicunque ipsi essent, praetexentes esse remp. pecunias etiam, quae ex transmarinis provinciis Romam ab quaestoribus deportabantur, a volentibus acceperant. Quae omnia senatus decretis comprehensa, et comprobata sunt. Et D. Bruto, quod alieno beneficio viveret, decretus triumphus. Pansae atque Hirtii corpora publica sepultura honorata. Caesaris adeo nulla habita mentio, ut legati, qui

Quicumque his se exercitus tradidissent. Recte Editor Basil. sc, quod ex vicinis vocibus natum est, cecit. Vide Ciccr. Phil. X, 6.

Dum reip. constaret concordia. Hoc Editor Bas. dedit pro scriptura edit. pr. *dum resp. constaret conc.*

Intento ac pari animo. Lipsius in margine libri, qui est in Bibl. Leidensi, et Burmann. ad Sueton. Caes. 65, scribunt: *intento ac parvo animo.* Quod ex rata formula dictum vulgato praetulerim. Sallust. Catil. 27: *ut semper intenti paratique essent.* Et sic Livius et alii saepe. Vide Drakenb. ad Liv. XXX, 10.

Ab quaestoribus deportabantur. Respicit quaestores, Apuleium et Anti-

stium Veterem, qui Bruto, et P. Lentulum, qui Cassio pecuniam publicam dederunt. Id ex Cicerone Phil. X, 11; Lentuli epistola ad Cic. ad Div. XII, 14; Plutarcho in Bruto p. 995 C., et Appiano de B. C. III, p. 921, IV, p. 1013, accurate demonstravit Ier. Marklandus Animadvers. in Ciceronem anglice scriptis p. 151.

Quod alieno beneficio viveret. Amarus sarcasmus, et similis illi II, 822. Hanc tamen Antonius fugam suam, quia vivus exierat, victoriam vocabat. Vide Heinsium ad h. l.

Decretus triumphus. Vide Gronovium ad Liv. Ep. 119.

Caesaris adeo nulla habita mentio. Vtitur verbis Livii Ep. 119: *Senatus*

ad exercitum eius missi erant, iuberentur summo eo milites adloqui. Non fuit tam ingratus exercitus, quam fuerat senatus. Nam, cum eam iniuriam dissimulando Caesar ferret, negavere milites, sine imperatore suo ulla se audituros mandata. Hoc est illud tempus, quo Cicero, insito amore Pompeianarum partium, Caesarem laudandum et tollendum censebat; cum aliud diceret, aliud intelligi vellet.

63. Interim Antonius, fuga transgressus Alpes, primo per colloquia repulsus a M. Lepido, qui pontifex maximus in C. Caesaris locum furto creatus, decreta sibi Hispania, adhuc in Gallia morabatur: mox saepius in conspectum veniens militum, cum et Lepido omnes imperatores forent meliores, et multis Antonius, dum erat sobrius, per aversa castrorum proruto vallo militi-

Caesaris militumque eius mentionem non satis gratam habuit. Mentionem habere proferre, etiam alii dixerunt. Justin. XIII, 2: Denique morientem nullam de eo mentionem habuisse. Ascinius in Cic. in Toga cand. p. 433: quod is nullam mentionem rei habet. Sulpic. Sever. Ep. II, p. 371: potero illius mentionem habere sine fletu?

Caesar ferret. Edit. pr. Caesari, quod Editor Basil. correxit.

* *Cum aliud diceret etc. Color est ex Sallustio Catil. 10: aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere.*

Per colloquia repulsus. Editor Basil. praeter rem scripsit: spe colloqui repulsus, cuius coniecturam Lipsius pro editionis primae scriptura accepit. Intelliguntur colloquia per interuentios ultro citroque missos, ut viri docti videntur.

Pontifex maximus — furto creatus. Eandem rem sic expressit Livius Ep. 117: In confusione rerum ac tumultu

Lepidus pontificatum maximum intercepit. Locutionem Velleius habet a Sallustio Ing. 14: homines novi, qui antea per virtutem soliti erant nobilitatem antevenire, furtim et per latrocinia potius ad imperia et honores nituntur. Liv. XLIII, 10: nec obsides, pignus futuros furto et fraude agendae rei, posceret.

Cum et Lepido omnes imperatores etc. Similis locus II, 69: cum et Brutus cuilibet ducum praefereendus videretur, et Vatinius nulli non esset postferendus.

Per aversa castrorum. Sic Editor Basil. bene correxit scripturam edit. pr. per aversam castrorum. Liv. V, 29: quia nocte proditione oppidum captum liberam per aversa urbis fugam dederat. Plin. H. N. VI, 18: Gens haec obtinet aversa montis Parepamisi. Minus considerate F. Vrsinus scribebat: per aversam castrorum portum. Nam, si per portam receptus est Antonius, quid opus erat proruto vallo?

bus receptus est: qui titulo imperii cedebat Lepido, cum summa virium pines eum foret. Sub Antonii ingressum in castra Inventius Laterensis, vir vita ac morte consentaneus, cum acerrime suasisset Lepido, ne se cum Antonio, hoste indicato, iungeret, irritus consilii, gladio se ipso transfixit. Plancus deinde dubia, id est, sua

Procreta valla. Est ex Iunae et Editoris Basil. correctione. Edit. pr. *procreta valla*. Liv. IV, 29: *Et de tutor, procreta valla, iam in castra proclium intulerat*; ubi vide Gronovium.

Militibus receptus est. Huiusmodi militibus receptus est. Vulgata confirmatur ex II, 39: *Gallius primum Domitio, Fabius, nepos Pauli, intratus*. Quoniam ne illius quidem loci scriptura satis certa est.

Vir vita ac morte consentaneus. Locationem habet a Cicero Phil. IX, 6: *Cum civis mors consentanea vitae foret, sanctissime, honestissimeque actae*. Eodem forma est in inscriptione apud Reines Cl. VII, n. 30, quam vertor, ne falsius aliquis ex Ciceronis verbis laudis fluxerit. Ovid. Amor. II, 10, 38: *Conveniens vitae mors fuit is'a suae*. Iustin. VI, 8: *Neque ab hac vitae proposito mortis ratio discessit*. Sueton. Otho. 12: *mors eius minime congruens vitae*.

Cum acerrime suasisset Lepido. Livius Ep. 49: *rogationem M. Cato acerrime suasit*.

Plancus. Nihil illa aetas Planco vidit foedius ac perditius: quem desultori in bellorum civilium omnes praedicant, maximum adulationis artificem Seneca Praef. lib. IV, N. Q. p. 741, ignavum in bello Appian. de B. C. V, p. 1114 et 1118, delicate luxuriosum auctor Epigrammatis Anthol. Lat. tom. I, p. 303. Etsi igitur male-

dicere cupienti non deesse poterat materia, tamen Velleius suas causas habuisse videtur, quare eius nomen tam acerbis tot locis semperternas maculis inureret. Gronovius ad Tacit. Ann. I, 12, suspicatur Velleium Asinii Galli clientem fuisse, atque eius gratiae non modo laudes patris, sed etiam Planci, qui patris inimicus fuerit, vituperia dedisse. Quae sententia non uno nomine reprehendenda videtur. Quis enim credat, Velleium, tum aliis summis honoribus, tum praetura functum, se in Asinii Galli clientem dedisse? aut quis hominem adrostultum fuisse putet, ut eiusdem Galli, Tiberio semper invidi, amicitiam et praesidium, magno cum capitis sui periculo, expeteret? At multus est in Asinii patris laudibus celebrandis, immo iustum debitumque insignis viri virtutibus testimonium tribuit, nec quicquam in eo laudat, cuius auctoritatem defugere debeat. Sunt alii, ne de Seiano dicam, quos multo laudavit effusius, ut Messala Corvinus II, 71, L. Piso II, 98, etc. Asinii autem Galli, cuius cum clientem facit Gronovius, ne verbo quidem nominat, quamvis ipse II, 116, ingenuè fateatur, se amicorum suorum mentioni locum in historia quaesivisse. Quid igitur? Num Velleius animi causa sibi Plancum infamandum sensit? Crediderim, ipsi cum posteris Planci, nominatim cum Plancio consulari, quem Lipsius ad Tacit.

fide, diu, quarum esset partium secum luctatus, ac sibi difficile consentiens, et nunc adiutor D. Bruti. designati Cos. collegae sui, senatuque se literis vendicans, mox eiusdem proditor; Asinius autem Pollio, firmus

Ann. I, 39, huius filium fuisse putat, aliquid similitudinis intro-isse, eumque patre vituperando aigre filio facere voluisse. Honores Planci recensentur in monumento Caietano apud Gruter. p. 439, 8, quod ille vel dicam, nulla de causa in fraudis suspicionem vocat Scip. Maffius Crit. Lapid. p. 339. Ex hoc et aliunde Plancius gestas illustravit Schoepflius Alsat. illustr. II, 1, 54, dupliciter tamen errans, primum in eo, quod Plancum hic censorem fuisse scribit ex Plinio H. N. XIII, 3: *L. Plotium, L. Planci bis consulis, censorisque fratrem, praescriptum a tribunis*, etc. eum bis tantum ad consulis, non ad censoris referatur: deinde in eo, quod Plancum cum Tiberio de Rhartis triumphasse credit. Nullum enim Tiberio ob Rhactos domitos triumphum decretum esse, vel ex Velleio intelligitur II, 96, 97, 121, 122. Vide Ovidend-epium ad Sueton. Tiber. 9. Quid? si triumphus ex Rhartis, qui in monumento Caietano memoratur, non diversus est a triumpho ex Gallia, A. V. C. 711, cuius Fasti Capitolini et Velleius mentionem faciunt? Nam si alius praeter hunc Planci triumphus fuisset, qui in monumento, quod eius honori proprie consecraturum erat, silentio praeteriri potuisset? Necum sentit Fréinsheimius Suppl. Liv. 120, p. 760, se bene perpensa, scribens: *L. Plancus triumphavit ex Gallia, Rhartis devictis*. Ceterum quam pravus Planci animus, tam rectum et elegans erat ingenium. Quo captus Cice-

ro, eum inter eloquentiae studiosos, qui domi suae declamarent, facile admisit. Hieronymus Chronic. p. 155: *Munatius Plancus, Ciceronis discipulus, orator habetur insignis*. Ipse Cicero ad Div. X, 3: *vi summam eloquentiam* tribuit. Extant undecim rursus epistolae inter Ciceronianas ad Div. X, de quibus idoneus priscae elegantiae arbitror, Ios. Scaliger Animadv. in Euseb. Chron. p. 168, sic indicat: *quibus (epistolis) ego iudico, nihil absolutius esse, nihil castius, elegantius, rotundius, sine ulla putiditate et cacozelia*. Planci nomen, ut hoc obiter addamus, cum Plancii confunditur apud Porphyriorem ad Horat. Serm. I, 1, 103: *Tuais quado fuit, ut quidam aiunt, Maccenatis libertus, ut nonnulli, L. Munatii, ut nonnulli, Planci*. Corrige: *ut nonnulli, L. Munatii Planci*.

Sibi difficile consentiens. Cicero de Off. I, 1: *si sibi ipse consentiat, pro quo alibi dicit, si sibi ipse constet*. L. pide ac venuste Plato Gorg. p. 295, E: *αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτοῦ, ὡς καὶ λέγει, αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ τὸ βίον*, quod recte explicuit Olympiodorus Commentario MS. *αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ, ὡς ἐν ἑαυτῷ τὸ βίον διακρίνει τοῦ βίου*. Hanc inconstantiam aliis atque aliis modis exprimitur. Liv. IV, 2: *ne secum quidem ipse concors*. Ovid. Trist. V, 5, 35: *Ipsa sibi discors*. Seneca de Brev. Vit. 2: *sibi displicens levitas*. Sulpic. Sever. Dial. I, 6: *miror, uni ne eandemque hominem tam diversum a se esse potuisse*.

proposito, et Iulianis partibus fidus, Pompeianis adversus, uterque exercitus tradidere Antonio.

64. D. Brutus, desertus primo a Planco, post etiam insidiis eiusdem petitus, paulatim relinquire eum exercitu, fugiens, in hospitis cuiusdam, nobilis viri, nomine Cameli, domo, ab his quos miserat Antonius, iugulatus est, iustissimasque optime de se merito viro C. Caesari poenas dedit. Cuius cum primus omnium amicorum fuisset, interfector fuit, et fortunae, ex qua fructum tulerat, invidiam in auctorem relegabat, censebatque aequum, quae acceperat a Caesare, retinere, Caesarem, quia illa dederat, perisse. Haec sunt tempora, quibus M. Tullius continuis actionibus aeternas Antonii memoriae inussit notas. Sed hic fulgentissimo et

In hospitis cuiusdam, nobilis viri. Huius loci si meminisset R. Bentleius, non sollicitasset Ciceronem Tusc. Disput. I, 48: *Alcidamas quidam, rhetor antiquus in primis nobilis, scripsit etiam laudationem mortis.* Quanquam cum ab hac lectione mutanda revocare poterat ipse Cicero de Divin. I, 40: *Quo in genere Marcus quosdam fratres, nobili loco natos, apud maiores nostros fuisse scriptores videmus.* Scilicet utriusque linguae scriptores quidam vel de nobilissimis hominibus dicunt, si aut sibi, aut quibus scribant, minus noti sint: quod multis exemplis demonstravit I. Perizonius Syllog. Epistol. tom. IV, p. 778.

Nomine Cameli. Editor Basil. scripsit *Caperi*, ex Liv. Ep. 120, ubi vide Duker. et Drakenb. Idque sequitur Muretas ad Senec. Ep. 82. Ad Velleii narrationem, nominis scripturam proxime accedit Appian. de B. C. III, p. 950, Καμύλιον hominem vocans. Quae nominis scriptura verior sit, non tanti est quaerere.

Cum primus. Sic Iunta et Editor Basil. ediderunt. Edit. pr. cum *primis*.

Fortunae, ex qua fructum tulerat, etc. Non dissimilis est locus Hirtii de B. Alex. 50: *familiares Cassii, quoniam in illa societate versarentur rapinarum, nihilo minus oderant eum, cuius nomine pecabant: sibi quoque, quod rapuerant, acceptum referebant: quod intercederat, aut erat interpellatum, Cassio adsignabant.*

Quia illa dederat. Sic edit. pr. Sed praefeream, quod Aldus Nepos edidit: *qui illa dederat.*

* *Peris.* Alias, *perisse* vel *perire*. RHEMAN. Prius Iunta recepit, postea Editor Basil. Elegantius est *perisse*, praeteritum pro praesenti. Vide Gronovium ad Senec. Troad. 1085.

Aeternas Antonii memoriae inussit notas. Ex Cicerone Phil. XIII, 19, ut Acidalius vidit: *quem ego inustum verissimis maledictorum notis tradam hominum memoriae sempiternae.* Vide Broukhuis, ad Propert. III, 9, 40. Velleium sic expressit Poeta Scholasticus

coelesti ore, at tribunus Canutius continua rabie lacerabat Antonium. Vtrique vindicta libertatis morte stetit: sed tribuni sanguine commissa proscriptio, Ciceronis, velut satiatio Antonio poena, finita. Lepidus deinde a senatu hostis iudicatus est, ut ante fuerat Antonius.

65. Tum inter eum, Caesaremque et Antonium, commercia epistolarum, et conditionum iacta mentio, cum Antonius et subinde Caesarem admoneret, quam inimicae ipsi Pompeianae partes forent; et in quod iam emersissent fastigium: et quanto Ciceronis studio Brutus Cassiusque attollerentur; denunciaretque, se cum Bruto

Anthol. Lat. tom. I, p. 343: *Valuere nempe uno Ciceronem conficis: at te Tullius aeternis vulnibus lacerat.*

Canutius. Ex Aldi Nepotis correctione. Edit. pr. *Canutius*.

Continua rabie lacerabat Ant. Legendum: canina rabie lacerabat Antonium, quod epitheton et rabies et lacerabat postulant. Sallustius apud Non. Marcell. p. 60: *caninam, ut ait Appius, facundiam exercebat*. Sed in hac locutione illustranda nihil nobis reliqui fecerunt I. Caiacius Obserr. IV, 49, et Io. Savaro ad Sidon. Apoll. IV, 3. Librarius ut continua pro canina scriberet, *continuis actionibus*, quae modo praecedunt, inductus videtur.

Tribuni sanguine commissa proscriptio. Canutium non anno, quo proscriptio facta est; sed quatuor annis post periisse, docet Perizonius Anian. Hist. cap. II, p. 51.

Ciceronis, vel satiatio Antonio etc. In edit. pr. hic locus ita legitur et distinguitur: *sed tribuni sanguine commissa, proscriptio Ciceronis vel satiatio Antonio poena finita*. Quam scripturam distinctionemque Cloual. Puteu-

mus sic mutavit: *sed tribuni sanguine commissa proscriptio, Ciceronis, velut satiatio Antonio, poena finita*. Verum placet mihi *velut*, quod etiam II, 67, cum *vel* permutatur: at interponendum hoc modo: *sed tribuni sanguine commissa proscriptio, Ciceronis, velut satiatio Antonio poena, finita*. In Ciceronis intellige sanguine. Livius XXIX, 9: *nec satiatus virosum poena, inaripulos proiecit*.

Iacta mentio. Mihi videtur leg. *facta mentio*. EYER.

Brutus Cassiusque attollerentur. Hoc adversariorum sermones refellit Cicero Phil. XI, 14: *Animum verti, dici iam a quibusdam, exortari etiam nimium u me Brutum, nuntium Cassium ornari, ubi Cicero ornare dicit, quod Velleius attollere, alii evehere*. Tacit. Ann. III, 72: *cum Iunium Blaesium, proconsulem Africae, triumphus insignibus attollet*. Puerbus Paneg. 16: *Præfectus attollitur? inprovidum est provinciae caput*. Etiam simplex *tollere* sic dicitur. Horat. I, Carm. 1, 8: *Certat tergeminis tollere honoribus*. Tacit. Ann. IV, 8: *ne secus, quam suum sanguinem, foveret ac tolleret*.

Cassioque, qui iam decem et septem legionum potentes erant, iuncturum vires suas, si Caesar eius aspernaretur concordiam; diceretque, plus Caesarem patris, quam se amici ultioni debere. Igitur iuncta potentiae societas, et hortantibus orantibusque exercitibus, inter Antonium etiam et Caesarem facta adfinitas; cum esset privigna Antonii desponsa Caesari. Consulatumque initit Caesar pridie, quam viginti annos impleret, a Calend. Octobres, cum collega Q. Pedio, post urbem conditam abhinc annis DCCVIII, ante LXXII. quam in, M. Vneci, consulatum inires. Visit hic annus Ventidium, per quam urbem inter captivos Picentium in triumpho ductus erat, in ea consularem praetextam iningentem praetoriae. Idem hic postea triumphavit.

66. Furente deinde Antonio, simulque Lepido, quorum uterque, ut praediximus, hostes iudicati erant, cum ambo mallet sibi nunciari quid passi essent, quam quid emeruissent, repugnante Caesare, sed frustra adversus duos, instauratum Sullani exempli malum, proscriptio. Nihil tam indignum illo tempore fuit, quam quod aut Caesar aliquem proscribere coactus est, aut

Legionum potentes. Livius XXIII, 16: *potentes rerum suarum atque urbis*; ubi vide interpretes.

Ultione. Sic Editor Basil. correxit scripturam Ed. pr. *ultione*.

* *tur iuncta potentiae societas.* Fort. igitur. RHENAN. Mihi videtur leg. *tam vel tunc iuncta potentiae societas*. Sed lectio marg. non usquequaque displicet. BVAER. Cum Editore Basil. igitur recepi.

Quam viginti annos impleret. Vide Interpretes ad Liv. l.p. 116.

DCCVIII. Aldus. Neque recte scribit, DCCMI.

Ventidium. De illo veterum loca

concessit Pichius Ann. T. III, p. 472.

Iningentem praetoriae. Ed. pr. *praetoria*, quod Editor Basil. correxit.

Quem ambo. Exempl. vetus habet: *cum ambo.* BVAER.

Cum ambo mallet sibi nunciari. Gesnerus Thes. L. L. v. *Emeruer* exponit, cum ambo magis recordarentur. Sed quis unquam eo modo locutus est? Ego verbum *nunciari* in mendo colare puto.

Emeruissent. Alias, *demeruissent.* RHENAN. Editor. Basil. *meruissent*.

Sed frustra adversus duos. Concinnus et magis Velleianum: *sed frustra adversus duos uno*.

ab ullo Cicero proscriptus est; abscisaeque scelere Antonii vox publica est, cum eius salutem nemo defendisset, qui per tot annos et publicam civitatis, et privatam civium defenderat. Nihil tamen egisti, M. Antoni: (cogit enim excedere propositi formam operis, erumpens animo ac pectore indignatio) nihil, inquam, egisti, mercedem coelestissimi oris, et clarissimi capitis abscisi numerando, auctoramentoque funebri ad conservatoris quondam reipub. tantique Cos. invitando necem. Rapuisti tu M. Ciceroni lucem sollicitam, et aetatem senilem, et vitam miseriorem te principe, quam

Aut bullo. Forte, aut ob illo, vel ab ullo. RHEMAN. Iunta et Editor Basil. receperunt ob illo, rectius Lipsius, ab ullo.

Abscisaeque. Vascos. abscisaeque, et mos abscissi.

Vox publica. Cornelius Severus, Ciceronis mortem deplorans, apud Senecam Suas. VI, p. 49: *Publica vox saeculis aeternum obmutuit oris.* Lucan. I, 270, de Curione: *Vox quondam populi, libertatemque tueri Ausus.* Vide Cl. Burmann. Sec. ad Anthol. Lat. T. I, p. 337.

Nihil tamen egisti, M. Antoni. Velleius aequae ac Plinius H. N. VII, 30, in Ciceronis laude celebranda, et morte deslenda, cum historicis, quorum excerpta dedit Seneca Pater Suasor. VI, certamen iniisse videtur. Velleium autem certatim expresserunt Poëtae Scholastici Anthol. Lat. T. I, p. 342: *Nil agis, Antoni: scripta diserta manent;* p. 347: *Sed nihil infando profecit caedere tyrannus. Ingenium vivit, corpus inane perit.*

Auctoramentoque funebri. Funebri pro funesto, quod Graevius Syllog. Epistoll. T. IV, p. 423, latine dici, negabat. Sed multis exemplis refelli-

tur. Dira sacra, quae finesta Lucan. VII, 167, Ovidius vocal funebrio, Trist. IV, 4, 85; Plinius H. N. XXVI, 1: *Aegypti peculiare hoc malum, et, cum in reges incidisset, populus funebre.*

Invitando necem. Edit. pr. *inritando*, ex quo Lipsius, una litera mutata, rectissime fecit *invitando*; quod ipse Velleius confirmat loco, quem Barn. laudat, II, 67: *velut in dotem invitamentumque sceleris.* Cicero pro Ligar. 4: *ipse iubeat occidi, nullo postulante: praemiis etiam invitabat.* Virgil. Aen. V, 291: *Hic, qui forte velant rapido contendere curru, Invitat pretiis animos, et praemia ponit.* Plinius H. N. XIV, 28: *otque etiam praemio invitatur ebrietas.* At mercede irritare latine dici credam, ubi illud exemplis demonstratum videro.

Rapuisti tu M. Ciceroni. Edit. pr. *Rapuisti tum Ciceroni*, pro quo Editor Basil. eleganter scripsit: *Rapuisti tu M. Ciceroni*; quod admisimus.

Vitam miseriorem te principe, etc. Colorem duxit et Sallustio lug. 14: *pauca, quibus relicta anima, clausi in tenebris, cum moerore et luctu, morte graviolem vitam exigunt;* ubi vido Cortium. Sententia gemina dixit Se-

sub te triumviro mortem: famam vero gloriamque factorum atque dictorum adeo non abstulisti, ut auxeris. Vivit, vivetque per omnem seculorum memoriam. Dumque hoc vel forte, vel providentia, vel utcunque constitutum rerum naturae corpus, quod ille pene solus Romanorum animo vidit, ingenio complexus est, eloquentia inluminavit, manebit incolume, comitem aevi sui laudem Ciceronis trahet; omnisque posteritas illius in te scripta mirabitur, tuum in eum factum execrabitur; citiusque in mundo genus hominum * quam cedet.

67. Huius totius temporis fortunam ne deflere quidem quisquam satis digne potuit, adeo nemo exprimere verbis potest. Id tamen notandum est, fuisse in proscriptos uxorum fidem summam; libertorum mediam, servorum aliquam, filiorum nullam: adeo difficilis est hominibus utcunque conceptae spei mora. Ne quid ulli

neca Pater Suas. VI, p. 38: *inutilis Ciceroni sua vita futura proponitur, morte gravior, detracta libertate.*

Vivit, vivetque etc. Sollemnis formula. Plin. II, Ep. 1: *Vivit enim, vivetque semper, atque etiam latius in memoria hominum et sermone versabitur.* Vide Bentlei. ad Horat. II, Carm. 2, 7, et Drakenb. ad Livium XXXIX, 40. Velleium imitatur Poëta Scholasticus Anthol. Lat. T. I, p. 344: *Ac, ne quid fortuna viro nocuisse putetur, Vivus in aeternum docta per ora volat*; item alius p. 348: *Vivit, et ingenti pollet cum laude per orbem.*

Rerum naturae corpus. Plato Tim. p. 527, D. τὸ τῷ παντὶ σώμα. quod Cicero de Univ. 5, vertit *universitatis corpus*. Plinius H. N. II, 1, et Lactant. VII, 14, dicunt *rerum naturae opus*. Vide Cl. Marklandum ad Stat. Silv. V, 3, 200.

* *Quam cedet.* Apparet hic aliquid

desse. Forte legendum est: *quam huius nomen cadet.* RHENAN. Eadem sententia de Cicerone Seneca Pater Suas. VI, p. 37, ex emendatione Gronovii, quam hic Velleii locus confirmat: *Idem virtutis tuae, qui finis est mortalium.*

Ne deflere quidem. Exempl. vetus habet: *nec deflere quidem.* BYRER. Sunt mihi ad manum bina editionis primae exempla, quorum alterum *ne* habet, alterum *neq.*

Ne deflere quidem quisquam satis digne. Florus IV, 6, 4: *Pro quibus quis pro dignitate rei ingemiscat?* abi vide Interpretes.

Utcunque conceptae spei mora. Intelligit filios patrum mortem expectantes, de quibus diximus ad Rutil. Lup. I, p. 21.

Ne quid ulli sanctum relinqueretur. Dubito, an Burmannus Velleii sententiam satis recte ceperit. Certe eius ex-

sanctum relinqueretur, velut in dotem invitamentumque sceleris, Antonius L. Caesarem avunculum, Lepidus Paulum fratrem proscripserant. Nec Planco gratia defuit ad impetrandum, ut frater eius Plancus Plotius proscriberetur. Eoque inter iocos militareis, qui currum Lepidi Plancique secuti erant, inter execrationem civium usurpabat hunc versum:

*De Germanis, non de Gallis, duo
triumphant consules.*

applicatio ipsis scriptoris verbis obscurior est. Ego sic intelligo: Antonius et Lepidus proximis proscribendis exemplum aliis dederunt cognatorum, omni pietate abiecta, violandorum. Sallustius in *Fragm.* apud Bimardum *Diss.* I, in Muratorii *Inscript.* p. 3: *neque sanctum aut nefandum quicquam fuit irae barbarorum*; quod imitatur Tacitus *Hist.* III, 51: *tantam victoribus adversus fas nefasque irreverentiam fuisse*. Neque Antonius et Lepidus coacti, ut vir clarissimus scribit, sed sua voluntate, saltem non nimis inviti, proximos proscripserunt, ut idoneis testimoniis demonstravit I. Perizonius *Animadv. Hist.* cap. III, p. 139. *Velut in dotem*. Sic correxerit Editor Basil. quod fugit Freinshemium ad *Flor.* IV, 6, 4. Editio pr. habet: *vel in dotem*. *Vel* et *velut* etiam II, 64, permutantur.

Invitamentumque sceleris. Forte elegantem locutionem sumpsit a Livio II, 42: *largitiones temeritatisque invitamenta horrebant*; ubi vide Drakenborch.

Inter execrationem. Recte Heinsius addit copulam: *et inter execrationem*.

De Germanis. L. Paulum Lepidi triumviri germanum, non adoptione,

fratrem fuisse, ostendit Perizon. *Animadv. Hist.* cap. III, p. 124. Plotium Plancum, Planci consulis germanum fratrem, Wesseling. *Observ.* II, 21, p. 235. Plotium etiam in proscriptis commemorat Appian. de B. C. IV, p. 961, de quo hoc singulare narrat Valer. Max. VI, 8, 4: *Adiunxit se iis cladibus L. Plotius Plancus, Munatii Planci consularis et censorii frater. Qui cum a triumviris proscriptus in regione Salernitana lateret, delicatiorae vitae genere, et odore unguenti, occultam salutis custodiam detexit*; ubi editorum socordia Minucii pro Munatii in textu reliquit. Valerii narrationem confirmat Plinius H. N. XIII, 3, ex eoque Solinus cap. 46: *L. Plotium, L. Planci bis consulis, censorisque fratrem, proscriptum a triumviris, in Salernitana latebra unguenti odore proditum constat*. Luxuries hominis etiam notatur Epigrammate veteri Anthol. Lat. T. I, p. 305. Ceterum Burmannus Secundus V. C. ad Anthol. Lat. T. I, p. 423, lusum ambiguum in voce *Germanis* bene comparat cum simili Ciceronis Phil. XI, 6: *Lumen et decus illius exercitus paene praeterii, C. Annum Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum, quoniam omnia iura*

68. Suo praeteritum loco referatur: neque enim persona umbram actae rei capit. Dum in acie Pharsalica Africaque de summa rerum Caesar dimicat, M. Caelius, vir eloquio animoque Curioni simillimus, sed in utroque perfectior, nec minus ingeniose nequam, cum in modica quidem servari posset (quippe peior illi

dissolvit: nisi forte iure Germanum Cimber occidit; ubi Ernestus noster, historiarum, ad quam alludatur, se ignorare confessus, Cimbrum, caedis in Germano factae reum fuisse, et male absolutum, suspicatur. At, quomodo Cicero intelligendus sit, iam ostendit Quintilianus VIII, 3, p. 373: Cimber hic fuit, a quo fratrem necatum hoc Ciceronis dicto notatum est: Germanum Cimber occidit.

Neque enim persona umbram actae rei capit. Rara loquendi forma, cuius exemplum nec ipse reperi, nec ab aliis repertum scio. De sensu, accesserim Gesnero Thes. L. L. v. Umbra, sic interpretanti: «Non talis est persona Caelius, ut taceri eius acta possint; umbra hic est obscuratio, silentium de illo.» Eodem redit, quamvis minus simplex, Birmani explicatio.

Africa. Acute et vera Lipsii emendatio: circaque.

M. Caelius. Huius insignis oratoris vitam accurate enarravit, eiusque Epistolis praemisit P. Manutius. Nomen eius saepe in Caecilii abili, ut apud Plinium H. N. VII, 49: M. Caecilius Rufus et C. Licinius Calvus eodem die geniti sunt, oratores quidem ambo, sed tamen dispari eventu; ubi Herduinus pravum scripturam inepte defendit ex eiusdem XXVII, 2: Hoc fuit venenum, quo interemptus a Calpurnio Bestia uxores M. Caecilius accusator obiecit. Vtroque enim loco scribendum; M. Caelius. Prior quidam

sic corrigendum viderat Colerus ad Valer. Max. IV, 2, 7, quod, ut sexcenta alia, Herduinum fugit. Idem error est in Prisciano VI, p. 678: Caecilius: Nullae nationi tot, tantas, tam continuas victorias, tam brevi spacio datas arbitror, quam vobis. Quod fragmentum cum ex oratione ad Quirites sumtum sit, non ambigam corrigere, Caelius; qui ab eodem Prisciano etiam laudatur XIII, p. 560. Plura de hac nominum permutatione Drakenborch. ad Liv. Ep. 111, et nos ad Iul. Rufinian. de Fig. Sent. et Eloc. p. 211.

Cum in modica quidem servari posset. Haec est editionis primae lectio, pro qua editor Basil. quem nullae saeculae morabantur, audacter hyperbolicam, et ab historiae scriptore alienam, locutionem posuit: cum ne a Diis quidem servari posset. Invenit tamen, qui eius conjecturam sequerentur, Vrsinum ad h. l., P. Manutium in Caecilii Vita, paulo ante laudata, aliosque plures. Forte Velleius scripsit: cum in ocio ac quiete servari non posset. Tale quid etiam Freinshemio in mentem venisse videtur, qui Suppl. Liv. 111, p. 602, hunc locum respiciens, ita scribit: «Nisi forte homo » ingeniosissime nequam acris alieni » magnitudine, ut alii multi, ad res » novandas impulsus est, quod servari » se posse in ocio desperabat.» Ocium et quietem Velleius etiam iungit I, 7. Sallust. Ing. 66: vulgus cupidum novarum rerum, quieti et ocio adversum,

res familiaris quam mens erat) in praetura novarum tabularum auctor extitit, nequitque senatus et auctoritate Cos. deterreri, accito etiam Milone Annio, qui non impetrato reditu, Iulianis partibus infestus erat, in urbe seditionem, haud magis occulte bellicum tumultum movens, primo summotus a rep. mox consularibus armis, auctore senatu, circa Thurios oppressus est. Incepto pari, similis fortuna Milonis fuit; qui Compsam in Irpinis oppugnans, ictusque lapide, tum P. Clodio, tum patriae, quam armis petebat, poenas dedit; vir iniquus, et ultra fortem temerarius. Quatenus autem

Ita si legamus, hic locus eandem sententiam habet, quam alter II, 49: cum *Lentulus salva republica salvus esse non posset.*

Senatus et auctoritate Cos. Editor Basil. copulam transposuit: *senatus auctoritate et Cos.* Sed frequens est talis vocum traectio. Sueton. Ner. 15: *Triumphalia ornamenta, etiam quaestoriae dignitatis, et nonnullis ex equestri ordine tribuit;* ubi vide Oudendorp. Bene autem Lipsius *Cos.* scripsit, ut unus consul Servilius intelligatur.

Haud magis occulte. Forte: aut *magis occulte.* RUENAN. Mihi (quantum ex vetusto codice conicere potui) legendum videtur: *in urbe seditionem, magis autem occulte bellicum tumultum movens etc.* BYARR. Nihil verius Lipsii emendatione, *in agris*, quam Burmannus bonis rationibus confirmat. Si *haud* est in veteri codice, legerim: *in urbe seditionem, at in agris occulte bellum etc.* *Haud* et at non raro confunduntur.

Summotus a rep. Caesar de B. C. III, 21: *senatusque Caelum ab republica removendum censuit.* Vide Gronovium ad Liv. V, 11.

Thurios. Ed. pr. *Turios.*

Incepto pari. Non in dativo, sed ablativo, absolute dictum sumo, pro, cum par inceptum esset, ut cepit etiam Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 60. Itaque post *pari* minorem distinctionem, quam editio prima habet, revocavi.

Compsam. Vide quae notavimus ad I, 14.

Vir iniquus. II, 11: *impotens, semperque inquietus;* ubi forte scrib. *iniquus;* cui formae librarios saepe noticiorem *inquietus* substituisse, docet Oudendorp. ad Appul. Met. II, p. 128. II, 77: *in quo tamen animus iniquus manere non potuit.* Sallustius Fragm. p. 934: *ingenium iniquus atque indomitus;* ubi vide Cortium. Arusianus Mess. *Elocutionum* libello MS. *Iniquus illius, Sallustius Hist. IV, L. Hostilius Dasianus, iniquus animi.* Inde, praeter Velleium, sinserunt alii Sallustii imitatores, Sulpic. Sev. II, 46; Septimius de B. Tr. II, 24; et Hegetsipp. IV, 6. Vide Gronovium Obserr. in Script. Eccl. 16, p. 176. Pro *iniquus* Velleius II, 23, dixit: *quietis impatientissimus.*

Ultra sortem temerarius. Exempl.

aliquid ex omissis peto, notetur immodica et intempestiva libertate usos adversus C. Caesarem, Marullum Epidium, Flavumque Caesetium trib. pleb. dum arguunt in eo regni voluntatem, pene vim dominationis expertos. In hoc tamen saepe lacessiti principis ira excessit, ut censoria potius contentus nota, quam animadversione dictatoria, summo veret eos a rep. testareturque, esse sibi miserrimum, quod aut natura sua ei excedendum foret, aut minuenda dignitas. Sed ad ordinem revertendum est.

69. Iam et Dolabella in Asia C. Trebonium consularem, cui succedebat, fraude deceptum, Smyrnae occiderat, virum adversus merita Caesaris ingrattissimum, participemque caedis eius, a quo ipse in consulare pro-
vectus fastigium fuerat: et C. Cassius, acceptis a Sta-

vetus habet: *ultra fortem temerarius.*

BYRER. *Ultra fortem temerarius* est magis temerarius, quam fortem decet. At fortis nunquam temerarius est. *Ultra sortem temerarius* cum Lipsio explicari potest, magis temerarius, quam exulis sorti convenit. Mihi, ut verum fatear, neutra lectio placet. De vi praepositionis *ultra*, qua Velleius delectatus est, praeter Interpretes ad h. l. vide Dukerum ad Flor. II, 7, 9.

Caese etiam. Alius, *Saesetium.* RHENAN. Exempl. vetus habet: *Caesetium* etc. BYRER.

In hoc — ira excessit. In hoc non sexto, sed quarto casu pro huc sumendum. Livius VIII, 33: quo *ultra iram violentiamque eius excessuram fuisse*? IX, 26: eoque *ira processit, ut Romae quoque* etc.

Contentus. Exempl. vetus habet: *contemptus.* BYRER.

Cui succedebat. H. Norisius ad Cennoph. Pis. Diss. II, §. 4, p. 278, Velleium erroris postulat, quod Dolabella, cui Syria, non Asia, provincia obvenisset, Trebonio in Asia successisse scripsit. Etiam Lipsio haec non satis accurate tradita videbantur. Sed librarii error non debet in Velleium conferri. Is enim sine dubio scripserat: cui succedebat.

a Statio Murco. Alius *Sexto.* RHEN. Rhemeros in fraudem inductus videtur corrupta lectione Appiani de B. C. IV, p. 1000: *Καὶ Σίγριον Μούραρον καὶ Κνικασον αὐτὰς εἰς τὰς ῥήτρας διεκτείνετον* etc.; ubi Noris. ad Cennoph. Pis. Diss. II, §. 3, p. 274; Wesseling. Observ. I, 13, et Fabric. ad Dion. Cass. XLVII, p. 510, bene corrigunt: *Ἰστρίον Μούραρον.* Staius pro Statius etiam est apud Vellei. II, 72, 77. Quod mendum sustulerunt Vasconianus et F. Vrsinus. Frustra aulem Norisius l. c. negat, familiam Staiam inter romanas reperiri. Nam Staius, tribunus, est apud Tacit. Ann. IV,

tio Murco et Crispo Marcio, praetoriis viris, imperatoribusque, praevalidis in Syria legionibus, inclusum Dolabellam, (qui praeoccupata Asia in Syriam pervenerat) Laodiciae, expugnata ea urbe, interfecerat, ita tamen, ut ad ictum servi sui Dolabella non segniter cervicem daret: et decem legiones in eo tractu sui iuris fecerat. Et M. Brutus C. Antonio, fratri M. Antonii, in Macedonia, Vatinioque circa Dyrrachium volentis legiones extorserat: sed Antonium bello lacesierat; Vatinium dignatione obruerat; cum et Brutus cuilibet dum praefendus videretur, et Vatinius nulli nomini non esset postferendus; in quo deformitas corporis cum

27, alii plures in Muratorii inscriptionibus.

Crispo Marcio. De eo vide Fabric. ad Dion. Cass. XLVII, p. 510.

Imperatoribusque. Edit. pr. *imperatoribus, qui.* Editor Basil. qui delevit. Sed lenius est remedium Edit. Bonhommei: *imperatoribusque.*

Laodiceam expugnata ea urbe, etc. Exempl. vetus habet: *Laodicia expugnat.* BYRER. Vt hic vetus codex *Laodicia* habet pro *Laodicea*, sic contra II, 87, *Alexandrea* pro *Alexandria*. Quam duplicem in urbium nominibus scripturam exemplorum vi illustrant Heinsius ad Virgil. Aen. I, 201, et Drakenborch. ad Liv. XXXI, 43.

Ea urbe fecerat, etc. Forte leg. *interfecerat*, vel *consecerat*; ita tamen, ut ad ictum. RHEMAN. Hunc locum cum multis foedisque maculis ita exhibet editio prima; *Laodiceam expugnata ea urbe fecerat*, ita tamen ut adiectum *servi sui* etc. Nos, Rhenani Vossiique emendationes secuti, veram lectionem in textu expressimus. Vascon. edidit: *Laodicia expugnata interfecerat.*

Sui iuris fecerat. Hinc lectionem sumit Sulpic. Sev. II, 17: *per omne*

imperium, quod sui iuris effecerat. Lucan. VII, 55: *qui tot simul undique gentes iuris habere sui vellet.* Vide Gronov. ad Liv. XXIX, 31, et Duker. ad eundem XXXII, 33.

Volentis legiones. Exempl. vetus habet: *volentis legiones*; sicque leg. BYRER.

Sed Antonium bello lacesierat etc. Hunc locum ex Editoris Basil. restitutione exhibuimus. Editio pr. habet pravam et lectionem et interpunctionem: *Sed Antonium bello lacesierat Vatinius, dignatione obruerat.*

Nulli nomini non esset postferendus. Nomini in textum venit ex variante scriptura sequentis non, atque adeo delendum. Quod tam perspicuum est, ut nemini, praeter Aldum Nepotem, in mentem venisse mirer. Simile mendum olim insidebat Cicroni Parad. IV, 1: *cum ferro pulsus magistratibus, senatus nomen in rep. non erat.* Sed Graevius, non sublato, vim et elegantiam illi loco reddidit. *Nulli homini dedit Vascon.*

In quo deformitas cum turpitudine. Exempl. vetustum habet: *In quo deformitas corporis cum turpitudine cer-*

turpitudine certabat ingenii, adeo ut animus eius dignissimo domicilio inclusus videretur. Eratque septem legionibus validus. Et lege Pedia, quam Cos. Pedius, collega Caesaris, tulerat, omnibus, qui Caesarem patrem interfecerant, aqua ignique damnatis interdictum erat. Quo tempore Capito, patruus meus, vir ordinis senatorii, Agrippae subscripsit in C. Cassium. Dumque ea in Italia geruntur, acri atque prosperrimo bello Cassius Rhodum, rem immanis operis, ceperat; Brutus

tabat ingenii. BYRER. Seneca de Const. Sup. 17: *Vatinius hominem natum et ad risum, et ad odium, scurrarum fuisse venustum ac dicacem, memoriae proditum est. In pedes suos ipse plurima dicebat, et in fauces concisas. Sic inimicorum, — et inprimis Ciceronis urbanitatem effugit.* Quod a Seneca scriptum esse, magnopere miror. Tantum enim adest, ut Vatinius deformitas Ciceronis urbanitatem effugerit, ut is potius crebra dicta in eius strumam iecerit, apud Plutarch. in Cicer. pag. 865, B. ad Att. 41, 9, pro Sext. 65, in Vatin. 2, 16, quorum locorum postremum male a Scaligero ad Catull. Carm. 53, sollicitatum, nec bene a Graevio declaratum, unus recte cepit Manutius. Eiusdem ventrem obesum et proiectum ridet Cicero in Vatin. 4, pedes podagra contusos Augustus ap. Macroh. Sat. II, 4, p. 334. Ceterum hunc Velleii de Vatinio locum festivum vocat Manut. ad Cic. in Vatin. 1.

Animus eius dignissimo domicilio inclusus. Ut Velleius turpi animo turpe corpus, velut dignum domicilium, tribuit, sic veteres quidam pulchram animam in pulchro corpore habitare censuerunt. Socrates, teste Maximo Tyrio Diss. XXV, p. 303, et XXVII, p. 331, pulchros iuvenes captabat, et

in corporis pulchritudine cernebat *σύνει μὲντοις ἀρετῆς αὐτοῖς, καὶ κεραιπὸν οὐδὲν ἀποστρίψου.* Hinc respexit Eumenius Paneg. Constantin. 17: *Non frustra doctissimi viri dicunt, naturam ipsam magnis mentibus domicilia corporum digna metari, et ex vultu hominis, ac decore membrorum colligere posse, quantus illos coelestis spiritus intravit habitator.* Quem locum imitando expressit alter ex eadem aetate orator, Pacatus Paneg. 6: *Non frustra plane opinione sapientium, qui naturalium momenta causarum subtilius sciunt, arcanis coelestibus nobiles curas intulerant, augustissima quaeque species plurimum creditur trahere de coelo. Sive enim divinus ille animus venturus in corpus dignum prius metatur hospitium, sive quum venerit, fingit habitaculum pro habitu suo, sive aliud ex altero crescit, etc.* Inscriptio Benevent. apud Io. de Vita p. 54: *Nam fuit eximia specie miroque decore. Mens inerat vere corpore digna suo.* Locutionem, corpus animi domicilium, philosophis propriam esse, docet H. Grotius ad II. ad Corinth. V, 1.

Aqua ignique damnatis interdictum erat. Vocem damnatis, ex glossa natam, bene expunxit P. Delbenius apud Aldum Nepotem.

Lycios devicerat, et inde in Macedoniam exercitus traiecerant; cum per omnia repugnans naturae suae Cassius, etiam Bruti clementiam vinceret. Neque reperias, quos aut praeior fortuna comitata sit, aut veluti fatigata maturius destituerit, quam Brutum et Cassium.

70. Tum Caesar et Antonius traiecerunt exercitus in Macedoniam, et apud urbem Philippos cum M. Bruto Cassioque acie concurrerunt. Cornu, cui Brutus praeerat, impulsis hostibus, castra Caesaris cepit. Nam ipse Caesar, etiamsi infirmissimus valetudine erat, obibat munia ducis, oratus etiam ab Artorio medico, ne in

Veluti fatigata maturius destituerit. Hunc locum ob singularem elegantiam, a Vellio mutatus est Lucanus II, 727: *lassata triumphis Destituit fortuna tuas.* Haec enim meliorum MSS. lectio, cui scoli deservit, recessit, et alia substituerunt. Nec est necesse cum Bentleio scribere: *lassata triumphis Destituit fortuna tuas*: quamvis Velleius id confirmare videatur. Nam *destituit* absolute ponitur, ut V, 297: *quando pietasque fidesque Destituant.* Vetus autem opinio fuit, fortunam, ubi nimium indulsisset, fatigari solem, et tandem deficere; quia primus sic expressit Euripides in Stobaeo Grotii p. 433. Οὐ χεὶρ κατ' ἰσχύος ἐν τῷ χρόνῳ βλάπτει. Εἶπον τὸν αἰετὸν δαίμον' αἰετὸς δαίμων. Ο γὰρ θεὸς πῶς, εἰ θεὸς ἐστὶ καὶ αἰετὸς, Κόρην θύοντα τὰ πρὸς αὐτὸς αἰετὸς αἶψα, ubi interpretes *αἰετὸς*, non *fastidium* vertere debebant, sed *lassatur, fatigatur, deficit.* Iustus. XII, 8: *ne fortunam suam nimis onerando fatiget*; ubi vide L. F. Gronovium. Seneca Agam. 89: *Siduit ipso pondere magnus, Ceditque oneri fortuna mea.* Curt. VIII, 3: *fortuna indulgendo ei nunquam fatigata.* Plinius H. N. VII, 40: *Ut alia non sint, certe ne lassescat*

fortuna metas est. Alter Plinius Paneg. 61: *nec unquam tu hoc opere, aut animus tuus, aut fortuna lassetur.* Non dissimilis sententia est in Florilegio MS. Biblioth. Leidensis: ἡ τύχη καθάπερ μετρίως ἐνδεύσας πρὸς τὴν πῆχυν ἐνταχὺς ἀναδίδεται ἰσχυρῶς ἰσθῶ, ubi pro ἀναδίδεται scribendum κατὰ δυνάμιν.

Ab Artorio medico, Veterum scriptorum de eo loca diligenter indicavit Fabricius ad Dion. Cass. M. VII, p. 520. Smyrnensis eius memoriae hunc titulum posuerunt: Μάρτυρ Ἀρτορίου Ἀσκληπιόθεν θεοῦ Κούρην ἐβλάπτετο ἰατρὸν ὃ θεὸς καὶ ὃ θεὸς τὸν Σπυρριανὸν ἐτίμεσαν ἕως ἐνδεύσας χάριν. in quem singularem, etsi nulla expositiore eruditione commendabilem, libellum scripsit Carolus Potinus. Eundem inscriptionem repetit Scip. Maffius Mus. Veron. p. 55. Ad hunc ipsum Artorium R. Chandlerus V. C. Inscript. p. 57, refert lapideum, a se Athenis reperiunt, eum hac inscriptione: Ο θεὸς Μάρτυρ Ἀσκληπιοῦ ἐβλάπτετο καὶ ἐνδεύσας ἰατρὸν. Verum cum ille titulus nullum medici indicium habeat, non huic, sed alteri nesci cui, dedicatus videtur. M. Artorius, a medico diversus, occurrit apud Gru-

VEL. PATERC. Hist.

Y *

castris remaneret, manifesta denunciatione quietis ter-
rito. Id autem, in quo Cassius fuerat, fugatum ac male
mulcatum, in altiora se receperat loca. Tum Cassius ex
sua fortuna eventum collegae aestimans, cum dimisis-
set evocatum, iussissetque nunciare sibi, quae esset
multitudo ac vis hominum, quae ad se tenderet, tar-
dius eo nunciante, cum in vicino esset agmen cursu ad
eum tendentium, neque pulvere facies aut signa deno-
tari possent; existimans hostes esse, qui inruerent, la-
cerna caput circumdedit, extantamque cervicem inter-
ritus liberto praeibit. Deciderat Cassii caput, cum evo-
catus advenit, nuncians Brutum esse victorem. Qui
cum imperatorem prostratum videret; sequar, inquit,
cum, quem mea occidit tarditas; et ita in gladium in-
cubuit. Post paucos deinde dies Brutus confligit cum
hostibus, et victus acie, cum in tumultum nocte ex fuga
se recepisset, impetruit a Stratone Aegeate, familiari
suo, ut manum morituro commodaret sibi; reiectoque

ter. p. 130, 1, et Murator p. 258, 1.

Manifesta denunciatione. Sic bene scripsit Reinsius. Edit. pr. *manifeste*, ex quo Vascos. male *manifestae*.

Male mulcatum. Est ex Puteani correctione. Editio pr. ut semper in hoc verbo erratur: *male multatum*.

In altiora receperat loca. Editor Basil. bene se, quod exciderat, revocavit: *in altiora se receperat loca*. Vide Burm. ad h. l. Frustra Vossius vulgatum defendit ex mendoso loco Valerii Flacci V. 102: *Altius in ventos recipit ratis*; ubi cum doctissimo Herelio Epist. Crit. p. 70, scribendum: *Altius in ventos redit ratis*.

Cursu ad eum tendentium. Sallustius Jug. 91: *pedites cursu tendere ad Capsam iubet*. Ex quo clarum est, Reinsium, *cursus* legentem, non emen-

dasse hunc locum, sed corrupisse. Adde Burmann. ad h. l.

Denotari. Rariore significatione dicitur pro noscitari, cognosci. Cicero Acad. II, 18: *sapientem, cum ei res similes occurrant, quas non habere denotatas, retenturum assensum*.

In tumultum. Sic Vascos. et Editor Basil. scripserunt pro *in tumultum*, quod est in edit. pr.

Reiectoque laevo super caput brachio. Burmannus Misc. Obs. VIII, p. 389, scribit: «nisi *ἀνυπερβύς* Velleii no-
«scerem, emendationem Reinsii, ere-
«cto, probarem: nam *reiciamus* pro-
«prie illa, quae a nostro corpore ar-
«cemus et repellimus, etc.» Vellem, vir doctissimus vel unum *ἀνυπερβύς*, quos iactat, exemplum in scriptore, quem ego proprietatis verborum stu-

laevo super caput brachio, cum mucronem gladii eius dextera tenens, sinistrae admovisset mammillae, ad eum ipsum locum, qua cor emicat, impellens se in vulnus, uno ictu transfixus expiravit protinus.

71. Messalla, fulgentissimus juvenis, proximus in illis castris Bruti Cassique auctoritati, cum essent, qui eum ducem poscerent, servari beneficio Caesaris maluit, quam dubiam spem armorum tentare amplius. Nec aut Caesaris quicquam ex victoriis suis fuit laetius, quam servasse Corvinum; aut maius exemplum hominis grati ac pii, quam Corvinus in Caesarem fuit. Non aliud bellum cruentius caede clarissimorum virorum fuit. Tum Catonis filius cecidit. Eadem Lucillum Hortensiumque, eminentissimorum civium filios, fortuna abstulit. Nam Varro ad ludibrium moriturus Antonii, digna illo ac vera de exitu eius magna cum libertate ominatus est. Drusus Livius, Iuliae Augustae pater, et

diosissimum fuisse reperio, indicasset. Nam quod Velleium verbo reicere contra veterum consuetudinem usum dicit, non meminerat, illud saepe poni pro reclinare, reflectere. Terent. Andr. I, 1, 109: *Reiecit se in eum, fletus quam familiariter*. Curtius X, 5, *fatigata membra reiecit*. Appulei. Met. II, p. 86: *Et statim rubore suffusus, reiecto capite restiti*. Hic autem reiecto a Velleio scriptum esse, ipsa natura rei docet. Brachium enim non, nisi eius reiectione, vel reclamatione, imponi capiti potest.

Expiravit. Protinus Messalla. Perplacet mihi interpunctio Io. Schefferi Misc. Obs. IX, p. 170, *protinus non ad Messalla etc. sed ad expiravit referentis*. Idque sequi non dubitavi, praesertim confirmatum a Plutarcho in Bruto p. 1009, B. *ἐκίθη δὲ πρὸς*

ἐκτεθνήσκοντα τὸ εἶπεν καὶ θνήσκοντα, συντόμως ἀνέθρονεν; et ab ipso Velleio II, 120: *ut protinus pariter sanguinis cerebrique profluvio expiraret*.

Varro. Forte hic fuit M. Terentius Varro, quem in proscriptis nominat Dio Cass. XLVII, p. 499, qui agnomine quondam, sed quod Dio tacet, a Romanorum doctissimo, et altero, tribuno pleb. distinguebatur. Popma ad h. l. eumque seculus Rupertus ad Valer. Max. p. 368, agnomen *Luculli* fuisse coniiciunt; sed mihi non persuadent.

Drusus Livius. De eo Oudendorpius ad Sueton. Tib. 3.

Iuliae Augustae. Ita per anticipationem vocat *Liviam*, ut post alios notavit Spanhemius de V. et P. N. Diss. XI, p. 275. Pulchre observat Is. Casaubonus ad Sueton. Aug. 101, *Iuliam*

Varus Quintilius, ne tentata quidem hostis misericordia, alter se ipse in tabernaculo interemit; Varus autem liberti, quem id facere coëgerat, manu, cum se insignibus honorum velasset, iugulatus est.

72. Hunc exitum M. Bruti partium, septimum et xxx annum agentis, fortuna esse voluit: incorrupto animo eius in diem, quae illi omnes virtutes unius temeritate facti abstulit. Fuit autem dux Cassius melior, quanto vir Brutus. E quibus Brutum amicum habere malles, inimicum magis timeres Cassium. In altero maior vis, in altero virtus. Qui si vicissent, quantum reip. interfuit, Caesarem potius habere, quam Antonium principem, tantum retulisset habere Brutum, quam Cassium. Cn. Domitius, pater L. Domitii, nuper a nobis visi, eminentissimae ac nobilissimae simplicitatis viri, avus huius Cn. Domitii, clarissimi iuvenis, occupatis navibus, cum magno sequentium consilia sua comitatu, fugae fortunaeque se commisit, semetipso contentus duce par-

nomen multo crebrius in lapidibus et numis, quam in scriptorum libris, reperiri; ex eoque suspicatur, *Juliam* in libris, ut magis obnoxiiis corruptelae, saepe in *Liviam* abiisse. Quae non vana est suspicio. Quippe librarii apud Plinium, ut hoc utar, H. N. VII, 13; X, 53; XIV, 6, et aliis locis, *Juliae Liviam* substituerint, antiquissimis tantum libris, in quibus sunt Leidenses, veram lectionem retinentibus. Illud autem monstri simile est, repertos esse viros eruditos, qui contra tot veterum testimonia, quae Pateanus ad h. l. Lipsius ad Tacit. Ann. I, 8, et Spanheimius l. c. collegerunt, prope impudenter negarent, *Liviam* *Juliae* nomen gessisse. In quo errore etiam Hardinius, ubique apud Plinium *Liviam* edens pro *Julia*, versatus vide-

tur. Sed eos erudite refutavit Bimardus ad Iobertum de Re Num. T. II, p. 275.

Corrupto animo eius in diem. Suam Velleio manum restituit Iac. Tollius ad Auson. p. 309, corrigens: *incorrupto animo eius in diem.* In, ut saepe, absorptum est a verbo praecedenti. In tanta rei perspicuitate, *incorrupto* pro *corrupto* in textum admissi.

Eius temeritate fecit. Alias, *facti.* RHENAN. Recepti Rhenani correctionem, *facti*, pro nihili lectione *fecit*, quae est in edit. pr. Eam confirmat Valerius Max. VI, 4, 5, loco similimo: *M. Brutus suarum prius virtutum, quam patriae parentis parricida, (quo eum facto et illas in profundum praecipitavit, et omnem sui nominis memoriam inexpressibili detestatione perfudit), ultimum proelium initurus etc.*

tium. Statius Murcus, qui classi et custodiae maris praefuerat, cum omni commissa sibi parte exercitus naviumque Sex. Pompeium, Cn. Magni filium, qui ex Hispania revertens Siciliam armis occupaverat, petit. Ad quem et e Brutianis castris, et ex Italia, aliisque terrarum partibus, quos praesenti periculo fortuna subduxerat, proscripti confluebant. Quippe nullum habentibus statum quilibet dux erat idoneus; cum fortuna non electionem daret, perfugium ostenderet; exitialemque tempestatem fugientibus Statio pro portu foret.

73. Hic adolescens erat studiis rudis, sermone barbarus, impetu strenuus, manu promptus, cogitator

Staius Marcus. Edit. pr. *Staius Marcus.* Vide quae notavimus ad II, 69. In eadem editione male interpungitur: *semetipso contentus duce. Partium Staius Marcus* etc. quod editor Basil. mutavit.

Parte exercitu. Alias, *exercituum.* RHENAN. Melius Editor Basil. *exercitus.* Errant autem viri docti, qui *navium*, non *naviumque*, in editione pr. esse dicunt.

Petit. Editor Basil. *petiit.*

Ad quem et e Brutianis castris. Alias, *Quin et.* RHENAN. Lectio Velleiana bene habet. In vet. cod. sic scriptum erat: *adque me Te brutianis castris* etc. BYRER.

Nullum habentibus statum. II, 2: *promulgatis agrariis legibus, omnium statum contententibus.* *Status* in utramque partem dicitur de conditione vitae vel fortunae, etiam a Cicerone, ut Ernestus in Clav. h. v. ostendit. Itaque saepe promiscue ponuntur *status* et *fortuna*, ut apud Iustin. III, 1; XI, 15.

Perfugium ostenderet. Editor Basil. temere sed inculcavit: *sed perfugium ostenderet*; quasi particula adversativa

non multo elegantius abesset. Dici vix potest, quoties etiam librarij, ubi forte oratio non satis cohaerere videretur, talia supplementa infererint. Seneca de Benef. I, 5: *Non potest beneficium manu tangi: animo cernitur*; ubi librario codicis Vossiani necessarium visum est *sed* inmittere: *sed animo cernitur.* Similis interpolatio sine dubio corripit alium locum Senecae Ep. 108, p. 535: *Patre itaque meo rogante, qui non calumniam timebat, sed philosophiam oderat, ad pristinam consuetudinem redii.* Legendum: *Patre itaque meo rogante, qui calumniam timebat, non philosophiam oderat, ad pristinam* etc. Vide praeter Burn. ad h. l. Criticos, quos laudat Oudendorp. ad Cic. de Inv. I, 41.

Tempestatem fugientibus statio pro portu foret. Proverbii speciem habet. Seneca de Ocio Sap. 32, p. 582: *Alii petunt illam: nobis haec statio est, non portus.*

Cogitator celer. Alias, *cogitatione.* RHENAN. Vox *cogitator* bis occurrit in Glossis veteribus: *βουλευτής*, *cogitator*, et, *λογιστής*; *cogitator*; nec enim Velleio eripi volebat Hemsterhusius

celer, fide patri dissimillimus, libertorum suorum liber-
tus, servorumque servus, speciosis invidens, ut pareret
humillimis: quem senatus, pene totus adhuc e Pompe-
ianis constans partibus, post Antonii a Mutina fugam,
eodem illo tempore, quo Bruto Cassioque transmarinas
provincias decreverat, revocatum ex Hispania, ubi ad-
versus eum clarissimum bellum Pollio Asinius praetorius
gesserat, in paterna bona restituerat, et orae maritimae
praefecerat. Is tum, ut praediximus, occupata Sicilia,
servitia fugitivosque in numerum exercitus sui recipiens,
magnum modum legionum effecerat; perque Menam
et Menecraten, paternos liberos, praefectos classium,
latrocinii ac praedationibus infestato mari ad se exerci-
tumque tuendum rapto utebatur, cum eum non depu-

in Adversariis MSS. Mihi tamen blanditur Rhenani emendatio, *cogitatione*
celer, vel potius Scheffleri Misc. Obs.
IX, p. 170: *cogitatu celer*. Rarior for-
ma *cogitatu* facile in *cogitator* depravari potuit. Appulei. Met. IV, p. 245: *divinato et antecapno meo cogitatu*. Sulpic. Sev. Epist. II, 26: *malitiae et nequitiae cogitatu pectus emunda*. Immo *cogitatione* vel *cogitatu* non solum membrorum aequalitas postulat, sed etiam alter locus II, 118: *iuvenis genere nobilis, manu fortis, sensu celer, ultra barbarum promptus ingenio*.

Post Antonianam fugam. Exempl. vetustum sic habet: *post Antonii a mutinam fugam*. Quid hic legendum coniecimus nescio, nisi si cui, *post Antonii a Mutina fugam*, legendum videntur. BVRER. Verissima est Burerii correctio, quam iure receperunt Iunta, Editor Basil. et post eos alii. Sed Velleius tempus restitutionis Pompeii, et praefecturae ipsi demandatae, non satis distinguere videtur. Restitutum esse ante Antonii a Mutina fugam,

ex Cicerone Phil. V, 15, XIII, 4, 5, et Dione Cass. XLV, p. 425, intelligitur: praefectum esse orae maritimae post eiusdem a Mutina fugam, ex Dione XLVI, p. 479: quanquam Appianus etiam de B. C. IV, p. 1020, utramque rem in idem tempus coniecit.

Is tum. Sic Vascos. et Editor Basil. correxerunt scripturam editionis pr. *Istum*.

Magnum modum legionum effecerat. II, 96: *modum virium alio loco explicabimus*. Curt. VI, 4: *poterum quoque ingens modus nascitur*. Sulpic. Sev. I, 37: *Auri atque aeris ex praeda immensum modum retulit*. Alia dedit Drakenb. ad Liv. Epit. 58. *Pro legiones efficere* Velleius II, 109, dicit *exercitum facere*; quod miror a Seneca Ep. 114, p. 564, inter Sallustii singularia referri, cum omnes omnium aetatum scriptores, Graecorum exemplo, ita locuti reperiantur. Vide Gronov. ad Liv. XXIII, 25, et Cortium ad Sallust. Fragn. p. 398.

deret, vindicatum armis ac ductu patris sui mare infestare piraticis sceleribus.

74. Fractis Brulianis Cassianisque partibus, Antonius transmarinas obiturus provincias substitit; Caesar in Italiam se recepit, eamque longe quam speraverat tumultuosiorein reperit. Quippe L. Antonius Cos. vitiorum fratris sui consors, sed virtutum, quae interdum in illo erant, expers, modo apud veteranos criminatus Caesarem, modo eos, qui iuste divisione praediorum, nomi-

Piraticis sceleribus. Lipsius acute legendum vidit: *piraticis celocibus*. Livius XXXVII, 27: *apparuit inde, piraticas celoces et lembos esse*. Tamen virum egregium non dicam vox, sed forma vocis, qua Velleius usus est, fefellit. Nam haud dubie scribendum: *piraticis celocibus*. Plinius H. N. VII, 57: *cymbam Phoenices invenerunt, cetetem Rhodii*. Placidi Glossae MSS. *Celotes*, *veloces*. Corrige: *Celotes*, *celoces*. Glossae Isidori: *Cetes, oves, aves*, ubi Graevius pro *cetes* in MS. reperit *celes*. Glossographus, ni fallor, scripsit: *Celotes, celoces, naves*. Adde Gellium X, 25; Isidor. Orig. XIX, 1, et Salmasium ad Ius Attic. et Rom. p. 698. Utrunque vocabulum, *celox* et *celes*, graecum est, nec nisi forma differt. Photius Lexico MS. *κῆλες τὴ λαγύρῳ κῆλες*. Vt Velleius dixit *mare infestare celotibus*, sic Cicero apud Nou. Marcell. p. 125: *mare habere infestum myoparone*. Qui locus si Heinsio in promptu fuisset, non puto, poeticum verbum *incestare* Velleio obtrusisset. At Vossius non his parvis et agilibus, sed gravioribus navibus mare a Pompeio infestatum dicit. Ridicule. Quam vero ad piraticam faciendam quadriremes accommodatae essent, leves agilesque naves non essent. Atqui *celes* celeritate, unde nomen in-

venit, omnes naves vincebat. Etymol. M. p. 350, 7. *Εκκερκίδης συντίθεται κῆλες καὶ ἐκκερκίδες* κῆλες δὲ θε βροχίῳ λαγύρῃ δὲ μὴ ἐκκερκίδες, καὶ τὴ κετάρη (Sic lege e MS. Leidenai) τὰ πλοῖα καὶ δὲ κῆλες, καὶ τὸ θύοντι καὶ εὐρύην κορυφώτες γὰρ ἐν. Sed Vossium aberrantem in viam reducere poterat Plutarchus Anton. p. 930, A. *Σίγην δὲ Περικλίου — Ἰταλίαν περιβόητος λαγύρας καὶ κῆλες, ὡς Μανὼς δὲ κορυφῆς καὶ Μενελάου ἐρχεται*. Celorum sententiam Velleianam sic expressit Lucanus VI, 421: *Qui mox Scyllaeis exul grassatus in undis, Polluit acqoreos Scaulus pirata triumphos*.

Substitit. Haeret Burmannus in loco facili. Non substitit Antonius in Asia, ut ipse suspicatur, sed apud Philippos in Macedonia, ut contextus docet. Ex Macedonia abiit in Graeciam, inde demum in Asiam. Itineris ratio clara est ex Plutarcho in Anton. 925, et Dione Cass. XLVIII, p. 528:

Interdum. Male pro *interim* accipit Acidalius, quem refellunt Gruterius ad h. l. et Dukerus de latin. IC. Vet. p. 377.

Iuste divisione praediorum. Non ita Velleius frontem perfecerat, ut hanc praediorum divisionem *iustam* diceret; nec contra *iniustam* dicere, quod Lipsio placebat, Angusti adulatio si-

natisque colonis agros amiserant, ad arma conciens, magnum exercitum conflaverat. Ex altera parte uxor Antonii Fulvia, nihil muliebri praeter corpus gerens, omnia armis tumultuque miscebat. Haec bellis sedem Praeneste ceperat. Antocius pulsus undique viribus Caesaris, Perusiam se contulerat: Plancus, Antonianarum adiutor partium, spem magis ostenderat auxilii, quam opem ferebat Antonio. Vsus Caesar virtute et fortuna sua, Perusiam expugnavit, Antonium inviolatum dimisit. In Perusinos magis ira militum, quam voluntate saevitum ducis. Vrbis incensa, cuius initium incendii princeps eius loci fecit Macedonicus; qui suicto rebus ac penatibus suis igni, transfixum se gladio flammæ intulit.

75. Per eadem tempora exarserat in Campania bellum, quod, professus eorum, qui perdiderant agros, patrocini-um, ciebat T. Claudius Nero, praetorius et pontifex, T. Caesaris pater, magni vir animi, doctissimique inge-

vit. *Iusta autem divisione*, quod Hein-sius coniecit, dignius est poeta, quam prosae orationis scriptore. His incom-modis medehimur, si non ita magna literarum mutatione legamus: *instituta divisione praediorum*. Vascos, *iusta di- visione*.

Nominatisque colonis. Scribendum: *nominatisque coloniis*. Frontinus de Colon. p. 138: *Sicut ante colonias nomi-natas exquisita sunt, exequi oportet*.

Bellis sedem Praeneste ceperat. Si bello scriptum esset, nihil mutarem: de quo dativo vide quae notavi ad Rutil. Lup. I, p. 38. Nunc cum Editore Basil. malim: *belli sedem*. Litera s ex sequenti voce adhaesit.

Spem magis ostenderat. Exempl. vetustum videtur habere: *spe magis ostenderat* etc. BYER.

Cuius initium incendii. Cum Velleio

convenit Appianus de B. C. V, p. 1112, a Vossio laudatus: *Κίριος δὲ τις αὐτῶν διαπραγμάτευσε, ἐν Μαιδίῳ ἐκκλημαρῶς, καὶ ἐν τοῦθι Μαιδωνίου αὐτῶν ἐπεμύσαν, ἰσθῆσαι τῆν πόλιν; καὶ ἐκείνῳ ἐς τὸ αὐτὸ ἰσθῆσαι, καὶ ἔπειτα τῆν πόλιν ἐκκαίοντες* etc.

Magni vir animi. Exempl. vetustum habet: *magni viri animi*. BYER.

Doctissimique ingenii. Cum nemo veterum, quod sciam, hunc Claudium Neronem, cuius vitum breviter enarra-vit Minutius ad Cic. ad Div. XIII, 64, ab eruditione laudavit, vercor, ne vitium traxerit vulgata scriptura. *Le-gendum conieci: promptissimique in-genii*; ut H, 118: *manu fortis, sensu celer, ultra barbarum promptus inge-nio*. Livius V, 3: *non promptus inge-nio tantum, sed usu etiam exercitatus*. Tacitus Ann. 1, 23: *qui perferendis*

.iii. Id quoque adventu Caesaris sepultum atque discussum est. Quis fortunae mutationes, quis dubios rerum humanarum casus satis mirari queat? Quis non diversa praesentibus, contrariaque expectatis aut speret aut timeat? Livia, nobilissimi et fortissimi viri, Drusi Claudiani filia, genere, probitate, forma romanarum eminentissima, quam postea coniugem Augusti vidimus, quam transgressi ad deos sacerdotem ac filiam, tum fu-

militum mandatis habebatur idoneus, ob promptum ingenium. Promptus etiam nuda et simpliciter ad ingenii praestantiam referri, Manutius ad Cie. Verr. IV, 17, docet. Cicero ad Div. II, 18: tres fratres summo loco natos, promptos, non indisertos. Aliis locis prompti dicuntur parati ad aliquid audendum. Quas significationes, tam inter se diversas, subtilis ille proprietatis latinae index, Gronovius, praeter consuetudinem suam confudit ad Inatin. XXII, 2, ad Tacit. Ann. I, 12, IV, 17.

Id quoque adventu etc. Imitatur Cicero. pro Leg. Manil. 11: quod bellum adventu Pompeii sublatum ac sepultum est.

Quis fortunae mutationes, etc. Haec a Velleio tragico narrari, non male indicat Hardinius ad Plin. H. N. VII, 45.

Drusi Calidiani filia. Quoniam exempl. vetus sic habeat, tamen Drusi Claudiani filia legendum esse, ex sequentibus constat. BERN. Claudiani pro Calidiani inde a Iunta et Aldo Nepote omnes Editores receperunt. De eo vide Lipsium ad Tacit. Ann. V, 1. Menam eius nomen fuisse Marcus Livius Drusus Claudianus, ostendit Fabrettus ad Inscript. p. 438.

Transgressi ad deos. Editt. Iuntae et Aldi Neposis, per operarum erro-

rem, transgressi ad eos; unde naté est correctio Lipsii ad Tacit. Ann. XIII, 2; Vossii ad h. l. et Freinsheimii Ind. Curtii v. Dictandi. Pro transgredi ad deos, Velleius II, 1, dixit excedere ad deos. Ita alii quoque de iis, qui in deorum numerum referuntur, loqui solent. Cicero Tusc. Disp. I, 14: Abiit ad deos Hercules. Septimius de B. Tr. I, 14: post discessum Herculis ad deos. Vide P. Wesseling. ad Diod. Sicul. I, p. 24.

Sacerdotem. Hoc veterum testimoniis confirmant Lipsius ad Tacit. Ann. I, 10, Excurs. C, et Spanheim. de V. et P. N. Diss. XI, p. 275. Eodem pertinet lapis vetus, quem edidit Gorius ad Columbar. lib. et serv. Liviae, p. 143: Divae Aug. L. Cnidus ab ornamentis sacerdotalibus. Cum Caligula Antoniae aviae omnes, quas Livia cepisset, honores contulisset, ea quoque facta est Augusti sacerdos. Inscriptio apud Gruter. p. 236, 9: Antoniae Augustae Drusi, sacerdoti Divae Augusti, etc. Vide Sueton. Calig. 15, et ibi Graevium.

Ac filiam. De hac adoptione Tacitus Ann. I, 8: Livia in familiam Iuliam, nomenque Augustae, adsumebatur. Sueton. Aug. 101: Liviam ferre nomen suum iussit. Dio Cass. LVI, p. 843: Ὥριος τε τῆς Αὐλίας, τῆς Ἰουλίας τε καὶ Ἀδριανῆς ἡδὲ καλεσμένης.

giens, mox futuri sui, Caesaris manus, binum hunc Tiberium Caesarem, vindicem romani imperii, futurumque eiusdem Caesaris filium, gestans sinu, per avia itinerum vitatis militum gladiis, uno comitante, quo facilius occultaretur fuga, pervenit ad mare, et cum viro Nerone pervecta in Siciliam est.

76. Quod alieno testimonium redderem, in eo non

ven, ἀντίδωκεν. Sic illum locum, a Spanhemio l. c. perperam tentatum, commoda transpositione restituit Reimarus. At Ursino ad h. l. absurdum, et Torrentio ad Sueton. l. c. ab honestate remotum videtur, uxorem Liviam mariti Augusti filiam dici. Est etiam vir eruditus, qui eadem de causa in Velleio legere malit: *sacerdotem ac Iuliam*, de quo Liviae nomine diximus ad II, 71. Enimvero haec non nostra moribus iudicanda sunt, sed romanis, quibus quae adoptabatur, filia adoptantis fiebat. Nec ullo modo sollicitanda est Velleii lectio, *filiam*, quam lapidea et numi sarta lectamque praestant. Lipsius ad Tacit. Annal. I, 14, laudat inscriptionem apud Gruter. p. 234, 2: *Iuliae Aug. Divi filiae, matri Ti. Caesaris Aug. principis et conservatoris, et Drusi Germanici, M. Cornelius Proculus, pontifex Caesarum*. Quem lapidem cum insigni varietate repetit Muratorius p. 222, 4: *Iuliae Aug. Drusi filiae, matri Ti. Caesaris Aug. principis et conservatoris, et Drusi Germanici, geni... is orbis, M. Cornelius Proculus, pontifex Caesarum*; ubi Drusi pro Divi profectum est ab imperito descriptore, non concoquente Liviam Augusti filiam. Lacuna autem lapidis sic explenda: *genitrici orbis*. Quo titulo Livia etiam ornatur in numis apud Ant. Augustinum de Numism. ant. Dial. VIII, p. 126; Tristan.

Comm. Hist. tom. I, p. 123, aliosque. Iam numi veteres non minus, quam lapides, *filiae* nomen confirmant. Duo sunt apud Mediobarbum Imperator. Numism. p. 53, alter cum hac inscriptione: *Iulia Augusta Aug. filia, genetrix orbis*; alter cum hac: *Divae Iuliae Augusti filiae*. Eodem aut similes videntur Lipsius ad Tacitum l. c. et Vossius ad h. l. Praeterea quidem Reinesius Var. Lect. I, 21, p. 87, non Liviam, sed Iuliam, Tiberii coniugem, his numis designari. Sed eius errorem castigant Rupertus Ep. 34 ad Reines. p. 222, et Spanhemius de V. et P. N. Diss. XI, p. 273.

Nus binum. Forte, *non binum*. RHEIN. Exempl. vetustum sic habet, ut legendum existimem: *Caesaris arma, cuius binum hunc Tiberium Caesarem etc.* RYKER. Editor Basil. scripsit: *vix binum*, quod in plerisque editionibus receptum. Vascosanus istud corruptum nus abiecit. Repone: *non fugiens, mox futuri sui, Caesaris manus, binum hunc etc.* Hanc correctionem eo libentius in textum admisi, quo minus a me impetrare poteram, ut truncatam editionis pr. lectionem, *arma, nus*, iterum exhiberem.

Futurumque eiusdem. Acidalius copulam quae trahit ad *eiusdem*. Sed vide quae notavimus ad II, 67.

In eo non fraudabo. Editor Basil.

fraudabo avum meum. Quippe C. Velleius, honoratissimo inter illos CCCLX iudices loco a Cn. Pompeio lectus, eiusdem, Marcique Bruti, ac Ti. Neronis praefectus fabrūm, vir nulli secundus, in Campania, digressu Neronis a Neapoli, cuius ob singularem cum eo amicitiam partium adiutor fuerat, gravis iam aetate et corpore, cum comes esse non posset, gladio se ipse transfixit. Inviolatam excedere Italia Caesar passus Fulviam, Plan- cumque, muliebris fugae comitem. Nam Pollio Asinius cum septem legionibus, diu retenta in potestate Antonii Venetia, magnis speciosisque rebus circa Altinum, aliasque eius regionis urbes editis, Antonium petens, vagum adhuc Domitium, quem digressum e Brutianis castris post caedem eius praediximus, et propriae classis factum ducem, consiliis suis illectum, ac fide data, iunxit Antonio. Quo facto, quisquis aequum se praestiterit, sciat non minus a Polliōne in Antonium, quam ab Antonio in Polliōnem esse conlatum. Adventus deinde in Italiam Antonii, praeparatusque contra eum Caesaris, habuit belli metum: sed pax contra Brundisium composita.

in, quod, ut saepe, praecedens in per-
perit, recte delevit.

CCCLX iudices. Huius loci explicatio petenda a Munutio ad Cic. ad Div. VII, 2.

Ti. Neronis. Secuti sumus Aldum Nepotem sic emendantem scripturam vitiosam edit. primae, *Tyronis*.

Cum esse non posset. Exempl. vetustum habet: *comes esse non posset*. BYAER. Pro scriptura edit. pr. *cum esse non posset*, Editor Basil. scripsit: *cum cum sequi non posset*. Quanto blandius est remedium Aldi Nepotis, vel Puteani? *cum comes esse non posset*. Cum a sequentis vocis *comes* similitudine extritum esse, facile apparet. Vancosanus cum, quod ant. comes ela-

psum erat, ante verba *in Campania* posuit.

Propriae classis. Exempl. vetus habet: *propriae classis*. Vide autem legendum videatur: *properae classis*. BYAER.

Consiliis suis illectum. Est ex Editoris Basil. correctione. Edit. pr. *consiliis suis electum*.

Praeparatusque Caesaris contra eum. Exempl. vetustum habet: *praeparatusque contra eum Caesaris*. BYAER. Editor Basil. male, *paratus*.

Sed pax circa Brundisium. Exempl. vetus habet: *sed pax contra Brundisium*. BYAER. Ego praefero Rhenani correctionem, circa. Dio Cass. XLVIII, p. 547: *ἡ συνθήκη ἐν τῇ ἐκείνῃ*

Per quae tempora Rufi Salvidieni scelestia consilia patefacta sunt. Qui natus obscurissimis initiis, parum habebat summa acceperisse, et proximus a Cu. Pompeio, ipsoque Caesare ex equestri ordine Cos. creatus esse, nisi in id ascendisset, e quo infra se et Caesarem videret et temp.

77. Tum expostulante consensu populi, quem gravis urebat infesto mari annona, cum Pompeio quoque circa Misenum pax inita: qui haud absurdo, cum in navi Caesaremque et Antonium coena exciperet, dixit: in Carinis suis se coenam dare; referens hoc dictum ad

τακτοῖς τοῖς κατὰ τὸ βαρβάρων. Circa et contra centies confunduntur. Vide Interpretes ad h. l. et Drakenborch. ad Liv. XXXVII, 15.

Rufi Salvidieni. Edit. pr. *Rufi Salv.* Parum habebat summa acceperisse. Ex Sallustio Iug. 31: haec talia facinora impune suscepisse, parum habere; ubi vide Cortium.

Summam acceperisse. Alias, summam. RHENAN. Bene Acidalius pro summam acc. quod est in edit. pr. acceperit: summam acceperisse, ul II, 61: mira ausus, ac summa consecutus. Aliorum dubitationibus satisfacit Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 62.

Ex equestri ordinis Cos. Exempl. vetustum habet: ex equestri ordinis Cos. etc. BYREN. Editor Basil. recte scripsit: ex equestri ordine, quod explicat Dio Cassius, a Lipsio laudatus, XLVIII, p. 550: ἡ τριτοῦτος δὲ τοῖς τοῖς κατέχοντες ἀνέχθη, ὅτι πῶτον τι δευτέρου, καὶ ἡ ἀνέχοντες, ἀνέχοντες. Brutus quidem Ep. 16, de Salvidieno, tanquam de scutatore, loquitur. Sed hinc etiam Cl. Marklandus Animadvers. in Ciceronem anglice scriptis, p. 166, non dubium argumentum, quo illarum epistolarum fidem convelleret, cepit.

Ni simul ascendisset, e quo infra se,

Exemplar vetustum sic habet: nisi in his ascendisset equo infra se etc. Legentium suspicor: nisi in iis ascendisset quo infra se etc. BYREN. Editor Basil. editionis primae scripturam, ni simul ascendisset, e quo infra se, sic mutavit: ni simul ascendisset, aequae infra se. Verum vidit Puteanus: nisi in id ascendisset, e quo infra se etc. II, 15, ex emendatione nostra: quae per eos in id ipsum pervenisset fastidium, ex quo homines eiusdem et gentis et sanguinis, ut externos alienosque, fastidire posset.

Infra se—videret. Id est, despiceret. Seneca Thyest. 365: Qui, tuto positus loco, infra se videt omnia.

Haud absurdo. Alias, absurde. RHENAN. II, 83: haud absurde Coponius inquit. Ex Sallustio Catil. 25: ingenium eius haud absurdum; unde etiam hanc formulam duxit Tacitus Ann. XIII, 43.

In Carinis suis se coenam dare. Venustum iocum eodem modo refert Aurel. Victor de Vir. Ill. 84: Pace facta epulatus in navi cum Antonio et Caesare, non invenisse ait: Hae sunt meae Carinae; quia Romae in Carinis domum eius Antonius tenebat; item Dio Cass. XLVIII, p. 555: ἡμεῖς τὴν ἐξῆς αὐτοῦ τῆς κατὰ τὴν τὴν δὲ τὰς

loci nomen, in quo paterna domus ab Antonio possidebatur. In hoc pacis foedere placuit, Siciliam Achaiamque Pômpeio concedere. In quo tamen animus inquires manere non potuit. Id unum tantummodo salutare (adventu suo) patriae attulit, quod omnibus proscriptis, aliisque, qui ad eum ex diversis causis fugerant, reditum salutemque pactus est. Quae res et alios clarissimos viros, et Neronem Claudium, et M. Silanum, Sentiumque Saturninum, et Aruntium, ac Titium restituit reip. Staium autem Murcum, qui adventu suo classisque celeberrimae vires eius duplicaverat, insimulatum falsis criminationibus, quia talem virum collegam officii Mena et Menecrates fastidierant, Pompeius in Sicilia interfecerat.

Καρίναις κατῴχι, — ἀποσπῶντας τρεῖς τινὰ ἑδίζεν, ἐν ταῖς Καρίναις αὐτοὺς ἐστῆν ἐξη. At Plutarchus Anton. p. 930 B, quod in hoc dicto aditum et facetum est, male narrando frigidum et plebeium fecit: ἱερμίνου δὲ αὐτὸν Ἀντωνίου, ποῦ διακρίνουσιν, ἐνταῦθα, ἔφη, διότις τὴν στρατηγίδα καὶν οὐκ ἐξ ἑρῆς πατρῴας γὰρ οἷος αὐτῇ Πομπηίου λλοικεται. Nimirum graecus homo viam ambigui, quod est in latina voce *carinae*, non satis cepit, ut Fabricius etiam indicat ad Dionem l. c. *Suas Carinas* Pompeius dixit, quod eius aedes paternae pars essent Carinarum. Quam prouominis potestatem, hoc loco non praetermisso, explicat Gronovius ad Plin. H. N. XXXI, 2.

Adventu suo. Quo adventu? Neque enim Pompeius in patriam venit. Specta sibi haec verba esse, in libri margine notaverat Oudendorpius. Ego non dubito, quin delenda sint. Scilicet hic quoque accidit, quod mille aliis locis, ut librarius temere aberraret ad verba sequentia, *adventu suo*,

classisque celeberrimae, et mox, errore animadverso, rediret quidem, quo oportebat, sed tamen perperam scripta, ne codex litura foedaretur, reliqueret. In tanta rei perspicuitate haec verba uncis inclusi.

Et M. Syllanum, Sentiumque Saturninum. Exemplar vetustum sic habet: *et M. Silanum Sentium Q. Saturninum et Atruncium ac Titium*. Vide, an legendum sit: *et Atruncium Actitium*; nam e codice vetusto nihil certi conici potuit. BYRER. Rhenanus edidit: *et M. Syllanum, Sentiumque Saturninum, et Atruntium ac Titium restituit reip.* Editor Basil. optime reposuit *Aruntium*: at pessime *Iunta* pro *ac Titium, Actium*; cuius error in plures editiones propagatus est. De M. Titio accurate Norisius ad Ceno-
taph. Pisan. Diss. II, 16, §. 9.

Staium. Edit. pr. *Staium*, ut supra.

Et Menocres. Alias, Menecrates. RHENAN. Exempl. vetustum habet: *et Menotrades*. BYRER.

78. Hoc tractu temporum Octaviam, sororem Caesaris, M. Antonius duxit uxorem. Redierat Pompeius in Siciliam, Antonius in transmarinas provincias: quas magnis momentis Labienus, ex Brutianis castris pro-

Quas magnis momentis concusserat. Acidalius ad h. l. et Schulting. ad Quintilian. Decl. XIV, 12, *momentis* explicant motibus, Burmannus proeliorum eventibus, qui efficerent, ut Labienus superior fieret. Eumvero tam insolens vocis notio idoneis exemplis confirmanda erat. Nunc nihil, nisi quod alienum sit, assertur. Velleius autem, ut ego arbitror, non explicandus est, sed corrigendus. Num scribendum? *quas magnis emolumentis* — *concusserat*. Vox *emolumentum* ex iis est, in quibus saepe haeserint viri eruditi, etiam Burmannus, illam explanare conatus, ad Vellei. I, 17. *Emolumentum* sive *emolumentum*, ab *emoliri* derivatum, primum significat molitionem difficilis rei, atque adeo ipsam difficultatem, ut apud Caesarem de B. G. I, 34; deinde id, quod emolendo efficitur, effectum, profectum, efficaciam. Quam potestatem, age, exemplis planam faciamus, ipsumque Velleium vocis, qua delectatus est, interpretem adhibeamus. I, 17: *congregatio ingeniorum et in studium par, et idem emolumentum*. Hoc I, 16 aliis verbis ita exprimit: *clari operis capacia ingenia in similitudinem et temporum et profectuum semetipsa ab aliis separaverunt*. Ut hoc loco *emolumentum* et *profectum*, sic alibi *emolumentum* et *effectum*, tanquam vocabula eandem rem significantia, inter se permutat. II, 105: *Anni eius aestiva, usque in mensem Decembrem perducta, immanis emolumentum fecere victoriae*. II, 114: *Hiems emolumentum patrati belli contulit*. II, 115: *Illae aestas ma-*

ximi belli consummavit effectus. Iustin. IX, 1: *Ad cuius belli emolumentum egregie pertinere ratus*. Plinius H. N. XVIII, 4: *Et nos miramur ergastulorum non eadem emolumenta esse, quae fuerint imperatorum?* XXVIII, 14: *Si et coagulum addatur, maioribus emolumentis fiat*. Gellius X, 22: *qui emolumenta verae philosophiae ignorant*. XI, 13: *quae vis, quodve emolumentum eius sententiae foret?* pro quo mox dicit, *quid efficiant verba haec?* ubi vide Gronovium vocis vim breviter quidem, sed docte declarantem, XIII, 8: *quod mores et emolumenta philosophiae in linguae verborumque artes converterent*. Imp. Antoninus L. 2, Cod. de Execut. rei indic. *Rem iudicatum praeses provinciae, etiam pignoribus captis ac distractis, ad emolumentum perduci iubebit*, pro quo idem Imp. L. 3, eod. dicit: *res ad effectum perducatur*. Quod ad vocis orthographiam attinet, Gesnerus Thes. L. L. scribi vult *emolimentum*. Sed forte utraque scribendi ratio usitata fuit, ut in *monumentum* et *mouimentum*. Nostri quidem libri satis constanter habent *emolumentum*. Haec scripseram, cum, iterum locum considerans diligentius, notionem vocis, modo explicatam, non satis verbo *concusserat* convenire sentio. Praeferam igitur, ut simplicius et verius: *quas magnis molimentis* — *concusserat*. Sisenia apud Non. Marcell. p. 142: *Contra magno cum molimento ac perpetuo sono procedunt*. Seneca Cons. ad Marc. 11: *Numquid ut corpus concidat, res magni molimenti est?*

fectus ad Parthos, producto eorum exercitu in Syriam, interfectoque legato Antonii concusserat: qui virtute et ductu Ventidii una cum Parthorum copiis, celeberrimoque iuvenum Pacoro, regis filio, extinctus est. Interim Caesar per haec tempora, ne, res disciplinae inimicissima, ocium corrumperet militem, crebris in Illyrico Delmatiaque expeditionibus, patientia periculorum, bellicae experientia durabat exercitum. Eadem tempestate Calvinus Domitius, cum ex consulatu obtineret Hispaniam, gravissimi, comparandique antiquis, exempli auctor fuit. Quippe primipili centurionem nomine Vibillum, ob turpem ex acie fugam, fusti percussit.

79. Crescente in dies et classe et fama Pompeii, Caesar molem belli eius suscipere statuit. Aedificandis navibus, contrahendoque militi ac remigi, navalibusque adsuescendo certaminibus atque exercitationibus, praefectus est M. Agrippa, virtutis nobilissimae, labore,

Producto eorum exercitu. I. Arntzen. ad Aurel. Victor. de Vir. Ill. cap. 2, malit perducto. Recte. De horum verborum discrimine vide ad II, 106.

Legato Antonii. L. Decidio Saxa. Acron ad Horat. III, Carm. 6, 9: *Bis autem Parthos victoriam retulisse dixit, quia et ante Crassum, et post Decium Sextum cum exercitibus suis occiderunt.* Paulo rectius Scholiastes Cruquianns: *post Didium Saxam legatum Antonii cum exercitu ceciderunt.* Scribendum: *Decidium Saxam.* Reliqua de eo dedit Norisius ad Ceno-taph. Pisan. Diss. II, 16, §. 5.

Celeberrimoque iuvenum. Saepe animus tentatus est, ut legerem: *acerrimoque iuvenum.* Livius XXXVII, 7: *Ti. Sempronius Gracchus, longe tum acerrimus iuvenum.* Florus IV, 4, 1: *contra adoptionem acerrimi iuvenis susceperat bellum.* Sed, quoniam *celeber*

inter voces est Velleio inprimis frequentatas, nihil affirmare audeo.

Comparandique antiquis exempli. Plinius VII, Ep. 33: *cui saeculo exemplum simile antiquis contigisset.* Vellei. II, 92: *Quod ego factum cuilibet veterum consulum gloriae comparandum reor.*

Nomine Vibillum. Exempl. vetustum habet: *nomine Vibillum.* BYRER.

Fuste percussit. Exempl. vetustum: *fusti percussit.* BYRER. In altero editionis primae exemplo legitur *fuste*, in altero *fusti*. Similem in una eademque editione varietatem iam notavimus ad II, 67.

Contrahendoque militi ac remigi. Sic Editor Basil. correxit scripturam edit. pr. *contrahendoque milite ac remige.*

Virtutis nobilissimae. Repone: *vir virtutis nobilissimae.* Nullum vitii ge-

vigilia, periculo invictus, parendique, sed uni, scientissimus, aliis sane imperandi cupidus, et per omnia extra dilationes positus, consultisque facta coniungens. Hic in Averno ac Lucrino lacu speciosissima classe fabricata, cotidianis exercitationibus militem remigemque ad summam et militaris et maritimae rei perduxit scientiam. Hac classi Caesar, cum prius despondente ei Nerone, cui ante nupta fuerat, Liviam, auspiciis reip. ominibus, duxisset eam uxorem, Pompeio, Siciliaeque bellum intulit. Sed virum humana ope invictum, graviter eo tempore fortuna concussit. Quippe longe maiorem partem classis circa Veliam, Palinurique promontorium, adorta vis Africi laceravit ac distulit. Ea patrandi bello mora fuit, quod postea dubia et interdum ancipiti fortuna gestum est. Nam et classis eodem loco vexata est tempestate, et ut navali primo proelio apud Mylas ductu Agrippae pugnatum prospere; ita inopinato classis adventu, gravis sub ipsius Caesaris oculis circa Tauromenium accepta clades: neque ab ipso periculum abfuit. Legiones, quae cum Cornificio erant legato Caesaris, expositae in terra, pene a Pompeio

mus in Velleio frequentius. Contrario errore II, 44, viri viribus pro viribus.

Parendique, sed uni, scientissimus. Convenit Dio Cass. LIV, p. 759: ὅταν τι γὰρ τοὺς ἄλλους ἀριεὶ κατεράττει, τοσοῦτον ἑαυτοῦ ἰσχυρότερος ἔσσεται.

Consultisque facta coniungens. Imitatur, ut solet, notissima illa Sallustiana Catil. I: Nam et prius, quam incipias, consulto: et, ubi consulueris, mature facti opus est; ubi vide Interpretes. Eadem loquendi forma repetitur locis ab Acidalio indicatis, II, 110, 118.

Hac classi. Vascosanum et Editor Basil. *Hac classe.*

Duxisset eam uxorem. Pronomen *eam* non debebat viros doctos offendere, quod sexcentis locis abundare, post toties repetitas Criticorum admonitiones, nemo nescit. Terent. Eun. V, 4, 6: virginem, quam amabat, eam confeci sine molestia. Vide Interpretes ad Liv. XXV, 27.

Inopinato classis adventu. Revoca vocem clapsam: inopinato classis adversae adventu. Omissum est *adversae* ob similes fere syllabas in *adventu*. Idem etiam Heinsius in mentem venisse videtur.

oppressae sunt. Sed ancipitis fortuna temporis matura virtute correcta. Explicatis quippe utriusque partis classibus, pene omnibus exutus navibus Pompeius Asiam fuga petivit, iussuque M. Antonii, cuius opem petierat, dum inter ducem et supplicem tumultuatur, et nunc dignitatem retinet, nunc vitam precatur, a Titio iugulatus est. Cui in tantum duravit hoc facinore contractum odium, ut mox ludos in theatro Pompeii faciens, execratione populi, spectaculo, quod praebebat, pelle-retur.

80. Acciverat, gerens contra Pompeium bellum, ex Africa Caesar Lepidum cum XII semiplenis legionibus. Hic vir omnium vanissimus, neque ulla virtute tam longam fortunae indulgentiam meritis, exercitum Pompeii, quia propior fuerat, sequentem non ipsius, sed Caesaris auctoritatem ac fidem, sibi iunxerat: inflatusque amplius XX legionum numero, in id furoris processerat, ut inutilis in aliena victoria comes, quam diu

Sed ancipitis fortuna temporis etc. Mulim: *Sed ancipitis fortuna temporis mature virtute correcta*; quamvis vulgatum non damnam ob II, 125: *Sed haec omnia veteris imperatoris maturitas brevi sopiit ac sustulit*. Lœntio fortunam corrigere sumpta est a Sallustio lug. 94: *Sic forte correcta Marii temeritas*.

Asiam fuga petivit. Livius Ep. 129: *Victus deinde Pompeius in Siciliam profugit*. Sed ibi quoque legendum: *in Asiam profugit*, ut Livius cum aliis scriptoribus, quos Drakenborchius laudat, consentiat.

Dum inter ducem et supplicem tumultuatur. Exquisite pro, dum per animi perturbationem inter ducem et supplicem fluctuat, ut Seneca Ep. 4 loquitur, dum incertus est, ducem agat, an supplicem. *Tumultus saepe*

dicitur de animi aestu. Horatius II, Carm. 16, 10: *neque consularis Sum-movet lictor miseros tumultus Mentis*. Seneca Pater Contr. IV, p. 289: *confusum adolescentem subito, et tanto tumultu parum sibi constitisse*. Seneca Filius Oedip. 328: *Quid fari queam Inter tumultus mentis attonitae vagus?* Sil. Ital. X, 373: *Quos inter motus animi, vinctisque tumultus*; ubi vide Drakenborch. Boethius de Consol. philos. I, p. 952: *quoniam plurimus tibi affectuum tumultus incubuit, diversumque te dolor, ira, moeror distra-hant*. Eandem animi agitationem sic expressit Sallustius lug. 25: *metu atque lubricidine diversus agitabatur*.

Ut inutilis alienae victoriae comes. Exempl. veltutum habet: *ut inutilis in alienae victoriae comes*. Suspicio legendum: *ut inutilis in aliena victoria*

moratus erat, dissidendo in consiliis Caesari, et semper diversa his, quae aliis placebant, dicendo, totam victoriam ut suam interpretaretur, audebatque denunciare Caesari, excederet Sicilia. Non ab Scipionibus aliisque veteribus romanorum ducum quicquam ausum patratumque fortius, quam tunc a Caesare. Quippe cum inermis et lacernatus esset, praeter nomen nihil trahens, ingressus castra Lepidi, evitatis, quae iussu hominis pravissimi tela in eum acta erant, cum lacerna eius perforata esset lancea, aquilam legionis rapere ausus est. Scires quid interesset inter duces. Armati inermem se-

comes etc. BYRER. Heinsius in cum Rhenano tollit. Ego Burerium sequor.

Dissidendo in consiliis Caesaris. Acidalius pro *Caesaris*, quod edit. pr. habet, recte scribit *Caesari*: quod recepi.

Tutam victoriam. Exempl. vetus habet: *totam victoriam*. BYRER.

Totam victoriam ut suam interpretaretur. Edit. pr. *interpretabatur*, quod Editor Basil. correxit. Forte etiam scrib. *auderetque pro audebatque*.

Scipionibus. Respicit periculosum Scipionis Africani iter, cum duabus tantum quinquereimis ad Syphacem susceptum, de quo Livius XXVIII, 17.

Veteribus Romanorum ducum. Graeci, etiam in prosa oratione, praesertim ubi res aliqua in varias formas dividitur, adiectivis genitivos substantivorum innuunt: de qua constructione vide T. Hemsterhusium ad Lucian. Timon. p. 117. Hanc rationem Latini interdum sequuntur, frequentius tamen poetae, quam solutae orationis scriptores. Sallust. Catil. 53, *effoetae parentum*; ut quidem locum vexatum exponit Cortius. Plinius H. N. VIII, 48: *lanarum nigrae*. XI, 50: *caprum degeneres*. Florus III, 2, 4: *inpi-*

ger fluminum. Aurel. Victor. Epit. 48: *benigni principum*. Arnobius V, p. 160: *intestes sacerdotum*. Sed hunc graecismum viri docti satis illustrarunt, quamvis saepe alienandiscentes, velut Burmannus ad h. l. affert *quorum pleraque*, et Drakenborch. ad Liv. XXX, 9, *ultimos militum*: quorum diversa est ratio.

Tela in eum acta erant. Male Editor Basil. *acta in iacta* mutavit. Nam *agere tela* non minus recte dicitur, quam *adigere*. Scribon. Larg. 201: *quum vulnus ita actum est, ut os laedatur, vel frangatur*. Sil. Ital. XII. 240: *Et fugientis agit costis penetrabile telum*. Forte haec forma reddenda Ciceroni pro Quint. 2: *Cum etiam telum adversarius nullum iecerit*; ubi cum MSS. et Edd. veteres, teste Cl. Ernesto, pro *iecerit* habeant *legerit*, a Cicerone *egerit* profectum videri possit. Ita *actus* pro *iactus*, vel *ictus*. Statius Theb. II, 9: *capulo nam largius illi Transabit costas cognatis actibus ensis*. Sic legendum esse, non *ictibus*, manifestum est ex imitatione Virgilii Aen. IX, 431: *sed viribus ensis adactus Transabit costas*. Plura Gronovius ad Senec. Agam. 432, et Interpretes ad h. l.

cuti sunt; decimoque anno, quam ad in dissimillimam vita sua potentiam pervenerat Lepidus, et a militibus, et a fortuna desertus, pulloque velatus amiculo, inter ultimam confluentium ad Caesarem turbam latens, genibus eius advolutus est. Vita rerumque suarum dominium concessa ei sunt: spoliata, quam tueri non poterat, dignitas.

81. Subita deinde exercitus seditio (qui plerumque contemplatus frequentiam suam, a disciplina desciscit; et quod cogere se putat posse, rogare non sustinet) partim severitate, partim liberalitate discussa principis. Speciosumque per id tempus adiectum supplementum Campanae coloniae. Eius relictī erant publici: pro his

Ad in dissimillimam vita sua potentiam. Alias, *vitae suae*. RHENAN. Alias sic legitur: *quam ad in (dis) simillima vita*) *potentiam* pervenerat. Nunc vident lector, utra lectio rectius legatur.

BVRER. Apparet, dubiam fuisse veteris codicis scripturam, quam aliter legerit Rhenanus, aliter Barerius. Iuncta edidit: *ad in dissimillimam vitae suae potentiam*. Melius, abiecto in, Vascosanus et Editor Basil. *ad dissimillimam vitae suae potentiam*. Sic. II, 411 *dissimilemque fortunae suae indutus habitum*. Sed ne hoc quidem animum explet. Lege quam proxime ad depravatam scripturae vestigia: *ad indignissimam vita sua potentiam*; id est, ad potentiam, quae eius vitam non decebat. Cicero in Pison. 23: *L. Flaccus, vir tua legatione indignissimus*. Iustin. XI, 15: *tam indignam illo fastigio mortem lacrimis prosecutus est*. Sed ipse Velleius II, 91, omnium optime emendationem nostram confirmat: *mortem indignissimam vita sua obit*.

Inter ultimam — turbam latens. Seneca Thyest. 133: *licet in praedia mihi latere turba*.

Quam tueri non poterat. Exempl. vetustum habet: *quam intueri non poterat*. BVRER. Rhodanus in, quod ex praecedenti litera in natum est, iure delevit.

Qui plerumque contemplatus frequentiam suam. Hoc loci usi sunt, illam militum consuetudinem illustrantes, Lipsius ad Tacit. Ann. I, 25, et Gronov. Observ. III, 10, p. 119.

Eius relictī erant publici. Editor Basil. vocem *relictī* non intelligens, *reditus* a Velleio scriptum putabat. Lipsius etiam, quanquam sententiam pulchre vidit, tamen in hac voce haesit. At vero Mazochius de Campan. Amphitheatr. p. 39, et Wesselingius Observ. II, 20, recte docuerunt, *relictā* in re agraria dici non assignata, non *divisa*, quae communi coloniae servirent. In *relictī* viri docti intelligunt *agri*. Quae ellipsis cum durior et sine exemplo sit, malim plene legere: *Agri eius relictī erant publici*. Ac facile ultima vocis coloniae syllaba *agri* intercipere potuit. Mazochius l. c. p. 62, pro *publici* mallet *plurimi*. Sed nihil opor-

longe uberiores redditus duodécies HS. in Creta insula redditi, et aqua promissa, quae hodieque singulare et salubritatis instar et amoenitatis ornamentum est. Insigne coronae classicae, quo nemo unquam Romanorum donatus erat, hoc bello Agrippa singulari virtute meruit. Victor deinde Caesar reversus in urbem, contractas emptionibus complures domos per procuratores, quo laxior fieret ipsius, publicis se usibus destinare professus est: templumque Apollinis, et circa porticus faetorum promisit, quod ab eo singulari exstructum munificentia est.

82. Qua aestate Caesar tam prospere Libium in Sici-

est mutatione: nec ipse multum conjecturae tribuit.

In Creta insula. Nominatim in regione Caesia, ut tradit Dio Cass. XLIX. p. 579; ubi vide Fabric. Italicis autem populis possessiones non modo in regionibus, quas incolebant, sed etiam in remotissimis datas esse, docet Is. Casaubonus ad Sueton. Aug. 46, quem Interpres ad h. l. et Ma-zochius l. c. p. 61, compilaverunt.

Et aqua promissa. Iac. Martorellus de Theca Calamar. p. 543, *promissa* ex prima verbi significatione interpretatur procul missa, longius prolata. Sed quis unquam *aquam promittere* hoc sensu dixit? Trahit ille quidem ad hanc potestatem verba inscriptionis apud Gruterum p. 163, 9: *opus pilarum vi maris collapsum, a divo patre suo promissum, restituit*. Sed hoc quam ineptum sit, disputare nihil attinet. Rectius igitur Heinsius, cui illam verbi vim satis notam fuisse, ex eius Notis ad Sil. It. III, 534, intelligitur, hoc loco scribendum censuit: *et aqua permissa*. Grilius VII, 20: *ob aquam a Nolanis sibi non permissam*. Ceterum hanc *aquam Iuliam* Campa-

niae, eave, confundas cum *aqua Iulia* urbis Romae, de *aqua Frontina*, de *Aquaeduct.* p. 40, et ibi Polenus, ut nonnullos fecisse video.

Quo nemo unquam Romanorum donatus erat. Vide Dukerum ad Liv. Ep. 129. Si certis testimoniis probari posset, quod Oudendorp. ad Sueton. Aug. 25, suspicatur, aliam fuisse coronam navalem vulgarem, aliam classicam Agrippae datam, omnis haec de re pugna inter veteres scriptores esset sublata.

Templumque Apollinis. Editor Baail. sine causa, *Apollini*.

Libium. Alias, *Lepidum*. RHENAN. Rhenaenus ambiguitate vocis *alias*, qua conjecturas suas, non veteris codicis lectionem, significare solet, viros doctos induxit, utrumque pro *lunoue*, id est, scripturam *Lepidum* pro *sincera* et e codice ducta amplecterentur. Ego, cum saepe locum conelamatum, nullo emolumento, in omnes partes versassem, tandem vi sententiae et orationis Velleianae indole ad veram sum Velleioque dignam lectionem deductus. Lege: *Qua aestate Caesar tam prospere sepelivit in Sicilia bellum, for-*

lia bene fortuna in Caesare et rep. militavit ad Orientem. Quippe Antonius cum XIII legionibus ingressus Armeniam, ac deinde Mediam, et per eas regiones Parthios petens, habuit regem eorum obvium. Primoque duas legiones, cum omnibus impedimentis tormentisque et Statiano legato amisit; mox saepius ipse, cum summo totius exercitus discrimine, ea adiit pericula, quibus servari se posse desperaverat; amissaque non minus quarta parte militum, captivi cuiusdam, sed romani, consilio ac fide servatus. Qui clade Crassiani exercitus captus, cum fortunam, non animum mutasset, accessit nocte ad stationem romanam, praedixitque, ne destinatum iter peterent, sed diverso sylvestrique perven-

tura in Caesare et rep. mutavit ad Orientem. Sepelire bellum est extinguere, finire. II, 75: Bellum adventu Caesaris sepultum atque discussum est. 89: Finita vicesimo anno bella civilia, sepulta externa. 90: Sepultis bellis civilibus. 129: Magni etiam terroris bellum Africum consiliis eius brevi sepultum est. Valer. Max. VI, 9, 5: quo minus virtute civile bellum ingenti motu oriens sepeliret. In Caesare et rep. ponitur pro, in Caesarem et reip., vel erga Caesarem et reip., modo loquendi Velleiano, de quodiximus ad I. 12, p. 28, et II, 46, p. 128. Mox fortuna militat in Caesarem insolens orationis forma est, et vix in poeta ferenda. At fortuna mutavit exquisitè dicitur pro fortuna mutata est. Livius XXIX, 3: tantum fortunam mutasse, ut, qui modo ipsi exercitum etc. Mutare passiva significatione Velleius dixit, Sullustium suum imitatus, Iug. 38, ubi vide Cortium. Aliorum exempla plena manu dederunt Iuretus ad Ambros. adversus Simmach. p. 330, et Dukerus ad Liv. II, 52. Ceterum hic locus com-

parandus cum altero II, 97: Dum in hac parte imperii omnia geruntur prosperrime, accepta in Germania clades sub legato M. Lollio.

Cum XIII legionibus. Alii scriptores, cum XVI legionibus. Quem numerum in Velleio reponi vult Freinsheim. ad Flor. IV, 10, 10.

Ingressus Armeniam. Sic cum Editore Basil. scripsimus. Edit. pr. egressus Armeniam.

Servatus. Editor Basil. est servatus. Sed aliis etiam locis est, ubi esse debet, omissum, ab auctore, nescio, an librariis, e. g. II, 55, 76 etc.

Cum fortunam, non animum mutasset. Exempl. vetustum habet: cum fortuna non animum mutasset. Breen. Secuti sumus Rhenani correctionem, multo elegantiorē veteris codicis scriptura. Eadem forma Sallust. Fragm. p. 999: Mala, secundaeque res, opes, non ingeriam, mihi mutabant.

Ne destinatum iter peterent. Proba locutio, iter petere. Cicero pro Plancio 40: iter a Vibone Brundisium terra petere contendit; ubi Ernestus meum

derent. Hoc M. Antonio atque illius legionibus saluti fuit: de quibus tamen totoque exercitu haud minus pars quarta, ut praediximus, militum; calonum; servitiiue desiderata tertia est; impedimentorum vix ulla superfuit. Hanc tamen Antonius fugam suam, quia vivus exierat, victoriam vocabat. Qui tertia aestate reversus in Armeniam, regem eius Artavasden, fraude deceptum, catenis, sed, ne quid honori deesset, aureis vinxit. Crescente deinde et amoris in Cleopatram incendio, et vitiorum, quae semper facultatibus licentiaque et assentationibus aluntur, magnitudine, bellum patriae inferre constituit; cum ante, novum se Liberum Patrem appellari iussis-

quaerit: *iter terra petere aliquo*, qualis forma dicendi? At sic locutus est Ovidius III, ex P. 2, 79: *Quove parum fanata puppe petistis iter?* Livius XLIV, 2: *quod iter petiturus esset ignarus*; qui eodem cap. etiam dixit *viam petere*, ubi plura Gronov. et Drakenborch.

Hoc M. Antonio, atque illius legionibus. Editio pr. *Hoc M. Antonio acto*, *illis legionibus*. Pro acto Editor Basil. scripsit atque, pro illis Vossius illius. Vtrumque recipimus.

Hunc tamen Antonius fugam suam etc. Ob oculos habuit Sallustium, a Grutero laudatum, lug. 98: *ipsi duces feroces, quia non fugerent, pro victoriis agere*; ubi vide Wassium.

Novum se Liberum Patrem appellari. Turpem consuetudinem, quae hominibus Deorum nomina tribueret, superbia peperit, Graecorum adulatio confirmavit. Antiquissimum eius rei exemplum est apud Apollodorum I, 7, p. 25: *ὁ μὲν γὰρ Κρόνος τὴν γυναικὴν Ὀυρανὴν ἔδωκε τὸν ἑαυτοῦ ἄλκιον Δία*. Eadem narrat Eustathius ad Il. I, p. 776. Athenienses, sive per adulationem, sive per iocum, Periclem *Olimpium*, Aspasiam *Lu-*

nonem vocarunt. Scholiastes Platonis ineditus ad Menex. p. 413 E. *ὁ δὲ Κρόνος Ἀρκεσίνοιο καὶ Ἡρακλεῖδι, ἱεὺς ἦν καὶ Περικλῆς Ὀλύμπιος καὶ Ἀσπασίας*. Eodem, teste Posidonio apud Athen. V, p. 212 D. Mithridaten *νῦν Διούλου* nomine ornarunt. Vide Wesseling. ad Diodor. Sic. Excerpt. p. 613. At semetipsos adulandi impudentia superarunt, Demetrium Poliorceten, ut Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. narrat, *μὲντοι οὖν ὠνόμαζον* dicentes. Haec adulatio a Graecis transit ad Alexandrinos et Romanos; sed nunquam magis se profudit, quam tempore Imperatorum Romanorum, ut ex multis liquidibus et numis, in quibus imperatores titulo *novi Iovis, Martis, Liberi Patris*, etc. celebrantur, apparet. De Caligula Athenaeus IV, p. 148 D. *ὁ μόνος ὠνομάζετο νῦν Διούλου*, ἢ καὶ τὴν *Διούλου* καὶ *ἑαυτοῦ* ἰσχυρὰ ἐπὶ τὴν κατὰ. Ex quo profecit Enstathius ad Homer. l. c. Lapis apud Gorium Inscript. Florent. T. I, p. 22: *ἀρχιμήδης Μάρκου Δούλου Ἀρκεσίνοιο σιβαζέτι, τοῦ νῦν Διούλου*. Adde Tristarium Coman. Histor. T. I, p. 715, et Murator. Inscript. p. 219, 4; 221, 8; 236, 2. Similiter Imperator

set, cum redimitus hederis, coronaque velatus aurea,

rum uxores *novae Vestae*, *Iunonis*, *Cereris*, *Veneris*, *Dianae*, etc. nomen ferunt. Lapis apud Maffeiū, Mus. Veron. p. 475: *Iunoni Faustinae Augustae sacrum*. Marmor Oxon. n. 46, p. 76: *Ιουλίου εὐσεβίου, Ἐγίου, υἱὸς Διόμητρας*. Museum Florent. T. VI, p. 43: *Pro salute Iuliae Augustae, matris Aug. et castrorum, Cereris novae*. Appulei. Met. IV, p. 314: *cum novam me Venerem ore consono nuncuparent*. Vide, praeter Interpretes ad h. l. Fabricium de Col. Traian. p. 250; Capreum ad Marmor. antiq. p. 263; et Goriū Praef. ad Columbar. libert. Liviae, p. 23. Nec tamen reginae *novae Dae* appellatae sunt exemplo Dianae, ut Burmannus putat ad Ovid. Ep. XVI, 332. Nam *νῆξ Διῶς*, quam laudat ex Inscriptione Regillae, non est Proserpina, sed Subina, Hadriani uxor, ut Spanhem. ad Callim. H. in Cer. 133, demonstravit. Principum autem vanitas sibi maxime in Liberi Patris nomine placebat, ut, quod bene vidit Plutarchus Demetr. p. 889 F. sese tum terribiles in bello, quam manibiles in pace significarent. Ceterum Antonii insaniam, praeter Velleium, notarunt Socrates Rhodius apud Athen. IV, p. 148 B; Eustath. ad Homer. l. c. et alii, quos laudat Fabricius ad Dion. Cass. XLVIII, p. 655, et L, p. 607.

Coronaque velatus aurea. Si coronam hederaceam gessit, auream quomodo gerere poterit, non intelligo. Erunt fortasse, qui verba, *redimitus hederis*, non de corona, sed de *redimiculo* accipiant, quod inter Baechi ornaumentum refertur in lapide apud Gruter. p. 67, 2: *T. Vibius Zoticus, Vir Augustulus, Liberum Patrem cum redimiculo aurific, et thyrso, et citharo*

etc. *poni iussit*. Lucianus Baccho p. 76: *βαρύνει ἱερουργίαν, μίτρη τῆς χόρης ἀνὰθεμένην, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῷ ἱμβύδι*. Sed hoc si concedam, illud quaero, quis unquam in proo oratione corona *velari* pro coronari dixerit? Ne multa; sine ulla dubitatione legendum: *crocotaque velatus aurea*. *Crocotam* Baccho propriam fuisse, multis exemplis intelligitur. Aristophanes Ran. 46: *Ὀρῶν δεικτὴν ἐκὶ κροκωτῶ κερμίνην*, ubi Scholiast. *κροκωτὸς, δεικτωσκόων φάρμακον*. Eodem respicit Pollux IV, 117: *ὁ δὲ κροκωτὸς, ἱππότες, δεικτωσὸς δεικτωτῶ ἰχθύος*. Callixenus Rhodius apud Athen. V, p. 198 D. *ἀγὰρ καὶ δεικτωσὸν διακρίχου, — χερσὶ καὶ πορφυροῦ ἔχον διέκτισον, καὶ ἐκ' αὐτῶν κροκωτὸν διακρίνῃ*. Cui loco similis est ille Plinii H. N. XXXVI, 5, p. 728: *ex quibus unius Liberum Patrem palla velutum Veneris praefert*; ubi *palla* est *crocota*. Eadem veste utebantur Bacchi comites, bacchantes, et *ἐκ περὶ τοῦ δεικτωσὸς τεχνίται*, sive histriones. Lucian. l. c. de Sileno: *νῆξθην ἱκετεύοντες, ἐκ' ὅντων τὰ καλλὴ ἱκετεύοντες, ἐκ κροκωτῶν*. Philostrat. de Vita Apollon. IV, 21, p. 159, de Atheniensibus Dionysia agitantibus: *κροκωτὰ δὲ ὁμῶς καὶ ἀδουργέα, καὶ χρυσόβαφειά τετιγυῖα αἰθρῶν*; item saltantes. Duris Sumius apud Athen. IV, p. 155 C. *καὶ ὑδαίμενον αἰθρῶν κροκωτὸν, καὶ ὑδαίμενον τεκνώνον, διακρίνῃ ἀρχαῖον*. Polyenus V, 3, 3: *κροκωτὸν ἰνδὸς τακνώνον, περιβαλλόμενος ἡλῶνεν, ὑδαίμενον, ἀρχήσαντο*, ubi verbum *ὑδαί*, quod e glossa in textum venit, expungendum videtur. Vide Perizon. ad Aelian. V. H. VII, 9, et Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. 83. *Crocota* et *coronae* etiam confunduntur in Virgilio Cir. 252, ubi Ios. Scaliger verissimè legit: *Quae prius in tenui*

et thyrsus tenens, cothurnisque succinctus, curru, velut Liber Pater, vectus esset Alexandriae.

83. Inter hunc apparatus belli, Plancus non iudicio recta legendi, neque amore reip. aut Caesaris (quippe haec semper impugnabat) sed morbo proditor, cum fuisset humillimus assentator reginae, et infra servos cliens, cum Antonii librarius, cum obscoenissimarum rerum et auctor et minister, cum in omnia et in omnibus venalis, cum ceruleatus et nudus, caputque redimitus arundine, et caudam trahens, genibus innixus,

steterat succincta crocata, pro vulgata scriptura: *Quae prius in tenui steterat succincta corona*. Hanc lectionem postulat adiunctum *tenui*, quod proprie de *crocota* dicitur, ut paulo ante apud Calixen. *εραυρός δειγνυσι*. Melius quidem *crocota* convenit mulieri in publicum prodeunti, quam in talamo degenti, ut recte monet priscae eruditionis in Germanis vindex, cuius amicitia gloriamur, C. G. Hrynus. Nec tamen mirum videri debet, si, quae aliis mulieribus vestis forensis, regis filiae domestica fuit. Scaligeranum correctionem etiam probavit Salmasius ad Tertulian. Pull. p. 329.

Cothurnisque succinctus. Reponere: *cothurnisque subnixus*. Horatius de A. P. 280: *Et docuit magnamque loqui, nitique cothurno*. Ovidius Amor. III, 1, 31, de tragoedia: *pictus innixa cothurnis*. Vbi vide Heinsium. Plinius IX, Ep. 7: *hanc tragoediam appellare soleo, quod quasi cothurnis; illam comoediam, quod quasi socculis, sustinetur*.

Morbo proditor. Imitatur Ciceronem pro Cluent. 65: *mulier iam non morbo, sed scelere furiosa*; ubi Giaeus laudare neglexit Gronovium, hanc vocis vim luculenter explicantem, ad Seneca. de benef. I, 14.

Humillimus assentator reginae. Adiunctum *humillimus*, et quod sequitur, *infra servos cliens*, postulant, ut legatur, *humillimus assentator reginae*. Cicero Verr. II, 11: *Cum ab eo quidam vetus assentator non impetraret*, etc. Tacit. Ann. XI, 21: *sectator quaestoris, cui Africa obtigerat*; ubi vide praestantissimum Ernestum. *Assentator* alii vocant. Iuvenal. Sat. IX, 48: *Vos humili adsecular, vos indulgebitis unquam Cultori?* qui locus emendationem nostram egregie confirmat. Glossae MSS. *Assentator*, *buccellarius*, *scurra*. Glossae editae: *Adsecutor*, *expers*. In hoc famulatu Plancus iudex lectus est sponsionis, qua Cleopatra Antonium provocavit, solam se centies HS. una coena absumenturam, ut narrat Plinius H. N. IX, 35, et Macrobi. Sat. II, 13, p. 370.

In omnia et in omnibus venalis. Editor Basil. et Lipsius, deletis altero *in*, commodè legunt: *in omnia et omnibus venalis*. Heinsius etiam et tolli volebat, quod etsi elegantius abesse falcor, tamen hic teneo ob simillimum locum II, 110: *omnia et in omnibus locis igni ferroque vastata*. Iulianus L. 2, §. 3, D. lre Codicill. *cum per omnia, et in omnibus, absentis vel quiescentis loca habetur*.

Glaucum saltasset in convivio, refrigeratus, ab Antonio, ob manifestarum rapinarum indicia, transfugit ad Caesarem. Et idem postea clementiam victoris pro sua virtute interpretabatur; dictitans, id probatum a Caesare, cui ille ignoverat. Mox autem hunc avunculum Titius imitatus est. Haud absurde Coponius, vir prae-

Glaucum saltasset. Plancus, ni fallor, saltando effuxit Aeschylī Γλαυκὺν Πόντιον, de qua tragoedia opportuniore loco dicemus. Ex ea sumta videntur, quae de Glaucō narrat Ovidius Met. XIII, 904, seqq. cuius hī versus cum Velleio comparandi: *Hanc ego tum primum viridem ferrugine barbam, Caesariemque meam, quam longa per aequora verro, Ingentesque humeros et caerulea brachia vidi, Cruraque pinnigero curvata, novissima pisce.* Velleii loco usus est Ios. Mercerus ad Aristae-net. I, Ep. 26.

In convivio refrigeratus, etc. Hic locus aliquid obscuritatis traxit ab editionis pr. interpunctione; *Glaucum saltasset, in convivio refrigeratus ab Antonio, ob manifestarum rapinarum indicia, transfugit ad Caesarem.* Recte Lipsius minorem distinctionem posuit post *in convivio*: quippe Plancus in convivio saltavit. Sed eadem opera interpungere debuerat post *refrigeratus*, ut verba *ab Antonio* ad *transfugit* referrentur. *Refrigeratus* interpretor, frigide spectatus, frigide exceptus, ut saltationem suam parum placere sentiret. Atque ita Is. Casaubonus in Sueton: Claud. 41, accepit *refrigeratus a semetipso*. Gesnerus in Quintil. V, 7, p. 211: *aliquo urbane dicto refrigerandus*; qui tamen in Thes. L. L. Velleianum *refrigeratus* minus recte ad frigus amicitiae refert cum Lipsio, explicans: frigide tractatus, ut sentiret, ne non amplius gratosum esse.

VEL. PATERC. Hist.

Ob manifestarum rapinarum indicia. Aliam causam, quare Plancus Antonium reliquerit, tradunt Plutarch. Anton. p. 942 E, et Dio Cass. L, p. 605.

Clementiam victoris pro sua virtute interpretabatur. Imitatur Sulpic. Sever. II, 40: quin etiam Synodum Nicaenam pro se interpretantes.

Hunc mox avunculum etc. Exempl. vetustum sic habet: *Mox autem hunc, mox avunculum Titius imitatus est etc.* BYREA. Sic non perperam repetitur II, 54, p. 142. Lipsius bene scripsit: *M, Titius*, quod praenomen, similiter ꝑ praecedenti litera *m* interceptum, Bruto restituiamus II, 58, p. 147.

Coponius, vir praetorius etc. Exempl. vetustum habet: *Coponius vir. E. praetorius etc.* BYREA. Hic locus non sine gravi macula legitur in edit. pr. *Haud absurde Coponius, vir praetorius gravissinus pater, Silii socer.* Quam scripturam Editor Basil. ita mutavit: *Haud absurde Coponius, vir praetorius gravissinus, P. Silii socer.* Praeclare *P. Silii* pro *pater Silii* legendum vidit. Idque confirmat Oudendorp. ad Sueton. Aug. 71. Librarii error natus est ex nota *P.* modo *Publius*, modo *Pater* significante. Sed quid in illo *E.* quod Burerius in veteri codice reperit, latere dicamus? Schegkii coniecit: *vir e praetoriis*. At, sic Velleium loqui, non memini. In antiquis lapidibus, tanquam apud Gruterum p. 311, 1, *V. E.* significat *vir egregius*, vel *excel-*

B b

torius, gravissimus pater, Silii socer, cum recens transfuga, multa ac nefanda Plancus absenti Antonio in senatu obiiceret: *Multa, inquit, mehercules fecit Antonius, pridie quam tu illum relinqueres.*

84. Caesare deinde et Messala Corvino Coss. debellatum apud Actium; ubi longe ante quam dimicaretur, exploratissima Iulianarum partium fuit victoria. Vige-
bat in hac parte miles atque imperator, illâ marcebant omnia. Hinc remiges firmissimi, illinc inopia adfectis-
simi. Navium haec magnitudo, modicane celeritate, ad-
versa illa species terribilior. Hinc ad Antonium nemo,
illinc ad Caesarem cotidie aliqui transfugiebant. Denique
in ore atque oculis Antonianae classis per M. Agrippam

lens. Sed neutra vox obsequentem superlativum huic loco satis apta. Praeterea Velleius, ni fallor, verba hoc ordine collocasset: *Coponius, praetorius, vir gravissimus*, etc. Quid? si legamus: *Haec absurde Coponius, praetorius, vir eminentissimus et gravissimus, P. Silii socer.* Certe voce eminentissimus Velleius frequentius utitur, quam scriptorem tam elegantem deceat.

Nefanda. Nescio, quid in mentem venerit Editori Basil. ut huic vocem mi-
randa substitueret.

Illâ marcebant omnia. Exempl. vetustum habet: *illam arcebant omnia.* Sed perinde *m* ab *arcebant* detractum, atque praecedenti dictioni est additum: ac, si quis studiosissime id fecerit. Odoratur hic etiam iusctitia librariorum non intelligentium ea quae scribebant. BYER. Vascosanus, in illa marcebant.

Hinc remiges firmissimi. Sic Lipsius verissime correxit editionis pr. scripturam: *hinc reges firmissimi.*

Modicane. Exempl. vetustum habet: *modicano celeritate* etc. BYER. Sensus

perspicuus est: sed in verbis aliquid scabri. Edit. pr. *navium haec magnitudo, modicave celeritate.* Pro quo Editor Basil. dedit: *navium hinc magnitudo modica, sed celerior.* Ego, Heinssii prope in omnibus coniecturam secutus, totum locum ita constitui: *navium hac magnitudo modica, nec celeritati adversa: illa species terribilior.* Similis locus II, 49: *Ille omnia speciosa, illic valentia.* — *illa gloriosa, haec terribiliora duceret.* Vascosanus, *modica celeritate.*

Specie et terribilior. Forte: erat terribilior. RHEMAN. Exempl. vetustum sic habet, ut mihi legendum videatur: *adversa illa species terribilior.* BYER. Iunta et Vascos. ediderunt: *adversa illa specie terribilior.* Editor Basil. ex adverso *illa specie terribilior.* Vide notam praeced.

Aliqui transfugiebant. Exempl. vetustum habet: *aliquid transfugiebat* etc. BYER. Praetuli, quod Rheanus dedit. Litera *d* in *aliquid* nata est ex sequenti *t*: tum, ut syntaxis constaret, pluralis in singularem mutatus

Leucas expugnata, Patrae captae, Corinthus occupata, bis ante ultimum discrimen classis hostium superata. Rex Amyntas meliora et utiliora secutus (nam Deillius,

Corinthus occupata etc. In edit. pr. male interpungitur: *Corinthus occupata bis, ante ultimum discrimen* etc. quod Edit. Basil. bene mutavit. Nam Livius quoque Ep. 132: *pugnas navales numero multitudinis commemorat*; ubi vide Drskeuborch.

Amyntas. Hoc nomen Editor Basil. restituit. Edit. pr. *Myntas*. De hoc Galatiae et Lycæoniae rege quae dici poterant, dixit Noris. ad Cenot. Pis. Dias. II, 10, p. 209. Eius filius Pylaemenes memoratur in marmore apud Chishul- lum ad Moum. Ancyr. p. 168.

Nam Deillius, exempli sui tenax, etc. Hunc locum editio pr. monstrose depravatum exhibet: *nam de illius exemplis vitae naxuta Dolabella ad Caesarem*. Pro quo Editor Basil. summa temeritate et contra historiae fidem scripsit: *inde illius exemplo vir aulæ Dolabella, virque clarissimus* etc. Quam tamen conjecturam, velut præclaram, arripuit, et pro sua venditavit Vrsinus. Nec feliciora sunt Schegkii et Acidalii commenta, quæ, ut lectorum fastidio occurrant, prætereo, aut Vasconii, *ex naxuta facientis ac natura*. At vero Lipsius, vir magnus, etiam in arte critica, quicquid Burmannus in Praef. ad Sillog. Epistol. dicat, Lipsius igitur hunc locum divinitus restituit, non literis mutandis, sed male distractis apte coniungendis: *Nam Deillius exempli sui tenax, ut a Dolabella ad Cassium*. Cuiusmodi emendationes, ntile est, adolescentibus critices studiosis ad imitandum proponi; quod in Graecis fecit Vulcanarius noster Diatrib. in Enripid. cap. XXV. Fundus Lipsianus cor-

rectionis est Seneca Pater Suasor. p. 7: *Bellissimam tamen rem Deillius dixit, quem Messala Corvinus* (in libro, puto, *de Familiis Romanis*) *desultorem bellorum civilium vocat, quæ ab Dolabella ad Cassium transiturus, salutem sibi pactus est, si Dolabellam occidisset: et a Cassio deinde transiit ad Antonium: novissime ab Antonio transfugit ad Caesarem*. In eo tamen non imiter Lipsium, quod verba *ad Caesarem* velut hac tracta e vicinia delet, aut mutat. Quæ tantum abest, ut supervacua aut corrupta sint, ut potius manifestum lacunoso indicium præbeant. Nam Velleius haud dubie scripserat: *Nam Deillius exempli sui tenax, ut a Dolabella ad Cassium, a Cassio ad Antonium, ita ab Antonio transiit ad Caesarem*. Fateor quidem, verba *ad Caesarem* hoc modo bis in eadem periodo poni. Sed tot verba interiecta facile medentur vel delicatissimo surium fastidio. *Deillius* autem scripsimus, non *Deillius*. Sic eum vocat Horatius, non minus huius nebulo- nis, quam Planci, quod uterque Augusti gratis florebat, insignis adulator, II, Carm. 3, 4. Sic, præter Plutarchum et Dionem, Iosephus A. I. XIV, 15, p. 729, ex quo *Deillius* pro *Gellius* Pseudo-Hegesippo I, 30, restituit Gronovius Obs. in Script. Eccles. cap. 34, p. 268. *Deillium* historicum dicit Plutarchus in Antonio p. 943 D. quod Antonii Parthicum expeditionem literis mandarât. Id nos docet unus Strabo XI, p. 794, ex certa Casauboni emendatione: *ὥς γὰρ Δελλίος, ὁ τοῦ Αντωνίου φίλος, συγγράμματα ἐνὶ παρασκευῇ χρηταίνον αὐτοῦ, ἐν τῇ παραρτήσῃ*

exempli sui tenax, ut a Dolabella ad Caesarem) virque clarissimus, Cn. Domitius, qui solus Antonianarum partium, nunquam reginam nisi nomine salutavit, maximo et praecipiti periculo transmisit ad Caesarem.

85. Advenit deinde maximi discriminis dies, quo Caesar Antoniusque productis classibus, pro salute alter, in ruinam alter terrarum orbis dimicavere. Dextrum navium Iulianarum cornu M. Lurio commissum, laevum Aruntio, Agrippae omne classici certaminis arbitrium. Caesar ei parti destinatus, in quam a fortuna vocaretur, ubique aderat. Classis Antonii regimen Publicolae, So-

νός, ὁμοῦλος ἔχει. Hanc historiam graece, an latine scripserit, tametsi incertum est, a Vossio tamen inter historicos graecos refertur, IV, 15. Pene exciderat, errorem castigare Torrentii ad Horat. l. c. Dellium, desultorem bellorum civilium, a Dellio historico diversum statuensis. Adde Lipsium ad Tacit. Ann. I, 6.

Naxata. Opinor legi debere, *natura*. BYRER.

Nisi nomine salutavit. Sueton. Vesp. 15: qui et reversum se ex Syria solus, privato nomine Vespasianum salutaverat; ubi vide Interpretes.

Transmisit ad Caesarem. Lipsius malebat: *transmisere ad Caesarem*; ut Amyntas etiam comprehendatur. Sed centies duobus pluribusve nominibus singularibus iungitur verbum singulare. Exempla sunt apud Drakenborch, ad Liv. XXXVII, 29.

M. Lurio. Edit. pr. *M. Lurio*, quod correxit Vrsinus ad h. l. et de Famil. Ro. p. 161. Discrepat a Velleio in hac re narranda Plutarchus Anton. pag. 946 A.

Aruntio. Edit. pr. *Adruntio*, in qua hoc nomen semper corruptum est, ut II, 77, in *Adruntium*; II, 86, in *ala-*

runt. Hic illud restituit Editor Basil.

Publicolae, Sosioque. Editio pr. turpi mendo: *Pulico Laesioque*, quod ab Editore Basil. sublatum. E Velleio emendandus est Plutarchus Anton. p. 945 F. *Ἀντώνιος μὲν, τὸ δὲ ἄλλον κίρως ἔχει καὶ Πισικολῶς· Κεῖνος δὲ, τὸ εὐώνυμον· ἰσχυρὸν δὲ Μάρκος Οὐράτιος, καὶ Μάρκος Ἰσχυρίης.* Pro *Κεῖνος* scribe *Σίσιος*. Quod nomen quam varie scribatur a librariis, Oudendorp. ad Sueton. Aug. 17, ostendit. C. Sosius, consul A. V. C. 722, et legatus Antonii, multis rebus gestis nobilitatus, post pugnam Actiacam veniam ab Augusto impetravit, ut narrant Velleius II, 86, et Dio Cass. LI, pag. 633; LVI, p. 836. At idem Dio L, p. 614, Sosium in proelio navali, quod cum Aruntio ante pugnam Acticam inierat, periisse tradit, hoc nomine reprehensus a Lipsio ad h. l. et Norisio ad Cenot. Pis. Diss. II, 16, p. 284. Sed quis eruditum scriptorem tam repugnantia scripsisse credat? Alii igitur duo Sosios in partibus Antonianis fuisse suspicantur, ut Lipsius ad h. l. Putianus ad II, 86, et Fabric. ad Dion. l. c. Atqui alterius Sosii ne vestigium quidem in horum temporum

nioque commissum. At in terra locatum exercitum Taurus Caesaris, Antonii regebat Canidius. Vbi initum certamen est, omnia in altera parte fuere, dux, remiges, milites; in altera nihil praeter milites. Prima occupat fugam Cleopatra. Antonius fugientis reginae, quam pugnantis militis sui, comes esse maluit; et imperator, qui in desertores saevire debuerat, desertor exercitus sui factus est. Illis, etiam detracto capite, in longum fortissime pugnandi duravit constantia; et desperata victoria, in mortem dimicabatur. Caesar, quos ferro poterat interimere, verbis mulcere cupiens, clamitansque et ostendens, fugisse Antonium, quaerebat, pro quo, et cum quo pugnarent? At illi, cum diu pro absente dimicassent duce, aegre summissis armis cessere victoriam; citiusque vitam veniamque Caesar promisit, quam illis, ut ea precarentur, persuasum est. Fuitque in confesso, milites optimi imperatoris, imperatorem fugacissimi militis functum officio. Quis dubitet, suo, an Cleopatrae arbitrio victoriam temperaturus fuerit, qui ad eius arbitrium direxit fugam? Idem locatus in terra fecit exercitus, cum se Canidius praecipiti fuga rapuisset ad Antonium.

86. Quid ille dies terrarum orbi praestiterit, ex quo in quem statum pervenerit fortuna publica, quis in hoc

historia reperitur. Nobis igitur culpa in librarios releganda videtur, qui in Dione L, p. 614, *Σέπτες* scripserint, ubi ipse auctor alium legatum Antonianum, cuius nomen ignoramus, et in hac monumentorum penuria semper ignorabimus, memorarat.

Detracto capite. Sic Vascosanus et Editor Basil. emendarunt scripturam edit. pr. *detractato capite*.

Verbis mulcere. Sallustius apud Priscian. IX, p. 871: *Dein lenita iam*

ira, postero die liberalibus verbis permulcti sunt.

Summissis armis. Vide H. Valesium ad Ammian. Marc. XXVI, 7.

Videbit e suo. Alias, *viderit*. REX. Mihi melius placet ut legatur; ut dubites anone, an Cleopatrae etc. BVREX. Locus varie tentatus. Repone: *Quis dubitet, suo, an Cleopatrae arbitrio victoriam temperaturus fuerit?* Id simplicissimum est, et proxime accedit ad editionis pr. vestigia: *videbit e suo,*

transcursu tam artati operis exprimere audeat? Victoria vero fuit clementissima; nec quisquam interemptus est: paucissimi, et hi, qui deprecari quidem pro se non sustinerent. Ex qua lenitate ducis colligi potuit, quem aut initio triumviratus sui, aut in campis Philippiis, si sic licuisset, victoriae suae facturum fuerit (modum). At Sosium L. Aruntii, prisca gravitate celeberrimi, fides, mox, diu clementia luctatus sua, Caesar servavit inco-

an Cleopatrae — temperaturus fuerat. Itaque recepi.

Nec quisquam interemptus est: paucissimi etc. Editor Basil. scripsit: *nec quisquam interemptus, nisi paucissimi.* Verior est emendatio nostra: *nec quisquam interemptus est, paucissimis exceptis, qui ne deprecari quidem pro se sustinerent.* Heinshius etiam legit: *ne deprecari quidem.* Clementiam suam erga victos cives ipse Augustus praedicat in Monim. Ancyr. p. 172: *victorque omnibus supplicibus civibus peperci.*

Si sic licuisset. Vascosanus sic expungit, me non invito.

Victoriae suae facturum fuerit. Vi-
detur deesse modum. Et hic, ut videtur, multa desunt. RHEXAN. Mihi sic legendum videtur: *quem autem initio triumviratus sui, aut in campis Philippiis, si licuisset, victoriae suae facturum fuerit triumphum.* BYNER. Pro *Philippiis* Editor Basil. dedit *Philippicis*. Sed vide quae notavimus ad I, 5, p. 10. Mox Rhenanus bene modum supplet. Sallust. Catil. 24: *ubi aetas tantummodo quaestui, neque luxuriae modum fecerat; ubi vide Curtium.* Alioquin etiam finem supplere possis. Sallust. Iug. 31: *utrinque cladis non lex, verum libido eorum finem fecit.* Liv. XLII, 23: *ipsum nullum, praeterquam suae libidinis arbitrio, finem facturum.* Seneca Trood. 786: *Magnus sibi ipse non facit finem dolor.*

At Sosium L. Aruntii, prisca gravitate etc. Monstrum lectionis habet editio pr. *ad solum alarunt, in prisca gravitate celeberrimi fides.* At vulnus tam grave, et ab ipso Lipsio pro desperato habitum, Claudius Puteanus incredibili felicitate sanavit: *At Sosium L. Aruntii, prisca gravitate celeberrimi, fides.* Comparant critices studiosi hanc palmariam emendationem cum illa Lipsiana, quam tantopere laudavimus II, 84, in eaque non magis sagacitatem, quam modestiam, qua crisin proposuit, mirentur; discant denique hoc exemplo, ne in locis quidem depositis esse desperandum, cum hic etiam fortuna partes suas agat, et saepe, quod alter longa meditatione frustra quaesiverint, alteri offerat non quaerenti. Hunc L. Aruntium, qui A. V. C. 732, consul fuit, viri docti saepe confundunt cum filio, consule A. V. C. 759, ut Lipsius ad Tacit. Ann. I, 12. Sed, quomodo distinguendi sint, praeter Puteanum ad b. l. erudite docet Fr. Brumnerus ad Leg. Cive. cap. 7, p. 84. Aruntius per duplex r ubique scribi vult N. Faber ad Senec. Contr. III, p. 223. Sed promiscue scribi, lapides apud Gruterum et alios ostendunt.

Mox, diu clementia luctatus sua, Caesar. Luctari cum dativo et ablativo saepe strunt poetae. Vide Interp.

lumem. Non praetereatur Asinii Pollionis factum et dictum memorabile. Namque cum se post Brundisinam pacem continuisset in Italia, neque aut vidisset unquam reginam, aut post enervatum amore eius Antonii animum, partibus eius se miscuisset, rogante Caesare, ut secum ad bellum proficisceretur Actiacum; *Mea, inquit, in Antonium maiora merita sunt, illius in me beneficia notiora: itaque discrimini vestro me subtraham, et ero praeda victoris.*

87. Proximo deinde anno, persecutus reginam Antoniumque Alexandream, ultimam bellis civilibus imposuit manum. Antonius se ipse non segniter interemit, adeo ut multa desidia crimina morte redimeret. At

pretes ad Sil. Ital. IV, 592; XIV, 454. Id si in prosae orationis scriptore durius videatur, scribe cum Lipsio: cum elementia luctatus sua; ut II, 63: *Planus diu, quarum esset partium, secum luctatus.* 115, cum difficultate locorum luctatus. Cum, quod librarii per e, scribere solent, facile excidere potuit ante vocem ab hac litera incipientem, *clementia*. Sensus est: Caesar diu, quid ageret, dubitavit, hinc clementia ad veniam dandam; illinc ira ad ulciscendum stimulante. Appositus locus Senecae de Clement. II, 1: *quae vox bonitatem tuam cum fortuna tua litigantem in medium adduxit.*

Nam cum se post Brundisinam pacem. Exempl. vetus habet: *Namque cum se post Brundisinam* etc. BYER.

Se immiscuisset. Exempl. vetustum habet: *se miscuisset* etc. BYER.

Discrimini vestro. Recepimus Aci-dalii correctionem. Edit. pr. *discrimine vestro*; quod Burm. frustra defendit ex Virgil. Aen. VI, 465: *teque adspectu ne subtraha nostro*; ubi adspectu est dativus antiquus.

Et ero praeda victoris. Hoc velut ex legitima formula dicitur. Livius XXXII, 21: *quid aliud quam praeda victoris erimus?* Valer. Max. V, 6, 7: *cum urbs nostra nihil aliud, quam praeda victoris esse videretur.* Justin. XLI, 1: *Parthi, veluti vulgus sine nomine, praeda victorum fuere.* Seneca Medea 517: *nos configere inter nos aino; Sit pretium Iason;* ubi hoc Velleii loco usus est Gronovius. Eandem sententiam ita exprimit Lacamus IX, 241: *dominium, quem clades cogit, habebo.*

Proximo anno. Exempl. vetus habet: *Proximo deinde anno* etc. BYER.

Alexandriam. Exempl. vet. habet, *Alexandream.* BYER. Vide Interpretes ad h. l. et quae notavimus ad II, 69, p. 167.

Multa desidia crimina morte redimeret. Elegans locutio, in qua redimere est pensare. Vide, praeter Interpretes ad h. l. Gronovium ad Senec. Suasor. p. 47, et Swartzium ad Plin. Paneg. 28.

Cleopatra, frustratis custodibus, inlata aspide, morsu sane eius, expers muliebris metus, spiritum reddidit. Fuitque et fortuna et elementia Caesaris dignum, quod nemo ex his, qui contra eum arma tulerant, ab eo, iussu eius, interemptus. D. Brutum Antonii interemit crudelitas. Sex. Pompeium, ab eo devictum, idem Antonius, cum dignitatis quoque servandae dedisset fidem, etiam spiritu privavit. Brutus et Cassius, ante quam victorum experirentur animum, voluntaria morte obierunt. Antonii Cleopatraeque quis fuisset exitus, narravimus. Canidius timidius decessit, quam professioni eius, qua semper usus erat, congruebat.

88. Ultimus autem ex interfectorebus Caesaris, Par-

Morsu sane eius. Exempl. vetustum habet: *inlata aspide in morsu sane eius* etc. BVAER. Certa nobis videtur Acidalii ratio, verba ita transponentis: *morsu eius, sane expers muliebris metus, spiritum reddidit.* II, 88: *vir, ubi res vigiliam exigere, sane exsomnis.* 93: *iuvenis sane, ut uiunt, ingenuarum virtutum.* Sanies, quod nonnulli Velleio obtrudunt, poetis usitatum est pro veneno, non item solutae orationis scriptoribus. In ante *morsu*, volentibus omnibus, qui, quoties ex sequenti *m* natum sit, sciant, cieciimus.

Ob eodem victum. Exempl. vet. habet: *ab eodem victum.* BVAER. Recepi-
mus Acidalii correctionem: *ab eo de-*
victum.

Professione eius, qua semper usus erat. Hunc locum non intellexit Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 67. *Pro-*
fessio dicitur pro militaris vitae institu-
to, ut apud Valer. Max. III, 3, 4; pro philosophia, Scribon. Larg. 200; pro medicina, Quinctilian. I, 4, pag. 18; pro grammatica, et universe pro quavis arte, quam quis proficitur.

Ultimus autem ex interfectorebus etc. Wesselingius Observ. I, 26, non Cassium Parmensem, sed P. Turullium ultimum ex interfectorebus Caesaris poenam dedisse, disputat. Nec tamen eius rationes apud me tantum ponderis habent, ut id, quod Velleius tradit, in dubium vocandum putem. De huius Cassii rebus gestis videndus Appianus de B. C. V, p. 1072. Eundem, ingenio et poetica facultate clarum, cum Cassio Severo, oratore, qui sub Augusto et Tiberio vixit, temere confundunt Vossius de Poët. Latini. cap. 2, p. 237, et Burmannus ad Quinctilian. V, 11, p. 443. Ad eius laudem pertinet locus Horatii I, Ep. 4, 3: *Scribere quod Cassi Parmensis opuscula vincat*; ubi eruditum scholium est Acronis: *Hic aliquot generibus stilum exercuit. Inter quae opera elegiaca et epigrammata eius laudantur. Hic est, qui in partibus Cassii et Bruti tribus militum militavit, quibus victis Athenas se contulit. Q. Varius ab Augusto missus, ut eum interficeret, studentem reperit, et perempto eo, scrinium eum libris tulit. Unde multi crediderunt*

mensis Cassius morte poenas dedit, ut dederat (primus) Trebonius. Dum ultimam bello Actiaco, Alexandrinoque Caesar imponit manum, M. Lepidus, iuvenis forma quam mente melior, Lepidi eius, qui triumvir fuerat reip. constituendae, filius, Iunia Bruti sorore natus, interficiendi, simul in urbem revertisset, Caesaris consi-

runt, *Tayesten Cassii Parmensis fuisse. Scripserat enim multas tragoedias.* Alius Scholiastes MS. in cod. Frauequ. teste cl. Burmanno Sec. Anthol. T. I, p. 98, ad eundem versum notaverat: *Hic Epicurus fuit et poeta; ubi scribe: Hic Epicureus fuit etc.* Cassium enim Parmensem imperite confundit cum altero Caesaris interfectore, C. Cassio Longino, quem Epicureum fuisse scimus ex Gicerone ad Div. XV, 16, et Plutarcho in Bruto p. 1001 A. Ad Parmensem quoque cum Massono Vit. Horat. p. 156, referam alterum locum Horatii I, Seren. 10, 60: *amet scripsisse ducentos Ante cibum versus, totidem cenantus: Hetrusci Quale fuit Cassi rapido ferventium anni Ingenium, capis quem fama est esse librisque Amulstum propriis; ubi eiusdem Acronis scholium est multum dissimile priori: Cassium, matrem poetam, rapido anni, qui multa purgantia secum trahit, comparat, qui multos versus in parvo momento scripserat nullius utilitatis. Ideo post eius mortem decrevit senatus, ut libri cum corpore exurerentur.* Quot verba, tot errores. Nam primum non talis hic comparatio est, qualis in Callimacho H. in Apoll. 108: *Ἀστυρίων κορυμνὸς μέγας ῥόος*, etc. Nec Horatius laudi, quam altero loco Cassio dedit, quicquam detrahit, sed tantum fervidi ingenii in versibus fundendis celeritatem, et inde natam librorum multitudinem reprehendit. Deinde Grammaticus turpi errore huc trahit, quod de Cas-

sio Severo, oratore, legerat in Suetonio Calig. 16: *Cassii Severi scripta senatusconsultis abolita.* Verumtamen ne illud quidem, quod Acron superiore scholio narrat, credibile videtur, poetam Varium (quod hominum genus mitissimum esse solet) ad alterum poetam, Cassium Parmensem, interficiendum ab Augusto missum esse. Tale negotium tribunis aut centurionibus mandari solebat. Cum igitur sub Augusto Varus, a Virgilio cultus, dux copiarum fuerit, ut Servius ad Virgil. Ecl. IX, 35, testatur, huic Cassii trucidandi ministerium delegatum suspicor, et totam fabulam de Cassio per Varium interfecto, ex perpetua confusione nominum *Varus* et *Varius* fluxisse. Ceterum Plinius H. N. XXXI, 2, laudat Cassii Parmensis epistolam ad M. Antonium; aliam ad Augustum Suetonius Aug. 4, quam, miror, a viro doctissimo non diversam statui ab illa ad Antonium, quamvis in hac ipsum Augustum alloquatur: *Materna tibi farina etc.*

Et dederat Trebonius. Exempl. vet. habet: *Tribonius.* BYÆR. Scribendum de Aldi Nepotis, an Puteani, coniectura: *ut dederat primus Trebonius;* idque probarunt Vossius de Poët. Lat. cap. 2, p. 237, et Massonus Vita Horat. p. 155. Haec emendatio cum tam certa et perspicua sit, ut sine stupore vix dubitari posse videatur, vocem *primus* in textum, unde exciderat, quamquam uncis inclusam, reduxi.

lia inierat. Tunc urbis custodiis praepositus C. Maecenas, equestri, sed splendido genere natus, vir, ubi res vigiliam exigeret, sane exsomnia, providens, atque agendi sciens; simul vero aliquid ex negotio remitti posset, ocio ac mollitiis pene ultra feminam fluens; non minus Agrippa Caesari carus, sed minus honoratus: quippe vixit angusti clavi pene contentus; nec minora consequi potuit, sed non tam concupivit. Hic speculatus est per summam quietem ac dissimulationem praecipitis consilia iuvenis, et mira celeritate, nullaue cum perturbatione aut rerum aut hominum oppresso Lepido, inmane novi ac resurrecturi belli civilis restinxit initium.

Equestri, sed splendido genere natus. Optime sic emendaverunt Vascosanus et Editor Basil. editionis pr. vitijsam scripturam: *equestris et splendido genere natus*. De *equitibus splendidis*, qui etiam *illustres, speciosi, insignes* dicuntur, vide Lipsium ad Tacit. Ann. XI, 4, et Massonum Vita Horat. p. 114.

Agendi sciens. Locutionem habet a Sallust. Iug. 85: *locorum sciens*, 97, *scientes belli*. Arusian. Mess. MS.: *Sciens huius rei, Sallustius: sciens horum* (forte *locorum*). Idem Hist. L. II. *bellicae rei sciens*.

Mollitiis pene ultra feminam fluens. Forcellinus Lex. Lat. v. *Ultra*, alios legere dicit: *ultra famam*, h. e. plus quam fama praedicaret, aut homines crederent. Isti correctores qui sint, nescio: a Velleii mente aberrasse, scio. *Fluere mollitia* dixit etiam Cicero Tusc. Disp. II, 21; absolute *delicati ac fluitantes* Paccus Paneg. 14. Vid. Drakenb. ad Liv. VII, 29.

Angusti clavi pene contentus. Editor Basil. scripsit: *angusto clavo pene contentus*. At mihi genitivus a substanti-

vo, quod in *pene* corruptum latet, pendere videtur. Pugoat quidem Heinsius ad h. l. et ad Ovid. Met. V, 169; XV, 515, pro constructione adiectivi *contentus* cum genitivo. Sed si quis exempla, quibus nititur, diligenter excusserit, dubia reperiet omnia. Nec aliter iudicat Gesnerus Thes. L. L. Cum Velleio, praeter alios, convenit Porphyrio. ad Horat. I, Carin. 20, 5: *Constat, Maecenatem in equestri dignitate sua voluntate permansisse, cum utique facillius lati clavi pateret*. Eandem rem poetice sic expressit Statius Silv. IV, 5, 42: *Hic parvus, inter pignora curiae, Contentus arto lumine purpurae, Crescit*; ubi vide Marklandum.

Nec minora consequi potuit. Forte leg. *nec minora consequi non potuit*. RHENAN. Mihi asteriscus et lectio marginalis inducendae videntur, cum bene habeat Velleiana lectio, si quis propius intuentur. BYREN. Nec resolvendum in et non: et non minora consequi potuit, quam Agrippa, sed non tam concupivit, quam ille. Sic etiam Popma et Heinsius ceperunt. Vide Cortium ad Sallust. Iug. 1.

Et ille quidem male consultorum poenas exolvit. Aequetur praedictae iam Antistii Servilia Lepidi uxor, quae vivo igni devorato, praematuram mortem immortali nominis sui pensavit memoria.

89. Caesar autem reversus in Italiam atque urbem, quo occursu, quo favore omnium hominum, aetatum, ordinum exceptus sit; quae magnificentia triumphorum eius, quae fuerit munerum, ne in operis quidem iusti materia, nedum huius tam recisi, digne exprimi potest. Nihil deinde optare a diis homines, nihil dii hominibus praestare possunt; nihil voto concipi, nihil felicitate consum-

Praedictae iam Antistiae etc. Alias, *Culturnae Antisti et Servilia Lepidi uxor.* RHENAN. Recepi Vossii emendationem: *praedictae iam Antistii*, scilicet uxori. De *Servilia* vide Perizonium Aom. Hist. cap. 3, p. 135. Porcium Brutum sibi etiam ignis haustu mortem conscivisse, alii scriptores narrant, quos laudat Fabricius ad Dion. Cass. XLVII, p. 326.

Praematuram mortem etc. Exemplum vetustum sic habet, ut potius legendum existimem: *praematura morte immortalem nominis sui pensavit memoriam.* BYRER.

Quo occursu. Hoc de necessaria et certa Lipsii correctione recipimus. Edit. pr. *Caesar autem reversus in Italiam atque urbem occursus, quo favore etc.* Vascosanus quo concursu. Mox idem aetatum pro aetationum.

Nedum in operis siquidem iusti materia. Alias, *vix in operis et quidem.* RHENAN. Lectioni Velleianae nihil deesse videtur, si bene perpendas. BYRER. Editor Basil. optime hunc locum restituit: *ne in operis quidem iusti materia.* Edit. pr. *nedum in operis siquidem iusti materia*; ubi *nedum* inculcatum est ex sequentibus, et natum

ex ultima syllaba vocis *operis*. II, 103: *Laelitiam illius dici — vix in illo iusto opere abunde persequi poterimus, nedum hic implere.*

Huius tam recisi. *Praecium opus* Sulpic. Sever. I, 10, 19; II, 27, dixit Velleii imitatione. Plinius I, Ep. 20: *quae latius dixerit, postea recisa ut purgata in unum librum coarctasse.*

Nihil deinde optare a diis. Scribendum: *Nihil denique optare etc.* II, 113: *tanto denique exercitu.* Particulae elegantiam illustrant Interpretes ad Flor. I, 16, 3. Ipsa loquendi forma similis illi Ciceronis pro Leg. Manil. 16: *qui a diis immortalibus tot et tantas res tacitus auderet optare, quot et quantas dii immortales ad Cn. Pompeium detulerunt.* Liv. XXXV, 31: *Nihil quemquam ab diis immortalibus precari posse, quod non Magnetes ab illis haberent.*

Felicitate consummari. Ferrarius ad Cicer. Phil. XI, 7, haec observat: « Verbum *consummare* neque superior, quod sciam, neque Ciceronis aetas usurpavit: quod inferior aetas postea trivit. » Recte hoc verbum Ciceronis esse negat: sed erat, inferiori aetati tribuens, quod est aureus. Li-

mari, quod non Augustus, post reditum in urbem, reip. populoque rom. terrarumque orbi repraesentaverit. Finita vicesimo anno bella civilia, sepulta externa, revocata pax, sopitus ubique armorum furor; restituta vis legibus, iudiciis auctoritas, senatui maiestas; imperium magistratum ad primum redactum modum; tantummodo octo praetoribus affecti duo; prisca illa et antiqua reip. forma revocata. Rediit cultus agris, sacris honos, securitas hominibus, certa cuique rerum suarum possessio; leges emendatae utiliter, latae salubriter; senatus sine asperitate, nec sine severitate lectus. Principes viri, triumphisque et amplissimis honoribus functi, hortatu principis, ad ornandam urbem inlecti sunt. Consulatus tantummodo usque ad undecimum, quem continuaret Caesar, cum saepe obnitens repugnasset, impetrare potuit. Nam dictaturam, quam pertinaciter ei deferbat populus, tam constanter repulit. Bella sub

vius XXIX, 23: *Ad eam rem consummandam projectus Hasdrubal; ubi Drakenborchii quoque inanis est dubitatio.* Ovid. Trist. V, 5, 24: *Consummetque annos, sed daturus, suos.* Masil. IV, 159: *numerusque modisque Consummant orbem.* Vitruvius I, 1: *Per arithmeticon sunt aedificiorum consummantur.* Vide Vossium de Vitiis scrip. VII, p. 356, et Burmann. Secund. ad Anthol. Lat. T. II, p. 258.

Affecti duo. Vide Lipsium, quem viri docti ad h. l. laudant, ad Tacit. Ann. I, 14, Excursu D.

Rediit cultus agris. Comparandus hic locus cum Horatio IV, Carm. 15: *tna, Caesar, aetas Fruges et agris retulit uberes, etc.*

Revocata. Malim cum Acidalio *renovata*, praesertim cum in hoc loco

orationis variandae stadium appareat. Perpetuum horum verborum permutationem esse, nemo nescit.

Consulatus tantummodo etc. Sensus satis perspicuus est, sed verba impedita. Editor Basil. scripsit: *Consulatus tantummodo usque ad undecimum ut continuaret Caesar, cum saepe obnitens repugnasset, impetrari potuit.* Quae correctio non temere repudianda videtur. Certe congruit historiae. Sueton. Aug. 26: *consulatus (a tertio) usque ad undecimum continuavit.* Burmannus in *consulatus*, nullo exemplo, cepit vel gessit intelligens, non animadvertit, se Velleium in gravi erroris societatem trahere. Neque enim Augustus tantum consulatus gessit usque ad undecimum, sed post hunc etiam his consul fuit, atque adeo consulatus gessit tredecim. Vide Oudendorp. ad Sueton. l. c.

imperatore gesta, pacatusque victoriis terrarum orbis, et tot extra Italiam, domique opera, omne aevi sui spacium impensurum in id solum opus scriptorem fatigent. Nos memores professionis, universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecinus.

90. Sepultis, ut praediximus, bellis civilibus, coalescentibusque reip. membris, et coram aliero, quae tam longa armorum series laceraverat, Dalmatia xx et cc (annos) rebellis, ad certam confessionem pacata est imperii; Alpes feris incultisque nationibus celebres perdomitae; Hispaniae, nunc ipsius praesentia, nunc Agrippae, quem usque in tertium consulatum, et mox collegium tribunitiae potestatis, amicitia principis evexerat, multo varioque Marte pacatae. In quas provincias cum initio, Scipione et Sempronio Longo coss. primo anno secundi Punici, abhinc annos ccl, romani exercitus missi

Pacatusque victoriis terrarum orbis. Eleganter coniecit Lipsius: *peragrat-
usque victoriis terrarum orbis*. Liv. XXXV, 12: *peragrat-
usque orbis ter-
rarum victoriis eius gentis*. Curt. III, 5: *terras, quas victoriis peragrassent*. Flor. II, 1: *orbem terrarum bellis victoriisque peragravit*; ubi vide Dukerum. Nihil tamen mutare, melius est. *Pacare* romanis scriptoribus est domare, sub imperium romanum redigere. Curigitur minus dicere liceat *pacare victoriis*, quam *domare victoriis*, ut dixit Cicero pro Sext. 31?

Fatigent. Hoc recepinus de Acidalii correctione. Edit. pr. *fatigant*.

Et coram aliero. Mihi legendum videtur: *et eorum altero*, ut subandiatur *R. P. membro*. BYER. Huius loci vulnus Editorem Basil. aliosque ad eam desperationem adegit, ut, cum nullam medicinam reperissent, illud crudeliter exaccarent, textumque elicerent.

Nos, etsi nihil hic praestare possumus, tamen corruptam lectionem, ut aliis verae quaerendae occasio praebetur, in pristinam sedem reduimus. Videant acutiores, an Velleio corrigendo prodesse possit, qui illum ob oculos habuisse videtur, *Pacatus* Paueg. 36: *Iunguntur secia agmina, et sub uno capite divisa reipublicae membra coalescent*; ubi *divisa* respondet Velleiano *laceraverat*.

XX et CC. Lipsius bene addit *annos*.

Feris multisque nationibus. Nihil verius Heinsiana emendatione: *feris incultisque nationibus*. Eam igitur recepi pro edit. pr. scriptura: *feris multisque nationibus*.

Ipsius praesentia. Commodius est, *ipsius praesentis*, ut Burmannus malebat.

Secundi Punici. Heinsius scribit: *secundi belli Punici*. Recte. Neque enim

essent, duce Cn. Scipione, Africani patruo, per annos cc in his multo mutuoque ita certatum est sanguine, ut amissis P. R. imperatoribus, exercitibusque, saepe contumelia etiam, nonnunquam periculum romano inferretur imperio. Illae enim provinciae Scipiones consumpserunt: illae contumelioso xx annorum bello sub duce Viriathio maiores nostros exercuerunt; illae terrore Numantini belli populum R. concusserunt. In illis turpe Q. Pompeii foedus, turpiusque Mancini, senatus cum ignominia dediti imperatoris rescidit: illa tot consulares, illa tot praetorios absumpsit duces, patrumque aetate, in tantum Sertorium armis extulit, ut per quinquennium diiudicari non potuerit, Hispanis, Romanisne in armis plus esset roboris, et uter populus alteri pariturus foret. Has igitur provincias tam diffusas, tam frequentes, tam feras, ad eam pacem, abhinc annos ferme L, perduxit Caesar Augustus, ut, quae maximis bellis nunquam vacaverant, eae sub C. Antistio, ac deinde P. Silio legato, caeterisque, postea etiam latrociniis vacarent.

nllum talis ellipsis exemplum reperitur.

Multo mutuoque — sanguine. Eleganter. Pro eo Liv. II, 64: *pugnatum utriusque plurimum sanguine.* Iustin. XXII, 7: *magno utriusque exercitus sanguine.*

Amisissis P. R. imperatoribus. Merito ab omnibus recepta est haec Editoris Basil. emendatio. Editio pr. *amissis praetor imperatoribus.* Eundem errorem vidimus II, 61.

Saepe contumelia etiam, nonnunquam periculum. Aldus Nepos sic interpunxit: *saepe contumelia, etiam nonnunquam periculum.* Editor. Basil. etiam frigere sentiens, sic traiecit: *saepe contumelia, nonnunquam etiam periculum.* Mihi ex ultimis syllabis

vocis *contumelia* natum, atque adeo dilectum videtur.

Illae tot praetorios. Vascosanus male delet *illa*.

Non potuerit. Exempl. vel. habet: *non poterit.* BVELER.

Hispanis, Romanisne in armis etc. Vascosanus, sed, quam particula *ne* occupat, offensus, haec ita mutavit: *Hispanisne, an Romanis.* Sed facile refellitur et Velleii et aliorum exemplis. II, 40: *gloriae, laborisque maioris, incertum est.* Nepos Dat. 9: *verum, falsumne esset relatum.* Liv. I, 46 *filius, neposne fuerit;* ubi videt Drakeub.

C. Antistin. Edit. pr. *C. Aristin.* Verum nomen Editor Basil. reposuit.

91. Dum pacatur Occidens, ab Oriente ac rege Parthorum signa romana, quae Crasso oppresso Oros, quae Antonio pulso filius eius Phraates ceperant, Augusto remissa sunt. Quod cognomen illi viro, Planci sententia, consensus universi senatus populique Ro. indidit. Erant tamen, qui hunc felicissimum statum odissent. Quippe L. Murena, et Fannius Cepio, diversis moribus (nam Murena sine hoc faciliore potuit videri bonus, Cepio et hoc ante erat pessimus) cum inissent occidendi Caesaris consilia, oppressi auctoritate publica, quod vi facere voluerant, iure passi sunt. Neque multo post Rufus Egnatius, per omnia gladiatori, quam senatori propior, collecto in aedilitate favore populi, quem extinguendis privata familia incendiis in dies auxerat, in tantum quidem, ut ei praeluram continuaret; mox etiam consulatum petere ausus, cum esset omni flagitiorum scelerumque

Res certa ex Flor. IV, 12, 51, et Dione Cass. LIII, p. 720.

Crasso oppresso. Sic Editor Basil. optime correxit lectionem edit. pr. *Crasso presso.* Eodem modo praecedens o sequens elisit in Marmor. Salonitau. pr. 31: *Sero Dalmatae, homini bono, qui incendio pressus est, Aurelia Victorina uxor; ubi oppressus beus* legit Cl. Zacharias.

Quod cognomen illi viro, Planci sententia etc. Nescio, an damnandum sit illi viro pro simplici illi. Cicero ad Div. I, 9: *quae mihi videbatur, contentione cum illis viris nolle fieri.* Tamen animus magis inclinat, ut legam: *quod cognomen illi vere, Planci sententia, consensus etc. Planci sententia* in ablativo capiendum. Censorin. de D. N. 21: *Imperator Caesar, D. F. sententia L. Munatii Planci, a senatu ceterisque civibus, Augustus appellatus est.*

Et hoc ante erat pessimus. Editor Basil. praepositione traiecit, dedit: *et ante hoc erat pessimus.* Quod ita secuti sunt reliqui editores, ut scripturae, quae in edit. pr. est, vix mentionem fecerint. At Latini saepe praepositiones casui suo postponunt. Sallust. Ing. 101, *quos adversum.* Cicero de N. D. II, 4: *quos ad;* ad Att. X, 4: *quos propter;* pro Muren. 4: *quem contra;* pro Leg. Manil. 16: *quo de.* Nepos Epam. Diomedonte coram. Tacit. Ann. IV, 5: *Rhemum iuxta.* XIII, 47: *urbem extra.* Eundem etiam locum ante, de qua dicere coepimus, interdum tenet. Nepos Chabr. 3: *quam ante.* Plin. H. N. XXXV, 10: *omnia ante;* ubi vide Gronovium. Aliae tamen aliis frequentius casui suo postponuntur, v. c. coram saepissime, de qua vide Oudendorp. ad Sueton. Aug. 69: *tenus fere semper.*

Cum esset omni flagitiorum etc. De

conscientia mersus, nec melior illi res familiaris, quam mens foret; adgregatis simillimis sibi, interimere Caesarem statuit, ut, quo salvo salvus esse non poterat, eo sublato moreretur. Quippe ita se mores habent, ut publica quisque ruina malit occidere, quam sua proteri, et idem passurus minus conspici. Neque hic prioribus in occultando felicius fuit: abditusque car-

hoc loco rixantes Burmannus et Wopkensis, P. Syri dictum plane confirmant: *Nimumi altercando veritas amittitur*. Legendum: *cum esset omnium flagitiorum scelerumque sentina emersus*. Velleius imitatur Cicero- nem in Vatin. 7: *unus tu, emersus e coeno, omnium facile omnibus rebus infusus*. pro Sext. 9: *hominem emersum subito ex diuturnis tenebris lustrorum ac stuprorum*. In Pison. 12: *At ne tum quidem emersisti, lutulente Caesoni-ne, ex miserrimis naturae tuae sordibus*. Pulchre Donatus monet ad Terent. Eun. III, 5, 7, *emergere proprie dici, qui ex lustris atque inhonestis locis prodeunt*. Ut hic *scelerum sentina*, sic *scelerum colluvio* apud Cicero- nem pro Sext. 7: *At ille nefarius, ex omnium scelerum colluvione natus*. Heinsius, cui reliquorum emendatio minus successit, tamen vocem *sentina* restituendam esse, quasi per nebulam vidit.

Ita se mores habent, publica etc. Mihi ante publica deesse videtur ut. Bv- RER. V recepit Editor Basil. quod imi- tatus sum ob locum similem II, 118: *Quippe ita se res habet, ut plerumque etc.* Cicero de Orat. III, 23: *Res quidem se mea sententia sic habet, ut nisi quod quis cito potuerit, etc.* Si quis tamen ut addere nolit, legat *mauit* pro *malit*, ut verba ita *se mores habent* absolute p. n. aatur. Cicero de Orat. II, 6: *Sic enim se res habet: quemadmo-*

dum volucres videmus, etc. ubi vide Cl. Ernestum.

Publica quisque ruina malit occi- dere etc. Trita sententia, sed Vellecia- no acumine expolita. Cicero pro Sext. 46: *qui communi incendio molint, quam suo, deflagrare*. Catil. IV, 7: *qui cum sibi viderent esse pereundum, cum om- nibus potius, quam soli perire voluerunt*; quae totidem verbis sunt apud Liv. II, 24. Nec aliam vim habet Catilinae dictum: *incendum meum ruina restringam*; de quo vide Florum IV, 1, 7, et ibi Interpretes. Seneca Pater Contr. III, 21, p. 272: *tunc tamen solatium fuisset, cum multis pati*; et IV, 29, p. 337: *naturalis quodam deploratae mentis affectu morientibus gratissimum est, commori*. Seneca Filius Troad. 1014: *Semper, ah, semper dolor est malignus: Gaudet in multos sua jata mitti, Seque non solum placuisse poenae. Ferre, quam sortem patiuntur omnes, Nemo recusat*. Ex hac cupiditate malorum socios habendi natae sunt formulae in monumentis sepulchralibus, εὐδὴς ἀθάνατος, *nemo immortalis*, apud Eduard. Corsinum de Not. Graecor. p. 59: *hic omnes exitus unus habet*, Anthol. Lat. T. II, p. 96: *dolor talis non nunc tibi contingit uni*, apud Murator. p. 1551, 4. Ceterum Velleius eleganter et proprie dixit *ruina proteri*. Cicero de Orat. II, 86: *neque possent ruina obtritos interno- scere*; unde corrigendus Sulpic. Sever.

ceri, cum consciis facinoris, mortem dignissimam vita sua obiit.

92. Praeclarum excellentis viri factum C. Sentii Saturnini, circa ea tempora consulis, ne fraudetur memoria. Aberat in ordinandis Asiae Orientisque rebus Caesar, circumferens terrarum orbi praesentia sua pacis suae bona. Tum Sentius forte et solus, et absente Caesare, Cos. cum alia, prisca severitate summaque constantia, vetere consulum more (ac severitate) gessisset, protraxisset publicanorum frandes, punisset avaritiam, regessisset in aerarium pecunias publicas, tum in comitiis habendis praecipuum egit consulem. Nam et quaesturam petentes, quos indignos iudicavit, profiteri vetuit; et, cum, id facturos se, perseverarent, consularem, si in campum descendissent, vindictam minatus est. Et Egnatium, florentem favore publico, sperantemque, ut praeturam aedilitati, ita consulatum praeturae se iuncturum, profiteri vetuit, et cum id non obtinuisset, iuravit, etiamsi factus esset Cos. suffragiis populi, tamen se eum non renunciaturum. Quod ego factum cuilibet veterum consulum gloriae comparandum reor, nisi quod naturaliter audita visis laudamus libentius,

I, 29: turbatae omnis ruina domus obruta. Lege, obruta.

Praesentia sua pacis suae bona. Miror, istud sua suae virore doctorum aures non offendisse. Lege: *praesentia pacis suae bona.* *Praesentia* non substantivum est, sed adiectivum. *Bona praesentia* sunt certa, magna, parata. Quae vocis notio centies explicata est a viris eruditiss. Cicero ad Div. I, 9: *Qui tibi ex me fructus debentur, eos uberiores et praesentiores praesens capere potuisses.*

Cum alia, prisca severitate etc. Legendum: *cum alia, prisca severitate summaque constantia, veterum consulum more gessisset.* Veterum confirmat, quod mox sequitur: *cuiuslibet veterum consulum gloriae comparandum.* Verba ac severitate temere repetita sunt ex praecedentibus, *prisca severitate.* Itaque uncis circumscripsi. Constructio coniunctionum *cont, tum*, quas Burmanno Misc. Obs. VIII, p. 394, displicebat, satis vindicata est ad II, 68.

VEL. PATERC. Hist.

D d

et praesentia invidia, praeterita veneratione prosequimur; et his nos obrui, illis instrui credimus.

93. Ante triennium fere quam Egnatianum scelus erumperet, circa Murenæ Cepionisque coniurationis tempus, abhinc annos L, M. Marcellus, sororis Augusti Octaviae filius, quem homines ita, si quid accidisset Caesari, successorem potentiae eius arbitrabantur futurum, ut tamen id per M. Agrippam securo ei posse contingere non existimarent; magnificentissimo munere aedilitatis edito decessit, admodum iuvenis, sane, ut aiunt, ingenuarum virtutum, laetusque animi et ingenii, fortunaeque, in quam alebatur, capax. Post cuius obitum Agrippa, qui sub specie ministeriorum principalium profectus in Asiam, ut fama loquitur, ob tacitas cum Marcello offensiones, praesenti se subdlexerat tempori; reversus inde filiam Caesaris Iuliam, quam in matrimonio Marcellus habuerat, duxit uxo-

Praesentia invidia, praeterita etc. Hanc sententiam Velleius cum sexcentis communem habet: at acutam, quia addit, rationis explicationem cum nemine, quod sciam. Semina tamen sententiae sunt apud Thucyd. II, p. 118, eiusque imitatore, Sallust. Catil. 2.

Securos ei. Alias, *secure*, vel *securus*. RHENAN. Bene Editor Basil. pro *securus ei*, quod edit. pr. habet, *seculo ei* scripsit. Idque recepi.

Sane ingenuarum, ut aiunt, virtutum. Exempl. vetustum sic habet: *sane, ut aiunt, ingenuarum virtutum etc.* BYERL. *Pt aiunt* vs. formula frigide et non ex animo laudantis, ut apud Terent. Auda I, 2, 21; ubi vide Donat. Nimirum oportebat Velleium ita Marcelli laudes temperare, ne in Tiberii offensionem incurret.

Laetusque animi et ingenii. Non ali-

ter de Marcello Seneca Cons. ad Marc. 2: *adolecentem animo alacrem, ingenio potentem.* Hellenisum *laetus animi* R. Bantleius reddidit Horatio III, Carm. 16, 25: *Laetus in praesens animi, quod ultra est Oderis curare*; et Oudendorp. Appuleio Met. V, p. 330: *Iamque laetior animi etc.* ut Tacitus Ann. II, 26: *Reductus inde in hiberna miles, laetus animi.*

Fortunae, in quam alebatur, capax. Tacitus Hist. II, 1: *Augebat famam ipsius Titi ingenium, quantaecumque fortunae capax.*

Pt fama loquitur. Astute Velleius sibi cavet hanc formulam, ne aulæ athenae curiosius speculatus videretur. In simili re II, 102, dicit: *fama divulgavit*; ubi vide Lipsium. Ex talibus etiam iudicari potest, omnem sentendi et scribendi libertatem sub Tiberio petiisse.

rem, foeminam neque sibi, neque reip. felicitis uteri.

94. Hoc tractu temporum, Ti. Claudius Nero, quo trimo, ut praediximus, Livia Drusi Claudiani filia, despondente ei Nerone, cui ante nupta fuerat, Caesari nupsit, innutritus coelestium praeceptorum disciplinis, iuvenis genere, forma, celsitudine corporis, optimis studiis, maximoque ingenio instructissimus, qui protinus, quantus est, sperari potuerat, visuque praetulerat principem; quaestor undevicesimum annum agens, capessere coepit remp. maximamque difficultatem annonae, ac rei frumentariae

Ti. Claudius Nero. Edit. pr. *Titus Claudius Nero*, quod Editor Basil. correxit.

Quo primo. male Editor Basil. scripsit: *quo prius nato*. Recte Aldus Nepos ex scriptura edit. pr. *quo primo*, una litera mutata, fecit, *quo trimo*; quod edi iussimus.

Respondente Nerone. Exemplar vet. videtur habere: *respondente ei Nerone*. BVBEN. Editor Basil. correxit: *despondente Nerone*; ut est II, 19: *Hac classi Caesar, cum prius, despondente ei Nerone, cui ante nupta fuerat, Liviam auspicatis reip. omnibus, duxisset eam uxorem, Pompeio etc.* Ex quo loco hic, inculcata puto verba: *despondente ei Nerone, cui ante nupta fuerat*. Forte etiam verba, *Drusi Claudiani filia*, huc migrant ex II, 75. Quae omnia quid tam parvo intervallo repetere attinebat, praesertim ipso Velleio nos ad ea, quae supra dixerat, remittente?

Visusque praetulerit principem. Viri doctissimi, Vrsinus ad h. l. Schefflerus Misc. Obs. IX, p. 173, et Marklandus ad Stat. Silv. IV, 2, 54, certatim corrigunt: *visusque praetulerat principem*;

probatque Heinsius ad II, 116. Nec nos ita edere dubitavimus, pro editionis pr. lectione: *visusque praetulerit principem*. *Visus* saepe est species. Cicero de N. D. I, 5: *quia visum haberent quemdam insignem et illustrem*; ubi vide Davisium. Plinius H. N. XIII, 12: *charta indecero visu pertranslucida*. XXII, 6: *visuque ipso animos invitaverat*. Statius Theb. IX, 880: *Aegraque per trepidos expirat gratia visus*. Sed hic *visus*, bene mōnente Marklando, sumitur pro toto corporis habitu et specie, ut saepe facies et forma. Apposite ad hunc locum Livius VIII, 9: *Conspectus ab utraque acie aliquanto augustior humano visu*. Eadem loquendi forma Martialis, a Burm. laudatus, V, 61, dixit: *Procuratorem vultu qui praeferat ipso*. Ceterum assentior Vrsino, Velleium respexisse arbitranti ad locum Euripidis, a multis expressum, in Stobaeo Grotii p. 269: ἰδοὺ δ' αὐτῶν ἴχον' ἄββιν' ἀββίνων, Πρώτους μὲν ἴδους ἀρίστους ευραυνίδας. Πλὴν γὰρ ἀριτὴ τοῦθ' ἐκ ἀββχον ἰν βίῳ, Τὴν ἀρίστην τῶν καλῶν τὸ σῶμα ἔχεν. Adde Muretum Var. Lect. III, 2.

Capessere. Tu scribe, *capessere*. By-

BER.

inopiam, ita Ostiae atque in urbe mandato vitrici moderatus est, ut per id, quod agebat, quantus evasurus esset, eluceret, Nec multo post missus ab eodē vitrico cum exercitu ad visendas ordinandasque, quae sub Oriente sunt, provincias, praecipuis omnium virtutum experimentis in eo tractu editis, cum legionibus ingressus Armeniam, redacta ea in potestatem P. R., regnum eius Artavasdi dedit. Quin rex quoque Parthorum tanti nominis fama territus, liberos suos ad Caesarem misit obsides.

95. Reversum inde Neronem Caesar laud mediocris belli mole experiri statuit, adiutore operis dato

Ostia eratque. Alias, *Ostiae atque.* RHEN. Vascosau. pessime dedit *Hostae.*

Vitrici. Edit. pr. *victrici*, ut mox *vitrico* pro *vitrico*. Prius correxit Aldus Nepos, posterior Editor Basil.

In eo tractu. Sic Editor Basil. scripsit pro *in eo tractatu*, quod est in edit. pr.

Artavasdi. Exempl. vetustum habet, *Artavzdi.* BYREN. Atqui *Tigrani*, non *Artavasdi*, Armeniar regnum a Tiberio datum esse, uno ore tradunt non modo reliqui historici, quos interpretes ad h. l. et Noris. ad Cenot. Pis. Diss. II, 9, p. 185, 16, p. 293, laudant, ed ipse etiam Augustus in Monim. Ancyr. p. 176; ubi vide Chishullum. Nec Velleius rem tam claram et testatam ignorare potuit. Relinquitur ergo, ut cum Lipsio ad h. l. et Oudendorpio ad Sueton. Tiber. 9, lacunam in hoc loco esse statuamus. Lipsius non male supplet: *regnum eius Artavasdi ereptum Tigrani dedit.* Multum a Velleio, aliisque in hac re narranda discrepat Horatius I, Ep. 12, 25: *Ne tamen ignores, quo sit romana loco res; Cantaber Agrippae, Claudii vir-*

tute Neronis Armenius cecidit: ius imperiumque Phraates Caesaris accepit, genibus minor. Bentleius quidem ad I, Ep. 18, 56, ut poetam cum historicis in concordiam redigat, pro *Phraates* reponit *Tigranes*. Sed fac Horatium ita scripsisse. Quid illis facies, *Armenius cecidit?* quae non minus repugnant historiae, Armenium sive Artavasden, non Tiberii virtute, sed propinquorum fraude, cecidisse docenti. Teneamus igitur hoc, Horatium, adulatorum more, popularem potius rumorem, ex quo plus laudis ad Augustum et Tiberium, quam certam exploratamque rem, ex qua minus perveniret, sequi maluisse.

Cuius rex quoque Parthorum etc. Lege: *Quin rex quoque Parthorum etc.* *Quin etiam, quin quoque Velleio frequens esse,* ad I, 1, p. 3, ostendimus. In tanta rei evidentia putavi mihi licere quia pro cuius in textum recipere, exemplo superiorum Editorum, qui I, 9, p. 19, pro *Quibus Rhodii quoque promiores regis partibus*, sine ulla dubitatione edi inusserunt: *Quin Rhodii quoque etc.*

Belli mole experiri. Dedimus cer-

fratre ipsius Druso Claudio, quem intra Caesaria penales enixa erat Livia. Quippe uterque, divisus partibus, Rhaetos Vindelicosque adgressi, multis urbium et castellorum oppugnationibus, nec non directa quoque acie feliciter functi, gentes locis tutissimas, aditu difficillimas, numero frequentes, feritate truces, maiore cum periculo, quam damno romani exercitus, plurimo cum earum sanguine, perdomuerunt. Ante quae tempora censura Planci et Pauli acta inter discordiam, neque ipsis honori, neque reipub. usui fuit: cum alteri vis censoris, alteri vita deesset: Pau-

tum Heinsii emendationem pro scriptura edit. *pr. belli molem experiri.*

Divisus partibus: Ex his verbis Bentleius ad Horat. IV, Carm. 4, 17, colligit, Tiberium Rhaetos, Drusum Vindelicos aggressum esse. Rectius Drakenborchius ad Liv. Ep. 136, Tiberium et Drusum utrumque gentem divisus copiis, diversisque locis, invasisse.

Nec non. His particulis qui meliore aetate pro et in soluta oratione usi sint, non reperiō, praeter Varronem de R. R. I, 13, 35, et Trogum IV, 1, VI, 3.

Gentes locis tutissimas etc. II, 106: *inventus, infinita numero, inmensa corporibus, situ locorum tutissima.* Similis locus Ciceronis pro Marcell. 3: *Domuisti gentes immanitate barbaras, multitudine innumerabiles, locis infinitas, omni copiarum genere abundantes.* De locutione, *tutus loco*, vide Gronovium ad Liv. XXIII, 26.

Neque ipsis honori. Sic Editor Basil. Edit. *pr. neque ipsi honori.*

Neque reipub. usui fuit. Fuit cum Editore Basil. scripsimus pro *foret*, quod est in edit. *pr.*

Vis censoris. Hoc quoque ex Edi-

toris Basil. correctione; nisi cum Burmanis: *vis censoria.* Edit. *pr. vis censori.*

Paulus vix posset implere censorem. Exquisite dicitur pro, Paulus vix posset vim et auctoritatem censoris pleno praestare, vel numeros censorem implere, ut Albinovanus ad Liv. 285, loquitur. Claud. de B. Get. 143: *Paulus in hoc Stilicho diversis artibus hoste Tres potuit complere duces; ut recte o libris scriptis legunt viri eruditi.* Ammian. Marcell. XXVII, 6: *quae indoles imperatorem impleat cum veterum lectissimis comparandum.* Sidorius Apoll. VII, Ep. 15: *licet ruri positi strenuos impleatis agricolae;* ubi plura Savaro. Eodem fere modo implere aliquem Solinus cap. 1, p. 6, dixit, pro oris figura aliquem pleno perfecteque referre: *Oratorem L. Plancum Rubrius histrio sic implevit, ut et ipse Plancus a populo vocaretur.* Vide lo. Schulting. ad Senec. Contr. I, 5, p. 108. Male igitur Cortius ad Cicer. ad Div. XVI, 25, hoc laquendi genus deteriori aetati tribuit. Notiora sunt illa, *principem praestare, consulem agere, ducem exhibere, ultorem polliceri, exequi agricolam, etc.* de

lus vix posset implere censorem, Plancus timere deberet: nec quicquam obiicere posset adolescentibus, aut obiicientes audire, quod non agnosceret senex.

96. Mors deinde Agrippae (qui novitatem suam multis rebus nobilitaverat, atque in hoc perduxerat, ut et Neronis esset socer; cuiusque liberos, nepotes suos, D. Augustus, praepositis Gaii ac Lucii nominibus, adoptaverat) admovit propius Neronem Caesari. Quippe filia eius Iulia, quae fuerat Agrippae nupta, Neroni nupsit. Subinde bellum Pannonicum, quod inchoatum Agrippa Marcoque Vinicio avo tuo Coss. magnum atroxque et perquam vicinum imminabat Italiae, per Neronem gestum est. Gentes Pannoniorum, Delmatarumque nationes, situmque re-

quibus hic et alibi viri docti, sed omnium accuratissime Casaubonus ad Sueton. Tiber. 33, et Gronovius Observ. I, 6; IV, 14, p. 227. Ad censuram a Paulo remissius actam tecte respexisse videtur Propertius IV, 11, 41; ubi uxor Pauli, Cornelia, ait: *Testor maiorum cineres tibi, Roma, colendos*, — *Me neque censurae legem mollesce, nec ulla Labe mea vestros erubuisse focos*; quorum sensus est: Testor maiorum cineres, me non iis fuisse moribus, ut maritus propter illos censuram minus severe gereret. De Paulo censore late disputat Perizonius Anim. Hist. cap. 3, p. 121 seqq.

Plancus timere deberet, ne quicquam etc. Suum Velleio acumen reddiderunt Editor Basil. et Lipsius, *ne in nec mutantes: Plancus* (censorem) *timere deberet: nec quicquam* etc. Hanc lectionem recepi, eique interpunctionem accommodavi.

Aut obiicientes audire. Haec verba si omittas, apta et rotunda est sententia: siu retineas, impedita laevescit.

Videntur e glossemate in textum irrisisse.

Quod non agnosceret senex. Frustra hunc locum sollicitat Heinsius. Nam *agnoscere crimen* simpliciter dicitur pro, *fateri suum esse, a se perpetratum.* Cicero in Pison. 6: *ipse certe agnoscat, et cum aliquo dolore flagitiorum suorum recordabitur.* Plinius VII, Ep. 28: *Agnosco crimen, amplexor etiam.* Calpurn. Flacc. Decl. 36: *Pater, quod patior, agnoscit: quid in me pater reprehendat, ignoro.* Sulpic. Sev. de Vita Martin. 27: *ut, si quis haec legerit, et agnoverit, erubescat.*

Quippe filia eius Iulia. Sic Editor Basil. verba transposuit. Edit. pr. *Quippe filia Iulii eius.*

Quod inchoatum Agrippa etc. Verissimam Lipsii emendationem, *quod inchoatum ab Agrippa, M. Vinicio avo tuo Cos.*, in qua refellenda operam ludit Gruterus, merito probat Casaubonus ad Sueton. Aug. 21.

Dalmatarumque. Exemplar vet. habet: *Delmatarumque* etc. BYRER.

gionum ac fluminum, numerumque et modum virium, excelsissimasque et multiplices eo bello victorias tanti imperatoris, alio loco explicabimus. Hoc opus servet formam suam. Huius victoriae compos Nero, ovans triumphavit.

97. Sed dum in hac parte imperii omnia geruntur prosperrime, accepta in Germania clades sub legato M. Lollio, homine in omnia pecuniae, quam recte faciendi cupidior, et inter summam vitiorum dissimulationem vitiosissimo; amissaque legionis quintae aquila vocavit ab urbe in Gallias Caesarem. Cura deinde atque onus Germanici belli delegata Druso Claudio, fratri Neronis, adolescenti tot tantarumque virtutum, quot et quantas natura mortalis recipit, vel industria perficit; cuius ingenium utrum bellicis magis operibus, an civilibus suffecerit artibus, in incerto est. Morum certe dulcedo ac suavitas, et adversus amicos aequa ac par sui aestimatio inimita-

Ovans triumphavit. Ponitur pro simplici *ovavit*, ut II, 122, cl. Oudendorpius ad Sueton. Tiber. 9, Velleium per Tiberii adulationem sic locutum existimat. Sed non meminerat, Augustum eadem loquendi forma usum esse in Monim. Ancy. p. 172, ubi nullus adulationi locus erat: *Bis ovans triumphavi, tres egi curules triumphos.* *Triumphus* pro ovatione est II, 97, 99.

M. Lollio. Editio pr. *M. Lolio*, ut MSS. quidam in Sueton. Aug. 23; ubi Casaubonus monet, unum esse Eusebium in Chronico n. MM. p. 155, qui Lollii non cladem, sed victoriam in Germania, commemoraret: *Germanos in arma versos M. Lollius superat.* Addit Vossius ad h. l. Obsequentem, idem narrantem, cap. 131: *Insidiis Romanorum Germani circumventi, sub*

M. Lollio legato graviter vexati. Enimvero Eusebium, recte indicat Ios. Scaliger, in tempore et historia peccare. Obsequentem vero sic emendat Lipsius ad Tacit. Ann. I, 10: *Insidiis Germanorum Romani circumventi.* Nec ab ea sententia nos revocant rationes, quas attulit Massonus Vita Horat. p. 319.

Vel industria perficit. Haec certissima Lipsii emendatio est. Edit. *vel industria percipit.* Vide quae notavimus ad II, 2.

Adversus amicos aequa etc. Sensus est: de amicis non aliter iudicabat, ac de semetipso. II, 127: *semperque infra aliorum aestimationes se metientem.* Heinsius perperam tentabat: *par sibi aestimatio.* Valer. Max. III, 7, 1: *Laudanda profecto fiducia est, quae*

bilis fuisse dicitur. Nam pulchritudo corporis proxima fraternae fuit. Sed illum, magna ex parte domitorum Germaniae, plurimo eius gentis variis in locis profuso sanguine, factorum iniquitas, consulem, agentem annum tricesimum, rapuit. Moles deinde eius belli translata in Neronem est. Quod is sua et virtute et fortuna administravit, peragratusque victor omnes partes Germaniae, sine ullo detrimento commissi exercitus, quod praecipue huic duci semper curae fuit, sic perdomuit eam, ut in formam pene stipendiariae redigeret provinciae. Tum alter triumphus, cum altero consulatu, ei oblatum est.

98. Dum ea, quae praediximus, in Pannonia Germaniaeque geruntur, atrox in Thracia bellum ortum, omnibus eius gentis nationibus in arma accensis, Lucii Pisonis, quem hodieque diligentissimum, atque eundem lenissimum securitatis urbanae custodem habemus, virtus compressit. Quippe legatus Caesaris triennio cum his bellavit, gentesque ferocissimas, plurimo cum earum

aestimationem sui certo pondere examinat.

Peragratusque victor omnes partes Germ. Nihil vitii suspicari, Lipsius ad Tacit. Ann. I, 5; Vossius de Analog. III, 5; et Burmann. ad h. l. ut minus acutam Lexicographorum nationem praeteream, peragror ex hoc loco in Deponentium verborum numerum retulerunt. Primus de loci sanitate dubitare coepit Oudendorp. ad Sueton. Aug. 93; sed nihil ultra tentavit. Mihi vero Velleius hoc modo scripsisse videtur: *pervagatusque victor omnes partes Germaniae.* Livius XXXVIII, 17: *ferox natio, pervagata bello prope orbem terrarum.* Iustin. II, 11: *Spartani per omnia castra viatores vagantur.* Quintilian. Decl. III,

14: *Gens maiorem terrarum partem victoris pervagata.* Vide Dukerum ad Flor. I, 13, 6, et quae notavimus ad II, 89.

Quod praecipue huic duci semper curae fuit. Vide II, 115, et Casaubon. ad Sueton. Tiber. 19.

Securitatis urbanae custodem. *Fr-* *bis custodem* praefectum urbi etiam appellant Seneca Ep. 83; ubi Ineuventus de hoc Pisone locus est; Iuvenal. XIII, 157, et incertus poeta Anthol. Lat. T. I, p. 258, qui eundem p. 254, *vigilem urbis* vocat. Velleius II, 88: *Tunc urbis custodis praepositus C. Maecenas;* ut Statius Silv. I, 4, 16: *Quem penes intrepidae mitis custodia Romae.* De Pisone vide Tacit. Ann. VI, 10, et ibi Lipsium.

excidio, nunc acie, nunc expugnationibus, in pristinum pacis redegit modum; eiusque patratioue Asiae securitatem, Macedoniae pacem reddidit. De quo viro hoc omnibus sentiendum ac praedicandum est, esse mores eius vigore ac lenitate mixtissimos, et vix quemquam reperiri posse, qui aut ocium validius diligit, aut facilius sufficiat negotio, et magis, quae agenda sunt, curet sine ulla ostentatione agendi.

99. Brevi interiecto spacio Tib. Nero, duobus consulatibus, totidemque triumphis actis, tribuniciae potestatis consortione aequatus Augusto, civium post unum (et hoc, quia volebat) eminentissimus, ducum maximus, fama fortunaque celeberrimus, et vere alterum reip. lumen et caput, mira quadam et incredibili atque inenarrabili pietate, cuius causae mox detectae sunt, cum C. Caesar sumpsisset iam virilem togam, L. item

Eiusque patratioue. Livius II, 26: *in magna iam spe undique patratae pacis.* XLIV, 25: *modo pacis patranda cum Romanis paciscebatur mercedem; ubi vide Dukerum.*

Mores eius vigore ac lenitate mixtissimos. Superlativi *mixtissimus* insolentia non minus me, quam *Heinsium*, offendit. Sed longe diversam emendandi rationem sequor. Lege: *mores eius vigore ac lenitate temperatissimos.* Nimirum glossa *mixtissimos* veteris lectionis *temperatissimos* locum occupavit; quod centies factum esse, harum rerum periti sciunt. Vox *temperatus* quam bene huic loco conveniat, vix opus est exemplis prohare. Velleius II, 116: *priscam gravitatem semper humanitate temperant.* Cic. ad Att. IV, 6: *hominem in summa magnitudine animi multa humanitate temperatum.* Valer. Max. II, 1, 5: *non tristis earum*

et horrida pudicitia, sed honesto comitatus genere temperata.

Mira quadam, et incredibili, atque inenarrabili pietate. Forte: *mira quadam, et incredibili, ac pene inenarrabili pietate.* Cicero Phil. IX, 5: *Neq. vero silebitur admirabilis quadam, et incredibilis, ac pene divina eius in loquibus interpretandis, aequitate explicanda, scientia.* *Inenarrabilis et inenarrabiliter* est etiam apud Livium XLI, 15, XLIV, 5.

Cuius causae mox detectae sunt etc. Haec verba usque adiunctis parenthesi includi vult Burmannus, cuius rationes vide; ego, Vascosani emendationem, de qua mox, secutus, usque ad *maturus esset.* Haec autem secretus Tiberiani causam ne quis per adulationem a Velleio ceteris, quae afferuntur, causis praeklata arbitretur, sciut, eandem a Dion. Cass. LV, p. 780, verissimam iudicari.

VEL. PATERC. *Hist.*

E e

maturus esset viris, ne fulgor suus orientium iuvenum obstaret iniis, dissimulata causa consilii sui, comineatum ab socero atque eodem vitrico adquiescendi a continuatione laborum petiit. Quis fuerit eo tempore civitatis habitus, qui singulorum animi, quae digredientium a tanto viro oranium lacrymae, quam pene ei patria manum iniecerit, iusto servemus operi. Illud etiam in hoc transcurso dicendum est, ita septem annos Rhodi moratum, ut omnes, qui pro consulibus legatique, in transmarinas profecti provincias, visendi eius gratia ad quem convenientes, semper privato (si illa maiestas privata inquam fuit) fasces suos summiserint, fassique sint, ocium eius honoratius imperio suo.

Maturus esset viris. Heinsius, huius locutionis *eximium* offensus, corrigebat: *L. item maturus esset curis.* Felicius est medicina Vascosani: *L. item maturus esset, veritus, ne fulgor suus etc.* *Maturus* simpliciter dicitur, qui ad virilem aetatem, sive, ut Censoria. de D. N. 14, loquitur, ad viros pervenit. Ammian. Marcell. XVI, 7: *Quem si Constantis imperator olim ex adulto iamque maturum audiret.* Similiter immaturus ponitur. Iustin. XXIV, 4: *inclitum illud Macedoniae regnum brevi, immaturi iuvenis temeritate, casurum.* Seneca de Benef. V, 16: *Pompeius pro tot honoribus, quos ex maxima parte immaturus invaserat, hanc gratiam reip. reddidit.*

Commeatum ab socero etc. *Commeatus* est venia, etiam extra rem militarem. Vide Gronovium ad Tacit. Agricol. 5. Hinc pendet *acquiescendi*, non ab omisso *gratia*, ut putabat Acdilius ad II, 20.

Rhodi moratum est, ut omnes. Exempl. vetustum habet: *Rhodi moratum, ut omnes etc.* BYZA. Casaubonus ad Sueton. Tiber. 12, haec ita

scripta laudat: *Ita septem annos Rhodi moratus est.* Ego, Burerii fidem secutus, est, quod Rhennanus dederat, et Vascosanus in esse mutarat, exclusi.

Et omnes qui pro consulibus legatique etc. Forte legendum et distinguendum: esse, ut omnes qui pro *Coss.* legatisque in transmarinas profecti provincias, visendi eius gratia atque conveniendi (semper privatus ille, maiestas privata nunquam fuit) fasces suos subm. etc. RUENAN. Constructio postulat, ut legatur: ut omnes, qui pro consulibus legatique in transmarinas profecti provincias, visendi eius gratia ad eum venissent, semper etc. Nepos Dione 9: sicuti conveniendi eius gratia viderentur venire. Cicero Tusc. Disp. V, 3: qui visendi causa venient. Vereor tamen, ne in quem con aliud quid lateat. Vascosanus edidit: visendi eius gratia convenissent.

Si illa maiestas privata inquam fuit. Ita ex certa Aldi Nepotis et Lipsii emendatione dedimus. Edit. per. semper privatus illa maiestas privata inquam fuit.

100. Sensit terrarum orbis digressum a custodia Ne-
ronem urbis. Nam et Parthus desciscens a societate ro-
mana, adiecit Armeniae manum: et Germania aversis
domitoris sui oculis, rebellavit. At in urbe, eo ipso anno,
quo magnificentissimi gladiatorii muneris, naumachiae-
que spectaculis, D. Augustus, abhinc annos xxx, se et
Gallo Caninio coss. dedicato Martis templo, animos
oculosque P. R. repleverat, foeda dictu, memoriaque
horrenda in ipsius domo tempestas erupit. Quippe filia
eius Iulia, per omnia tanti parentis ac viri immemor,
nihil quod facere aut pati turpiter posset foemina, lu-
xuria, libidine infectum reliquit; magnitudinemque for-
tunae suae peccandi licentia metiebatur, quidquid libe-
ret, pro licito vindicans. Tum Iulius Antonius, singulare
exemplum clementiae Caesaris, violator eius domus,
ipse sceleris a se commissi ultor fuit; quem, victo eius
patre, non tantum incolumitate donaverat, sed sacer-
dotio, praetura, consulatu, provinciis honoratum, etiam
matrimonio sororis suae filiae, in arctissimam adfinita-
tem receperat. Quintiusque Crispinus, singularem nequi-

Adiecit Armeniae manum. Si in tex-
tu esset *animum*, sine ulla dubitatione
manum reponerem. Tantum abest, ut
Burmanni coniecturam *animum* pro-
blem. Neque enim Phraates modo consi-
lilium Armeniae invadendae agitavit,
sed eam etiam armis vindicavit. Vide
Dionem Cass. LV, p. 782, et quos ibi
laudat Fabricius. At *adiicere manum*
pro *intiere*, quis, praeter Velleium,
dixit? Quasi vero, cum Latini nullo
discrimine *inferre* et *afferre* *manum*
dicant, non promiscue dici possit *in-
ticere* et *adiicere* *manum*. Ovidius IV,
ex P. 8, 82, dixit: *Atque isdem stu-
dia imposuisse manum*; quod non est
ad eadem studia aggressum esse, ut
Burm. explicat ad Trist. IV, 1, 28,

sed eadem studia tractasse. Num ergo
minus dicere licuit Senecae Patri
Contr. IV, 25, p. 313: *Et ad hanc
controversiam Graeci apposuerunt ma-
num*. Vulgatam Velleii scripturam de-
fendit etiam Oudendorp. ad Appulei.
Met. IV, p. 295.

*Quod facere aut pati turpiter posset
foemina.* Forte ex Cicerone in Pisone.
5: *qui nihil sibi unquam nec facere,
nec pati turpe duxit.*

Vindicans. Alias, *iudicans*. RHEN.
Iulius Antonius. De eo vide Li-
psium ad Tacit. Ann. I, 10.

Singularem nequitiam supercilio etc.
Imitatur Ciceronem de Prov. Cons. 4:
*lateant libidines eius illae tenebrosae,
quas fronte et supercilio, non pudore*

tiam supercilio truci protegens, et Appius Claudius et Sempronius Gracchus, ac Scipio, alique minoris nominis utriusque ordinis viri, quasi cuiuslibet uxore violata, poenas pependere, cum Caesaris filiam, et Neronis violassent coniugem. Iulia relegata in insulam, patriaeque et parentum subducta oculis. Quam tamen comitata mater Scribonia, voluntaria exilii permansit comes.

101. Breve ab hoc intercesserat spacium, cum C. Caesar, ante aliis provinciis ad visendum obitis, in Syriam missus, convento prius Tib. Nerone, cui omnem honorem, ut superiori, habuit, tam varie se ibi gessit, ut nec laudaturum magna, nec vituperaturum mediocris materia deficiat: cum rege Parthorum iuvenis excelsissimus in insula, quam amnis Euphrates ambiebat, aequato utriusque partis numero, coit. Quod spectaculum stantis ex diverso hinc romani, illinc Parthorum exercitus, cum duo inter se eminentissima imperiorum et hominum coirent capita, perquam clarum et memorabile, sub initia stipendiorum meorum, tribuno mili-

et temperantia contegebat; in Pison. 6: qui istius insignem nequitiam, frontis involutam integumentis, nondum cernat.

Sempronius Gracchus. De hoc egregie Tacit. Ann. I, 53; ubi v. Lipsium.

Voluntaria exilii. Sic Lipsius correxit. Edit. pr. voluntarii exilii.

Ad sedandum. Alias, adsidendo. RHEYAN. Exempl. vetustum habet: adsidendum obitis, etc. BYRER. Ex veteris codicis lectione adsidendum, quam Burerius prodidit, Lipsius rectissime fecit, ad visendum; quod multis exemplis confirmavit Heinsius.

Convento prius Tib. Nerone. Velleii adulterationem hic etiam deprehendit Is. Casaubonus ad Sueton. Tiber. 12.

Materia deficiat: cum rege Par-

thorum etc. Sic interpungitur in ed. pr. Distingue et scribe: materia deficiat, et cum rege Parthorum etc. Et elisum est praecedentis syllabae similitudine.

Cum rege Parthorum iuvenis excelsissimus etc. Non nna labe hic locus maculatus est in edit. pr. cum rege Parthorum iuvene excelsissimae insulae, quam etc. Editor Basil. partim bene, partim secus, scripsit: cum rege Parthorum iuvene excelsissimo in insula, quam etc. Ego certum Lipsii emendationem in textu expressi. Nam quod Heinsius negat, Caimm a Velleio iuvenem excelsissimum dici potuisse, verbis mox sequentibus refellitur, ubi eundem eminentissimum imperii et hominum caput appellat.

tum mihi visere contigit. Quem militiae gradum ante sub patre tuo, M. Vinici, et P. Silio auspicatus in Thracia Macedoniaque, mox Achaia Asiaque, et omnibus ad Orientem visis provinciis, et ore atque utroque maris Pontici latere, haud iniucunda tot rerum, locorum, gentium, urbium recordatione perfruo. Prior Parthus apud Caium in nostra ripa, posterior hic apud regem in hostili epulatus est.

102. Quo tempore M. Lollii, quem veluti moderatorem iuventae filii sui Augustus esse voluerat, perfida et plena subdoli ac versuti animi consilia, per Parthum indicata Caesari, fama vulgavit. Cuius mors intra paucos dies fortuita, an voluntaria fuerit, ignoro. Sed quam hunc decessisse laetati homines, tam paulo post obisse Censorinum in iisdem provinciis, graviter tulit civitas, virum demerendis hominibus genitum. Armeniam deinde ingressus, prima parte introitus prospere gessit; mox

Sub patre tuo, M. Vinici. Exempl. vetustum sic habet, ut potius legendum existimem: *sub patre tuo M. Vinicio.* BVERN.

P. Silio. Oudendorp. ad Sueton. Aug. 71, corrigit: *C. Silio.* Ego nihil causae video, quare ille potius, quam *P. Silius*, de quo Velleius II, 83, intelligendus sit.

Visis. Alias, *usus.* RHENAN.

M. Lollii. De illo Lipsius ad Tacit. Ann. III, 48, imprimis Norisius ad Cenot. Pis. Diss. II, 14, p. 253.

Caesaris ira avulgavit. Alias, *Caesaris ira vulgavit.* RHENAN. Ex mendosa edit. pr. scriptura, *per Parthorum indicata Caesaris iam avulgavit*, Lipsius ingeniose et feliciter, ut solebat, veram lectionem elicit: *per Parthum indicata Caesari, fama vulgavit.* Curt. IV, 9: *Ut idoneis auctoribus fama vulgavit.* Sulpic. Sever. Dial. I, 17;

fama vulgaverat, sanctum illum ab angelis visitari.

Odisse. Leg. *obisse.* RHENAN.

Virum demerendis hominibus genitum. Eadem forma Sallustius Fragm. p. 979: *M. Antonius perdundae pecuniae genitus.*

Prima parte introitus prospere gessit. Heinsius optime legit: *prima parte introitus prospere rem gessit.* Quis enim est, qui non videat, *re* vel *rem* a praecedenti syllaba interceptum esse? Tamen Wopkensius Miscell. Observ. Nov. T. X, p. 302, vulgatum defendit binis Livii locis, XXV, 22: *quia consules ad id locorum prospere gererent*; et XL, 57: *sive caesi ab Romanis forent Bastarnae, — sive prospere gessissent.* Enimvero altero loco Gronovius, altero Drakenborchius, quorum iudicio plus tribuo, quam Wopkensii, veram lectionem, *pro-*

in conloquio, cui se temere crediderat, circa Artageram graviter a quodam, nomine Adduo, vulneratus, ex eo, ut corpus minus habile, ita animum minus utilem reip. habere coepit. Nec defuit conversatio hominum, vitia eius assentatione alentium. Etenim semper magnae fortunae comes adest adulatio. Per quae eo ductus erat, ut in ultimo ac remotissimo terrarum orbis angulo consenescere, quam Romam regredi mallet. Deinde reluctatus, invitusque revertens in Italiam, in urbe Lyciae (Limyra nominant) morbo obiit; quum ante annum

spere rem gererent, restituerunt. Sor-des istae sunt cadentis latinitatis, quibus non debent melioris aetatis scriptores inquinari.

Mox in colloquio. Est ex Editoris Basil. correctione, quam sequitur Mur-etus ad Tacit. Ann. I, 3. Edit. pr. *mox in colloquium.*

Circa Artageram etc. Muretus ad Tacit. Ann. I, 3, hunc locum lau-dans, *Artagera* scribit, ut Dio Cass. LV, p. 783: Ἀδδων γάρ τις, τὰ Ἀρ-τάγηρα κατέχων ἐκργάμετο παρὰ τὸ τι-χες τὸν Γάτον etc. Ex quo corrigendus Strabo XI, p. 801: Ἀρταγέρης δὲ ἀνίσταται μὲν Ἀδδων ὁ φρούραρχος. Le-ge: Ἀρτάγηρα δὲ ἀνίσταται μὲν Ἀδδων ὁ φρούραρχος. Vide Cellarium Orb. Antiq. tom. II, p. 331. Alius *Adduus ex Megistanis Armeniis* memoratur a Frontino II, 9, 5, si vera est con-jectura Ondendorpii.

Conversatio hominum. Ne quis Vel-leium voce *conversatio* nove usum di-dat, sciat, illam usurpari a Trogo XXXIX, 1, XLIV, 4. Nec est, quod Iustino potius, quam Trogo, hoc vo-cabulum tribuatur. Recte enim iudi-cat magnus latinitatis magister, Gronovius Observ. IV, 10, p. 154, Iustini vix ulla, ab Trogo aliena, in sermone exstigia apparere.

Deinde reluctatus. Exempl. vetu-stum sic habet, ut nescias, an *diu re-luctatus*, seu potius *de reditu luctatus*, legendum sit. Mihi tamen prior lectio non usquequaque displicet. BVRER. Rhenani lectionem servavi, quamvis Velleium scripsisse putem: *Diu dein-de reluctatus.*

In urbe Lyciae. Vide Lipsium ad h. l. et ad Tacit. Ann. I, 3, et Duke-run ad Flor. IV, 12, 43.

Limyram nominant. Exempl. vetus habet: *Lymira nominant* etc. BVRER. Recepi *Limyra*, cum veteris codicis, tum Strabonis auctoritatem secutus, XIV, p. 981: εἰς ἡ ἰσβολὴ τοῦ Λιμύρου καταμῶ, καὶ ἀνίσταται πρὸς τὰς στάδους εἴκοσι τὰ Λιμύρα ἐπὶ δὲ χνῶ. Alios tamen hoc nomen femipina forma extulisse, ostendit Wesselingius ad Hierocl. Synecd. p. 683.

Quum ante annum ferme L. Caesar. Sic Editor Basil. locum depravatum restituit. Cuius correctionem deinde Aldus Nepos ad h. l. et Petavius de D. T. XI, 3, pro sua venditarunt. Edit. pr. *quom ante annum ferme quin-quagesimum Caesar* etc. ubi librarii inscitia *L.* id est *Lucius*, ridicule pro nota numerali acceperit. Vide Norisium ad Cenotaph. Pis. Diss. II, 16, p. 349.

ferme L. Caesar, frater eius, Hispanias petens Massiliae decessisset.

103. Sed fortuna, quae subduxerat spem magni nominis, iam tum reipub. sua praesidia reddiderat. Quippe ante utriusque horum obitum, patre tuo P. Vinicio Cos., Tib. Nero, reversus Rhodo, incredibili laetitia patriam repleverat. Non est diu cunctatus Caesar Augustus. Neque enim quaerendus erat, quem legeret; sed legendus, qui eminebat. Itaque, quod post L. mortem, adhuc C. vivo, facere voluerat, atque, vehementer repugnante Nerone, erat inhibitus, post utriusque adolescentium obitum facere perseveravit, ut et tribunitiae potestatis consortionem Neroni constitueret, multum quidem eo cum domi, tum in senatu recusante, et eum Aelio Cato, Sentio Coss. v. Kalend. Iul., post urbem conditam annis DCCLIII, abhinc annis XXVII, adoptaret. Laetitiam illius diei, concursumque civitatis, et vota pene inserentium coelo manus, spemque conceptam perpetuae securitatis, aeternitatisque romani imperii, vix

Massilia decessisset. Exemplar vet. habet: *Massiliae decessisset.* BYRER.

Legeret. Exemplar vetustum habet, *legerat.* BYRER.

Atque vehementer etc. Ex vestigiis vetusti codicis apparebat pro *atque*, *etque* sive eo quod scriptum: nam vestigia literarum vix poterant videri prae vetustate. BYRER. Ex veteris codicis vestigiis lege: *quoque, vehementer repugnante Nerone, erat inhibitus. Quoque pro et quo.* Celsus de Medic. VIII, 11: *quoque in eo plus usus superest, eo minus id extenuatur.*

Annis D. CCLIIII. Exemplar vet. habet: *annis ACC. LIIII.* BYRER. Vide Oudendorpium ad Sueton. Ti-

ber. 15, qui Burmanni hac in re errorem castigat.

Pene inserentium coelo manus. *Manus coelo inserere* per hyperboleu dicit pro *manus ad coelum tollere*, vel *tendere*, roveni causa. Rarior est haec loquendi forma.

Spemque conceptam perpetuae securitatis. Ita Boeclerus Ind. v. *Spes* legit pro scriptura edit. pr. *spemque conceptae perpetuae securitatis.* II, 67: *utrumque conceptae spei mora.*

Securitatis aeternitatisque romani imperii. Loquitur ex formula. Saepe enim et *securitas*, et *aeternitas imperii romani* numis celebrantur. Vide Spanhemium de V. et P. N. tom. II, p. 346 et 384.

in illo iusto opere abunde persequi poterimus, *nedum* hic implere. Tentemus id unum dixisse, quam ille omnibus fuerit. Tum refulsit certa spes liberorum parentibus, viris matrimoniorum, dominis patrimonii, omnibus hominibus salutis, quietis, pacis, tranquil-

Nedum hic implere. Sic Editor Basil. Edit. pr. *nedum hinc implere.* De verbo *implere* videndus Schulting. ad Senec. Contr. I, p. 107.

Id unum dixisse, quam etc. Forsan sic legendum est: *id unum dixisse contenti, quam ille charus omnibus fuerit tum apparuit. Tum refulsit.* RHEXAN. Mihi sic legendum videtur: *id unum dixisse iuvat, quam ille omnibus fuerit charus, cum refulsit certa spes liberorum* etc. BYRER. Hic locus laborat et interpunctione, et verborum corruptela. Editionis primae scriptura haec est: *nedum hinc implere tentemus: id unum dixisse quam ille omnibus fuerit, tum refulsit* etc. Recte Heinsius distinxit hoc modo: *nedum hic implere. Tentemus id unum* etc. Placet mihi quoque Burmanni coniectura: *Contenti sinus id unum dixisse.* ARNOB. VII, p. 219: *Quas tamen nos partes inexplicatus transcurrimus atque intactas, solum illud posuisse contenti.* Sulpic. Sev. II, 28: *Huius vitia ut plenius exponerem, res admonebat, nisi non esset huius operis tam vasta ingredi: id tantum adnotasse contentus sum,* etc. Ipse etiam Velleius II, 49, *contentus* cum infinitivo iunxit: *Contentus titulum retinere provinciae; 112: nec hostes sustinuisse contenti.* In sequentibus verbis elegantem Lipsii coniecturam, *quam ille omnia omnibus fuerit*, probarem, si exemplis constaret, Latinos non tantum de personis, sed etiam de rebus ita locutos esse: qua de re Burmannus dubitasse videtur. Gracci, quanquam raro, et scusq

paulum diverso, ita loquuntur, Herodot. VII, p. 576: καὶ ἴσμεν ἅπαντά οἱ αἰ Συγγενεῖσι, ubi amicissimus Valekernarius laudat similem locum Thucydidis VIII, p. 565: Εὐθεία γὰρ αὐτοῖς, ἀπαρδιγμένους τῆς Αἰτίας, πάντα τῷ, ubi vide Dukerum. Equidem, Velleii loco saepe multumque considerato, legendum censeo: *quam in illo omnia omnibus fuerint; id est, quam in illo die omnium salus et fortunae positae fuerint.* Cicero ad Div. II, 6: *Neque vero cuiquam salutem ac fortunas suas tantae curae fuisse unquam puto, quantae mihi sit honos eius, in quo omnia mea posita esse decrevi;* ubi vide P. Victorinum, II, 8: *Tibi cum omnia mea commendatissima esse capio, tum nihil magis quam ne tempus nobis provinciae prorogetur. In eo mihi sunt omnia; XV, 14: Hoc a te ita contendendo, ut in eo fortunas meas positas putem. — Sic velim emitare, quasi in eo sint mihi omnia.* Seneca ad Polyb. 26: *Hoc incolumi, salvi tibi sunt tui: — in hoc tibi omnia sunt.* Pro quo Sallust. Ing. 114, dicit: *in eo spes atque opes sitae.* Cave tamen, hanc formulam, ut nonnullos fecisse video, confundas cum altera, *cum eo mihi sunt omnia*, apud Ciceronem ad Div. XIII, 1, qua summa amicitia et familiaritas significatur. Totus igitur locus sic de mea sententia scribendus: *nedum hic implere. Contenti sinus id unum dixisse, quam in illo omnia omnibus fuerint. Tum refulsit* etc. In a vicino m. ut centum prope locis in Velleio, elisum est,

litatis; adeo, ut nec plus sperari potuerit, nec spei responderi felicius.

104. Adoptatus eadem die etiam M. Agrippa, quem post mortem Agrippae Iulia enixa erat. Sed in Neronis adoptione illud adiectum his ipsis Caesaris verbis: *Hoc, inquit, reipub. causa facio*. Non diu vindicem custodemque imperii sui morata in urbe patria, protinus in Germaniam misit; ubi ante triennium sub M. Vinicio, avo tuo, clarissimo viro, immensum exarserat bellum. Erat et ab eo quibusdam in locis gestum, quibusdam sustentatum feliciter, eoque nomine decreta ei cum speciosissima inscriptione operum ornamenta triumphalia. Hoc tempus me, functum ante tribunatu castrorum, Ti. Caesaris militem fecit. Quippe protinus ab adoptione missus cum eo praefectus equitum in Germaniam, successor officii patris mei, coelestissimorum eius operum, per annos continuos VIII, praefectus aut legatus spectator, pro captu mediocritatis meae adiutor fui. Neque illi spectaculo, quo fructus sum, simile conditio mortalis recipere videtur mihi; cum per celeberrimam Italiae partem, tra-

Erat et ab eo. Bene Lipsius: *Erat id ab eo.*

Decreta ei cum speciosissima inscriptione etc. Res eius gestae inscriptae sunt arcui triumphali, in Alpibus posito, ut narrat Dio Cassius, de hac expeditione agens, LIII, p. 721. Vel-leius igitur arcum cum inscriptione comprehendit ornamentorum triumphalium nomine. Nimis festinanter hunc locum iussit Wassius ad Salust. Iug. 42.

Functum antea tribunatu castrorum. Vanissimae sunt Dodwelli, Burmanni, et aliorum de *tribunatu castrorum*, qui nullus unquam fuit, disputatio-

nes. Locus ita interpungendus: *Hoc tempus me, functum ante tribunatu, castrorum Ti. Caesaris militem fecit*, quod praeclare vidit Io. Massonus Novell. liter. T. XI, p. 363.

Spectator, pro captu. Edit. pr. mendose: *spectatus, pro captu*, pro quo Editor Basil. scripsit: *spectator*, et *pro captu*, etc. Sed copula et facile caremus.

Quo fructus sum. Exempl. vetustum habet: *quo fructus sum*. BVRER. Vtrumque rectum esse, ostendit Cuiacius Observat. X, 26. Sed vetus codex sequendus.

ctum omnem Galliae provinciarum, veterem imperatorem, et aule meritis ac viribus, quam nomine Caesarem, revisentes, sibi quisque, quam illi, gratularentur plenius. At vero militum conspectu eius elicitae gaudio lacrymae, alacritasque, et salutationis nova quaedam exultatio, et contingendi manum cupiditas, non continentium, prolinus quin adicerent, *Videmus te, imperator, salvum recepinus*: ac deinde, *ego tecum, imperator, in Armenia; ego in Rhaetia fui: ego a te in Vindelicis, ego in Pannonia, ego in Germania donatus sum*; neque verbis exprimi, et fortasse vix mereri fidem potest.

105. Intrata prolinus Germania, subacti Caninefates, Attuarii, Bructeri, recepti Cherusci gentes, et amnis, mox nostra clade nobilis, transitus Visurgis;

Meritis ac viribus. Perplacet mihi Lipsii emendatio: *meritis ac virtutibus*. Burmannus nihil mutari vult, quod vis etiam pro virtute dicitur. Audio. At ubi vires pro virtutibus ponuntur?

Non continentium. *Continentium* absolute dixit pro continentium se. Sic eiusdem significationis verbo *temperare* usus est Suetonius Caes. 22: *Quo gaudio elatus, non temperavit, quin paucos post dies frequenti curia iactaret.*

Prolinus quin adicerent. Secutus sum interpunctionem Acidalii. Edit. pr. non *continentium* prolinus, quin adicerent.

Ego tecum, imperator, in Armenia; etc. Comparandus locus similis Ciceronis pro Muren. 18: *gravis est illa (militum) oratio, me summum recreavit: me praeda donavit: hoc duce castra cepimus, signa contulimus: nunquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumsit ipse.*

Neque verbis exprimi etc. Haec verba in recentioribus editionibus possi-

me ad sequens caput trahuntur. Nos editionis primae fidem secuti sumus.

Caninefati, Attuari, Bructeri. Sic leges: *Caninefates, Cattuari, Bructeri*. RHENAN. De scriptura edit. pr. *Caninefati, Attuari, Bructeri*, multis disputant Interpretes ad h. l. Ego Rhemani correctionem recepi, nisi quod *Attuari* pro *Attuari* edi inssi. *Attuari* pro *Chattuariis* etiam accipit Henr. Canegieter. in Postumo cap. 14, p. 156.

Recepti Cherusci gentes. Sic est in edit. pr. Forte: *receptae Cheruscorum gentes*, ut II, 106: *Victae gentes*, pene nominibus invogitae. *Receptae* *Canthorum nationes*. Sed melius est *gentes* cum Lipsio delere. Quam vocem aliquis margini adscripserat, ut *Caninefates, Attuarii*, etc. gentium nomina esse significaret. *Receptae* in hanc formula pro simplici *captae* poni, docent Interpretes ad Liv. XXXIX, 23.

Et inamnis. Alias, *in amnis*, hoc est, inter amnes. Malim tamen

penetrata ulteriora; cum omnem partem asperrimi et periculosissimi belli Caesar vindicaret; in iis, quae minoris erant discriminis, Sentium Saturninum, qui tum legatus patris eius in Germania fuerat, praefecisset, virum multiplicem in virtutibus, navum, agilem, providum, militariumque officiorum patientem ac peritum pariter; sed eundem ubi negocia fecissent locum ocio, liberaliter lauteque eo abutentem; ita tamen, ut eum splendidum ac hilarem potius, quam luxuriosum aut desidem diceres. De cuius viri claro celebrique consulatu praediximus. Anni eius aestiva,

sic legere: *et annis mox nostra clade nobilis transitus Visurgis*. RIENAN. Exempl. vetustum habet: *et inaniminus*. Hinc legendum conicio: *et inamocenus* etc. BVRER. Edil. pr. foedissimo vitio: *et inaniminus, mox nostra clade nobilis transitus Visurgis*. Vossii coniectura, quam tantopere laudat Heinsius: *et utinam minus mox nostra clade nobilis, transitus Visurgis*: mihi quoque blanditur, certe prae commento Cannegieteri de Brittenb. cap. 9. p. 100: *Attnarii, Bruteri recepti, Cheruscae gentis et Inguionerus, mox nostra clade nobilis. Transitus Visurgis*; quod, non intelligo, quomodo placere potuerit Oudeendorpio ad Caesar. de B. G. II, 16. Veruntamen omnium ut simplicissimam, ita verissimam Rhenani correctionem indico: *et annis, mox nostra clade nobilis, transitus Visurgis*. VILLEIN II, 101: *ut insula, quam omnis Euphrates ambiebat*. Comparandus etiam alter locus II, 8: *Cimbri, multis in nostris usque clatibus nobiles*. Savaro ad Sidon. Apoll. Carm. XXIII, 244, a Velleio *Visurgis scribi* dicit. Sed in edit. pr. est *Visurgis*.

Qui tum legatus patris eius etc. Scribendum: qui tum legatus patris eius

in Germania erat. Legatus h. l. est legatus Caesaris consularis, sive praeses Germaniae. Quod planum est e Dione Cass. LV, p. 802: Γαλις Ιατρίου τῷ τῆς Γερμανίας ἀρχερωγῆς etc.

Multiplicem in virtutibus. Raphelengius in, quod ex precedenti in natum est, bene expungit. Sil. Ital. V, 542: *haec tristes luxere Fregetellae Multiplicem proavis*. Adde Burm. ad h. l.

Ubi negocia fecissent locum ocio etc. Eodem fere modo descripsit Maeculem II, 88: *vir, ubi res vigiliis exigeret, tunc ex omnis, providens, atque agendi sciens; simul vero niquid ex negotio remitti possit, ocio ac molatibus penultima feminam fluens*. Vtriusque loci color ductus est ex Sallustio lug. 95: *Sulla ocio luxurioso; tamen ab negotiis nunquam voluptas remota*; et Fragu. p. 279: *M. Antonius perduntne pecuniae genitus, vacuusque curis, nisi instantibus*. Adde Nepotem, Alcibiadis mores similiter deformantem, cap. 1: *Cum tempus posceret, laboriosus, patiens, liberalis, splendidus — Idem, simul ac se remiserrat, luxuriosus, dissolutus etc.*

Ac hilarem. Scrib. *aut hilarem*. *Ac* nunquam ponitur ante vocalem.

usque in mensem Decembrem perducta, immanis emolumentum fecere victoriae. Pietas sua Caesarem, pene obstructis hieme Alpibus, in urbem traxit: at tutela imperii eum veris initio reduxit in Germaniam; in cuius mediis finibus, ad caput Lupiae fluminis, hiberna digrediens princeps locaverat.

106. Pro Dii boni, quanti voluminis opera insequenti aestate, sub duce Tiberio Caesare, gessimus! Perlustrata armis tota Germania est. Victae gentes, pene nominibus incognitae. Receptae Cauchorum nationes. Omnis eorum iuventus, infinita numero, immensa corporibus, situ locorum tutissima, traditis armis, una cum ducibus suis, septa fulgenti armatoque militum nostrorum agmine, ante imperatoris procubuit tribunal. Fracti Langobardi, gens etiam germana feritate ferocior. Denique, quod nunquam antea spe conceptum, nedum opere tentatum erat, ad quadringentesimum miliarium, a Rheno usque ad flumen Albani, qui Semnonum Hermundorumque fines praeterfluit,

In mensem Decembrem perducta. Bene Lipsius, *producta*. Vide ad II, 106.

Pene obstructis hieme Alpibus. Edit. pr. *pene exstructis hieme Alpibus*. Sed certa est Editoris Basil. correctio, quam in textu exhibemus. Apposite Mamertinus Paneg. Maximiani 9: *Vos prope soli Alpium vias, hibernis nivibus obstructas, divinis vestigiis aperuistis.*

In urbem traxit: at tutela imperii eum etc. Vim et concinnitatem huic loco reddidit felix Lipsii emendatio. Edit. pr. nulla aut inepta sententia: *in urbem traxit ad tutelam imperii: eum veris etc.*

Veris initio. Alias, *veris initio*. RUEN.
Ad caput Lupiae fluminis. Hanc le-

ctionem Lipsius praeclare substituit corruptae editionis pr. *ad caput Iuliae fluminis*.

Fracti Longobardi Exemplar vetustum habet: *Fracti Langobardi*. BYN.

Gens etiam germana feritate ferocior. Ad hanc formam Quinctilian. Decl. III, 13, de Cimbris dixit: *invitata corporum magnitudo, mores etiam Germanis feri.*

Nunquam ante spe conceptum etc. Hic locus a viris doctis adhiberi debuerat ad firmandam lectionem Livii XXXIII, 33: *Hoc spe concipere, audacis animi fuisse: ad effectum adducere, virtutis et fortunae ingentis.*

Sennonum. Edit. pr. *Senonum*. Sed Puteani correctionem *Sennonum* egregie confirmat Monim. Ancyr. ex

romanus cum signis perductus exercitus: et eodem, mira felicitate et cura ducis, temporum quoque observantia, classis, quae Oceani circumnavigerat sinus, ab inaudito atque incognito ante mari flumine Albi subvecta, plurimarum gentium victoria, cum abundantissima rerum omnium copia, exercitui Caesarique se iunxit.

107. Non tempero mihi, quin tantae rerum magnitudini hoc, qualecunque est, inseram. Cum citiorem ripam praedicti fluminis castris occupassemus,

editione Chishulli p. 175: *Classis Ro. ab ostio Rheni ad solis orientis regionem usque ad orbis extrema navigavit, quo neque terra neque mari quisquam Romanorum ante id tempus adiit. Cimbrique et Harudes et Semnones et eiusdem tractus alii Germanorum populi per legatos amicitiam inram et P. R. petierunt. De Semnonibus vide Interpretes ad Flor. IV, 12, 4.*

Perductus exercitus. Burmannus ad h. l. et ad Virgil. Ecl. III, 94, malit *productus*, ut II, 78: *producto eorum exercitu in Syriam*. Lipsius etiam II, 105, pro anni eius aestiva, usque in mensem Decembrem *perducta*, legit *producta*. Librariorum in his verbis permutandis levitas facit, vix ut eorum discrimen constitui possit. Illud tamen satis certum videtur, *produci exercitum dici*, qui in aciem ducitur, *perduci*, qui ad locum destinatum. Maneat ergo h. l. *perductus*, et II, 78, *producto in perducto* mutetur.

Plurimarum gentium victoria. Neque hic mihi convenit cum Burmanno. *Plurimarum gentium victoria* absolute dicitur, pro cum plurimas gentes vicisset. Ita Velleius II, 68: *Incepto parvi, similis fortuna Milonis fuit.* Sallust. Catil. 11: *L. Sulla, armis re-*

cepta republica, bonis initiis, malos eventus habuit. Locationem *victoriae gentium*, pro de gentibus, illustrat Dukerus ad Liv. Ep. 5. Tum illa classis non commentum vexit, sed milites armatos, qui Oceanum septentrionalem cognoscerent, eiusque accolae imperio romano subiungerent. Quod clarum est ex Monim. Ancyr. l. c. et Plinio H. N. II, 67: *Septentrionalis vero Oceanus, maiore ex parte navigatus est, auspiciis Divi Augusti, Germaniam classe circumvecta ad Cimbrorum promontorium: et inde invenso mari prospecto, aut fama cognito, ad Scythicam plagam, et humore nimio rigentia.* Ceterum Velleius male reprehenditur a Lipsio et aliis, quasi nimio Tiberii studio mare, quod iam Drusus navigarat, *inauditum atque incognitum* dicat. Primus quidem ducum romanorum Drusus Oceanum septentrionalem navigavit, teste Suetonio Claud. 1. At non ultra Chaucos penetrasse, Dio Cass. LIV, p. 762, narant; Tiberii autem classis usque ad mare glaciale pervenit, ut Chishullus l. c. bene docet. Ex quibus colligitur, Velleium nun adulatorie, sed vere et rei convenienter de hac expeditione locutum esse.

et ulterior armata hostium iuventute fulgeret, sub omnem motumque nostrarum navium protinus refugientium, unus e barbaris, aetate senior, corpore excellens, dignitate, quantum ostendebat cultus, emittens, cavatum, ut illis mos est, ex materia conscendit alveum, solusque id navigii genus temperans, ad medium processit fluminis; et petiit, liceret sibi, sine periculo, in eam, quam armis tenebamus, egredi ripam, ac videre Caesarem. Data petenti facultas. Tum adpulso litre, et diu tacitus contemplatus Caesarem, *Nostra quidem, inquit, furit iuventus, quae, cum vestrum numen absentium colat, praesentium potius arma metuit, quam sequitur fidem. Sed ego beneficio ac permissu tuo, Caesar, quos ante audiebam, hodie vidi deos: nec feliciorem ullum vitae meae aut optavi, aut sensi diem.* Impetratoque, ut manum contingeret, reversus in naviculam, sine fine respectans Caesarem, ripae suorum adpulsus est. Victor omnium gentium locorumque, quos adierat, Caesar, cum incolumi inviolatoque, et semel tantummodo, magna cum clade hostium, fraude eorum tentato exercitu, in hiberna legiones reduxit, eadem, qua priore anno, festinatione urbem petens.

Sub omnem motum nostrarum navium etc. Exemplar vetustum habet: *sub omnem metumque nostrarum navium.* Inter omnem motumque quiddam deesse videtur. BYÆR. Rhenanus que omisit. Forte in omnem aliud substitutum latet.

Quam armis tenebamus. Exemplar vetustum habet: *quam armis tenebamus.* BYÆR.

Data a Caesare petenti facultas. Exempl. vetustum habet: *dato petenti facultas.* Hoc a Caesare in vetusto co-

dicere hoc loco non reperitur, unde huc immigravit. BYÆR.

Et diu tacitus. Talle copulam cum Vascosano et Hicinsio.

Impetratoque, ut manum contingeret etc. Exemplar vetustum habet: *impetratoque, ut manum etc.* BYÆR.

Victor omnium gentium locorumque etc. II, 40: *Tum victor omnium, quos adierat, gentium Pompeius.* Hinc sumit Velleii imitator, Sulpic Sever. II, 26: *Pompeius tum Mithridatico bello coniecto, pacatque Armeniam et*

108. Nihil erat iam in Germania; quod vinci posset, praeter gentem Marcomannorum; quae, Maroboduus duce, excita sedibus suis, atque in interiora refugiens, incinctos Hercyniae sylvae campos incolebat. Nulla festinatio huius viri mentionem transgredi debet. Maroboduus genere nobilis, corpore praevalens, animo ferox, natione magis quam ratione barbarus, non tumultuarium, neque fortuitum, neque immobilem, et ex voluntate parentium constantem, inter suos occupavit principatum; sed certum imperium, vimque regiam complexus animo, statuit, advocata procul a Romanis gente sua, eo progredi, ubi, cum propter potentiora arma refugisset, sua faceret potentissima. Occupatis igitur, quos praediximus, locis, finitimos omneis aut bello domuit, aut conditionibus iuris sui fecit.

109. Corpus suum custodia, tum imperium perpe-

Ponto, victor omnium gentium, quas adierat.

Marcomannorum. Edit. pr. *Marcomannorum*, ut saepe Græci. Mox tamen per duplex n scribitur.

Maroboduus. De illo luculentus locus est Strabonis VII, p. 445, quem emendat Lipsius ad Tacit. Ann. II, 44.

In interiora refugiens. Sic Editor Basil. et Lipsius correxerunt. Edit. pr. *in inferiora refugiens*.

Incinctos Hercyniae sylvae campos. Scribendum: *incinctos Hercynia sylva campos*; quod Heinsius quoque placet.

Ex voluntate parentum. Exempl. vetus habet: *ex voluntate parentum* etc. BVRER.

Et ex voluntate parentum constantem etc. Forte legendum: *et ex voluntate parentum constitutum — principatum.* Parentes Velleius imitatione Sallustii Iug. 102, dicit, quos obediētes Sallust. Iug. 31; Livius II, 59,

et Ammian. Marcell. XV, 13; nunc Barbari *subditos* vocant.

Quos praediximus. Exempl. vetustum habet: *quos praediximus*; et recte quidem. Nam quis hoc loco pro quibus positum videtur. BVRER.

Corpus suum custodia, tum imperium etc. Exempl. vetustum sic habet, ut potius legendum existimem: *Corpus suum custoditum, imperium perpetuis* etc. BVRER. Longum est, nec necessarium, aliorum in loco tam desperato aestus et errores referre aut rectellere. Lege de certissima emendatione nostra: *Corpus suum custodia munivit. Imperium, perpetuis exercitiis exercitu pene ad romanae disciplinae formam redacto, brevi in eminentem et nostrum quoque imperio timendum perduxit iustitiam.* Ex tum, transpositis literis, fecimus *munivit*, id est, circumdedit, sepsit. Cicero pro Sext. 44: *qui stipatus semper securis, septus armatis,*

luis exercitiis pene ad romanae disciplinae formam redactum, brevi in eminens et nostro quoque imperio finendum perduxit fastigium; gerebatque se ita adversus Romanos, ut neque bello nos lacesseret, et, si lacesseret, superesse sibi vim ac voluntatem resistendi (ostenderet). Legati, quos mittebat ad Caesares, interdum ut supplicem commendabant, interdum ut pro pari loquebantur. Gentibus hominibusque a nobis descendentibus erat apud eum perfugium; totumque ex male dissimulato agebat aemu-

munitus indicibus fuit. Caill. I, 3: locum custodis munitam. Maroboduus corpus suum armatis satellitibus munivit, more tyrannorum. Livius I, 49: Conscius deinde Turquinus, male quaerendi regni ab se ipso adversus se exemplum capere posse, armatis corpus circumsepsit; ubi vide Drakuborch. Mox vulgatum, imperium exercitiis redactum etc., explicet, qui potest. Exercitu quam facile interciderit, vel me tacente intelligitur. Statim Velleius: exercitumque adiduis adversus finitimos bellis exercendo.

Lacesseret etc. Puto leg. lacesseret: at si lacesseret, sup. declararet, vel simile quippiam hic deesse videtur. Nam hic tu exemplari lacunam amissae dictionis ostendimus. RHEX. Mihi sic leg. videtur; nec dubito, quin recte: ut neque bello si lacesseret, superesse sibi vim ac voluntatem resistendi etc. BYER. Editio pr. locum lacunosum sic exhibet: ut neque bello nos lacesseret superesse nobis vim ac voluntatem resistendi. Legati etc. Rectius, quam Barerius, lacunas explevit Rheuanus, nisi quod verbo declararet praeteram repositum a Barmanno ostenderet. Rhevani supplementa etiam receperunt Vascosanus et Editor Basil. quorum hic pro ut si dedit et si,

ille ac si. Edi iussimus et, si. Caesar de B. G. IV, 11: mittit, qui munirent, ne hostes proelio lacesseret: et, si ipsi lacesserent, sustinerent, quoad ipse cum exercitu propius accessisset.

Totumque ex male dissimulato agebat aemulum. Placet Heiusii correctio: totusque ex male dissimulato etc. Caesar de B. G. VI, 5: totus et mente et animo in bellum Trevirorum et Ambiorigis insistit. Livius XXV, 16: toti a patiendo expectandoque eventu in impetum atque iram versi; ubi vide Gronovium. Justin. XII, 13: totusque in laetitiam effusus. Dissimulato Burmannus, tanquam deponendis participium, capit pro, qui dissimulaverat. Contra Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 71: ex male dissimulato quasi adverbialiter dictum intelligit pro, non satis dissimulante. Qui sum in rem uti potuisset Seneca Praef. IV, N. Q. p. 741: Plancus artifex ante Vitellium maximus, niebat non esse occulte, nec ex dissimulato blandiendum. Mihi tamen neutra ratio probatur. Velleius enim haud dubie scripsit: totusque ex male dissimulante agebat aemulum; id est, qui ante non satis occulte dissimulaverat, nunc totus, nec amplius occulte, agebat aemulum. Male est non satis, ut apud Ovidium, a Burm.

lum; exercitumque, quem LXX milium peditum, quatuor equitum fecerat, adsiduis adversus finitimos bellis exercendo; maiori, quam quod habebat, operi praeparabat. Eratque etiam eo timendus, quod, cum Germaniam ad laevam et in fronte, Pannoniam ad dextram, a tergo sedium suarum haberet Noricos, tanquam in omnes semper venturus, ab omnibus timebatur. Nec securam incrementi sui patiebatur esse Italiam: quippe cum a summis Alpium iugis, quae finem Italiae terminant, initium eius finium haud multo plus cc milibus passuum abesset. Hunc virum et hanc regionem, proximo anno, diversis e partibus Tiberius Caesar adgredi statuit. Sentio Saturnino mandatum, ut per Catthos, excisis continentibus Hercyniae sylvis, legiones Boiohoemum (id regioni, quam incolebat Maroboduus, nomen est) (duceret,) ipse a Carnunto, qui locus Norici regni proximus ab hac parte erat, exercitum, qui in Illyrico merebat, ducere in Marcomannos orsus est.

laiditum, Ep. XVI, 7: *Sed male dissimulo*. Sueton. Tiber. 42: *cuncta simul vitia, male diu dissimulata, tandem profudit*. Contra Terentius Andr. I, 1, 105: *Bene dissimulatum amorem et celatum indicat*.

Quem LXX milium peditum. Ex vestigiis vet. cod. apparet, LXX fuisse, crasso X posteriore. BERN.

Maiori, quam quod habebat, operi praeparabat. Probo Graevii Syll. Epist. T. IV, p. 415, et Burmanni emendationem, *quam quod agebat*, quamvis hic eam deseruerit Misc. Obs. VIII, pag. 402. Hanc lectionem confirmat Velleius II, 94: *ut per id, quod agebat, quantum evanescere esset, eluceret*; inprimisque Livius, a viris doctis laudatus, XXI, 2: *ut appareret, maius cum, quam quod gereret, agitare in*

animo bellum. Qui locus, nescio, an Velleii, haec scribentis, animo obversatum sit.

Initium eius finium. *Eius*, scilicet Marobodui. RHEMAN. Exempl. velus habet: *initium cuius finium* etc. Bva.

Boiohoemum. *Boiohemum*, *Bocheim*, hoc est, Boiorum patria. Nunc ab Illyriis (quos Slavos appellant) habitatur. RHEMAN.

Nomen est. Aliorum Editorum exemplo, verbum *duceret*, quod hinc elapsum revocavit Lipsius, adieci. Plura quidem perisse putat Dodwelius. Annual. Vellei. §. 3. Sed frustra. Ipse enim, in quo arguitur, est Tiberius, qui ex urbe, ubi hiemem egerat, in Illyricum profectus est, ut ab illa parte Marcomannos aggrediretur.

VEL. PATERC. *Hist.*

G g

110. Rumpit, interdum moratur proposita hominum fortuna. Praeparaverat iam hiberna Caesar ad Danubium, admotoque exercitu non plus quam quinque dierum iter a primis hostium, Saturninum admoveri placuerat. pene aequali divisae intervallo ab hoste, intra paucos dies in praedicto loco cum Caesare iuncturae erant; cum universa Pannonia insolens longae pacis bonis, et adulta viribus Delmatia, omnibusque tractus eius gentibus in societatem adductis,

Rumpit, interdum moratur etc. Iam Acidalius recte monuerat, interdum semel positum, his intelligendum esse. Heinsius tamen, ne parum ingeniosus videretur, corrigere tentavit: *Rumpit interdum, interdum moratur etc.* Perperam. Sueton. Aug. 75: *Festos et sollemnes dies profusissime, nonnunquam ioculariter tantum, celebrabat.* Tacit. Hist. III, 83: *utque in ludicro certamine, hos, rursus illos clamore et plausu fovebat; ubi librarii, deesse aliquid existimantes, scripserunt, modo hos, rursus illos.* Sed satis exemplum est apud Gronovium ad Liv. III, 37, et Oudendorp. ad Appulei. Met. IV, p. 267. Nec tamen male iudicat Davisius ad Cic. Disp. Tusc. IV, 12, fieri aliquando posse, ut, quod librarius omiserit, ab ipso scriptore, brevitatis studio, praetermissum putetur.

Admotoque exercitu non plus etc. Hunc locum foedissime mutilatam depravatamque ita restituendum censeo: *admotoque exercitu non plus quam quinque dierum iter a primis hostium, Saturninum eodem admovere copias iusserat; quae pene aequali divisae intervallo ab hoste, intra paucos dies se in praedicto loco cum Caesare iuncturae erant; cum universa Pannonia etc.* Primum amoto scripsimus cum Hei-

sio pro *admoto*. Mox eodapp etiam est similitudine sequentis *admo*, et se praecedentis *es* in *diis*. Denique de correctione, copias *iusserat*, quae, ipsa vis sententiae vix quinquam dubitare sinit. Quinquam, si quis literas rimari velit, etiam in *placuerat* vestigia quaedam syllabarum *pias* iusserat reperiet.

Cum universa Pannonia. Exempl. vetustum habet: *tum universa Pannonia etc.* BYRES.

Et adulta viribus Delmatia. Vrinus non corrigit, sed corrumpit Velleium coniectura sua: *et adulta viribus Delmatiae.* Lucet. III, 450: *Inde ubi robustis adolevit viribus artas.* Immo cum Velleio congruit Dio Cass. LV, p. 802. Belli Delmatici mentionem habet maritor apud Murator. Inscript. p. 40, 5: *Iano patri Aug. sacrum C. Iulius C. f. strator aed. donatus ab Ti. Caes. Aug. f. Augusto torque maiore bello Delmatico, ob honorem Ilviratus cum liberis suis posuit; ubi nihil causae est, quare Muratorius potius bellum Delmaticum prius, de quo Velleius II, 96, quam posterius, de quo hic agit, intelligat.*

Omnibusque tractus eius gentibus. Editor Basil. que delevit. Scribendum: *omnibus quoque tractus etc.*

Gentibus in societatem adductis.

constituto arma corripuit. Tum necessaria gloriosis praeposita: neque tutum visum, abdito in interiora exercitu, vacuum tam vicino hosti relinquere Italiam. Gentium nationumque, quae rebellaverant, omnis numerus amplius DCCC. milibus explebat. CC fere peditum colligebantur armis habilia, equitum VIII. Cuius immensae multitudinis, parentis acerrimis ac peritissimis ducibus, pars petere Italiam decreverat, iunctam sibi Nauporti ac Tergestis confinio; pars in Macedoniam se effuderat; pars suis sedibus praesidium esse destinaverat. Proxima duobus Batonibus ac Pin-

Heinsius bene coniicit: *gentibus in societatem adiunctis*. Livius XXXVII, 15: *Patara, caput gentis, in societatem adiungenda*. Nisi legere malis: *gentibus in societatem adiunctis*. Liv. II, 22: *curius occultum parant bellum, Hernici in societatem armorum adiunctis*. Sulpic. Sev. II, 15: *Morbis adversum Iudaeos in societatem belli adiunctis*. Velleius II, 32: *multis et praeclaris viris in id bellum adiunctis*. Adde quae notavimus ad II, 29.

Constituto arma corripuit. Ed. pr. *constitit, arma corripuit*; pro quo Editor Basil. rescripsit: *ex constituto arma corripuit*. Sed melius ex omisit Vossius. Terent. Phorm. V, 1, 29: *Composito factum est*; ubi Donatus laudat Virgil. Aen. II, 129: *Composito rumpit vocem*. Nepos Datam. 6: *per fugas mala fide, compositoque fecisse*. Vide Interpretes ad Liv. V, 11.

Abdito in interiora exercitu. Sic Vossian. et Editor Basil. pro *addito in etc.*, quod est in edit. pr.

Pars acerrimis. Exempl. vetustum habet: *parentis acerrimis etc.* sicque leg. opinor. BYER. Edit. pr. *pars acerrimis etc.*

Properare in Italiam decreverat.

Exempl. vetustum habet: *pars petere Italiam decreverat*. BYER. Edit. pr. *properare in Italiam decreverat*.

Pars in Macedoniam se effuderat. Recepinus facilem ac veram Vrsini emendationem, quam ipse Velleius confirmat I, 4: *magua vis graecae inventutis, abundantia virum, sedes quatuordecim, in Asiam se effudit*. II, 115: *quae obvium se effuderat ex ercitu*. Editio pr. *pars in Macedoniam effugerat*; ex quo Editor Basil. minus feliciter fecit: *pars in Macedoniam eruperat*.

Proxima duobus Batonibus ac Pineti etc. Legendum puto: *Proxima duobus Batoni ac Pineti ducibus auctoritas erat*. Nam paulo post Velleius Batonis ac Pinetis rursus meminit. Et Suetonius Botionem Pamponiorem ducem a Tiberio Caesare scribit ingentibus donatum praemiis. RHEMAN. Pro *proxima*, aut *prima* legendum cum Lipsio, vel *maxima* cum Heinsio. Vtrumque vocem saepe cum *proxima* confundi, notissimum est. Pro *Batonibus* Rheman. pessime scribit *Batoni*. Duo enim Batones erant, alter Desitatum in Dalmatia, alter Brencorum in Pannonia dux, quos ipsi veteres interdum confundunt. Vide Pujesum

neti ducibus auctoritas erat. In omnibus autem Pannoniis non disciplinae tantummodo, sed linguae quoque notitia romanae, plerisque etiam literarum usus, et familiaris animorum erat exercitatio. Itaque, hercules, nulla unquam natio tam mature consilio belli bellum iunxit, ac decreta patravit. Oppressi cives romani, trucidati negociatores, magnus vexillariorum numerus ad internecionem, ea in regione, quae plurimum ab imperatore aberat, caesus. Occupata armis Macedonia; omnia et in omnibus locis igni ferroque vastata. Quin tantus etiam huius belli metus fuit, ut stabilem illum et firmatum tantorum bellorum experientia, Caesaris Augusti animum quateret atque terreret.

¶ 11. Habiti itaque delectus, revocati undique et omnes veterani; viri, foeminaeque ex censu libertinum coactae dare militem. Audita in senatu vox principis, *decimo die, ni caveretur, posse hostem in urbis Romae venire conspectum*. Senatorum equitum-

ad h. l. et Ios. Scaligerum ad Euseb. Chron. n. MMXXIII, p. 179.

In omnibus. Malim in delere cum Heinsio.

Animorum erat exercitatio. *Animorum exercitationem* cultum ingenii dicit locutione Sallustiana Catil. 2: *pars ingenium, alii corpus exercebant*; quod etiam expressit Vellei. I, 13, p. 29: *aut corpus periculis, aut animum disciplinis exercuit*. Proprietatem verbi *exercere* melius explicuit Gronovius Obs. II, 3; p. 234, quam Bürmann. ad h. l.

Quin tantus etiam. Sic recte edidit Vascosanus. Ed. pr. *quia tantus etiam*.

Et fortunatum tantorum bellorum experientia. Exempl. vetustum habet;

et formatum tantorum bellorum etc. Forte *firmatum* legendum est. BYRER. Edit. pr. *et fortunatum tantorum etc.* Recte Burer. *firmatum*. Cicero de Finib. III, 8: *quemquam stabili et firmo et magno animo, quem fortem virum dicimus, effici posse*.

Revocati undique et omnes veterani. Edit. pr. *revocatus*, quod Editor Basil. correxit. Quem tamen non imiter in copula et tollenda. Vide ad II, 83, p. 192. Pro *revocati*, cave, cum Acidalio scribas *evocati*. Tacit. H. II, 82: *agere delectus, revocare veteranos*; ubi vide Cl. Ernestum.

Viri foeminaeque ex censu etc. Vide Sueton. Aug. 25, et ibi Casaubonum.

Militum. Alias, *militem*. RHENAN.

que romanorum exactae ad id bellum operae. pollicitati. Omnia haec frustra praeparassemus, nisi, qui illa regeret, fuisset. Itaque ut praesidium militum, resp. ab Augusto ducem in bellum poposcit Tiberium. Habuit in hoc quoque bello mediocritas nostra speciosi ministri locum. Finita equestri militia, designatus quaestor, nec dum senator aequatus senatoribus, etiam designatis tribunis plebei, partem exercitus ab urbe, traditi ab Augusto, perduxit ad filium eius. In quaestura deinde, remissa sorte provinciae, legatus eiusdem ad eundem missus, quas nos primo anno acies hostium vidimus? quantis prudentia ducis op-

Exactae ad id bellum operae, pollicitati. Pro pollicitati Editor Basil. perperam scripsit pollicitae. R. pone: exactae ad id bellum operae ex pollicitatione. Vltimas syllabas one a sequenti onnia haustas esse, manifestus est, quam ut moneri debeat. Ex pollicitatione formula frequens, praesertim ap. Iurisconsultos, de promissione, quam quis reipublicae fecit. Lapis apud Gruter. p. 422, 3: C. Iulio Augusti C. Heleno ex decreto decur. municipii Aletinat. et pollicitatione servit. et municipium et incolae. ob merita eius, Paulus L. 46, §. 1, D. de administr. et peric. tut.: Sempronii, qui ex pollicitatione debitor patriae suae extiterat, bona reipublica iussu praesidis possedit. Qua lege etiam refellitur Burmannus, negans, exactioni locum esse, ubi quis operam pollicitus sit. Plura exempla sunt apud Brissonium de V. S. in Pollicitatio. Nec minus ex formula dicitur operam pollicitari, ut apud Sallust. Catil. 40; ubi vide Cortium.

Itaque ut praesidium militum etc. Mirifice nobis accidit Lipsii emendatio, qua tantum transponuntur, non mutantur, litterae: Itaque ut praesidium

ultimum reipublica ab Augusto ducem in bellum poposcit Tiberium. Praesidium ultimum est summum, ultra quod nullum aliud reperitur. Iuvenalis Sat. XII, 55: discriminis ultima quando Praesidia offerimus. Ita Livius IV, 28: necessitate, quae ultimum ac maximum telum est, superiores estis. IX, 31: ultimam spem furto insidiarum tentantem. XXIII, 14: ad ultimum prope desperatae reipublicae auxilium, cum honesta utilibus cedunt, descendit. Curt. VIII, 14, 6: illud ultimum auxilium suorum rati.

Habuit in hoc quoque bello. Bello ex glossa natum iudico, cum Burmanno.

Etiam designatis tribunis, plebei. Sic puto leg.: etiam designatus tribunus plebi. Et mox perduxit. Nam da se ipso loquitur. RHENAN. Editor Basil. pro etiam scribit et iam.

Perduxit. Edit. pr. perduxit.

Acies hostium vidimus? Elegans Heinssii coniectura: acies hostium iudimus? Vidimus et iudimus in MSS. saepe confunduntur, ut apud Senecam Medea 135, et Epist. 13, p. 43.

Quantis prudentia ducis opportunis

portunitatibus, furenteis eorum vires universas evasimus partibus? quanto cum temperamento simul utilitatis res auctoritate imperatoris agi vidimus? qua prudentia hiberna disposita sunt? quanto opere inclusus custodiis exercitus nostri, ne qua posset erumpere, inopsque copiarum, et intra se furens, viribus hostis elanguesceret?

112. Felix eventu, forte conatu, prima aestate belli, Messalini opus mandandum est memoriae. Qui vir

tatibus. Vidit Heinssii sagacitas, verbum uti excidisse: quantie prudentia ducis uti opportunitatibus; nisi malis verba hoc ordine collocare: quantie prudentia ducis opportunitatibus uti; ut syllaba ne in opportunitatibus verbum uti absorbuisset.

Fiuvienteis in eum vires universas. Exempl. vetustum habet: furenteis eorum vires universas etc. BYRER. Edil. pr. furenteis in eum vires universas. Legendum: florenteis eorum vires universas exhaustimus partibus? Elegante et florentes vires, ut Livius I, 2: ad florentes Etruscorum opes confugiunt. Iustin. V, 1: florentes Atheniensium opes ruisset. Sed ipse Velleius hanc lectionem confirmat II, 110: et adulta viribus Delmatia; item Dio Cass. LV, p. 802: ὡς εἰ ἀδελφεῖς τῶν Ἰλλυρίων ἐπὶ τὴν ἑσπέρην ἰδόντες. Exhaustimus certe Gruteri conjecturae debetur. Valer. Max. III, 4, 4: Cum apud Cannas culpa sua vires populi romani exhausisset. III, 7, 10: Cannensi clade exhaustis romani imperii viribus. Vossius vulgatum minus considerate defendit ex Suetonii Tiber. 20, ubi Tiberius Batoni gratias refert, quod se cum exercitu iniquitate loci circumclusum, passus esset evadere. Atqui Tiberium decebat hoc periculum commemorare, non Tiberii auctoritatem, Velleium, saltem non eo

loco, ubi plenis vellis in eius laudes vehitur.

Partibus. Puto leg. artibus. RHEXAN. Rhenani conjecturam male secutus Vascosanus edidit: vires universas evasimus? quantis artibus, quanto cum temperamento, etc.

Quanto cum temperamento simul etc. Coniecit ad Rutil. Lup. I, 13, p. 46: Quanto cum temperamento simul civilitatis et auctoritatis imperatoris res agi vidimus? Sed aliud remedium expectandum.

Qua prudentia hiberna etc. Recte Burmannus, qua providentia, ne idem vocabulum tantillo intervallo repetatur. Vide Davisium ad Cic. Acad. I, 8.

Quanto opere inclusus custodiis etc. Nondum me poenitet conjecturae, quam ad Rutil. Lup. I, 13, p. 46, proposui: quanto opere inclusus custodiis exercitus nostri hostis, ne qua posset erumpere, inopsque copiarum, et intra se furens, viribus hostis, elanguesceret? Hostis interceptum est a vicino nostri. Viribus hostis pro exhaustis, ut saepe. Porro intra se non debebat sollicitari ab Heinssio et Burmanno. Florus III, 21, 1: Hoc decebat unum populi romani malis, iam ut ipse intra se patriciale bellum domi stringeret; ubi vide Dukerum.

Vir animo etiam, quam gente, no-

animo etiam, quam gente nobilior, dignissimus, qui et patrem Corvinum habuisset, et cognomen suum Cottae fratri relinqueret, praepositus Illyrico, subita rebellione, cum semiplena legione vicesima circumdatus hostili exercitu, amplius xx hostium fudit fugavitque; et ob id ornamentis triumphalibus honoratus est. Ita placebat barbaris numerus suus, ita fiducia virium, ut, ubicunque Caesar esset, nihil in se reponerent. Pars exercitus eorum proposita ipsi duci, et ad arbitrium utilitatemque nostram macerata, perductaque ad exitiabilem famem, neque instantem sustinere, neque ut facientibus copiam pugnandi, di-

nobilior. Ita Livius IV, 28: *nobilior vir factis, quam genere.* Velleius II, 13: *meliore in omnia ingenio animoque, quam fortuna, usus.* Hunc formam imitatus est Sulpic. Sev. II, 16: *Iudith insignis specie, sed moribus, quam cultu, illustrior.*

Dignissimus, qui. Bene Heinsius, *dignissimusque, qui.*

Cognomen suum Cottae fratri relinqueret. M. Valerii Messalini frater dictus est Valerius Maximus Colla, cognomen Cottae trahens a matre Aurelia ex Cottarum familia, post fratris mortem, Valerius Maximus Colla Messalinus. De eo diligentius aliis disputat Io. Massonus Vita Ovid. p. 107.

Ornamentis triumphalibus honoratus est. Huius honoris meminit etiam Ovidius epistola ad Messalinum, quae est secunda lib. II, ex P. vs. 91: *Hanc colit atque ducent, per quem decreta merenti Venit honoratis laurea digna comis.* Sic enim locum vexatum optime emendat Laur. Santenius, cuius ingenio poetæ latini aliquando multum debebunt.

Ita placebat barbaris numerus suus, etc. Exquisitum loquendi genus,

quod, vereor, ut satis ceperit Barmanius. Neque enim sarcasmus in his verbis est, sed haec simplicissima sententia: Etsi barbari sibi satis magnum exercitum, satis virium collegisse videbantur, tamen, ubicunque Caesar esset, etc. Sallust. Catil. 2: *maiusque satis placebant.* Iug. 64: *debere illi res suas satis placere.* Seneca N. Q. I, 5: *Sunt, quae cum videris, placere tibi vires tuae possint: in tantum lacerti crescunt.* Lucan. II, 605: *ni cum cervice repleta Excussi placere tori.* Plinius H. N. VIII, 33: *ubi placuit robur, in aperta procedunt.* Tacit. H. IV, 23: *Inde non loco, neque munimentis labor additus: vis et arma satis placebant;* de Morib. Germ. 11: *Et turba placuit, consistunt armati;* ubi formulam pulchre illustrat Gronovius.

Proposita ipsi duci. Lipsius bene correxit: *opposita ipsi duci;* quam lectionem postulat, quod sequitur, *pars, quae obvium se effuderat.*

Instantem sustinere. Instantes scribendum esse cum Acidalio et Lipsio, clarum est.

Neque ut facientibus copiam pugnandi.

rigentibusque aciem ausa congregari, occupato monte Claudio, munitione se defendit. At ea pars, quae obviam se effuderat exercitui, quem A. Caecina et Silvanus Plautius consulares ex transmarinis adducebant provinciis, circumfusa quinque legionibus nostris, auxiliariis et equitatu regio (quippe magnam Thracum manum iunctus praedictis ducibus Rhoemetalcēs

di. Editor Basil. ut abiecit, velut natum ex praecedentis vocis ultima syllaba. Scribendum: neque cum facientibus etc.

Etiam. Alias, aciem. RHEMAN. Exempl. vetus habet: dirigentibusque aciem. Lectio igitur marginalis reponatur in ordinem suum. BYER.

Occupato monte Claudio. Recte Fabricius ad Dion. Cass. LV, p. 803, errorem eorum, qui montem Claudium a Dione Almam dici statuunt, castigat; sed ipse errat, Claudium montem non ab hostibus, sed a Romanis occupatum dicent.

Antea. Alias, At ea. RHEMAN. Exemplar vetustum habet: At ea pars etc. Redigatur ergo lectio marginalis in contextum. BYER.

Silvanus Plautius. Hic tamen, quasi ana, non militum, virtute vicisset, triumphalibus ornamentis honoratus est. Lapis apud Gruterum p. 452, 6, et Fabrett. p. 171: M. Plautius M. f. A. n. Silvanus Cos. VIIvir epulon. Huic senatus triumphalia ornamenta decrevit ob res in Illyrico bene gestas.

Equitatu regio, quippe magna etc. Puto leg. equitatu r. q. magnam T. manum iunctus praed. d. Romanis. RHEMAN. Et hic locus usque adeo depravatus (meo iudicio) sic restituendus erit, suffragante ad hoc nonnihil codice vetusto, in quo pro iunctum, iunctum scriptum legitur. Deinde quia Velleius cum praedictis ducibus inquit,

non Rhomum et Alcem intelligi vult, de quibus etiam ab hinc si volueris ad caput usque recurras, nil scriptum reperies. Sed quos hic praedictos duces appellat, Caecina et Silvanus fugere, nunc quid mihi legendum videatur, audi: et equitatu regio, quippe magna Thracum manu iunctus praedictis ducibus romanis (Caecinae videlicet et Silviano) Moetalces Thraciae rex, in adiutorium eius belli etc. BYER. Editionis primae scriptura haec est: et equitatu regio, quippe magna Thracum manu iunctus praedictis ducibus Rhomo et Alces Thraciae rex in adiutorium eius belli etc. Rhenanus inde scribit: circumfusa — equitatu, pro equitatu; quam constructionem vindicavimus ad II, 46. At mox bene, quippe magnam Thracum manum iunctus etc.

Rhomo et Alces. Lego, Rhoemetalcēs, cuius in prioribus libris saepe meminit Tacitus. RHEMANVS in addendis. Editor Basil. scripsit Rhometalcēs. In libris saepe scribitur ΡΟΥΜΕΤΑΛΚΕΣ, Rhometalcēs, ut apud Plutarch. Apophleg. p. 207 A. et Dion. Cass. LIV, p. 749: sed in numis et lapidibus saepe ΡΟΥΜΕΤΑΛΚΕΣ, quod iure praefert Gronovius Observ. IV, 15, p. 243. Historiam huius regis, post Tristatum, Spunhemium, et alios, ex numis illustravit Cary Hist. Reg. Thrac. p. 64. Cum notum esset Atheniensibus, quem amicitiae gradum apud Augu-

Thraciae rex in adiutorium eius belli secum trahebat) pene exitiabilem omnibus cladem influlit. Fusa regiorum equestris acies, fugatae alae, conversae cohortes sunt. Apud signa quoque legionum trepidatum. Sed romani virtus militis plus eo tempore vindicatum gloriae, quam ducibus reliquit: qui multum a more imperatoris sui discrepantes, ante in hostem

atum teneret, ei per adulationem Archontis epouymi honorem detulerunt. Mariner apud Sponium de Pop. Att. p. 196: *σις ἡθικωτέρας ἐν τοῖς βοηθίοις Περικλέους ἡγεμενός τινος*. Quod Ed. Corsinius Fast. Attic. T. I, p. 195, rectissime de hoc Roemetalce accipit, quanquam minus accurate scribens T. IV, p. 147, etiam de alio Roemetalce, Bospori rege, intelligi posse. Nam Philostratus de Vit. Sophist. I, 25, p. 535, quem testem laudat, non Roemetalcem, sed simpliciter Bospori regem, nullo addito nomine, commemorat: ut multo probabilius sit, quod Cary Hist. Reg. Bospor. p. 69, suspicatur, Eupatorem in Philostrato intelligendum esse. Eidei Roemetalce Thraciae, non alteri, Bospori regi, ut Corsino l. c. placet, Augustus contulit civitatem rom. cum nomine et praenomine suo. Quod Fabrettus Inscript. p. 439, hoc lapide demonstravit: *Julia Tyndaris, C. Iulii regis Roemetalces liberta, fecit sibi et suis etc.* Quem titulum, a Scip. Mallio Crit. Lapid. p. 257, temere in fraudis suspicionem vocatum, nuper non contemnendis rationibus vindicavit F. A. Zacharias Instit. Lapid. I, 3, p. 31.

Adiutorium. Hac voce iam usus est Cicero apud Columell. praef. l. XII, p. 309: *ut ex hac eadem societate mortalibus adiutoria senectutis, nec minus propinquacula, prepararentur.* Quod si

forte dicas, Columellam magis sensum, quam verbu Ciceronis retulisse, ecce aliam ex eadem aetate Asinii Pollionis auctoritatem apud Sueton. de Gramma. 10: *In eam rem adiutorium ei fecit maxime quidam Atteius;* ubi viri docti, qui sunt pro fecit legere valent, refelluntur inscriptione apud Reinesium cl. II, n. 82: *C. Manilius Firmus, quod potuit huic monumento adiutorum jacere, fecit animo libens.*

Fugata regiorum equestris acies. Exempl. vetustum habet: *Fuga regiorum etc.* BVAER. Ex *fuga*, quod vetus codex pro *fugata* habet, Vossius recte fecit *fusu*; idque recepi.

Sed romani virtus militis etc. Editor Basil. minus bene: *Sed romana virtus militis etc.* Verum vidit Puteanus: *Sed romani virtus militis plus eo tempore vindicavit gloriae etc.* *Vindicare* sine dativo personae non sinitur est apud Velleium, ut mox hoc ipso capite: *ex inasperato victoriam vindicaverunt.*

Qui multum a more imperatoris sui discrepantes. Edit. pr. *qui multum amore imperatoris sui crepantes.* Quod ulcus, frustra tentatum a viris primariis, feliciter sanavit tanto minor Io. Isaac Pontanus Anal. I, 1, cuius emendationem recepi. Vascosanus edidit: *qui multum amore imperatoris sui properantes;* unde forte conjecturam suavit Lipsius.

VEL. PATERC. Hist.

II h

inciderunt, quam per exploratores, ubi hostis esset, cognoscerent. Iam igitur in dubiis rebus semet ipsae legiones adhortatae, iugulatis ab hoste quibusdam tribunis militum, interempto praefecto castrorum, praefectisque cohortium, non incruentis centurionibus, quibus etiam primi ordines cecidere, invasere hostes, nec sustinuisse contenti, perrupta eorum acie, ex insperato victoriam vindicaverunt. Hoc fere tempore Agrippa, qui eodem die, quo Tiberius, adoptatus ab avo suo naturali erat, et iam ante biennium, qualis esset, apparere coeperat, mira pravitate animi atque ingenii in praecipitia conversus, patris atque eiusdem avi sui animum alienavit sibi; moxque crescentibus in dies vitiiis, dignum furore suo habuit exitum.

113. Accipe nunc, M. Vinici, tantum in bello ducem, quantum in pace vides principem. Iunctis exercitibus, quique sub Caesare fuerant, quique ad eum venerant, contractisque in una castra decem legionibus, LXX amplius cohortibus, XIII sed pluribus quam decem veteranorum milibus, ad hoc magno voluntariorum numero, frequentique equite regio, tanto denique exercitu, quantus nullo unquam loco post bella fuerat civilia; omnes

Qui etiam. Alias, quin etiam. RHEN. Exemplar vetustum habet: quibus etiam primi ordines cecidere. Oblitteretur lectio in margine. BYRER. Vossius praepositionem e intelligi vult, quam addere malim cum Boeclero: e quibus etiam primi ordines etc. Primi ordines sunt primi ordinis centuriones, ut praeter Interpretes ad h. l. docent Gronov. et Drakenborch. ad Liv. XXX, 4.

Etiam ante biennium. Editor Basil. et iam ante b. quod recepi.

Dignum furore suo habuit exitum. Velleii imitator, Sulpic. Sev. 1, 51:

ibique a filiis interfectus, dignum se exitum tulit; ubi Drusii correctionem exitum pro exitum hic locus confirmat.

In pace vides. Principes. Exemplar vetustum sic habet, et recte quidem, ut mihi videtur: Accipe nunc, M. Vinici, tantum in bello ducem, quantum in pace vides principem. Iunctis exercitibus etc. BYRER. Edit. pr. quantum in pace vides. Principes iunctis exercitibus, etc.

XIII sed pluribus. Nihil verius Lipsii correctione: XIII, alis, et pluribus etc.

eo ipso laeti erant, maximamque fiduciam victoriae in numero reponēbant. At imperator optimus eorum, quae agebat, iudex, et utilia speciosis praeferens, quodque semper eum facientem vidi in omnibus bellis, quae probanda essent, non quae utique probarentur sequens, paucis diebus exercitum, qui venerat, ad refovendas ex itinere eius vires, moratus; cum eum maiorem, quam ut temperari posset, neque habilem gubernaculo cerneret, dimittere statuit: prosecutusque longo et perquam laborioso itinere, cuius difficultas narrari vix potest, ut neque universos quisquam auderet adgredi, et partem digredientium, suorum quisque metu finium, universi tentare non possent, remisit eo unde venerant; et ipse asperrimae hiemis initio regressus Sisciam, legatos, inter quos ipsi fuimus, partitis praefecit hibernis.

114. O rem dictu non eminentem, sed solida veraque virtute atque utilitate maximam, experientia suavissimam, humanitate singularem! Per omne belli Germanici Pannonicique tempus, nemo e nobis, gradumve nostrum aut praecedentibus aut sequentibus, imbecillus fuit, cuius salus ac valetudo non ita sustentaretur

Neque habilem gubernaculo cernere. Frontin. II, 1, 14: *cum hostis haberet innumerabilem multitudinem, eoque ipso inhabilem.* Incertus Paneg. Constant. 5: *numquam maiores quidraginta nullum copias duxit, inhabile regendi ratus quicquid excederet.* *Habilis* est, qui facile regi potest. Sic *haberi* pro *geri*, tractari, apud Tacit. Ann. II, 14: ubi vide Ernestum.

Et pariem digredientium suorum etc. Editor Basil. huius loci integritatem duobus vocibus sagittiose truncavit: et *partem digredientium suorum*

metu universi tentare non possent. Clara sunt omnia, si cum Vascosano sic interpungas: *et partem digredientium, suorum quisque metu finium, universi tentare non possent.*

Sisciam. Exempl. vetus habet: *Sisciam.* EVREX. Edit. prima: *Sisciam.* *Seiscia* haec urbs dicitur in lapidibus apud Murator. pag. 849, 7, et 862, 72, ubi ille, nihil de hac urbe antiquam geographiam habere, dicit. At *Seiscia* non est diversa a *Siscia*, cuius frequens mentio apud geographos.

Caesaris cura, tanquam distractissimus ille tantorum onerum mole huic uni negotio vacaret animus. Erat desiderantibus paratum iunctum vehiculum; lectica eius publicata, cuius (usum) cum alii, tum ego sensi. Iam medici, iam apparatus cibi, iam in hoc solum importatum instrumentum balinei, nullius non succurrit valetudini. Domus tantum ac domestici deerant; ceterum nihil, quod ab illis aut praestari, aut desiderari posset. Adiciam illud, quod, quisquis illis temporibus interfuit, ut alia quae retuli, agnoscet protinus. Solus semper equo vectus est; solus cum iis, quos invifaverat, maiore parte aestivarum expeditionum, coenavit sedens; non sequentibus disciplinam, quatenus exemplo non nocebatur, ignovit; admonitio frequens inerat et castigatio, vindicta rarissima: agebatque medium plurima dissi-

Distraximus. Alias, *distractissimus.* RHEXAN.

Onerum mole. Malim cum Santenio nostro: *operum mole.* Sic belli moles cap. seq. *Onus et opus* alibi etiam apud Velleium confunduntur.

Huic uni vacaret animus. Exempl. vetustum habet: *huic uni gentio.* Puto legend.: *huic uni genti vacaret animus.* BYRER. Possis scribere: *huic uni penitus vacaret animus.* Cicero pro Arch. 1: *ne nos quidem huic uni studio penitus unquam dediti fuimus.* Sed melius est, quod Editor Basil. reposuit: *huic uni negotio vacaret animus.*

Cuius cum alii. Hic deesse puto *beneficium*, vel simile quippiam, nisi placet, ut *cuius* legatur, hoc modo: *lectica eius publicata cuius.* Sed prior lectio magis aridet. RHEXAN. Lipsius optime legit: *cuius usum cum alii.* Vocem *usum* a vicinis absorptam esse, luce clarius est.

Quisquis illis temporibus interfuit. Hinc locutionem sumisit Sulpic. Sever.

Dial. III, 3: *cui quidem tempore hic etiam Saturninus interfuit.* Quem locum indicavit Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 75.

Equo vectus est. Non vehiculo, aut lectica. Vide Lipsium ad Plin. Paen. 14.

Coenavit sedens. Hunc morem militarem explicat H. Valesius ad Ammian. Marcell. XXV, 4, p. 459.

Et castigatio, vindicta rarissima. Vascosanus male edidit: *et castigatio ac vindicta rarissima.* Intelligitur castigatio, quae verbis fit, non vitibus aut fustibus.

Amarissima. Alias, *rarissima.* RHEXAN. Eadem verba confunduntur apud Statium Praef. IV Silv.: *cum lugeret veris, quod amarissimum est, lacrimis se cum patrem;* ubi *rarissimum*, quod Barthius reposuit, minus bene sprexit Marklandus. Respicitur enim ad filios patrum mortem expectantes; de quibus alio loco diximus.

Agebatque medium plurima dissi-

mulantis, aliqua inhibentis. Hiems emolumentum patratu belli contulit. Sed insequenti aestate omnis Pannonia, reliquiis totius belli in Delmatia manentibus, pacem petiit. Ferocem illam tot milium iuventutem, paulo ante servitutem minatam Italiae, conferentem arma, quibus usa erat apud flumen nomine Bathinum, prosternentemque se universam genibus imperatoris, Batonemque et Pinetem, excelsissimos duces, captum alterum a se deditum, iustis voluminibus ordine narrabimus, ut spero. Autumno victor in hiberna reducitur exercitus, cuius omnibus copiis a Caesare M. Lepidus praefectus est, vir nomini ac fortunae eorum proximus: quem in quantum quisque aut cognoscere, aut intelligere potuit, in tantum miratur ac diligit, tantorumque nominum, quibus ortus est, ornamentum iudicat.

mulantis etc. Velleius vulgatiore ratione dicere potuisset: gerebatque se medium inter plurima dissimulante, et aliqua inhibentem. Sed exquisitior est constructio cum genitivo. Horatius II, Carmin. 19, 27: *sed idem Pacis eras mediusque belli*; ubi plura exempla collegit Torrentius.

Sed insequenti. Lipsius bene: *Et insequenti.* Ceterum Dodwellus Aenali. Vellei. §. 23, mihi non persuadet argutiis suis, ut omnia aeta a. 760, magna huius loci lacuna hausta esse credam.

Captum alterum a se deditum. Alterum deesse videtur. RHEMAN. Editor Basil. omisiss verbis *a se*, de Rhemani coniectura dedit: *captum alterum, alterum deditum*. Ac forte in corruptis *a se* nihil, nisi *alterum*, latet. In edit. pr. h. l. scribitur *Pinetem*, supra II, 110, *Pinnetem*, ut apud Dionem. Sic Livius XXII, 33, *Pinnetum* Illvriorum regem vocat, quem alij *Pinacum*. Pinnes a Batone Breuco

Romania proditus est. Quem Batonem cum alter Bato Desitantes de medio ausulisset, tandem semet ipse Romanis dedit. Cuius rei notitiam uni debemus Dioni Casa. LV, p. 806; LVI, p. 818. Pinnetem et Batonem supplices sibi videre visus est Albertus Rubenius in gemma Augustea, quam singulari dissertatione enarravit, p. 218.

Autumno. Edit. pr. *autumni*, quod Editor Basil. correxit.

Caesarem Lepidus praefectus est. Alias, *a Caesare.* RHEMAN. Lectionem Velleianam sic restituendam puto: *Caesare M. Lepidus praefectus est.* Byn. Pro *Caesarem*, quod in edit. pr. est, Editor Basil. scripsit *a Caesaribus*, ob sequens *eorum*. Sed vide Burmannum, hanc locum breve explicantem.

Nomini — proximus. Sic Acidalius correxit. Edit. pr. *nominis*.

Aut intelligere potuit. II, 116: *quos virum, ne qui intellexit quidem, alunde miratus est.* Vix verbi *intelligere*

115. Caesar ad alteram belli Delmatici molem animum atque arma contulit. In qua regione quali adiutore legatoque fratre meo, Magio Celere Velleiano usus sit, ipsius patrisque eius praedicatione testatum est, et amplissimorum honorum, quibus triumphans cum Caesar donavit, signat memoria. Initio aestatis Lepidus, educto hibernis exercitu, per gentis integras immunesque adhuc clade belli, et eo feroces ac truces, tendens ad Tiberium imperatorem, et cum difficultate locorum, et cum vi hostium luctatus, magna cum clade obsistentium, excisis agris, exustis aedificiis, caesis viris, laetus victoria, praedaeque onustus, pervenit ad Caesarem; et ob ea, quae si propriis gessisset auspiciis, triumphare

explicuimus ad Rutil. Lap. I, 4.

In qua regione quali adiutore etc. Insolentior haec locutio videtur Burmanno ad Claudian. in Eutrop. II, 247, quod regio ad Delmaticum bellum, pro bellum in Delmatia, refertur. At mihi nulla dubium est, quin Velleius scripserit: *In qua expeditione quali adiutore etc.*

Magio Celere ulliflano. Ego legendum puto: *Magio Celere Vliflano.* BYRER. Edit. pr. *Magio Celere ulliflano*; pro quo Editor Basil. scripsit: *Magio Celere Velleiano.* Nec quicquam emisse erat, cur de illa correctione dubitaret Dodwellus Annal. Vellei. §. 7.

Et amplissimorum honorum, etc. Cum Lipsio legerim: *et amplissimorum donorum, etc.*, non quo honor pro dono dici nesciam, sed quod *donis donare* in tali re sollemnis et perpetua formula est, ut in lapidibus apud Gruterum pag. 350, 1, Fabretum pag. 127, Muratorea pag. 799, 6. Eandem reddidit Sulpic. Sev. I, 12: *Ita eos oneratos frumento, multisque donatos, donum remisit*; ubi *donis*

aut *donatos* excidisse, clarum est.

Per gentis integras immunesque adhuc etc. Exempl. vetustum habet: *per gentis in integras immunesque adhuc etc.* Nisi quis mavelit legere: *in integras immunesque adhuc clade belli*; cum exempl. vetustum habeat, *in integritas.* BYRER. Edit. pr. *per gentis integras.* Recte Editor Basil. dedit: *per gentes integras etc.*

Quae si propriis gessisset auspiciis. Quamquam exempl. vetustum sic habeat, tamen non dubito, quin sic (si recte legas) legendum sit: *quasi propriis gessisset auspiciis.* BYRER. Burmannus male quae sunt pro ob quae. Vbi enim in illa constructione accusativus, quocum gessisset iungendum est? Alio modo hanc constituendi rationem expedire conatur Wopkens. Misc. Obs. VIII, p. 75, et Misc. Obs. Nov. T. X, p. 18. Sed exempla allata non satis huic loco conveniunt. Lego et interpango: *et ob quas, si propriis res gessisset auspiciis, triumphare debuisset.* Cum semel res a sequenti syllaba *ges* clisum esset, pronomini *ea* consecuta est interpolatio.

debuerat, ornamentis triumphalibus, consentiente cum indicio principum voluntate senatus (donatus) est. Illa aestas maximi belli consummavit effectus. Quippe Perustae et Desitiales Delmatae, situlocorum ac montium, ingeniorum ferocia, mira etiam pugnandi scientia, et praecipue angustiis saltuum pene inexpugnabiles, non iam ductu, sed manibus atque armis ipsius Caesaris tum deum pacati sunt, cum pene funditus eversi forent. Nihil in hoc tanto bello, nihil in Germania aut videre mains, aut mirari magis potui, quam quod imperatori nunquam adeo ulla opportuna visa est victoriae occasio, quam damno amissi pensaret militis. Semperque visum est gloriosum, quod esset latissimum; et ante conscientiae quam famae consultum; nec unquam consilia ducis iudicio exercitus, sed exercitus providentia ducis reclusus est.

116. Magna in bello Delmatico experimenta virtutis in multos ac difficileis locos praemissus Germanicus dedit; celebri etiam opera diligentique Vibius Postumus;

Senatus est. Donatus deest, aut simile. RHENAN.

Perusia aede vicinalis Dalmatae. Legendum reor: *perfidia vicinalis Dalmatae.* RHENAN. Monstruosam scripturam edit. pr. *Perusia aedes vicinalis* ita refinxit Editor Basil. *Daorvi et Desitiales Dalmatae.* Præclare *Desitiales*: sed pro *Perusia* feliciter *Vosatus Perustae*, vel propius ad corruptae lectionis vestigia, *Perrustae*, ut Heinsius scripsit. Vide Drak. aboech. ad Liv. XLV, 26. *Desitiales* alia forma *Daesitiales* sunt Straboni VII, p. 483: *Δασιήται* Dioni Cass. LV, p. 802: *Daesitiales* in lapide apud Sponium Misc. erud. ant. p. 179, et Zachariam Marmor. Salonit. p. 20. Apud Plinium H. N. III, 22, fluctuant libri inter *Daesitiales* et *Desitiales*.

Dalmatae. Exempl. vetus, *Delmatae.* BYER.

Vixit est gloriosum, quod esset tutissimum. Ex Hallustio Fragm. pag. 508: *Vixi nihil gloriosum, nisi tutum, et omnia retinendae dominationis honesta existimavi*; ubi Curtium, tutum active summentem, falli, Velleii iustitatio docet.

Nec unquam consilia ducis. Exempl. vetus habet: *ne cum quod consilia ducis etc.* BYER.

Dalmatico. Exempl. vet. habet, *Delmatico.* BYER.

Celebris etiam opera. Alias, *celebris etiam opera.* BYER. Forte scribendum: *virili etiam opera diligentique*; ut II, 120: *una virilique opera duarum legionum, quibus praerant, exercitus inanimatus tanta celeritate ser-*

vir consularis, praepositus Dalmatiae; ornamenta meruit triumphalia: quem honorem ante paucos annos Passienus et Cossus, viri quibusdam diversis virtutibus celebres, in Africa meruerant. Sed Cossus victoriae testimonium etiam in cognomen filii contulit, adolescentis in omnium virtutum exempla geniti. At Postumi operum M. Apronius particeps, illa quoque militia eos, quos mox consecutus est, honores excellenti virtute meruit. Utinam non maioribus experimentis testatum esset, quantum in omni re fortuna posset; sed in hoc quoque genere abunde agnosci vis eius potest. Nam et etiam vir antiquissimi moris, et priscam gravita-

vañt. Sed quoniam, ut ad II, 78, monuimus, *celeber* est inter voces Velleio familiares, vulgato acquiescamus.

Iulius Posthumus. Exempl. vetustum habet: *Iul. Postumus*. BYRER. Mendose edit. pr. *celebri etiam opera diligenti*, quibus *Iulius Posthumus*; pro quo Editor Basil. perperam scripsit: *celebris etiam opera diligenti* Q. *Iulius Posthumus*. Optime Pighius Annal. T. III, p. 538, emendat: *C. Vibius Postumus*; qua correctione recepta, si cetera cum Vossio leviter ita mutes, *celebri etiam opera diligenter Vibius Postumus*, nihil videtur ad loci integritatem desse.

Dalmatiae. Exempl. vet. habet: *Dclmatiae*. BYRER.

Passienus. De illo vide Lipsium ad Tacit. Ann. XII, 6, Exc. A.

At Postumi. Exempl. vetustum habet: *Ad Postumio* etc. BYRER.

Sed in hoc quoque genere. Rectissime Editor Basil. sic rescripsit pro editionis pr. scriptura: *sed in loco quoque genere*.

Nam et etiam vir antiquissimi moris etc. Editor. Basil. hoc non ferenda

audacia *Seianum* intrusit: *Nam et Seianus, vir antiquissimi moris*; cuius mentio quam aliena ab hoc loco sit, viri docti ostendant. Nec minus a vero abhorreat Lipsii et Heinsii coniecturae. Cuius igitur nomen hic restituendum? Lege: *Nam Aelius Lamia, vir antiquissimi moris* etc. Is Africanum obtinuit, et apud Tiberium tum graciosus fuit, ut magnopere mirandum esset, si Velleius, omnium, qui tum Tiberii gratia florebant, adulator, huius laudandi occasionem praetermisisset. Tacitus Ann. IV, 13: *Ac ni Aelius Lamia et L. Apronius, qui Africanum obtinuerant, Gracchum iasantem protexissent, claritudine infamis generis, et paternis adversis foret abstractus*. VI, 27: *Extremo anni mors Aelii Lamiae funere censorio celebrata, qui administrandae Syriae imagine tandem exsolutus, urbi praefuerat* (nempe post Pisouem, de quo Velleius II, 98). *Genus illi decorum; vivida senectus; et non permitta provincia dignationem addiderat*. Eudem ex Tacito repetit Dio Cass. LVIII, p. 891. Mortuus est Lamia A. V. 786, biennio post Velleium.

tem semper humanitate temperans, in Germania, Illyricoque, et mox in Africa, splendidissimis functus ministeriis, non merito, sed materia adipiscendi triumphalia defectus est. Et A. Licinius Nerva Silianus, P. Sili filius, quem virum, ne qui intellexit quidem, abunde miratus est, ne nihil non optimo civi, simplicissimo duci perisset, praefereus immatura, et fructu amplissimae principis amicitiae, et consummatione evectae in altissimum paternumque fastigium imaginis defectus est. Horum virorum mentioni si quis quaesisse

Priscam gravitatem semper humanitate temperans. Mirum, ni otiosum istud semper temere natum sit ex vicino temperans.

Functus ministeriis. Iusta, credo, ministeriis accipiens prominiis, edidit: *splendidissimis cinctus ministeriis.* Inepte.

Materia adipiscendi triumphalia etc. Livius XLV, 12: *alterius consulis obscura fama, quia materiam res gerendi non habuit.* Iucertus Epithalam, Maximian. 4: *tibi interum deest materia vincendi.* Vide Gronovium ad Senec. Cons. ad Helv. 6.

Ne nihil optimo civi — perisset. Exempl. vetustum habet: *ne nihil non optimo civi, simplicissimo duci, perisset etc.* BYALA. Intellige: ut omnia optimo civi perissent. Burmannus, hunc locum interpretans, aliud agebat. Edit. pr. *ne nihil optimo civi etc.*

Praefereus immatura. Nihil melius invenio correctione Editor. Basil. *praereptus immature.* Autel. Victor. de Vir. Ill. 5: *Ancus Marcius immature morte praereptus, non potuit praestare, quantum promiserat regem.* Aulon. Profess. 24: *omnia acerbo funere praereptus, Glabrio, destituit.* Vide eruditissimum Burmannum Secundum ad Authol. Lat. T. II, p. 203.

VEL. PATERC. Hist.

Evectae in altissimum paternumque fastigium imaginis. II, 27, p. 89: *hodieque tanta patris imagine non obscuratur eius memoria;* quibus locis una superest ratio vocis *imago* defendendae, si eam accipias non pronobilitate ex maioribus, sed pro splendore, decore, amplitudine, quae ex rebus domi bellique bene gestis nascitur. Certo sic suavenda videtur apud Livium III, 72: *Clarum hae fore imagine Scaptium;* *populum romanum quadruplatoris et interceptoris litis alicuius personam latitum.* Fulgorem eadem significatione Velleius alicubi dicit, II, 4: *Vita, quae nullius ad id temporis, praeterquam avito fulgore, vinceretur,* 99: *ne fulgor eius orientium juvenum obstaret initus.*

Defectus est. Non tali verborum iuopia Velleius laborabat, ut idem verbum tam brevi spatio repetcret. Vido quae diximus ad I, 9, p. 20. Recte igitur Burmannus legit, *deceptus est*, id est, frustratus, destitutus est fructu etc. Quam verbi vim viri docti certatim illustrant, in primis Priscus ad Appulei. Met. VIII, p. 166, et Burm. ad h. l.

Quorum virorum etc. Opinor legendum, *horum virorum*, cum exempl. vet. habeat *honorum*. BYALA. Edit. pr. *Quorum virorum etc.*

I i

me dicet locum, salentem arguet. Neque enim iustus sine mendacio candor apud bonos crimini est.

117. Tantum quod ultimam imposuerat Pannonico ac Dalmatico bello Caesar manum, cum, intra quinque consummati tanti operis dies, funestae ex Germania epistolae, caesi Vari, trucidatarumque legionum trium, totidemque alarum, et sex cohortium; velut in hoc salutem tantummodo indulgentem nobis fortuna, ne occupato duce, et causa persona moram exigit. Varus Quintilius, illustri magis, quam nobili ortus familia, vir ingenio mitis, moribus quietus, ut corpore et animo immobilior,

Crimini est. Tantum quod ultimam etc. Editio pr. prava distinctione: *crimini est, tantum quod. Ultimam imposuerat etc.* quam Editor Basil. mutavit.

Ex Germania literae, caesi Vari, etc. Totus hic locus variis lacunis misere fordatus est; cuius sensum facilius per historiae seriem reperiās, quam verba e fuga reprehendas.

Velut in hoc salutem tantummodo etc. Mutila editionis pr. scriptura haec est: *velut in hoc saltem tantummodo nobis indulgente fortuna, ne occupato duce, et causa persona moram exigit.* Primam pro saltem cum Schegkio scriptissimum salutem, mox occupato duce cum Editore Basil. Denique Lipsius videtur bene correxisse: *Sed causa et persona moram exigit.* Sensus haud dubie is est, quem Vossius ex Sueton. Tiber. 17, eruit.

Illustri magis, quam nobili ortus familia. Nobilis cum Gesnero Thes. L. L. v. *Illustris* refer ad vetustatem familiae. At iure miratur F. Vrsinus de Famil. Ro. p. 237, Quintilium familiam, cuius origo cum ipsius Romae primordiis coniungitur, a Velleio magis illustrem, quam nobilem, dici. Cui difficultati succurrimus verbis ita traiciendis: *Varus Quintilius nobili mā-*

gis, quam illustri ortus familia. Sane nullos Quintilios historia memorat rebus excellenter gestis illustres.

Moribus quietus. II, 119: *Vala Numerius, legatus Vari, caetera quietus ac probus.* Velleius imitatur Sallustium lug. 20: *is, quem petebat, quietus, imbellis, placido ingenio.* Quietus est modestus, qui non vult excellere supra alios, nullam sibi potentiam adsciscit; cui opponitur *inquietus*, vel *inquietus*; de quo diximus ad II, 68, p. 165. Plinius VII, Ep. 31: *Vir altoqui rectus, integer, quietus, ac paene ultra modum verecundus.* Hegesipp. I, 14: *illam verutum et callidum, et ideo suspectum vicinis, hunc mitem et quietum.* Sic quies dicitur pro modestia. Tacit. Ann. XIV, 47: *Vixit tamen post haec Regulus; quiete defensus.* Statius Silv. V, 1, 76: *Fidit quippe pii iuvenis navamque quietem, intactamque fidem.* Ita Marklandus pulchre rescripsit pro raramque quietem. Quam correctionem firmare potuisset simili oxymoro Taciti Hist. III, 50: *ad omnia, quae agenda forent, queta cum industria avertat.*

Vi corpore et animo immobilior. Aclidius bene legit: *ut corpore, ita animo immobilior.* II, 102, p. 222: *ut corpus minus habile, ita animum minus*

ocio magis castrorum, quam bellicae adsuetus militiae; pecuniae vero quam non contemptor, Syria, cui prae-fuerat, declaravit; quam pauper divitem ingressus, di-
ves pauperem reliquit. Is cum exercitui, qui erat in Germania, praeeset, concepit esse homines, qui nihil praeter vocem membraque haberent hominum; quique gladiis domari non poterant, posse iure mulceri. Quo proposito mediam ingressus Germaniam, velut inter vi-
ros pacis gaudentes dulcedine, iurisdictionibus, agen-
doque pro tribunali ordine, trahebat aestiva.

118. At illi, quod nisi expertus vix credat, in summa feritate versutissimi, natumque mendacio genus, simu-
lantes fictas litium series, et nunc provocantes alter al-
terum iniuria, nunc agentes gratias, quod ea romana iustitia finiret, feritasque sua novitate incognitae disci-

utilem reip. habere coepit. Burmanno, vocem imbellior vexanti, miror, non in mentem venisse: ut corpore, ita animo imbellior. Sallust. l. c. quietus, imbellis, placido ingenio. Liv. XXVI, 21: ut feroces et inquieti inter socios, ignavi et imbelles inter hostes essent. Sed nihil novum, melius est. Immobilis enim recte dicitur tam de corpore, quam de animo torpente. Seneca Pater Contr. I, p. 131: ego senectute immobilis, et victo simillimus. Plinius H. N. VII, 32: velocitas cogitativum, animique celeritas, et ingenii varietas multiformes notas imprimit, cum ceteris animantibus immobiles sint animi. Lactant. de ira 4: Quae igitur in deo potest esse ventitudo, si semper quietus, et immobilis torpet? Vide Pricaeum ad Appulei Met. VI, p. 123.

Quam pauper divitem ingressus. Pari venustate Cicero Verr. II, 4: non tam illis Siciliam, quam inanem of-fenderant, quam Ferrem ipsum, qui plenus decesserat, provinciam fuisse.

Qui nihil praeter vocem membraque etc. Livius XXIX, 17: In hoc legato vestro nec hominis quicquam est, praeter figuram et speciem; ubi vide Drakenborch.

Agendoque pro tribunali ordine. Suspecta mihi est vox ordine.

Vix credebatur. Lipsius pro credebatur scripsit creditus; quod recepi.

Procaces. Alius, provocantes. RHE-
NAN. Exempl. vetustum non habet pro-
caces, sed procat aēs. Hinc lectionem
marginalem ut veram, in ordinem re-
digendam puto. BRAGA.

Iniuria. Lipsius malebat iniuriis, quia mox sequitur eas. At illa lectio fluxit ab Editoris Basil. interpola-tione. Nam editio prima habet: quod ea romana iustitia finiret. Neutrum ea recte femininis subiungi, notius est, quam ut moveri debeat.

Feritasque sua novitate etc. Vix sero iutologium, novitate incognitae disci-
plinæ. Lege: feritasque sua novitate incognitae disciplinae mutaceret. Facile

plinae mitesceret, et solita armis decerni iure terminarentur, in summam socordiam perduxere Quintilium, usque eo, ut se praetorem urbanum in foro ius dicere, non in mediis Germaniae finibus exercitui praeesse crederet. Tum iuvenis, genere nobilis, manu fortis, sensu celer, ultra barbarum promptus ingenio, nomine Arminius, Sigimeri principis gentis eius filius, ardorem animi vultu oculisque praeferens, adsiduus militiae nostrae prioris comes, iure etiam civitatis romanae ius equestris consequens gradus, segnitia ducis in occasionem sceleris usus est; haud imprudenter speculatus, neminem celerius opprimi, quam qui nihil timeret; et frequentissimum initium esse calamitatis, securitatem. Primo igitur paucos, mox pluris in societatem consilii recipit; opprimi posse Romanos, et dicit, et persuadet; decretis facta iungit; tempus insidiarum constituit. Id Varo per virum eius gentis fidelem clarique nominis Sëgesten indicatur. Obstabant iam fata consiliis,

apparet, syllabam *sua* in *suavitate* interceptam esse a praecedenti *sua*.

Mitesceret. Exempl. vct. habet, *mitesceret.* BYRER.

Solita armis discerni. Pro *discerni* videli *decerni*, secutus iudicium Gronovii Observ. III, 13, p. 548.

Sensu celer. Ei opponitur *sensu habes* apud Plinium H. N. VII, 16. Neutrius loci meminerat Dorvillius apud Burn. Sec. Anthol. Lat. T. II, p. 77. locationem *sensu mirabilis*, velut semibacharam, damusana. Compendrandus locus similis II, 73: *adolescens impetu atremus, manu promptus; cogitatus celer.*

Romae ius. Alias, *Romanae ius* etc. BYRER. Editio pr. hunc locum ita scriptum exhibet: *iure etiam civitatis Rhomae ius equestris consequens gradus; ubi licenter more suo grassatus est*

Editor Basil. *comes, et iam civitatis romanae ius equestris consequens gradus.* Lenior est medicina Heinsii: *cum iure etiam civitatis romanae ius equestris consequens gradus.* Praepositionem *cum* praecedens *comes* intercepta.

Neminem celerius opprimi etc. Livius XXXVII, 4: *et eo ipso, quod nihil tale timerent, opprimi incautos posse.*

Mox pluris in societate consilii praecepit. Alias, *mox pluris in societatem consilii recepit.* RHEMAN. Edit. pr. *mox pluris in societate consilii praecepit.* Cum Rhenano in societatem, et cum Vasconiano et Editore Basil. *recepit* scripsimus, ut tempora convenirent.

Et dicit. Melius est, quod Heinsius reponit: *et docet.*

Indicatur: postulabat etiam fata consilii. Deponatur asteriscus, cum nihil deesse videntur sententiae Velleii.

omnemque animi eius aciem praestrinxerant. Quippe ita se res habet, ut plerumque (qui) fortunam mutaturus Deus consilia corrumpat, efficiatque, quod miserimum est, ut quod accidit, id etiam merito accidisse videatur, et casus in culpam transeat. Negat itaque se credere, spemque in se benevolentiae ex merito aestimare profitetur. Nec diutius, post primum indicem, secundo relictus locus.

119. Ordinem atrocissimae calamitatis, qua nulla, post Crassi in Parthis damnum, in externis gentibus gravior Romanis fuit, iustis voluminibus, ut alii, ita nos

dae. BYRER. Editor Basil. ita refinxit: *Sed praevalabant iam fata consilii.* Particulam adversativam *sed*, vel aliam excidisse, manifestum est. Pro *postulabat etiam* Lipsiusv erisime scripsit *obstant iam*; quod recepi. Statius Theb. VII, 423: *sed bellicus ardor Consilii obstat divum.*

Omnemque animi eius aciem praestrinxerant. Hoc dedi ex Edit. Basil. correctione. Edit. pr. *praestruxerant*, quod Vasconius mutavit in *praestrinxerant*. Sed in hac formula *praestringere* legitimum est, *perstringere* non item. De quo discrimine multi ad fastidium usque

Et plerumque qui fortunam etc. Vi-tiavit hunc locum Editor Basil. scribens: *ut plerumque qui fortunam mutaturus est, consilia corrumpat.* At sapavit Vasconius, qui ex praecedenti quae natum tollens. Cuius correctionem Lipsius et Vrsinus sibi adaciverunt. Sententiam ipsam illustravimus ad II, 57.

Etiam merito accidisse videatur. Exempl. vetustiora habet: *et etiam merito accidisse* etc. Ego legendum puto: *id etiam.* BYRER. Hoc, ut simplicissimum, recepi; nec quicquam amplius ad loci sanitatem requiro. Sallust. Ca-

til. 51: *Illis merito accidit, quicquid evenierit*

Et casus in culpam. Exempl. vetustum habet: *et casus in culpa transeat* etc. BYRER. Tacitus Ann. IV, 64: *qui mos vulgo, fortuita ad culpam trahentes.*

Spemque in se benevolentia. Fort. sic legendum: *spemque de Germanorum in se benevolentia.* RHEXAN. Alias siq legendum videtur: *Negat itaque se credere (ut subaudiatur fortunae) spemque in se benevolentia et merito aestimare profitetur.* Vel sic: *spemque in benevolentia ex merito aestimare profitetur.* BYRER. Editor Basil. locum hoc modo tentavit: *spemque se benevolentiae ex merito aestimare profitetur.* Recte scripsit *benevolentiae*. At in omnino servandum. Varus negabat, se credere Segesti, coniurationem indicanti, professus, se, prout de Arminio et Germanis bene meruisset, ita etiam de illorum in se benevolentia bene sperare. Haec sententia tam plana quomodo fallere Burmannum poterit, vix intelligo.

Qua nulla post Crassi. Exempl. vetustum aperte habet: *qua nulla post Crassi.* BYRER.

conabimur exponere. Nunc summa deflenda est. Exercitus omnium fortissimus, disciplina, manu, experientiaque bellorum inter romanos milites princeps, marcere ducis, perfidia hostis, iniquitate fortunae circumventus, (cum ne pugnandi quidem egredie, aut occasionis, in quantum voluerant, data esset immunis, castigatis etiam quibusdam gravi poena, quia romanis et armis et animis usi fuissent,) inclusus sylvis, paludibus, insidiis ab eo hoste ad internecionem trucidatus est, quem ita semper more pecudum trucidaverat, ut vitam aut mortem eius, nunc ira, nunc venia temperaret. Duci plus ad moriendum, quam ad pugnandum animi fuit. Quippe paterni avitque exempli successor, se ipse transfixit. At e praefectis castrorum duobus quam clarum exem-

Inter romanos milites. Vox milites videtur e glossa fluxisse.

Egredie. Mihi pro egredie, aegre dies legendum videtur, cum exempl. vet. habeat, egredie. BYÆR.

Data esset immunis. Deest hic vel potestas, vel simile. RHENAN. Mihi Vellei lectio sic restituenda videtur, ut pro in quantum, quantum, pro immunis, inimicis legas. Sic enim ex vestigiis vet. cod. legendum conieci. BYÆR. Hunc locum, sicut in editione prima, vel potius vetere codice, mendis contaminatus legitur, in textu exhibemus, non probantes eorum rationem, qui in talibus locis, quod utcumque intelligi possit, dare contenti, veterem scripturam nihil morantur. Ex quo genere est Editor Basil. haec, quasi Velleiana, corruptis verbis substituens: cum ne pugnandi quidem egredie occasio in quantum voluerant data esset miseris, castigatis etc. Occasio immunis a Wopkensio Misc. Obs. VIII, p. 68, explicatur libera a periculo; cuius sententiae accedit Oudendorp. ad Appulei.

Met. IV, p. 243. Ego vero huius significationis exemplum frustra quaesivi. In *egredie* sine dubio substantivum latet. Reliqua sic corrigenda: aut occasio iis, in quantum voluerant, data esse impune. Tale quid, inter alia minus probanda, etiam Burmannus Misc. Obs. VIII, p. 406, coniecit.

Quia romanis et armis et animis usi fuissent. Suspicio legendum: qui a romanis et armis, et animis visi fuissent; ut hic verbum aliquod deesse videatur. BYÆR. Pro eo Sallustius Jug. 58, dicit: memores nominis romani. Arma et animos eleganter coniungi, docet Obrechtus ad Septim. de B. Tr. II, 39.

Inclusus sylvis, paludibus, insidiis etc. Sic scripsimus de Editoris Basil. iudicio. Edit. pr. inclusus sylvis, paludibus insidiis etc.

More pecudum trucidaverat. Sallust. Catil. 58: neu capti, sicuti pecora, trucidemini; ubi vide Cortium.

Paterni avitque exempli. Exempl. vet. habet: paterni avique exempli. BYÆR.

plum L. Eggius, tam tarpe Ceionius prodidit: qui, cum longe maximam partem absumpsisset acies, auctor deductionis supplicio, quam proelio mori maluit. At Vala Numonius, legatus Vari, caetera quietus ac probus, diri auctor exempli, spoliatum equite peditem relinquens, fuga cum aliis Rhenum petere ingressus est. Quod factum eius fortuna ulta est: non enim desertis super-
fuit, sed desertor occidit. Vari corpus semiustum hostium laceraverat feritas; caput eius abscisum, latumque ad Maroboduum, et ab eo missum ad Caesarem, gentilitii tamen tumuli sepultura honoratum est.

1204. His auditis, revolat ad patrem Caesar; perpetuus patronus romani imperii aduetam sibi causam suscipit. Mittitur ad Germaniam, Gallias confirmat, disponit exercitus, praesidia munit; se magnitudine

L. Eggius. Editor Basil. scripsit L. Eggius. Nempe eius aetate gens Eggia nondum nota erat ex inscriptionibus.

Ceionius. Sic edimus de Editoris Bas. correctione. Edit. pr. C. Eionius.

Valnumonius. Alius, Val. Num. RHEXAN. Forte legendum Valumnus. Tale enim mihi quiddam quasi per transennam legendum videbatur. BYER. Editor Basil. scripturam edit. pr. Valnumonius perperam mutavit in Valumnus, verissime Vrsinus in Vala Numonius.

Spoliatum equite peditem. Dedi lectionem, Editoris Basil. ingenio debitam. Edit. pr. spoliatum equitem, peditem relinquens. Hoc audacius dictum videtur Burmanno ad Lucan. II, 714.

Fuga cum aliis. Exempl. vet. fugam aliis Rhenum: Hinc sic legendum puto: spoliatum equitem, peditem relinquens fugatum etc. BYER.

Aliis Rhenum petere ingressus est etc. Mihi pro aliis; ab eis sive ab iis legendum videtur, ut subaudiis equi-

tibus et pedibus. Forte pectore pro petere legendum est. BYER. Editor Basil. hunc locum unius literae detractioe sanavit, pro aliis, quod in edit. pr. est, aliis scribens. Eum secuti sumus. Ingredi pro aggredi Velleius dixit exemplo Sallust. Ing. 42, et aliorum.

Hostium laceraverat feritas. Opinor legi debere: hostilis laceraverat feritas; cum exempl. vetustum tantum habeat hosti. BYER.

Gentilitii tamen tumuli. Editor Basil. scripsit: gentilitii tandem tumuli etc. quod praeferebam vulgato.

Praesidia munit, se magnitudine sua etc. Sic legendum videtur, quoniam ex vet. cod. nihil certi conieci queat: praesidia munit, et se magnitudine sua, non fiducia metiens. BYER. Copulam et, a Burerio in vet. cod. repositam, Rheanus recte exclusit. Est enim nata ex ultima syllaba verbi munit. At idem, si hostium in veteri cod. deest, ut Burerius testatur, minus bene nomen plurale hostium post fiducia supplevit;

sua; non fiducia meliens, qui Cimbricam Teutonicamque militiam Italiae minabatur, ultro Rhenum cum exercitu transgreditur. Arma interfecti, quae arcuisse pater et patria contenti erant, penetrat interius, aperit limites, vastat agros, urit domos, fundit obvios; maximeque cum gloria, incolumi omnium, quos transduxerat, numero, in hiberna revertitur. Reddatur verum L. Asprenati testimonium; qui legatus sub avunculo suo Varo militans, nava virilique opera duarum legionum, quibus praeerat, exercitum immunem tanta calamitate servavit, matureque ad inferiora hiberna descendendo, vacillantium etiam cis Rhenum sitarum gentium animos confirmavit. Sunt tamen, qui ut vivos ab eo vindicatos, ita iugulatum sub Varo occupata crediderint patrimonia, hereditatemque excisi exercitus, in quantum voluerit, ab eo aditam. Lucii etiam Caedicii, praefecti

eum minabatur, quod vetus codex habet, singulare requirat. Repone: *ae magnitudine sua, non fiducia ducis metius*. Vox *ducis* extrusa est similitudine vicinae *fiducia*; quo vitii genere nullum in Velleio crebrius. *Dux* est Arminius.

Minabantur. Exempl. vet. habet, *minabatur*. BYER.

Ultra Rhenum Freinsheim. Ind. Flor. v. *Utro*, legit: *ultro Rhenum* etc. Recipi.

Arma interfecti, quae arguisse. Haec ita mutavit Editor Basil. *Arminio terrore, quem arguisse*; in quibus nihil est, quod probare possis. Lipsius coniecit: *arma infert, quem arcuisse*. Quae coniectura tametsi verba prope omnia restituit, tamen totam sententiam depravavit. Quid enim? An pater et patria contenti erant arcere arma, quae Tiberius Germanis inferrebat? Legendum arbitror: *Arma infert genti, quam arcuisse pater et pa-*

tria contenti erant. Arcuisse pro arguisse recepi. Quae verba quoties confusa sunt, ostendit Drakenborch. ad Liv. VI, 25.

Aperit limites. Vide Gronovium ad Tacit. Ann. I, 50.

Fundit obvios. Exempl. vetustum habet: *fundit oculos*. BYER.

Cis Rhenum, Edit. pr. *cis Rheno*, quod Editor Basil. correxit.

In quantum voluerit. Hoc est: ex arbitrio, ex libidine, ut recte explicat Burmannus. Sic etiam loquitur II, 119: ubi non intellexit Rupertus. Seneca Pater Praef. III Controv. p. 221: *Sufficiebat illi, in quantum voluerat, explicandi vis*.

Lucii etiam Caedicii, Huius etiam mentionem facit Frontinus IV, 7, 8, ex certa emendatione Oudendorpii: *Caeditius principularis, qui in Germania post Varianam cladem obsessis nostris pro duce fuit, veritus, ne barbari etc.*

castrorum, eorumque, qui una circumdati Alisone immensis Germanorum copiis obsidebantur, laudanda virtus est; qui omnibus difficultatibus superatis, quas inopia rerum intolerabilis, vis hostium faciebat inexuperabilis, nec temerario consilio, nec segni providentia usi, speculatique opportunitatem, ferro sibi ad suos peperere redditum. Ex quo apparet, Varum, sane gravem et bonae voluntatis virum, magis imperatoris defectum consilio, quam virtute destitutum militum, se magnificentissimumque perdidisse exercitum. Cum in captivos saeviretur a Germanis, praeclari facinoris auctor fuit Calvus Caelius ad vetustatem familiae suae dignissimus; qui complexus catenarum, quibus vinctus erat, seriem, ita illas inlinit capiti suo, ut prolinus pariter sanguinis cerebrique influvio spiraret.

A Lisone. Alins, Alisone. Est loci nomen. Nam extat hodieque oppidulum *Altzheim* prope *Vaugionas*. Meminit eius et Tacitus. *RHENAN.* Edit. pr. a *Leske*. Vide Interpretes ad Tacit. Ann. II, 7.

Nec segni providentia usi. Exempl. vetustum habet: *nec segni providentia tui*, etc. Mili (quantum ex literis concilio) adiuti legendum videtur. *BYRES.*

Calvus Caelius ad vetustatem familiae suae dignissimus. Editor Basil. ad abiectum, rescripsit: *Calvus Caelius, vetustate familiae suae dignissimus.* Vulgatum quam inepte defendit *Wopkens.* Lect. Tull. II, 3, nihil attinet commemorare. Forte legendum: *Calvus Caelius, adolescens vetustate familiae suae dignissimus.* Quae tamen conjectura nullum locum habet, si inscriptio cenotaphii, Bergendalae prope Cliviam servata, ad hunc Caelium referenda est. Eum titulum a multis

viliose prodium, nuper accurate descriptum dedit Iurisconsultorum litteratissimus, *Hermannus Canngielerus* *Observ. Inscr. Ro.* III, 5: *M. Caelio T. f. Lem. Bono. c. leg. XIX ann. LIII. Cecidit bello Variano. Ossa inferre licebit, P. Caelius T. F. Lem. frater fecit.* Quam integerrimam scripturam si *Malleus Crit. Lapid.* III, 4, p. 445, cognovisset, ipse sententiam, qua hunc titulum temere inter sparios retulit, statim revocasset. Sed quoniam *Caldi* cognomen ibi non comparet, potius *Caelius* aliquis ex alia minus nobili *Caeliorum* familia intelligendus videtur. Ne dicam, vix consentaneum videri, virum vetusta *Caldorum* familia ortum, aetatis anno LIII non tribunum aut legatum, sed centurionem fuisse.

Influvio. Editor Basil. legit *profluvio*. Melius *Lipsius* *effluvio*. II, 7: *prolinusque inlino capite in postem lapideum ianuae carceris, effluvioque cerebro, expiravit.*

VEL. PATERC. Hist.

K k

121. Eadem et virtus et fortuna subsequenti tempore ingressa animum imperatoris Tiberii fuit, quae initio fuerat; qui concussis hostium viribus, classicis pediatumque expeditionibus, cum res Galliarum maximae molis, accensasque plebis Viennensium dissensiones, coërcitione magis quam poena molliisset; et senatus populusque Rom. postulante patre eius, ut aequum ei ius in omnibus provinciis exercitibusque esset, (quam erat

Ingressa animum imperatoris. Exempl. vet. habet: *ingressa animam imperatoris etc.* BYÆR. Rhenanus bene *animum* edidit. Tacitus Agricola 5, eadem loquendi forma: *intravitque animum militaris gloriae cupido. Virtus et fortuna* velut ex formula iunguntur, ut II, 57. Sed paulo durius dicitur *fortuna ingressa animum*.

Concussis hostium viribus. Veretur, ne verbum *concute* pro re nimis lene sit. Mihi certe efficacius videtur: *contusis hostium viribus*. Sallust. lug. 43: *avaritia magistratuum ante id tempus in Numidia nostrae opes contusae, hostiumque aetiae erant*; ubi vide Curtium. Valer. Max. III, 2, 11: *qui praefectio Hannibal magis vires Romanorum contulit, quam animos fregit*. Idem IV, 2, 2: *terribiles punicis vires contulerunt*. Sed rem conficit ipse Velleius II, 122: *praeclara Germaniae viribus*; et mox: *post cladem nob. Varo acceptam — eadem exorsa Gerunio*. *Contusus et coërcitus* saepe a librariis permixti, ostendit Ernestus ad Tacit. Ann. XII, 31.

Accensasque plebis. Exempl. vetustum habet: *accensasque plebis Viennensium etc.* BYÆR.

Coërcitione magis quam poena molliisset. Sallust. lug. 43: *Ita prohibendo a delictis magis, quam vindicando,*

exercitum brevi confirmavit; ubi vide Curtium. Edit. pr.: *coërcitione*, ut II, 47. Non est tanti.

Senatus populusque R. etc. Sic legendum puto: *Et senatus populusque R. (postulante patre eius) ut aequum ei ius in omnibus provinciis exercitibusque esset, quam erat ipsi, decreto complexus esset.* RHENAN. Non dubium est, quod in Velleio hoc loco sic sit restituendus: *Senatus populusque R. postulante patre eius, ut aequum ei ius in omnibus provinciis exercitibusque esset, quas (ut subaudiatur provinciae exercitusque) erat ipse decreto complexus.* *Esset etenim absurdum, eus (subaudi provinciae) non esse sub illo, quae ab illo vindicabantur etc.* BYÆR. Facilem et veram Rhenani emendationem cum Editore Basil. recepi, ac glossam, quam erat ipsi, de Aldi Nepotis monito uncis inclusi. Editionis pr. scriptura haec est: *poena molliisset, senatus populusque rom. postulante patre eius, ut equum eius in omnibus provinciis exercitibusque esset quam erat ipse decreto complexus esset: Etenim absurdum etc.* Peius Burerio Vasconius huic locum corruptit: *senatum populumque R. postulante patre eius ut aequum ei ius in omnibus provinciis exercitibusque esset quam erat ipse decreto complexus; esse etenim absurdum etc.*

ipsi) decreto complexus esset: (etenim absurdum erat, non esse sub illo, quae ab illo vindicabantur; et qui ad opem ferendam primus erat, ad vindicandum honorem non iudicari parem) in urbem reversus, iam pridem debitum, sed continuatione bellorum dilatum, ex Pannoniis Delmatisque egit triumphum. Cuius magnificentiam quis miretur in Caesare? Fortunae vero quis non miretur indulgentiam? Quippe omneis eminentissimos hostium duces non occisos fama narravit, sed victos triumphus ostendit. Quem mihi, fratrique meo, inter praecipuos praecipuisque donis adornatos viros, comitari contigit.

122. Quis non inter reliqua, quibus singularis moderatio Tib. Caesaris elucet atque eminet, hoc quoque miretur, quod, cum sine ulla dubitatione septem triumphos meruerit, tribus contentus fuerit? Quis enim dubitare potest, quin ex Armenia recepta, et ex rege ei praeposito, cuius capiti insigne regium sua manu imposuerat, ordinatisque rebus Orientis, ovans triumphare debuerit? et, Vindelicorum Rhaetorumque victor, curru urbem ingredi? Fractis deinde post adoptionem continua triennii militia Germaniae viribus, idem illi honor et deferendus, et recipiendus fuerit? et post cladem sub Varo acceptam, ocius prosperrimo rerum eventu eadem excisa Germania, triumphum summi ducis adornare debuerit? Sed in hoc viro nescias, utrum magis mireris, quod laborum periculorumque

Quem mihi fratrique meo. Pro militi videtur legendum mihi. BVRER. Edit. pr. quem militi fratrique meo. Iam correxerat Rhenanus in Vita Velleii.

Ex rege propositi. Ex rege ei praeposito. Loquitur autem de Tigrane. RHENAN. Exempl. vet. habet: praepo-

siti etc. BVRER. Edit. pr. ex rege propositi. Secutus sum Rhenani correctionem.

Ocyus. Exempl. vetustum habet: totius. BVRER. Recepti, quod Rhenanus restituit, ocius.

Adornare debuerit. Exempl. vet. habet: adornari debuerit etc. BVRER.

semper excessit modum, an quod honorum temperavit.

123. Venitur ad tempus, in quo fuit plurimum metus. Quippe Caesar Augustus, cum Germanicum nepotem suum reliqua patraturum misisset in Germaniam, Tiberium autem filium missurus esset in Illyricum, ad firmanda pace, quae bello subegerat, prosequens eum, simulque interfuturus athletarum certaminis ludicro, quod eius honori sacratum a Neapolitanis est, processit in Campaniam. Quanquam iam motus imbecillitatis, inclinataeque in deterius principia valetudinis senserat; tamen obnitente vi animi, prosecutus filium, digressusque ab eo Beneventi, ipse Nolam petiit; et ingravescente in dies valetudine, cum sciret, quis, volenti omnia post se salva remanere, arcessendus foret, festinanter revocavit filium. Ille ad patrem patriae expectato revolavit maturius. Tum securum se Augustus praedicans, circumfususque amplexibus Tiberii sui, commendans illi sua atque ipsius opera, nec quicquam iam de fine, si fata poscerent, recusans, subrefectus primo conspectu alloquioque charissimi sibi spiritus, mox cum omnem

Ad firmanda pace. Mihi legi debere videtur: *ad firmanda pace, quae bello subegerat*; tametsi exempl. vetustum *firmanda* habeat. BURES. Quid aliud, nisi vim iudicandi, viris doctis defuisse dicam, qui dubitare potuerint, *formanda*, an *firmanda*, legendum esset? Bello subacta firmantur pace, non formantur. Vellei. I, 8, p. 17: *cum aliter firmare urbem novam cum imbelli et pastorale manu via potuerit*; ubi rursus in hoc verbo haerebat Burmannus. Livius I, 15: *non condendae urbis consilium, non bello ac pace firmandae*. Itaque *firmanda* de Burerii correctione pro *formandae*, quod edit. pr. habet, recepi.

Certaminis ludicro. Eene, praecier

alios, Oudendorp. ad Sucton. Aug. 58, corrigit: *certamini ludicro*.

De fine. Non habeo vetustiorum Velleio auctorem, qui *finem* pro fine vitae, sive morte dixerit. Ex eadem aetate Valer. Max. III, 3, 4: *forti fine illustrem professionis actum comprobavit*. Sic *finitio* in lapide apud Grut. p. 810, 10: *si permanserit usque in diem finitionis suae*. At *finiri* pro mori est apud antiquiores Velleio. Cicero, oraculum graecum vertens, Tusc. Disp. I, 48: *Sic fuit utilis finiri ipsique, ubique*. Trogius XXVII, 3: *Seleucus quoque, amisso regno, equo praecipitatus, finitur*; ubi multa exempla habent interpretes. Adile Dukerum ad Flor. II, 15, 1, et Heur.

curam fata vincerent, in sua resolutus initia, Pompeio Apuleioque Coss. septuagesimo sexto anno, animam coelestem coelo reddidit.

124. Quid tunc homines timuerint, quae senatus trepidatio, quae populi confusio, quis orbis metus, in quam arto salutis exitiique fuerimus confinio, neque mihi tam festinanti exprimere vacat, neque cui vacat, potest. Id solum voce publica dixisse habeo. Cuius orbis ruinam timueramus, eum ne commotum quidem sensimus. Tantaque unius viri maiestas fuit, ut nec bonis, neque contra malos opus armis foret. Vna tamen veluti lucta-

Cannegieterum ad Trebell. Pollion. XXX, Tyr. cap. 8.

In sua resolutus initia. Haec loquendi ratio a philosophis fluxit, imprimis Pythagoricis Platoniceisque, quorum sententiam his verbis tradit Plutarch. de Placit. Philos. IV, 7: *ἔξωσταν αἰς τὸ τοῦ παντός ψυχὴν ἀναχωρεῖν πρὸς τὸ ὁμογενές*: animam corpore solutam ad animam mundi cognatam, unde decerpta est, tanquam ad fontem suum, redire; unde intelligenda vox morientis Plotini apud Porphyry. in eius Vita p. 94: *πιστώμαι τὸν ἐν ὑμῖν θεὸν ἀνέχων πρὸς τὸ ἐν τῷ παντὶ θεῷ*. Dici non potest, quoties quot modis hanc opinionem expresserint utriusque linguae scriptores, praesertim poëtae. Virgilius Georg. IV, 223, seqq.: *Hinc* (a deo) *pecudes, armenta, viros, genus omne ferarum, Quemque sibi tenues nascentem arcessere vitas. Scilicet huc reddi deinde ac resoluta referri Omnia.* Seneca Pater Suasor. p. 37: *Animus divina origine haustus, cui nec senectus ulla, nec mors, onerosi corporis vinculis exsolutus, ad sedes suas et cognata sidera recurret.* Quod hic breviter dixit, id Quintilian. Decl. X, 17, per longas verborum

ambages traxit. Seneca filius Ep. 79, p. 317: *cum animus redditus coelo suo fuerit, cum receperit locum, quem occupavit sorte nascendi. Sursum vocant illum initia sua.* Alia non vulgaria, quae huc pertineant, dedit Valckenarius noster Diatrib. Euripid. VI, p. 54.

Pompeio Apuleioque Cos. Pro *cos.* scribatur *cos.* ss. duplici: nam sic solet scribi *consules*; *consul* vero unico s. In cod. vet. sic scriptum est, *cos.* Potest autem scribi *s* acurato vel erecto utcumque libebit, nec me fugit quomodo in veterum codicibus plerisque scribatur, in quibus *consul* sic *cōs.* *Consules* vero sic *cons.* scriptum reperio. BYRER.

Voce publica dixisse habeo. Hanc loquendi formam illustravit Gronovius ad Senec. Contr. I, p. 89. Hic tamen legere malim: *Id solum voce publica dixisse satis habeo.* Sic II, 103, p. 224: *contenti simus id unum dixisse.*

Cuius orbis ruinam. Mihi videtur legendum: *cuius urbis ruinam* etc. BYRER.

Vna tamen veluti luctatio civitatis etc. Lege et interpunge: *Vna tamen veluti luctatio civilis fuit pugnantis cum*

tio civitatis fuit, pugnantis cum Caesare senatus populi-
 que romani, ut stationi paternae succederet: illius ut
 potius aequalem civem, quam eminentem liceret agere
 principem. Tandem magis ratione, quam honore victus
 est: cum, quicquid tuendum non suscepisset, periturum
 videret. Solique huic contigit. pene diutius recusare prin-
 cipatum, quam. ut occuparent eum, alii armis pugna-
 verant. Post redditum coelo patrem, et corpus eius hu-
 manis honoribus, nomen divinis honoratum, primum
 principalium eius operum fuit ordinatio comitiorum,
 quam manu sua scriptam D. Augustus reliquerat. Quo
 tempore mihi fratrique meo, candidatis Caesaris, pro-
 xime a nobilissimis ac sacerdotibus viris, destinari prae-
 toribus contigit, consecutis, ut neque post nos quen-
 quam D. Augustus, neque ante nos Caesar commenda-
 ret Tiberius.

125. Tulit protinus ut voti, ita consilii sui precium
 resp. neque diu latuit, aut quid non impetrando passuri
 fuissimus, aut quid impetrando profecissemus. Quippe
 exercitus, qui in Germania militabat, praesentisque Ger-
 manici imperio regebatur, simulque legiones, quae in
 Illyrico erant, rabie quadam et profunda confundendi

*Caesare senatus populi que R. etc. Ci-
 vilis luctatio dicitur, ut bellum civile,
 quod inter cives geritur.*

*Tandem ratione magis etc. Exempl.
 vetustum habet: tandem magis ratione
 etc. BYRER.*

*Paene diutius recusare principatum
 etc. Hanc oratoriam figuram forte ex-
 pressit ex illa Ciceronis pro Leg. Ma-
 nil. 10: qui saepius cum hoste confli-
 xit, quam quisquam cum inimico con-
 certavit? plura bella gessit, quam ce-
 teri legerunt? plures provincias conse-
 cit, quam alii concupiverunt.*

Honoribus — honoratum, Sallust.

*Catil. 35: quod non dignos homines
 honore honestatos videbam: ubi vide
 Interpretes. Mamertin. Paneg. Iulian.
 35: omnes a te honoribus honestantur.*

*Candidatis. Sic Editor Basil. corre-
 xit. Edit. pr. candidatos.*

*Vt voti, ita consilii sui precium.
 Edit. pr. ut voti et consilii sui etc. Edi-
 tor Basil. scripsit: et voti et consilii.
 Burmannus: ut voti, ita consilii; quod
 recipi.*

*Profunda — cupiditate. Ex Sallustio
 Fragm. p. 982: cupido profunda im-
 perii et divitiarum.*

omnia cupiditate, novum ducem, novum statum, novam quaerebant rempub. Quin etiam ausi sunt minari, daturos senatui, daturos principi leges; modum stipendii, finem militiae sibi ipsi constituere conati sunt. Processum etiam in arma, ferrumque strictum est; et pene in ultimum gladiatorum erupit impunitas. Defuitque, qui contra remp. duceret, non qui sequerentur. Sed haec omnia veteris imperatoris maturitas, multa inhibentis, aliqua cum gravitate pollicentis, inter severam praecipue noxiorum ultionem, mitis aliorum castigatio, brevi sopiit ac sustulit. Quo quidem tempore, ut pleraque ignave Germanicus, ita Drusus, qui a patre in id

Conati sunt. Gruterus sunt tollit, me non invito.

Pene in ultimum etc. Exempl. vetustum habet: pene in ultimam etc. BVRER.

Defuitque, qui contra remp. duceret. Imitatur Sallustium Fragm. p. 948: quin, praeter idoneum ducem, nihil abest ad subvertendum imperium.

Inter severam praecipue noxiorum etc. Hunc locum ita restituit Gronovius Observ. II, 23: inter severam praecipue noxiorum ultionem, mitis aliorum castigatione, brevi sopiit ac sustulit. Nihil hac emendatione verius. Certe noxiorum in textum admisi. Ed. pr. inter severam praecipue nostrorum ultionem, mitis aliorum castigatio, etc.

Vt pleraque ignave Germanicus. Sit Velleius Tiberii adulator: nihil impedio. At certe sapit, ac sibi constat sive in vituperando, sive in adulando. Videamus igitur, quale iudicium aliis locis de Germanico fecerit. II, 116: Magna in bello Delmatico experimenta virtutis in multis ac difficiles locos praemissus Germanicus dedit. II, 129: Quibus praeceptis instructum Germanicum suum, imbutumque rudimentis

militiae secum actae, domitorem recepit Germaniae? Quibus inventam eius exaggeravit honoribus, respondente cultu triumphi rerum, quas gesserat, magnitudini? et paulo post: Quanto cum honore Germanicum suum in transmarinas misit provincias? II, 130: Quid Tiberius meruit, ut iuvenes amitteret filios? Id est, Germanicum et Drusum. Quid, quaeso, ad Germanici laudem dici potuit magnificentius? Profecto stulti levisque hominis fuisset, tale virtutis praeconium cum foeda exprobratione ignaviae coniungere. Lege igitur: ut pleraque egit nave Germanicus. Plautus apud Festum v. Navis: Nave agere oportet, quod agas. Aliae rationes huic lectioni firmandae a Boecklero ad h. l. afferuntur. Vulgata etiam suspecta fuit Doderlo Annal. Vellei. §. 19; sed in fraudem induxit magnos viros, Casaubonum ad Sueton. Calig. 1, et Gronovium ad Tacit. Agricol. 27.

Drusus. Ex Editoris Basil. correctione. Edit. pr. Brutus. Drusus pro Brutus etiam Gronovius ad Senec. Cons. ad Marc. 3, restituit Auctori Elegiae de Morte Maecenat. vs. 4.

ipsum, plurimo quidem igne emicans, incendium militaris tumultus missus erat, prisca antiquaque severitate usus, ancipitia sibi tam re, quam exemplo pernicioſa; et his ipsis militum gladiis, quibus obsessus erat, obsidenteis coërcuit, singulari adiutore in eo negotio usus Iunio Bleso, viro nescias utiliore in castris, an meliore in toga, Qui, post paucos annos proconsul in Africa, ornamenta triumphalia cum appellatione imperatoria meruit. ad Hispanias exercitumque virtutibus, celeberrimaeque in Illyrico militia, praediximus, cum imperio obtineret,

Plurimo quidem igne emicans incendium etc. Poëta, quam historico, dignior sermo: *Incendium tumultus* dicitur, ut *incendium belli* apud alios. Marmor apud Gruterum p. 1067, 5: *abolendo incendio tumultus civilis.*

Tam re, quam exemplo. Exempl. vetustum habet: *timere, quam exemplo etc.* BYREN. Bene Rhenanus pro *timere* de coniectura *tam re* edidit. Velleius II, 47, p. 131: *exemplo inutili, facto salutari reip.* Totum locum, varie tentatum ab aliis, sic refinxit Gronovius Obscrv. II, 23: *prisca antiquaque severitate, ausos ancipitia sibi tam re, quam exemplo pernicioſa, his ipsis militum gladiis, quibus obsessus erat, obsidentes coërcuit.* Sed verba ancipitia sibi, etiamſi cum Gronovio ad milites referantur, nonnisi durum et contortum sensum habent. Equidem mihi reperisse videor, quomodo locus non magna mutatione integerrimus fiat. Lege: *prisca antiquaque severitate usus, amputavit tam re, quam exemplo pernicioſa, et his ipsis militum gladiis, quibus obsessus erat, obsidentes coërcuit.* Amputavit est sustulit, ut paulo ante in hac ipsa re loquitur. Cicero de Fin. I, 13: *amputata circumſpectaque inanitate omni et errore.* Rescurre ulli dicant.

Viro nescias utiliore etc. Eandem rem ita expressit II, 97: *cuius ingenium utrum bellicis magis operibus, an civilibus suffecerit artibus, in incerto est.*

Cum appellatione imperatoria. Vide Tacitum Ann. III, 74, et ibi Lipsium.

Ad Hispanias. Exempl. vet. habet: *ad Hispanias.* BYREN. Lege, atque *Hispanias*, et cum praecedentibus coniunge. *Ad*, quod edit. pr. habet, nunquam ante vocalem poni, iam supra monuimus.

Praediximus. Ceu praediximus, vel per parenthesis modum (praediximus) Arridet tamen mihi magis, ut *praeditum* legatur, hoc modo: *ac Hispanias exercitumque virtutibus, celeberrimaeque in Illyrico militia praeditum, quum imperio obtineret, in summa pace ac quiete tenuit.* Nam innuit Velleius Iunium Blesum eas copias, quibus in Illyrico feliciter praefuerat, paulo post in Africam traduxisse, priori militia quam in Illyrico fecerant uobilibis ac insignis. Proinde Dolobellam huius curam ac fidem imitatum scribit nimirum ut iam absentis. RHENAN. Non dubito, quin vera et germana Velleii lectio sic sonuerit olim: *celeberrimaeque in Illyrico militiam, ut praediximus (praedixit autem paulo superius), cum imperio obtineret.* Nec video,

in summa pace, quiete continuit; cum ei pietas rectissima sentiendi, et auctoritas quae sentiebat obtinendi superesset. Cuius curam ac fidem Dolabella quoque, vir simplicitatis generosissimae, in maritima parte Illyrici per omnia imitatus est.

126. Horum XVI annorum opera quis, cum insera oculis animisque omnium, in partibus eloquatur? Sacravit parentem suum Caesar non imperio, sed religione: non appellavit eum, sed fecit deum. Revocata in forum fides, summotae foro seditio, ambitio campo, discordia curia: sepultaeque ac situ obsitae iustitia, aequitas, industria civitati redditae; accessit magistra-

etur hic legi debeat praeditum, cum, si sic legas, Velleii sententia bene quadret. BYER. Locus durus et insuavis, cui plura, quam ut ante praediximus, deesse videntur. Forto scribendum: atque Hispanias exercitumque virtutibus celeberrimae in Illyrico militia, ut praediximus, cum imperio obtinens, in summa pace ac quiete continuit.

In maritima parte Illyrici. Hunc Velleii locum si Cellarius Geograph. antiq. T. I, p. 486, contulisset cum lapide apud Gruter. p. 396, 1, quem civitates superioris provinciae Illyrici Dolabellae honori dedicarunt, superiorem provinciam Illyrici non aliam, nisi maritimam, esse intellexisset. In edit. Aldi Nepotis per operarum errorem legitur: in maxima parte Illyrici; quod minus considerate, tanquam Velleii manum, arripuit Burmannus.

Cum inserta sint. Exempl. vetustum habet: cum inserta oculis etc. Ego, cum inserta oculis animisque omnium, legerem. BYER. Legendum: cum inserta sint in oculis animisque omnium, partibus eloquatur? De voce universa restituenda etiam Hein-
sius

in mentem venit. Partibus pro in partibus occupavit Vossius. Edit. pr. cum inserta sint oculis etc. In Aldina pro inserta legitur inserta, operarum, ut puto, negligentia.

Appellavit eum. Suspicio legendum: non appellavit deum, sed fecit deum. BYER. Eum, quod ex sequenti deum statum videtur, recte expansit Gruter.

Summotae foro seditio. Summotae foro seditio, ambitio campo, discordia curiae sepulta. RHEMAN. Seditio in foro quae sit, nescio. Videtur vox seditio in mendo cubare, praesertim cum seditio mox commemoretur: compressa theatralis seditio. Ceterum huic similis locus est II, 99.

Sepultae. Exempl. vetustum habet: sepultaeque ac situ oppositae. BYER. Editio pr. prava et lectione et interpunctione: discordia curiae, sepultae: ac situ oppositae, iustitia, aequitas etc. Vtrique incommodo salutare remedium attulit Editor Basil.: discordia curia: sepultaeque ac situ obsitae iustitia, aequitas etc. quod recepi. Oppositus et obsitus etiam confunduntur ap. Livium XXIV, 39.

Accessit magistratibus auctoritas.

tibus auctoritas, senatui maiestas, iudiciis gravitas; compressa theatralis seditio; recte faciendi omnibus aut incussa voluntas, aut imposita necessitas. Honorantur recta, prava puniuntur. Suspicit potentem humilis, non timet. Antecedit, non contemnit humiliorem potens. Quando annona moderatior? Quando pax laetior? Diffusa in Orientis Occidentisque tractus, et quicquid meridiano aut septentrione finitur, Pax Augusta, per omnis terrarum orbis angulos a latrociniorum metu servat immuneis. Fortuita non civium tantummodo, sed urbium damna principis munificentia vindicat. Restitutae urbes Asiae. Vindicatae ab iniuriis magistratuum provinciae. Honor dignis paratissimus. Poena in malos sera, sed aliqua. Superatur aequitate gratia, ambitio virtute. Nam facere recte cives suos princeps optimus faciendo

Edit. pr. *accessit militibus auctoritas*; quod Editor Basil. optime emendavit. Etai enim magistratibus longius recedit a militibus, tamen nec res ipsa quemquam de hac correctione dubitare sinit, nec Suetonius Tiberius 30: *Quin etiam speciem libertatis quandam induxit, conservatis senatui ac magistratibus et maiestate pristina et potestate.*

Aut incussa voluntas. Sensit Heimsius, *incussa* minus huic loco convenire. Nam *incutere* sere dicitur de iis, quae animum vi et subito afficiunt, ut in exemplis à Burmanno pro vulgata lectione allatis. Forte legendum: *recte faciendi omnibus aut infusa voluntas.* Valer. Max. V, 4, 5: *natura charitatem parentum pectoribus liberorum infundit.* Ammian. Marcell. XIV, 6: *mentibus ardore quodum infuso.* Acta Martyr. apud Ruinart. p. 261: *Ad cuius vocem tanta mihi statim virtus infusa est.*

Quicquid meridiano etc. De meri-

diano, scil. circulo, vel cardine, vide Gronovium Obscrv. in Script. Eccl. 24, p. 263, et Dukerum ad Flor. IV, 12, 40.

Pax Augusta. II, 32: *Aberat in ordinandis Asiae Orientisque rebus Caesar, circumferens terrarum orbi praesentia pacis mune bona.* De Pace Augusta H. Valesius ad Euseb. H. E. X, 9, et qui numos veteres illustrarunt.

Per omnis terrarum orbis angulos etc. Aut per inducendum, aut potius scribendum: *per omnia omnis terrarum orbis angulos etc.* Per omnia frequens Velleio pro omnino. Vide ad II, 31.

Nam facere recte cives suos etc. Ad sententiam Velleii, non ad elegantiam, qua expressa est sententia, proxime accedit Claudianus de IV Cons. Honor. 296: *In commune iubes si quid, censesse tenerdum, Primus iussa subit. Tunc observantior aequi Fit populus, nec ferre negat, cum viderit ipsum Austorem parere sibi. Componitur orbis*

docet; cumque sit imperio maximus, exemplo maior est.

- 127. Raro eminentes viri non magnis adiutoribus ad gubernandam fortunam suam usi sunt; ut duo Scipiones duobus Laeliis, quos per omnia aequaverunt sibi; ut D. Augustus M. Agrippa, et maxime ab eo, Statilio Tauro. Quibus novitas familiae haud obstitit, quo minus ad multipliceis consulatus triumphosque, et complura evelterentur sacerdotia. Etenim magna negotia magnis adiutoribus egent. Neque in parvo paucitas ministeria defecit. Interestque reipub. quod usu necessarium, et dignitate eminere; utilitatemque auctoritate muniri. Sub his exemplis Tiberius Caesar Seianum Aelium

regis ad exemplum. Nec sic inflectere sensus Humanos edicta valent, ut vita regentis; qui ob oculos habuit Isocratam ad Nicocl. p. 21. A. Paulinus de Vita Martin. II, 81: Iure sacerdotis factis facienda docentur: Exemplum magis suadet opus, quam gratia verbi. Vide Interpretes ad Plin. Paneg. 43; et ad Pocat. Paneg. 14. Pari acuminis Lucanus IX, 588: monstrat tolerare vapores, Non iubet.

Et maxime ab eo. Gronovius Observ. II, 23, p. 414, legere tentabat: M. Agrippa, et Maecenate, et Statilio Tauro. Sed Maecenatis mentionem ab hoc loco alienam esse, Heinsius ostendit. Simplicissimum est, cum Scheffero Misc. Obs. IX, p. 177, et Burmanno scribere: et proxime ab eo. Sic ipse Velleius loquitur II, 76: et proximus a Cn. Pompeio, ipsoque Caesare ex equestri ordine eos creatos esse.

Enumerarentur sacerdotia. Exempl. vet. habet: enumerantur sacerdotia etc. Bruck, Edit. pr. enumerarentur sacerdotia. Editor Basil. scripsit enumerentur; melius Vascosanus evelterentur; quod recepi.

Neque in parvo paucitas ministeria defecit. Sententiam horum verborum vidit Grævius Syllog. Epist. tom. IV, p. 374. Non solum magna negotia sine magnis adiutoribus geri et administrari non possunt, sed ne parva quidem sine bonis ministris recte curantur. Sed ipsa verba aut mutila sunt, aut mendosa.

Quod usu necessarium, et dignitate eminere. Bronkhusius ad Propert. II, 19, 32, hoc loco utitur, ut et interdum maiorem vim, quam etiam, habere ostendat. Sed scribendum: quod usu necessarium est, dignitate eminere. Ad haec verba sua respicit Velleius II, 128: ut quod usu optimum intelligit etc.

Muniri. Edit. pr. munire, quod Editor Basil. correxit.

Sub his exemplis. Id est, haec exempla secutus. Burmannus in vi praepositionis sub explicanda miscet non miscenda. Plinius I, Ep. 18: Dispicere, an tu quoque sub hoc exemplo somnium istud in bonum vertas. Idem II, Ep. 6: sub exemplo praemonere, quid debeas fingere. Pro eo Velleius

principe equestris ordinis patre natum, materno verò genere clarissimas veterisque et insignis honoribus complexum familias, habentem consulares fratres, consobrinos, avunculum, ipsum vero laboris ac fidei capacissimum, sufficiente etiam vigori animi compage corporis, singularem principalium onerum adiutorem in omnia habuit atque habet, virum severitatis laetissimae, hilaritatis priscoe, actu ociosis simillimum, nihil sibi vindicantem, eoque adsequentem omnia, semperque infra aliorum aestimationes se metientem, vultu vitae tranquillum, animo exornem.

128. In huius virtutum aestimatione iam pridem iudicia civitatis cum iudiciis principis certant. Neque no-

II, 128, dicit: *Haec naturalis exempli imitatio.*

Virum severitatis laetissimae. Sil. Ital. VIII, 611: *Laeta viro gravitas.* Anson. Parental. II, 6: *Et gravitas comis, laetaque serietas.* Nicias tribuit Plutarch. tom. I, p. 524, C: οὐκ αὐτῇ πᾶν τὸ εὐπρόν. Vide Cl. Marklandum ad Stat. Silv. I, 3, 90.

Actu ociosis simillimum. Eandem rem sic extulit II, 98: *qui, quas agenda sunt, curet sine ulla ostentatione agendi.*

Nihil sibi vindicantem, etc. Manifesta imitatio Sallustii Catil. 54: *ita quo minus gloriam petebat, eo magis illam assequatur.* Sic habent multi libri; nec aliter legisse videtur Velleius. In nonnullis paulo exquisitius legitur: *eo magis illum assequatur, vel sequebatur.* At Curtius contra alteram lectionem exoritur, quacrens, quid sit non petebat gloriam, et assequatur gloriam, existimatque, idem fere esse ac non petebat, et petebat. Profecto, ubi mens fuerit homini, nescio. Nonne Velleius, a Vassio cum

Sallustio comparatus, quid sit gloriam assequi, clarissime ostendebat?

Semper infra aliorum. Exempl. vetustum habet: *semperque infra aliorum etc.* BYRN. Ed. pr. *semper sine quae.*

Vultu vitae tranquillum etc. Mihi suspicio oboritur, scriptorem vet. cod. sic scribere debuisse: *vultu vitae tranquillus, animo exornis.* Sed legat quisque quod sibi optimum videatur. Sat fuerit mihi lectorem admonuisse. BYRN.

In huius virtutum aestimatione. Exempl. vetustum habet: *In huius virtutem, aestimationem etc.* Ipsus vident lector, quid sibi lectu optimum videatur. Nam mihi haec lectio non admodum displicet. BYRN. Ego sicut non dubito, quin Rhenanus veram lectionem restituerit, ita nescio, an hic quoque vox virtutum praecedentem viri absorpserit, ut II, 79, p. 183: *vir virtutis nobilissimae emendavimus, pro virtutis nobilissimae.* Haec suspicio confirmatur a Velleio II, 40, p. 117: *Huius viri fastigium tantis auctibus fortuna extulit.*

vus hic mos senatus populique Ro. est, putandi, quod optimum sit, esse nobilissimum. Nam et illi antiqui, ante primum bellum Punicum, abhinc annos ccc, Ti. Coruncanium, hominem novum, cum aliis omnibus honoribus, tum pontificatu etiam maximo, ad principale extulere fastigium; et equestri loco natum Sp. Carvili-um, et mox M. Catonem, novum etiam Tusculo urbis inquilinum, Mummiūque Achaicum in consulatus, censuras, et triumphos provexere. Et, qui C. Marium ignotae originis, usque ad sextum consulatum sine dubitatione romani nominis habuere principem; et qui M. Tullio tantum tribuere, ut pene adsentatione sua, quibus vellet, principatus conciliaret; quique nihil Asinio Pollioni negaverunt, quod nobilissimis summo cum sudore consequendum foret; profecto hoc senserunt, in cuiuscunque animo virtus inesset, ei plurimum esse tribuendum. Haec naturalis exempli imitatio ad experien- dum Seianum, Caesarem; ad iuvanda vero onera prin- cipis, Seianum protulit; senatumque et pop. Ro. eo perduxit, ut quod usu optimum intellegit, id in tutelam securitatis suae libenter advocet.

129. Sed proposita quasi universa principatus Tib.

*Quod optimum sit, esse nobilissi-
mum. Imitatur Sallustium Jug. 85: ego naturam unam et communem omnium existimo, sed fortissimum quemque generosissimum.*

*T. Coruncanium. Exempl. vet. ha-
bet: Ti. Coruncanium. BYRON. Vide
Ciceronem pro Sull. 7, et Liv. Ep.
18. Edit. pr. T. Coruncanium.*

*Sp. Carviliū. Opinor v pro b scri-
ptum. Nam alias solet scribi Sp. Car-
vilius. BYRON. Huius Carvili res ge-
stas persequitur Livius X, 39, seqq.
Sed nihil habet de eius genere.*

Urbis inquilinum. Sallust. Catil.

31: cum remp. servaret M. Tullius,
inquilinus civilis urbis Romae.

*M. Tullio. Hoc nomen praecleara
restituit Lipsius. Edit. pr. M. Fulvio;*

*In cuiuscunque animo virtus inesset.
etc. Eandem sententiam ita expressit
Livius, novorum hominum causam
agens, IV, 3: dum nullum fastiditur
genus, in quo eniteret virtus. Sed totus
ille locus cum Velleio comparandus.*

*Eo perduxit. Exempl. vet. habet:
eo produxit etc. BYRON. Perduxit ve-
rius videtur. Vide quae notavimus
ad II, 106.*

Principatus Tib. Caesaris. Post Cae-

Caesaris forma, singula recenseamus. Qua ille prudentia Rhascupolim, interemptorem fratris sui filii Cotyis, consortisque eiusdem imperii, evocavit; singulari in eo negotio usus opera Flacci Pomponii, consularis viri, nati ad omnia, quae recte facienda sunt, simplicique virtute merentis semper, quam captantis gloriam. Cum quanta gravitate, ut senator et iudex, non ut princeps et causas pressius audit? quam celeriter ingratum et nova

saris deest forma, vel simile. Quae dictio oscitantia librarii in tertium versum translata est, ut videtur, ubi plane superest. RHEMAN.

Rhascupolim. Huic Suetonius *Thrasypolum* vocat, Tacitus *Rhescuporim*. RHEMAN. De varietate in scriptura huius nominis vide Lipsium ad Tacit. Ann. II, 64, et Interpretes ad Sueton. Tiber. 37. De utroque rege, Rhascupoli et Cotye, Cary Histor. Reg. Thrac. p. 72. Pro Cotye, quod in edit. pr. est, cum Heinio scripsimus *Cotyia*.

Formam evocavit. Videtur hic deesse per, ut legatur, *per amicitiae formam evocavit*. RHEMAN. *Formam* sursum in tertium versum, unde incuria librarii decidit, reponatur. Nam ut hic superest, sic isthic deest. Nec te multum moverit lectio, quae paulo inferius in margine posita legitur nam superiore illa inferior haec inducitur. BVAER.

Flacci Pomponii. De eo vide Heinium ad Ovid. IV, ex P. 9, 75.

Merentis semper, quam captantis. Vasconius edidit: *merentis semper magis, quam captantis*. Sed *magis* saepe omitti, vel tirones sciunt.

Cum quanta gravitate. Scribendum; *Iam quanta gravitate*. Iam transitioni inservire, notissimum est. II, 36: *Iam pene supervacaneum videri potest*. Vide Dukerum ad Flor. Prooem. §. 2.

Et causas pressius audit? Vnus Perizonius vidit, *pressius* poni pro accuratius, attentius, diligentius. Cicero Tusc. Disp. IV, 7: *Itaque perturbationes definiunt pressius*. Gellius I, 31 *Theophrastus autem angustius super hoc re ipsa et exactius pressiusque quam Cicero disserit*. Frequens hoc potestate Macrobio, v. c. in Soman. Scip. I, 14: *invenitur pressius intuenti nusquam interrupta connexio*. Reliqua eius loca dedit Iacob. Gronovius ad p. 26. Sic etiam ceperim in Seneca de Tranq. an. 1, *pressius iudicium*; in Appuleio Met. V, p. 91, *pressionem cautelam*; p. 95, *pressiones cogitationes*. Copulam et cum Aldo Nepote tollere malim.

Ingratum et nova molientem oppressit? Haec verba errore librarii transposita videntur. Ego in tertium superiorem reponenda puto, videlicet post *formam evocavit*. RHEMAN. Matilium locum ita exhibet edit. pr. et *causas pressius audit quam celeriter? ingratum et nova molientem oppressit*. Rhenani traiectionem secutus est Vasconius. Sed maiore cum similitudine veri Editor Basil. elapsam nomen *Libonem* revocavit; quod ab eo post *oppressit* ponere malim: *Quam celeriter ingratum et nova molientem oppressit Libonem?* ut sequens vox quibus nomen *Libonem*

molientem oppressit? Quibus praeceptis instructum Germanicum suum, imbutumque rudimentis militiae secum actae, domitorem recepit Germaniae? Quibus iuventam eius exaggeravit honoribus, respondente cultu triumphi rerum, quas gesserat, magnitudini? Quotiens populum congiariis honoravit, senatorumque censum, cum id sepato auctore facere potuit, quam libenter explevit, ut neque luxuriam invitaret, neque honestam paupertatem pateretur dignitate destitui? Quanto cum honore Germanicum suum in transmarinas misit provincias? Qua vi consiliorum suorum, ministro et adiutore usus Druso, filio suo, Maroboduum, inhaerentem occupati regni finibus, pace maiestatis eius dixerim, velut serpentem abstrusam terrae, salubribus (consiliorum suorum) medicamentis coëgit egredi? quam illum ut honorate, nec secure continet? Quantae molis bellum, principe Galliarum ciente Sacroviro, Floroque Iulio, mira celeritate ac virtute compressit, ut ante

extruxerit. Vossius *Clementem* excidisse putabat. Sed quo modo Agrippae servus ingratus in Tiberium? aut quo modo Velleium adulatorem decebat, vilissimum servum inter Tiberii hostes memorare?

Respondente cultu triumphi etc. Exempl. vetustum habet, *respondentem etc.* Mihi alias sic legendum videtur: *respondente cultui triumphi rerum quas gesserat magnitudine.* BYER.

Qua vi consiliorum suorum, ministro etc. Sic interpungi iussi. In edit. pr. nulla est distinctio.

Occupati regni. Boiohemiam intelligit. RHEVAN.

Salubribus consiliorum suorum medicamentis. Vncis inclusi verba *consiliorum suorum*, e praecedentibus temere repetita. *Medicamentum* Velleius vocat, ut Virgillii verbis utar Act.

VI, 420: *medicatis frugibus ossam.* Sic Aelianus Hist. Anim. XI, 17, draconi apposita narrat: ἄλκιμα ἀναδιδύμινε μιλκράτω. Solin. cap. 30: *anguis obiciunt gramina medicata.* Ut hic serpens ossa obiecta, sic apud Senecam Med. 684, et Plinium H. N. VIII, 15, incantamentis magicis extrahitur latibulo.

Ut honorate, nec secure continet? Editor Basil. scripsit: *Quam illum et honorate, nec secure continet?* Legendum: *Quam illum ut honorate, ita nec secure continet?* Vocis *honorate* ultimae syllabae sequens ita extriverunt. *Nec secure* est non negligenter.

Sacroviro, Floroque Iulio. An scribendum *Iulius*? Nam uterque *Iulius* nominabatur. Vide Tacit. Ann. III, 40.

Ut ante pop. Ro. vicisse se etc. Vossianus pessime edidit: *populum ro-*

pop. Ro. vicisse se, quam bellate, cognosceret; nunciosque periculi victoriae praecederet nuncius. Magni etiam terroris bellum Africum, et cotidiano auctu maius, auspiciis consiliisque eius brevi sepultum est.

130. Quanta suo suorumque nomine extruxit opera? Quam pia munificentia, superque humanam evecta fidem, templum patri molitur? Quam magnifico animi temperamento Cn. quoque Pompeii munera absumpta igni restituit? Qui, quicquid unquam claritudine eminebat, id veluti cognatum censeat tuendum. Qua liberalitate cum alias, tum proxime incenso monte Caelio, omnis ordinis hominum iacturae patrimonio succurrit suo? Quanta cum quiete hominum, rem perpetui praecipuique timoris, supplementum sine trepidatione delectus providet? Si aut natura patitur, aut mediocritas recipit hominum, auro deo cum, de his queri, quid hic meruit,

manum. Eadem loquendi forma Livius XLIV, 32: Hoc unum bellum prius perpetratum, quam coeptum, Romae auditum est. At Velleius expressisse videtur literas Tiberii de hoc ipso bello ad senatum scriptas. Tacitus Ann. III, 47: Tum demum Tiberius, ortum patratumque bellum, senatui scriptis: neque deumpat aut addidit vero.

Suo suorumque nomine. Edit. pr. sua suorumque nomine; quod Vasconius correxit.

Superque humanam evecta fidem. II, 41: animo super humanam et naturam et fidem evectus. Sic etiam loquitur Plinius H. N. XXXIII, 7: Evecta supra humanam fidem ars est aeneas. Vide Drakenborch. ad Liv. VIII, 24.

Qui quidem quam. Alias, qui quicquid unquam. RHENAN. Hanc correctionem recepi. Edit. pr. qui quidem quam,

Monte Caelio. Edit. pr. monte Caeli; quod Editor Basil. correxit.

Supplementum, sine trepidatione etc. Lipsius ad Tacit. Hist. IV, 14, sic interpungit: supplementum, sine trepidatione, delectus providet? ut supplementum delectus iungatur. At sic sine trepidatione nihil differt a praecedenti quanta cum quiete. Repone: Quanta cum quiete hominum, rem perpetui praecipuique timoris, supplementum, sine detractione delectus, providet?

Auro deo cum. Alias, aut decorum, vel auribus decorum. RHENAN. Habet unicus ille Velleii codex hanc cum aliis MSS. communem calamitatem, ut in initio et fine foedioribus, quam in medio, corruptelis et locum laboris. Huius loci mendum sic tollere conatus est Editor Basil. apud aures decorum de his queri. Alii aliter, sed frustra omnes. Nec, quo modo emendandi debeat, ipse dicam.

primum, ut scelerata Drusus Libo iniret consilia? deinde, ut Silium Pisonemque tam alterius dignitatem constituit, auxit alterius? Ut ad maiora transcendam, quantum et haec ille duxit maxima; quid, ut iuvenes amitteret filios? Quid, ut nepotem ex Druso? Dolenda adhuc retulimus: veniendum ad erubescenda est. Quantis hoc triennium, M. Vinici, doloribus laceravit animum eius? Quam diu abstruso, quod miserrimum est, pectus eius flagravat incendio? quod ex nuru, quod ex nepote dolere, indignari, erubescere coactus est. Cuius temporis aegritudinem auxit amissa mater eminentissima, et per omnia deis quam hominibus similior foemina; cuius potentiam nemo sensit, nisi aut levatione periculi, aut accessione dignitatis.

131. Voto finiendum volumen sit. Iupiter Capitoline,

Deinde ut Silium Pisonemque etc. Hic verba quaedam exciderunt, in quibus supplendis, vanum sit, coniecturas exercere. Editor Basil. coniecit: *deinde ut Silius et Piso, quarum alterius dignitatem constituit, auxit alterius.* Cuius coniecturam Vossius et Heinsius pro editionis primae scriptura nimis festinasse arripuerunt.

Auxit alterius. Mihi videtur decesse quam. Sic enim legendum puto: *ut Silium Pisonemque tam alterius dignitatem constituit, quam auxit alterius.* BYRER.

Dixit. Alias, duxit. RHENAN.

Ex Druso. Exempl. vet. habet: *ex Druso.* Hinc mihi legi debere videtur: *quid ut nepotem ex Druso suo?* BYRER.

Ad erubescenda. Exempl. vet. habet: *ad erubescenda est.* BYRER.

M. Vinici. Exempl. vet. habet: *M. Vinici.* BYRER.

Dolere, indignari coactus est. Exemplar vetustum sic habet: *dolere, indi-*

gnari, erubescere coactus est. BYRER. In edil. pr. deest verbum *erubescere.*

Et per omnia deis etc. Imitatur Sulpic. Sever. Epist. I, p. 357: *O beatum, et per omnia similem Apostolis, etiam in his conviciis, virum.* Dial. II, 5: *quem per omnia Apostolis esse consimilem, fidei virtus, ac virtutum opera testantur.* Vide quae notavimus ad II, 35, p. 106.

Cuius potentiam nemo sensit etc. In eandem sententiam Seneca Anthol. Latin. tom. I, p. 598: *Crispe, potens nunquam, nisi cum prodesse volebas.* Idem Consol. ad Polyb. 22: *Nemo potentium eius iniuria sensit, nunquam ille te fratrem ulli minus est.* Livine non dissimilem laudem tribuit Albinovanus vers. 47: *Nec nocuisse ulli, et fortunam habuisse nocendi? Nec quonquam nervos extinguisse tuos? a quo sententium mutatus est Auctor Eleg. in Maecenat. 15: Omnia cum posses, tanto tam curus amico, Te semper ut nemo velle nocere tamen.*

et auctor ac stator romani nominis, gradive Mars, perpetuorumque custos Vesta ignium, et quicquid numinum hanc romani imperii molem in amplissimum terrarum orbis fastigium extulit, vos publica voce obtestor atque precor, custodite, servate, protegite hunc statum, hanc pacem: eique functo longissima statione mortali destinate successores quam serissimos, sed eos, quorum cervices tam fortiter sustinendo terrarum orbis imperio sufficiant, quam huius suffecisse sensimus; consiliaque omnium civium aut pia, * *

Et stator. Exempl. vetus habet: *ac stator.* BYER. Omnino probanda Putciani transpositio: *Iupiter Capitoline ac stator, et auctor romani nominis, gradive Mars.* Habet quidem Mars nonnullos titulos cum Iove communes, tanquam *conservatoris, victoris,* etc. Sed ut nunquam Iupiter *gradivus*, ita nunquam Mars *stator* vocatur. Cuius rei testes sunt lapides antiqui.

Et quicquid numinum hanc romani imperii molem etc. Exempl. vetustum sic habet: *et quicquid nominum honor omni imperii molem in amplissimum* etc. BYER. Rheuanus ex inquinata

veteris codicis scriptura, quam Boreius prodidit, ingeniose elicit com-
modissimam lectionem; quam sequi non dubitavi.

Hanc pacem. Post has voces excidisse videtur, *hunc principem*, ut Lipsius suspicatur. Minime autem probanda est ratio Vossii, *hanc pacem* in *hunc principem*, aut Perizonii, eadem verba in *hunc ducem* mutantis. Nam apud scriptores, qui sub Caesaribus vixerunt, *pax romana* dicitur pro imperio Ro. Tacit. Ann. XII, 33: *qui pacem nostram metuebant*, ubi hanc notionem pulchre, ut solet, explicat Gronovius.

BEATVS RHENANVS

LECTORI S. D.

O vetustatem consumptricem! imo potius, o hominum incuriam! nam utram magis accusem, plane dubius sum. Non satis erat latinissimi scriptoris utilissimum opus initio suo truncasse, nisi fine etiam suo mutilaretur: ut nihil dicam de vitiiis, quibus in medio foedissime deformatum est. Vtcumque vero sit, nolumus tam insignem scriptorem situ diutius emarcescere. Protulimus nunc in medium, frustra, sed non sine tædio studiosorum, iam in quartum annum emendatus exemplar expectando, cunctati. Protulimus, inquam, ut ab aliis illi quoque subveniatur: in hoc veteris imitati, qui priusquam Medicina in artis compendium esset redacta, morbidos homines in triviis ac compitis statuebant, ut a prætereuntibus salutaria levandarum aegritudinum remedia discerent. Curavimus autem nos multa vulnera perfecte: nonnulla sic, ut cicatrix etiamnum appareat: quædam splæcio tantum obduximus. Nec propterea nullam mihi gratiam habebis, amice lector, quod non omnia restituerim. Id enim absque emendationi codice non erat possibile. At mens et unicus erat, et mendosissimus. Ausim iurare, eum, qui illum descripserat, ne verbum quidem intellexisse: adeo omnia erant confusa, absque ullis punctis aut distinctionibus. Quod si tu scires, quam ego laborarim in his fragmentis utcumque restituendis, credo fateberis te mihi uonnihil debere. Neque enim quia tu multa absque offensione legis, idcirco codex planus erat: imo nihil erat non depravatum: in singulis pene verbis hærebatur. Fatebuntur me vera dicere, quicumque vetustum codicem inspexerint, qui in Murhacensi bibliotheca adhuc asservatur. Proinde cogita, quantis mihi vigiliis constiterit hæc qualis qualis castigatio. Hoc non alia gratia dico, quam quod video quosdam ingrattissimos alienorum laborum aestimatores, imo derisores, qui cum ipsi nihil præstent, hoc agenteis naso suspendunt. Nam cum superioribus annis Ludum Annaei Senecæ scholiis meis exposuissem, libellum non minus depravatum quam veterem, statim reprehendere me quidam, temerarie factum a me dictitantes, quod eius auctoris interpretationem suscepissem, qui mihi totus non esset cognitus. Quasi vero, qui iam olim poëtas enarrarunt, aut nostro sæculo sunt interpretati, non coniecturas plerumque sequuntur. Et non magnum sit, rei præciosæ vel partem habere, si integram possidere non detur.

At nugatores isti adeo me non deterruerunt a proposito veteribus qua licet succurrendi, ut nunc non solum Vellium ediderim semiliberum, sed et Tertulliani libros vetustissimi inter Christianos scriptoris, mendosi tamen, mea cura e tenebris erutos, apud Frobenium excudendos curem, in usum videlicet rei theologiae, et ad vetustatem illuminandam, quantum ad rem christianam attinet. Caeterum, optime lector, videtur hic purum deesse in hac peroratione votitia. Nam in exemplari versus aliquot erant crasi, forsan ab aliquo nebulone facturo periculum, an illitae membranis notae expungi possint. Videntur autem extrema verba in talem scripta sensum: *consiliaque omnium civium aut pia, aut salutaria, in felicem exitum provehite*; aut sensum similem. Bene vale, mi lector, et conatum nostrum boni consule. Basileae decimoseptimo Calend. Decembris, anno M. D. XX.

ANNALES

VELLEIANI

SEU

VITA

VELLEII PATERCVLI

PRO TEMPORVM ORDINE DISPOSITA

AB

HENRICO DODWELLO.

ANNALIUM VELLEIANORVM ELENCHVS.

AD adoptione Tiberii anno Varr. 757, *incepit novennium militiae Velleii sub eodem Tiberio*, §. 1. *Acta anni 758*, §. 2. *Desunt in Velleio acta anni 759, quo anno auxilia ad Tiberium duxit Velleius*, §. 3. *Hoc anno Velleius Quaestor designatus est*, §. 4. *Proinde annus urb. Varron. 759, idem erat aetatis Velleii XXIV absolutus*, §. 5. *Militiam Velleius equestrem inivit anno urb. Varroniano 749*, §. 6. *Conveniunt maiorum a Velleio memoratorum aetates*, §. 7. *Conveniunt tempora etiam coaevorum*, §. 8. *Primus Velleio in militia equestri gradus praefectura cohortis*, §. 9. *Ab illa cohortis praefectura ad tribunatum ann. 752, promotus est Velleius*, §. 10. *Cum tribunatu accepit Velleius etiam lativium*, §. 11. *Tribunatus Velleii Castrensium qualis*, §. 12. *Illum inivit Velleius an. 754, tenuitque ad an. 757*, §. 13. *Horum omnium honorum tempora a legibus constituta fuisse videntur*, §. 14. *Tribunatus ille posterior Castrensium opponebatur beneficiario. Praefectura equitum eadem quae alae*, §. 15. *Legati legionum non alii, illis temporibus, quam tertii, ad minimum, anni Senatores*, §. 16. *Anni 759 rebus gestis plerisque aderat Velleius*, §. 17. *Anno 760, quaestor, exeunte tamen, cum Tiberio, Velleius*, §. 18. *Annus 760, pri-*

mus belli triennis Illyriciani gesti a Tiberio, §. 19. Legati provinciarum omnes Senatorii, §. 20. Velleius Augusti legatus, et tamen obnoxius Tiberio, §. 21. Legatio Velleii et praefectura quomodo invicem distinguendae sint, §. 22. Annus 761, secundus erat belli Pannonici. Lacuna alia in Velleio, §. 23. Locus Velleii de huius anni hibernis explicatur, §. 24. Ea hiberna quomodo distributa fuerint, §. 25. Velleius postea Tribunus plebis, §. 26. Et quidem anno, ut videtur, 766, §. 27. Tribunatum inivit Dec. X, 765, depositurus Decemb. itidem X, anni 766, §. 28. Librum quem habemus cur anno 783 scripserit Velleius, §. 29. Mors Velleii anno 784, §. 30.

ANNALES

VELLEIANI.

§. I. **N**ATALEM *Vellei* nostri annum ego ita eliciendum existimo. ^{Ab adoptione Tiberii anno Varr. 757, incepti novennium militiae Velleii sub eodem Tiberio.} ¹ *Finita equestri militia, Quaestorem se designatum* fuisse dicit, cum deficeret *Maroboduus*, sociosque defectionis, non *Germanos* modo, sed *Pannonios* etiam et *Delmatas*, adscisceret. Hanc defectionem anno urbis *Varroniano* 759, tribuit *Dio* ². Sic tamen ille, ut *plurimum annorum* gesta in unum eundemque annum conferat. Hoc enim anno *ortum belli Germanici* memorat, *primamque Tiberii in Germanos* expeditionem. Sed *propria huius anni acta huius belli ultima* fuisse intellexit, quae erant cum hoste *Maroboduo*, sociisque eius *Pannoniis* atque *Delmatibus*. Id quod verum fuisse noster nos docuit ipse *Velleius*, qui in belli huius progressibus designandis *Dione* certior est testis atque accuratior. Sic itaque *Velleius*. ³ *Adoptatum ille Tiberium* testatur V Kal. *Iulias, Iunii* nimirum die xxvii, sub Coss. *Aelio Cato* et *Sentio Saturnino*, qui anno *Varroniano* 757 magistratum inibant. Mox autem ab *adoptione in Germaniam*, missum esse idem docet *Velleius* ⁴. *Non*

¹ *Vell. l. II, c. 111.*

³ *Vell. l. II, c. 103.*

² *Dio l. LV.*

⁴ *Vell. l. II, c. 104.*

diu (inquit) vindicem custodemque imperii sui morata in urbe Patria, protinus in Germaniam misit. Itaque ipso illo anno, quo fuerat ab Augusto adoptatus, missus in Germaniam est Tiberius. Inde factum, ut illius anni ¹ Aestiva in mensem usque Decembrem perduxerit. Aestiva nimirum intelligit Velleius militaria, quae hibernis opponebantur, itidem militaribus. Aestiva, inquam, rebus gerendis apta, quae sub pellibus egerit exercitus, et in castris, pro re nata, mobilibus; cum hiberna in castris soleret agere potius stativis. Nec sane res a Tiberio hoc ipso anno gestae patiebantur, ut, qui post Iunii xxvii in Germaniam venerat, in hiberna sese ante mensem Decembrem recipere potuerit. Subactos enim tradit Velleius hoc anno Canninefates, Attuáros, Bructeros, receptos in fidem Cheruscos, transitum Visurgim, penetrata Germaniae ulteriora. Obstat praeterea, ne in sequentem annum reiiciatur Germanica illa Tiberii expeditio, quod ² operum eius per annos continuos XI se spectatorem fuisse, aut adiutorem, iactet ipse Velleius. Exire illi anni non poterant ante annum Varronianum 765, quo rediit e Germania ita Tiberius, ut eo nunquam postea sit reversus, paulo tamen antea quam parem acciperet cum Augusto in provincias potestatem. Ita certum est res Tiberii in Germania gestas hoc ipso adoptionis anno 757, initium accepisse. Fieri aliter non potuit, ut vel minimam anni noni partem Velleius egerit in militia Tiberii.

¹ Vell. l. II, c. 105.

² Vell. l. II, c. 109.

* §. II. Sequitur in *Velleio* annus alius, cuius *vere* <sup>Acta
anni 738.</sup> *in*eunte redierit *Tiberius* in *Germaniam*. Iam ¹ *per-*
lustratam dicit *armis* *totam* fuisse *Germaniam*. Iam
victas *gentes* *paene* *nominibus* *incognitas*. Iam *re-*
ptas *Cauchorum* *nationes*. Iam *fractos* *Langobar-*
dos, *gentem* *etiam* *Germana* *feritate* *ferociorem*.
Iam *ad* *quadringentesimum* *miliarium* *a* *Rheno* *us-*
que *ad* *flumen* *Albim* *romanum* *cum* *signis* *perdu-*
ctum *fuisse* *tradit* *exercitum*. Haec huius anni gesta
huic *aestati* tribuit *Velleius*. Certior nimirum ille,
pariterque minus confusus, *Dione* ² *testis*, qui *trienn-*
ni *integri* *acta* *anno* *illo* *memoravit*, quo *triennium*
exierit. Et tamen ne fidem illi detrahamus, sunt
etiamnum in *Dione* *plurium* *annorum* *satis* *lucu-*
lenta *vestigia*. Haec enim erat ³ *secunda* illa *Tibe-*
rii *in* *Germanos* *expeditio*, *secundi* nimirum *anni*
huius belli *Germanici*, quo (*accersito* *in* *Germa-*
niam *Delmatiae* *Praefecto* *Valerio* *Messalino*) *Del-*
matias *Pannoniusque* *occasionem* *oblatam* *testatur*
Dio *rerum* *novandarum*. Binas enim *uno* *eodem-*
que *anno*, et *in* *eandem* *provinciam* *expeditiones*
fuisse *parum* *verisimile* est. Haec etiam ⁴ *secunda*
illa *pax*, tam *a* *Tiberio*, quam etiam *Sentii* *Satur-*
nini *opera*, *eodem* *Dione* *teste*, *Germanis* *concessa*,
quem tamen certe *Saturninum* *in* *hoc* *ipso* *bello*
Germanico *socium* *habuit* *Tiberius*. Tum *in* *hiber-*
na *reductis* *legionibus* *ad* *urbem* *ipse* *properat* *Ti-*

¹ Vell. l. II, c. 106.

² Dio l. LV, anno 739.

³ Dio ib. *ὅτι Τιβέριος ἐπὶ τοῦτε*

ἐκείνου τῷ διώτικον ἐξήρτων etc.

⁴ Dio ib. *ἐπειδὴ μὴ μόνον ἄνευ,*

ἀλλὰ καὶ διώτικον πολεμικῶς αὐτοῦ,

ἐκείνου.

berius. Sic enim noster docet *Velleius* ¹. Proinde miror, cur saepe *revocatum* ab *Augusto*, dicat tamen *perseveravisse* ² *Suetonius*. Errore aliquo illum suspicor ad bellum hoc *Germanicum* retulisse, quod auctor eius rectius ad secutum *Delmatarum Pannoniorumque* bellum retulerat. Tunc enim certe *Tiberium* de mora suspectum agnoscit *Dio* ³. Ex quo illum saepe *revocatum* facile colligimus. Haec sane nisi de anno *Varroniano* 758. intelligi non possunt.

Desunt in
Velleio ac-
ta a. 759,
quo anno
auxilia ad
Tiberium
duxit Velle-
cius.

§. III. Tum demum sequitur motus *Marobodu*, quo concitata est ad arma non *Marcomannia* modo, sed et *Pannonia* etiam atque *Delmatia*. Et solum tamen *Maroboduum* proximo anno aggredi statuisse *Tiberium* disertis testatur verbis idem ipse *Velleius* ⁴. Eo fine *Sentio Saturnino* *mandatum*, excisis continentibus *Hercyniae silvis*, ut *legiones Boiohoemum*, quae regio erat *Marobodui*, duceret. *Bohemia* illa fuisse videtur hodierna. Haec ille superioris anni, ut videtur, fine. *Saturninum* enim *Tiberio* comitem addit *Velleius*, post hiberna, cum aggredereetur *Maroboduum* ipse *Tiberius*. Hic ego *lacunam* in *Velleio* esse suspicor (de qua tamen nulla adhuc apud *Eruditos*, quod quidem sciam, hactenus suspicio) qua *belli exitum*, quem hoc anno *tertio* habuerit, distinctius enarraverit. *Locum lacunae* fuisse puto post verbum *duceret*. Sequuntur deinde illa ⁵: *Ipse a Carnunto, qui locus*

¹ *Vell.* l. II, cap. 106.

² *Suet.* Tib. c. 16.

³ *Dio* l. LV, anno 760.

⁴ *Vell.* l. II, c. 109.

⁵ *Vell.* ib.

Norici regni proximus ab hac parte erat, exercitum, qui in Illyrico merebat, ducere in Marcomannos orsus est. Nam non cohaerent illa cum verbis proxime praecedentibus. Quis enim quaeso ipse ille, de quo meminit *Velleius*, qui exercitum illum duxerit, qui merebat in: *Illyrico*? Non aliquis certe, cuius mentio praecesserat in *Velleio*. Non ipse *Tiberius*, qui iam erat, non in *Illyrico*, sed *Germania*, de quo etiam, paucis interpositis, illa subiungit: *Praeparaverat iam hiberna Caesar ad Danubium.* Alius itaque a *Caesare* praefectus ille exercitus *Illyriciani*. Multo minus *Saturninus*, qui alia prorsus via missus in *Marobodium* fuerat a *Tiberio*. Non alius erat ipse ille a *Velleio* memoratus, quam *Valerius Messalinus*, quem *Illyrico praepositum* agnoscit ipse ¹ *Velleius*, *Delmatiae ac Pannoniae* ² *Dio*. Duas enim illas provincias *Illyrici* communi nomine complectebantur. Accivit illum ex *Illyrico Tiberius*. Convenitque iter a *Velleio* designatum. *Carnuntum* in *Pannonia* posuit *Veteres*. Recteque eo *Pannoniae Delmatiaeque* praefectus iter fecerit *Tiberium* versus, qui *hiberna* ad *Danubium* paraverat. Recte nimirum moturus in *Marobodium* et *Marcomanniam*. Desunt ergo acta tertii huius anni in *Marobodium*. Deest et prima *Valerii Messalini* mentio, unde pendebant ea quae postea sequebantur. Haec tamen obiter. Adhuc certe durasse bellum ex ipso discimus *Velleio* ³. *Fractas* nimirum

¹ *Vell.* l. II, c. 112.

² *Vell.* l. II, c. 122.

³ *Dio* l. LIX, anno 759.

testatur ille *post adoptionem continua triennii militia Germaniae vires*. Tria nimirum intelligit *aestiva*, et ab *adoptione* ipsa deducta *continua*. Ita *aestatis* huius partem saltem aliquam impenderit in bellum *Germanicum* adversus *Maroboduum*. Idque innuit, ni fallor, etiam in eo *Velleius* ¹, quod bellum *Gaetulicum*, unde *Cossus* gentilitium *Gaetulici* cognomen familiae meruit, ante proximum, quod sequebatur, bellum *Delmaticum* fuisse doceat *pauca* annos. Hoc bellum ² *Dio* eodem tempore coepisse dicit, quo et aliud illud in *Germania*. Ita aliquot *annorum* fuerit oportet *coaeuum* quoque bellum in *Germania*. Et sane post *duplicem* illam, *pacem tertiam* praeterea memorat ³ *Dio*, quam tamen *celeriores* agnoscit propter motus *Pannonicos* atque *Delmaticos*. Et tamen hac eadem *aestate* motus illos coepisse necesse est. Moverat *Messalinus* ad *Tiberiū*, ut e *Velleio* discimus ⁴, *hiberna*. Itaque initio *aestatis* antea quam *hiberna* reliquerat, aut in *hostem* moverat, ipse *Tiberius*. Mox a discessu eius, *cunctatione* ⁵, *Dio* inquit, *abrupta*, arma capiunt *Delmatae* atque *Pannoniū*. Inde *pax* illa cum *Maroboduo*, quam fuerat alioqui futura, *celerior*. Inde reversus e *Germania* *Tiberius*, praemisus in provinciam suam *Messalinus* ea gessit, quae *primae* belli *Pannonici* *aestati* tribuit ⁶ *Velleius*. Addit idem notam temporis aliam, *subitam* nimi-

¹ *Vell.* l. II, c. 116.

² *Dio* ib.

³ *Dio* ib.

⁴ *Vell.* l. II, c. 117, 122.

⁵ *Dio* ib.

⁶ *Vell.* l. II, c. 122.

rum, cum agerentur illa, *rebellionem*. Itaque defectionis *initio* rediisse necesse est e *Germania Tiberium*, et brevem adeo eiusdem fuisse in eadem moram. Mox occupata est a rebellibus *Macedonia*, et brevi admodum tempore defectio longe lateque propagata est, ut non modo de sua defensione, sed de *Italia* etiam *invadenda* cogitarint. Inde tantus ille *Romae* terror, ut *Senatum* moneret *Augustus* ¹, *decimo die*, *ni caveretur*, *posse hostem in urbis Romanae venire conspectum*. Tum novae illae militum conscriptiones, quibus tandem effectum est ut *XV legiones*, *paremque auxiliorum copiam* habuerit *Tiberius*. Tanto enim apparatu bellum istud in *Illyrico* a *Tiberio* gestum memorat ² *Suetonius*. Illorum *partem ab Augusto traditam perauxit Velleius* ³, *ad Tiberium*, *Quaestor iam designatus*, in annum scilicet *sequentem*. Sic illa omnia invicem cohaerent, ut in alium *urbis*, quem dixi *annum Varronianum*, nempe 759, quadrare vix possit *Velleii* illa ad *Quaesturam* designatio. *Antiquiorem* non fuisse ex dictis constat. Sed ne quidem *senior* esse potuit. Ita enim matura erat, hac *aestate*, *rebellium defectio*, ita *praesens* inde metus, *decimi* nimirum *diei* itinere urbi ipsi imminenti, ut in *annum alterum* proferri auxilia illa non potuerint. Imo *hoc ipso anno iunctos Velleius* ⁴ *fatetur exercitus*, aliunde nimirum accersitos. Nec iunctos modo, verum etiam *eo unde venerant remissos*. Ita

¹ Vell. l. II, c. 111.

³ Vell. l. II, c. 111.

² Suet. Tib. c. 16.

⁴ Vell. l. II, c. 113.

nimirum *maturo*, ut *asperrimae hiemis initio regres-*
sus postea *Sisciam* fuerit *Tiberius*. Et quidem huius
anni *hiberna Sisciae* *Tiberio* fuisse atque *Messalino*,
testem habemus disertum *Dionem* ¹. Ita certum
est, hoc ipso anno, post initium *aestatis*, et tamen
ante *hiemis* etiam *initium*, appulisse *Velleium*.

Hic anno
Velleius
Quintus
designatur
est.

§. IV. Convenit praeterea, quod hoc fere eodem
tempore *Agrippam*, qui eodem die, quo *Tiberius*,
adoptatus ab avo suo naturali erat, et iam ante bienni-
um, qualis esset, apparere coeperat, patris atque
eiusdem avi sui (*Augusti*) animam alienasse sibi;
idem testetur *Velleius* ². Biennium illud ab ado-
ptione, quae tantos illi animos fecerat, arcessit.
Quae cum eodem tempore sit facta, quo et illa *Ti-*
berii, proinde fieri vix potest, quin biennium hoc
ipso desierit anno, de quo agimus, 759. Nova haec,
ut videtur, alienatio a toga virili coepit, quam
sumserit *Agrippa* anno superiori 758. Sic enim
Lucii Agrippae fratris ferocia prima apparuit cum
togae virili maturo *Caio* fratri *Consilium* rogaret.
Inde *Augusto* bonorum paternorum detentionem
exprobravit, quod scilicet, romano censu vir, es-
set iam in bonorum paternorum possessionem mit-
tendus. Recte nimirum ille, si sui fuisset iuris,
nec in alienum potestatem, cum adoptaretur, emi-
grasset. Paulo quidem serius ille, quam necesse
erat, togam suavit, qui anno illo, quo fuerat ado-
ptatus, annum aetatis expleturus erat XV, natus
nimirum anno urbis *Varroniano* exeunte 742, cuius

¹ Dio l. IV, an. 759.

² Vell. l. II, c. 112.

mense *Martio* decesserat pater. *Agrippa*, ipse *Postumus* proinde appellatus, quod post mortem patris fuisset editus. Proinde consentaneum est, ut *ferocia* illa mox ab *adoptione* manifesta obstiterit, quominus illi *togam* antea dederit *Augustus*. Id si verum sit, spatio aliquo magno interposito *adoptionem* sequi non potuit *prima* illa *ferocia*; nec alio quam hoc anno illud, quod inde coepit, desinere *biennium*. Accedit porro quod, cum moram *Tiberii*, in huius anni *fine*, suspectam, uti dixi, haberet *Augustus*, *Germanicum* deinde *Tiberio* socium adiunxerit. *Germanici* missionem *Dio* ¹ illam sequentis anni 760 initio assignavit, qui etiam illam missionis *rationem* addit, quod *Agrippam* alioqui expeditioni illi destinatum iam *abdicaret* *Augustus* atque *relegaverat*. Sic etiam hoc anno 759 *Agrippa* supplicio illo multatus fuerit, et *partem exercitus* ad *Tiberium* *Quaestor* iam *designatus* duxerit *Velleius*. Ita constat undequaque *Quaesturam Velleii designatam* in hunc eundem, quem dixi, *urbis* annum 759 esse conferendam.

§. V. Hoc ita constituto, *aetatem* inde *Velleii* colligimus, *annumque*, de quo nemo hactenus, *nata-*
lem. *Aetas Quaestoria*, quae eadem erat primae
 in *Senatum* admissionis; annus erat XXV, *lubens*
 nimirum, expleto anno dumtaxat XXIV. Verum
 hoc fuisse nostris ad *Spartiani Hadrianum* ² *Prae-*
lectionibus ostendimus. Constabat nimirum illud

Proinde a,
 urb. Varr.
 759, idem
 aetatis Velleii
 XXIV
 absolutae.

¹ *Dio* l. LV.

² *Prael.* X, ad *Sp. Adriani*. §. 8,

14.

spatium e duobus intervallis in *romana* disciplina *militari* notissimis. Aliud *pubertatis* erat ad annum *aetatis* ¹ XIV, quo iam elapso, *togam virilem* summere solebant, *togam praetextam* exuere, etiam *Senatorum* filii. Inde *militiae tirocinium* ² coepisse ibidem ostendimus, *cuius X stipendio* finito, tum demum licuit *adolescentibus* etiam *nobilibus* honores petere *senatorios*. Horum honorum primum *Quaesturam* fuisse ibi etiam observavimus. Itaque *X stipendio completo* annus erat *Quaesturae*, non quidem *ineundae*, sed *ambiendae* tamen atque ³ *designandae*. Talis erat *Velleii* illa, de qua hoc anno legimus, *Quaestura, designata* duntaxat ⁴. *Finitam* dixit hoc anno *militiam* suam *equestrem*, quae tamen qualis fuerit, vix dum intellexisse videntur viri alioqui historiae romanae peritissimi, cum sit nihilominus in re literaria *chronologica* vel momentosissima. Illam ergo intellexit *Velleius* *militiam*, quae viris etiam *familiarum senatoriarum* necessaria erat ad *honores*, uti dixi, *senatorios*, locumque in *Senatu* ipso capiendum. *Equestris* autem propterea appellata est, quod alia esset ab eorum *militia*, qui ordine *Equestri* essent inferiores, et a *militia* etiam *senatoria* ⁵. *Gregalium militum* stipendia *plura* fuisse probavimus, ad *honestam* scilicet *missionem*, et *emerita* rite capienda, nunc

¹ Prael. V ad Sp. Adrian. §. 1,
2, 3, 4, 5, 6.

² Prael. V ad Sp. Adrian. §. 9.
Prael. X, §. 10.

³ Prael. X ad Sp. Adrian. §. 12,
13, 14.

⁴ Vell. l. II, c. 111.

⁵ Prael. X ad Spart. Adrian.
§. 13.

scilicet XX annorum, nunc XVI, nunc XIV, nunc etiam XII, in militia nempe *praetoria*. *Nobilium* alia causa erat, quibus militiae *praemia* proposita nulla erant *emerita*, sed *honores*, praesertim *senatorii*. Nec enim in *senatum* admissi sunt, etiam *censu* senatorio *nobiles*, ante ¹ annos *senatui legitimos*. Nec satis erat *senatoria* etiam *aetas* sine *legitimis stipendiis*. *Decem* erant ad minimum *stipendia* ad *senatum* plane necessaria. *Interim* in *senatu* non erat, sed in *ordine* duntaxat *equestri*, familiarum quantumvis *nobilium pueri* atque *adolescentes*. Hoc adeo verum erat in familiis *privatorum senatoriis*, ut etiam tenuerit aliquatenus in *principibus imperii nondum* participibus, sed *heredibus* duntaxat atque *candidatis*. Ne quidem ipsis, ante *aetatem* legitimam, soli locum in *senatu*, soli *honores senatorios*, dedere *natales*. Quamvis *frequentiores*, fateor, legamus in illis *Annariae legis indulgentias*, et *pauciorum* etiam *annorum aetatem*, in hac causa *legitimam*. *Interim puerorum nobilium* ² *turmis* praeerant, *pueri ipsi nobilissimi*; et *iuventuti equestri*, *principes ipsi iuventutis* appellari soliti. Erant itaque ipsi etiamnum *equites* et *militia* eorum hactenus proinde duntaxat *equestris*. Et plane *senatoriae militiae* opponitur *equestris illa militia Velleii*. Ipse se agnoscit, cum *Quaestor* esset tantummodo *designatus* ³, nondum

¹ Prael. X ad *Spart. Adr.* §. 3,
14.

² Prael. XVIII ad *Spart. Adr.*
§. 9, 10.

³ *Vell.* l. II, c. 111.

fuisse *senatorem*. Et tamen *senatoribus* se *aequatum* observat, hoc ipso nomine, quod *partem exercitus* ab urbe traditi ab *Augusto* perduxerit ad *filium eius*. Hoc nomine se *Quaestoribus*, qui infimi omnium erant *senatores*, *aequatum* innuit; nec *designatis* modo; verumetiam magistratum illum *quaestorium obeuntibus*. Ita nimirum *quaestura superioribus designata*, ut ad honorem *quaesturae proximum superioremque* fuissent *designati*, *tribunatum* scilicet. Sic enim *tribunatum* plebis *quaestura* superiorem probavimus ¹, ut *quaesturam* tamen *proxime* excepërit. Et tamen *designatus tribunus plebis* iam adhuc *Quaestor* fuerat in magistratu ipso constitutus, et proinde *Quaestor* plusquam *designatus*. Itaque *militiam* suam illam, qua *parti exercitus* ad *Tiberium* deferendi praefectus est, *equestri* sua, itidem *militia*, superiorem agnoscit; et proinde *senatoriam*. Inde *ministerium* illud suum *speciosum* fuisse dicit, quod *Quaestor* duntaxat *designatus*, nec adeo adhuc *Senator*, *senatoribus* verisque *Quaestoribus* fuerit, per illud *ministerium*, *aequatus*. Imo ita *Quaestoribus*, ut ne quidem *quaestoriorum* summi *Tribunisque* proximi, ad *tribunatum* quippe *designati*, *quaesturaeque* gradum fere *egressi*, *ministerium* illud fuerint *dedignaturi*. Sic facile intelligimus, praefecturam illam *exercitus* ad *Tiberium* deferendi non aliis credi solitam, quam *senatoribus* ad minimum *quaestorius*. Sic intelligimus *nobilem* fuisse *Velleii* fami-

¹ Prael. XII ad *Spart. Adrian.* §. 4, 5.

liam, cuius *militia prima non gregalium* fuerit *militum*, sed *equestris*; cuius honores deinde legimus *senatorios*, sine mentione tamen impetrati *laticlavii*, quod ille ius *avatum* a maioribus acceperat. Inde et *legitimo tempore* hanc *Velleii quaesturam* fuisse discimus; quod *proxime* militiam eius *equestrem* exceperit, ne quidem ipsam *stipendius*, ut videtur, *legitimis* protractionem. Inde *aetate quaestoria senatoriaque uno* fuisse anno *iunio*rem, cum *quaestura* eius fuerit duntaxat *designata*, anno nimirum *sequenti* obeunda; cum etiam talis fuerit, quae *nondum* illum fecerat *Senatorem*; cum denique *stipendia* eius *decem a togae virilis* aetate, annoque adeo XIV expleto numeranda exceperit, quo *tirocinium* iure ut plurimum solebant. Ita conveniunt omnia ut praedictus urbis annus *Varronianus* 759 cum anno *aetatis Velleii* XXIV, concurrerit *explendo*. Sic *natus* fuerit anno eiusdem *aerae* 735 noster *Velleius*.

§. VI. Hoc anno nimirum *exitum* habuere *decem* *Militiam*
illa stipendia, quae ille pro *militia* censet, uti vidi- *Velleius e-*
 mus, *equestri*. Ea proinde anno eiusdem Epochae *questrem* *in-*
nit *749*, *coeperint* necesse est. Nec sane *his Varr-*
oniano 749.
 pugnant, quae de hac eadem *militia* sna alibi tra-
 dit ipse ¹ *Velleius*. *Initia stipendiorum* suorum
 fuisse dicit, cum *Caius Caesar Augusti* nepos cum
 rege *Parthorum* in *Euphratis* ripa congredederetur.
 Erat annus ille *Varronianus*, ut videtur, 753. *Bre-*
vi ², ut ait *Velleius*, *spatio* postquam innotuerant

¹ *Vell.* l. II, c. 101.

² *Vell.* ib. c. 100, 101.

Iuliae Augusti filiae adulterium, quae *Augusti* consulatu ultimo, quem gessit anno *Varroniano* 752, emanasse idem testis est ¹ *Velleius*: Certe antequam *tribunitiae Tiberii potestatis* primum *quinquennium* ad exitum perductum esset. Ait enim *Velleius* *Caïum* ² *Tiberio* honorem omnem ut superiori habuisse. Atqui heredibus imperii designatis non potuit alia ratione superior esse *Tiberius*, quam *tribunitiae potestatis*. Ino eam ipsam causam habuit in animo *Velleius*. Hac enim *tribunitiae potestatis consortione* ³ aequatum illum *Augusto* fuisse dixerat. Hoc, inquam, nomine civium post unum (et hoc quia volebat) eminentissimum. Hoc ipso denique nomine fulgorem *Tiberii orientium iuvenum initiis obstitisse*. Proinde innuit, futurum alioqui, ut alios, praeter *Augustum*, superiores habuisset. Imprimis proculdubio illos, quos dixi, *Caesares*. Imo illam ipsam ob causam *tribunitia potestate Tiberium* ornaverant *Augustus*, ut ferociam *Lucii* retunderet. Inde inter causas, cur *Tiberius* secesserit, eam recenset *Suetonius* ⁴, quod adultis iam *Augusti liberis*, loco et quasi possessione usurpati a se secundi gradus sponte cessisset. Et cum ageret de reditu *Tiberius* ab exilio *Rhodiano*, elapso iam *potestatis tribunitiae* *quinquennio*, illo potissimum est usus argumento, iam se ⁵ *securum* esse ab illa, quae olim fuerat cum *Caio Lucioque*,

¹ *Vell.* l. II, c. 100.

² *Vell.* ib. c. 101.

³ *Vell.* ib. c. 99.

⁴ *Suet. Tib.* c. 13.

⁵ *Sueton. Tib.* c. 11.

aemulatione; iam corroboratos illos, et secundum locum facile tutari. Imo, ne alio honorem illum Tiberio habitum a Caio referamus, monet ipse Velleius¹, praefectos provinciarum omnes, visendi eius (in secessu) gratia ad eum convenientes, semper privato (si illa maiestas unquam privata fuit) fascēs suos summisisse, fassosque esse, otium eius honoratius imperio suo. Hoc itaque exemplo Caius etiam ipsi Tiberio fascēs summiserit, eumque pro superiore habuerit. Itaque Tiberium superiorem agnovit Caius, nondum elapso tribunitiae potestatis quinquennio, quod tamen anno 753 desiisse, alibi² probavimus. Proinde illius anni finem praecesserit oportet expeditio illa Caii Parthica. Sic tamen initia illa stipendiorum suorum intellexit Velleius, ut possit interim verissimum esse quod dixi, aliud fuisse eorundem et antiquius initium, ab anno usque 749 repetendum. Addit enim deinde Velleius³: quem militiae gradum ante sub putre tuo, M. Vinici, et P. Silio auspicatus in Thracia Macedoniaeque, mox Achaia Asiaeque, et omnibus ad Orientem visis provinciis, et ore atque utroque maris Pontici latere, haud iniucunda tot rerum, locorum, gentium, urbium, recordatione perfruor. Hic certe militiam habet aliam initiis illis stipendiorum suorum sub Caio Caesare positis antiquiorem; et salis laxam illam, ut limitibus a nobis constitutis respondeat. Plurimum enim annorum fuisse necesse est,

¹ Vell. l. II, c. 99.

³ Vell. l. II, c. 101.

² Praed. XIX ad Sp. Adr. §. 13.

21, 22.

quae sub *pluribus* fuerat *Praefectis*, et in *pluribus* itidem *provinciis*. Itaque *initia stipendiorum* ita intellexit, ut puto, *Velleius*, non ut *primam* militiae *originem*, sed ut *mediam* eius partem *priorem*, vocibus illis designarit. Nec sane incredibile est in duo *quinquennia* distributa fuisse *decem* illa ad honores *senatorios* necessaria *stipendia*, quanquam neminem habeamus (quod quidem sciam) veterum, qui verbis id *expressis* testatus fuerit. Quod tamen, si verum fuerit, sic *initia stipendiorum primo quinquennio, finis ultimo*, fuerint assignanda. Sic *annuos* militum *tribunatus* in media parte divisos ¹ *semestres* fecerant. Sic *tributorum reddituumque* locationes *quinquennes* erant. Sic et *supremae*, vel *supremis proximae*, potestates, *censoriae tribunitiaeque*, erant etiam ipsae per similia distributae *quinquennia*. Nihil ergo vetat, quo minus similia fuerint in *decennali* etiam *militia quinquennia*. Imo ita fuisse certum est, cum brevior *decennali* militiam nullo unquam tempore ad honores *senatorios* necessariam legamus. Non his certe, de quibus agimus, temporibus *Augusti*. Ita necessario procedent nostra de *Velleii* anno *natali* ratiocinia. Nisi forte aut *togam Velleius praetextam* ultra annos *pubertatis* protraxerit, aut *tirocinium* a *toga pura* confestim non inierit. Erant, fateor, qui ita fecerint, sed *rari* admodum, a *negotiis* atque a *militia* abhorrentes. A norma autem, exemplisque fre-

¹ Prael. XII ad *Sp. Adrian.* §. 6.

quentissimis longe omnium certissima est argumentatio. Eam autem alibi probavimus fuisse, ut anno *aetatis* XIV togam *virilem* sumserint, et *militiam* inierint. Nec est quod *Velleium* a norma discessisse suspicemur, virum certe, si quis alius, ingenio satis *militari*. Satis illud apparet e *militia*, quam secutus est, non *civili*, sed *castrensi*. Satis inde, quod *militiae* gratia provinciam *quaestoriam* remiserit. Satis inde denique quod praemiis *militaribus* in triumpho *Tiberii* fuerit ornatus.

§. VII. Conveniunt porro cum hac *Velleii aetate* Conveniunt
maiorum a
Velleianis
maiorum
aetates. illorum *tempora*, qui *Velleium* ipsum aliquo *cognitionis* gradu contigerint. Successit *Velleius* patri suo in *Praefectura equitum* eo ipso anno, quo *adoptatus* est *Tiberius*, *Varroniano* 757. Inde facile suspicamur, adhuc *aetate militari* fuisse *patrem* eius, quae, his praesertim, de quibus agimus, temporibus anno concludi solebat LX. Esto autem. Fuerit pater *Velleii* illo anno *sexagenarius*, et *honestus* proinde *missione* a *Tiberio* dimissus. Sic *natus* fuerit anno *urbis* 697. *Avum* porro suum dicit ¹ *C. Velleium* tunc se *gladio transfixisse*, cum fugeret a *Neapoli* pater *Tiberii Tiberius* et ipse *Claudius Nero*. Incidit *fuga* illa in annum belli *Perusini*, *urbis* scil. 714, vix bimo ² *Tiberio* imperatore (qui *natus* fuerit anno *Varroniano* ³ 712, *Novemb.* XVI) et paulo ante reditum *M. Antonii*. Certe ante ludos *Apollinares*, ut observavit Cl. ⁴ *Norisius*.

¹ *Vell. l. II, c. 76.*

² *Vell. l. II, c. 75, 94.*

³ *Suet. Tib. c. 5.*

⁴ *Noris. Cenot. Pis.*

Illo ergo anno *iunior* pater *Velleii* esse non potuit, si quidem ipse *C. Velleii filius* fuerit, et e *gente* ipse quoque *Velleia*. Proinde *media* fuerit aetate necesse est inter annum 43 et 60. Satis nimirum commode, cum annum ageret *filius*, pro nostris rationibus, XXII. Subscripsit praeterea ¹ *patruus Velleii Capito* in *C. Cassium* anno aerae *Varronianae* 711, quo *Iulii* interfectores, aqua ignique damnatis interdictum est lege *Pedia*. Fieri quidem potest ut *patruus magnus Velleii* fuerit ille *Capito*, et vox adeo *magnus* omissa fuerit in *unico* illo, unde produit *Velleius*, MS. Nihil tamen pugnat quominus *patruus Velleii* esse potuerit, modo *patre* eiusdem fuerit aliquanto *maior*. Patruus ille certe, cum fuerit illo ipso anno iam *senatorius*, annum aetatis XXV superarit oportet. Nec multo maiorem fuisse exinde verisimile est, quod *senatorium* illum *tantummodo Velleius* appellarit; non *Tribunitium*, aut *Aedilitium*, nedum *Praetorium* seu *Consularem*. Superiori enim titulo aliquo fuisset insigniendus, si quidem superiorem aliquem in senatu *gradum* fuisset consecutus. Fieri etiam praeterea potuit, ut annos *militares* egressus, castra tamen secutus fuerit pater *Velleii*. In militibus *gregariis* frequentissimi erant, post *missiones*, *veterani* atque *evocati*. Nec deerant exempla in *militia* etiam *senatoria*. Avo praeterea illi suo *Caio Velleio* causam eam fuisse docet *nepos Velleius*, cur fugae comes *Tiberio* esse non posset, quod ² *gravis iam aetate*

¹ *Vell. l. II, c. 69.*

² *Vell. l. II, c. 76.*

esset et corpore. *Senectutem* eius nimirum innuit, et quidem eam, quae inepta esset peregrinationibus, atque itineribus quantumvis necessariis, obcundis. *Minor* ille *septuagenario* intelligi vix potest, potuit etiam longe esse *maior*. Fuerit ergo cum periit, *septuagenarius*. Ita natus fuerit anno urbis 644; sic annum egerit ad minimum XIX, initio belli Italici anno urbis Varroniano 663. Cum autem ¹ *Minatius Magius* civitate donaretur, duobus eiusdem filius, creatis *Praetoribus*; iam certe C. ille *Velleius*, *Velleii* nostri avus, tricenario minor esse vix potuit. Post reditum nimirum *Sullae* (cum quo *Pompeios* oppugnaverat *Minatius Magius*) qui anno rediit 671, et tamen dum *Praetores* seni adhuc crearentur, nimirum antea quam *Sulla* ipse crearet octonos, quos ille *Dictator* creavit, anno ad minimum 672. Ita certe *Minatii Magii* filius *praetorius* par fuerit avus *Velleii* nostri in gente *Velleia*. Concurreretque stirps *Velleii* utraque pari generationum numero ab eo dissita, tam in gente *Magia* quam *Velleia*. Avos enim similiter *Velleii* fuisse necesse erat *Minatii Magii* filios, siquidem atavus ipse fuerit *Minatius*. Addit *Velleius* de atavo suo *Minatio Magio Asculanensi*, nepotem illum fuisse *Decii Magii Campanorum principis celeberrimi et fidelissimi viri*. Illum nimirum intelligit *Decium Magium*, cuius praedicat in Romanos fidem ² *Livius*, cum *Capua* dederetur *Annibali*, post pugnam *Cannensem*, anno nimirum urbis

¹ *Fell.* l. II, c. 16.

² *Liv.* l. XXIII, c. 7, 10.

Varroniano 538. Nec illud incommode, si *iuvēnis* fuerit, cum dederetur *Capua*, *Decius*; et *senex*, bello *Italico*, *Minatius*. *Aetas* certe *filiorum prae-toria*, quae illis reip. temporibus annorum erat *XLI*, *provectum* annis patrem *Minatium* ostendit. Fieri potest, ut stirpem *maternam*, non *paternam*, a *Magiis* illis duxerit *Velleius*. Imo ita fuisse certum esset, si quidem *fratrem* suum *Magium Celerem Velleianum* ¹ *Velleius* noster appellavit. Sic enim manifestum esset e gente *Velleia* in gentem *Magiam* adoptatum fuisse illum *Velleii* nostri *fratrem*. Sed *ingeniūs*, non *codici MS.* debetur illa lectio. Atqui et *patriam Capuam* per *Minatium* illum *Magium* sibi videtur asserere *Velleius*, *Campanum* scilicet, *Deciūque Magii Campanorum* principis *nepotem*. Res certe *Capuae domesticas* ² agnoscit. *Civis* erat certe, ut e *Livio* constat, *Decius* ille, *Capuanus*. Cum tamen *patriam* nemo *simpliciter* a *materna* stirpe censuerit. Et *civitatem* etiam *Romanam*, et honores familiae *senatorios* ab eodem *Minatio Magio* vindicat, quem *viritem* dicit *civitate donatum*, *Praetoresque* adeo *filios* eius *duos* creatos, cum *seni adhuc* duntaxat *crearentur*. Non autem satis erat ad *civitatem* stirps tantummodo *materna*, nedum ad honores *senatorios*. Itaque *Velleium* nostrum potius *Magianum* appellandum esse suspicor, quam *fratrem Velleii Magium Velleianum*. Eritque adeo *gentile* auctoris nostri nomen *Magius*, *Velleius adscititium*, ex *adoptione* in fa-

¹ *Vell.* l. II, c. 115.

² *Vell.* l. I, c. 7.

miliam *Velleiam*. Conveniunt tamen ita etiam *familiae tempora* cum his, quos dedimus, *natalibus ipsius Velleii*.

§. VIII. Conveniunt denique illorum etiam *tem-*<sup>Conveniant
tempora e-
tiam coae-
vorum.</sup>
pora, quos sibi *coaevos* agnoscit *Velleius* & *Maxi-*
me (inquit) *nostri aevi eminet princeps carminum*
Virgilius Rabiriusque, et consecutus Sallustium
Livius, Tibullusque et Naso, perfectissimi in forma
operis sui. Aevum, ni fallor, suum a suis deducit,
ad minimum, natalibus. Altius illud arcessere non
potuit. Loquitur autem de *coaevis mortuis*, quos
ipse postea iam adhuc *vivis* opponit. Illos ergo
coaevos censet, qui post *natales* suos in *vivis* esse
desierant. *Virgilius* autem et *Tibullus* illo ipso
anno mortui sunt 735, quem nos *natalem Velleio*
iam fuisse probavimus. Vnum eundemque annum
utrique fatalem fuisse docet nos *Domitius Marsus*.
Coss. illius anni *Lucretium Cinnam* et *Sentium*
Saturninum refert *Eusebius* in *Chronico*, vel potius
ut videtur, *Hieronymus* e *Suetonii* libro de *Poëtis*,
Q. Lucretio collegam alium adiungit *Donatus* in
vita *Virgilii Cn. Plancium*. In anno tamen ambo
conveniunt, in eo tantummodo, ut videtur, discre-
pantes, quod *Coss.* ambos *ordinarios* dederit *Hie-*
ronymus, suffectum alterum a kalendis *Septembri-*
bus Cn. Plancium Tiberius Donatus. Recte etiam
committit *Hieronymus* cum anno *Augusti*, a *Iulii*
nimirum *Caesaris* caede XXV, qui idem est cum
eo, quem diximus, urbis nimirum *Varroniano* 735.

1 *Fell.* l. II, c. 35.

Itaque non est audiendus *Idatius*, qui *sequentis* anni potius *consulibus* mortem tribuit poëtae clarissimi. *Diem* etiam *Virgilii* emortualem X kal. *Octobris* tradit *Hieronymus*, XI autem *Idatius*. Inde intelligimus, nec post annum illum, nec mensē *Octobrem*, diemque mensis, quicumque demum is fuerit, nasci nostrum potuisse *Velleium*. Serius mortui sunt *Livius** atque *Naso*, IV nimirum *Tiberii* anno, quo annum egit *Velleius*, pro calculis nostris, XXXVI. Et serius *Virgilio Rabirius*, ut proinde nihil conferant illi ad aetatem *Velleii* accuratius constituendam. Quem tamen hic pro coaevo habet *Velleius Livium*, sitne iure merito in ea classe censendus, alibi dubitat¹. *Historicos* (inquit) ut *Livium* priorum aetati adstruas, praeter *Catonem*, et quosdam veteres et obscuros, minus LXXX annis circumdatum aevum tulit. Inde, ni fallor, quod hoc in loco mortem *Livii* ob oculos habuerit, quae sane erat suis natalibus, ut vidimus, multo serior. Illic autem scriptam historiam, quam absolverat quidem *Livius* post *Velleii* natales, et tamen ante annos eiusdem viriles. Finem *Livius* historiae suae posuerat in morte *Drusi*, anno nimirum *Varroniano* 745. Is annus erat *Velleio*, pro nostra supputatione, aetatis X, quo nondum togam sumserat *Velleius virilem*, et ne per *leges* quidem sumere potuerat. Recte ergo, pro nostris etiam hypothesebus, dubitare potuit, *historia Livii* fueritne suae, an potius priorum (ut loquitur) aetati assi-

¹ *Vell. l. I, c. 17.*

gnanda. Erat cū *suae* aetati illam attribueret, quod *post suos* demum *natales* fuerit absoluta. Erat praeterea cur *priorum aetati* illam adscriberet, non modo quod ante *togam Velleii puram* manum illi *Livius* ultimam posuerit, sed quod maximam eius, cum plurimum fuerit annorum, partem scripserit, ne quidem adhuc in rebus humanis existente *Velleio*. Bellum quidem ¹ *Actiacum*, et *Ianum clausum* in primo historiae libro memorat *Livius*. Erat quidem proelium *Actiacum* *Sept. 2*, anni *Varroniani* 723. *Ianum tamen clausum* ipso anno 725, ponit *Dio*. Sed *nupera* admodum eius erat memoria, cum primam historiae scribendae manum admo-
veret. Nondum *secundo clausus*, quod factum anno 729 post bellum *Cantabricum*. Ino civile bellum paene ob oculos. Inde verba eius illa in initio, quibus ait sese ² *festinare ad haec nova*, quibus iampridem praevaleantis populi vires seipsae conficiunt. Ego (inquit) contra hoc quoque laboris praemium petam, uti me a conspectu malorum, quae nostra tot per annos vidit aetas, tantisper certe, dum prisca tota mente repeto, avertam. Itaque anno 725 mox ineunte opus egregium aggressus est, quod anno demum 745 absolverit. Et in mediam adeo eius partem inciderit *Velleii*, pro nostris rationibus, annus natalis. Accurate admodum. Ut recte posset dubitare *Velleius*, cui aetati historiam illam concederet, *suaene*, an *priorum*.

¹ Liv. l. 1, c. 19.

² Liv. l. 1, Praef.

Primus Velleio in militia equestri gradus praefectura cohortis.

§.IX. Constituto ergo *natali* nostri auctoris anno, iam reliqua eius *tempora* similiter, pro virili nostra, disponemus. Inprimis consentaneum erat, ut anno urbis 749, et *togam* sumserit, et cum *toga militiae tirocinium* inierit, *aetatis* nimirum anno XIV *absoluto*; XV autem *inchoato*. *Equestrem* autem, de qua loquitur *Velleius*, *militiam* tribus potissimum gradibus distinxit *Claudius* ¹, ut scilicet primo *cohortem*, post *cohortem alam*, post *alam tribunatum legionis daret*. Ordinis nimirum *equestris* adolescentes semper corporis sui militibus gregariis *praeffecti* erant. Praefecti nimirum *cohortibus* atque *alis*, ut erant *Tribuni* etiam *praeffecti* in *legionibus*. Paulo aliter ille, sub quo *Velleius* militavit, *Augustus*. Maior erat, sub illo, praefectus *alae* tribuno *legionis*, ut facile colligitur e *Suetonio* ². Id quoque proprium habebant sub *Augusto* *senatorum liberi*, quod illis (³ quo *celerius* *reipublicae assuescerent*) *protinus virilem togam*, *latum clavum induere*, et *curiae interesse*, *permiserit*: *militiamque auspicantibus non tribunatum modo legionum, sed et praefecturas alarum dederit*. Hi ergo *militiam* a *tribunatu* statim *auspicabantur*, ut *nullae* proinde fuerint illis *cohortium praefecturae*. Alia erat causa adolescentum *familiis* etiam *senatoriis oriundorum*, si tamen *patribus* non fuissent *orti senatoribus*. His, ut *lati clavi aetas* *provector* erat, ita etiam *tribunatus* *dilatos*

¹ Suet. Claud. c. 25.

³ Suet. ib.

² Suet. Aug. c. 38.

fuisse, vel ex hoc ipso loco colligimus. Habere enim, nescio quid, *senatorium* videbatur *proximus* ille militiae *senatoriae* gradus, in *equestri* militia, *tribunatus*. Inde factum, ni fallor, quod *latus clavus* (qui *senatorum* erat, ut *angustus equitum*), *tribunatum* inituris concedi soleret, tanquam dignitatis *senatoriae* Candidatis. In hac autem classe se significat fuisse *Velleius*. Ait se ¹ *tribunum militum* congressui *Caïi* cum rege *Parthorum* interfuisse. Ait praeterea, ipsum illum militiae gradum se ante sub patre *Vinicii* et *P. Silio* fuisse *auspicatum*. Haec denique agnoscit fuisse *stipendiorum* suorum *initia*. Quis est quin facile inde colligat, ut *tirocinio* suo *proximus* fuerit *tribunatus*, novum tamen fuisse militiae illius gradum, quem proinde olim a *tirocinii primo initio* non fuerat assecutus? Quis, inquam, est quin et illud videat, novum illum *tribunatus gradum* sub *Vinicii* patre a *Velleio* fuisse susceptum? Nescio tamen an inde liceat colligere, nondum fuisse in *senatu patrem Velleii*, cum aut nasceretur ipse *Velleius*, aut toga *virili* suscepta *militiam auspicaretur*. Fieri vix potuit, ut *aetate senatoria* non fuerit *pater Velleii*, cum *togam* susciperet *filius virilem*, atque *tirocinium*. Nec vero *mortem* obstitisse, quo minus in *senatum* veniret, exinde constat, quod *filius* ei in *praefectura* successerit. Successit enim ille *patri* ² anno urbis 757 *exeunte*, cum mitteretur in *Germaniam Tiberius*, cum annum ageret ad minimum *aetatis XXII*.

¹ *Vell. l. II, c. 101.*

² *Vell. l. II, c. 104.*

Multis sane post togam *virilem tirociniumque* eius annis. Nondum tamen constat, num tulerit illam *Augustus* legem ante *Velleii tirocinium*. Ne quidem illud constat, fueritne *pater* Auctoris nostri, in gente *Velleia*, *senatorius*.

Ab illa cohortis praefectura ad tribunatum a. 752 promotus est Velleius.

§. X. Erit ergo operae pretium explorare, quae aetas fuerit a militia una ad aliam transeundi a lege constituta. Inde enim *regulas* eliciemus in illorum temporum *chronologia* omni utilissimas. Legem certe fuisse sub *Augusto* indicant verba illa *Suetonii*¹: *Quicquid autem ubique militum esset, ad certam stipendiorum praemiorumque formulam adstrinxit, definitis pro gradu cuiusque et temporibus militiae, et commodis missionum: ne aut aetate, aut inopia, post missionem sollicitari ad res novas possent.* Ego *veteris novaeque pubertatis* intervallo primam illam *equitum senatoriorum* militiam conclusam arbitror. Ita nimirum, ut *cohortibus* praefecti fuerint, qui a *toga* sumta mox militiam inierant, usque ad annum *aetatis* XVII absolutum, quo olim *toga* sumi solebat; inde militiam aliam, seu *legionum* illa fuerit, seu *alarum*, inchoarint. Vt enim erant, infra *pubertatem*, puerorum *minorum maiorumque* discrimina; sic etiam fuisse verisimile est in aetate *adolescentiae*, quae a *toga* sumta pertingit ad annos usque *senatorios*. Ita nimirum, ut *prima* aetas illa fuerit quae *propius* accedebat ad *pueritiam*; alia illa quae cum *pueritia* minorem affinitatem habebat, maiorem autem

¹ Suet. Aug. c. 49.

cum *adolescencia*. Hoc si consilio *aetatem* illam distinxerit *Augustus*, consentaneum erat, ut, sicut *veteres* olim *pueros* ad annum usque *aetatis* XVII censuerant, proinde a recepto postea *pubertatis* anno XIV ad XVII *pueris* affiniores quam *adolescentibus* iam quoque censerentur; inde iam *pubertatis* utrosque tam *veteres* quam *novos* limites egressi, *adolescentum* magis quam *puerorum* censu venirent aestimandi. Id ergo proprium habebant *senatorum filii*, ut a *civinis* pueritiae finibus *laticlavium* acciperent, tanquam *senatores designati*, et *virilia* inde munera omnia, nec *alia* etiam quam *virilia*, capessere. *Aetatem* certe *plenaе barbae*, quae a *tertio* coepit, teste *Macrobio* ¹, septenario, anno nimirum XXI *primus* in *tribunis* exigebat iam *Imperator Hadrianus*. Inde suspicio est a *prima lanugine* olim censi solitos, quae non longe abit ab anno, de quo diximus, *aetatis* XVII. *Traianum* etiam ab anno XIV *tribunum* alibi ² observavimus. Propter *militiam* fortasse ante *pubertatem plenam* maturatam, et quia *senatoris* erat *filius*. Nec sane *plenam* pubertatem ante annum *illum* censebant *veteres*, etiam illi qui *pueritiae* finem aliqualem in anno XIV agnoscebant. *Graecos* annorum XIV vocasse *παιδα*, *μελλέφρονον* autem XV, dein XVI. *ἔφρονον*, tum XVII *ἐξέφρονον* ait *Censorinus* ³. Cum tamen *veteres* illi *Graeci* ab anno

¹ *Macrob.* *Somn. Scip.* l. I, c. 6.

³ *Censorin.* c. 14.

² *Prael.* IV ad *Spart. Adrian.*

XVII *completo* pubertatem arcesserent *militarem*. Etiam apud *Romanos iuniores*, quorum mores habemus in corpore *iuris civilis* hodierno, *plena pubertas* non habetur ante annum *aetatis* ¹ XVIII *labentem*, ut existimo. Non ea scilicet quae satis esse censetur ad *adoptiones*, et nomen *patris* cum *decoro* sustinendum. Annus ille quo *pater filium*, etiam *adoptitium*, praecedere debuerit, annum ad minimum XVII *completum* supponit, quo *filius* anno patris XVIII *editus* potuerit a patre *generari*. Nec sane anno XIV *filii* esse poterant, cum ne *matrimonia* quidem ante aetatem illam in moribus fuerint *legitima*. Vim certe *generandi* a *prima lanugine* populariter aestimabant. Inde *pueri* ² olim *investes* dicti, *adolescentes* autem *vesticipes*, a *lanuginis* huius quasi *vestimento*, quarum sane vocum usus erat ad *pueritiam* illam *antiquiorem*, pro sermonis etiam antiquioris usu, potissimum referendus. Sic erat merito cur, *receptu* licet passim annorum XIV *pubertate*, *antiquioris* tamen *ratio* haberetur aliqua, saltem in distinguendis *adolescens* *militis*. Huc enim fere spectabant omnes illae *civium* in tabulas *censuales* publicas, pro *aetatum* ratione, descriptiones, ad usus nimirum *militares*. Ita a *cohortis praefectura* ad superiorem illum, quem appellat, *tribunatus* gradum, anno *aetatis* XVII *absoluto*, urbis labente *Varroniano* 752, ascenderit *Velleius*. Sic illo ipso anno, sub *patre Vini-*

¹ Vid. Lindenbrog. ad Censorin.
c. 7.

² Fest. verb. *pubes* et verb. *vesticipes*.

cū, vel potius fortasse *patruo* (*M. enim Vinicio* legebatur in MS. si *Burerio* credimus, cum *pater Viniciū*, ad quem scribit, *consulis* consul ipse fuerit *P. Vinicius* anno *Varroniano* 755, sed *aliam* MS. lectionem, quaeque *priori* sententiae faveat, repraesentat *Rhenanus*) et *P. Silio militiam* illam fuerit *auspicatus*, in *visendis*, ut videtur, *provinciis* positam, ut recte fortasse observavit Cl. *Heinsius*. Sic etiam commode interpretari possumus, quod dixerat *Velleius*, congressum illum *Caī* cum *Parthorum* rege sub *stipendiorum* suorum *initia* contigisse. Nempe ut *stipendia* non *militiae* suae *simpliciter*, sed *tribunatus*, intellexerit; et recte *tribunatus* superiori anno suscepti *initii* congressum illum assignaverit. *Prima* enim *initia* militiae suae non intellexisse, id vero tum e re ipsa, tum e verbis *Velleii* manifestum est. E re quidem *ipsa*, quod militiam nullam legamus *decennali* minorem: e verbis autem *Velleii*, quod *novum* sibi fuisse innuat, nec a *militiae* suae *origine* ductum, honorem *tribunatus*. Procedet interim nihilominus de *stipendiorum initio* ac *fine* prior illa nostra argumentatio, quod *decimi stipendii*, quo numero nullus erat minor, *initium* aliunde numerare quam ab anno a nobis assignato non potuerit, si quidem *exitum* illo anno habuerit, quo ponitur ab ipso *Velleio*.

§. XI. Erant autem e *tribunis angusticlavii* alii, Cum tribunitu accipit Velleius etiam laticlavium alii *laticlavii*. Patrem suum *Suetonium Lenem* bello *Othoniano* *tribunum angusticlavium* memorat fi-

lius ¹ *Suetonius* historicus. *Minorem* hunc fuisse *tribunum*, et ex *labore* provenire solitum, testatur *Vegetius* ². Nempe ex *labore* propterea, quia non ex *natalibus*; qualis erat ille *tribunatus*, de quo agimus, *familiarum senatoriarum*. Erat itaque minor iste *tribunatus* ordinis duntaxat *equestris*, cuius nimirum *ordinis* insignia erant in *angusticlavio*. Et *praemii* loco concedi solebat illarum *familiarum* militibus, quarum nondum ullae fuissent *imagines*. Nondum tamen illis *ius* erat petendi honores *senatorios*, nisi *laticlavium* praeterea a principe impetrassent. Sic *latum clavum* *Sexto* suo *Euritio* impetravit *Plinius* ³ iunior, tum deinde primum quaesturae honorem senatorium. Sic nullum erat *lati clavi* ius in ipso hoc *minori tribunatu*. Aliter se res habebat in familiis *nobilibus*, et *imaginum* iure insignitis. His *tribunatus* ipse *laticlavius* erat. *Laticlavii* ⁴ mentio in *Suetonii Nerone*; *tribuni* ⁵ etiam *laticlavii*, in eiusdem *Domitiano*. Nempe per militiam hanc, quam dixi, ad honores *senatorios* adspirabant *senatoriarum* *familiarum* adolescentes, qui tamen nondum *aetatem* attigerant *senatoriam*. Sic illi nimirum ut non essent tamen antea in *senatum* adlegendi quam *stipendia* legitima absolvissent. Hoc nos docent ⁶ *Seneca* atque ⁷ *Epictetus*. Dedit tamen *latus clavus*, ut minus *senatum* ipsum, at *ius* tamen petendi honores *senatorios*. Itaque antea *latum cla-*

¹ *Suet.* Oth. c. 10.

² *Veget.* l. II, c. 7.

³ *Plin.* l. II, Ep. 9.

⁴ *Suet.* Nero c. 26.

⁵ *Suet.* Dom. c. 10.

⁶ *Senec.* Ep. 47.

⁷ *Epictet.* ap. *Arrian.*

rum induebant quam *admitterentur* in *senatum*, tunc scilicet, cum ipsum inirent *tribunatum*. Itaque *senatorum filii* (quos mox a toga *virili* ornatos *laticlavio* fuisse diximus) *tribunatus* deinde *legionum*, *alarumque praefecturas* capessebant, teste *Suetonio* ¹. Ita locum in *horum* militia nullum habebat prior illa *tribunatu* praefectura *cohortium*. Reliqui *familiarum nobilium* adolescentes, quorum *patres* non fuissent in *senatu*, militiam suam *equestrem* a *cohortium praefecturis* auspicabantur, nec *laticlaviam* proinde *vestem* induebant ante *tribunatum*. Ita *Iulium* illum *Calvastrum* (quem *tribunum laticlavium* appellat ² *Suetonius*) *Dio* ³ ait κερχλιαρχμέναι ἐς βουλευας ἐλπίδα. Et *senatui praedestinatum* dicit princeps apud ⁴ *Cassiodorum*, cui *laticlaviam dignitatem* ipse contulisset. Itaque *spem* fecit *senatus laticlavium senatoribus designatis*, nondum tamen in *senatu* constitutis. Et hac ipsa *tribunatus* militia *laticlavium* acceperunt adolescentes nobiles *senatus candidati*. Sic intelligimus ut *laticlavium* illum a *Suetonio* in *Neronis* vita memoratum (quem *Iulium Montanum* fuisse docent ⁵ *Tacitus* et ⁶ *Dio Xiphilintanus*) eundem βουλευτὴν appellet idem ipse ⁷ *Dio*. Habebant enim nonnulla *senatus iura* *senatores* illi etiam *designati*, ut certum est habuisse alios, qui ad *consulatum* aut *praeturam* aliosve honores *curules* atque *senatorios* fuissent similiter

¹ *Suet. Aug. c. 38.*

² *Suet. Dom. c. 10.*

³ *Dio l. LXVII.*

⁴ *Cassiod. Var.*

⁵ *Tacit. Ann. XIII, 25.*

⁶ *Dio Xiph. in Neron.*

⁷ *Dio l. LXI.*

designati. Verisimile est locum illis fuisse in *senatu* sine iure *sententiae* vel *suffragii*. Sic enim olim aderant in *senatu pueri* ¹ etiam *senatorii* in *toga* etiam *praetexta* ante tempora *Papirii Praetextati*. Aliter autem *laticlavium* accipiebant qui *merito* suo id consequabantur, quam illi, quibus hoc ipso nomine debebatur, quod *stirpe* essent oriundi *senatoria*. Praemium *meritorum* dedit per *codicillos* ipse *princeps*. *Nobiles*, ubi *tribunatum* attigissent, *domi* etiam *laticlavium*, sine *codicillis*, induebant, quod scilicet illis *tribunatus* ipse *Laticlavii ius*, pro *legum* receptarum instituto, conferret. Hoc nos docet, ni fallor, alicubi *Plinius* ² iunior. Hac erat noster in classe *Velleius*, qui proinde quo anno *tribunatum* accepit, eodem etiam et *laticlavium* acceperit.

Tribunatus
Velleii
Castrensis
qualis.

§. XII. Erat praeterea *Velleio* in hoc *equestris militiae tribunatu* superior postea gradus. Prius enim quam cum *Tiberio* mitteretur in *Germaniam*, ait sese *castrorum* ³ etiam *tribunatu* functum. Non certe hoc in loco, ut opinor, innuit priorem suum *tribunatum* non fuisse *Castrensem*. Quasi nimirum fuissent illo *Velleii* aevo, quae postea erant receptissimae, in *satellitio* principis militia alia *armata*, alia *non armata*, quod scilicet omnes domus *Augustae satellites* communi nomine *militēs* appellerentur. Sed vera erat, ut videtur, illis temporibus *decennis* illa *militia*, quae ad *senatum* necessaria

¹ Gell. Noct. Att.

² Plin. Epist.

³ Vell. l. II, c. 104.

erat. Verae illae *cohortium praefecturae*, veri *legionum tribunatus*, *alarumque equestrium*. Itaque *castrorum* nomine intellexisse suspicabar *Velleium*, castra *praetoria*, quae solebant *castrorum* nomine simpliciter usurpato designari. Solebant certe *milites gregales* a militia *legionum* ad militiam *praetorianorum* promoveri, habituri deinde et *stipendium* auctius, et *pauciores* ad honestam missionem honestius (ut videtur) *emeritum*. Id cum locum habuerit in militia militum *gregalium*; erat profecto consentaneum ut locum similiter habuerit in *tribunis*. Ita *praetorianorum* etiam *tribunatus* honestiores fuisse verisimile est, et melioribus *stipendiorum* conditionibus. Ut proinde in honore suo posuerit *Velleius* quod a tribunatu *legionarium* ad *praetorianorum* tribunatum fuerit evectus. Nec erat certe a veterum sermone alienum ut militia *praetoriana castrensis* nomine proprio suo quodam iure designaretur. Castra illi *stativa* ad urbem habebant in via ¹ *Nomentana*, castra vulgo simpliciter appellata. Postea deinde receptissimum erat ut Imperatoris mobile *satellitum*, et castra latine, et graece *στρατόπεδον* audiret. Non ab aliis certe *castris* quam his ipsis, de quibus agimus, *praetorianorum*. Sed nondum profecto *ulla* erant, cum locum illum obiret *Velleius*, castra illa *praetoriana*. *Satellitum* quidem principis instituerat ² *Augustus*, sed *vagum* et per multa loca dispersum *municipio-*

¹ Suet. Ner. c. 48.

² Suet. Aug. c. 49; Dio l. LV, ann. 758.

rum ipsiusque urbis, et sine castris, teste Suetonio. In castra postea coëgit, Seioni consilio ¹, Tiberius. De aliis ergo castris, ni fallor, non multum tamen a Roma distantibus, intelligendus est Velleius. Castrorum autem tribunatus ille propterea appellari potuit, quod et in castrametationis disciplina versatus fuerit, et quod ad munera castrēnsia ob-eunda illum obligarit.

¹ Nam inter-
vixit Velleius
a. 754, te-
nuis quod a l.
anno 757.

§. XIII. Quo vero tempore honorem illum novum consecutus noster fuerit, de eo paucis disquirendum erit. Illud certum, medio alicui anno assignandum esse inter annum urbis Varronianum 753, quo Caio se in Oriente testatur adfuisse Velleius, et 757, quo Tiberium nuper adoptatum est comitatus in Germaniam. Priori anno unicum memorat tribunatum, et in eo quoque stipendiorum duntaxat initia, non taciturus proculdubio novam aliquam, si quam habuisset, honoris accessionem, vir (ut ex hoc ipso opere constat) honorum studiosissimus. Posteriori autem anno se hoc tribunatu castrorum iam antea functum fuisse testatur. Si quidem tribunatum castrorum praetorianorum, pro exemplo militum postea praetorianorum dedisset Augustus; sic duo fuissent, ad minimum, anni in legionario tribunatu necessarij, priusquam posset ad tribunatum praetorianorum ascendere. Sic anno 754 castrorum illum tribunatum adeptus fuisset. Atqui iam ostendimus ita nullam fuisse his temporibus disciplinam praetorianorum, ut ne quidem

¹ Suet. Tib. c. 37; Tacit. Ann. IV, 2; Vici. de Caes. in Tiber.

fuerint *castra praetoriana*. Et tamen illum ipsum eundem annum fuisse puto, quo *novum* illum *castrorum tribunatum Velleius* consecutus fuerit; et *bina* adeo *stipendia* in *priori legionum tribunatu* satis fuisse ad *secundum hunc castrorum tribunatum*, ad eundem plane modum quo se res habebat in disciplina militum *gregalium* atque *praetorianorum*. Eo sane facit quod *duos* ille duntaxat numeret suos in *priori tribunatu* duces, patrem *Vinicii* vel patrum, et *P. Silium*, singulos, ut videtur, annuos. Certe *biennes* esse vix poterant. Sic enim illum tenuissent ad annum usque 756, nec locum ullum reliquum fecissent *tribunatu castrorum* explendo ante annum 757, quo *Tiberium Velleius* comitatus est in *Germaniam*. Sed si annuos illos supponamus, sic omnia satis accurate respondebunt. Sic enim ab anno 752 ad 753 sub *patre Vinicii* meruerit *Velleius*. Ab anno autem 753 ad 754 sub *P. Silio*. Sic quidem ille, ut *secundus* eius sub *Silio* annus antea coeperit, quam *Caius Caesar* cum *Partho* congredederetur. Nec enim a *kalendis Ianuariis* iniri solebant munera *provincialia*. Sed *vere* ineunte, et *mari libero* itinera plerumque auspicabantur. Tempus vero quo munere defungi oportebat, nec a *designatione* supputabant, et ne quidem ab itineris *initio*, sed ab eo usque *tempore*, imo *die*, quo in *provinciam* appellebant, ut e *Ciceronis* provincia *Ciliciensi* manifestum est. Sic annis civilibus *mediis incipere* solebant, atque *desinere* anni munerum publicorum militarium. Olim

certe mitti in *provincias* solitos etiam *privatos*, qui *provincias viderent*, testem habemus apud ¹ *Tacitum*, *Thraseam Pactum*. Sic etiam sub principibus, ut erant principibus sui *Curiosi*, qui *Caesaris* nomine *provincias Caesaris* visitabant; ita *populi provincias* *privatos* fuisse qui *populi nomine* visitarent, est sane verisimillimum. Id quoque consentaneum erat, ut aliis ² *populi* magistratibus, sic etiam his *provinciarum* visitatoribus, tempus fuisse *annuum*. Nec sane aliae fuisse videntur quam *populi* provinciae, quas visitavit cum suis ducibus *Velleius*. Erat certe *populi Macedonia*, his saltem *Augusti* temporibus, quò etiam ordine censetur a ³ *Dione*. Erat, inquam, cum illa pariter *Achaia*, usque ad tempora *Tiberii*, annumque aerae *Varronianae* 768. Tum primum *Caesari* traditas, et e ⁴ *Tacito* discimus et ⁵ *Suetonio*. Astipulatur etiam ⁶ *Dio*, tantummodo de *Achaia* alibi ⁷ dubius, num et illam *Tiberius*, una cum *Macedonia*, a *populi* iure ad se transtulerit. In eo certe dubius non est, quin utramque *populo* assignarit *Augustus*, cum primam provinciarum distributionem faceret, anno nimirum urbis 726, diu ante hunc annum, de quo agimus, *Velleii*. Proinde *ambas* rursus *populo* reddidit *Claudius*, *Dione* ibidem, ubi supra, teste et *Suetonio*. *Asiam praeterea* a se peragratam testatur *Velleius*, *proconsularem* scilicet, quam vel exinde constat *populi* pro-

¹ *Tacit.* Ann. XV, 21.

² *Dio* l. LIII.

³ *Dio* l. LIII, an. 726.

⁴ *Tacit.* Ann. I, 76.

⁵ *Suet.* Claud. c. 25.

⁶ *Dio* l. LX.

⁷ *Dio* l. LVII.

vinciam fuisse, cum *proconsules* illarum provinciarum peculiari quodam iure proprios faciat *Dio*, qui etiam illam in *populi* provinciis verbis recenset disertissimis. Aliam ille *provinciam* nullam nominat, excepta *Thracia*, quae iam neutrius erat, sed *Regulorum* populo romano amicorum. Itaque qui *populi* provincias visitarunt *Velleii* duces, *tempus* etiam administrationis habuerint oportet, pro *populi* more, *annuum*. Etiam *Orientis* provincias in utroque maris *Pontici* latere a *Velleio* lustratas *populi* fuisse verisimillimum est. *Bithyniam* certe et *Pontum finitimam* populo attributas testatur *Dio*. Et aliunde verisimile est *prioris tribunatus* non magnam fuisse moram. *Prior* ille *tribunatus* certe sub *ducibus* illis fuisse videtur, quibus non una aliqua *provincia* credita fuerit, sed *multae* potius *visendae* atque *lustrandae*. Nec proinde ulla est necessitas cur illum *annorum* plusquam *duorum* fuisse supponamus. Ita sane loquitur *Velleius*, quasi post illud *Caii* cum *Parthorum* rege colloquium, rebus deinde *aliis* eiusdem, post provincias lustratas, non interfuerit. *Consulatum* ille anno sequenti 754 iniit, cuius tamen nulla mentio in *Velleio*. Sic etiam de *Tiberii* ¹ *reditu*, qui anno rediit 755, quasi *laetitia*, qua receptus est, *incredibilis* ipse testis fuisset oculatus. Et quidem *Roma* illum missum fuisse constat, cum *Tiberio* comes daretur in *Germaniam*. Nec sane *provinciarum*, post *Caii* illud colloquium, mentionem ullam facit ante expeditionem *Germa-*

¹ *Vell.* l. II, c. 103.

nicam. Itaque nisi nos fallant nostrae coniecturae, *tribunatum illum Castrensem* tenuerit ab anno 754 ad 757. Sic iustum impenderit secundo militiae gradui *quinquennium*, duos nimirum annos *tribunatus legionis*, tres autem reliquos *tribunatus castrorum*. Firmant praeterea supra dicta, quae alibi ¹ de *Graecorum* disciplina militari observavimus. Habebant illi leviolem quandam militiam in *περπολοις*. Et quidem ipsam, ut fuit prior ille, pro nostris hypothesebus, *Velleii tribunatus, biennem*. Imo eadem, qua nos etiam *Velleium* fuisse supponimus, *aetate*. Coepit enim illa a receptae apud *Graecos* pubertatis, *fine*, anno nimirum *aetatis* XVII, tenuitque ad finem anni XIX. Iisdem plane linitibus, quibus etiam nos *priorem illum Velleii* tribunatum conclusum fuisse existimamus. Nec sane abhorrebant ab illa *praesidiorum limitaneorum* apud *Graecos* *περπολεις* res etiam a *Velleio* in priori illo *tribunatu* gestae. *Provinciarum* enim *limitaneorum* lustratio quid aliud, quaeso, erat, quam illa ipsa *praesidiorum limitaneorum* *περπολεις*? Sic nempe accurate nostris rationibus respondet huius militiae *tempus*, si quidem hic *Romani Graecos*, quod in plerisque aliis solebant, fuerint imitati.

Horum omnium hominum tempora a legibus constituta fuisse videntur.

§. XIV. Digna porro, quae expendantur, arbitror *Velleii* illa in hac causa verba: *Hoc* (inquit) *tempus me, functum ante tribunatu castrorum, Tiberii Caesaris militem fecit. Quippe protinus ab adoptione missus cum eo praefectus equitum in*

¹ Praef. V ad Sp. §. 11.

*Germaniam successor officii patris mei, coelestissimorum eius operum per annos continuos IX praefectus aut legatus, spectator, et pro capto mediocritatis meae adiutor fui. Id innuit nimirum, ut puto, necessarium quendam fuisse in his honoribus nexum, et tempus, pro superiori illa, cuius meminit Suetonius, Augusti dispositione, legitimum. Ita nimirum ut tribunatu functus dici non potuerit, nisi tempus tribunatui universo constitutum explevisset; ut, praeter tribunatum legionum, alius ille tribunatus castrorum fuerit etiam necessarius; ut tribunatu utroque functus tum deinum fuerit novae illi equitum praefecturae maturus, et per legem idoneus; ut denique hoc ipso tempore stipendia tribunatus expleverit, ut iam castrorum illo tribunatu functus, Tiberii deinceps miles esse posset. Has enim sibi gratulatur *οὐρυξίας*, et pro bono quasi omine habere videtur ipse mirus adulandi artifex, quod temporum suorum legitimorum rationes ita cum Tiberii expeditione Germanica concurrerint, ut integrum ei fuerit rerum a Tiberio in Germania gestarum illo novennio omnium vel testis esse, vel particeps. Alioqui nulla fuisset illi necessitas honores olim a se gestos commemorandi, nisi quatenus viam struebant ad ultimam illam, quam sub Tiberio gessit, militiam. Hic ergo, si Velleii mentem assequimur, ita legitimi fuerint illi adolescentum senatoriorum, dum in ordine equestri essent, honores, et honorum tempora, stipendiorumque in honore unoquoque numerus. Sic erunt nostrae illae observationes,*

non in historia *Velleii* sola, sed in coaeva illorum temporum *chronologia* universa, utilissimae.

Tribunatus ille potestatis ad strenuam operationem pertinetur beneficii in via. Praefectura enim eundem quae aliae.

§. XV. Erat enim certe *praefectura illa equitum* idem militiae *gradus* cum eo, quem *alae praefectura* *ram* dixerat *Suetonius*. Cum eo nimirum idem qui *tertius* erat in militia *equestri*, et cui *senatoriis* adolescentibus non alia lege locus erat, nisi ante functi fuissent *tribunatu*. Pro *lege* scilicet *Augusti*, sub quo vixit militavitque *Velleius*, qui *tertium* locum *illi* praefecturae dedit, cui *secundum* postea a *Claudio* datum observavimus. In eam enim sententiam addit praeterea ¹ *Suetonius*, ne quis *expers* *castrorum* esset, binos *plerumque* *laticlavios* praeposuit *singulis* *alis*. Cum ait *laticlavios* *alis* fuisse praepositos, exinde facile colligitur, *tribunatu* fuisse defunctos, cum non antea *laticlavium* accipere soleant, quam fuissent in *tribunatu*. Ait praeterea factum hoc ab *Augusto* eo consilio, ne quis *expers* *castrorum* esset. Inde etiam et illud intelligimus, quam accurate invicem responderint *alarum* illae in *castris* praefecturae, et *tribunatus* eas praecedens, similiter et ipse *castrorum*. Fieri que adeo potest, ut *prior* ille *tribunatus*, qui *castrorum* non fuit, *beneficiarius* duntaxat fuerit, cum *immunitate* a *muneribus* *castrensibus*. Inde fortasse factum ut, praeter *tribunatus* illos priores *beneficiarios*, necessarii fuerint praeterea *tribunatus* *castrorum*, quibus imbuerentur nobiles adolescentes disciplina *munerum* *castrensiū*. Et suum tamen uterque

¹ Suet. Aug. c. 38.

tribunatus usum habebat in disciplina reipublicae. Inserviebat *tribunatus beneficiarius* otio illi, quod *studiis* forensibus *Iuris*, *Oratoriae*, *Iudiciorumque*, impendendum erat ab illius etiam amplissimi ordinis adolescentibus, ut *stipendia* interim ad locum in *senatu* capessendum necessaria nihilominus procederent. Ne tamen rerum *militarium* plane rudes ad clavum reipublicae admoverentur, cautum est ne *solus* ille qui *muneribus* militiae *vacaret* *tribunatus* ad locum in *senatu* sufficeret, sed alii accederent praeterea *tribunatus* anni *veris* officii *tribunitii* et *castrensis muneribus* impendendi. Et quidem *tribunatus* istiusmodi *beneficarii*, quique *munere vacaverit*, mentio occurrit apud ¹ *Ciceronem*, ne iuniora addam *Velleio* testimonia. Nominabantque etiam in libera republica magnam *tribunorum* partem *Imperatores ducesque* exercituum. Inde *consulum* legimus *beneficiarios*, nec illorum tantummodo, sed praesidium etiam *provincialium*. Penes illos erat, *tribunos* a se designatos a *muneribus* excusare. Ita non *militēs* duntaxat *gregales*, propter *praemia honestasque missiones*, sed *tribunos* etiam propter *munerum vacationes*, habebant sibi *obnoxios*, *veteranos*, *beneficiarios*, *evocatos*. Redibant enim ad militiam, duce revocante, missi olim *veterani*, nulla iam cogente *lege*, sed veterum duntaxat *beneficiorum* gratitudine. Nec alia, ut puto, causa nominavit *Velleius* ² suos in hoc *tribunatu duces*, patrem *Vinicū*, ad quem scribit,

¹ Cic. Ep. ad Q. fratr.² Vell. l. II, c. 101.

consulis *Marcum*, et *P. Silium*, quam hac ipsa gratitudinis. Inde illa cum *Vinicio* consule necessitudo. Inde et illa cum *A. Licinio* ¹ *Nerva Siliano Publî*, sub quo meruit, *Silii filio*, cuius mentioni locum se quæsisse fatetur ipse, iustoque tribuit sine mendacio candori. Nam et posterorum caritatem conciliabant istiusmodi decessorum beneficia. Itaque beneficiarium suum illum fuisse tribunatum, his, ni fallor, indiciis prodit ipse *Velleius*. Optimeque sane respondet graecae *Epheborum militiae* domesticae, quaeque patriae fines egressa non fuerit, tribunatus ille, de quo agimus, non castrensis, sed beneficiarius. Fecitque otium studiis fori, non minus ad rempublicam tractandam necessariis, quam fuerint illa militiae. Inde consentaneum erat ut vacationem illam a muneribus tam brevi spatio concludendam non permitterent tantummodo, verumetiam in legem verterent. Supererant enim inter graecae romanaeque pubertatis fines anni aliquot, studiis hisce tam utilibus etiam ipsi non inutiles. Potest itaque hoc etiam modo intelligi castrorum tribunatus, rectiusque quam de tribunatu praetoriano. Ne quidem hic nocebit rationibus nostris, quas dedimus, chronologicis. Illud certum, hoc urbis anno Varroniano 757 finem fuisse tribunatus *Velleii* castrensis universi, initium autem militiae novae, quam obierit sub *Tiberio*. Non ² diu *Tiberium* post adoptionem in urbe dicit moratam fuisse patriam, sed protinus in Germaniam misisse.

¹ *Vell. l. II, c. 116.*

² *Vell. l. II, c. 104.*

Et se etiam testatur hoc ipso tempore *Tiberii Caesaris militem* fuisse factum, et *protinus ab adoptione* missum cum eo *praefectum equitum* fuisse in *Germaniam*. *Tiberii* adoptionem eo in loco, ni fallor, intelligit; non autem *suam Velleius*, ut aliquando suspicatus sum, e gente, in qua natus fuerit, *Magia*. Non aliter potuit, ut ostendimus, *per annos continuos IX Tiberii spectator* fuisse aut *adiutor*; si *serior* eius illa fuerit cum *Tiberio* militia. Potuit forlasse *triumpho Tiberii* spatium illud terminari, et de *coepto novennio* duntaxat intelligi, cum certe ultra annum *urbis 765 triumphus* ille differendus non sit. Illud certum, post *triumphum*, nunquam deinde in *Germaniam* rediisse *Tiberium*.

§. XVI. Mansit ergo *Velleius* in hoc *tertio* militiae gradu *biennio*, usque ad *equestris militiae* finem. Anno autem *urbis 759* expletis stipendiis, *Roma* adeunda erat ad petendam *quaesturam*. Redierat autem sub finem anni *758 finitis aestivis*, in urbem *Tiberius*, et cum eo fortasse *Velleius*. Sed maior imminet sub initium anni *759 belli moles*, deficiente cum suis *Marcomannis Maroboduo*, et *Pannonia* quoque universa atque *Delmatia*. Mansit autem aliquantis per post *Tiberium*, ut videtur, in urbe *Velleius*, *quaesturae* huius anni comitiis candidatus. *Designatus quaestor partem exercitus ab urbe traditi ab Augusto perduxit ad filium eius*, iam scilicet antea reversum in *Germaniam*. Hunc *speciosi ministri* locum appellat ipse *Velleius*. In

Legati legionum non alii illis temporibus, quam tertii, ad minimum, anni accipitur.

eo se, *necdum senatorem, senatoribus aequatum* fuisse dicit, nec *infimi* in senatu ordinis illis, sed *designatis* etiam *tribunis*. Nondum erat nimirum *senator*, qui nondum *quaestor* erat, sed ad *quaesturam* duntaxat *designatus*. Hoc tamen *ministerium* suum ita *senatoribus* proprium fuisse innuit, ut ne quidem *quaestoribus* credi antea soleret, quam etiam ipsi ad *superiorem tribunatus* in senatu gradum fuissent ad minimum *designati*. Primum nimirum in *senatu* annum *quaestura* ipsa occupavit, *secundum provinciam quaestoria*. Ita factum, ut non ante *tertium*, ex quo in *senatum* admissi fuissent, annum, *novum* illum, quem tantopere depraedicat *Velleius*, honorem capessere possent vel *senatores*. Tunc etiam ea lege, ut nullam passi fuissent in *tribunatu* ambiendo repulsam. Quae vero erat illa in homine *ordinis* iam *equestris* tam *speciosa* militia? Quod scilicet *exercitus partem* duxerit. Num igitur *cohortes alasque*, quibus *equestres* praefectos fuisse diximus, pro *exercitus* proinde *partibus* non habendas esse censebimus? Erant illae proculdubio *remotiori* quodam *sensu*, *exercitus partes*. Propiori tamen *sensu legionum* potius *auxiliorumque*, quam *exercitus partes* erant appellandae, qua nimirum in uno cum *legionibus censu auxiliaries* etiam veniebant intelligendi. Num ergo *legionem* fuisse censebimus, quam ad *Tiberium* duxerit *Velleius*, *partem* nimirum *exercitus consularis*, qui *duabus*, ad minimum, constare solebat *legionibus*? Hoc proculdubio voluit *Velleius*. Erat tamen, fateor,

cur, id ne verum esset, aliquando dubitare, quod proximo a *quaestura* anno tum demum se *legatum eiusdem* ad eundem *Tiberium* missum fuisse testaretur. Innuens, ut existimabam, nondum se, cum antea mitteretur in *Germaniam*, fuisse *legatum*. Quod si *legatus* nondum fuisset, *legio* integra esse vix potuit, cuius *praefectus* alius fuisset a *legato*. Sin *legionis pars* duntaxat fuerit *pars illa exercitus*, cui praefuit *Velleius*, ubinam quaeso *speciosum* illud erit *ministerium*: ubinam honor plusquam *equestris*, et plane *senatorius*? ubinam dignitas *quaestura ipsa superior*, et *tribunatui plebis* par, saltem *designato*? An quod *legionis partem*, ad *Caesarem* tamen, ducere nemini licuerit, praetquam *tribunitio senatori*? Habebant sane illius rationem veteres, ad quem mittendus esset nuncius, in *nuncii* dignitate, quod multis probari posset, si opus esset, exemplis. Quid si etiam *legionem integram*, absente *legato*, ducere licuerit *primae cohortis tribuno*? Et tamen *primae cohortis tribunus* nemo fieri posset, qui *tribunatu plebis senatorio*, ad minimum *designato*, non ante fuisset insignitus? Sic omnia optime cohaererent. Praecedebat enim *prima cohors* alias et *numero* (*Vegetio*¹ teste) *militem*, et *dignitate*. Et *milites* habuit selectissimos, et *numerum* eorum *duplo* fere, quam *aliae*, maiorem. Et *pignora* habuit omnium carissima, *Legionis Aquilam*, et *Principis imaginem*. Proinde consentaneum esse potuit, ut *tribunum* habuerit

¹ *Veget.* l. II, c. 6.

tam *aetate* reliquis, quam etiam *dignitate* celsiorem. Itaque cum aliis *cohortibus tribuni* sufficerent, *aetate* pariter atque *ordine* duntaxat *equestres*; in hoc *primae cohortis tribuno* congruū esse potuit, ut, praeter *ordinem amplissimum*, *aetas* praeterea esset *senatoria*. Sic enim *reliquis tribunis* cum auctoritate praeesse potuit, tam *angusticlaviis* quam *laticlaviis*, si et *ordine* angusticlaviis, et *laticlaviis aetate* fuisset superior. Sic etiam locum *absentis legati* supplere, si quid haberet in se eximium, quo necessaria posset in reliquos tribunos *auctoritas* conciliari. Quod si *senatorium* illum fuisse oporteret; inde praeterea intelligeremus, cur *tribunatus ille plebis*, qui hoc tempore *senatorius* erat, fuerit in *tribuno* illo, de quo agimus, *cohortis primae*, necessarius. Exigebat hoc in primis *nomen commune tribuni*. Ea potissimum de causa, quod *tribuni illi plebis* fuerint etiam ipsi a prima sua origine *militares*. Exigebat praeterea, quod *militaris* non esset primus in *senatu* gradus *quaestura*, nec *aedilitas curulis*, quae *parem* in *senatu* locum sibi vendicabat cum *senatorio illo tribunatu plebis*, pro *ordine* saltem *legis annariae*. Ut tamen non fuerit *quaestura* officium ex professo *militare*, et alios saepe a quaestoribus *legatos* haberent, qui pluribus *legionibus* imperabant; urgente tamen necessitate satis erat vel *quaestor*, qui exercitui, absente Imperatore, praeesset. Sic legimus *Tremellium Scrofum Licinii Nervae* praetoris *quaestorem* in *Macedonia* (in

quit ¹ *Varro*) provincia relictum, qui praeeset *exercitui*, dum *praetor* rediret. Fueritne ille *tribunus*, vel *designatus*, de eo nihil *Varro*. Imo non fuisse verisimilius est. Nec enim ante *quaesturam provincialem*, qua iam insignitus erat *Tremellius*, proximum *quaesturae* honorem vel *petere* licuit in *Comitiis*. Sed opus non est ut eo confugiamus. Non opus est ut verba *Velleii* ita interpretemur, ut quia *postea* legatus missus fuerit, proinde antea legatus non fuerit. Nec ratio ulla verisimilis est, cur vel *legatus* abesset legionis iam noviter conscriptae. Nec enim nominandus erat ad *legationem* (illa praesertim urgente necessitate) qui munere defungi non posset. Imo *legatum* se fuisse ipse nos *postea* docet *Velleius* ², cum *legatos* ait, *inter quos* ipse fuerit, *partitis* fuisse *praefectos hibernis*. Erant enim, ut mox ³ ostendemus, hiberna illa anni 759, cum *nondum* *quaesturam* ipsam obiisset. Hinc ergo intelligimus, non aliis credi solitas, cum scriberet *Velleius*, *legionum legationes*, quam *tribunis plebis* ad minimum *designatis*, vel *tertii* saltem *anni senatoribus*. Quae certe observatio in re *chronologica* horum temporum utilissima est.

§. XVII. Et quidem hoc anno 759 rebus plerisque a *Tiberio* gestis interfuit *Velleius*. Ab eo nimirum tempore quo *Germaniam* attigerat, cum *parte* <sup>Anni 759
rebus
gen-
tibus pleris-
que aderat
Velleius.</sup> illa *exercitus*, quaecunque demum fuerit, missi ab *Augusto*. Hunc enim annum novi belli *Marcoman-*

¹ *Varr.* R. R. I. II, c. 4.

³ §. 17, 18.

² *Vell.* I. II, c. 113.

nici primum numerat. Quas nos ¹ (inquit) *primo* anno *acies hostium vidimus?* etc. eo et illa spectant: *Felix eventus, forte conatu, prima aestate belli Messalini opus mandandum est memoriae,* etc. Haec *Messalini* gesta, *subita* adhuc *rebellione*, fuisse tradit *Velleius*, huic etiam ipsi, in quo versamur, anno 759 assignat *Dio* ². Sed vero *primus* ille annus non belli *Delmatici* primus, pro *Velleii* certe rationibus, intelligendus est. Non scilicet *triennii* primus, ut olim suspicabamur, quo debellatum in *Illyrico* scribit ³ *Suetonius*. Fateor hoc ipso anno fuisse belli illius *Delmatici* initium. Sed *triennii* initium inde arcessendum est, ex quo venit in *Pannoniam* ipse *Tiberius*, cum hoc anno bellum illud per *legatos* tantummodo gereretur. Idque satis manifeste innuunt verba *Suetonii*. Loquitur hic *Velleius* de *duplici* suo in *Germaniam* adventu, alio qui *quaesturam praecesserit*, alio qui eandem fuerit *secutus*. Sic ille nimirum, ut *primum* annum, primamque aestatem de *priori* suo *adventu* intellexerit. *Primus* ergo hic, de quo loquitur, annus *quaesturae* erat suae tantummodo *designatae*, quo missus ab *Augusto* post *comitia* (quibus *quaestores* etiam *candidati* erant in sequentem annum *designandi*) rebus deinde a *Tiberio*, post appulsum suum, gestis aderat. *Medium* annum tenebant pro more *comitia*. Erant praeterea *dies* aliquot *necessarii itineri* in *Germaniam*. Sic anno exeunte res

¹ *Vell.* l. II, c. 111, *ibid.* c. 112.

³ *Suet. Tiber.* c. 16.

² *Dio* l. LV.

gestae fuerint oportet, quas *videre*, quibus *ipse* posset interesse, *Velleius*.

§. XVIII. Sequebatur annus *quaesturae Velleianae*, urbis nimirum 760. Huius maximam partem egit *Romae*, vacans nimirum muneribus *officiū*. Sic tamen, ut tempore, quam posset per *leges*, minimo abesset a *Tiberio*. Certe superioris anni 759 fine, *se legatis* illis accenset *Velleius* ¹, quos *hiemis initio Tiberius partitus praefecerit hibernis*. Itaque *hiemis* partem saltem aliquam in *castris* egit *Velleius*, dum alius suffici in locum eius posset; qui vicem eius *absentis* suppleret. Sed *hiberna Velleius aestivis militaribus* opponit, quae certe ipse non ultra mensem *Decembrem* ², cum essent diutissima, producit. Hoc autem anno solito *maturiora* fuisse verisimile est. Inde enim suspicionem captavit, ut videtur, *Augustus protracti* a *Tiberio* ultra necessitatem belli, quod in *hiberna* citius, quam necesse esset, sese receperit. Meminit certe *Velleius hibernorum*, quae etiam in ³ *autumnū* inciderint. Sic apud illum certum est, cum de re praesertim *militari* loquitur, non *quartam* anni partem, quam proprie *hiemem* appellamus, *hibernorum* nomine denotari. Et *asperrimae hiemis initio* ipsa illa, de quibus agimus, *hiberna* tribuit ipse *Velleius*. Sic potuit *hibernis* in *Germania* praefici *Velleius*, et tamen *Romae* anni sequentis *initio* adfuisse ad *quaesturam* in *urbe*, pro more, ineundam. Etiam *anni*,

Anno 760
quaestor,
exante to-
men, cum
Tiberio,
Velleius.

¹ *Vell. l. II; c. 113.*

³ *Vell. l. II, c. 114.*

² *Vell. l. II, c. 105.*

quo *quaestor* erat, partem saltem aliquam cum *Tiberio* fuisse, nec *domi* modo, verum etiam *militiae*, exinde colligimus, quod *per annos continuos LX Tiberii* se seu *spectatorem*, seu etiam *adiutorem*, fuisse testetur. *Anni illi continui* esse non poterant, nisi *singulorum* partem saltem cum *Tiberio* egerit. Nec *spectator* ille, aut *adiutor*, erat, praeterquam rerum in *militia* gestarum. Hanc enim certe *Tiberii militiam* illo in loco celebrat *Velleius*. Et propterea sortem *quaesturae provincialis* (quae anni erat 761) remisit noster hoc ipso, ut videtur, fine, ut *Tiberio* adularetur, *artis* (ut ex hoc ipso libro constat) *adulatoriae* peritissimus. Ne quam scilicet *periculi*, in quo versabatur ille, partem defugisse videretur. Sic redierit ad *Tiberium* sub finem anni 760, quo ipsam *quaesturam* gesserat, *post tempus tamen sortiendis provinciis* constitutum. Inde enim liberior erat muneris administratio, partem nimirum muneris suscipientibus magistratibus, in annum sequentem *designatis*. Ita *Caesarem*, nondum finito *praeturae* anno, in *provinciam* tamen concessisse alibi ¹ probavimus. Tum demum legatum se noster ab *Augusto* rursus ad *Tiberium* missum fuisse docet. Vel inde constat, quanquam anni 759 *hibernis* praefectus fuerit, non tamen ita illum *hibernis detentum* esse, quin *Roman* redierit ad *quaesturam* gerendam, quae primo anno *urbana* fuit, non *provincialis*; imo ut in *senatum* adlegi posset, quem nemo alibi quam *Romae* haberi soli-

¹ Append. ad Prael. Camden. p. 711.

tum existimat. Nec enim locum hic habebant *senatores* e principis *consilio*, quorum decreta *senatusconsultorum* vim habebant. Non constat ullos e consilii huius sententia in *senatum* adlectos, utcumque *ius* in *senatum* adlegendi pro iure potestatis *censoriae* ipse princeps habuerit. Et certe nondum *consilium* illud *senatorium* aderat *Tiberio*, sed *Augusto soli*, cum nondum conderetur *senatusconsultum*, quo *Tiberium Velleius* aequatum dicit *Augusto*.

§. XIX. Et quidem ab hoc ipso *quaesturae Velleianae* anno urbis 760 *triennium* illud inchoandum est, quod bello *Illyriciano* impenderit *Tiberius*, teste *Suetonio*. Nec erit a nostro consilio alienum, ut hoc verum fuisse probeamus, cum et ab aliis nondum sit (quod quidem sciam) occupatum, et nonnulla inde pendeant utilissima in nostra hac, de qua agimus, *chronologia Velleiana*. Iam quidem antea concessimus *initium* tumultuum *Delmaticorum* in annum *superiorem* 759 esse conferendum. Imo et *proelia* illius anni in *rebelles* habet *Dio*. Non tamen veniunt illa in censum *triennii* de bello a *Tiberio* ipso gesto *Suetoniani*. XV enim *Tiberii legiones* illo *triennio* memorat ¹ *Suetonius*. X tantummodo superioris anni fine ² *Velleius*. VIII nimirum e praesidiis utriusque *Germaniae*, superioris inferiorisque, pro dispositione *Augusti*, numerant ³ *Tacitus* atque ⁴ *Dio*. His novae aliae duae

Anno 760
primus bel-
li triennii
Illyriciani
gesti a Ti-
berio.

¹ *Suet. Tiber. c. 26.*

² *Vell. l. II, c. 113.*

³ *Tacit. Ann. IV, 5.*

⁴ *Dio l. LV, ann. 758.*

accesserant ex *Italia* nuper conscriptae, in quarum altera meruit *Velleius*. Reliquae *V* erant provinciarum, in quibus bellum gerebatur, singularum singulae, duarum nempe *Moesiarum*, duarumque similiter *Pannoniarum*, cum legione illa ¹ *semiplena*, cuius meminit *Velleius* in ipsa etiam *Delmatia*. Imo illum *transmarinarum provinciarum* exercitum e *V legionibus* fuisse conflatum testis ipse ² *Velleius* est. *Transmarinas provincias Italiae* respectu intellexit, trans *mare* nimirum *Adriaticum*. Erat enim *A. ille Caecina* alterius *Mysiae* praefectus, nec longe *Silvanus Plautius*, ut e *Dione* discimus. Vt cunque tamen, exercitum *Tiberii* universum *X* fuisse duntaxat *legionum* ³ docet *Velleius*, qui etiam illud addit, *paucis tantummodo diebus ad refoendas ex itinere eius vires*, cum *Tiberio* fuisse moratum, mox eo unde venerat fuisse dimissum, in *partita* scilicet *hiberna*. Haec nempe *fine* anni 759: unde satis constat nondum coepisse bellum illud *trienne*, quod cum *legionibus XV* gesserit *Tiberius*. Primus ergo belli annus is ipse est, quo *quaesturam* gessit ipse *Velleius*, *Varronianus* nimirum 760. Tunc ad *Tiberium Sisciae hiemantem* conveniunt ex *hibernis* quaeque suis *XV* illae, quarum opera usus est in illo bello, legiones. Sed serius movit ex *hibernis Tiberius*, eo fortasse praetextu, quod *legiones* exspectaret. Inde *cunctari* visus *Augusto*, bellumque, quam necesse esset, diutius protrahere. Haec scilicet

¹ *Vell. l. II, c. 112.*

³ *Vell. l. II, c. 113.*

² *Ibid.*

utilia Tiberii consilia, quae illum speciosis praetulisse ¹ dicit noster adulator. Inde suspectus *Augusto*, missusque adeo *Germanicus*, qui bellum una cum *Tiberio* administraret. Additi *Germanico* milites, non *ingenui* modo, sed *liberti* etiam, cum alii, tum quotquot a *viris et mulieribus servos, sex mensium annona, praeter pretium, indicta, redemerat Augustus, ac manumiserat*. Ita ² *Dio*. Eodem illa referenda quo et nostra illa *Velleii: Viri feminaeque ex censu libertinum coactae dare militem*. Idem nimirum illi milites, quibus usum *Augustum* testatur *Suetonius* ³, ad *praesidium coloniarum Illyricum contingentium*. Idem, inquam, cum *cohortibus Libertinorum*, quas in *Germania et Illyrico Augustum legisse* testatur ⁴ *Macrobius*. Atqui in his missis ab *Augusto*, et ab *urbe*, copiis noster meruit *Velleius*. Hinc facile colligimus, non iam *Tiberii* fuisse, sed *Germanici, militem legatumque*. Inde factum, ut *Tiberium* deinde *spectarit* potius quam *adiuverit*. Nec enim longe invicem diuve aberant *Tiberius* atque *Germanicus*. Inde *fratrem suum Magium* ⁵ *Celerem Tiberii adiutorem legatumque* deprædicat in bello *Delmatico*. De se nihil tale: non proculdubio taciturus, si qua sua in *Tiberium*, in illo bello, merita fuissent. Et tamen bellum *Delmaticum* non antea aggressus est *Tiberius*, quam *Pannonicum* absolvisset. Quo certe tempore *Vel-*

¹ *Vell.* ibid.

² *Dio* l. I.V.

³ *Suet.* Aug. c. 25.

⁴ *Macrobi.* Sat. I. I, c. 11.

⁵ *Vell.* l. II, c. 115.

leio ne quidem *quaestura* obstare potuit, quo minus *Tiberium* comitaretur, ni iam mereret in exercitu *Germanici*. Hinc etiam *Germanici* ¹ in bello *Delmatico* *experimenta virtutis* celebrat *Velleius*. Non certe *quaesito*, ut in aliis, adulandi loco, cum et mortuus iam esset *Germanicus*, nec *memoriae* esset *Tiberio* admodum gratae. Ne iam et illud addam, quod alibi ² videatur in *Germanicum*, ni suspecta loci lectio esset, iniquior. Sed vero testimonium illud *Tiberii* filio *adoptitio* dedit *Velleius*, quod testis esset rerum a *Germanico* gestarum. Docet praeterea *Dio* ipso *quaesturae* suae anno missum esse *Germanicum*. Nempe pro lege principum, quibus concedi solebat ea legis *annariae* indulgentia, ut *quinquennio* citius *quaesturas*, quam alii, peterent, gererentque. Ita *quaesturam* anno *aetatis* XX gesserit *Germanicus*, quam *Velleius* *aetatis* anno XXV *privatus* nimirum, nec ulla legis *indulgentia* solutus: Sed vero, ut *quaesturae* anno expeditionem *Illyricianam* suscepit *Germanicus*; sic nihil obstabat, quo minus illum suae quoque *quaesturae* anno comitatus fuerit similiter *Velleius*. Ambo satis commode hoc idem fecerint, si post *Comitia*, *designatosque* sequentis anni *quaestores*, profecti fuerint. Poluitque causa *serae* profectionis esse mora illa *Tiberii*, quae *suspectum* illum *Augusto* fecerat. Sero nimirum ex *hibernis* moverat *Tiberius*. Et tamen postea aliquot *dierum* iter necessarium erat, ut de *aestivis* *Tiberii* moneretur

¹ *Vell. l. II, c. 116.*

² *Vell. l. II, c. 126.*

Augustus. Inde morae aliae necessariae erant, quibus et consilium de *Germanico* mittendo ceperit *Augustus*, et *Germanicus* ipse sese itineri accinxerit. Sic aestate iam affecta, et peractis sequentis anni comitiis, moverit in *Pannoniam* *Germanicus*, comitemque satis commode habere potuit nostrum e quaestura *Velleium*. Nec sane exigunt res huius anni narratae a *Dione* maturiorem *Germanici* profectionem. Postea quam *Germanicus* in *Pannoniam* appulisset, tum demum confluxisse dicit exercitus. Tum *Severum* e *Moesia* venientem adorti sunt rebelles victique. Postquam in unum convenissent, aliud praeterea nihil a *Germanico* actum legimus, quam quod *Mazaeos*, gentem *Delmaticam* pugna victam, damnis affecerit.

§. XX. Hoc ergo anno *legatus principis* videtur ^{Legati provinciarum omnes senatorii.} fuisse *Velleius*. Et quidem *Senatorum* propriae illae videntur fuisse *legationes*. *Legatos* certe *provinciarum* vix alios legimus quam *consulares* aut *praetorios*, excepto *Aegypti* praefecto, qui *Equestris* esse solebat, propter oracula *Sibyllina*, ne *fasces* haberet infausto reipublicae omine in *Aegyptum*, ut credebant, inferendos. Exceptis etiam, si quae aliae essent, ad exemplum *Aegypti*, in aliis quoque provinciis, *Aegyptiacae praefecturae*, quas tamen nullas, per haec *Augusti* tempora, ut puto, legimus. *Tribunitios* legatos aut *aeditios* raro admodum, si forte unquam, memorant historici. Et tamen provinciam administravit *Otho* per decem annos, adhuc tantummodo *quaestorius*, teste

¹ *Suetonio*. Et *plerumque* quidem ex *praetoriis*, nonnunquam tamen ex iis etiam qui *quaesturam* *aliunde* intermedium magistratum gessissent, *delectos provinciarum legatos* testatur ² *Dio*. Potuit ergo *Velleius* hoc tempore *legatus* fuisse *quaestorius*. Et quidem non *exercitus* solius, qui *plures* erant nonnunquam in eadem *provincia*, verum etiam *provinciae*, si praesertim *unicae legionis* fuisset *exercitus*, quales saepe erant in *minoribus provinciis*. Erant quidem *provinciae Caesaris* nonnunquam *duplices*, ut scilicet *alias* sub se complexae fuerint *provincias*. In illis *legatus Caesaris* alios sub se habuit *legatos singularum provinciarum*. Sic habuit *Plinius iunior Pontum et Bithyniam*, quarum *provinciarum alteram*, in qua ipse non aderat, per *legatum* administravit. Erant itaque cuiuscunque generis *legati*, vel propter *fascas*, iusque *gladii*, et *imperium in exercitus*, excepto *Aegypti praefecto*, aliisque, ad illius exemplum, *praefectis Aegyptiacis*, ordinis omnes *senatorii*. Eo tamen discrimine, ut *provinciis illis maioribus et multiplicibus* non alii praefici solerent quam *consulares*, aut *praetorii*. Erant enim hi *principis ipsius legati*, eiusque vicem in *provincia* sustinebant. Minores illi *simplicium provinciarum legionumve singularum legati maiorum* potius *praefectorum*, quam *principis legati* habebantur. Ut proinde sufficerent illis *legationibus obeundis minorum gentium senatores*, etiam *tribunitii, aedilitii*, atque *quaestorii*. Praeci-

¹ Suet. Oth. c. 3.

² Dio l. LIII ann. 726.

pue vero *quaestorū*; cum etiam in libera republica, praeter rem *pecuniariam*, alia quoque *consulum praetorumque* munia pro tempore *absentium* obirent eorundem *quaestores*. Imo variae erant iam una eademque provincia *praetoria*, illis quoque temporibus, provinciae *quaestoriae*. Duas certe fuisse in *praetura Siciliensi* docet ¹ *Asconius*. Inde factum ut iure *gladii* ornarentur etiam saepe *quaestores*. Inde etiam ut *praetorum consulumque* vicarii essent, etiam in *imperio*. Inde ut *minores* hi legatorum *ordinariorum legati*, vel *quaestores* deinde essent, vel *quaestorū*. In his *minorum gentium legatis* locum habuit *Velleius*, secundo hoc militiae suae gradu, non iam amplius *equestris*, sed *senatoriae*.

§. XXI. Addit porro *Velleius* *legatum* se *eiusdem* ad *eundem* hoc anno fuisse missum. Meminerat autem supra *duorum*. Dixerat enim se *tra-*
dicti ab Augusto exercitus partem ad filium eius
perduxisse. Inde *duobus* verba illa modis intelligi possunt; vel nimirum ita, ut *Augusti legatus* missus fuerit ad *Tiberium*; vel ut *Tiberii legatus* ad *eundem* imperatorem suum venerit *Tiberium*. Cur *Tiberii legatus* intelligatur ea ratio est, quod *Tiberii sese militem* ² agnoscat. Imo continuo illo *novennio Tiberii* se vel *praefectum* fuisse vel *legatum* innuit; inde se *spectatorem Tiberii* vel *adiutorem* fuisse gloriatur. Ita *praefecturam* illam *lega-*

Velleius Augusti legatus, et tamen obnoxius Tiberio.

¹ *Ascon.* in *Verrin.*

² *Vell.* l. II, c. 104.

tionemque Tiberii fuisse convenit, quibus nimirum in verba *Tiberii* sacramentum militare suscepit, illius *numini maiestatique devotus*. Contra tamen facit, quod *missum* se faletur ab *Augusto*. Sic enim *Augusti* fuisse *legatus* intelligitur. Ita *πρεσβυτέρων* nomine *legatos* designant, non *sacrae* ¹ modo *litterae*, verum etiam illi *coaevi* illorum temporum scriptores. Id quoque facit, quod *Germanico* illum, non *Tiberio*, assignarit, uti vidimus, *Augustus*. Sed conciliari ambo illa fortasse possunt, si non ita alterius *legatus* intelligatur, ut alter penitus excludendus sit. Principum enim *omnium* non modo erant in numis *vultus*, verum etiam *imagines* in *vexillis*. Iisdem *fidem exercituum* obstrictam ex iisdem discimus tam *numis*, quam *inscriptionibus*. Imo principibus etiam *designatis*. Praecipue vero in *expeditione* agentibus. Maxime vero exercituum in provinciis bello praecipuo *finitimis*. *Plurimum* certe *provinciarum* ius dedit, pro antiquo reipublicae exemplo, *potestas* minorum etiam principum *proconsularis*. Imo *omnium*, tam *armatarum* quam *inermium*, *potestas* illa tribunitia, quae iam certum est ornatum fuisse *Tiberium*. Illum ergo pro *maiore potestate* agnoscere oportuit ipsum *Germanicum*, ut agnoverat *Caius* heres *Augusti* designatus, propiorque quam fuerit ipse *Tiberius*. Multo magis *Velleius* ipsi *Germanico* obnoxius, Praesertim nulla in contrarium *Augusti* intercessione, quam sane nullam memorat *Velleius*. *Parem*

¹ Pet. II, 14.

undiquaque cum *Augusto Tiberii potestatem* ante annum *Augusti penultimum* ne quidem agnoscit ipse *Velleius*. Ita potuit *Velleius* simul *Augusti legatus*, et tamen miles esse *Tiberii*.

§. XXII. Distinguit rursus *Velleius* duplicem in sua hac sub *Tiberio* militia *senatoria* personam, *legati* aliam, aliam *praefecti*. Atque haec officia ita invicem secernere videtur, ut in alio *spectator* fuerit, in alio *adiutor Tiberii*. Sic etiam fortasse, ut *praefecturae spectandi*, *legationi adjuvandi*, munus assignet. Ita *praefectus* fuerit *absentis Tiberii*; *legatus* autem *praesentis*, cum non *spectare* illum tantummodo, verum etiam *adiuvare* posset. *Praefici* autem solebant ab Imperatore *provinciis*; *praefici castris*, quacunque demum in regione, quacunque occasione, *stativis*; *praefici hibernis*. Nec *hibernis* duntaxat *integris*, verum etiam *partibus*, *praefici* solebant *legati*. Id sane in bello hoc *Germanico* a *Maroboduo* instaurato factum indicat *Velleius*: *legatos*¹ (inquit) *inter quos ipsi fuimus*, *partitis praefecit hibernis*. Itaque, qui in maiori exercitu, cum legioni singulari praeesset, ad nutum Imperatoris moturae, *legatus* fuisset: is idem *praefectus* erat, cum *seorsim* propriam fixamque haberet *stationem*. Nec tamen, cum *praefectus* fieret, *legati* nomen exinde exnebat. Satisque erat ad nomen *praefecti*, pro sententia *Velleii*, ut vel *hibernis praeficeretur*. Longe tamen frequentior illa vocis significatio est, qua *provinciarum* cuiuscunque mo-

Legatio
Vell. ii c.
praefectura
quomodo
invicem
distinguen-
dat.

¹ *Vell. l. II, c. 113.*

di *praesides*, seu *populi* fuissent, seu *principis*, seu *consulares*, seu *praetorii*, seu *armatae* fuissent provinciae, seu *inermes*, communi tamen *praefectorum* nomine censentur. Hos etiam *praepositos* appellat *Velleius*. Ita *praepositum Illyrico* ¹ initio huius, in quo versamur, belli memorat *Valerium Messalinum*, et *praepositum Delmatiae* ² in bello *Delmatico Vibium Postumum*. Utrobique non *civiles*, sed *militares praepositos* intelligit, qui etiam iidem, propriissimo vocis usu, *praefecti* appellandi erant, quod *custodiis stationibusque*, non *foris* solummodo *civilibus*, *praeficerentur*. Etiam *praefectos castrorum* memorat *Velleius* ³, qui erant *singularum legionum singuli*. Sic *Poenium Postumum praefectum castrorum secundae legionis* legimus apud *Tacitum* ⁴. Et e tribus *Vari legionibus duos castrorum praefectos* nominat *Velleius* ⁵, insigni alterum *fortitudine*, alterum *timiditate*. Maiores erant *tribunis*, ut e ⁶ *Suetonii* discimus *Vespasiano*. *Aquilis* ⁷ legionum signis *proximi*, ante *tribunos primosque centurionum*. *Tribuni illi*, ni fallor, et ipsi *castrenses* erant, *equestris* duntaxat *ordinis*, cum fuerint *praefecti senatorii*. Iidem *hibernorum praefecti*, quod scilicet *castris* praeficerentur *hibernis*. Erant enim *hiberna castra stativa*. Legimus etiam in *Velleio* ⁸ plurium legionum *praefectum M. Lepidum*. Imo *provinciarum*. Is idem

¹ *Vell.* l. II, c. 112.

² *Vell.* l. II, c. 116.

³ *Vell.* l. II, c. 112, 119, 120.

⁴ *Tacit.* Ann. XIV, 37.

⁵ *Vell.* l. II, c. 119.

⁶ *Suet.* Vesp. c. 1.

⁷ *Tacit.* H. II, 89.

⁸ *Vell.* l. II, c. 114.

praerat, qui praeficiebatur a *principe*. Atqui *Syriae* praefuisse *Varum* agnoscit ¹ *Velleius*. Idem eundem *Germaniae* etiam *exercitui* ² praefuisse testatur. Plane *provinciae Syriae, Germaniaeque exercitui* a principe praefectum. Ita provinciam aliquam minorem habuerit forte *Velleius*, vel, ut videtur, in *Illyrico*, vel in *Germania*, bello certe finitimam. Et quidem, si quis ordo fuerit in his muneribus, maturiorem ego *legationem* fuisse crederem, seriorem *praefecturam*. Plura fidei peritiaeque experimenta ediderit oportet, cui fuerit *absenti* credendum, quam cui res esset sub oculis Imperatoris agenda. Sed quia satis est ad mentem *Velleii* praefectura illa etiam *hibernorum*; proinde nescio, fueritne praeterea praefectus provinciae. Sed spectatoris nomen melius illi fortasse conveniet, qui etiam, dum res bellicae gererentur, *absuerit*, quam illi, qui in *hibernis* esset, dum ne quidem ipse Imperator esset in *hostico*. Redeo iam ad sequentes huius, de quo agimus, belli annos.

§. XXIII. Sequitur ergo annus urbis 761, cuius Annus 761 a. u. c. erat belli Pannonici. Laetant alii in Velleio. *aestivis* omnis *Pannonia* pacem petiverit, quod huius anni Coss. *M. Furio Camillo, Sext. Nonio Quinctiliano* factum docet *Dio*. *Velleius* hodiernus ita habet, quasi *proximis* a *decem legionum* impulsu, quem anno 750 assignavimus, hoc contigerit. Mox enim illis eo, unde venerant, dimissis, *Tiberium* ipsum *hiemis initio Sisciam redisse* testatur. Haec noster l. II, c. 113. Sequitur deinde digressio in

¹ Vell. l. II, c. 117.

² Vell. l. II, c. 118.

laudem *Tiberii*, cuius in fine illa legimus: *Hiems emolumenta patrati belli contulit. Sed insequentī aestate omnis Pannonia, reliquiis totius belli in Delnatiā manentibus, pacem petiit.* Haec ille c. 114, quasi nimirum *eadem* fuisset utrobique *hiems*, et unico proinde anno *Tiberium* tenuerit bellum *Pannonicum*. Sed *plurimum* fuisse *annorum* testem habemus disertissimum *Dionem*. Nec certe pugnat, qua *sanum* eum etiamnum habemus, ipse *Velleius*. In hoc trienni bello *duplex* ipse bellum agnoscit, *Pannonicum prius*, quod proxime *Germanicum* exceperit, de quo c. 114, tum deinde *Delmaticum*, de quo c. 115. Et quidem ita invicem distinxit, ut *prioris belli non una* agnoscat *aestiva*. Hoc satis clare innuunt verba eius illa: *solus semper equo vectus est: solus cum iis, quos invitaverat, maiore parte aestivarum expeditionum coenavit sedens.* Loquitur enim ibi certe de bello *Pannonico*, qua *diversum* erat tam a *Germanico*, quam etiam a *Delmatico*. Non ergo *eadem* est, quae videtur eadem, in utroque illo *Velleii* loco, *hiems*. Sed deerant in unico illo, unde prodiit *Velleius*, codice, anni 760, qui belli *Pannonici primus* erat, acta omnia, quaecunque ille in *compendiuria* hac *historia* prodiderat. Deerat praeterea quaecunque scripserat noster de mittendo ab urbe *Germanico*, sub quo tamen ipsum meruisse probavimus, cuiusque disertissimam facit in sequentibus mentionem. Vix sane est, ut *suum*, ut *ducis sui* ab urbe adventum, praetermiserit *Velleius*. Ego lacunae lo-

cum fuisse suspicor ante verba modo prolata: *hiems emolumenta patrati belli contulit*. Ita nimirum, ut anni 760 *hiems* illa fuerit, qui quidem annus belli *Pannonici primus* erat, idemque quo ad *Tiberium* ab *Augusto* missus est *Germanicus*. Tantum abest ut adventum *Germanici* sui credam tacuisse *Velleium*, ut mentionem *Agrippae* in *Augusti* indignationem incidentis, *Germanici* potius, quam *Tiberii* gratia iniectam existimem. *Agrippam* enim eidem expeditioni destinaverat *Augustus*, nec alia de causa missum *Germanicum* testatur *Dio*, quam quod *Agrippa* iam antea *Augusti* gratia exciderat. Sic viam straverit casus *Agrippae*, antea narratus, ad consilium mittendi postea *Germanici*.

§. XXIV. De huius anni 761 hibernis ita *Velleius*: *Autumno victor in hiberna reducitur exercitus, cuius omnibus copiis a Caesare M. Lepidus praefectus est, vir nominis ac fortunae Aemiliorum proximus*. Sic enim legit, idque, ut puto, recte *Cl. Heinsius*. Sed quomodo cum omnibus copiis *Lepidus*, si *Caesar* ad alteram belli *Delmatici* molem *animum* interea atque arma contulerit, etiam antea quam illi *Lepidus* coniungeretur? Haec tamen ipse asserit *Velleius*. Imo ubinam interea *Tiberius* ipse atque *Germanicus*, si copiis omnibus praefuerit *Lepidus*? Num et illi sine copiis? *Romam* fateor interea venit, *Dione* teste, *Tiberius*. Venit etiam (quanquam id silente *Dione*) *Germanicus*. Aderat certe *Tiberius*, cum lex *Papia Poppaea* rogaretur de maritandis ordinibus, iis *Coss.* rogata, quorum

Locus Velleii de huius anni hibernis explicatur.

nomen tulit, quos anni sequentis 762 *suffectos* fuisse idem agnoscit *Dio*. *Saepe revocatum*, non *semper*, continuo hoc triennio *Tiberium* dicit *perseverasse* ¹ *Suetonius*. Et *praemisum* (*Roma* scilicet, ubi erat *Tiberius*) noster ² etiam testatur *Germanicum*. Non *solum* utique, sed cum *exercitu*, eodem scilicet, cui postea aderat *Tiberius*. Addit ³ *Velleius* initio aetatis, anni nimirum 762, *educto hibernis exercitu Lepidum ad Tiberium Imperatorem tetendisse*. Hinc etiam intelligimus alium fuisse *Tiberii* et *Germanici*, alium *Lepidi* exercitum; nec adeo exercitui *universo* praefectum *Lepidum*. ⁴ *Dio* illa omnia, quam *Velleius* ipse, distinctius. Ait ille *tres* in partes *Tiberii* copias *universas* (legiones nimirum XV, quibus bellum hoc ab eo gestum prodit *Suetonius*) fuisse *divisas*. Harum unam *Silano* assignatam, aliam *Lepido*, cum reliqua *Tiberium* ipsum cum *Germanico* sese adversus *Batonem* contulisse, nempe in *Delmatiam*. Sic *tertia* duntaxat exercitus *universi parti* prae fuerit *Lepidus*, quae tamen ipsa seorsim *iustum* confecerit, et *consularem* exercitum, *plurium* nempe *legionum*. Ita conciliari poterit cum *Dione Velleius*, ut *copias omnes* exercitus *Lepidiani* *legiones omnes* intellexerit; idque sibi voluerit *Velleius*, non iam *singulis* exercitus illius *legionibus*, ut anno superiori, *hiberna partita* fuisse assignata, sub suis *singularum legutis*, sed ut *una* fuerint et *com-*

¹ *Suet. Tib. c. 16.*

² *Vell. l. II, c. 116.*

³ *Vell. l. II, c. 115.*

⁴ *Dio l. LVI.*

munia omnibus hiberna sub legatorum omnium duce Lepido. Cum enim partitis hibernis praeficerentur legati, id sane innuit, fuisse legatos partitorum hibernorum duces summos, quod fieri non potuit, si plures fuissent in iisdem hibernis legiones, et plures adeo legati, sub uno hibernorum praefecto, qui potuerit legatis ipsis imperare.

§. XXV. Porro tripartitam illam exercitus distributionem ita fuisse existimo. Aliam Silano creditam testatur Dio. Atqui Silanus ille idem fuisse videtur cum consule anni 760, quem A. Licinium Nervam etiam ibi appellant codices hodierni Dioniani. Rectius illum A. Licinium Nervam Silianum P. Silii filium noster vocat Velleius ¹. Quod scilicet e gente Silia in Liciniam fuisset adoptatus, a Silio illo, sub quo tirocinium egerat Velleius, oriundus. Illum certe ducem ² agnoscit ipse Velleius, qui addit praeterea, praereptum immature, et fructu amplissimae principis amicitiae et consummatione evectae in altissimum paternumque fastigium imaginis defectum. Hinc colligimus sub finem anni 761 hibernis a Tiberio in Moesia fortasse fuisse praefectum; anno autem 762, cum adversarios suos domuisset, fatis concessisse. Certe ante triumphum Tiberii. Ornamenta enim triumphalia cum Tiberii triumpho decernenda pro consummatione evectae in altissimum paternumque fastigium imaginis habuit, ut puto, Velleius. Cum enim iam

Es hiberna
quomodo
distributa
fuerint.

¹ Vell. l. II, c. 116.

² Vell. ibid.

consul fuisset, ut fuerat pater *Silius*, hoc tamen deerat ad *altissimum paternumque fastigium*, ut esset *triumphalis*, et *triumphalem* haberet in gentis suae atriis *imaginem*. Illum certe iunxit *Seiano Velleius*, quem observaverat, in hoc eodem bello, *materia adipiscendi triumphalia* similiter fuisse *defectum*. Secunda exercitus pars, quae cum *Tiberio* erat et *Germanico*, in *Delmatia* hiberna habuit (ubi belli reliquiae profligandae erant), *Tiberio* et *Germanico* ex *Italia* reversuris opportunissima. Tertia ergo exercitus pars, quae cum *Lepido* erat, *hiberna* habuit in ipsa superioris belli sede *Pannonia*. Illam proinde *solum* memorat *Velleius*, quod *sola* fuerit relicta ibi, ubi paulo antea totus fuerat exercitus. Proinde etiam, ni fallor, quod ibi egerit ipse *Velleius*. Mansisse certe in illius anni cum *Lepido* hibernis, exinde suspicamur, quod, cum ad alteram belli *Delmatici* molem *Tiberius* *animum atque arma conferret*, in ea regione *adiutorem legatumque* ei fuisse fratrem *Velleii Magium Celerem Velleius* ipse nos doceat. Innuit interea, se cum *Tiberio* non fuisse, cum hoc proprium fratris sui invidendumque decus agnoscit. Atqui in *Delmatiam* concesserat *Tiberius* fine anni 761, hiberna *Magio* cum sua legione ibidem assignaturus. Rediit deinde *Romam*, post *Coss.* quidem sequentis anni 762 *ordinarios*, ut iam ostendimus. Sic tamen, ut *matura* nihilominus *aestiva* in *Delmatia* habuerit; et *matuum* etiam *aestivorum* finem. Illius enim *aestatis initio Lepidus* educto hibernis exercitu, ad *Tiberium*

(inquit *Velleius* ¹) *imperatorem tendebat. Itaque iam antea aderat in Delmatia Tiberius. Addit Velleius illum magna cum clade hostium obsistentium, excisis agris, exustis aedificiis, caesis viris, laetum victoria praedaeque onustum, ad Caesarem pervenisse. Nec difficilem Lepidi victoriam fuisse testatur etiam Dio. Inde nullae eius res gestae memorantur coniunctim cum Tiberio. Illa, ut videtur, causa, quod bellum Delmaticum iam antea absolverat Tiberius, quam Lepido coniungeretur. Aestate autem illa maximi belli consummatos effectus docet Velleius. Nec ultra aestivorum fines receptissimos protraham aetatem innuit. Sic vere fuerit Velleius, qui cum Lepido venerat, belli huius patrati iam spectator, potius quam adiutor. Convenit porro quod ait Velleius, Delmatas, non iam ductu, sed manibus atque armis ipsius Caesaris fuisse pacatos. Manus Caesaris et arma opponit eiusdem ductui. Quod nempe ductui Tiberii illae quoque tribuendae essent victoriae, quas Lepidus non suis, sed Caesaris fuisset consecutus auspiciis. Ut ergo Tiberii nullae erant in rebus a Lepido gestis, praeterquam ductus, operae; sic viceversa significat Velleius, duci suo Lepido, et sibi adeo ipsi, nullum fuisse ministerium in bello Delmatico, quod suis manibus atque armis confecerat iam antea ipse Tiberius.*

§. XXVI. Proximus a *Quaestura* in *senatu* honor *Velleio* vel *Aedilitas* fuerit oportet, vel *Tribunatus* *Velleius postea Tribune plebis.*

¹ *Vell. l. II, c. 115.*

plebis. Nec enim antea *Praeturam* ambire licuit, quam horum magistratuum alterum gessissent, ut alibi ¹ ostendimus e *Maecenatis* oratione *Dioniana*. Itaque, cum *praetorem* se postea *designatum* doceat ipse *Velleius*, nec legis aliquam *indulgentiam* concessam legamus, quae *rara* admodum erat in *privatis*: facile inde intelligimus, vel *aedilem* illum fuisse antea, vel certe *tribunum*. Vnius enim eiusdemque *anni* erat uterque ille magistratus. Sic tamen, ut nemo *unus* utrumque gesserit, sed satis esset eorum vel *unus* ad ambiendam deinde, tempore legitimo, *praeturam*. Itaque alterum a *Velleio* nostro gestum fuisse verisimillimum est. Vtrum gesserit, id fateor incertum esse. Eo tamen magis propendeo, ut *tribunus* potius fuerit quam *aedilis*. *Decem* enim erant *tribuni*, cum *duo* fuerint duntaxat *aediles*. Nec enim alia quam *Curulis Aedilitas* locum habere potuit in honoribus *senatoriis*. Ita *paucitas* aedilium id fecerit oportet, ut, quia *rarius*, proinde *difficilior* fuerit *aedilitas*. Et quidem *tribunum* se potius quam *aedilem* fuisse innuit, nō fallor, ipse *Velleius*. Iam supra observavimus illum, cum *partem exercitus ad Tiberium ab urbe perduceret*, in eo se non *quaestoribus* modo *senatoriis*, sed superioribus in senatu *quaestura tribunis*, *aequatum* agnovisse. Quod *tribunos* potius *plebis*, quam *aediles*, hac occasione memorarit, id alio referre non possum, quam quod *tribunatum* ipse potius gesserit postea quam *aedilitatem*. Iura enim

¹ Prael. XII ad *Spart*, *Adrian*, §. 1., 2.

alioqui utriusque cum in *unum annum* conferrentur, eadem omnia fuisse verisimillimum est. Ut proinde *eosdem* tam *domi* quam *militiae* honores, tam in *castris*, quam etiam in *comitiis*, petere illi licuerit, qui *aedilitate* functus fuerat, quam etiam illi, qui *tribunatu*. Sed nemo *unus* utrumque illum magistratum obiit, ut diximus. Nec opus erat ut *alterius*, quam quem ipse tempore legitimo obierit, mentionem faceret *Velleius*. Nec denique obstabat *tribunatus* ille, etiam in *urbe* gestus, quo minus *continuum novennium* in militia *Tiberii* exegerit. Magis certe erat affinis *tribunatus* ille *plebis tribunatus*, unde ortum habuit, *militari*, quam *aedilitas*, cuius *civile* erat munus, nec ullo modo *militare*.

§. XXVII. Qui tamen ne id quidem verbis aperte significavit, fueritne *tribunus plebis*, non est proinde quod ab eo *annum* expectemus, quo *tribunatum* gesserit. Is ergo erit aliunde per ratiocinia explorandus. Itaque in primis certum est, qui *quaesturam* obiit anno *Varroniano* 760, proinde *tribunatum* ante annum eiusdem epochae 762 ne quidem potuisse capessere. *Annus* enim ad minimum unus *quaesturae*, quam remisit, *provinciali* necessarius erat, ut proinde ne *tempus* quidem suppeteret ante *annum* illum, quem dixi, per *leges annales* maturum atque legitimum. Illud praeterea certum, qui *praetor* eodem, quo obiit *Augustus*, anno *designatus* est, illum *post annum Augusti* penultimum, aerae nimirum *Varroniana*e 766, *tribunatu* fungi ne quidem potuisse. Ita *medio* illo spatio inter annum

Et quidem
anno, ut videtur,
760

762 et 766 annus quaerendus erit, quo *tribunus* noster fuerit *Velleius*. Ego annum nullum aptiorem illo reperio, qui fuit huius intervalli *postremus*. Iam enim alibi ¹ ostendimus, et *annuum* fuisse illum *tribunatum*, et quidem *Romae annuum*. Ita nimirum, ut nec alibi obiri potuerit, praeterquam *Romae*; nec *pernoctare* illi extra *urbem* licuerit, quicumque in illo fuisset magistratu. Nec tamen *integro anno* a *Tiberio* abesse potuit, qui *Tiberio* per annos *contínuos IX* adfuit, vel *spectator* eius nimirum, vel *adiutor*, ab anno nimirum, ut probavimus, 757. Faciunt illa, ut nec in annum aliquem *anteriorem* conferri *tribunatus* ille potuerit, nec tamen sit ultra illum differendus.

Tribunatum *inquit*
Dec. X 762.
deponitur
Decemb.
itidem X.
anni 766.

§. XXVIII. Cum clades illa legionum *Varianarum* contingeret, tum bellum, de quo modo egimus, *Delmaticum* a *Tiberio* confectum docuit *Velleius* ², et post *Velleium* alii ³, anno nimirum *Varroniano* 762. Proximo ⁴ anno 763 denuo in *Germaniam* irrupisse docet *Suetonius*. Inde post *biennium* ⁵ in urbem rediit, eodem teste *Suetonio*. Tum demum ⁶ *iampridem debitum*, *sed continuatione bellorum dilatum*, ex *Pannoniis Delmatisque triumphum* egisse noster itidem docuit *Velleius*. His ergo annis annum *integrum Romae* noster adesse non potuit, si quidem *continuum* cum *Tiberio* egerit *novennium* ⁷.

¹ Praef. XII ad *Spart. Adrian.*

§. 6.

² *Fell. l. II, c. 117.*

³ *Suet. Tib. c. 16; Dio l. LVI.*

an. 762.

⁴ *Suet. Tib. c. 18.*

⁵ *Suet. Tib. c. 20.*

⁶ *Fell. l. II, c. 121.*

⁷ *Fell. ibid.*

Triumphantem Tiberium Velleius ipse cum fratre suo Magio comitatus est, inter praecipuos praecipuisque donis adornatos viros. Dona intelligit militaria, coronas, hastas, vexilla, armillas, etc. Dare enim haec solebant militibus bene meritis Imperatores. Utque dona illa militibus ornamento erant; sic vice versa triumphum ipsius Imperatoris ornabant donis istiusmodi ornati milites, eo nimirum illustriorem futurum, quo plura apparerent in pompa dona, et donis insigniti milites. Et sane fratrem¹ suum Magium Celerem adiutorem Tiberii in bello Delmatico celebrat, uti vidimus, ipse Velleius, et Tiberii ipsius patrisque Augusti magnifica de illo testimonia. Imo honiores etiam, quibus triumphans eum Tiberius donaverit, amplissimos. Nec sua quoque tacuit, qua licuit per modestiam, merita, dum et se quoque militem² profitetur Tiberii, legatumque pariter atque adiutorem. Imo militis nomine adiutorisque hoc ipsum, ni fallor, intellexit, quod victoriam eius adiuverit, militumque in triumpho apparatu insignium unus fuerit. Referebantur enim ad invicem, pro illius aevi sermone, militis nomen atque Imperatoris. Ergo Romae aderat in triumpho Tiberii, non Tiberius duntaxat ipse, verum etiam Velleius, anno nimirum Varroniano 765. Cum enim decerneretur triumphus Imperatori, id quoque decerni solebat, ut deportaretur bene meritis in patriam exercitus. Tam scilicet ut testes adessent rerum gesta-

¹ Vell. l. II, c. 113.

² Vell. l. II, c. 104.

rum, quam etiam ut *triumphum* ornarent imperatoris tot militum etiam *privatorum* decora. Atqui nulli adhuc *Velleii*, in hoc *triumpho*, memorantur honores alii quam *militares*. Et tamen *senatoriis* etiam honoribus egregia in militia facinora munerari solitos principes multis ostendere possem, si opus esset, exemplis. Sed nihil attinebant ad triumphi pompam honores militum *senatoriū*, ut proinde essent a *Velleio*, hoc in loco, memorandi. Nec aderat fortasse *comitiorum* tempus, quo *designandi* erant ad futuri anni magistratus a *populo*, etiam *principis* (qui appellabantur) *candidati*, cum triumpharet *Tiberius*. Sic potuit *Velleius* inire *tribunatum* die *tribunatus* ineundi legitimo ¹ *Decembr. X*, anni, quo triumphavit *Tiberius*, *Varroniani* 765, depositurus sequentis *Decembris* die itidem *X*, anni *Varroniani* 766. Idem si *Decembri* anni 766 *tribunatum* iniisset, eundem *Decembri* anni 767 depositurus, nec potuit, nondum elapso *tribunatu*, ab *Augusto* ad *praeturam* designari, nec *praeturam* ipsam anno 768 gerere, *proximo* nimirum anno ab elapso *tribunatu*. Convenit praeterea militia *Velleii* sub *Tiberio* *novennis*. Coepit enim annus 9 hoc ipso anno 765 post *Iun. XXVII* natalem *adoptionis* *Tiberii* ab *Augusto*, et tamen ante *comitia* mense *Augusto*, aut paulo forte serius, habenda. Nec aberat etiam anno 766 *Roma* *Tiberius*. Potuitque adeo *Velleius* magistratum illum tum quoque tenere, idque *Romae*, et per annum illum fere universum,

¹ Vid. Praef. XII ad *Sp. Adr.* §. 7.

nec interim a *Tiberii* satellitio discedere. Nulla enim erant hoc anno molesta *bella*, quae obstarent, quominus *Romae* versaretur etiam ipse *Tiberius*.

§. XXIX. A *praetura*, quam tenuit anno, pro Librum quem habemus cur anno 783 scripserit Velleius. rationibus nostris, 768, alium *Velleii* honorem nullum legimus, ne quidem *provinciam praetoriam*, nedum *consulatum*. Sed ne quidem aliud ullum vitae negotium. *Studiis* ille, an *deliciis Tiberii* vitiisque *Capreensibus* annos secutos impenderit, hodie non constat. Fieri potest, ut *utrisque*. Erat *Neroni* socius in *deliciis Petronius*, scriptor etiam ipse elegantissimus. Non certe *Velleio* displicuit simile *Sentii Saturnini* ingenium, quem ait, *ubi¹ negotia fecissent locum otio, liberaliter lauteque eo absum; ita tamen ut eum splendidum ac hilarem potius, quam luxuriosum aut desidem diceres*. Nec ullum memorat scriptum suum *antea* editum, in *otio* elucubratum. Ingenii sui has primitias in gratiam *Vinicii* consulis emisit ipso eius *consulatu*, annoque adeo *Varroniano* 783. Mos enim erat illis temporibus, praecipua quaeque amicorum patronorumque gaudia *muneribus* offerendis gratulari. Quae autem alii *donis*, ea *scriptis* celebrabant *Poëtae* atque *Oratores*. Hinc illa de *genethliacis epithalamisque Dionysii Halicarnassei* aliorumque *Sophistarum* praecepta. Hinc et *scripta* utroque sermonis genere, tam *metrici* quam etiam *soluti*. Praecipue vero mos ille receptus est in celebrandis *consulatibus*. *Consulatum* suum *Cicero* tam *graece*

¹ *Vell.* l. II, c. 105.

quam *latine*, tam *carmine* quam *oratione* etiam *prosaica*, curavit posteris commendandum. Idque enixissimis precibus urget contenditque epistolis ad *Luceium* celeberrimum sui temporis Historicum. Sic *consulatus Domitiani* celebrant *Statius* atque *Martialis*. Sic etiam *Honorii Claudianus*. Sic etiam *Stilichonis*, privati hominis, idem *Claudianus*. Illud etiam artificium receptum, quo insigniores facerent amicorum patronorumve *consulatus*, si pro *epochis* illos *historicis* haberent, seu nimirum *historias* suas ab illo *arcesserent*, seu ad illum usque *deducerent*. Divorum fratrum, *Marci* nimirum *Antonini*, atque *Lucii consulatum* multis historicis exordium *historiarum* fuisse, observavit auctor vitae, quam vulgo *Capitolino* tribuunt, nos *Spartiano* asseruimus. Frequentiora tamen exempla sunt eorum, qui *historiarum fines* in illis ponerent *consulatibus*, quorum memoriam apud posteros celebrem esse vellent. Sic *historiam* suam ad *XVII. Theodosii consulatum* deducit *Sozomenus*. Sic *Stilichonis consulatu* suam claudit *historiam Sulpicius Severus*. Sic *Constantii et Iuliani consulatu* suam *Aurelius Victor* editus a *Schotto*. Sic *Dio* suam *consulatu suo*, quem cum *Alexandro* gessit Imperatore. Sic alii multi plane pro exemplo *Velleii* nostri, *Vinicii* sui *consulatu* *historiam* suam terminantis. Hinc et ¹ *modus ille scripturae* a *Velleio* sibi praescriptus, brevis nimirum et summarius. Hinc ² *notitia illa in artum contracta* in utraque

¹ *Vell. l. II, c. 52.*

² *Vell. l. I, c. 14.*

huius operis parte observata. Hinc ¹ *formam* illam operis *propositi* agnoscit in *praecipiti* sitam *festinatione*, quae se *rotae* *prorive* *gurgitis* ac *verticis* modo *nusquam* *pateretur* *consistere*, *pene* *magis* *necessaria* *praetereundo*, *quam* *supervacua* *amplectendo*. Alibi opus illud suum non *iustum* ², sed *recisum* fuisse testatur. Alibi se *memoria* *professionis* ³, ne in infinitum *evagaretur*, *reprimi*t. Alibi ⁴ *promissae* *brevitatis* *fidem* agnoscit, et *transcursum* hunc, qui nempe *iusto* *operi* *opponebatur*, appellat. Iustam nimirum ille rerum earundem historiam saepe pollicetur: *sua* nimirum *iusta* ⁵ *volumina*: *iustum* ⁶ *opus*. Haec tamen ille per *otium*. Iam *properandum* erat, ne antea *consulatus* exiret, quo historia erat ipsa terminanda. Et quidem servant *breviariorum* plerumque *formam* *historiae* *decorandis* *consulatibus* *conscriptae*. Tale illud erat *Sulpicii Severi*, tale *Q. Iulii Hilarionis*, tale *Aurelii Victoris Schottiani*. Ita coeperit hanc historiam *Velleius* post medium anni 782, quo *designatus* est ad sequentis anni consulatum *Vinicius*. Et *finem* imposuerit antequam *fasces* *deponerent* anni 783 *consules ordinarii*. Aliter sera fuisset *consulatus*, iam ad *exitum* *perducti*, *gratulatio*. Id ne contingeret, placuit *Velleio* ratio illa *scribendi* *properata* atque *compendiaria*.

§. XXX. Sic annum *Velleii natalem* dedimus. Nescio an *emortualem* etiam designare possimus.

Mors Velleii anno 784.

¹ Vell. l. I, c. 16; l. II, 96.

⁴ Vell. l. II, c. 55, 99.

² Vell. l. II, c. 89.

⁵ Vell. l. II, c. 48, 114, 115.

³ Vell. l. II, c. 89, 96.

⁶ Vell. l. II, c. 99, 103.

Conabimur tamen. Fateor esse hoc sine *testibus* difficillimum. Id quoque fateor, deesse nobis, qui in re *historica* essent audiendi, *testes*. Mortem suam consignare *ipse* non potuit. Nec suppetunt *aliū* post illum, qui consignerint. *Veterum* nemo est, excepto *Prisciano*, qui vel mentionem *Velleii* nostri fecerit. Sed nec ille quidquam prodidit, quo *historia* eius locupletanda sit. Nihil ergo restat, unde *mortis tempus* elicere possimus, praeter *ratiocinia*. Et tamen valde mihi verisimile videri fateor, inter illos quibus *Seiani amicitia* nocuit, nostrum quoque periisse *Velleium*. Satis ipse testatum fecit in hoc ipso libro *Velleius*, quo fuerit animo in *Seianum*. Nec opus erat ad eum convincendum alio *testimonio*, cum palam extaret, scriptisque consignatum esset, *amicitiae* illius, tam recenti memoria monumentum. Id quoque certum est, manifestissimisque tam *Dionis* quam *Taciti* testimoniis exploratum, satis fuisse ad *poenam* ipsam illam *Seiani amicitiam*. Eodem spectabat, suspectumque *Velleium* merito fortasse faciebat, quod non *oblatis*, sed *quaesitis*, uteretur *Seiani* laudandi occasionibus, etiam nullo suppetente *laudis* argumento. Ait *Seianum* ¹ in *Germania*, *Illyricoque*, et mox in *Africa*, non quidem merito, sed *materia* tamen *adipiscendi triumphalia* fuisse defectum. Vbi deerat laudandorum facinorum vel *materia*, quae, quaeso, esse potuit *laudis* solida *ratio*? Quis hoc in loco non agnoscat *indolem* laudandi *Seiani avidam*, et qui-

¹ *Vell. l. II, c. 116.*

busvis laudis arripiendis vel *praetextibus* intentam? Nec illud modo. Scripsit nostra illa *Velleius* tempore etiam *suspecto*. Certe post mortem *Liviae* cuius ipse meminit, quam anni superioris 782 initio assignat *Tacitus*. Inde enim, ut ex utroque constat, tam *Tacito* quam *Dione*, consilia inivit de imperio occupando *Seianus*. Tandem expergefactus *Tiberius* machinatur et ipse de eo opprimendo. Primo tamen *consulem*, secum in annum, quo perit, *sequentem* destinat, *curarumque suarum participem* nominat. Ita *Dio*. Fecerat autem haec antea *Tiberius* quam scriberet *Velleius*. Hinc ille *Tiberium* defendit ¹ *exemplis eminentium virorum, qui magnis adiutoribus ad gubernandam fortunam suam fuissent usi, Scipionum praecipue (Africanorum scilicet) qui duos Laelios per omnia sibi aequaverant*. Plane hic apparet, quod post epistolam illam *Tiberii* observavit *Dio*, omnes deinde *Tiberio Seianum*, non iam in *consulatu* tantummodo, sed in *summa rerum administranda* pro collega habuisse. Addit *Velleius* exemplum *Augusti*, qui primo *M. Agrippam*, tum deinde *Statilium Taurum* similiter adsciverit. *Quibus* (inquit) *novitas familiae haud obstitit, quo minus ad multiplices consulatus triumphosque, et complura eniterentur sacerdotia*. Hinc sane constat, iam etiam *novitatem Seiano*, a libere sentientibus, cum scriberet *Velleius*, obiectam. Quae certe obiici antea vix potuit, quam progressus magnos fecisset, et in coniuratione

¹ *Tacit. Ann. V, 1.*

² *Vell. L II, c. 137.*

Seianus, et in eo vicissim reprimendo *Tiberius*. Adhuc tamen illum ¹ iuvandis principis oneribus prolatum assérit *Velleius*. Imo singularem (² inquit) principium onerum adiutorem in omnia habuit atque habet. Cum ait, habuit atque habet, non certe nuper illum pro *Tiberii* adiutore habitum apparet. Itaque post conatus *Tiberii* contrarios, favebat tamen aliquantisper *Seiano Velleius*, et pro more suo et ingenio, adulabatur. Quis itaque miretur si hoc aegre tulerit *Tiberius*? si saevienti ansam inde acceperit princeps ultra modum suspicax, et natura sua saevissimus? Certe nostrum inde *Velleium* nullae deinceps memorant historiae, cum tamen fuerit, quo ampliores obiisset honores, quo magis etiam per scripta inclaruisset, eo potiori iure memorandus. Sed nec ullum superest scripti illius accuratioris, quod illum toties promississe vidimus, vestigium. Nisi forte genuinum existimemus fragmentum illud *Lazii*, quod eruditus suspectum est. Illud vero mirum, cur *Livium* de bello Germanico continuaret *Aufidius Bassus*, si medius fuisset belli Germanici post *Livium Velleius*, scriptor acutus atque elegantissimus. Est autem haec historia *Seiani* tam in *Tacito* quam etiam in *Dione* mutilatissima. Proinde mirandum non est, si nullus ibi compareat *Velleius*, cum et alia quoque utrobique nomina perierint eorum, qui tamen cum *Seiano* ceciderint. Sic vivere desierit *Velleius* anno urbis Varroniano 784, Christi, pro

¹ *Fell.* l. II, c. 128.

² *Fell.* l. II, c. 127.

aera recepta, 31, *aetatis* suae, vel 49 ad *finem* exeunte, vel 50 fortasse *coepto*. Certe post *Seianum* ipsum, qui tamen periit postquam *consulatum* suum *ordinarium* exuisset. Docet enim *Dio poenitentia correptum* fuisse *Seianum*, quod non in *consulatu* suo aliquid conatus esset. Et *Trionem* certe atque *Regulum* Coss. habent, cum *caedes* fierent, uterque, tam *Dio*, quam etiam *Tacitus*. Qui tamen *consules* *suffecti proximi* fuisse videntur post *ordinarios*...

VITAE. VELLEIANAE

RERVMQVE AD ILLAM SPECTANTIVM
SYNOPSIS CHRONOLOGICA.

538 *Deci Magi insignis in Romanos fides, cum Capua proderetur Hannibali. Is Minatii Magi avus erat, Vellei, ex paterna, ut videtur, stirpe, tritavus, §. 7. Capuanus ib. Hinc patria Vellei, pro stirpe Magia, Capua.*

671 *Minatius Magius Asculanensis, Deci Magi nepos, Vellei atavus, viri-
tate romana donatus, et duo eius filii Praetores creati, cum Praetores sen-
duntaxat crearentur, §. 7. Sic patria Vellei Asculum.*

711 *Capito Vellei patruus, vir ordinis se-
natori, Agrippae subscripsit in C. Cas-
sium, §. 7. Certe post legem Pediam,
qua damnatus est Cassius, a Pedio Con-
sule Augusti collega, mense Sextili la-
tam.*

714 *Avus Vellei C. Velleius Neapoli se
gladio transigit, cum patrem Tiberii Im-
peratoris Tiberium Claudium Neronem
fugientem comitari non posset, gravis
iam aetate et corpore. Post bellum Pe-
rusinum, et tamen ante ludos Apollina-*

res, §. 7. Hinc patria Vellei, pro stirpe Velleia, Neapolis.

Natus Velleius, §. 8. Medio certe tempore inter ann. Urb. Varron. 725, quo coepit Historiam Livius, et ann. 745, quo ultimam ei manum imposuit. Certe ante Sept. 22, quo mortuus est Virgilius, §. 8.

Togam induit Velleius virilem. Inde tirocinium eius in Militia Equestri, cuius decem numeranda stipendia, §. 5, 6. Primus huius militiae gradus hoc anno a Velleio susceptus erat, Praefectura cohortis, §. 9.

Ad secundum Equestris Militiae gradum, post pubertatem plenam, ascendit Velleius, Tribunatum scilicet. Sub patruo Vinici, ad quem scribit, Consulis, M. Vinicio, §. 10. Sumsit, cum Tribunatu, etiam laticlavium, §. 11. Tribunatus ille prior Beneficiarius erat, §. 15.

Adest Velleius, cum Caius Caesar cum Rege Parthorum in Euphratis ripa congrederetur. Sub P. Silio. Stipendiorum suorum initis, §. 6, 9, 10.

Incipit bellum Germanicum sub avo Vinici (Praefecti, ut videtur; hoc tempore Germaniae) triennio ante expeditionem Tiberii, cui Velleius interfuit, Germanicam. Vell. II, c. 104. Ad tertium militiae equestris gradum evectus

735

749 $\frac{1}{5}$ 752 $\frac{1}{8}$ 753 $\frac{1}{9}$ 754 $\frac{1}{10}$ 2

			<i>Velleius, Tribunatum scilicet Castrorum, §. 13.</i>
4	$\frac{2}{3}$ $\frac{2}{3}$	757	<i>Tiberius</i> ab <i>Augusto</i> adoptatus <i>Iun. XXVII. Mox</i> illum secutus in <i>Germaniam Velleius</i> continuo novennio illi aderat, §. 1, 15. Praefectus <i>Germaniae Senti</i> us <i>Saturninus</i> , legatus <i>Augusti. Vell. II, c. 105. Bis</i> enim ab eo cum <i>Tiberio Germani</i> pacem petere coacti sunt. <i>Dio LV. Huius</i> nimirum anni <i>aestivis</i> et sequentis. <i>Quartus</i> inde incipit <i>Velleio</i> militiae <i>gradus</i> (qui idem <i>tertius</i> est, si <i>Tribunatum duplicem</i> pro gradu unico habeamus) <i>alae</i> nimirum <i>equestris</i> Praefectura, §. 15.
5	$\frac{2}{3}$ $\frac{2}{3}$	758	Acta huius anni, §. 2. Adhuc Praefectus <i>Germaniae Saturninus</i> , coactique ab eo <i>Germani</i> ad pacem secundam.
6	$\frac{2}{3}$ $\frac{2}{3}$	759	Desunt in <i>Velleio</i> Acta huius anni omnia. Adhuc Praefectus <i>Germaniae Saturninus. Tertius</i> hic annus belli <i>Germanici</i> , quo seorsim actum cum <i>Maroboduo</i> . Deficiunt <i>Delmatae</i> et <i>Pannonii</i> , sub Praefecto <i>Illyrici Valerio Messalino</i> . Legionem ea occasione nuper conscriptam ad <i>Tiberium</i> ducit <i>Velleius</i> iam <i>Quaestor designatus</i> . <i>Agrippa Posthumus</i> abdicatus, §. 1, 3, 4. Legatus <i>Velleius</i> praefectus huius anni <i>hibernis</i> , §. 16, 18. Primus ann. belli <i>Marcomanici</i> , non <i>Delmatici</i> , §. 17.
7	$\frac{2}{3}$ $\frac{2}{3}$	760	<i>Tiberio</i> de mora suspecto mittitur so-

cus belli, cum eo gerendi, *Germanicus*, §. 4. *Primus annus triennii*, quo *Illyricum* debellavit *Tiberius*, §. 19. *Velleius* anni initio *Romae* ad *Quaesturam* ineundam, sine erat in *Pannonia* cum *Tiberio*, remisso nempe anno *Quaesturae Provincialis*. Post tempus nimirum *sortitionis*, §. 18. Ex *Quaestura* eam expeditionem suscepit *Germanicus*, sub quo meruit *Velleius*, *Tiberii* non iam adiutor, sed spectator tantummodo, §. 19. Cum *Tiberio* frater *Velleii Magius Celer*. ib. Desunt in *Velleio* anni huius *Acta* pleraque. Huius anni *hiems* illa erat, cuius meminit *Velleius* II, c. 114, ab ea *hieme alia*, cuius meminerat c. 113, §. 23.

Annus belli *Pannonici* secundus, quo bellum illud confecit *Tiberius*, §. 23. Huius anni *hibernis* praefectus *M. Lepidus*, §. 24, 25.

Annus belli *Illyriciani* tertius, quo, post *Pannonicum*, *Delmaticum* bellum aggressus est, absolvitque *Tiberius*, §. 23. Et quidem *maturis*, nec admodum affectis, *aestivis*, §. 26. Hoc eodem anno caesae sunt *Vari* Legiones, §. 28.

Proximo anno a clade *Vari* novam rursus impressionem in *Germaniam* fecit *Tiberius*, §. 28.

Secundus annus *biennii Suetoniani*. Secunda nimirum novi huius belli *Germanici* aestiva *militaria*. Nempe ad *Au-*

761 $\frac{26}{27}$ 8762 $\frac{27}{28}$ 9763 $\frac{28}{29}$ 10764 $\frac{29}{30}$ 11

tumnum, teste *Dione*. Postea *Roman* rediisse testatur *Dio* tam *Tiberium* quam *Germanicum*. Ita nimirum tempestive, ut sequentis anni *Consulatum*, quem gessit *toto* (inquit *Dio*) anno, *Romae* iniecit *Germanicus*, §. 28.

12 $\frac{1}{2}$ 765

Triumphat *Tiberius*, sequunturque illum triumphantem *donis* militaribus insigniti tam *Velleius*, quam frater *Velleii* *Magius Celer*, §. 28. Exit hoc anno *continuum* illud, quod in *Tiberii* satellitio egit *Velleius*, *novennium*, §. 1, 28. Tantummodo *coeptum* huius anni *Dec. X* *Tribunatum Plebis* inivit *Velleius*, §. 28. Huius victoriae nomine *Tiberius* Imp. VII, quem titulum cum T. P. XIII committunt *Numi*. Ea autem *tribunitia potestas Iunii* ad minimum die XXVII coepit anni 764 desiitque eodem eiusdem mensis die anni 765. Tunc ergo bellum absolverat, unde titulum illum *Imperatorium* reportavit. Sed *tribunitia* illa *potestate* ad *exitum* vergente. *Vnicum* enim refert cl. *Mediobarbus* numum, qui *tribunitiam* illam *potestatem* cum titulo illo *Imperatorio* commiserit. *Quadrigas* autem *triumphales*, quae huc referri possint, in unico observavit idem vir cl. nummo *Arschotano*, in quo cum praedicto titulo *Imperatorio* VII, et *tribunitia potestate* XIII committuntur. Inde discimus *affectam* illam fuisse *tribunitiam pote-*

stalem, cum triumpharet Tiberius. Sic ante Jun. XXVII Imp. VII acclamatus fuerit ab exercitu Tiberius. Sic tamen ut Romam vix redierit triumpharique, nisi anno illo, quem dixi, 765 exeunte. Vix sane est, quin eodem referamus titulum Augusti Imperatorium XX, qui tamen cum potestate tribunitia eius XXXIV committitur, quae etiam ipsa anno 765 desierit. Addi illa possunt illis, quae supra diximus, ad designandum novennis Velleii sub Tiberio militiae finem.

Hoc anno *Tribunatum plebis* gessit 766 $\frac{11}{32}$ 13
Velleius usque ad Dec. X, §. 26, 27, 28.

Velleius Praetor designatus, cum fratre *Magio Celere*, ab *Augusto* commendatus, et *Tiberio Vell.* II, 114. Nondum scil. *Comitia Praetoria*, cum inoreretur *Augustus*, *August.* XIX. Imo tum primum *Comitia Tribuum nulla*, iure eorum ad *Patres* translato. *Tacit. Ann.* I, 15. Imperante scilicet *Tiberio*.

Velleius cum fratre *Praetores*, tam *Augusti* quam etiam *Tiberii Candidati*, §. 29. 768 $\frac{13}{34}$ 15

Scribit *Velleius* suam hanc *Historiam compendiarium* in gratiam *Consulatus Vinicii*, §. 29. 783 $\frac{18}{49}$ 39

Caesus Velleius, ut videtur, propter amicitiam *Seiani*, post *Coss. Ordinarios*, §. 30. 784 $\frac{18}{50}$ 31

INDEX

AD

CAIVM VELLEIVM PATERCVLVM

AVCTORE

IO. HENR. BOECLERO.

1861

AD

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 N. 5TH ST. N. Y. C.

INDEX.

AVCTORE

IO. HENR. BOECLERO

Cuius primus numerus librum, alter caput notat.

A

- A** diis optare aliquid, 2, 89; a toga virili, *inde a tog. post sumt. tog. viril.* 2, 29; ita: ab adoptione 2, 104.
- Abdere.** Abdito in interiora exercitu 2, 110; *si occupetur et distineatur exercitus in remotioribus, ut ad propiora subsidio esse nequeat; abdere se in paludem, delitescendi causa*, 2, 19.
- Abesse.** Neque ab ipso periculum absuit 2, 79; Homerus absuit longius a temporibus belli Troici, *de aetate Homeri longius remota* 1, 5.
- Abhinc** tot annos 1, 12, et alibi saepissime: *retro putando; ante hoc tempus consulatus Viniciani.*
- Abolere** testamentum 2, 58.
- Abrogare** alicui imperium 2, 2; abrogatus ei consulatus 2, 20.
- Abscissi** capitis merces 2, 66; abscissa scelere Antonii vox publica. *Ibi proprie, hic ad augendam vim significandi translate sonat.*
- Absolvit** enunziata sententia 2, 47, *suo suffragio.*
- Absumere.** Hispania tot duces absumsit 2, 90; *ibid. dixerat: consumsit; acies absumsit maximam partem* 2, 119; absumtus igni 2, 130.
- Abstrusa** terrae serpens 2, 129; abstrusum incendium, *de dolore dissimulato* 1, 130.
- Absurde.** Haud absurdum videtur regulae propositi operis, *haud inconueniens regulae* 2, 38; haud absurde dixit, *de concinnitate apophthegmatica* 1, 77, 2, 83, *sive de iocis, salibus, facetiis.* Consulendus est locus Sallustii de Sempronia in Catil. 25; *verum ingenium eius haud absurdum; posse versus facere, iocum movere, etc.*
- Abunde,** pro satis saepiuscule habet Velleius. Qui neque satis laudari, neque abunde vituperari potest 2, 17; quis abunde mirari potest? 1, 16, 2, 116; abunde persequi vix poterimus, *satis exprimere describendo* 2, 103.
- Abundantia** virium sedes quaeritans Graec. iuventus 1, 4; abundantissima rerum omnium copia 2, 106.
- Acantho** apparatus Pontici triumphi instruxit Caesar 2, 56: *accipe de arbore Aegyptia semper frondente, ut a Virgilio appellatur* 2 Georgic. nbi Seruium vide: *de arbore inquam illa ferculis, et instrumento triumphis*

VELL. PATERC. Hist.

INDEX.

- phali adhibita, non vestibus, de quibus non venisset in mentem cuiquam, si locum Scriptoris et comparationem ceterorum triumphorum in oculis habuisset.*
- Accedere. Lubenter his accesserim, qui ita prod. 1, 8, *sequi sententiam*; accessio dignitatis 2, 130.
- Accensae dissensiones plebis 2, 121; accensae in arma nationes 2, 68.
- Accidere. Si quid huic acciderit 2, 32; si quid accidisset Caesari 2, 93. *Notus dicitur de exitu obituque hominum.*
- Accipe nunc M. Vinici 2, 113, *cognosce, cum formula transitionis dictum; accepta est lex, sc. a populo, 2, 33; ut enim ad populum ferebat legem auctores legis: ita populus iubebat eam, consensu tantam habebat, i. e. accipiebat.*
- Accire mortem, de eo qui sibi vim adfert 2, 38.
- Acclamare, indignationem obstrepentiam hic notat 2, 4. *Frustra occlamandi vocem u Felleio adhibitam alii credere: cum huius significatum etiam illa sustinere possit, ut diximus: probatque Acidalius ad h. l. et Gruterus ad epist. Senec. 47.*
- Accusatio, inter rudimenta civilium officiorum 2, 43. *Cic. orat. pro Coel. 30.*
- Acer belli 1, 3, ita: *modicus virum 1, 12; laetus animi 2, 93. Quae locutiones Tacito praesertim sunt suaviares.* Acri bello cepit urbem 2, 69; acerrimus bello 2, 18; acerrimus vigore animi 2, 41; acerrimus executor malorum propositorum 2, 45; acerrimi duces 2, 110; acerrime suavit ei 2, 63.
- Aceranis data civitas 1, 14.
- Achaeorum sedes 1, 3; Achaia provincia facta 2, 38; Achaicus cognominatus est Muamius 1, 13.
- Achillas 2, 53.
- Achilles 1, 6.
- Acidinus Manlius 2, 8.
- Acies pro proelio 2, 98, ita: acies absunxit magnam part. mil. 2, 119; acies Pharsalica 2, 52, 2, 68; acie concurrere cum aliquo 2, 70; acie victus 2, 70; acies restitutae sunt a duce; milites in acie et proelium revocati 2, 55; pro copiis, acies equestris regionum, i. e. equitatus reg. 2, 112; quas acies hostium vidimus? 2, 111.
- Acies animi hebetata, de intellectu et prudentia 2, 118.
- Aquiescere a continuatione laborum 2, 99.
- Actium 2, 84; Actiacum bellum 2, 86, 2, 88; proelium 2, 85.
- Ad aciem Opis deposita pecunia 2, 60.
- Ad arbitrium eius, secundum 2, 40; ita: ad ludibrium alterius mori 2, 71.
- Ad arma itum est 2, 48.
- Ad Germaniam mittitur 2, 120.
- Ad ultimum 2, 48.
- Addicere, de dedicatione et donatione: addixit Dianae agros Sulla 2, 25; de suffragatione et commendatione: addixit Mario concupiscenti sc. imperium Sulpicius trib. pl. 2, 18.
- Adducere in societatem 2, 110; remp. in anceps periculum 2, 2.
- Addus 2, 102.

INDEX.

- Adeo non abstulisti gloriam, ut auxeris 2, 66.
- Adesse. Nulli aderat vis ad resistendum 2, 61; unde spes maior adfuisse potentiae, *elegant* 2, 21. *Significatus gravitatis est in istis*: adesse ubique, *sc. consilio, opera, auctoritate* 2, 85; adesse Romanis ultimum diem clamabat 2, 27, *quae verba formulam sapient et imprecantis fidentisque spiritum cum iactantia exprimunt.*
- Adesse iusserunt eum Censores 2, 10, *verbum solenne Censorum*: quo notatur *citatio ad censores.*
- Adhaeret altissimis invidia 1, 9.
- Adhortatae semetipsae legiones, *instigarunt se mutuis hortatibus ad fortitud.* 2, 112.
- Adiicere. Consulatu Ciceronis non medioere adiecit decus natus Augustus 2, 36; adiectis consiliariis caedis, *accessere etiam c. c.* 2, 56; adiicere manum Armeniae, *de invasione et studio occupandi* 2, 100.
- Adipisci triumphalia 2, 116.
- Adire periculum, *venire in peric.* 2, 27, 2, 82; nomen invidiosae fortunae Caesaris, *de hereditate, in quam et simul in nomen ascitus erat* 2, 60.
- Adiutor legatusque, *in milit.* 2, 115; operum Tib. 2, 104; adiutor Bruti 2, 63; adiutore operis dato 2, 95; adiutore singulari usus in eo negotio Blaeso etc. 2, 125; adiutores partium 2, 41, 2, 76; Antonianarum partium 2, 74. *Et cum excellentia significandi, de praecipuis amicis Principum re-*
- rumque maximarum tractatibus usurpata voce*: adiutores; *item*, magni adiutores 2, 127; adiutor onerum Principalium, *ibid.* 3; adiutor et minister consiliorum 2, 129.
- Adiutorium eius belli trahebat manum magnam, *de auxiliariis copiis* 2, 112.
- Administrare bellum, *gerere, de duce* 2, 97, 2, 83; administratum est ab eo fortissime bellum 2, 61; administrabat Hispanias per legatos 2, 48.
- Admiratio magna vivorum 2, 36.
- Admodum iuvenis 2, 41, 2, 93.
- Admovit Caesari propius Tiberium mors Agrippae 2, 96.
- Adolevit in tantum numerus 2, 30; adulta viribus Dalmatia, *aucta viribus et iam robusta* 2, 110.
- Adoptatus per testamentum Octavius 2, 59, *scilicet in bona et in nomen.* Vid. *Brisson. formul. lib. 7.*
- Adoptionem datus filius 2, 8.
- Adornare triumphum summi ducis Germania debuit, *triumphari debuit* 2, 122; adornati praecipuis donis viri, *sc. donis militarib. in triumph.* 2, 121; adornatus magnis virtutibus 2, 2.
- Adstruere. Ut Livium quoque prioribus adstruas, *annumeres* 1, 17; vix quidquam eius gloriae adstruxit illa victoria, *addidit* 2, 55.
- Adversus Pompeianis, Iulianis fidus 2, 63; adversarium habuit Senatum in illis, *quae pro Sen. mol.* 2, 13; adversantes dignitati Iulianis, *adversantes* 2, 41.

INDEX.

- Adversus victos clementia 2, 55;
adversus amicos aequa aesti-
matio 2, 97; adversus merita
Caesaris ingratus 2, 69.
- Adulatio comes magnae fortunae
2, 162.
- Advolsi genibus alicuius 2, 80.
- Advocare aliquid in tutelam se-
curitatis suae, *accersere et adhi-
bere* 2, 128.
- Aedes conduxerat sex millibus
2, 10; *mox*: tanti habitabat;
aedificare naves 2, 79; aedi-
litas 2, 92; aedilitius, *qui ne-
dilitatem gessit* 2, 26.
- Aegeum mare 1, 4.
- Aegisthus *parricidii poenas luit*
1, 1.
- Aegritudo eius temporis, *dolores
animi eo tempore tolerati* 2, 70.
- Aegyptus stipendiaria facta 2, 39.
- Aelius Catus 2, 103.
- Aemilius Sura 1, 6, *v. not.*
- Aemilius Paullus regem Perseum
vicit 1, 9; eius filii, et vox me-
morabilis 1, 10.
- Aemulus Thucydidis Sallustius,
imitator 2, 36; aemula impe-
rii (Rom.) Carthago, *quae con-
certabat cum Romanis de im-
perio orbis terrarum* 1, 12, 2,
1; *nemulatio duplex*; *not. ad*
1, 17.
- Aenaria insula 2, 19.
- Aeoliorum demigratio 1, 4.
- Aequus. Quisquis aequum se praes-
titerit, *sc. in iudicando* 2, 76;
aequum imperium cum procon-
sulibus *aequalis potestas etc.* 2,
31; *ita*: aequum ius 2, 121;
aequis conditionibus compo-
nere bellum 2, 15; *vid. cond.*
- Aequalis. *virgatus* 2, 9, *integre*;
aequalis huius temporis 1, 7;
aequales eius aetatis magis
quam operis 1, 16; aequalis
civis *oppon. eminenti principi*
2, 124.
- Aequare sibi aliquem per omnia
2, 127; aequare solo, *diruere
etc.* 2, 4; aequetur illi hic, *scil.*
*comparatione celebritatis, pa-
rem famam ferat* 2, 88.
- Aeris nocturnus sonus in Cerea-
lib. sacris 1, 4; *v. not. et Meur-
sii Eleus.*
- Aeschylus *Trag.* 1, 16.
- Aesernia 1, 14.
- Aesulum col. 1, 14.
- Aestate tertia 2, 82; aestatibus
novem 2, 47. *Poëta familiare
est ita loqui, cum annos desi-
gnare volunt; atque iis pro ra-
tione figuræ est: historicum non
tam figura quam ratio excusant,
quod nestnte plerumque bella ge-
runtur, quibus nec idonea hiems
vulgo censetur.*
- Aestimabatur his eius quatuor mil-
libus 2, 8.
- Aestimatio aequa adversus ami-
cos, ac par sui 2, 97. *Senten-
tiose notatur iudicium, quo quis
nimos sine invidia et ingenue;
se sine arrogancia et modeste
metitur; aestimationes aliorum,
honorifica iudicia* 2, 127.
- Aestiva usque in Decembrem per-
ducta 2, 105: *mullem*, produ-
cta; aestivae expeditiones 2,
114.
- Aetatis gradibus diremti floruerit
etc. 2, 36. *Nota illos gradus in
textu Felleii et membris perio-
di; ponit primos, subiicit, mox-
que Bruti etc. denique eorum
velut alumnos numerat. Recte
Lipsius, compares Ciceroni et
suppares hic memorari inter-
pretatur; aetate patrum* 2, 90;

INDEX.

- quo favore ordinum, aetatum
etc. exceptus 2, 89; *homines*
omnis aetatis, senes, iuvenes,
intelliguntur.
- Aeternae notae 2, 64; aeternitas
imperii Rom. 2, 103.
- Actolia provincia facta 2, 38.
- Aevi sui omne spatium impen-
dere in 2, 89, *vitae*; vir animi
magis quam aevi paterni 2, 26:
ita dicitur Marius iunior, eo
sensu: quod animum quidem pa-
tris indolemque et vim ingenii
retulerit, sed ad tantam aeta-
tem non pervenerit, iuvenis quip-
pe occisus; aevi nostri ingenia,
saeculi 2, 36.
- Afflicere. Afficere Italiam variis
casibus 2, 30; affectissimi inop-
ia remiges 2, 84.
- Affectare Gallias 2, 39, *de con-*
ntu occupandi per arma im-
perii.
- Affinitas dominationis causa, et
per rationem status, ut loquun-
tur, contracta 2, 44, 2, 65;
affinitas artissima 2, 100.
- Afranius comicus 1, 17, 2, 9.
- Afranius legatus Pompeii 2, 48.
- Africa provincia facta 2, 38; Afri-
canus, Scipio dictus 1, 13;
Africum bellum 1, 129.
- Africus ventus 2, 79; *ab occidente*
hiberno Africus furibundus et
ruens, apud Graecos dicitur.
Senec. nat. q. lib. 5, c. 16.
- Agamemnon occiditur 1, 1; rex
regum dictus, *vid. R.*
- Ager Picenus, pro illa regione 2,
29; *ita alibi saepe.*
- Agere. Cum immanes res in Gal-
lia ageret 2, 46; agendi sciens,
industria et dexteritas actus no-
tatur 2, 88; agendi ostentatio
2, 98; acta in provinciis ut
confirmarentur 2, 44; actorum
suorum ordinem commemorare
2, 10; acti otiosius simillimus
2, 127. Quae omnia res gestas
et actum civilem signant. Aliter
accipiendum illud: Nihil egisti
M. Antoni, nihil effecisti, voto
tuo et conatus sine excidisti 2, 66.
- Agere aemulum 2, 109; civem,
principem 2, 124; consulem
2, 92; medianm, plurima dis-
simulantis, aliqua inhibentis 2,
114, *gerere se, praebere se*
intem.
- Agere ordinem pro tribunali 2,
117; agere triumphum 2, 56;
acta censura 2, 95; actis tot
consulatibus et triumphis 2,
99; *ita: acta cum aliquo mili-*
tia 2, 129, officii aut dignita-
tis functione capies.
- Agere annum trices. etc. 2, 56.
- Agere victum regem ante currum
triumphal. 1, 9, *ducere in*
triumph.
- Agere reum. Actus incesti reus
1, 45, *accusationem in iudicio*
sign.
- Acti longissimis erroribus 1, 4.
Virgil. acti fati maria omnia
circum.
- Actione Milonis trib. pl. restituta
Cicero 2, 45, *illo auctore*
atque agente apud populum.
- Actiones continuae Ciceronis in
Anton. 2, 64, *de orat. Philipp.*
- Agilis, in actis civil. 2, 105.
- Agitatum saepe animo meo rem
signabo 1, 16. *Ita Cic. 1. Acad.*
1: rem n me saepe deliberatam
et multum agitam requiris.
- Agmen Exercitum incedentem ag-
men vocamus, inquit Sereius
ad 1 Aeneid. Pugnatum in ag-
minibus, ex itinere statim, ex

INDEX.

- occasione, inter proficiscendum sumto proelio* 2, 47; agminis bene compositi disciplina 2, 25; *ita*; agmen flexum ad eas nationes 2, 40.
- Agnosceret. Nihil poterat oblici adolescentibus, quod non agnosceret senex 2, 95, *quod non in se reperiret; de conscientia similitudinem probrorum agnoscente*; qui interfuit, agnosceret protinus, i.e. *verum esse ex indole eius militiae statim aestimabit* 2, 114; agnosci potest inde vis fortunae 2, 116.
- Agraria lex Licinii 2, 6; agrariae leges Gracchi 2, 2.
- Aggredi ad remp. *accedere ad r. capessere remp.* 2, 33; hunc virum, hanc regionem aggressus 2, 109, *de hostili aggressionem.*
- Aggregare sibi simillimos 2, 91; aggregaverat ei fortuna hos comites 2, 53.
- Agrippa M. describitur et laudatur 2, 79; praecipuus Augusti amicus 2, 127; praestitit classi Aug. ad Actium 2, 85; Leucadem etc. expugnat 2, 84; corona navali donatur 2, 81; secedit 2, 93; Iuliam Aug. filiam ducit, *ibid.* moritur 2, 96.
- Agrippa Postumus Marci filius adoptatur ab Augusto 2, 104; offendit Augustum 2, 112.
- Alae tres trium legionum 2, 11.
- Alba 1, 14.
- Albania 1, 40.
- Albis flumen 2, 106.
- Alcmaeon, ex *Archont. Athen.* 1, 3.
- Alere. Alit aemulatio ingenia 1, 17; alere vitia alicuius assentatione 2, 102; aluntur vitia assentationibus 2, 82. *fovendi augendique significatu*; fortunae, in quam alebatur, capax, in quam educabatur 2, 93.
- Alesia 2, 47, *aliis est*: Alexia Gall. urbs.
- Aletes, *sextus ab Hercule* 1, 3; *v. not.*
- Alexander Magnus ab Achille et Hercule oriundus 1, 6; suis equitibus acie absumentis statuas poni iubet 1, 11; Caesar ei comparatur 2, 41.
- Alexandria condita 1, 14; Alexandrinum bellum 2, 88.
- Alienus *oppon. cognato* 2, 76; *ita*: alieni 2, 15; alienum privatim, quod publice non est salutare 2, 3. *Elegante usurpatione pro re inutili minimeque appetenda ponitur*; alieno beneficio, *alterius b.* 2, 62; alienare sibi animum alicuius, *alienum et offensum reddere* 2, 112; alienari ab aliquo, *itidem de similitate* 2, 47. *Alienari an possint quaedam imperia?* 2, 4 *not.*
- Alioqui sanctus et gravis 2, 7; alioqui summus vir 2, 33; alioqui per omnia laudabilis, etc. *alibi dicit*: cetera sanctus.
- Aliso castellum in finib. Sigamb. 2, 120; *vid. Cluver. Germ. antiq.* 3, 9.
- Aliter, *alioqui, absque hac re* 1, 8.
- Allobrogicus dictus Fabius 2, 10, 2, 39.
- Alpes feris multisque nationibus celebres 2, 90. Alpium summa iuga 2, 109.
- Alsium oppid. 1, 14.
- Alterum paene orbem quaerit imperio Caesar 2, 46.
- Alterutri se fortunae parat Caesar 2, 43.

INDEX.

- Altinum urbs Ital. 2, 76.
 Altissime illuminavit virtutem eius ille dies 2, 35.
 Alveus ex materia cavatus, *lintrem intellig.* 2, 107.
 Alumnus. Veluti alumni priorum mox florere etc. 2, 36, *ratioe exempli et disciplinae a priorib. haustae.*
 Ambit Euphrates insulam 2, 101.
 Ambitus civium in gladios caedesque furens, *ia comitiis sc. et creatione magistrat.* 2, 47; coërcetur a Pompeio, *ibid.* vid. not. Ambitio campo sumnota 2, 126, *eodem sensu.*
 Amicitiae principis fructus 2, 116; amicitia celeberrima 2, 18, *sc. qui multos clarosque viros amicos habet.*
 Amiculo panno velatus 2, 80, *ritu supplicatium sc. lo idque pua* Dio 49. De Amnestia illustris locus 2, 58, et integra dissertatio nostra, academicae exercitationis ergo olim scripta.
 Amoenus. Longe amoenissima moliti sunt 2, *absolute dicit. de speciosis et magnificis aedificiis.*
 Amplexibus alienis circumfundi 2, 123.
 Amplissima Principis amicitia 2, 116; amplissimum fastigium orbis terrarum 2, 131; amplissimi honores 1, 11, 2, 89, 2, 115.
 Amplitudo *de dignitate et honore.* Conveniens in illam amplitudinem forma 2, 29; hic triumphus vicit amplitudine priores, *magnificat* etc. 1, 9.
 Amplificare virtutem alicuius, *laudare eximie* 2, 35.
 Amyntas rex ab Anton. ad Aug. transfugit 2, 34.
 Anchises 2, 41.
 Anceps. Dubia et interdum ancipiti fortuna 2, 79, *ut plus sit, quam dubia*; ancipitis fortuna temporis 2, 79; ancipitia, *extrema remedia* 2, 125.
 Andrus iasul. 1, 4.
 Angulus. Per omnes angulos terrarum orbis 2, 102.
 Ancius triumphat 1, 9.
 Animus, *in seq. cum caractere morum accipi debet pro iageatio, quod et frequenter coniungit cum animo Velleius*: animus duplex et diversissimus in eodem homine 2, 25; magni animi vir 2, 75; *vi tanta animi atque ingenii* 2, 35; animi et ingenii laetus 2, 93; animi atque ingenii pravitatis 2, 112; animo erectus super humanam et naturam et fidem 2, 41; *distinguitur autem clare ab ingenio, ia illo, animo vidit, ingenio complexus est* 2, 66; *nam ia ceteris, quae indicavimus locis, subtiliter differant* venari, *aoa opus est, nec ad institutum scriptionemque Velleii attinet.*
 Animus protinus rediit illis, *fiducia* 2, 62; animi plus fuit duci ad moriendum, quam ad pugn. 2, 119; maiorem senatu pro rep. animum habuit 2, 61.
 Animum (vel animam) Tiberii ingressa est eadem virtus 2, 121.
 Animo, *oppoa.* simulationi 2, 48.
 Animadversio dictatoria, *opponitur*, notae censoriae 2, 86, *quippe censoria potestas non tam ia poeas maioribus et proprie ita dictis, quam ia ignominia imponenda occupabatur.*
 Annales Q. Martensii 2, 16.

INDEX.

- Annia Cinnae uxor, deinde Pisonis 2, 41.
- Annona gravis 2, 77; annonae moderatio 2, 126; annonae maxima difficultas 2, 94. Romae creberrimum id malum, et cur, *not.*
- Antecedentis columbae volatus 1, 4; v. *not.*
- Antiochus rex Maced. 1, 6. Antiochus Epiphanes Ptolemaeum obsidet 1, 10.
- Antiquus vir et gravis 2, 49; antiquissimi moris vir 2, 16, *antiquae gravitatis et innocentiae nomine*; nihil antiquius habuit, *i. e. potius* 2, 52.
- Antistius aedilitius vir interficitur 2, 25.
- Antistii Veteris avus et liberi 1, 43.
- Antistius C. 2, 90.
- Antonius M. orator 2, 6; interficitur 2, 22. *Val. Max.* 8, 9.
- Antonius M. Marci Ant. Triumviri pater 2, 31.
- Antonius M. Triumvir Caesari diadema imponit 2, 56; Octavio insidias struit 2, 60; cum Lepido se iungit 2, 63; hostis iudicatur 2, 64; a Parthis clade afficitur 2, 82, et 2, 91; ducit Octaviam Aug. sororem 2, 78; Bacchi habitum imitatur 2, 82; enervatur amore Cleopatrae 2, 86; vincitur ap. Actium 2, 85; interimit se 2, 87.
- Antonius L. Marci frater bellum movet, Perusiam se confert: qua expugnata in Caesaris potestatem venit 2, 74, *etc.*
- Antonius Iulus adulter Iuliae 2, 100.
- Apollonia, sedes et magistra studiorum Augusti 2, 59.
- Apollini templum ab Aug. magnifice structum 2, 81.
- Apparatus, *sc. conviviorum* 2, 33; apparatus cibi 2, 114; belli, *praeparatio* 2, 83; in apparatu belli consumtus annus 2, 12.
- Apparatus triumphi 2, 56, *instrumentum vocat Sueton. ferula et vasa sc.*
- Appelli Cyprum 1, 1; appelli ripae 2, 107.
- Appetere honores. In appetendis honoribus immodicus 2, 33.
- Appii consularis 2, 2; v. *Claud.*
- Appuleius 2, 12.
- Apronius L. 2, 116.
- Apulia 2, 25.
- Aqua salubris 2, 81, v. *not.* Aquae nobiles salubritate 2, 25.
- Aqua ignique interdiceret 2, 24, 2, 45, 2, 69. *Notatur exilium irrogatio hac formula, a consequenti scilicet. Nam dum rebus ad vitam maxime necessariis arcebant, nihil aliud quam exilium demonstrabant damnatis: adeoque ut solum vertissent, non ademptione civitatis, sed tecti et aquae et ignis interdictione faciebant, sicut loquitur Cicero, orat. pro dom. sua. Vide Pollet. hist. for. Rom. lib. 5. c. 19. Sigonius de iudic. 2, 3.*
- Aquae Sextiae 2, 12.
- Aquila quintae legionis 2, 97; aquilam legionis rapuit Augustus 2, 80. *Cohortium varia signa erant: legionibus singulis sua cuique aquila, proprium romani imperii et fatale, ut ita dicam, signum, de cuius origine formaque accurate Lips. ad 2 A. Tac. 17.*
- Aquileia 1, 15.

INDEX

Aquillius M. 2, 18.

Arbiter. Immunis ab arbitris domus 2, 14, a conspectu scilicet libera. Talis usitata locutio: sine arbitris; ne quis arbiter interveniat. *Vbi arbitri vox eum notat, qui aliquid videt seu audit, aut negotio interest.*

Arbitrium omne classici certaminis, i. e. regimen, 2, 85: accedit ad hunc significatum ille locus: omnia transmarina imperia arbitrio ipsorum commissa 2, 62.

Arbitria agere armorum inter alios, non possunt nisi potentes 2, 50. ἀλλὰ γὰρ καὶ αὐτοῖς, suo iudicio, auctoritate, sententia definire, sicuti litium arbitri solent.

In sequentibus voluntatem, placitum, lubitum notat: ad arbitrium reginae 2, 85; arbitrio victoris mori 2, 24; arbitrio suo aut alieno victoriam temperare 2, 85; arbitrio suo sumere, alieno deponere hon. 2, 8; imperio arbitrioque mancipii Aegyptii 2, 53.

Arcere rapinis 2, 32, eripere facultatem rapinas exercendi.

Archilochus perfectissimus sui operis auctor 1, 5.

Archontes Atheniensium 1, 2, 1, 8; plerique Latinorum retineverunt graecam vocem, quod commode vix posset exprimi. Hieronymus tamen et Plinius reddidere Magistratus: nimis lata voce, ut arbitror. Schottus Praetores mavult Vit. Compar. principio. Vide Ludovic. Viv. ad August. de C. D. 18, 20. Fuerunt autem triplicis generis, sicut et Πολεῖο aliisque discimus: οἱ δὲ βίον, perpetui, in eo

a Regibus differentes, quod Reges ἀρχόντουσιν εἰσι, illi ἱερῶσιν, deinde οἱ δακτύλοι, decennales: tertio, οἱ ἱεῖρας.

Arcus 2, 59, ita iris appellari solet. *V. not.*

Ardor animi ac oris in Arminio 2, 118, acrem, excitatamque indolem notat. Ardor oris Catoni tribuitur 2, 85, ad exprimendum affectum et orandi vehementiam.

Argento rasili apparatus triumphi Caes. constitit 2, 56. vid. Ras.

Arguere, de reprehensione. Quod adieci, non ut arguerem, sed ne arguerer 2, 53; insolentia eius argui potest 2, 45; arguere in aliquo regni voluntatem 2, 63, non reprehendendi tantum sed et insimulandi significatu.

Argumentum morum in Druso 2, 14; argumentum pacis Ianus clausus 2, 38.

Aricini in civitatem recepti 1, 14.

Ariminum colon. fact. 1, 14.

Aristodemus 1, 2.

Aristonicus Macedoniam occupat, coërcetur a Perperna et occiditur 2, 4.

Aristophanes Comicus 1, 16.

Aristoteles 1, 16.

Arma contra ferre 2, 87; ad arma conciens multitudinem 2, 74; arma sui Caesaris fugiebat Liv. 2, 75; arma summissa in deditione 2, 85; armorum principalium arbitria captare 2, 50; armis alienis ad arma compelli, 2, 50. Armis quaesita dominatio armis tenetur 2, 57; armis ac ductu eius mare vindicatum 2, 73.

Armare. Nunquam plures arma-

INDEX

- vit haec civitas, i. e. in bellum eduxit, armatos habuit 2, 5; Pompeium armavit senatus auctoritas 2, 49, in arma impulit; sive, fiduciam armorum dedit.
- Armenia vincitur a Tiberio 2, 94.
- Arminius auctor Varianae cladis 2, 118.
- Artagera civil. Arm. 2, 102.
- Artati temporis spatium 1, 16; artata numero felicitas 2, 10.
- Artavasdes Armen. Rex 2, 82, 2, 94.
- Artes civiles oppon. bellicis operibus in descriptione ingenii pace belloque prompti 2, 97.
- Artorius medicus Octavii Caes. 2, 70.
- Aruntius 2, 85.
- Asia provincia facta 2, 38.
- Ascendere. Nisi in id ascendisset 2, 76; in id evectus super quod ascendi non potest 2, 53, de fastigio honorum. Ascendere in sutumum, de fastigio perfectionis et artis 1, 17.
- Asinius Pollio 2, 128; eius dictum et fact. memorabile 2, 86. vid. Poll.
- Aspera censura, de magna severitate cens. 1, 10; asperime saevierant in eos 2, 7; asperitas a severitate ita distinguitur, ut excessus severitatis 2, 89; asperissima hiems 2, 113; asperissimum bellum, de difficultate 2, 105.
- Aspernari concordiam alicuius, recusare, abnuere 2, 65.
- Aspidem sibi admoveat Cleopatra 2, 87.
- Asprenas L. Vari legatus laudatur 2, 120.
- Assentire alicui 1, 7.
- Assentiri oppon. adversari 2, 48; assentatur reginae humillimus 2, 83; assentatio, suffragatio, commendatio 2, 128. Assentatio alit vitia principum 2, 102, pro adulatione.
- Asserere. Fata asserebant reip. hoc praesidium 2, 201.
- Assignare. Huius rei nulli assignanda gloria est 2, 38.
- Assuescere navalibus cert. militem, pro assuefacere, active 2, 79. Prudent. I. adv. Sym. remque Quirini adulescit supero pollere in saecula regno. Add. Tacit. A. II, 52; Flor. IV, 12, 43.
- Assueverat Pompeius ita vocare, solebat 2, 32; assuetus otio castrorum 2, 117; assuetus commilitio ducis 2, 29; assuetam sibi causam suscipit, eleganter 2, 120.
- Assumere. Assumtis praeclaris viris in id bellum 2, 32. v. not. assumtis regni insignibus, in alteram partem, sine iure sc. 1, 11.
- Assurgere in pontificatum, triumphum etc. 2, 51, ut antea, ascendere.
- Asylum factum a Romulo 1, 8.
- Assyrii primi rerum potiuntur 1, 6, quamdiu v. 1, 6.
- Atavus pro abavo 1, 2. v. not.
- Athenarum rex ultimus Codrus 1, 1. Archon primus Medon. 1, 23. Atheniensium fides in Rom. proverbio locum de lit 2, 23, decretum de *ἐμμερία* 2, 58. Attica urbs floruit eloquentia 1, 18. v. Meurs. fortuna Attic. c. 8.
- Athletarum certamen ludicrum 2, 123.

INDEX

- Atia Iuliae filia 2, 59; mater Augusti 2, 60.
- Atilius C. 2, 53.
- Atreus Olymp. instituit 1, 8.
- Atrox bellum ortum 2, 98; atrox bell. imminabat 2, 96; magno atrocique proelio 2, 21; atrocissima calamitas 2, 119; huic atrocitati adiectum scelus, *severitati sive potius asperitati* 2, 7.
- Attalus Asiam hereditate reliquit populo R. 2, 4; ab Attalis regibus possessa Asia 2, 38. *Lips. legit: Attalidis.*
- Attius *Tragicus* 1, 17, 2, 9.
- Attollere. Attollebantur studio Ciceronis Brutus et Cassius 2, 65. Cicero eos fovebat, eorum potentiam amplificabat etc.
- Attuarii 2, 105, quorum et Ammianus meminit lib. 20, et, *quem ibi Henricus Valesius adducit, Gregorius Turonensis.*
- Avaritia saevitiae causa 2, 22.
- Auctor praelari facinoris 2, 120; gravissimi exempli 2, 78; atrocissimi facinoris 2, 46; diri exempli 2, 119; luxuriae 1, 33; legum severissimarum 1, 6; novarum pessimiarumque rerum 2, 19; earumque, *poeta* 2, 36; ita auctores eloquentiae pro oratoribus apud Tacitum 2 A. 83, 3; historiarum 2, 9; coniurationis 2, 56; cuius operis primus auctor fuerit 1, 15; auctor singularis talium operum 1, 11, *artifex*; fortuna, cuius ille auctor esset, *quam dedisset* 2, 37.
- Auctor pacis 2, 25, 2, 56; auctor turpis ditionis 2, 119; quo auctore id foedus ietumerat 2, 2; auctore Cicerone ea decreta sunt 2, 62; auctor di-
- rneendae Carthaginis 1, 13; novarum tabularum 2, 68; auctor et minister rerum obscurarum 2, 83.
- Auctor ut fieret sumendi supplicii 2, 43, *ita*; auctore senatu facere 2, 13. Allusum ad remp. et formulam, de qua apud Liv. et alios, *ut patres fierent auctores.*
- Auctor, *sc. consilii factique*. Quamquam in auctore satis rationis est 2, 82, *i. e. quamquam ipsius personae auctoritas pro ratione sufficere potest, etc.*
- Auctor celeberrimus divini humanique iuris 2, 26, *periphrasis eximii Iureconsulti; qua auctoritas scientiae praesertim et respondendi peritia innuitur. Tale est illud de Scipione: omnis doctrinae et auctor et admirator* 1, 13, *v. not.*
- Auctor romani nominis Iupiter 2, 131, *cum excellentia auspicii praesidique divini accipe.*
- Auctor generis materni Alexand. Achilles 1, 6.
- Auctores *i. e. Scriptores*; res multum discrepans auctorum opinionibus 1, 7.
- Auctoritas iudicii restituta 2, 89; auctoritate ducis res agebatur 2, 111; auctoritate facere provinc. oppoz. armis 2, 39; auctoritas obtinendi 2, 125.
- Auctoritati duci proximus, *fastigio* 2, 71; auctoritate operis proximus Homero, *nobilitate praestantique* 1, 7; nemo aut dum vixit auctoritate aut post mortem memoria dignus 1, 18, *notabili distinctione vocum, celebritatem viventium et mortuorum signat.*

INDEX

- Auctoritas minor secuta est factum 2, 7, *decessit aliquid glorie facti*.
- Auctoritate publica oppressi sunt 2, 91, *imperio consilioque publico*.
- Auctoritate eorum rex regebatur 2, 54, *phrasi Nepotis diceret, iis obediebat. Notatur autem Ptolemaei praecipui adiunistri et consultores, qui regis pueritiam et arbitria regni moderantur*.
- Auctoravit sibi mortem, suis partibus excidium, hostibus certam victoriam 2, 30; *i. e. exemplum adversus se dedit ac invitamentum sceleris: nam cetera membra, non tam promptis audierit quam sensus, consequentia coherere verbo, caussa quoque significatum sortiri intelliguntur*.
- Auctoramentum iugulati civis romani, merces promissa, obligatio ad scelus indicatur 2, 28; *ita auctoramentum funebre, promissionem mercedis ob caedem faciendam notat 2, 6; translata ex utilitatis moribus voce*.
- Auctu quotidiano maius bellum 2, 129; *huius viri fastigium tantis auctibus fortuna extulit 2, 40, increment*.
- Audere. Tantas res audere vix hominis, perficere nullius nisi dei fuerit 2, 47; *non quidquam ausum (audacia) patratumque fortius 2, 80; magna ausus, magnificeque conata executus 2, 29; in laude dicitur; et susceptionem sive aggressionem operis notat, quum a confectione distinguit. Curtius utrumque, moliendi, efficiendique vocibus indicat*.
- in sequiorem autem partem accipienda sunt: omnibus audendis paratissimus 2, 56; quae pessime ausus erat, fortiter executus 2, 24 etc.*
- Audire causas 2, 129.
- Audito crudelior 2, 2.
- Auditores Isoeratis 1, 16.
- Avernus lacus 2, 79.
- per aversa castrorum 2, 63; ab tergo castrorum, dicit Livius; aversis domitoris sui oculis rebellavit, cum abesset alibi occupatus, neque imaginare victis putaretur 2, 130.*
- Auferre. Acies eos abstulit, alibi, consumsit 2, 55; *eadem fortuna hunc abstulit 2, 21.*
- Augere dignitatem alienius 2, 130.
- Augusta cognomina Livine 2, 71; *Augusta pax, q. d. Principalis, a Principe terris data 2, 126; ita stationis Augustae procuratio apud Capitolin. in Clod. Albin. 1; Augusta historia, ap. Vopisc. in Tncito 10. Confer Nostr. 2, 92, ubi Augustus unae pacis bona circumferre orbi terrarum dicitur. In primis huc pertinet locus in Ovidii Ponticis lib. 2 eleg. 5; Fix hac invenies totum, mihi crede, per orbem, Quae iunus Augusta pace frantur huius.*
- Augustus nascitur 2, 36; *cognomen id a Senatu P. Q. accipit 2, 91; victor bellorum civilium in urbem redit, triumphat, et remp. ordinat 2, 89; Agrippam et Statilium Taurum praecipuos amicos habet 2, 127; ordinationem Comitiorum sua manu perscripsit 2, 124; eius stabilis et experientia bellorum firmatus animus 2, 110;*

INDEX

prosequitur abeuntem Tib. 2, 123; revocat Tib. Nolam, cumque eo collocutus moritur *ibid.*; consecratur a Tiberio 2, 124, 2, 126.

Aviae solitudines 2, 55; avia itinerum 2, 75.

Aulici *ars praecipua* 2, 79; Aulicorum commendatio continetur elogio Liviae 2, 130.

Aures. Apud aures deorum queri 2, 130.

Auspiciis propriis gerere res bello sc. 2, 115; auspiciis consilii-que principis 2, 129; Caesaris ductu auspiciisque fracti hostes 2, 39; auspiciis Pompeii, ministerio filii oppressus Mithridates 2, 140. *V. Dissert. de ausp. reg.*

Auspiciatis reip. omnibus nupsit i. e. faustis oc felicibus 2, 79.

Avus naturalis 2, 112; avus idemque pater, sc. per adopt. *ibid.*

Avunculus maior 2, 59; dicitur Julius Caesar Octavii Caesaris, hic et apud Sueton. Aug. 7. Alias, auctore Festo, est avi et aviae avunculus: sed locis adductis ponitur pro matris avunculo; nam Iulia est mater Atiae, eodemque soror Iulii Caesaris; Atiae autem filius Octavius. Vide Casaubon. ad Persii Satyr. 6.

Auxilii spem magis ostenderat, quam opem ferebat 2, 74; auxiliares disting. a legionar. 2, 12; ita enim dicuntur in bello socii Romanorum, exterarum nationum, ut Festus ait.

Auximum urbs Picem 1, 15.

B

Babylon a Nino et Semiramide condita 1, 6.

Bacchi habitu incedit Antonius 2, 82.

Balbus Cornelius 2, 51.

Balini instrumentum non ad delicias, sed curandae valetudini in militia 2, 114; vide G. I. Vossii lib. 1 de analog. c. 37.

Barbarus sermone Sextus Pompeius, incultus, inficetus, rudis sermo notatur 2, 37; barbarus natione magis quam ratione Marobod. 2, 108; eleganti figura utroque vocis significatio adhibetur, qua et peregrinitatem et absurditatem hominum rerumque notare consueverunt Romani.

Barthinnus flum. 1, 114; in quinta reg. Ital. Plin. 3, 13.

Bato dux Pannonum 2, 114.

Bellandi celeritas 2, 41.

Bellator et victor dissimilis Sulla, i. est, aliter in bello, aliter post victoriam se gessit 2, 25.

Bellum magnae molis, magni terroris 2, 129; belli sedes 2, 74; belli terror 2, 90; bellum patriae inferre 2, 82; bellum sustentatum ab eo alicubi, alicubi gestum 2, 104; aut bellum, aut belli praeparatio, aut infida pax semper inter eos fuit 1, 12; bello optimus, pace pessimus 2, 11; bella non causis inita, sed ut eorum merces fuit 2, 3.

Bellum Actiacum 2, 86, 2, 88; Africum 2, 54, 2, 55; Alexandrinum 2, 54; civile Caes. et Pompeii 2, 49; Hispaniense 2, 55; Italicum 2, 15; Ingurthi-

INDEX

num 2, 11; Marsicum 2, 29; Nithridaticum 2, 18, 2, 33; Nolauum 2, 17; Numantinum 2, 1; Parthicum molitur Crassus 2, 46; Pannonicum 2, 96; Piraticum 2, 33; Pudentium primum 2, 38, 2, 28; Punicum secundum 2, 90; Pyrrhi 2, 17; Sertorianum 2, 30; Spartacium 2, 30; Troicum 1, 5; Viriathi 2, 1, 2, 90; bella civilia 20 annos durant 2, 48, 2, 89.

Bellica civitas, bellicosa, 2, 38, studiis acerrima belli. *Virgil.*

Beneficium, de iure civitatis. Recepti in beneficium, item, auctores beneficii 1, 20.

Beneficio alieno vivere, alterius ope servatus intellig. 2, 62; beneficio Caesaris servari maluit 2, 71; beneficio ac permissu tuo 2, 107; hic adicitur vox beneficii, ut gratia concessionis augetur honoratque. Beneficiorum memoria erga infelices nulla esse solet 2, 53.

Beneventum urbs Ital. 1, 14, 2, 123.

Bibulus collega Cacs. in consulari 2, 44.

Bithynia provincia facta 2, 39.

Blaesus Iunius 2, 125.

Bocchus rex 2, 12.

Boiohomoium regio, Maroboduus regis 2, 109.

Bona pacis suae circumfert Augustus terrarum orbi 2, 92.

Bononia 1, 15.

Bovillae 2, 47.

Bructeri 2, 105. v. *Cluver, Germ. antiq.* 3, 13.

Brundisina pax 2, 76, 2, 86.

Brutus D. Gallacci cognomen meruit 2, 5.

Brutus D. particeps conirrat. in Caes. 2, 56; interficitur 2, 64, 2, 87.

Brutus M. auctor coniurationis in Caes. 2, 56; comparatur cum Cassio 2, 72; manu familiaris interfectus 2, 70; morte voluntaria 2, 87.

Brutianae partes 2, 74; Brutiana castra 2, 72, 2, 76.

Buxentum 1, 15.

Byzantium Miletum, aade originem habuit, superat potentia 2, 15.

C

Caeciliae familiae claritudo singulari exemplo ostensa 2, 11.

Caecilius Comicus 1, 17.

Caecina 2, 112.

Caeditii L. virtus 2, 120.

Caelius M. seditiose agit 2, 68; alii Caecilium vocant.

Caelo redditus Augustus 2, 124; et cum explicatione quidnam caelestem animam caelo reddere 2, 121; Caelo demitti dicebant summa ingenia; unde Caelestis Angusti animus sprevisse humana consilia dicitur 2, 60; tanquam maioris e coelo auspicii prudentia fretus.

De cetero Noster hac voce, crebra figura, excellentiam rerum celebritatemque notat. Caelesti ore Cicero coarguit Antonium 2, 64; caelestem eius vitam et memoriam futuram 2, 24; de cuius loci lectione prorsus nihil dubito; cum gravitatem vocum capiet Velleius, et hanc ipsam exempla assernat. Caelestium praeceptorum disciplinis inutritus Tib. 2, 94; cae-

INDEX

- lestissimum os *Ciceronis*, ob singular. *eloq.* 2, 66; caelestissima opera *Tiberii* 2, 104. *Quem ipsum superlativum augendae novitae quadam gravitati orationis non dubitavit assumere.*
- Caepio censor 2, 10.
- Caepio consul a Cimbris fusus 2, 12.
- Caepio Fannius Augusti insidiator opprimitur 2, 91.
- Caepio Servilius 2, 1.
- Caeculeus saltat *Plancus* 2, 83; *Glaucom referens*, sc. *Est enim hic color vitro proximus diis fluvialib. proprius et maritinis tribuitur.*
- C. Caesar Iulius laudatur et describitur 2, 41. Sullam fugit *ibid.* a piratis captivus detinetur v. 3; eosdem capit et cruci figit 2, 42 etc.; facta eius memorabilia perstringuntur 2, 43, et res gestae 2, 64, 2, 47; nobilis consulatus 2, 41; cur oligarchiam triumviralem amplexus sit 2, 44; lex eius de agro Campano *ibid.* Brundisium persequitur Pompeium, et Massiliam obsidet 2, 50; configit cum Pompeio 2, 52; elementia eius post victoriam 2, 55, 2, 56; quinque triumphos agit post bell. civ. 2, 56; adoptat Octavium, interficitur in Curia *ibid.*; au iure occisus, *vid. not.* interfectores eius omnes fatali vindicta periere 2, 87; eius testamentum apertum 2, 59; inter doctos viros memoratur 2, 36.
- Caesar pater dicitur *Iulius*, ad *disting. a Caes. Octavio* 2, 96.
- C. Caesar Agrippae filius ab Augusto adopt. 2, 96; virilem togam sumpsit 2, 99; in Syriam abiit 2, 101; per insidias colloquii vulneratur 2, 102; moritur *ibid.*
- Caesar L. itidem Agrippae filius ab August. adopt. 2, 96; Massiliae moritur 2, 102.
- Caesar, ante meritis et virtutibus, quam nomine *Tiberius* 2, 104; i. e. *dignus erat olim adoptari, antequam adoptaretur.*
- Caesar cum significatione excellentiae *Principalis domus*: triumphum magnificentiam quis miretur in Caesare 2, 121.
- Caesares, sc. *August. et Tib.* 2, 109, 2, 114. v. *not.*
- C. Caesar *Strabo* orator 2, 9.
- Caesar L. avunculus Antonii 2, 67.
- Caesetius Flavius trib. pl. 2, 68.
- Calabria 2, 25.
- Calamitosis quis ullam deberi putat gratiam? 2, 53.
- Calatia 2, 61.
- Caldus Caelius 2, 120.
- Cales deducta colonia 1, 14.
- Calpidius 2, 36.
- Calones 2, 82.
- Calpurnia se interfecit 2, 26, 2, 88.
- Calpurniae uxoris Caes. somnium 2, 57.
- Calvus 2, 36.
- Calvinus Domitius 2, 78.
- Camelius 2, 64.
- Campanae coloniae supplementum 2, 81.
- Campanis data civitas 1, 14.
- Campus, de comitiis. In campum descendere, sc. *petendi honoris causa* 2, 92; campo sumnota ambitio 2, 126.
- Candidati Caesaris 2, 124; qui a

INDEX

- Caesare commendantur *ut* *nenim* mox ipse explicat *Velleius*, sc. in magistratus petitione. De talibus candidatis celebre L. Galbae dictum cum proverbiali figura legitur apud *Quintil.* 6, 3; nam *pilam* negligenter petenti, Sic, inquit, *petis*, tanquam *Caesaris* candidatus.
- Candidius 2, 82; eius exitus 2, 87.
- Caninefates 2, 105; v. *Cluver. Germ. antiq.* 2, 33.
- Cannensis pugna reip. pernicio-
sa 1, 9.
- Canutius trib. pl. 2, 64.
- Capax recte discendi ingenium 2, 29; fortunae, in quam alebatur, capax 2, 93; capacissimus laboris et fidei 2, 127.
- Capere belli sedem 2, 74.
- Capessere remp. ad remp. gerend. accedere 2, 94.
- Captare gloriam 2, 129, affectare oppon. mereri; arbitria armorum principalium, sibi sumere etc. 2, 94.
- Pro captu mediocritatis meae, pro modo virium 2, 109.
- Capito patruus Velleii 2, 69.
- Capua quando condita 1, 7; in formam praefecturae redacta 2, 44.
- Caput Telesini abscissum et circa Praeneste gestatum 2, 27; sc. ad duciendos obsessorum animos. Capitis civis romani pretium pollicetur *Optimus* 2, 6; capite poenas dare 2, 4; capite velato elatus *Scipio* (v. not.) cuius opera Roma super totum orbem terrarum extulerat caput 2, 4; *elegant* significatio metaphorica ad propriam infertur, concinnandae sententiae.
- Caput alterum reip. *Tiberius* 2, 99; honoris et figurae causa accipi debet, quod proprie non permittebat ratio eius, qui tum erat, *Principatus*; capita imperiorum et hominum eminentissima 2, 101; de *Rege Parth.* et *C. Caes.*; capita duo reip. *Caesar* et *Pompeius* 2, 52, principes suae reip. viri.
- Capite detracto i. c. duce 2, 85.
- Caput imperii sui legerant *Corfinium*, veluti sedem imperii et domicilium 2, 16.
- Caput fluminis *Lupiae* 2, 105, i. e. fons; vide quomodo hunc locum conciliet cum *Dione*, *Cluverius* 3 *Germ. antiq.* 9. Nescio quid in mentem venerit *Lambino*, ut ad 1 *Horat. od.* notaret: Qui putant caput fluvii esse principium et originem fluvii, errant etc. Cum sit ostium potius, quo in mare influit. Tam indefinite et generaliter id asserenti non opus est alios potius opponere, quam ipsum sibi: quippe in eod. poeta *Satyr. lib.* 1, 10, *Rheni* caput, de fonte et origine *Rheni* interpretatur.
- Capitolinus *Iupiter* 2, 131.
- Cappadocia provincia facta 2, 39.
- Capsa 1, 16; capso legebatur in ms.; capsus eadem significat, notante *Cl. Salmasio* ad *Vopiscum*. Fuerit itaque longe melior msc. lectio, quippe cum mox sequatur septum; clausa capso aliove septo diversi generis animalia; certe capsus minus hic convenit, quod plerique animadvertunt. Ad notat *Vossianus* ad h. l.
- Caranus regnum Macedoniae occupat 1, 6.

INDEX

- Carbo Papirius inter oratores 2, 9.
 Carbo cons. a Cimbris fusus 2, 12.
 C. Carbo praetorius interficitur 2, 26.
 Carinae. In carinis suis coenam se dare dixit Pompeius, cum Caesarem et Antonium in navi ex-ciperet 2, 77. *Sic et eleganti dictione occasionem et gratiam ambiguitas vocis dedit.* Carina-rum enim habebat nomen locus ille Romae, ubi Pompeius Ma-gnus aedes habuerat; eas, pro-scripto Sexto Pompeii filio, An-tonius possedit; cum autem pars navis eodem vocabulo denote-tur, lepida ambiguitate dixit: in carinis suis se coenam dare; ut navis carinis dicere putaretur; romanas autem carinas al-ludere et exprobare intelligen-retur. *V. Dion.* 48, p. 434.
 Carnium auctores 2, 36; prin-ceps *ibid.*; carniuum fulgor in *Hom.* 1, 5; mollissima dul-cedo in *Hesiod.* 1, 7.
 Carnuntum 2, 109; aliis: Carnus, untis, oppidum Pannon. Norico-regno proximum, sive, ut *Velleius loquitur*, Norici regni pro-xim., quo de loco magis, quam opus erat, sollicitus fuit Clave-rius in *Vindel.* et *Nor.* c. 5.
 Carseoli Ital. oppid. 1, 14.
 Carthago condita 1, 6; imperii romani aemula 2, 1 *et ceteris*; potentior facta morte Tyro 2, 15; diruitur 1, 12; ea deleta, res romana degenerat 2, 1.
 Carthago prima extra Italiam co-lonia a Graccho deducta 1, 15, 2, 15.
 Carvilius Sp. 2, 128.
 Casilinum 2, 61.
 C. Cassius servat reliquias 2, 46; auctor coniurationis in Caesa-rem 2, 56; liberto se occiden-dum praebet 2, 70; voluntaria morte 2, 87; Cassianae partes 2, 74.
 Cassius Parmensis 2, 87.
 Cassius Longinus censor 2, 10.
 Castellorum oppugnationes 2, 95.
 Castrum colonia *ded.* 1, 14.
 Castra, pro re militari universim; vir nescias utilior in castris, an melior in toga 2, 125; ca-strorum praefectus 2, 112, et alibi, de cuius officio *vid. Veget. de re militari* 2, 10; tribuna-lus castrorum 2, 104; *v. Eund.* 2, 12.
 Catenis aureis vinctus rex Arm. 2, 83, *v. not.*
 Catervae Graecae 2, 3.
 Catilinae coniuratio 2, 34; mors 2, 35.
 Cato M. inter histor. et orat. 1, 17, 2, 36; *vide Magni illius Fossii de histor. lat.* 1, 5; per-petuis diruendae Carthaginis auctor 1, 13. *Adde Plutarch. Cat. Mni.*; princeps familiae Porciae 2, 35; homo novus 2, 128, *v. not.*
 Cato Minor describitur et lauda-tur 2, 35; invehitur in coniu-rationem Catilinae *ibid.*; se-natus eum prosequitur domum *ibid.*; in Cyprum missus ingeu-tem pecuniam refert 2, 45; oblatum imperium militare res-puit 2, 54; filius eius cecidit in proelio Philippensi 2, 71.
 C. Cato M. Catonis nepos repe-tundarum damnatus 2, 8.
 Catulus Q. Lutatius Cimbrici belli victor cum Mario 2, 12; in-terimit se 2, 22.

INDEX

- Catulus Q. auctoritate et verecundia memorabilis 2, 32; princeps senatus 2, 43; fatali morte fungitur 2, 49.
- Catulli poetæ elogium 2, 36.
- Cauchorum nationes 2, 106; v. *Cluver. Germ. ant.* 3, 18.
- Caudam trahere 2, 83, *sc. imitatione et habitu Glauci.*
- Caudini 2, 1, *hostes (Sannit.) apud Caudinas furculas intelliguntur.*
- Cavere. Caveret diligentissime illum diem 2, 57.
- Cavente Tullio concordiae publicae, providente, consulete concordiae 2, 48; cautum erat lege Licinia 2, 6; *de quocumque legis constitutione, ordinatione, sanctione, videas frequenter usurpari vocem.*
- Causa melior illa, haec firmior 2, 49; *ibi: Ius, hic vires attenduntur.*
- Cedero gloriae alterius 2, 44; eedere alicui titulo imperii, relinquere alteri eum honorem 2, 63; acgre eessere vletoriam, concessere 2, 85; bene coepta male cedebant, succedebant sive potius eveniebant 2, 14, 2, 15.
- Celonijs praef. eastr. 2, 119.
- Celebres virtutibus viri 2, 116; celeberrimus iuvenum Pacorus 2, 78; celeberrima elassis 2, 77; celeberrimi duces 2, 16, 2, 17; celeberrimum nomen Optimianus vini 2, 7; celeberrimos fama fortunaque 2, 99; opibus, gratia etc. 2, 18; virtutum aliarum et belli Cimbrici gloria 2, 22; prisca gravitate 2, 86. *Est haec inter eas naves, quibus libentius et crebrius utitur Velleius.*
- Celebratio epuli 2, 56.
- Celer sensu. *ibi: videntur* 2, 118; bellandi 2, 41.
- Celsitudo corporis 2, 94.
- Cenavit sedens Tiberius 2, 114; *iniqua modo minus delicato et castrensi; nam eo iustitudo, ut singulare disciplinae militaris exemplum, memorat Velleius. Vide Hieron. Mercur. lib. 1 de re gymn. cap. 11, ubi pro Tiberio, memoriae lapsu, Augustum ponit.*
- Censere. Ad censendum cives ex provinciis in Italiam revocati 2, 15; *nota res de censu agendo; census senatorum 2, 129; octingent. sestert. sive 20000 philipp.*
- Censere, proprium Senatus verbum; Senatus censuit 2, 35; *populus lubet, plebs selseit, senatus censet. Brisson. form. 2.*
- Censoris frater aenatu motus a censoribus 1, 10; censorem implere, auctoritate censori accessaria valere 2, 95; *ibid. dicitur censoris vim; timere censorem, eleganter dicitur, homo proborum sibi conscius, ibid. vid. not.; censoria nota 2, 68; vid. supr. animadv. et Brisson. form. 2; censura aspera 1, 10; censura Planei et Pavilli 2, 93.*
- Alio sensu i censura vivorum difficilis 2, 36, iudicium de vivis.*
- Centurio primipilli fuste percussus 1, 78.
- Cerealia sacra 1, 4; v. *not.*
- Certare. Iudicia civitatis cum iudicio Principis certant 2, 128; eertat deformitas corporis cum turpitudinis ingenii 2, 69; certatum est olim virtutibus, tunc eertabatur sceleribus 2, 26;

INDEX

- ubi initum certamen *i. e. proelium* 2, 85.
- Certus. Certa sedes, *oppon. vagant. Intron.* 2, 32; certae pacis argumentum 2, 38; certa confessio parendi 2, 39; *ita: certum imperii iugum recipere* 2, 38, *plena subiectio notatur.*
- Cervix. Cuius cervices sufficiant sustinendo oneri 2, 131, *imperii sc. regendi. Qui capnx sit tantae molis, par tantae moli.*
- Cetera sanctissimus 2, 46; cetera quietus 2, 119; *in ceteris, quond cetera. Ita nlibi: alioquin sanctiss. v. suprn.*
- Cethegus particeps coniurat. Catil. 2, 34; necatur *ibid.*
- Chalcis Athen. colonin 1, 4.
- Charops ultimus inter Archont. perpet. Athen. 1, 2, 1, 8.
- Cherusci 2, 105. *Cluver. Germ. ant.* 3, 19.
- Chius *insul.* 1, 4.
- Cibo in vitam, non in voluptatem utendum 2, 41.
- Cicero homo novus 2, 128; princeps eloquentiae prosae ac forensis 1, 17; Catilinariam coniurationem discentit 2, 34; lege Clodii in exilium pellitur 2, 45; Pompeianas partes amat 2, 62; Bruto et Cassio studet 2, 65; proscriptum et occisum deplorat Velleius magnifico elogio 2, 66 etc.; circa eum qui viri docti floruerint 2, 36.
- Cicere bellum, *de noctore et instinctore* 2, 129; ciebat id bellum rex Iuba 2, 54; ciebat id bellum Nern 2, 75; *ita: cicere rixam* 1, 2; *ciens armatus ad pugnam, instigans instruensque* 2, 6.
- Cilicia provincia facta 2, 37.
- Cimbri ac Teutoni bellum Romanis inferunt 2, 12; vincuntur a Mario *ibid.* Cimbricam militiam minantur Romanis Germani 2, 120; *figurate ingens periculum damnumque notatur, quonle Cimbri obicerent Romanis.*
- Cinctus multitudine immensa 2, 14; *stipulus, comitatus.*
- Cinna novis civibus ad perturbationem reimp. utitur 2, 20 etc.; interimitur 2, 24; Cinnanae partes *ibid.*
- Circa Altinum 2, 76; Brundisium *ibid.*; circa Lesbum cepere sedem 1, 2; *i. c. ipsam Lesbum et circumiectas insul.*; circa ea tempora 2, 92.
- Circumdare caput lacerna 2, 70; circumdata lacro brachio togae lacinia 2, 3; *involvendi signif.*
- Circumdare opera theatro 2, 48; circumdata operibus Numantia 2, 4; minus octog. annis circumdatum aevum 1, 17.
- Circumferre terrarum orbi pacis suae bona 2, 92.
- Circumsundi amplexibus alienius 2, 123; circumfusa Oceano insula 1, 2; circumfusae equitum copiae 2, 46.
- Circumnavigare sinus Oceani 2, 106.
- Circumscripsit regem virgula 1, 10; *virgula definivit circumulum, in quo rex stabat, eumque quasi inclusit.*
- Circumventus iniquitate fortunae 2, 119.
- Circumvolare ordines exercitus sui 2, 27; *exaggerantur emphaticen voce et figura, ducis suos adhortantis et obequitantis ardor; impetus, strenuitas.*

INDEX

- Circus 2, 1; Circenses ludi 2, 40; *de quibus eruditum commentar. scripsit Onuphr. Panvin.*
- Citrus. Ex citro apparatus triumphi 2, 56; *viadicavit hanc lectionem egregie Gerardus Vossius.*
- Civis aequalis 2, 12; *proprium epitheton civis in libertate; cives enim omnes iure pares 2, 20; civis modestissimus etiam illius aequalitatis nomine. *deperit* 2, 29; civis optimus 2, 116; perniciosus 2, 47; civium post unum (Augustum sc.) eminentissimus Tiberius 2, 99; *deperit* extant dicitur Velleius. Ita *Alia. Paneg.* 2. Traianum civem vocat. Cum cive non patiscitur resp. 2, 49. v. not.*
- Civis misericordia, civiam 2, 7; civilis sanguinis initium in urbe R. 2, 3; civilia bella v. B. 3; civilibus artibus sufficiens ingenium 2, 97; *oppon. bellic. operib.*
- Civilis dignitatis modus 2, 7; *quantam scilicet concedit et admittit libertate reip. forma, et ratio civilis status. Quam qui excedit, incivilis, et incivilia agitare dicitur.*
- Civilis reditus Pompeii 2, 40; *ex Appiano de eadem re loquente, reddendum: *deperit*, popularis, civilis modo et libertati publicae ac nequabilitati consentaneus. Vide Casaub. animadv. Surt. ad Aug. 51.*
- Civitas libera dominae gentium 2, 29; civitatum 2, 42.
- Civitas pro iure civitatis. Civitas sine suffragio data 2, 14; civitate donare 2, 16; civitatem Rom. petunt Italici 2, 15; civitate pollicenda Italicae Gracchus res novat 2, 2; quomodo civitate Italiae data distributi sint novi cives in tribus 2, 20; v. not. civitates propagatae, sc. ex matre Roma tribuente ius civit. 1, 14.
- Civitas Myrmidon. de tota regionae 1, 3; ita: civitas Allobrogum, apud Sallust. civitas Helvetia, apud Caesar. etc.
- Clades Crassiani exercitus 2, 82; clade belli immunis i. e. damnis et calamitate belli 2, 115.
- Clarus vita 2, 34.
- Clara ingenia 2, 9; clarissimum Homeri ingenium illuxit 1, 5; clarioris gentis quam animi 2, 30; clarissimus invenio 2, 14, 2, 72; vir 2, 84, 2, 104; triumphus 2, 11; clarissima felicitas 2, 10; familia 2, 127; clarissimum bellum 2, 78; clariss. certamen ludicr. 1, 8; clarissimi capitis abscissi merces 2, 66; clarissimi imperatores 2, 15; clarissimorum virorum caedes 2, 71; epitheton Velleio familiare.
- Clarissimus disciplinae 2, 5. v. *supr.* acer belli.
- Clarissimus Graii nominis Lycurgus 1, 6.
- Claritudo familiae 2, 17; Coeciliae familiae, peculiaris quaedam felicitas 2, 11; ita ipse alibi explicat; claritudine eminare 2, 130.
- Classis Antoniana 2, 8; classicum certamen; proelium navale 2, 85.
- Claudius Appianus adulter Iuliae 2, 100; Claudius cos. 2, 38; Claudius Nero vid. Tib.

INDEX

- Claudius mons 2, 110.
- Claustra Peloponnesi 1, 3; claustris artissimis temporum circumdata 1, 17.
- Clavus angustus 2, 88; *vestis sive insigne ordinis equestris notatur: ut latus clavus, senatorum; nudo latielavia, angustielavia vestis.*
- Clazomense conditae 1, 4.
- Clementia. Dum clementiam, quam praestiterat, expectat 2, 57; *eleganti compendio loquendi, una vox utrique membro servit, ibi quidem proprie; hic per inflexionem significatus accipienda. Clementiam victis praestiterat, proque ea benevolentiam expectabat.*
- Cleopatra fugae dux in proelio Actiae, 2, 85; aspidis morsu occidit 2, 87.
- Cliens reginae infra sertos 2, 83; clientelis paternis refertus ager i. e. clientibus 2, 29. v. not.
- Clodius P. lege lata Ciceronem in exilium pellit 2, 45; a Milone interficitur 2, 47.
- Clusium 2, 28.
- Coalescere. Coalescentis pacis conditiones 2, 48; coalescentibus reip. membris, *quae bella cir. sc. divulserant* 2, 90.
- Cocles 2, 6.
- Codri reg. Athen. virtus et gloriosum factum 1, 2.
- Coelius mons 2, 130; *sive ut nonnulli hic legunt, mons Coeli.*
- Caelius Hist. 2, 9. vid. G. I. Voss. de Hist. Lat. 1, 8.
- Coercere non parentem, in ordinem redigere, cogere 2, 50; coercere seditiosus 2, 125.
- Coercitione magis quam poena 2, 121.
- Cogitare. Eius optime ab ipso cogitatu, *de consilio, destinatione, amplexu* 2, 13; cogitatione celer 2, 73; cogitationum magnitudo 2, 41; nullam cogitationem petendi consulatus habebat 2, 17.
- Cognatus. Quicquid clarum, principi veluti cognatum est 2, 130; *eleganti et acuta sententia notatur illa cognatio virtutis, praestantiae, ad bonum publicum relata.*
- Cognomen ex virtute 1, 13, 2, 5, 2, 15, 2, 11; ex victoria 2, 10; testimonio victoriae datum 2, 116, *frequenti et notum more veterum.*
- Cognominis patriae urbs 1, 1.
- Cohaerens male concordia 2, 47, *infida.*
- Cohortes legionariae 2, 5.
- Colchi 2, 40.
- Collega officii 2, 77; collega consulatus 2, 56; collegium consulatum 2, 8; collegium tribunitiae potestatis 2, 90; *alius, consortium dixit.*
- Collidi. Collisa inter se capita reip. 2, 52.
- Colligere. Collecto favore populi 2, 91.
- Collina porta 2, 27.
- Colloq. Per colloquia repulsus 2, 63, v. not.; colloquia cum hostibus caute admittenda 2, 102.
- Colonis occupare urbem aut insulam 1, 4; coloniae extra Italiam non ponebantur, idque per arcanum imperii 2, 15; de coloniis digressio Velleii 1, 14 et 15 capp.; *distinguuntur in deductas insu senatus, et militares, sc. quae ideo dedu-*

INDEX

- cebantur ut veteranis praemia persolverentur* 1, 14.
- Columnabae volatu classis directae* 1, 4.
- Comes fugae* 2, 53, 2, 76; *exilii* 2, 100.
- Comes militiae nostrae, qui apud nos militaverat* 2, 118; *Hispaniensis militiae* 2, 59.
- Comes fugientis reginae, quam pugnantis militis esse maluit Antonius* 2, 85.
- Comes iuutilis in aliena victoria* 2, 80.
- Comitem aevi sui trahet mundus laudem Ciceronis* 2, 66.
- Comes eminentis fortunae invidia* 1, 9; *ita*: *Comes magnae fortunae adulatio* 2, 102.
- In quibus locis opera pretians est observare subtili discrimine usurpatam vocem.*
- Comitari triumphum* 2, 121; *comitata est Caesarem fortuna sua in Hispaniam* 2, 55; *comitata est eum fortuna ad ultimum diem* 2, 29, 2, 69.
- Comitatus privatus magnorum virorum* 2, 40.
- Comitia ordinantur a Tiberio* 2, 124, v. *not.*
- Commendare candidatum* 2, 124. *Vide talein forinul. apud Sueton. in Caesar.* 41; *commendare ut supplicem, auxiliū et patrocinū impetrandi* 2, 109; *commendare alicui sua opera, tuenda sc. et aemulanda* 2, 123; *nomen suum perpetuae memoriae commendare* 2, 4; *forma, qua flos commendatur aetatis* 2, 29.
- Commendabilis novitate operis* 2, 9.
- Commecatn petito Romam venit* 2, 11, *proprie, ex castris sc. licentia abeundi impetrata, com- meatum acquiescendi a conti- nuatione laborum petere* 2, 99; *licentiam secedendi ex urbe etc.* *Vide Marcell. Donat. ad Sueton. Tib.* 62 *et Claud.* 16.
- Commentarii* 2, 60, *insuperata Appianus vocat.*
- Commercium epistolarum inter* 2, 65
- Commilito belli Getici* 2, 59; *com- militio patris assuetus* 2, 29.
- Committere se suffragiis populi in petendo magistratu* 2, 49; *fi- dei alicuius* 2, 37; *fugae for- tunaeque* 2, 72; *anans com- missa est magistratibus resp.* 1, 8; *commissum ei regimen classis* 2, 85.
- Commissa proscriptio sanguine tribuni, oppou. finita* 2, 64.
- Commoda plebis* 2, 13.
- Commodare alicui manum, sc. ad interficiend.* 2, 70.
- Comoedia vetus et nova* 1, 16.
- Compages corporis sufficiens vi- gori animi* 2, 127.
- Comparandum antiquis exempl.* 2, 78; *comparationem priorum vicit* 1, 9; *usque in compara- tionem graecorum ingeniorum evectus* 2, 9.
- Compelli nullo modo potuit* 2, 2.
- Compescere armis furorem seditionum* 1, 12.
- Complecti decreto* 2, 121; *com- plecti aliquem obsidione munimentisque, concludere* 2, 51; *complecti animo vim regiam* 2, 108; *destinare ac componere ordinareque mimo statum re- gium; complexus materno ge- nere illustres familias, elegan- ter, de eo qui connectitur fa- milis ill.* 2, 127.

INDEX

- Componere bellum Troicum 1, 5, *describere*; *ita*: componere tempora Iliaca, *historiam eorum temp. scribere* 1, 3.
- Componere bellum æquis conditionib. 2, 25, *finire*; componere pacem, *conciliare, constituere* 2, 76.
- Compos victoriae 1, 10, 2, 96.
- Comprimere bellum, *sive rebell.* 2, 129; compressit Thracas virtus Pisonis 2, 98.
- Comprobatum a diis factum 1, 1.
- Compan *Hirpin. oppid.* 2, 68.
- Conari. Conandi sceleris consilia 2, 35.
- Conata exequi 2, 29; conata eius destituit ille 2, 42.
- Conatu forte opus, eventu felix 2, 112.
- Conciebat frequentiam Italiae Graechus 2, 5; *ita*: conciens ad arma colonos 2, 74, *de iastinctore et concitore turbarum.* Nonius: *coacire est cum perturbatione commovere.*
- Concidere. Anno quo Carthago cecidit, *interiit* 1, 13.
- Conciliare alicui principatum, *sua auctoritate etc.* 2, 128; ea res conciliarat illi magnam invidiam, *pepererat* 2, 56.
- Concipere. Concepit, esse homines etc. *in animum induxit, credidit* 2, 17; concipere voto 2, 89; conceptum spe nunquam hoc erat 2, 106.
- Concordia, *societas*; si Caesar eius concordiam aspernaretur 2, 65.
- Concupiscere maiora 2, 88; pecuniam, gloriam 2, 46; neque quisquam aut alia omnia minus aut gloriam magis concupit 2, 33.
- Concurrere enim aliquo acie, *proelium committere* 2, 70; inutuis ictibus, *de perimeatibus se mutuo* 2, 27.
- Concursus civitatis, *laetantis sc.* 2, 103.
- Concutere. Concussit enim fortuna, *multavit infortunio* 2, 79; concusserat provincias magnis momentis 2, 78, *labefactaverat etc.*; Hispaniae concusserant populum romanum terrore belli Numantini 2, 90; concussae hostium vires 2, 121; concussa magnis motibus Graecia 1, 3, *domini et perturbationis significatu.*
- Condere, *urbibus inaedificare* 1, 2, *v. aot.*
- Condere colonias 1, 15.
- Conditor, conservatorque romani nominis Octavius 2, 60; *ita apud Flor.* 4, 12, 66, *condidisse dicitur imperium; ubi Freiasch. Ind. vide. Qui servat se rempublicam, qui novam formam procumbeati reip. restituit, non sine figura altiore aotatur tali elogio.*
- Conditio mortalis quantas virtutes recipit 2, 2; conditio mortalis non recipit 2, 104.
- Conditionum acta mentio 2, 65; legatum de conditionibus mittere 2, 7; conditionibus sanabantur discordiae civium 2, 3, *Durth vergleich*; conditiones pacis postulare, recipere 2, 48; conditionibus æquis bellum componere 2, 25; *v. aot. atque hoc significatu dicitur*; conditionem civis non esse recipiendam 2, 49; omnes aut bello domuit, aut conditionibus sui iuris fecit 2, 108.

INDEX

- Conducere aedes tot millibus num. 2, 10; conducere tabulas, Romanam portandas, *pactiſque ſcil. certi pretii a locante ſolvendi* 1, 13.
- Conferre animum atque arma ad id bellum 2, 115; *convertere ſe, ad gerend.*; conferre arma 2, 114; *in unum locum ſc. deditiſque cauſa, ſequē et arma tradere*; hoc facto non minus in eum collatum eſt 2, 76; *præſtitum beneficium commodumve intelligitur.*
- Confessio. Ad certam confessionem imperii pacata Dalmatia 2, 90; confessione omnium ſenatus princeps 2, 43; in confesso fuit 2, 83.
- Conficere bellum, *alias* patrare 2, 32; exercitum immanem 2, 51; *alibi*: conſulare, cogere, congregare.
- Confinium. In arcto ſalutis exitiſque confinio 2, 124.
- Confirmare vires ſuas 2, 44; Gallias, *ſc. in obſequio et fide* 2, 120, *ita*: vacillantium gentium animos *ibid.*
- Conſulare bellum ingens, *ciere, excitare*: de nuctore 2, 55; magnum exercitum colligere etc. 2, 74; conſulare inſidiis mors 2, 4.
- Conſligere cum hoſtibus 2, 70.
- Confluere ad aliquem 2, 55, 2, 80.
- Confundere omnia, *ut alias miſcere, de ſeditioſis, molit.* 2, 125; confuſio populi, conſternatio 2, 124.
- Congiaris populum honorare 2, 129; *congiarium vocabatur pecunia beneficii gratia dari coepta, inquit Iſidorus* 14, 25, *et frumentum, de quo paſſim.*
- Congredi alicui *s. proelio*, 2, 112; *ſupra*: concurrere acie cum.
- Coniunctiſſimus ſanguine 2, 41.
- Coniurati 2, 35; coniurationis auctores 2, 50; conſiliarii. *ibid.*
- Conquirere aliquem ad necem 2, 41; conquiri ad mortem 2, 22.
- Conſcii facinoris 2, 91; conſcientiae convenientiſſimam vocem effudit, *in bon. part.* 2, 14; in conſcientia facti plurimum ſibi honoris eſſe, aieb. 2, 62; *absque alio praemio ſc. Tali ſententia Germanicus Taciti* (2. A. 22.) *ratus eſt conſcientiam facti ſatis eſſe. Similia paſſim apud Senecam et Stoicos.*
- Conſcientia omnium flagitiorum mersus 2, 91.
- Conſectari. Conſectantes Syllae equites 2, 19; *qui fugientem perſequebantur. Suetonio ſunt inſiſtores.*
- Conſentire ſibi difficile 2, 63; *de haesitante et difficulter aliquid certi ſtatueret.* Conſensus populi expoſtulabat 2, 77. Senatus populiſque coguomen Augusto dedit 2, 91.
- Conſentaneus vita ac morte vir 2, 63, *ſc. qui dignum gravitate vitae exitum delegit.*
- Conſequi. Contigit mihi fratriſque etc. conſecutiſ, ut neque poſt etc. 2, 124; conſecuta eſt eum merita facti poena 2, 25; conſecutus Salluſtium Livius, *aevo ſcil.* 2, 36; ad conſequendos, quos priores ducimus, accendimur, *aequandos ut mox ipſe explicat* 1, 17.
- Conſervator reiſ. Cicero 2, 66.
- Conſilium, *proprie*, voluntas 2, 8.
- Conſilio ac fide captivi ſervatus 2, 82.

INDEX

- Consilio imperatoris defectus 2, 120, *signanter prudentia imperatoria destitutus*; fide melior, quam consilio prudentior 2, 50.
- Consilium publicum 1, 3, *de senatoribus et consiliariis reip.*
- Consiliorum principalium minister et adiutor 2, 129.
- Consilia alicuius sequi, *i. e. partes* 2, 72.
- Consiliorum salubria medicamenta 2, 129, *ex occasione comparationis dicuntur*; *vid. med.*
- Consilia impetu vieta 2, 31; consiliis aliorum contradicere, loco sapientiae est variis hominibus 2, 80.
- Consilium, *in sequiorem partem*, *de reb. nov.* 2, 118; *ita*: consilii societas, *de coniurat.* 2, 35; consilia praecipitis iuvenis 2, 88; consilia scelestia Salvadiet. 2, 76; scelerata 2, 130; sceleris conandi 2, 35; interficiendi Caesaris 2, 88, 2, 91; perfida 2, 102; perniciose 2, 3; *hinc*: consilarii caedis 2, 56; conirationis 2, 50.
- Consulta bene male eedebant 2, 18; male consultorum poenas dedit 2, 88; consultiis facta coniungere 2, 79 (*alibi*: decreta patrare 2, 110), *de propositis destinatis, decretis*; *ita*: in consultando temerarius, in exsequendo vir 2, 24.
- Consobrinus 2, 3, *pro sobrino*. *• Vid. Schegkium.*
- Consors imperii 1, 129; vitiorum fratris 2, 74, *pro particeps*; censoris frater, et quidem consors 1, 10: *hic accipitur de mensura. i. e. eiusdem mensae tectique particeps.*
- Consortio. Consortione tribunitiae potestatis aequatus Augusto 2, 99; consortionem trib. pot. constituere alicui 2, 103. *Cic. 30, A. 6: dissolvetur omnis humana consortio.*
- Conspici. Minus conspici idem passurus cupit 2, 91, *de eo, qui publicae ruina et in turba ac multitudine perire optat.*
- Consulis romani sanguine imbutae primum manus militum 2, 20; consularis imperii metu urbe pellitur Catilina 2, 34; *ita*: consulem vindictam minari 2, 92; consularibus armis oppressus 2, 68; consularia insignia et fasces 2, 58.
- Consulatus multiplicati Mario 2, 12; undecim gessit Augustus 2, 89.
- Constantia summa, *gravitas animose exercita* 2, 92; constantia pugnandi, *persever.* 2, 85.
- Constituere urbem 1, 1, 1, 4; constituere in certa sede, *collocare* 2, 32.
- Constituere dignitatem alicuius, *de nuctore* 2, 130; alicui tribunitiam potestatem 2, 103.
- Constituere tempus insidiarum 2, 118; ex constituto 2, 110, *de compacto, ex composito.*
- Constituendae reip. triumvir 2, 88, *ex perturbatione et confusione in pristinum statum revocandae.*
- Consulere conscientiae; famae 2, 115, *studere*; *quod postulat consc. facere.*
- Consummare. Illa aestas maximi belli effectus consummavit 2, 115; consummari felicitate nihil potest, aut optari votis 2, 89; consummatum tantum opus,

INDEX

- sc. bell. Pannon.* 2, 117; Sili-
nus immature praereptus con-
summatione evectae in pater-
num fastig. imaginis defectus
est 2, 116, i. e. *non potest con-
summare illam celebritatem, ad
quam exemplo patris perven-
turus videbatur.*
- Consumere. Illae provinciae con-
sumserunt Scipiones 2, 90; *ita:*
consumtus acie 2, 52.
- Contemptor. Qnam non fuerit con-
temptor pecuniae 2, 117.
- Contendere. Non contendit ultra
2, 32; qui contendebant, exer-
citus esse dimitt. 2, 48; con-
tendebat, non accipiendam
condit. 2, 49, *de suadente et
dissuadente cum expressione
asseverantioris affirmationis.*
- Contentiones acres et innocentes
cum inimicis 1, 11, v. not.;
contentiones civiles 2, 43.
- Contentus semetipso duce par-
tium 2, 72; contenti sustinuisse
hostem, *satis habuere etc.* 2,
112.
- Continere, *sc. in custodiri* 2, 129;
continere se in Italia 2, 82;
non continebant, quin adice-
rent 2, 104.
- Continentes sylvae 2, 109.
- Contingere manum 2, 104, 2,
107, *active; ita:* sors Tyrrhe-
num contigit 1, 1; contigit
hinc soli diutius recusare prin-
cipatum 2, 124, *de re et felici-
tate eximia; ita:* non alii con-
tingerat is honor 2, 61; non
existimabant, secure ei id con-
tingere posse 2, 93; contigit
nobis quaestoribus destinari 2,
124.
- Continuus. Per continuos annos
vig. 2, 48, 2, 104; continua
triennii militia 2, 122; conti-
nuare alterum tribunatum 2,
6; undecimam consulatum 2,
89; aedilitati praeturam 2, 91;
continuatio bellorum 2, 121.
- Contra. Qui contra tulerant ar-
ma 2, 28.
- Contrahere militem atque remi-
gem 2, 79; classem 2, 42;
contractae emtionibus domus,
*coemtae, quae sc. vicinae sibi
et contiguae erant* 2, 81; con-
tracta affinitas nuptiis 2, 44;
contracta ex occurso rixa 2, 47.
- Contraxisse sibi hoc videbatur Ci-
cero 2, 45, i. e. *conscivisse, acci-
visse eam invidiam, peperisse.*
- Contrebia urbs Hisp. 2, 5.
- Contribuere novos cives in tribus
2, 20, *alibi distribuere vocat.*
- Convenit eos mirari 1, 3, *elegan-
ter, ut alias: mirari licet eos,
mirari possis eos etc.; forma
in illam amplitudinem conve-
niens, respondens illi amplitud.*
2, 29; convenientior decori pu-
blico imprudentia 1, 13; con-
venientissimae disciplinae au-
ctor 1, 6; *vid. not.*
- Convenire aliquem. Convento pri-
us Tiberio 2, 101.
- Converterat Pompeii persona in
se orbem terrarum 2, 31, *ad-
mirationis notam habet: con-
versae cohortes sc. in fugam* 2,
112; conversa civitas a nego-
tio in otium 2, 1; conversus
Drusi animus, *in deteriora sc.*
desciit 2, 14; *ita:* conversus
in praecipitia 2, 112.
- Conversatio hominum, *propetia,*
convictio 2, 102.
- Convictus ponatur pro convivis
2, 33; *ita:* convictibus adhibere
aliquem apud Tacit. A. 2, 28.

INDEX

- Gopia omnium rerum abundan-
tissima 2, 106; copiam pugnan-
di facere, *offerre se hosti ad
proelium* 2, 112; copiae, *pro-
exercitu* 2, 110; copiae equi-
tum 2, 46; copiae *pro comineatu
et annona* 2, 111.
- Coponius 2, 83.
- Copulatum sibi hunc quaestorem
habuit, *adjunctum etc.* 2, 12.
- Corfinium caput imperii Italico-
rum lectum 2, 16. *unde Ita-
licum dixere. Strabo disert lib.
5. τὸν Μαρκεῶν καλούμενον ἑξήσαν πό-
λιν, Κερφίνιον τὴν τῶν Πάτρων μη-
τρόπολιν κεινὴν ἔσται τοῖς Ἰταλιώταις
ἀποδίδουσι πόλιν ἀντὶ τῆς Ρώμης,
ἑρμῆστῆριον τοῦ πολέμου, μετανεμεσθί-
σαν Ἰταλικῶν etc.*
- Corintius conditur 1, 3; ab Ho-
mero iam hoc nomine vocitata,
ibid. Syracusas condit 2, 15;
exciditur 1, 13.
- Corinthia, *sc. vasa, ex laudato
illo aere* 1, 13.
- Cornelia mater Gracchorum 2, 7.
- Cornelia Pompeii uxor 2, 53.
- Cornelius Rufinus 2, 17.
- Cornificius legatus Caesaris 2, 79.
- Cornu dextrum navium Italian. 2,
83, *ut in acie terrestri.*
- Corona aurea velatus Antonius,
imitans habitum Bacchi 2, 82;
corona classica Agrippae data
2, 81; *vocatur alias navalis et
rostrata, quia quasi rostris na-
vium insignita est, ut ait Gel-
lius* 5, 6; *unde effigies Agrip-
pae, cum tali corona in antiquis
nummis; corona laurea Pom-
peio decreta* 2, 40, *v. not.*;
corona murali donatur Scipio
1, 12, *et obsidionali ibid. Vid.
Gell. loco adducto.*
- Correcta virtute fortuna 2, 79.
- Corripere arma, *de seditiosis* 2,
110; insignia consularia, *scil.
per nefus* 2, 58.
- Corruptit consilia satum 2, 37;
corrupt pertinacia munus mi-
sericordiae 2, 52; corrupto
animo eius in diem 2, 72, *etiam
de perversis consiliis et caeci-
tate virtuti opposita.*
- Corpus Tiberii et Gaii Graccho-
rum in Tiberim deiectum 2, 6.
- Corpus rerum naturae 2, 66.
- Corvinus 2, 36.
- Coruncanius T. homo novus 2,
128.
- Cossa 2, 16, *sive Cossa* 1, 14.
- Cossus 2, 116.
- Cothurnis succinctus 2, 82.
- Cotys 2, 129.
- Crassus M. patrat bellum Spar-
taci 2, 30; cur oligarchiam
triumviralem amplexus 2, 44;
opprimitur a Parthis 2, 46, 2,
81, 2, 91, 2, 119.
- Crassus L. inter orat. 2, 9.
- Crassus P. orat. 2, 17.
- Crassus Mucianus procos. inter-
ficitur 2, 4.
- Cratinus comicus 1, 16.
- Creare seditionem, *excitare* 2, 20.
- Credere se colloquio 2, 103; re-
ligioni templi 1, 9; credenda
afferebantur 1, 12, *fide digna.*
- Cremona 1, 14.
- Creon *Archon Athen.* 1, 8.
- Cresphontes 1, 2.
- Creta *ins.* 1, 1, 2, 81; *provincia
facta* 2, 34, 2, 38.
- Crimina multa desidia morte re-
demt 2, 87; criminari aliquem
apud 2, 74; criminationes fal-
sae 2, 77.
- Crispinus Quinctius adulter Iu-
liae 2, 100.
- Crudelitas Sullana 2, 28; 2, 53.

INDEX

- Cruentus. Non aliud bellum cruentius caele clariss. vir. 2, 71; cruentissimus romano nomini dies 2, 52, *de acie Pharsal.*
- Cultello percussus Drusus 2, 14.
- Cultus, *de habitu sive vestitu* 2, 107; *ita*: cultus pastoralis 1, 2; omnis cultus triumph. 2, 40; *aliter*, cultus triumphi, *pro apparatu triumph.* 2, 129; cultus agris rediit 2, 89.
- Cum. Magna cum libertate 2, 71; nulla cum perturbatione hominum 2, 88; multa cum difficultate itinerum perduxit exercitum 2, 54; tanta cum quiete duxit exerc. 2, 25; gentes plurimo cum earum sanguine perdomuit 2, 95; plurimo cum earum excidio pacavit 2, 98; cum singulari cura frugum duxit exerc. 2, 25.
- Cumae in Italia conditae 1, 4; Cumaeos Osca mutavit vicinia 1, 4.
- Cuniculi subterranei 2, 27.
- Cupere prava, *de cupidit. et molitione rerum novarum* 2, 6.
- Cupidior pecuniae, quam recte faciendi 2, 97; cupidissimus quietis et otii 1, 7.
- Cura atque onus belli 2, 97; curam omnem fata vincebant, *curationem et medicin.* 2, 123.
- Curare quae agenda sunt 2, 98.
- Curia Hostilia 2, 12, 2, 26.
- Curio trib. pl. fax civilis belli 2, 48; Curioni simillimus Caelius 2, 68.
- Curio dux Iulian. partium occisus 2, 55.
- Curru urbem ingredi 2, 122; curru urbem invecus est 2, 30, *sc. triumphali, triumphare.*
- Cursus, *de navigatione* 2, 43; *ita*: cursum in Africam direxit 2, 19; cursus classis directus volatu columbae 1, 4; *aliter*: Cursu tendere ad aliquem 2, 70.
- Custos imperii Tiberius vocatur *hypocritarum* 2, 104; custos securitatis urbanae, *periphras. praefect. urbis* 2, 98.
- Custodia captivorum honorariorum qualis 2, 129; custodia libera 1, 11, *v. not. adriamus pulch. custodia ritus patii, de retinentibus et conservant. mores patr.* 1, 4; custodiae maris praeesse 2, 72; *ita*: custodiis exercitus inclusus hostis, *obsidente exercitu sc.* 2, 111; custodire damnatos per municipia, *in custodia retinere* 2, 35; custodire corpus suum *sc. satellitio* 2, 109.
- Cyprus 1, 1, 2, 45; *facta provincia* 2, 38.
- Cyzicum Milesiorum colonia 2, 15; liberatur obsidione 2, 33.

D

- Dalmatia subigitur 2, 90; rebellat 2, 110; *prov. facta* 2, 39.
- Damasippus praetor clarissimos viros trucidat 2, 26.
- Damnum Crassi, *declade* 2, 119; *ita*: damnum amissi militis 2, 115; damnum imperatoris, *sc. amissi* 2, 46.
- Danubius 2, 110.
- Daorisi 2, 115, *v. not.*
- Dare leges senatui, *de seditios. mil.* 2, 125; dare coenam 2, 77; dare experientia virtutis 2, 116; *ita Graeci*: *ναῖον ἐπειγὲς δίδωσι*; dare filium in adoptionem, *in familiam alterius adoptandum dare* 1, 10.

INDEX

- De industria 1, 2.
- Debellatum apud Actium 2, 84; *patratum bellum alias.*
- Debere aliquid ultioni patris, amici 2, 65; debuerat spiritum supplicio, *dignus erat qui manu carnificis moreretur* 2, 35; quam vivo iracundiam debuerat, in corpus mortui contulit 2, 21.
- Decedere, *sc. provincia, expleta administratione* 2, 59; decedere coëgit provinciis, quas armis occupaverat, *ut alias, excedere, i. e. liberavit provincias praesidiis eius et imperio* 2, 23; decedere, *mori* 2, 102; decedere patria, *demigrare* 1, 11.
- Decembris 2, 105.
- Decernit senatus provincias alicui, *administrandas sc. provinciali imperio* 2, 73; decernitur ei bellum Mithridaticum, *gerendum sc.* 2, 18; decreto patrum comprobatum est 2, 58, decreta patrare 2, 110.
- Et: Decretis facta iungere 2, 118, *cum nota strenuitatis dicitur de iis, qui destinata exequuntur.*
- Declarabat, superesse sibi vium etc. *ostendebat* 2, 109; declaravit id Syria, *documenta dedidit* 2, 117.
- Decus publicum 1, 13, *ita Tacit.* 1 H. 90, 4, *et al. de bono publico, in quo non minus scilicet honor, quam utilitas includitur.*
- Decus priscum senatui restituere cupit Drusus *sc. potestatem iudiciorum* 2, 13.
- Deditio signatur a Velleio istis locutionibus: *permittere se ditioni alicuius, committere se fidei alicuius, summitti alicui, etc.* 2, 37.
- Modus ditionis militaris, ritus-
que, traditis *sc. armis et prostratis humi corporibus factae, exprimitur* 2, 106, 2, 114. *Vide omnino Brisson. formul. 4.*
- Est et alia deditio, *qua e. g. Mancinus nudus religatis post tergum manibus hostibus est deditus* 2, 1. *Adi Liv. 9, 10.*
- Dedicare templum Martis 2, 100. *Brisson. 1. formul.*
- Deducere colonias 2, 2; deducere genus ab aliquo, *originem trahere* 2, 41.
- Deesse. Ne quid honori deesset 2, 82; non defuit Plancio gratia impetrandi 2, 67; *servit saepe eiusmodi* ~~scilicet~~
- Deerrare. Vbi semel recto deeratum est 2, 3.
- Defendere salutem alicuius 2, 66; *duplici significato ponitur hoc loco de iudiciali defensione patroni, et auxilii officioque amici, e vitae periculo eripientis.* Defendere se munitione, *incluere se m.* 2, 112.
- Deferre summam imperii alicui 2, 49, detulit ex Macedonia turmam eq. 1, 11; *asportavit.*
- Deficere. Non deficiat materia laudaturum 2, 101; defectus consilio imperatoris, *qui caret prudentia imperat.* 2, 120, defectus est fructu huius rei 2, 116; defectus est materia adipiscendi triumphalia 2, 116.
- Deflectere se huc atque illuc, *de homine temporario et instabili* 2, 21.
- Deslere fortunam eius temporis 2, 67; deslere summam calamitatis 2, 119, *sc. describendo.*
- Defluentia Socratico ore ingenia 2, 16, *v. not.*
- Deformitas corporis aliquando

- cum turpitudine ingenii certat 2, 69.
- De illius bellorum civilium desultor 2, 84, v. not.
- Deinde post 2, 23. Deinde postea, post deinde frequens pleonasmus.
- Delectus habiti, militum sc. 2, 111; res metus pleua apud cives 2, 130.
- Delus ius, 1, 4.
- Demerendis hominibus genitus, conciliandis officio et gratia 2, 102.
- Demoliri, pro moliri 1, 15, v. not.
- Denique 2, 113; *sepe non tam membrorum conclusion., quum rei universae complexionem, aut expressionis intensionem notat.*
- Denotari non poterat facies, distincte cognosci 2, 70.
- Denuntiare alicui, sc. imperiose 2, 80; denuntiabat militibus, sc. magna asseveratione (*nam ita crebro ponitur*) 2, 55; denunciatione quietis territus, somnio perturbatus 2, 70.
- Deprecari pro se 2, 86.
- Depudet. Cum eum non depuderet 2, 73.
- Dertona 1, 15.
- Descendere in campum sc. petendi magistr. ergo 2, 92.
- Desciscere a disciplina, de militibus sedition. coeptantib. 2, 81; descivit a bonis, a priori virtute ac propositi rectitudine 2, 2; *itidem de seditioso.* Descitum a virtute 2, 1.
- Descripta publicis litteris pecunia, consignata 2, 37; descriptum praesidium in recessus maris, distribuendi notione 2, 32.
- Desertus a militibus et fortuna 2, 80; *quod posterius membrum sententiose accedit.* Desertor dicitur, qui spoliaverat equite peditem 2, 119; *ita ferre desertor exercitus sui Antonius 2, 83; desertores ibid. qui ex acie fugiunt.*
- Desiderare. Nihil deerat, quod a domesticis desiderari aut praestari posset 2, 114, *expectari, postulari;* neminem desideravit patria civem, nisi acie consumit. 2, 52, *amissio notatur.*
- Designare consulem 2, 58.
- Desitantes Delmatae 2, 115.
- Desperatis rebus suis 2, 27; desperatione quaesita spes 2, 5, v. not.
- Despicere ne quis posset in domum 2, 4.
- Despondet Nero Caesari Liviam 2, 79, 2, 94; *ceu pater sc. v. not.; desponsa Caesari privigna Antonii 2, 65.*
- Destinare, neutr. discernere 2, 110.
- Destinare successores, dare, constituere 2, 131 praetores; contigit vobis destinari praetoribus 2, 121, *creari;* destinatus ci bello gerendo, delectus etc. 1, 12.
- Destinare aliquid publicis usibus 2, 81.
- Destinatum iter, constitutum, propositum 2, 82.
- Destinatus ei parti in quam a fortuna vocaretur, in proelio sc. 2, 85.
- Destinati tanto discrimini duces 2, 47; *fatalem destinationem intelligi.*
- Destituere conata alicuius 2, 42; *deneganda sc. ope et obiciendis impediuntis.*

INDEX

- Destruere. Fortunae defuisset locus destruedi eius 2, 48, de Pompeio felicitate et potentia deiecto.
- Detracto capite, remoto duce 2, 85.
- Detrimentum. Sine ullo detrimento exercitus, clade 2, 97, v. *supr.* damnum.
- Deus. Efficere talia paene nullius nisi dei fuerit 2, 47; deis quam hominibus similior femina 2, 130; diis quam hominib. propior 2, 35; diis simillimus iuvenis Scipio apud Liv. 26, 50 dicitur; usitatum est scriptoribus. eximiam rerum praestantiam divinitatis comparatione attollere; ad deos excesserat Hercules 1, 2; ita Augustus ad deos transgressus 2, 7: *hac figura exitus. cōstruendū sive eorum, quos inter deos postea retulere, indicant.*
- Dextra Ponti incolere, dexteras partes 2, 40.
- Dialis flamen 2, 43, a Iove nomen hab.
- Dianae sacra regio circa Capuam 2, 25; agros ei deae addicit Sulla *ibid.*
- Dicere. Non sine cura dicendus 2, 18, memorandus, v. *not*; dictans 2, 83; dictitans 2, 57.
- Dictum. *ἀξιόλογον* 2, 77; Dictum Popilli Laenatis 1, 10; Aemilii Pauli *ibid.*; Scipionis Africani 2, 4; Livii Drusi 2, 14; Telesini 2, 27; Asinii Pollionis 2, 86; Coponii 2, 83; Pompeii Sex. 2, 77; Ciceronis 2, 62; Octavii 2, 60; Pansaе atque Hirtii 2, 57; Caesaris *ibid.*
- Dictatoris in rep. Rom. usus et finis 2, 28, v. *not*; dictatoris animadversio 2, 68; dictatorem recusavit Augustus 2, 89.
- Didius T. 2, 16.
- Dido 1, 6, ascitio et punico nomine, quae proprio Elissa.
- Dies maximi discriminis 2, 85; dies eruentissimus nomini romano, de proelio Pharsal. 2, 52. *vid. Freinsheim. Ind. Flor.*; adesse Romanis ultimum diem 2, 27; in diem 2, 72; in dies 2, 52, et saepe.
- Dies senatus 2, 35, quo habetur senat.
- Diem alicui dicere 2, 24; denuntiare diem accusationis instituendae, et ad eam audiendam reum invitare. *Vide Sigon. 3 de iudic. 7; Pollet. hist. for. Rom. 4, 8.*
- Disserre. Quantum differt Cato? dissentit, discrepat 1, 7; distulit ventus classem, dissipavit 2, 79; extra dilationes positus, eleganti formula strenuum intentumque actorem notat 2, 79.
- Difficultas annonae 2, 94.
- Diffusum late bellum 2, 32.
- Digestio annuorum, computatio 2, 53.
- Dignatio partium, dignitas, auctoritas 2, 52; dignatio sc. praeturae 2, 59; dignatione obrutere alium 2, 69; dignum fuit fortuna Caesaris, quod etc. 2, 87; digne satis nemo potest deslere 2, 61; dignior qui arbitrio victorum quam iracundia militum moreretur 2, 24; fides in Rom. facit eas nites dignissimas sua nobilitate et amoenitate 1, 4; ita: dignissimus veritate familiae suae 2, 120; dignitatis servandae fidem de-

INDEX

- derat 2, 87; dignitatem alienius constituere, augere 2, 130; ex dignitate constans forma 2, 29, *masculum veluti decus intelligitur auctoritati propius quam venustati.*
- Digredi ab aliquo 2, 123, 2, 105; *ita: digressu Neronis, discessu* 2, 76.
- Digressiones Velleii, de eminentibus ingeniis et viris doctis* 1, 16 *etc.*, *rursum* 2, 9; *item* 2, 36; *de coloniarum deductione* 1, 14 *et* 15; *de provinciis* 2, 38 *et* 39; *in vituperationem Antonii* 2, 66; *quid de digressionibus eiusdem modi statuendum, vid. not. ad* 1, 14.
- Diudicatae ferro discordiae 2, 3.
- Diligere otium valide 2, 98; cuius disciplinae quamdiu Sparta diligens fuit 1, 6; *Gell.* 4, 11, *vir litterarum veterum diligentiss.*
- Dimicabatur in mortem 2, 85, *nulla sc. spe victoriae, sed ne inulti morerentur.*
- Dimittere uxorem. *repudiare* 2, 41; *dimittere inviolatum ex captivitat.* 2, 74; *dimissi ad Pompeium, qui voluerant abire* 2, 50; *dimittere exercitum* 2, 40; *partes dimittere* 2, 52; *vid. not. et Foss. ad h. l.; dimisit evocatum, emisit etc.* 2, 70.
- Diphibus conicus 1, 16.
- Dira omina 24, 6.
- Dirigere aciem 2, 12; *ita: directa acie* 2, 95; *directa acie pugnatum* 2, 47; *dirigere cursum in Afr.* 2, 129; *fugam direxit ad eius arbitrium* 2, 85; *dirigebant facta ad consilium* 2, 8; *vid. not.*
- Dirimi. *Diremti gradibus aetatis, distincti* 2, 36.
- Diruta est Carthago 1, 12.
- Discerni armis; *diudicari, aufgemacht werden* 2, 118.
- Discingi 2, 41.
- Disciplina, *de statu imperii, et forma* 2, 109; *ita: disciplina convenientissima* 1, 6; *vid. not.; disciplina sc. civilis vitae cultusque* 2, 118.
- Disciplina vetus deserta, nova inducta, *de moribus et vivendi genere* 2, 1.
- Disciplina militaris 2, 114.
- Disciplinis liberalibus erudita indoles Augusti 2, 59; *disciplinis coelestium praeceptorum innutritus, de educat.* 2, 94.
- Discrepat res opinionibus anctorum 1, 7.
- Discrimen ultimum, *dé proelio* 2, 81; *discrimine vestro me subtraham, belli discr.* 2, 86.
- Discors patri 2, 73; *discorsat a se fortuna* 2, 53, *sit comparatio prioris felicitatis cum secuta felicitate; discordia collegarum neque ipsis honori neque reip. usui est* 2, 95; *discordia magnorum virorum reip. perniciose* *not. ad* 1, 11; *discordia curia sumnota* 2, 120.
- Discutere condiciones pacis 2, 48; *discussa seditio* 2, 81; *discussum adventu Caesaris bellum* 2, 75.
- Disiicere cogitationem alienius 1, 10, *vid. not.; disiecta domus Ciceronis* 2, 45.
- Disponere exercitus 2, 120; *dispositi in id ipsam milites* 2, 27; *disposita prudenter hiberna* 2, 111.
- Dissensiones plebis 2, 111.
- Dissidere in consiliis alterius 2, 80, *cum nota hystoriarum; quae*

INDEX

- lis Laco apud Tacit.* 1 H. 26, 4, *consilii quamvis egregii quod non ipse adferret inimicus, et adversus peritos pervicax.*
- Dissimillima vitae Lepidi potentia 2, 80, *indignitas notatur, sicut alibi: nulla virtute tantam fortunae indulgentiam meritis.*
- Dissimulandi prudentia circa delict. milit. 2, 114; ex male dissimulato 2, 109.
- Dissuadere legem, in concione sc. 2, 32.
- Dispungere intervalla negotiorum otio 1, 13, *interponere ex arte et ratione negotiis otium, eleganter.* A re nummaria verbum (inquit Lips. ad Sen. 4 benef. 32) et dispungit, qui per puncta rationum it, confert, pariatque, unde nimirum Seneca ipse mox subiicit: ego, quid, cui debeam, scio etc. Est ergo in Velleiana figura illa ratiocinatio prudentis otii intelligenda, qua Scipio accurate discernebat quid remissionis, quibus negotiis, et quando et quomodo interponeret. Adde Brisson. formul. 6. Etiam Plinius a re nummaria et ratiociniis ad negotia accommodavit (quamquam diverso sensu) illud Panegyrici 81: cum influentibus negotiis paria facere, i. e. exhaurire etc.
- Distinguere volumen notitia rerum util. etc. 1, 14, *de insertis digressionib.; distinctus tot annis ab aetate Homeri 1, 7, qui abest tot an., ut c. 5 dixerat.*
- Distrabi tempestate a suis 1, 1; distractissimus mole tot onerum 2, 114, *varietas occupationum intelligitur.*
- Ditio. Ditioni eius se regnumque permisit 2, 37, *potestati.*
- Diversa volentes 2, 60; ita: diversa praesentibus 2, 75, i. e. contraria; longe diversa alii suadebant 2, 52.
- Divus Augustus 2, 124; et alibi. Tractum ex ritu *ἀποθνήσκοντος* elogium, quod postea etiam, citra superstitionem, reverentia imperatoriae maiestatis, cui ubique aliquid divinitatis tribuitur, in rescriptis Principum laudandis, et alibi, stilus praesertim fori et curiae retinuit.
- Documentum tanti mox evasuri viri 2, 42, *indicium.*
- Dolabella laudatur 2, 125.
- Dolabellae accusatio a Caes. facta 2, 43.
- Dolabellam ad mortem adigit Crassus 2, 69.
- Dolere ex aliquo 2, 130, v. ex dolenda oppon. erubescendis 2, 130.
- Dolor abstrusus et occultatus acerrimus 2, 130.
- Domare bello 2, 108, *hic est vi capere: oppon. condition.*
- Domicilium animi corpus 2, 69.
- Domina gentium civitas 2, 29; domini, pro patribus famil. 2, 105; dominium rerum suarum ipsi concessum est 2, 80, bona relicta sc. ademta dignitate.
- Dominante in Italia Cinna 2, 23; dominatio nefanda 2, 60; dominatione Antonii oppressa civitas 2, 61, *hactenus in malam partem; sequens exemplum nil nisi potestatem imperii monarchici, sive dictatoriali animadversionem notat: paene vim dominationis experti essent 2, 68.*

INDEX

Domitiae familiae felicitas pecu-
liaris 2, 10. *Id.* Baron. Strei-
nii stemmata.

Ex duabus gentis huius familia
Noster memorat, ex Aenobar-
borum quidem, Domitium Cn.
fil. Cn. nep. cuius ex Arvern
victoria celebris 2, 10; Domi-
tium pontif. unx. qui legem de
sacerdotiis tulit trib. pl. 2, 12;
Domitium lege Pedia damna-
tum, qui cum Antonio se con-
iunxit 2, 76; indeque transiit
ad Caesarem 2, 84.

Ex Calvinorum familia Domitium
Calvinum 2, 78.

Domi bellicus fortissimus 2, 27;
domum suam omnium conspe-
ctui patere vult Drusus 2, 14.

Donare aliquem incolumitate,
virtu 2, 100; donari ornamen-
tis triumphalib. 2, 117; *donati*
militis ab imperatore ob virtu-
tem 2, 104.

Dos. Velat in dotem sceleris 2, 67;
δοτὶς *δοτὶς* intelligitur;
dotes belli et togae, ingenii et
studiorum, laudes artesque sive
virtutes 1, 12.

Drusus M. Livius pro senatu mul-
ta molitur 2, 13; quae cum
non procederent, pertubat
remp. et occiditur 2, 14; eius
vox ad circumstantes *ibid.*; ad
architectum *ibid.*; eius mors
excitavit bellum Italicum 2, 15.

Drusus Livius Claudianus Liviae
pater 2, 71, 2, 75.

Drusus Claudius cum Tiberio in
Raet. et Viudel. missus 2, 95;
mors eius et elogium 2, 97.

Drusus Libo 2, 130.

Dubio Marte 2, 53; *vid.* Mart.
dubiis in rebus 2, 112; *idem*
de proelii periculo: dubiam

speciem armorum tentare 2, 71;
sententiose ita dicitur, cum om-
nibus fortunis, quae bello commi-
tatur, dubia sit; respondet illa
locutio: incerta pro certis ca-
ptare etc.; dubia et interdum
ancipiti fortuna 2, 79; dubii
casus rerum humanarum 2, 75;
dubitare, pro deliberare 2, 51;
sine ulla dubitatione 2, 122;
mox: quis enim dubitare po-
test?

Ducere contra remp., *sc. milites*
rerum nov. cupidos 2, 125.

Duci. Per quae de eo ductus erat,
adductus ad id consilium ca-
piend 2, 102; duci in triumpho
inter captivos 2, 65, 1, 9; duci
in vincula 2, 7.

Ductu Agrippae 2, 79; virtute et
ductu Ventidii 2, 78; non iam
ductu, sed manibus atque ar-
mis 2, 115; *ex quo loco pla-*
nium est, ductu, praesentiam
ad exercitum; manibus oper
ipsius ducis notari, sed hoc va-
rius; alius enim quaecumque
praesentia ducis consilio et la-
bore praestat, ductu includun-
tur; ductu aspiciisque Caesa-
ris infractae Galliae 2, 39;
solenniter haec coniungi notat
Brissonius 4 formul.

Dulces facetae latini leporis 1,
17; *ita: dulcedo mollissima*
carminum 1, 7; dulcedo pacis
2, 117; dulcedo et suavitas
morum 2, 92.

Dum pro dummodo 7, 62 etc.;
dum ea geruntur 2, 69, 2, 98
etc.; *alibi: per id tempus, per*
endem tempora, interim. Tales
formulae quid praestent in hi-
storia, vide apud G. I. Foss.
in art. historica c. 24.

INDEX

Duodesexagesimus annus 2, 53.

Duplex et diversissimus animus in eodem hom. 2, 5, *vid. not.*; duplicaverat eius vires adventu suo 2, 77.

Durare exercitum patientia periculorum 2, 78, *active*; duravit ei odium in tantum *etc.* 2, 79, *mansit odium adversus ipsum*; duravit illis in longum constantia pugnandi 2, 85.

Duumvir Minturnensis 2, 19, *v. de Duumviris coloniarum et municipiorum Sigon. de antiq. iur. Italiae lib. 2 cap. 4 et 8.*

Dux factus propriae classis 2, 76; dux bello peritissimus 2, 29; dux consiliis, miles manu 2, 18, *sententiose*; duces consulares, praetorii 2, 90; duces acerrimi et peritissimi 2, 116; ducum maximus 2, 99.

Dux partium 2, 72; Iulianarum partium 2, 55; *ibi ponitur pro capite et principe partium, hic pro uno ex ducibus in partibus Iulianis militantibus*; duces recuperandi imperii fuere 1, 2.

Dux non debet iudicio exercitus regi 2, 115, *mīlites non temere cladi offerebat, ibid. et 2, 97*; utilia speciosis praeferat 2, 113; ducis disciplina eiusque temperamentum et exemplum 2, 114; ducis fortuna et virtus 2, 97, *erga vulneratos et imbecillos comitas* 2, 114; ducis segnitia optimus exercitus perditur 2, 119; in duce plus est, quam in exercitu 2, 111.

Dynastae 2, 51, *vid. Ind. Nepot.*

Dyrrachii obsidetur Pompeius 2, 51.

E

Ebur. Ex ebore apparatus triumphi Afr. Caes. 2, 56.

Edere munus 2, 93, *exhibere, praebere*; V. *munus*; editis magnis speciosisque rebus, *gestis* 2, 76; editis laud incruentis certaminibus 2, 21; editis virtutum experimentis 2, 94.

Efferre ad principale fastigium, *extollere* 2, 128; Hispania Sertorium armis extulit 2, 90.

Educere hibernis exercit. 2, 115.

Efficere. Effecerat magnum modum legionum 2, 73; effectus maximi belli consummati sunt 2, 115.

Effossus lumen alterum imperii 2, 51.

Effundere se obviam, *copioso sc. excursu* 2, 112; effusa civitate obviam 2, 45; effudit se in Asiam vis graecae iuventutis 1, 4; effusa inhumanis vis germanarum gentium 2, 12; effuso cerebro expiravit 2, 7; effundere vocem, *emittere* 2, 14; effusissimus munificentiae 2, 41; effusissimus sinus maris Adriatici 2, 43.

Eggius L. 2, 119.

Egnatius Rufus insidias Augusto et sibi exitium comparat 2, 91; *hinc Egnatianum scelus vocatur ea conspiratio* 2, 93; *idem* Egnatius prohibetur consulatum petere 2, 92.

Egressus fortunam hominis, *supergressus* 2, 40.

Elabi urbe, *effugere* 2, 41.

Elanguescere 2, 111, *de imminutis hostis obsessi viribus.*

Electra 1, 1.

Elegans liberalium studiorum et

INDEX

- auctor et admirator fuit Scipio 1, 13; neque quisquam elegantius dispnoxit negotia otio, *ib.*
- Elephantorum certamen, in *spectacul.* 2, 56.
- Elicithæ gaudio lacrymae 2, 104.
- Elisarum faucium notae 2, 4.
- Elissa Tyria Carthaginem condidit 1, 6; v. Dido.
- Ellipsis *rei causa vel gratia*: cuius augendae 2, 20; *rei modo vel tantum*: neque licentia in mediocres saevitum *etc.* 1, 2, 2, 80; *rei potius*: merentis semper quam captantis gloriam 2, 129. *Ita saepissime Tacitus rei ut*: excederet Sicilia 2, 80.
- Eloqui. Quis eloquatur illa opera 2, 126; eloquentissimus Dru-
sus 2, 13; eloquentiae prosae decus 1, 17; eloquentia medius 2, 19; eloquio animoque similis, *pro eloquentia* 2, 68; eloquentia flornit urbs Attica 1, 18.
- Elucet atque eminet 2, 122; elucebat per id, quantus evasurus esset 2, 94.
- Emergere e terra foramine enniculorum 2, 27; emergere in fastigium dignitatis et potentiae *sc.* 2, 65.
- Emergere. Quid emerissent i. e. meruissent 2, 66; *ita*: emeritus triumphus 2, 4.
- Emicare. Sub eum locum, qua cor emicat 2, 70, *refertur ad palpitationem cordis; alias de situ etiam ad hunc modum Plinius* 11, 37: *cor homini infra laevam papillam turbinato mucrone in priorem eminet; emicans multo igne incendium* 2, 125, *eleganter, de seditione.*
- Emicare. Qui eminebat, legendus 2, 103; *de praestantia virtutis et meriti*; eminebant sine periculo 2, 49; *de praestantia dignitatis*: eminentia non careret invidia 2, 40; eminent inter ingenia maxime 2, 36; eminentis fortunae comes invidia 1, 9; eminare claritudinae 2, 130; dignitate 2, 107, 2, 127; eminebat princeps oppon. aequali 2, 124; eminebat dignitate 2, 107; eminebat dicta res 2, 114; eminebat fastigium 2, 109; eminentissimi viri filius 2, 2; eminentissimus civium 2, 99; eminentissimi viri 2, 43; eminentissimi cives 2, 71; eminentissimi duces 2, 17; 2, 121; eminentissima civitas Rom. 2, 22; eminentissima Romanorum Livia, genere *etc.* 2, 75; eminentissima mater Tib. 2, 130; eminentissimae simplicitatis viri 2, 72; eminentia ingenia 2, 36; eminentissima cuiusque professionis ingenia 1, 16; eminentissimae capita imperiorum 2, 101.
- Eminentes viri, *de principibus viris et monarchis cum excellentia significatus* 2, 127.
- Eminentissimus saeculi sui dotibus belli, togae, ingenii, studiorum 1, 12.
- Notandum interim est esse hanc vocem inter eas, quibus crebrius et libentius utitur Velleius, quam aliorum quisquam; sicut ex oppositis exemplis patet.
- Emissa oraculo vox 1, 10; per emissarios factionis suae 2, 18; ita dicuntur satellites et ministri, quarumcumque rerum atrocium aut dolosarum moli-

INDEX

- tioni et effectiōni destinati emissique. Vide etiam Murcell. Donat. ad Lamprid. Heliogab.*
 Emolumentum victoriae 2, 105; *ita*; emolumentum patrati belli attulit hiems 2, 114, *ut victoria et confectio belli, veluti quadam periphrasi attolli intelligatur.*
 Enarranda non recipit haec scripturae modus 2, 52.
 Enervatus amore animus 2, 86.
 Eniti, *parere* 2, 95, 2, 104; eniti ad honores, *alias* ascendere 2, 127.
 Ephesus condita 1, 4.
 Ephya 1, 1, *vel* Ephyre, *Corinthus olim dicta* 1, 3, *v. not.*
Επιγειος ἱππομαχικὸς 1, 2, *v. not.*
 Epirus 1, 1.
 Epistolae funestae 2, 117; epistolarum commercia 2, 65.
 Eporaedia 1, 15, *alias* Eporedia.
 Epulum per multos dies datum 2, 56; epulari apud aliquem 2, 101.
 Equo vehi 2, 114; equitum loca in theatro 2, 32, *vulgo quatuordecim ordines*; equitum operae ad bellum extraordinariae 2, 111.
 Equestris acies, *equitatus* 2, 112; equestri militia finita 2, 111.
 Equestris ordo 2, 76; equestri loco natus 2, 128; equestri, sed splendido genere natus 2, 88; *ita*: admodum speciosa equestris familia 2, 59, *unde* splendidi, insignes, illustres equites, *eminentiae quorundam in equestri ord. notandae. Vide Lips. ad 11 Annal. Tac.*
 Equestri statua honoratus Octavius 2, 61, *v. not.*
 Eretria Atheniens. colonia 1, 4.
 Erubescenda opponuntur hic doleendis 2, 130.
 Erudire indolem alicuius liberalibus disciplinis 2, 59.
 Eruere. Eruit funditus Corinthum 1, 13; *ita*: eruta Carthagine 1, 38; eruendam delendamque urbem 2, 27, *a fundamentis sc. disicere. Apud. Virgil. 6 Aen.* Eruet ille Argos.
 Erumpere. Erupit scilicet Egnatianum 2, 93; erupit tempestas in domo Aug. 2, 100.
 Erumpens pectore et ore indignatio 2, 66.
 Eruptionibus pugnatum 2, 47.
 Erythra condita 1, 4.
 Eryx 1, 8, *v. not.*
 Esse. Sunt qui prodiderint, *prodidere quidam* 2, 75; esse in fine 2, 33; esse alicui terro-ri, venerationi 2, 41; esse honori, usui 2, 95; crimini 2, 116.
 Evadere. Documentum tanti mox evasuri viri 2, 42; quantus evasurus esset 2, 94.
 Evehere. Evexerat eum amicitia Principis usque in 2, 90; eve-ctus animo super humanam fidem 2, 130: usque in comparationem graecorum ingeniorum evectus 2, 9.
 Eventum collegae ex sua fortuna aestimans 2, 70; eventu felici superat hostem 2, 25; eventu rerum felici fugavit hostem 2, 46.
 Everti funditus 2, 115.
 Evitare tela 2, 80.
 Eumenes medius inter Perseum et Rom. 1, 9.
 Evocare 2, 129, *sc. ad se, atque, quae hoc loco emphasis est, velut elicere*; evocatus 2, 70. *Apud*

INDEX

- Dion.* 45, p. 313: τὸ τῶν ἰου-
κῶτων ἢ Οὐκαίων ἐργασι, οὗς Ἀνα-
κρίτης ὡς τις Ἑλλήνιος, ὅτι κικαυρῶ-
ναι τῆς ἐρατίας ἐν αὐτῇ αἰδέσθαι
καίθαι, ἰουκάων. *Legio* Evoca-
torum. quos aliquis groece ἐνα-
κίτωνε possit appellare, quod
cum dimissi iam essent o mili-
tia, postea ad eam revocan-
tur.
- Euphrates* 2, 46, 2, 101.
- Eupolis comicus* 1, 16.
- Euripides tragic.* 1, 16.
- Ex, variis significatibus servit.* *Ex*
Arvernis victoria 2, 10; *ex*
Hispaniis triumphare 2, 30.
- Ex consulatu sortitus Asiam* 2,
33; *ex consulatu obtinebat His-*
paniam 2, 78; *ex eo honore*
(*praetura sc.*) *sortitus Mace-*
doniam 2, 59; ita *Suetonius*
Caes. 18; *ex praetura sortitus*
Hispaniam: 1 et Aug. 3; *ex prae-*
tura Macedoniam sortitus; alii
saepē. *Apte et e re dictum,*
quia expleto magistratu onnuo
Romae, proficiscebantur in pro-
vincias sorte sibi destinati, eas
quoque inhi nominae, quod iam
Romae gesserant, administra-
turi, ut et ordo temporis, et
species dignitatis notetur hac
formula.
- Ex equestri ordine consul crea-*
tus 2, 76; *cum eques esset,*
non patricius.
- Ex diverso, hinc, illinc* 2, 101;
ex longinquo 2, 43; *ex altera*
parte 2, 74, *non opposit. sign.*
sed praeterea etc.
- Exeensu, secundum modum cen-*
sus 2, 111; *ex constituto* 2,
110; *ex merito* 2, 118.
- Ex male dissimulato* 2, 109, *κα-*
κρυπτεμένως usurpatum: ut etc.
- Ex maxima parte* 1, 17; *magna*
ex parte 2, 97.
- Ex insperato* 2, 112; *ex occursu*
contracta rixa 2, 47.
- Ex vulnere mortuus* 2, 61, *cau-*
sae signif.; ita: *ex aliquo do-*
lere, indignari, erubescere 2,
130.
- Ex Macedon. repetundarum dam-*
natus 2, 8.
- Ex provocatione hostem intere-*
mit 1, 12, *cum provocatus sc.*
pugnasset.
- Ex auctoritate senatus* 2, 20.
- Ex persona poëtae dictum, mox:*
sub 1, 3.
- Ex negotio aliquid remittere* 2,
88.
- Exaggerare iuventutem alienius ho-*
noribus 2, 129, *ἐξίτρωε et ad*
splendorem rei conciliandum
dicatur.
- Exardescere. Exarsit bellum ci-*
vilo 2, 49; *exarserat bellum*
2, 75, 2, 104; *exarserant iui-*
tia civilis belli 2, 48.
- Excalceari* 2, 41.
- Excedere natura sua* 2, 68, *con-*
tra insitum clementiam aliquid
facere; *excedere Sicilia* 2, 80;
Italia 2, 76; *excedere mo-*
dum laborum, periculorum 2,
122; *excessit in hoc ira Prin-*
cipis, usque eo progressa est
2, 68; *excedens humanam fi-*
dem temeritas, incredibil. 2,
51; *excedere ad deos* 1, 2, v.
D; *post excessum Hannibalis*
ex Italia 1, 15.
- Excellens vir* 2, 92; *excellens*
corpore 2, 107; *forma* 2, 20;
specie 2, 7; *excellentissimus*
omnium civium forma 2, 41.
- Excelissimus iuvenis* 2, 101; *ex-*
celssissimi duces 2, 114; *ex-*

INDEX

- celsissimi viri 2, 22; excelsissima victoria 2, 96; excelsissime floruit Sp. rta 1, 6; hoc quoque vocabulo singulariter et *maius* utitur Noster.
- Excidere silvas 2, 109; excisus exercitus 2, 120; excisi agri 2, 115; excisa Germania 2, 122; ita: *impudens de clade loqui amat: sic*; excidium auctoravit partibus suis 2, 30; plurimo eum earum gentium excidio 2, 98.
- Excipere aliquem coena 2, 77; bellum ab Asculanis ortum, a Marsis exceptum 2, 15, *seriem progressionis* not.
- Excivit veteranos 2, 61; Tacitus de eadem re, concitos, ait; excita sedibus suis gens 2, 108.
- Exclamatione sive potius admiratione indicat magnitudinem sequentis narrationis Velleius 2, 106; exclamatio rei attollendae pauegyrico studio usurpata 2, 114.
- Exemplum gravissimum antiquisque comparandum 2, 78; exemplum naturale 2, 128, *patris* sc. respectu Tib., et maiorum respectu Pop. R.; exemplum clementiae Caesaris 2, 100; exemplum hominis grati et pii fuit Corvinus 2, 71; exemplum proscriptionis primus invenit Sulla 2, 28; unde exempli Sullani malum proscriptio 2, 66; eiusdem exempli tribunatum ingressus 2, 6; exemplo inutili, facto salutari 2, 47, *vid. not.*; homine quam exemplo dignior fuit haec iniuria 2, 20, *vid. not.*; in omnia virtutum exempla genitus 2, 116.
- Exemplum Principis efficacissimum est 1, 126; exempla non consistunt ibi, unde corperunt etc. 2, 3.
- Exequi. In consultando temerarios, in exequendo vir 2, 24; executus fortiter, quae pessissime ausus erat 2, 24, 2, 29; executor acerrimus malorum propositorum 2, 45.
- Exercere exercitum bellis 2, 109; animum disciplinis, corpus periculis 1, 13; exercuerunt nos bello tot annorum 2, 90, *negotium facessere* etc.; exercere inimicitias cum aliquo 2, 45.
- Exercitatio animorum, de studiis 2, 110; exercitat. navales 2, 79.
- Exercitia perpetua 2, 109, *bellica praesertim*.
- Exercitus disciplina, manu, experientia bellorum praestans 2, 119; exercitus magnificentissimus a segni duce perditur 2, 120; exercitus non regat ducem, sed regatur a duce 2, 115; exercitus nimis magnus difficulter regitur 2, 113.
- Exhaustus bello exercitus 2, 21.
- Exilium Numidici gloriosum 2, 10, *ut* et Ciceronis 2, 45; *exilium specie honoris impositum* 2, 45, 2, 93, 2, 99.
- Existimare, iudicare. Quid de co existimaverit Sulla 2, 27.
- Exitialis spiritus 2, 22; tempestas 2, 72.
- Exitiabilis fames 2, 112; clades 2, 112; eventus proelii 2, 21; societas potentiae reip. exitiabilis 2, 44; exitiabiles homines 2, 12.
- Exire, quia vivus exierat, effugerat 2, 81; exitus hic fuit illius viri 2, 53; exitus partium Bruti 2, 72; hunc vitae mor-

INDEX

- tisque habuere exitum 2, 7, *ut alibi: hunc finem vitae hab.* 2, 14.
- Exoletus bistrio 2, 28; *impudicus, pathicus.*
- Expectato maturius 2, 123; expectatis contraria 2, 75.
- Expeditiones aestivae 2, 114; classicae peditumque 2, 121.
- Exorabilis in offensis 2, 29.
- Experiri molem belli, *subire, suscipere* 2, 95; experiri aliquem, *sc. operum alicuius virtutemque* 2, 128; experiri animum victoris, *tentare clementiam, incolumitatem petere* 2, 87; experti paene essent vim dominationis, *sensissent* 2, 68; expertae virtuti in Africa, respondit in Hisp. 2, 4.
- Experientia belli 2, 78; experientia laudandum est consilium 2, 57, *i. e. bonum fuisse consilium experientia ostendit.*
- Experimenta virtutis dare 2, 94; experimentis maioribus testatum, *exemplis* 2, 116.
- Explere censum senatorum 2, 129. *Tacitus iuvare dixit* 2 A. 37, 1, *non habentibus sc. supplere, ideoque inopiam senatorum sustentare; v. Sueton. Tib.* 47; explevit plurimum laborem circa port. 2, 23; explevit tot millia eorum numerus 2, 110, *ita Curtius saepe, alique.*
- Explicare, *historica sc. dixerim* 2, 46, *et alias.* Explicatis classibus 2, 79. *Ita passim: explicare copias, turmas etc.*
- Exploratissima fuit victoria ante proel. 2, 84, *certis indicibus cognita*; exploratores 2, 112.
- Exponere pecuniam *sc. ex nave* 2, 45; expositae in terra copiae 2, 79.
- Expostulante consensu populi 2, 77; *verbum «postulare» de vehementi flagitatione.*
- Exprimere, *describendo sc.* 2, 124.
- Expromere. Eiulatu expromenti indignationem casus tanti viri 2, 19, *ita legitur; mallem tamen legere: expromens indignationem casus l. v. etc.*
- Expugnationes 2, 98.
- Exsecratio in Cinnam 2, 22; exsecrationes tribunorum pl. publicae in Crassum 2, 46, *v. not.*
- Exsomnia 2, 88; exsomnia animo 2, 129.
- Exsolvere poenas facinorum, *puniri ob facin.* 2, 88.
- Exsultatio quaedam novae salutationis 2, 104; *ita significanter illam alacritatem bellicamque militum salutationum exprimit.*
- Extentum vitae spatium 1, 11, *de longaevitae.*
- Extraordinaria imperia 2, 30, 2, 31.
- Exturbare aliquem urbe 2, 19; *mox: exulem facere.*
- Exuere castris 1, 9; *ita: exutus omnibus copiis* 2, 37; exutus navibus 2, 79.

F

- Fabius Allobroges vicit, unde *Allobrogicus* dictus 2, 10.
- Fabri Aemiliani disciplina milit. in Hispan. 2, 5.
- Fabrateria 1, 15 *oppid. Camp.*
- Fabricata classe 2, 79; fabricati miro opere enniculi 2, 27.
- Facere templa, porticus 2, 81; theatrum 1, 15, *aedif.*; provinciam 2, 38; ludos, *mox: praebere, edere* 2, 79; deum 2, 126, *v. not.*; copiam pugnandi

INDEX

2, 112; exercitum **2, 109**, *parare*; *quam phrasin ut Sallustianam nec satis probam in Aruntio reprehendit Seneca ep. 115*, nisi quod *paullatim consuetudine mitigari haec talia, usurpantis item ratione arteque, satis constat.*

Facere, in obscenis 2, 83.

Facere viam incrementis suis 2, 51; aestivalia producta fecere emolumentum victoriae **2, 105**; ubi negotia fecissent otio locum **2, 105**; hoc tempus me fecit militem Tiberii **2, 104.**

Facinoris praeclari auctor 2, 120.

Facundus malo publico 2, 48.

Fallere. Fefellit eos quinquenniū, praeteriit eorum curam, aberrare 2, 53.

Fama. Ut loquitur fama, rumor 2, 93; famae post conscientiam consulendum **2, 115**; fama gloriaque **2, 6**; fama tanti nominis territus **2, 94**; *celebritatis signif.*

Fame urgere hostem melius est, quam ferro. not. ad 2, 111.

Familia insignis honoribus 2, 127; in familiam eius datus, *per adopt. sc. 2, 8*; retinere in familia, *non dare in adoptionem 1, 10*; familia privata **2, 91**; *de servis.*

Fannius C. inter oratores 2, 9, 1, 17.

Fannius Caepio 2, 91.

Fasces submittere alicui, ut superiori sc. 2, 99.

Fastidire aliquem collegam 2, 7; fastidire ut externos **2, 15**; *contemptum, et aspersionem repellentium notat.*

Fastigium, de dignitatib. magnis et honoribus. In summum fa-

stigium vectus 2, 30; fastigium altissimum paternum **2, 116**; fastigium consulare **2, 69**; fastigium principale in rep. **2, 9, 1, 11**, *de potentia*: in quod iam emisissent fastigium **2, 65**; imperium suum perduxit Marobodius in fastigium nostro imperio timendum **2, 109**; *et cum excellentia, fastigium orbis terrarum, de monarchia, sive summo imperio rom. 2, 131.*

Fata, pro destinatione divina. Si fata poscerent 2, 123; fata vincunt omnem curam *ibid.*; fatorum vis ineluctabilis **2, 57**, *quod caute accipiendum*; *fatum enim non infert rebus necessitatem 2, 118 not., neque tollit arbitrii libertatem, quam partem ethnici non intellexerunt. Vide G. I. Vossii commentar. de orig. et progr. idolatr. lib. 2, cap. 27 etc.*; fatorum iniquitas rapuit iuvenem **2, 97**, *ita solent ethnici loqui.*

Fata salutaria reip. terrarumque orbis 2, 60; *cum magnificentia elogii, passim Romani memorant suae reip. fortunam, suae urbis imperique fata.*

Fatalis mors 2, 4, 2, 49, et alibi naturalis opponitur violentae. Convenit illa locutio distinctioni Aristotelicae 5, physic. t. 57, qua φθόρον duplicem constituit, τὴν κατὰ φύσιν, et τὴν κατὰ νόσον, et mox γινώσκων βλαβίων vocat ἐν ἀμάρτυρας, non fatales; vocatur alias mors ἀντίμαρτος, simplex, spontanea; apud Iustinum, naturalis fatorum conditio: morte sua obire. Vide Caes. Rhodigin. lib. 21, cap. 4; fatalis victoriae locus 2, 52.

VELL. PATERC. Hist.

- Fatigaverat per trievnium nostros exercitus 2, 35; multum negotii exhibuerat nostris; fatigata veluti fortuna 2, 69; sententiae causa ita loquuntur de fortuna vultum mutante.
- Faventia 2, 28.
- Favere partibus Sullae 2, 26; favor partium, erga partes 2, 54; favorabilis editus 2, 40; favorabilem fecit triumphum invidia alterius 2, 34.
- Favonius praetorius 2, 53.
- Fax belli Sertorius 2, 25; auctor, concitor, vid. *Ind. Flor.*; facem subicere bellis civilibus 2, 48; de instinctore.
- Fedus turpe Pompeii et Mancini 2, 1; rescissum *ibidem*; fedus pacis 2, 77.
- Felicitas nomen assumit Sulla 2, 27.
- Felix malo suo 1, 6.
- Feritas hostilis 2, 119.
- Ferox animo 2, 108; ferocior iusto 2, 49; ferocior populari feritate 2, 106; ferocissimae gentes 2, 98; ferocia ingeniorum 2, 115; Numantinis etiam tribuitur 2, 1.
- Ferre arma contra 2, 87, v. contra; pretium sui consilii, reportare 2, 125; graviter, dolere 2, 102; legem ad populum 2, 18; inter solennia; vid. *Brisson. 2, form.*; cuniculi qui in diversas agrorum partes ferunt 2, 27; ducunt, viam aperiant; serbat se regiae stirpis, praedicabat, dictabat, 1, 11.
- Ferrum. Quos ferro poterat interimere, in proelio se. 2, 85.
- Festinanter 2, 123; festinatio itineris 2, 50.
- Fetiales 2, 1, per hos dedebatur hostibus noxii, *ibid.*; vide *Diouys. lib. 2, Ciceron. 2 de Leg. 9*.
- Fides promissae brevitatis 2, 56; fidem vix mereri potest 2, 105; supra humanam fidem erectus, supra quam credi potest 2, 130.
- Fides Aulica, proverbialiter pro sincera 2, 13; fidei publicae violatio non debet unius sui sanguine 2, 1; vid. *not.*; fidei alicuius se committere 2, 37; de deditione; ita; sequi potius Romanorum fidem, quam arma metuere 2, 107; fides in forum revocata 2, 126; fidelissimus partium 2, 53.
- Fidentia 2, 28.
- Fiducia hostium 2, 120; fiducia virum 2, 112; victoriae 2, 113; fiducia militum armavit Caesarem 2, 49.
- Figurarum similitudo expressa in imaginibus, sc. 1, 11, de imaginibus, ad vivum expressis.
- Filiorum impietas erga proscriptos parentes 2, 67.
- Fimbria C. Flavius interimit se 2, 24.
- Finis, de morte 2, 123.
- Finire circulum, definire 1, 10; quidquid finitur meridiano, comprehenditur 2, 126.
- Finire honores, deponere 2, 33.
- Firmus proposito 2, 63; firmus exercitus 2, 29; firmissimi remiges, validiss. 2, 84.
- Firmum urbs Picens. 1, 14.
- Firmare pace, quae bello subacta 2, 123, sententiose, componere, statum dare; firmare praesidiis urbem 2, 26.
- Flaccus Pomponius 2, 129.
- Flagrantior fax 2, 48.
- Flamen dialis 2, 22, 2, 43.

INDEX

Flavius Caesetius 2, 68.

Flos aetatis 2, 29; floruit hoc tempore Cicero 2, 36; floruit Homerus ante tot an. 1, 5, *vita et celebritas notatur*; florere in rep. sine invidia 2, 49; florere favore publico 2, 92; floruit urbs Attica eloquentia 1, 18; florentissimus ingenio 2, 2.

Floraliam Indorum initium 1, 14.

Fluere otio et mollitiis 2, 88; fluens mollitiis Sardanapalus 1, 6; fluens res publica, procumbensque, quae everso statu ad interitum speetat 2, 16.

Foemina virilis animi 1, 1.

Fonteius 2, 15.

Forma, de modo scripturae et operis Velleiani; forma propositi operis 2, 66; forma sua reddatur operi 2, 49; hoc opus servet formam suam 2, 96; excedere formam propositi operis 1, 16, ita de genere operis et descriptionis poeticae; perfectissimi in forma operis sui 2, 36, de gravi descriptione notanter; forma universi principatus Tiberiani 2, 129, de disciplinam statuque civili; forma reip. prisca 2, 89; forma provinciae 2, 97; quae et formida provinciae 2, 38, *vid. not.*; ita: in formam praefecturae redigi 2, 43; *vid. prael.*; ad formam disciplinae romanae, *similitud.* *not.* 2, 109; in formam insti exercitus coire 2, 61.

Formiani in civitatem recepti 1, 14.

Formulae *epitaphicae*, et *laudatiae* in inserendis historiae ordini factis memorabilibus extra ordinem, aut egressionibus 1, 14, 1, 16, 2, 7, 2, 14, 2, 26, 2, 38, 2, 41, 2, 68, 2, 86, 2, 107,

2, 108, *praecisionis item* 2, 41, 2, 43, etc.

Fortissimus domi bellicae 2, 27.

Fortuna, de illa mente, quam ethnici in terras ablegatam, omnino versare pro lubitu credebant. Hinc illa: fortuna in omni re multum potest 2, 116; fortuna concessit eum 2, 79; fortuna indulget ei 2, 117; fortuna ulta est eius factum 2, 119; fortuna rumpit, interdum moratur proposita hominum 2, 110; fortuna hunc eius exitum esse voluit 2, 72; fortuna extulit fastigium eius tantis auctibus 2, 40, 2, 37; fortuna prior eos comitata est 2, 69; fortuna ei hos comites aggregaverat 2, 53; fortuna omnia diremit inter duces 2, 47; quos fortuna periculo subdixerat 2, 72; fortuna non dabat electionem, sed ostendebat perfugium *ibid.*; fortuna subdlexerat spem magni nominis 2, 103; fortuna a se discordat 2, 53; fortunae indulgentia 2, 80, 2, 121; fortunae vices et mutationes mirabiles 2, 75; fortunam increpat Caesar 2, 55; a militibus et fortuna desertus 2, 80. *Et eum sententia singulari, ut de propriis certis personis, gentibus, urbibus fortuna sequitur fortunam suam Caesar* 2, 55; fortuna sua Caesarem comitatur in Hispan. *ibidem.*

Fortunam semper in potestate habuit Cato 2, 35; notat hac locutione Velleius illam virtutis vim et robur, quo munitus vire excellenter bonus fortunam quamcumque et sustinet et regit, semper sibi similis nec inflari gna-

INDEX

rus prosperis, neque adversis deici; *qualem* Horatius, *teretem ac rotundum*; Graeci *τεταμένον* sive quadratum, *nuo significandi proposito*, *dicere*: v. *Cael. Rhodigia*, lib. 18, cap. 14. *Alia figura accipienda est haec phrasis apud Cartium* 6, 5, *ubi de Alexandro dicitur, quod fortunam solus omnium mortalium in potestate habuerit; de obsequio scilicet fortunae, semper juventis, nunquam adversantis. De eventu casusque accipit in illis: fortunae alterutri se parat Caesar* 2, 43; *ei parti destinatus, in quam a fortuna vocaretur* 2, 85; *fortuna ancipitis temporis correcta virtute* 2, 79; *ex sua fortuna eventum collegae aestimabat* 2, 70; *fortuna huius temporis, calamitosa sc.* 2, 67; *fortuna mutat fidem* 2, 53; *fortuna dubia, et interdum ancipiti gest. bell.* 2, 70; *fortuna varia gest.* 2, 1; *italici belli fortuna varia atque atrox* 2, 16; *varia ratione eventuum gestum tale bellum dicit Trebellius Pollio; fortuna eadem hanc abstulit* 2, 71. *De felicitate; fortuna partium in sanguinem erecti fastigium* 2, 6; *possis etiam quendam ex his huc trahere, quae antea de Fortuna Dea annotavimus: nisi quod ratio loquendi ad rem magis potius spectat et denique referri debet. De conditione, stultusque: fortunae magnae comes est adulatio* 2, 102; *fortunae magnitudinem licentia metiri* 2, 100; *fortunae, in quam alebatur, capax* 2, 93; *fortuna publica in quem statum pervenerit* 2, 86; *fortu-*

nam, non animum, mutarecat captivas 2, 82; *cuius fortunam mutare constituit Deus* 2, 57; *fortunam hominis egressus* 2, 40; *alias: homine maior etc., dissimilem fortunae suae indutus habitum* 2, 41.

Fortunatissimum proelium 2, 12.

Fortuita mors, *fatalis supra* 2, 102; *fortuita damna* 2, 126.

Forum Augusti praenitit titulis victarum gentium 2, 39.

Frangere hostem 2, 24; *vires populi militia frangere* 2, 122; *dignitatem alicuius* 2, 20; *fragmine subsellii ictus Gracchus* 2, 3.

Fratres an in eodem collegio magistratum esse debeant, v. not. ad 2, 8; *frater patruelis* 1, 1.

Fraudare. *In eo non fraudabovum meum* 2, 76; *fraudare eum testimonio noluit* 2, 32; *non fraudetur gloria consulatus eius* 2, 12; *ne fraudetur id factum memoria* 2, 92.

Fregellae colonia, *fact.* 1, 14; *eas excidit Opimius* 2, 6.

Frequens numero gens 2, 95; *frequenti equite regio, numerosa* 2, 113; *frequentes provinciae, sc. hominibus* 2, 91.

Frons, *pro priore et adversa parte* 2, 109.

Frugum sterilitas causa demigrationis 1, 1.

Frui spectaculo 2, 104.

Frumentariae rei inopia 2, 94.

Frustratus spe continuandi consulatus 2, 21; *frustratum esse visum suum intellexit* 2, 43; *frustratis custodibus, deceptis* 2, 87.

Fuga turpis et nada 2, 61; *fuga turpis ex acie, fustigatione ca-*

INDEX

stigata 2, 78; fuga praeceps, *festinata et tumultuosa* 2, 85; fugae fortunaque se commisit 2, 72.

Fugitivi. Profugientes e lud. 2, 30.

Fugacissimus miles 2, 85.

Fulget ripa armatis 2, 107; fulgenti agmine militum septus 2, 106; fulgentissimus invenis, *ut alias clarissimus, nisi quod novitate quadam augeatur gravitas significandi* 2, 71; fulgentissimum Caesaris opus 2, 39; fulgentissimo ore Cicero persequitur Antonium 2, 64; *ita: fulgor suus ne obstaret iuvenibus, dignitatis sc. eminentia* 2, 99; fulgore avito vinci 2, 4; fulgor adventus Caesaris 2, 50; *quo loco notare videtur magnificentia illa heroum actionibus et personis propria; vid. Character. Vell. 2, 10 et 11.*

Fulvius Flaccus, particeps Gracchanae seditionis, cum filio interimitur 2, 6, 2, 7.

Fulvius censor 1, 10; eius frater a censoribus senatu motus *ibid.*

Fulvius M. Nobilior cos. 1, 15.

Fulvia Antonii uxor fax belli 2, 74; captam dimittit Caesar 2, 76.

Fundere ac fugare hostes 2, 32, *et alibi saepe iunguntur.*

Funditus eversi 2, 115; *funditus* sustulit Carthaginem 1, 12.

Funestae epistolae, *cladis nuntiae* sc. 2, 117.

Fungi tribunatu castrorum 2, 104; triumphis et amplissimis honoribus 2, 89; statione mortali 2, 131; oppugnationibus, acie 2, 95; duplici numero militum 2, 15.

Furere et furor, *de tumultuantibus et perturbantibus. remp.; furente*

Antonio 2, 66; furens in gladios et caedes ambitus 2, 47; furor idem Caium occupavit, qui fratrem 2, 6; furor Glaucae et Appuleii 2, 12; Antonii et Dolabellae ad dominationem erupit 2, 60; in id furoris processerat Lepidus 2, 80; furor armorum sopitus, *latius de quo vis bell. 2, 89.*

Furens intra se hostis 2, 111; et furentes hostium vires *ibid.*, *de incluso et suum impetum nequidquam moliente.*

Furto creatus pontifex, *clancularia ratione* 2, 63; furtivae expeditiones, *latrocin. sc., oppon. bello et mori bellorum; ita apud Tac. 4 H. 56, 7, furtim magis, quam bello.*

Fuste percussus centurio 2, 78.

G

Gabinii A. lex 2, 31.

Gades 1, 2.

Galba Serg. inter oratores 1, 17; 2, 9.

Galliae in quinquennium Caesari decretae 2, 44; provincia facta 2, 39; Galliarum seditio componitur 2, 121.

Gallaeci cognomen meruit Brutus 2, 5.

Gallograecia provincia facta 2, 39, *quid, v. not. ad 1, 2.*

Gens ac natio 2, 38, *permutantur hae voces* 2, 96; gentis et sanguinis eiusdem homines 2, 15; gentes locis tutissimae, *aditu difficillimae, numero frequentes, feritate truces* 2, 95, 2, 106.

Gentis nomen pro regione ponitur, *ut: in Hirpinis* 2, 68.

INDEX

- Gens**, de familia 2, 11; gentis clarioris quam animi 2, 30; gente nobilis 2, 112.
- Gentilitius** tumulus 2, 119; *familiaria sepulcra Italis dicuntur. Vide doctiss. Kirckm. de funer. Rom. lib. 3, cap. 13.*
- Genus** mendacis natum 2, 118; utitur *Florus etiam hac acceptione: durum atque velox genus, de Ligurib. 2, 3; eleganter de gente, ratione certae indolis morisve.*
- Generosissimae** simplicitatis vir 2, 125.
- Gentius** Illyriorum rex in triumpho ductus 1, 9.
- Genibus** alienis advolvi 2, 80, ritu supplicantium sc., quia genus misericordiae consecratum sunt, notante *Servio ad Eclog. Virgil. 6 cum symbolico clausulae rō rōm 16* *latus, de quo vide Cnel. Rhodigia. 15, 18*; genibus innox 2, 83.
- Genitus** in omnia exempla virtutum 2, 116; genitus demerendis hominibus 2, 102, singularis ingenii virtutisque ad certas res obeundas praestantia notatur talibus formulis.
- Genitale** solum, ref. ad deductam inde coloniam 2, 15.
- Germani** Lollium clade afficiunt 2, 97, et Varum 2, 117 etc.
- Germani** Captantur acumen ex ambiguo, ut nomen gentis videntur, quod alterius gentis nomini opponitur, cum interim significantur fratres in illo versu: *De Germanis, non de Gallis duo triumphant consules 2, 67. Intelleguntur a. hoc loco adoptivi fratres; vide Rutgers. var. lect. 1, 9, et not. ad Nepot. in Cimon,*
- Germanicus** in bello Delmat. strenue gerit 2, 116; in Germaniam mittitur 2, 123; in transmarinas provincias 2, 120; imbutus rudiment. militiae cum Tib. actae 2, 120, an a *Velleio vituperatus, vid. not. ad 2, 125.*
- Gestire**, cupere. Quidquid tumultuando consequi gestierunt 2, 7.
- Geticum** bellum 2, 59.
- Gigantes an fuerint aliquando, not. ad 1, 5.*
- Gladiorum** impositus 2, 3, 2, 125; de bell. civil. et sedition.; gladiis et caede discussa comitia 2, 12.
- Gladiatorum** quam venatori propior, nudum et temerit. 2, 91; gladiatorum manus 2, 58; gladiatorius ludus 2, 30.
- Glaucia** 2, 12.
- Glaucum** saltare 2, 83; v. salt.
- Globus** coniurationis 2, 58; vide *Ind. Nep.*
- Gloria** eius honoris 2, 47; gloriae alterius cedendo Caesar anget suam 2, 44; gloriam mereri quam captare oportet 2, 120; gloriosissime vitam degere 2, 3.
- Gloriari** hoc auctore generis 1, 6.
- Gracchus** Tib. res novas molitur 2, 2; a Scipione Nasica opprimitur 2, 3.
- Gracchos** Caius res novat 2, 6; opprimitur a L. Opimio cos. ibid. etc.; corpus eius in Tiberim deiectum 2, 6.
- Gracchi** fratres viri optimis ingenii male usi 2, 7.
- Gracchi** duo inter oratores 2, 9, 1, 17.
- Gradus** equestris, dignit. 2, 118;

INDEX

gradus militiae, *de dignit. mil.* 2, 101; *ita: gradum alieuius sequi, praecedere* 2, 114; non gradu, sed praecipiti cursu descitum 2, 1; gradibus aetatis diremti 2, 36.
 Gradivus Mars 2, 131: *celebre hoc inter cognomina Martis, Brissou. 1 form. de causa appellationis. Vide Servium ad Virgil. 3 Aen. v. 35.*
 Graeca ingenia 2, 9.
 Grammatici 1, 17.
 Granicus fl. 1, 11.
 Gratia impetrandi non deficit illi 2, 67; in gratiam Sullae 2, 41.
 Gratulari sibi, *se felicem praedicere etc.* 2, 104.
 Gravis iam aetate et corpore 2, 76; gravis vulnere, *inhabilis ad proficiscend. sc.* 2, 55; graviter ferre 2, 2.
 Gravitas humanitate temperata 2, 116.
 Gravisca oppid. Ital. 2, 15; *alias Graviscae pl.*
 Gubernare. Ad gubernandam fortunae suae molem, *ad imperii molem administrandam* 2, 127.
 Gubernaculo non habilis exercitus 2, 113.

H

Habere secum aliquem, *de convivio et contubern.* 1, 13.
 Habere comitia 2, 92; *ita: habiti delectus* 2, 111; honorem alicui 2, 101; rationem alicuius, *v. ratio*; aliquem obviam 2, 82; exitum dignum furore suo 2, 112; tot annos 2, 41; statum 2, 72, *v. not.*; si eundem vincendi et vivendi finem habuisset 2, 27; habebant ani-

mos extra moenia, corpora intra muros 2, 23; adventus eius habuit belli metum 2, 76; eni id solum visum est rationem habere, quod haberet instigiam 2, 35; parum habebat summa accepisse 2, 76; ita se res habet 2, 118; ita se mores habent 2, 91; neque quidquam prius habuit 2, 52; Caesaris nulla mentio habita 2, 62; id habeo dixisse 2, 124; maiori, quam quod habebat, operi praeparabat 2, 109.

Habiles armis, *idonei ad bell.* 2, 110.

Habitare tanti 2, 10.

Habitus. Quis tum fuerit civitatis habitus 2, 99, *ut alias de personis et animorum habitu. Ita apud Tacitum 1 Hist., 4, 1, quae mens exercituum, quis habitus provinciarum. Quo loco interpretes generalibus formulis sibi cavent: revera autem, sicut contextus et series historiae monstrat, idem per habitum provinciae intelligit, quod per mentem exere, animorum scilicet studia et voluntates affectusque.*

Hadriatici maris sinus 2, 43.

Hannibal castra intra tertium a Roma lapidem habuit 2, 27; odio in Romanos Hannibal, *Mithridates, tanquam necerrimus hostis et infestissimus, per notam sed gravem hoc loco figuram et pene supra historicam moderationis, captum, dicitur* 2, 18.

Haruspex Tusens 2, 7; haruspices praemonent lul. Caes. de instante exitio 2, 57.

Helena 1, 1.

INDEX

- Heniochi *Asiae popul.* 2, 40.
 Hercyniae silvae 2, 109.
 Hercules auctor patris generis
 Alexandr. 1, 6; omnium cer-
 taminum victor in Olymp. 1,
 8; eius obitus 1, 2; Heracli-
 dae, eius posteris 1, 2.
 Herculanum captum 2, 16.
 Hereditas excisi exercitus, pecu-
 niae et peculium militum *cae-*
 sorum 2, 120; hereditate re-
 lieta Romanis ab Attalo Asia
 2, 4; sive ut alibi loquitur: tes-
 tamento relicta haereditaria
 Bithynia 2, 39; haereditarium
 odium 1, 1.
 Herius Asinius 2, 16.
 Hermione 1, 1.
 Hermunduri 2, 106; *Cluver. Germ.*
 ant. 3, 28.
 Hesiodi elogium et aetas 1, 7.
 Hiberia 2, 40.
 Hiberna prudenter dispos. 2, 111.
 Hieme obstructae Alpes 2, 101.
 Hilaris potius quam deses 2, 105.
 Hilaritas praeca 2, 127; sc. cum
 quodam gravitatis mixtura et
 candoris.
 Hippocles Cnmaens 1, 4.
 Hippotes 1, 3.
 Hirpini 2, 16, 2, 68.
 Hirtus atque horridus *Marins* 2, 11.
 Hispania provincia facta 2, 38;
 cum Hispanis per annos CC.
 bellatum 2, 90; *adde Flor.* 2,
 17; *Strabon.* 3 Liv. 28, 12;
 Hispaniensis militia 2, 59; His-
 paniense bellum Caes. 2, 55.
 non Hispaniensis, sed Hispanus
 2, 51, v. not.; *Hispanus nation-*
 is ratione dicitur, Hispanien-
 sis, habitationis.
 Historici nobiles 1, 17; Histori-
 corum *temporis tyrannorum,* not.
 ad 1, 2.
 Hodieque, adhuc hodie 1, 4, et
 alibi.
 Homeri elogium et aetas 1, 5;
 Homerus vocat quaedam loca
 nominibus suae aetatis 1, 3;
 an caecus fuerit 1, 5, et not.
 Homo virtuti simillimus 2, 35;
 homo novus 2, 128, v. not.;
 hominis fortunam egressus 2,
 40; paene homine maior ha-
 bebatur 2, 31, ita; super huma-
 nam et naturam et fidem 2, 41.
 Homines omnia sibi ignoscunt,
 nihil aliis remittunt 2, 30;
 homines, qui praeter vocem
 membraque nihil habent homi-
 num 2, 117; hominum et
 saeculorum differentia 1, 5,
 v. not.
 Honor dignis paratissimus 2, 126,
 honori Augusti sacratum spe-
 ctacul. 2, 123; honores magni
 in rep. libera caute recipiendi
 2, 40; honoribus eorum non
 invidetur, quorum vis non ti-
 metur 2, 31.
 Honorare aliquem sacerdotio 2,
 59; praetura, affinitate 2, 100;
 equestri statua 2, 61; orna-
 mentis triumphalibus 2, 112;
 divinis, humanis honoribus 2,
 124; sepultura publica 2, 62;
 sepultura gentilium tumuli ho-
 norari 2, 119; honoratus no-
 mine devictae a se gentis 1, 13.
 Honorare populum congiariis 2,
 129; *negra et sententiose,*
 honor dicitur, quaecumque ci-
 vibus a principe exhibita comi-
 tas.
 Honoratiori parere, maioris di-
 gnitatis 2, 54, v. not.; hono-
 ratius otium eius aliorum im-
 perio 2, 99; honoratissimo in-
 ter indices loco lectus 2, 76.

- Honorificentissimus titulus 2, 45.
 Hortari, *de suatore* 2, 52.
 Hortensius 2, 36, 2, 49; eius annales 2, 16, vide *G. L. Foss. de Histor. Lat.* 1, 11.
 Hortensius fil. 2, 71.
 Horti Pompeiani 2, 60.
 Hostes iudicati Lepidus et Antonius 2, 64, 2, 66, vide *Iad. Nep.*
 Hostilis ripa, *quam armis tenet hostis* 2, 101.
 Humilis oppon. potenti 2, 126; mox: humilior. Humillimi opp. speciosis 2, 73; humillimus assentator reginae 2, 83, per contentum dicitur, proprie et sententiose: *ταπεινὸν γὰρ αἰεὶ εἶναι εἰς αὐτὸν* ex scito *Aristotelis*.

I

 Iacta mentio conditionum 2, 65; ita: iacere sermones, voces, apud *Tacitum*, et alios.
 Iactati tum variis casibus, tum saevitia maris 1, 2.
 Ianus geminus clausus argumentum pacis 2, 38, i. e. *Iani G. templum*.
 Icarium mare 1, 4.
 Idem. Diligentissimus atque idem lenissimus 2, 98; patrui atque eiusdem avi sui 2, 112, etc.
 Idem hic 2, 65.
 Idoneus ipsis quilibet dux erat, quovis contenti erant 2, 72.
 Is, id. Dubia, id est, sua fide 2, 63; paternis, id est Ponticis finibus 2, 23; pro Pompeio, id est, pro rep. 2, 48; ea adiit pericula, talia 2, 82.
 Idus Martiae 2, 56.
 Ignavum stipendium 2, 39, v. *stip.*
 Ignis vivus 2, 88; igni ferroque vastata omnia 2, 110; ignes perpetui Vestae 2, 131; v. *Coel. Rhodigin.* 15, 14.
 Ignoscere sibi omnia 2, 30.
 Ille, *de eximio et celebri*. Alexandro illi Magno similis 2, 41; Catone principe illo Porciae famil. 2, 35. Sic: illud notandum est 2, 52; illud etiam dicendum est 2, 99; illud referatur 2, 42.
 Illobata magnitudo, gloria et felicitas aula infelicitate corrupta aut terminata 2, 48.
 Illiciendae inescandaeque multitudinis causa 2, 13, cum significatu comparari: illecti ad ornandam urbem viri principes i. e. inducti, persuasi 2, 89; illectum consilii suis iunxit Antonio 2, 76.
 Illidere capiti catenas 2, 120; illiso capite in postem 2, 7.
 Illuere. Clarissimum *Homeri* illuxit ingenium 1, 5.
 Illuminavit ille dies virtutem Catonis 2, 35; illuminavit orbem eloquentia Cicero 2, 66; illuminavit bonum fidem illorum perfidia 2, 18.
 Illustri magis quam nobili familia ortus 1, 117, meritis potius et celebritate quam generis nobilitate illustrem aetat.: illustres loci 1, 4; una aetas illustravit tragoedias 1, 16; illustratos bello Italico 2, 17.
 Ilyricum provinc. facta 2, 39.
 Imago, *de nobilitate* 2, 116, vide *Rosia.* 1, 19.
 Imago sine re, simulacrum, iaculis species 2, 30; arbores praebuere imaginem antennarum, speciem 2, 43.

INDEX

- Imago principatus Augusti, *alibi* forma 2, 89, *brevis delineatio*.
 Imbecillus, *de aegrotato* 2, 114; *ita*: motus imbecillitatis 2, 123.
 Imbutus rudimentis militiae 2, 129; imbutae primus consulis sanguine militum manus 2, 20.
 Immanis, *Pro magno vehementique augmento*; immanis victoria 2, 105; frequentia amicorum 2, 59; exercitus 2, 51; dissensio 2, 2; immani acie fudit hostem 1, 11; immanes res gessit Caesar 2, 46; immaue initium belli civ. 2, 88; immane argumentum bellicae civitatis 2, 38; immanis operis res 2, 69.
 Immature praereptus 2, 116.
 Immensa corporibus iuventus 2, 106; immensae copiae 2, 120; immensum bellum 2, 104.
 Imminabat terribilis Italiae Mithridates 2, 18; imminabat Italiae bellum Pannonicum 2, 96, *superventurum videbatur etc.*
 Immobiliior corpore, animo 2, 117, *si modo vera lectio*.
 Immodicus gloriae 2, 11; immodicus in appetendis honoribus 2, 33.
 Immortalis memoria nominis 2, 88.
 Immunis delictorum paternorum 2, 7; immunis humanis vitiis 2, 35; voluptatibus 2, 46; immunes clade belli gentes 2, 115; immunem calamitate exercitum servare 2, 120; immunis ab arbitris domus 2, 14, *in quam nemo potest introspicere, aut despicere*.
 Impedimenta 2, 82.
 Impellere se in vulnus, *admovent. ad pectus gladio* 2, 70; impulsus graviter eo proelio Caesareani 2, 51; impulsus hostibus 2, 70, *detrimendum inclinatione acti notatur*.
 Impendet ex ea re periculum 2, 34.
 Impendere onus aevi sui spatium in 2, 89.
 Imperare aliis 2, 79.
 Imperator fugacissimi militis officio functus 2, 85; summi imperatorum Caesar et Pompeius 2, 54, *duces milit. intellig.*; *ita*: imperator appellatus occupato exercitu Finbria 2, 24, *quod epitome Liv. 83 reddit: imperium ad Finbriam translatum est. Aliter*: imperator, in Macedon. appellatur C. Octavius 2, 59; et appellatio Imperatoria 2, 125, *Prisco erga duces honore, qui bene gesta rep. gaudio et impetu victoris exercitus conclamabuntur. Verbis Tac. 3, A. 74, 7: Augusto nomen imperatoris (hoc sensu) semel atque vices partum; apud eund. 1, A. 9, 2; vide egregium Dionis locum 43, p. 266, et Casaubon. animadv. ad Sueton. Caes. 76*.
 Imperium certum 2, 18; imperii certum ingum recipere 2, 38; imperium terrarum orbis 2, 131; imperium totius terrarum orbis uni delatum 2, 31, *videt. summa orbis imperii commemorantur 1, 6; imperii horos servatus regi 2, 37; imperii acmula Carthago 2, 1*.
 Imperium, *pro magistratu*. Imperio obtinere provinciam 2, 125, 2, 99; imperia extraordi-

INDEX

- maria 2, 30; transmarina 2, 62; imperium magistratuum 2, 89.
- Imperium summum a militibus delatum, *ducatus sum* 2, 54; tam severum fuit Macedonici imperium etc. 2, 5, *tam severe rexit disciplinam militiae* etc.
- Imperio arbitrioque, *iussu* etc. 2, 53.
- Impetu strenuus 2, 73; impetus ad bella maximi adolescens 2, 55, *de prompta audacia et vi bellandi*; impetu suo usus Caesar 2, 52; impetu victa sunt consilia 2, 31, *notatur praecipitantia illa et temeritas vulgi inconsulta, quae non tam rationem, quam impetum quendam suum sequitur*.
- Implere, *describendo* sc. 2, 103; implere censorem, *de eo qui sufficiens est officio et auctoritati censoriae*: pridie quam imple-ret viginti annos 2, 65.
- Imponere capiti regium insigne 2, 122; imponere bello ultimam manum 2, 33, 2, 87, 2, 88, 2, 117; imposita omnibus necessitas recte faciendi 2, 126.
- Impotens, *indomitus, qui moderari cupiditatibus et affectibus nequit* 2, 11; potentia ad impotentiam uti 2, 29, *violenta abusus potentiae notatur*.
- Imprudenter interemptus est, *et viviparus sed rursus transivit* 1, 2, *v. not.*; imprudentia, *de ignorantia non intelligentium Corinthia* 1, 13.
- Impunitas gladiatorum 2, 3, 2, 25; impositum eum gratia habuit 2, 1.
- Imputare alicui aliquid, *adscribere, culpam rei in aliquem conferre* 2, 23.
- In tantum extulit 2, 90; in tantum duravit odium 2, 79; in tantum, in quantum 1, 19, 1, 114, 2, 43; in longum 2, 85. *Hic praepositio dimetiendi vim habet et determinandi*.
- In istis causam finalem signat: in hoc scilicet 2, 41; in hoc solum 2, 114; in ruinam orbis dimicare 2, 85; in mortem dimicare 2, 85; in vitam, in voluptatem uti cibo 2, 41.
- In Caesarem gratus, *erga* 2, 71.
- Inauditum atque incognitum mare 2, 106.
- Incendium proprie in isto sonat; incendia privata familia extinxit Equatius 2, 91; *metaphorice in sequentibus*: incendium amoris in Cleopatram 2, 82; incendio abstruso flagravat, dolore 2, 130; incendium multo igne emicans, *de seditione* 2, 125.
- Incertum gloriae laborisne maioris 2, 40.
- Incesti reus Clodius 2, 45, *ob adulterium inter sacra Bonae dene admissum*.
- Incidere in hostem 2, 112.
- Incidere venas 2, 22; *ita Tacit. 16 A. 19, 2*.
- Incincti Herciinae silvae campi 2, 108, *Boiophoemum* sc. *Herciina silva conclusum et quasi incinctum, quod eleganter dicit Noster*.
- Inclinata acies Pompeianorum 2, 52; inclinatae hostium copiae 2, 55, *sc. in cladem et fugam*.
- Inclusus hostis, *obsessus* 2, 111, 2, 69; incluso spiritu 1, 22,

INDEX

- de suffocatione* ; inclusus dignissimo domicilio animus **2, 69.**
- Incolumitate donare, *vita* **2, 100.**
- Incredibilis atque inenarrabilis pietas **2, 99.**
- Incrementa, *de dignitate* **2, 51.**
- Incruentus. Haud incruentis certaminibus editis **2, 21**; non incruentis centurionibus, i.e. *ipsis centurionibus cladis non expertibus* **2, 112.**
- Incumbere in gladium **2, 70.**
- Incussa omnibus voluntas recte faciendi **2, 126.**
- Indemnatum civem qui interemis-
set **2, 45** *ἀντι τῆς τοῦ δήμου κα-
ταρσίως*, a populo non condemnatum.
- Index, *qui defert proditionem aut res novas* **2, 118.**
- Indere cognomen **2, 91**; inditum virtuti cognomen **2, 11**, homini ob virtutem.
- Indignatio-casus tanti viri **2, 11.**
- Inducere omnibus caliginem magnitudine sua **2, 36**; inducta nova disciplina **2, 1.**
- Indutus dissimilem fortunae suae habitum **2, 41.**
- Indulgente nobis in hoc fortuna **2, 117**; indulgentia fortunae **2, 1, 2, 121, 2, 80.**
- Inesse. Inerat frequens admonitio, *sc. in disciplina Tiberii, signanter* **2, 114.**
- Ineluctabilis vis fatorum **2, 53.**
- Inexsuperabilis manus **2, 32**; in-
exsuperabiles difficultates **2, 120.**
- haud Infacete **2, 33.**
- Infamia pecuniae **2, 38**, *luxus intelligitur, ob quem male audiebat Lucullus.*
- Infectum nihil reliquit luxuria et libidine **2, 100.**
- Inferre se flammae, *coniicere, praecipitare se in fl.* **2, 74.**
- Inferre cladem **2, 112**; contumeliam, periculum **2, 90**; vim vitae suae **2, 45.**
- Inferi oppon. superis **2, 48**, *mortis et vitae ratione.*
- Non inferior nomine consulis, non impar, minor **2, 26.**
- Infestus alicui **2, 68**; in bello hostibus, in pace civibus infestissimus **2, 23.**
- Infestum mare **2, 77**; infestare mare latrociniiis et piraticis sceleribus **2, 73**, *indulum navigantibus reddere.*
- Infinita numero iuventus **2, 106**, *ut ante immensa αἰετοειδής.*
- Infirmissimus valetudine **2, 70.**
- Infirmari aliquid a se factum dolebat **2, 2**, irritum reddi, revocari.
- Inflatus numero tot legionum **2, 80**, *ad vanam fiduciam sibi praefidentiam elatus.*
- Infra servos cliens **2, 83**; quo infra se et Caesarem videret et temp. **2, 76**, *periphrasis dominationis adipiscendae.*
- Infractus armis Luculli, i.e. fractus **2, 37**; ita: infractae Galliae **2, 39.**
- Ingenium paci belloque aptum **2, 97**; ingenii doctissimi vir **2, 75**; ingenii atque animi vigor **2, 18**, *vide animus*; ingenii perelegantis vir **1, 7**; ingenium excolere prudentia rerum militarium **2, 29**; ingenio maximus **2, 34**; ingenio animoque meliore quam fortuna **2, 13**; ingenia eminentissima, viri doctissimi **1, 26**; ita: ingenia clara

INDEX

- fuere [2, 9](#); ingenia eminentia [2, 36](#); ingenia Graecorum [2, 9](#), cum nota excellentiae; *ita*: ingenio Graecorum vinci [2, 34](#); ingenia Graecorum solis Athen. muris elansa [1, 18](#); ingeniorum similitudines [1, 17](#); ingeniis optimis male usi Gracchi [2, 7](#).
- Ingeniose nequam [2, 68](#); homo ingeniosissime nequam [2, 48](#).
- Ingenuarum virtutum iuvenis, ut *nilis* generosarum [2, 93](#).
- Ingratissimus adversus merita Caesaris [2, 69](#).
- Ingravescit valendo [2, 123](#).
- Ingressi urbem curru, *sc. triumph.* [2, 122](#); annum decimum nonum ingressus [2, 61](#); ingressus est Rhenum petere, ut *alias* aggressus est hoc facere, coepit *etc.* [2, 119](#); ingressas tribunatum eiusdem exempli [2, 6](#); ingressa animam Tiberii eadem virtus [2, 121](#).
- Inhaerere oculis animisque [1, 14](#); inhaerentia oculis ingenia, *respectu praes. temp. in obvia notitia constituta* [2, 36](#); inhaerere occupati regni finibus, *eleganti metaphora veluti de serpente foraminibus suis inhaerente nolenteque egredi, ita loquitur* [2, 129](#).
- Inhibere, coercere [2, 114](#); inhibere aliqua, *agnere, prohibere* [2, 125](#); inhibitus erat, *prohibitus ne faceret* [2, 103](#).
- Inhoneste, indecore, cum ignominia [2, 37](#).
- Inimitabilis [2, 97](#).
- Iniicere manum, *retinere* [2, 90](#). iniicit manum scribenti consulatus Caesaris, *morum exigit, in se morari cogit* [2, 41](#).
- Inimicissima disciplinae res otium [2, 78](#).
- Inire consulatum [2, 65](#); sacerdotium [2, 43](#); tribunatum [2, 13](#); consilia interficiendi Caesaris [2, 88](#), [2, 91](#); scelerata consilia [2, 130](#); inita societas potentiae [2, 44](#); inire pugnam [1, 9](#); *ita*: initum ubi certamen [2, 85](#); bella non causis inita, *sed etc.* [2, 3](#); initum adulterium [2, 45](#).
- Iniquitas factorum [2, 97](#); fortunae [2, 119](#), *v. F.*
- Initia orientum Caesarum, *dignitatis et reip. capessendae* [2, 99](#); initis obscurissimis natus, *genere* [2, 76](#).
- Iniuria fratris *fratri illata* [1, 1](#); iniuriam dissimulando ferre [2, 62](#); iniuriae magistrat. [2, 126](#).
- Innocentissimas vita [2, 2](#).
- Innotritus disciplinis optimis [2, 94](#).
- Inops copiarum [2, 111](#); inopia rei frumentariae [2, 94](#).
- Inquires animus [2, 77](#); vir [2, 68](#); semper inquietus [2, 11](#), *de factiosis et seditiosis*.
- Inquilinus urbis Cicero [2, 128](#); *idque contumel. causa ipsi obicitur in Catilina apud Sallust. 31*: sibi non opus esse perdita rep. cum servasset M. Tullius inquilinus civis urbis Romae. *et Appian. 2, 189* *pr. Κατάδους δ' αὐτόν ἐς ἔθρον τῶν διαδόχων ἐπέστηκεν, ἐς πρὸς ἡγεμονίαν, καὶ τὸν ἐπαύριον, ἐς δὲ ἐξουσίαν τῆς πόλεως, Ἱπποκρίτου. Catilina vero illudens suffragia populi (quae Cicero consulatu mandaverat) generis obscuritatem cavillatus in Cicero novum appellavit hominem, et, quod alibi quum Romae natus esset, inquilinum.*

INDEX

- Insatiabilis**, *sc. honoribus* 2, 11.
Inscriptio templi 1, 11, *v. not.*, et *Briss.* 1 *formul.*
Inscriptio operum, *elogia*, *titulique operum gestorumque*, in triumpho gestari solita 2, 194; *hic in triumphalib. ornamentis nominatur.*
Inscriptio affixa templo Dianae, *sc. consecrata deae dona indicans* 2, 25; *vid. Briss.* 1 *form.*
Inscriptio statuæ Octavio posita 2, 61; *Briss.* 8 *formul.*
Insequenti tempore 1, 6.
Inserere *sc. narrationi* 2, 107; *huic loco* 1, 14.
Inserentes paene coelo manus 2, 103, *exsultatio gratulantium ea figura notatur.*
Inserta oculis animisque opera 2, 126; *vide inhaerere.*
Insidiae celeriter vindicandae 2, 129; *insidiae degeneres in hostem* 2, 1, *v. not.*; *insidiari temporibus, eventum speculari, et ex fortuna animum capere etc.* 2, 21.
Insigne regium, *diadema* 2, 56; *insignia regni* 1, 11; *insignia honorum* 2, 71; *consularia* 2, 85; *ad insignia triumphipervenire* 2, 10.
Insigne coronae classicae 2, 81.
Insimulare falsis criminationibus 2, 77; *insimulare coepit, veluti petitus eius insidiis* 2, 60.
Insito amore partium Pompeian. 2, 62.
Insolens longae pacis bonis regio 2, 110.
Instar 30 legionum impleverat 2, 20; *centum homines instar habuit consilii publici* 1, 8; *instar exigit haec res multorum voluminum* 2, 29; *de similitudine interpretantur hoc nomen Servius et alii: quanquam videatur aliquando plus quam similitudinem notare.*
Instestus Cato 2, 16.
Instincta in bellum Achaia 1, 12; *instigantibus in arma Corinthiis ibid.*
Instituere ludos, mercatum, sacra 1, 8.
Institutio principalis subolis 2, 59.
Instructissimus studiis, ingenio 2, 94.
Instrumentum balinei 2, 114.
Intacta perniciosi consiliiis plebs 2, 3.
Integrae gentes, intacta damnis belli 2, 115; *integris rebus et conditionibus finire bellum* 2, 50.
Intelligere. In quantum quisque intelligere potuit hunc virum 2, 114; *ne qui intellexit quidem virum, abunde miratus est* 2, 116; *in quantum simplicitas humana intelligi potest* 2, 43; *in quantum intelligi virtus potest* 1, 9, *de vera et intima aestimatione; intellectus Corinthiorum, iidem cum aestimatione coniunct.* 1, 13.
Intenduntur ab illis iniuriae, iniuria factum itur 2, 13.
Inter coenam 2, 30; *inter hunc apparatus belli* 2, 83; *inter sacra* 2, 45, *temporis notationem habet, dum aliquid fit.*
Inter utrumque ordinem partiri 2, 32; *hic partes constituit particula illa.*
Inter omnes constabat 2, 41.
Inter discordias acta censura 2, 95.
Inter dissimulationem vitiorum vitiosus 2, 97.

INDEX

- Interamna 1, 14.
Interdicere aqua ignique 2, 69;
vid. aq.
Interirentor 2, 129.
Interest reip. 2, 72, 2, 127; quis-
quis interfuit illis temporibus
2, 111.
Interfecti n *libertis* suis et servis,
quibus id mandaverunt 2, 6, 2,
69, 2, 70, 2, 71; a familiari 2,
70.
Interlectores Caesaris 2, 58, 2,
87.
Interiecto brevi spatio 2, 99; in-
teriectis paucis annis 2, 1.
Interior penetrare, in interiora
2, 120.
Interminata cupiditas imperii 2,
33.
Intermissa erat claritudo familiae
2, 17.
ad interuentionem caesus exerci-
tus 2, 110, 2, 119.
Interpellare triumphum alienius,
de conatu impediendi 1, 9.
Interponere se armis, arbitria a-
gere 2, 50; interpositis tot annis
1, 14, 2, 6.
Interpretari victoriam ut suam 2,
80; clementiam victoris pro
sua virtute 2, 83.
Interrogari sententiam 2, 35.
Interrogari lege repetandarum 2,
1; rei postulati, ex lege, qua
iudicium constituebatur, inter-
rogati dicebantur. *Brisson* 5,
formul. Pollet. hist. for. Rom.
4, 8.
Intra breve spatium 2, 47; intra
biennium 2, 45; intra mille an-
nos natus 1, 5; intra quinque
consummati operis dies 2, 117.
Intra se furens hostis, obsessus,
sc. et conclusus 2, 111.
Intrata Germania 2, 105.
Invehi in conirationem, verbis
sc. 2, 35.
Inventi laudanda nomine 1, 17;
ita: inventi a se operis novitate
commendabilis 2, 9.
Invictus labore 2, 79.
Invidia magna appetit et magnos
2, 40, 1, 9; invidia sequeba-
tur inertiam 2, 42, i. e. cum
inerti inungebatur invidia; iners
homo alienae virtuti invidebat,
ut solet ferre; invidia potentiae
concordiam debilitat 2, 47.
Invidere. Si quis deorum invide-
ret operibus ac fortunae suae
1, 10, nota gentiliū formula
et opigio de magna felicitate;
invidetur summæ gloriæ, mo-
dica fertur 2, 13.
Invidiosus nemo expulsus est 2,
45.
Inviolatus dimissus est 2, 2, in-
columis, ut mox loquitur, it. 2,
74, 2, 76.
Invitare luxuriam, instrumenta et
occasione *suppedinare luxu-*
rine, largitionibus sc. nimis 2,
129.
Invitamentum secleris 2, 6.
Invenire notas memoriae alienius,
insimare 2, 64.
Iovi militares in triumpho 2, 67.
Ion dux Ionium, qui Ioniam con-
didere 1, 4.
Iracundiam quam viro debuerat,
in corpus mortui contulit po-
pulus 2, 21; ita: iracundia mi-
litum, non arbitrio hostium mor-
tus 2, 24; notatur ipse effectus
opusque saevientis iracundine.
Irritare ad necem alienius anelo-
ramento, impellere, significantiori
attollendae usurpationi 2, 66.
Irritus consilii, qui frustra suase-
rat non obsequenti 2, 63.

INDEX

- Itum est ad arma 2, 48.
 Isocrates eiusque auditores et discipuli 1, 16.
 Italicum appellatum Corfinium 2, 16, *vid.* *Corf.*
 Italicum bellum, eius causae, series 2, 15.
 Iterum, Semel, iterum, tertio 2, 38.
 Iuba rex ciēt bellum Africum 2, 54; fidelissimus partium Pompei 2, 53.
 Iudex optimus eorum quae agebat 2, 113.
 Iudicium publicum 2, 7, *v. Sigon. de iudic. lib. 2 cap. 1, et seqq.*
 Iudicia primo penes Senatum, inde ad equites translata; ab his rursus ad Senatum; tum divisa inter utrumque ordinem 2, 32, 2, 13, 2, 6; iudiciorum severitas 2, 8; iudiciis auctoritas restituta 2, 89.
 Iudicium convitiū reddebatur Romae histrioni 2, 28, *vid. not.*
 Iuga summa Alpium 2, 109.
 Iuguribus D plus non licebat habere lege Licinia 2, 6.
 Iugulare 2, 19; iugulati, caesi 2, 112, 2, 120.
 Iugurtha bello Numantino sub Scipione militat 2, 9; in triumpho ductus 2, 12.
 Iugurthinum bellum 2, 11.
 Iulius Caesar 2, 47; *vid. supra*, Caes. Iuliorum nobilissima familia, *ibid.*; Iulianae partes 2, 55, quod nomen mansit postea in Augusti rebus 2, 63, 2, 68, 2, 84, 2, 85.
 Iulius Florus 2, 129.
 Iulius Antonius adulter Iuliae 2, 100.
 Iulia Iulii Caes. filia pignus concordiae iuter Pompei et Caes. 2, 47.
 Iulia Augusti filia, Marcelli post Agrippae uxor 2, 92; inde Tiberio nupta 2, 96; ob adulteria relegatur 2, 100.
 Iulia Augusta, ita vocabatur *Li- via ex adopt. mariti 2, 71*; *v. not.*
 Iungere consulatum praetura 2, 65; *v. supr.*, continuare; iunxit se exercitui classis 2, 106; iunctis exercitibus 2, 13; iungere vires suas cum aliquo 2, 65; iuncturae erant copiae cum Caesare 2, 110; innigere consilio belli bellum 2, 110; iunctum vehiculum 2, 114.
 Iunius proconsul Asiae 2, 41.
 Iunius Blaesus 2, 125.
 Iunia Bruti soror, 2, 88.
 Iurare in leges alicuius 2, 15, *Brisson, 8 formul.*; in verba, *vid. verb.*
 Iurgiis certatum inter eos 2, 23.
 Ius dignitatis 2, 43; petendorum honorum 2, 28; iura senatorii ordinis, *ibid.*; ins civitatis R. 2, 118; iuris communiō, ex civil. data 1, 14.
 Ius aequum, *potestas aequal. 2, 121*.
 Iuris sui reges, *avēpōia notatur 2, 40*.
 Iuris sui facere, in potestatem suam redigere 2, 69, 2, 108, *vid. not.*
 Ius vi obrutum 2, 3; ius dicere in foro 2, 118; ita: iure mulcere oppon. gladiis domare 2, 117; inris scientissimus vir 2, 4; inris scientia celebris 2, 9; iuris divini humanique auctor celeberrimus 2, 26; *vid. Muret. comment. de orig. iur. principio.*
 Iure caesum respondit 2, 4, solennis formula: cum, caede fa-

INDEX

cta, ita secundum reum pronuntiare solebant: iure caesum videri. Exemplum vide apud Brisson, 5 formul.
Iusti exercitus forma 2, 61; *ita*: iustum opus 2, 99; iusta volumina 2, 48, 2, 119, *historiae scilicet pragmatice plenioris, non contractae in compendium.*
Iuvat id unum dixisse 2, 103; *alibi: id habeo dixisse, id unum dicere libet.*
Inventus Laterensis se interficit 2, 63.

L

Labienus in acie Mundensi cadit 2, 55.
Labieni tr. pl. lex 2, 40.
Lacerare, *elegantem et graviter usurpatur a Nostro. Lacerarunt* temp. continuatis bonoribus 2, 12, *de seditiosa perturbatione reip.*; civilia bella laceraverant reip. membra 2, 90; ventus laceravit classem 2, 79; pestilentia lacerat exercitum 2, 21; hoc tempus laceravit animum eius magnis doloribus 2, 130; Canutus lacerabat Antonium continua rabie 2, 64, *de invectivis orationibus et conviciis.*
Lacessere aliquem bello 2, 69; 2, 109; lacesit principis ira, *laesi et provocati ad iram* 2, 68.
Laconica 1, 3.
Lacrymae gaudio elicitae 2, 104, *ὁπτα μὲν τὴν ἄρην χαρὰν καὶ λύγαν δάκρυά τ' ἐστίν, inquit Xenophon.*
Laelius inter oratores 1, 17, 2, 9; Laelii duo Scipionum amici 2, 127.
Laenas M. Popillius 1, 10.

VELL. PATERC. Hist.

Laenas tr. pl. 2, 24.
Lactus animi atque ingenii 2, 93; lactissima severitas 2, 127, *sententiose.*
Langobardi 2, 106.
Laniena civium rom. in Asia 2, 18, v. not.
Laodicea expugnata 2, 69.
Largitionis spe corrupti milites 2, 40; *largitiones quantum noceant disciplinae, not. ad h. l.*
Larissa 1, 4.
Lasthenes dux Cret. 2, 34.
Latinus lepor 1, 17.
Latrocinia sublata 2, 90, 2, 126; latrocin. infestatum mare 2, 73.
Laurentinae paludes 2, 19.
Lebedus condita 1, 4.
Lectica Caesaris publicata 2, 114.
Lectus funebri 1, 11, *sive lectica, qua mortuus efferebatur; v. Kirchm. de funerib. R. 2, 9.*
Legatus auctoritatem sui principis ubique servet, not. ad 2, 24; legati ad exercitum Caesaris missi 2, 62; Parthorum ad Sullam 2, 24; Maroboduus ad Caesares 2, 100, *civibus non conveniunt legatos mittendi ad rem publ.; not. ad 2, 7.*
In sequentibus locis militaris est signific. Legatus enim in exercitu tanquam vicarius est imperatoris. Vide Stewech. ad Veget. 2, 9; hinc; legatus Caesaris 2, 98; legatus militans sub Varo 2, 120; legatus Antonii Statius 2, 82; legatio Sullae in Gallia sub Mario 2, 17.
Legere, eligere successorem sc. 2, 103; senatum 2, 89; nou iudicio recta legendi 2, 87; lectus ab eo socer 2, 54; lectus inter iudices 2, 76.

INDEX

- Legio IV 2, 61; V 2, 97; XX 2, 112; Martia 2, 61; legiones quae in Illyrico erant 2, 125; legionariae cohortes *oppon.* auxil. 2, 5.
- Lenissimus custos urbanae securitatis 2, 98; lenissimi animi vir 2, 22; lenitas ducis 2, 86.
- Lentitudo Metelli trahentis bellum 2, 11, *ignava cunctatio cessatioque*.
- Lentulus inter coniurat, Catil. necatur 2, 34.
- Leotuli duo coconsulares 2, 53.
- Lepidus Ilvir vanissimus homo, hostis iudicatur 2, 64; a Caesare exercitu et imperio exiuit 2, 80.
- Lepidus Triumviri filius conspirat in Augustum et opprimatur 2, 88.
- Lepidus Aemilius angur 2, 10.
- Lepidus alius in bello Dalmatica 2, 114, 2, 115.
- Leshus ias. 1, 2.
- Levatio periculi 2, 130.
- Leucas expugnatur 2, 84.
- Lex agraria Licinii 2, 6; agrariae leges Gracchi 2, 2; lex Cinnae de recipiendo Mario 2, 21; Clodia 2, 45; Clodia alia *ibid.*; Domitia 2, 12; Gabinia 2, 31; Iulia de dividendo agro Camp. 2, 44; Manilia 2, 33; Pedia 2, 69; Pompeia de prorog. Caesari provinc. 2, 46; Roscia 2, 32; Sulpicia de bello Mithrid. 2, 18; Sullae, de Mar. et Sulpic. exilio multandis 2, 19; Valeria turpissima 2, 23.
- Lex repetundarum 2, 13; lex severissima iustissimaque 1, 6; legem dissuadere 2, 32; leges emendandae utiliter, ferendae salubriter 2, 89; leges perniciosae et exitiales neque tolerandae liberae civitati 2, 18.
- Libelli coconiurationem onotantes 2, 57.
- Liberum Patrem se iubet appellari Antonius 2, 82.
- Libera civitas 2, 18; resp. 2, 32, *de democratia*; aequalitatem amat 2, 29; libera custodia, *vide Cust.*; libera a conspectu domus 2, 14.
- Libertas publica, *de qua mod. dict.* 2, 40; libertas restituta Mitylenaeis, *vide Mityl.* 2, 18; libertatis Italicae raptores 2, 27.
- Libertas, in *log. sc.* *ἐλευθερία* 2, 72; immodica et intempestiva 2, 68.
- Liberto se occidendum praebet Varus 2, 71, *vide interficere*; libertorum suorum libertus 2, 73. *Tali figura Plinius in Panegy.* 28; plerisque principes cum essent civium domini, libertorum erant servi.
- Libertinus miles 2, 111.
- Liberalia studia 1, 13; liberaliter lauteque abuti *otio* 2, 105; liberalitas, temperamentum proponitur 2, 129.
- Libet hic mirari iustitiam populi Rom. 2, 32, *v. Ind. Nep.*; quidquid liberet pro licito iudicans 2, 100.
- Libo 2, 130.
- Librarius Antonii 2, 83, *vide de hoc genere servorum Laurent. Pignor. de serv. p. 119. et 120*.
- Liceotia immodicae crudelitatis 2, 18.
- Licina lex 2, 6.
- Linae plus in illo est 2, 9, *scripta ἐπιπλεονεκτημένη, studiose elaborata, siloque accuratiores perculsa intelliguntur*.

INDEX

- Limyra urbs Lyciae 2, 102.
 Liquidus. Res nondum ad liquid.
 ratione perducta 1, 16, *phue*
pledeque cognita expositaque.
 Liseius aestimabatur tot millibus
2, 8, v. *Ind. Nep. voc. aestimat.*
 Litterae publicae 2, 37, *quicunque*
commentarii publici, quibus e.
g. pecuniae publicae, redditus
provinciae, pecunia bello parata
etc. adnotatur.
 Livia Drusi Claudiani filia Augu-
 stum, cui postea nupsit, fugit
2, 75; Augusti sacerdos et fi-
 lia *ibid.* v. not.; eius mors 2, 130.
 Loco equestri natus 2, 11, 2, 128,
geaere.
 Locus defuisset fortunae destru-
 endi 2, 48, *occasio.*
 Locum ministri habere 2, 111;
 magnam in his facit locum o-
 peris suo 2, 9, *non est postre-*
mus inter illos.
 Locare tabulas in Italiam portan-
 das 1, 13, *conducentibus scil.,*
verdiagea.
 Locare hiberna 2, 105.
 Locatus in terra exercitus 2, 85.
 Livius Drusus, *vide, Drusus.*
 Livius Drusus Liviae pater 2, 71.
 Livius historicus 1, 17, 2, 36.
 Lollins M. a Germanis elade affli-
 citur 2, 97.
 Lollius moderator inventae C.
 Caesaris 2, 102.
 Longum est narrare 2, 46, *prae-*
cisionis formula; in longum
duravit 2, 85; *longe maior pars,*
pleraque pnis 2, 79.
 Loqui, Vt fama loquitur 2, 93.
 Luca 1, 15.
 Lueria 1, 14.
 Lucilius Sex. Tarpeio saxo de-
 lectus 2, 24.
 Lucilius poeta 2, 9.
 Lucilia Pompeii mater 2, 29.
 Lucretius poeta 2, 36.
 Lucrinus lacus 2, 79.
 Luctari cum clementia sua 2, 86;
 luctari secum diu 2, 63, *deli-*
berare.
 Luctari cum difficultate locorum,
 vi hostium 2, 115, *de magnis*
luctoribus.
 Luctatio civitatis cum Tiberio 2,
124.
 Lucullus adversatur Pompeio 2,
40; eius bellum Mithridaticum
2, 33; triumphus 2, 24; obli-
 citur ei infamia pecuniae 2, 33;
uade Xerxes togatus dictus ibid.
 Luculli duo 2, 49; Lucullus fil.
2, 71.
 Ludi Circenses 2, 40; scenici *ib.*;
 fenebres 1, 8; v. *Kirchmaa. de*
funer. 4, 8.
 Ludus gladiatorius 2, 30; v. *Lips.*
Saturnal. 1, 11.
 Ludicrum, *de ludis* 1, 8; ludicrum
 certamen 1, 6; ludicrum cer-
 taminis athletarum 2, 123.
 ad ludibrium Antonii moriturus
2, 71.
 Luere alicui poenas suppliciiis,
 propter aliquem puniri 2, 54;
 lui non debet anius sanguine
2, 1, *expiari etc.*
 Lumen alterum imperii effossum
2, 52, *Pompeius intelligitur;*
ipse etiam et Caesar princeps
ia rep. romana viri erat, et
quasi oculi imperii. Quali figu-
ra feriae Athenae et Sparta duo
Graccae oculi vocantur apud
Justin. 5, 8; lumen alterum rei-
 publ. Tiberius 2, 99, *comparat.*
Augusti sc.
 Lurios M. 2, 85.
 Lupercat 1, 15.
 Lupercalia 2, 56; v. *Rosin.* 4, 6.

INDEX

Lupi raptores libertatis *Romani* vocantur **2, 27, v. not.**
 Lupia *fl.* **2, 105, v. not.**
 Lux, *pro vita* **2, 66.**
 Luxuria privata ex magnificentia publica **2, 1**; luxuria profusa in aedif. **2, 33.**
 Lycii **2, 69.**
 Lydus **1, 1.**
 Lycurgus Spartam legibus condidit **1, 6.**
 Lysippus artifex singularis imag. aere fingendis **1, 11.**

M

Macedonum regnum et reges **1, 6**; post Persas rerum potiuntur *ibid.*
 Macedonia provincia facta **2, 38.**
 Macedonius Metellus **1, 11.**
 Macedonicus Perusinus **2, 74**; *Cestius quidam homo non satis sanae mentis, qui quod in Macedonia militaverat, seipsum cognominavit Macedonicum, memorante Appiano 5 bell. civ.*
 Macerata pars exercitus, obsidione sc. et inopia **2, 112.**
 Maecenas describitur **2, 88.**
 Magnesia ad Sipyl. *Lacedaem. colonia* **1, 4.**
 Magnus, *pro Pompeio qui id cognomen gerebat* **2, 44, 2, 47.**
 Magnificum animi temperamentum **2, 130**; magnifica proelia **2, 28**; magnifice conata executus **2, 29**; magnificentius nil illa victoria **2, 52**; magnificentissimus triumphus **2, 40**; exercitus **2, 120**; magnificentissimas res gessit **2, 29**; magnificentissimum munus gladii **2, 100, 2, 93**; magnificentissima spectacula **2, 56.** Obser-

valis et hunc vocem *Velleio peculiariter familiarem.*
 Magnificentia munerum, triumphorum **2, 89, 2, 121**; magnificentiam publicam secuta est privata luxuria **2, 1.**
 Magnitudo fortunae sc. *principalis* **2, 100**; nominis paterni **2, 55**; magnitudo tanta rerum, *gestarum* sc. **2, 103**; magnitudine sua omnibus inducturus caliginem **2, 36.**
 Magi inter legatos Parth. physignom. periti **2, 24.**
 Magistratus, qui obtinebat Asiam, *proconsul* sc. **2, 42**; magistratus annui Athen. **1, 8.**
 Magius Celer Velleianus **2, 115.**
 Maiestas senatus **2, 89**; senatui accessit **2, 126**; nihil ex paterna maiestate retinebat filius Africani, praeter **1, 10**; tanta unius viri maiestas fuit **1, 124**; si illa maiestas privata unquam fuit **2, 99**; maiestatis eius pace dixerim **2, 129**, *de Tiberio principe, cum excellentia significandi; quae postea et exupretur principalis fastigii veluti solenniter notavit.*
 Mancinus turpe foedus cum Numantinis facit, quibus propterea deditur **2, 1, 2, 90**; eius editio seditionem movet **2, 2.**
 Mancipium Aegyptium **2, 52, v. not.**
 Mandare aliquem custodiae **2, 42**; aliquid memoriae **2, 8, 2, 112**; mandata exposuit legatus **1, 10.**
 Manere non potuit in hoc, contentus esse, acquiescere **2, 77.**
 Manilii trib. pl. lex **2, 33.**
 Manlius T. cos. **2, 38.**
 Manus magna Thracum, *pro multitudine* **2, 112.**

INDEX

- Manum commodare alicui, *sc. ad caedem* 2, 70.
- Manum contingere, signo reverentiae et salutationis 2, 107; *hinc*: manum contingendi cupiditas 2, 194.
- Manum ultimam imponere 2, 88; non omisit quod erat in manibus, *quod agebat* 2, 24.
- Manu fortis 2, 118.
- Manubiae. Pecunia ex manubiis lata in arar. 2, 56.
- Marcellus Claudius 2, 38.
- M. Marcelli laudes et mors 2, 93.
- Marcomannorum gens 2, 108, 2, 109; *v. Cluver. Germ. antiq.* 3, 30.
- Marcor ducis, *segnities* 2, 119.
- Mare in terras receptum 2, 33; Aegeum, Icarium 1, 4; Ponticum 2, 101.
- Maricae palus 2, 19.
- Marius C. ignotae originis 2, 128; eius casus et periculum, 2, 19; ex quo liberatur *ibid.*; eius relictus in urbem cruentus 2, 22, *etc.*; septies cos. 2, 26; moritur 2, 23; eius monumenta Caesar restituit 2, 43.
- Marius filius a Sulla vincitur 2, 26; occidit 2, 27.
- Marius Egnatius 2, 16.
- Maroboduus elogium, consilia, arma adversus Rom. 2, 108 et 109.
- Marullus Epidius 2, 68.
- Mars Gradivus 2, 131, *v. Grad.*; Martis templum 2, 100; Marte plusquam dubio 2, 55; Marte multo varioque pacatae regiones 2, 90, *ipsum opus belli eventusque intelligitur.*
- Martiarum iduum dies 2, 57.
- Massilia potentior conditorib. 2, 15; moratur Caesarem 2, 50.
- Materia iusti operis 2, 89; materiam belli civilis praebere 2, 62; materia adipiscendi triumphalia 2, 116.
- Materia, *lign.* 2, 107.
- Maturus viris 2, 99, *ratione aetatis sc.*
- Matura virtute correctae fortuna 2, 79.
- Maturitas veteris imperatoris, *adulta peritia et auctoritas* 2, 125.
- Medendis corporibus nobiles aquae 2, 25.
- Medius fuit animo, *neutrius partis* 1, 9; *ita*: dubium se mediumque partibus praestitit 2, 21.
- Medium agebat plurima dissimulantis, aliqua inhibentis 2, 114, *temperamento sc. lenitatis et disciplinae.*
- Medium pignus concordiae 2, 47, *inter duos sc., ita apud Lucan.* 1, *sola futuri Crassus erat belli medius mora.*
- Medius eloquentia, *mediocris* 2, 29.
- Media fides libertorum 2, 67; *ita hic enumerantur gradus*: summa, media, aliqua, nulla.
- Media Corintho Athenisque Megara 1, 2.
- in* Medio relinquere 2, 48.
- Medi rerum potiuntur 1, 6; post Assyrios *ibid.*; Media 2, 40.
- Medicamenta salubrium consiliorum 2, 129, *venusta metaphora, de callidis ad eliciendos homines comparatis consiliis.*
- Medicus Aug. Caesaris Artorius 2, 70; *medici* Caes. Tib. in milit. 2, 114.
- Mediocris. Haud mediocris belli moles 2, 95; non mediocre

INDEX

- decus 2, 36; mediocritas hominum, *conditio hominum humilior et inferior, respectu deorum* 2, 130; mediocritas nostra 2, 111, *ita de se loquitur Velleius*, v. not.
- Medon primus Arghon Athen. 1, 2; cuius postéri Medontidae. *ibid.*
- Megara 1, 2.
- Megasthenes 1, 4.
- Melanthus pater Codri 1, 2.
- Melior dux, vir 2, 72; forma quam mente 2, 88.
- Membra reip. lacerata 2, 90.
- Memor beneficiorum 2, 53, sc. *quae ipse praestitit, indeque fiduciam copiens*; memor iniuriae acceptae 2, 40, nomen studium et voluntas *vindictae*, *vengeance*.
- Memorabilis dulcedine carminum 1, 7.
- Memoria victoriae 1, 1; honorum, *de ipsis monimentis hon.* 2, 115.
- Memoria, *significatu gloriae, fama*; memoria nominis immortalis 2, 88; digna est memoria haec res 2, 37; dignus memoria vir 1, 16, 2, 18; nomen suum perpetuae commendare memoriae 2, 4; memoriae eius multum tribuendum est 2, 16, *ita loq. praesertim de mortuis famaeque posthuma*.
- Memoriae mandare, consignare, prodere ad posteros scripto 1, 15; per memoriam omnium saeculorum 2, 66.
- Menas et Menecrates liberti Pompeiani 2, 73, 2, 77.
- Menander comicus 2, 16.
- Mendaciam simulatae originis, *fraus, impostura* 1, 11; *ita: mentiri originem regiae stirpis, falso praedicare, simulare* 2, 4.
- Menelaus 1, 1.
- Mentio nulla habita *Caesaris*, *in senatu sc. nihil actum de honorando Caes.* 2, 62.
- Mercatus Olympiorum 1, 8, v. *Cic. Tusc. quaest. V, 3*, et *Indic. Iustini Berneggeriani*.
- Merces quisque suae mortis fuit 2, 28; sui periculi 2, 22, v. not. *Freinsheus, ad Flor. 3, 3, 7*.
- Merere, *in bello stinenda facere*, Qui merebat in Illyrico exercitus 2, 109.
- Mereri vix fidem potest, *invenire, pacne incredibile est* 2, 105; meritis eam contumeliam vitis 2, 45; nulla virtute tam longam fortunae indulgentiam meritis 2, 80; merita in aliquem 2, 86.
- Mergere partem classis 2, 42.
- Mersus conscientia flagitiorum 2, 91.
- Meridiano quidquid finitur 2, 26, *circulo sc.*
- Merula flam, dial. 2, 22.
- Messalla Corvinus a Caesare servatus 2, 71; consul 2, 84.
- Messalini factum egregium 2, 112.
- Metabus, *dux graeci agminis qui iuxta mare Adriaticum Metapontum condidit*, v. not. ad 1, 1.
- Metapontus 1, 1.
- Metellus Macedonicus porticus fecit 1, 11, 2, 1; eius felicitas 2, 11.
- Metellus Numidicus contra Iugurtham bellum gerit 2, 1 etc.; inter oratores numeratur 2, 9.
- Metellus Pius Numidici filius 2, 15.
- Metellus Creticus triumphat, 2, 34; adversatur Pompeio 2, 40.
- Metiri fortunam licentia 2, 100;

INDEX

- se magnitudine sua 2, 120; se infra aliorum aestimationes 2, 127.
- Metus plurimum fuit in hoc tempore 2, 113.
- Metu Carthaginis remoto 2, 1.
- Miletus conditur 1, 4; Cyzicum et Byzantium condit 2, 15.
- Miles manu, dux consiliis 2, 18; militem coacti dare foeminae virique ex censu 2, 111.
- Miles pro milites 2, 85, et saepe; miles non rogat, quod cogere potest 2, 81; milites frequentiae suae intuitu insolescunt *ibidem*; nolunt audire legatos reip. absente imperatore 2, 62; milites optimi imperatoris functi officio 2, 85.
- Milites equitesque 2, 15; hic milites de peditibus accipiuntur, v. not.
- Militans sub Varo legatus 2, 120; eques militaverat sub 2, 9; exercitus qui in Germania militabat 2, 125.
- Militia Bruti ante hoc tempus praeclara fuit 2, 5; militiae bellicae assuetus 2, 117; militiae finis, *missio* 2, 125; militiae Cimbricae minari 1, 120.
- Milliarium 2, 106; intra tertium milliarium castra Hannib. conspicitur Roma 2, 27.
- Millibus sex sc. aummorum 2, 10, v. *Sestert.*
- Milo interficit Clodium 2, 47; eius interitus 2, 68.
- Minari servitutem Italiae 2, 114.
- Minatius Magius Asculanensis nepos Decii Magii, atavus Velleii 2, 16.
- Minervium 1, 15.
- Minister, in bonam partem, Minister speciosus, de legato in milit. 2, 111; minister et adiutor consiliorum 2, 129; ita; ministeria splendidissima, in milit. 2, 116; ministeriorum principalium specie 2, 93; ministerio Catonis Cyprus devicta 2, 38.
- In malam partem; minister alienae potentiae, ut alius satelles 2, 32; ita ferme ministri Sullae, dominationis sc. 2, 41.
- Minturnae 1, 14; Minturnenses 2, 19.
- Minucii triumphus e Scordiscis 2, 8.
- Mira scientia pugnandi egregia 1, 115.
- Mirari de aestimatione 2, 114; 2, 116; delectari paucissimis eorum, mirari neminem possis 1, 17.
- Miscere se partibus 2, 86.
- Miscebat omnia armis tumultuque 2, 74; miscuit summa imis 2, 2, de perturbatione reip. et confusione.
- Misenensis pax 2, 77.
- Mitis ingenio 2, 117.
- Mitescit feritas disciplina 2, 113.
- Mitridates occupata Asia necat cives rom. 2, 18; adversus quem Sulla mittitur *ibid.*; a quo conditiones supplex accipit 1, 23; rursus victus in Armeniam fugit 2, 37; ultimus iuris sui regum oppressus 2, 40.
- Mitylene 1, 4; Mitylenaeis libertas in unius Theophanis gratiam restituta 2, 18.
- Mixtissimi rigore et lenitate mores 2, 98.
- Modus, de quantitate rei definita, ut philosophi vocant; modus pe-

INDEX

- cuniae **1**, **9**; modus stipendii **2**, **125**; virium **2**, **96**; magnum modum legionum effecerat **2**, **73**; modus culpae ex modo pecuniae constituebatur **2**, **22**. *Talia ex comparatione et similitudine sunt*: modum in voluntate habere **2**, **31**; magis voluntatem peccandi quam modum intuebantur **2**, **8**; civilis modus dignitatis **2**, **7**; modus scripturae **2**, **52**; modum statuere libertati **2**, **40**; modum non norat in concupiscenda pecunia **2**, **46**, **2**, **45**; modus laborum, homin. **2**, **122**.
- Latius accipienda sunt*: imperium magistratuum ad pristinum pacis modum redigere **2**, **98**.
- Modicus virium **1**, **12**.
- Moderari difficultatem annonae **2**, **94**; moderatior annona **2**, **126**; moderator iuventutis filii Aug. **2**, **102**.
- Moenia, *pro urbe* **2**, **22**.
- Moles eius belli **2**, **97**, **2**, **116**, **2**, **95**; quantae molis bellum **2**, **129**; molem belli suscipere **2**, **79**; molis maximae res Galliarum **2**, **121**; *ita*: moles imperii **2**, **131**.
- Moles mari iniectae **2**, **33**, *Salust. Catil. 13 et 20, Plutarch. Lucull.*
- Moliri porticus **1**, **8**; longe amoenissima **2**, **1**, *de aedific. operosioribus*; aedem ex marmore **1**, **11**; templum **2**, **130**.
- Moliri multa fortiterque **2**, **26**; in animo bellum **2**, **46**; in iis quae pro senatu moliebantur **2**, **13**, *de negotiis susceptis, et conatis praesertim gravioribus*; *ita*: moliri nova **1**, **121**.
- Mollire dissensiones coërcition. **2**, **121**; mollitiei fluens **1**, **6**; **2**, **80**.
- Momentis magnis concusserat provincias **2**, **78**.
- Monarchiae romanae post libert. institutae initium unde numerandum not. ad* **2**, **86**.
- Mons Claudius **2**, **112**; Coelius **2**, **130**.
- Monumentum virtutis suae fecit Carthaginem Scipio, quae fuerat avi eius clementiae **2**, **12**; *ita*: monumenta victoriae suae fecit partes orbis **2**, **42**; monumentum virtutis Pompei *etc.* **2**, **38**.
- Monumenta Maril restituta **2**, **43**, *tropaea*.
- Mora ea fuit patrando bello **2**, **79**; nihil in mora habuit, quominus *etc.* **2**, **51**.
- Mora difficilis est in perfecto **1**, **17**, *v. not.*
- Morari tot annos Rhodi **2**, **99**; dum in externis moror, *in descriptione externi. versor* **1**, **7**; morari in imperiis, *imparatus, cum affectu retinendi imperia* **2**, **11**; morari cogit in se consulatus Caes. **2**, **41**, *alias*: moram exigit, *descriptionis sc. non transcurrentis, ut alias*.
- Morari victoriam, *impedire* **2**, **80**; moratus erat milites sua facundia, *inhibuerat* **2**, **22**; paucis diebus exercitum moratus **2**, **113**, *retinuit*; *ita*: non diu morata est Tiberium patria **2**, **104**.
- Morbo proditor **2**, **83**, *vitiū corrupti quadam proditoris consuetudine animi notatur*.
- Moriendum ante, quam *etc.* **2**, **49**, *exaggerando*; quidvis potius faciendum, *etc.*: quem moriturum miserat militem, *proposito moriendi animatum* **2**, **5**.
- Mors fatalis **2**, **49**, **2**, **4**, *item*:

INDEX

- fortuita 2, 103, v. *Fat.*; voluntaria 2, 87, 2, 102; confecta insidiis 2, 4; immatura 2, 3; mortem dignissimam vita sua obiit 2, 91.
- Mortalis conditio 2, 104; natura 2, 97.
- Mos. Moris antiquissimi vir 2, 116; more belli, non latrociniorum 2, 31; morum dulcedo et suavitas 2, 97; *mor*, corruptio increscit cito et valde 2, 10; mores ita se habent, ita comparatum est 2, 91.
- Movere seditionem, tumultum 2, 68; moveri senatu a censorib. 1, 6; sub omnem motum nostrarum navium 2, 107; *quotiescumque se commovissent nostrae nav.*; motus imbecillitatis 2, 125; motibus magnis concussa Graecia, tumultibus, discordiis 1, 3.
- Mucianus Crassus 2, 4.
- Mucius iureconsultus potius quam orator 2, 9.
- Mucro gladii 2, 70.
- Mulcere verbis, persuadendo sc. 2, 85; ulceri iure, mitigari oppon. domari glad. 2, 117.
- Mulieris metus 2, 87; nihil muliebri praeter corpus gerens 2, 74.
- Multare morte 2, 12; multatos ingenti pecunia 2, 37; multata sine longissimae libertatis regio 2, 38, *periphrasis provinciae factae*; male multatum cornu, de clade et damno proelii 2, 70.
- Multiplex in virtutibus vir 2, 105.
- Multiplicatus consulat. Mario 2, 12.
- Multitudine fidunt milites 2, 113.
- Mummus destinatur bello Achaico gerendo 1, 12; Corinthum excidit 1, 13; Achaicus dicitur ibid.; item 2, 123.
- Mundus unde ortus sit, dubitat Felleius 2, 66.
- Munus. Hoc munere vacaverunt decemanni 1, 14, sc. deducendarum coloniarum decem annis nulla deducta est colonia.
- Munus, de spectaculis et ludis. Munus gladiatorium 2, 100; et integre; muneris gladiatorii spectaculum 2, 56; munus aedilitatis edere, in aedilitate 2, 93; munera Augusti 2, 89.
- Munera, pro theatris 2, 130; et integre; munera theatri et aliorum operum Pomp. 2, 48.
- Munificentia principis 2, 126; Tib. erga defunct. patrem 2, 130.
- Munire praesidia 2, 120; aliquid auctoritate 2, 127.
- Munitum natura oppidum 2, 26; munitione se defendere 2, 112; munitiones portus Piresei 2, 23; munimentis complecti aliquem 2, 51. Ita dicuntur opera tam ad defendendum, quam ad oppugnandum comparata.
- Marcus Statius 2, 72.
- Murena L. conspirat in Augustum et opprimitur 2, 91.
- Mutavit Cumanos Osa vicinia, ritus patrios Cumanorum mutavit O. v. 1, 4; cuius fortunam Deus mutare constituit 2, 57; aliter: fortunam mutaverat, non animum captivus 2, 82.
- Mutina 2, 61.
- Mutuo sanguine certatum 2, 90.
- Mycenae 1, 1.
- Mylae 2, 79.
- Myrina 1, 4.
- Myrmidonum civitas 1, 3; ita olim vocabatur Thessalia.
- Mys condita 1, 4.

N

- Narbo Martius**, colonia deduct. 1, 15, 2, 8.
- Naso poeta** 2, 36.
- Natales dies urbium noſ. ad** 1, 8.
- Nationes omnes eius gentis** 2, 98.
- Natus ad omnia quae recte faciendae sunt** 2, 129; *ita alibi: demerendis hominibus genitus; natum mendacio genus* 2, 118; *de ſingulari et quaſi naturali aptitudine ad aliquid.*
- Natura aſcendit in ſummum** 1, 17; *ita mox ibid. naturaliterque recedit etc., ita ordinarie comparatum eſt; naturaliter audita viſis laudamus lubentius* 2, 92.
- Natura diſting. ab industria** 2, 97; *naturae ſuae repugnare* 2, 69.
- Naturalis ſuperbia, inſita** 2, 11; *naturalis avus* 2, 112; *naturale exemplum, ſc. maiorum et parent.* 2, 128; *naturaliter diſſimillimi* 2, 60.
- Navis oneraria** 2, 53; *navis quatuor ſcalmorum* 2, 43; *naves modicae magnitudinis in bello prae vaſtis probantur* 2, 84; *naves aedificare* 2, 97; *navigia Germanorum* 2, 107, *vul. not.*; *navalia certamina* 2, 79.
- Naumachia ſpectaculum ludicri certaminis navalis** 2, 56, 2, 100.
- Navus** 2, 105, *pro quo alias guavius; nava opera* 2, 120.
- Nauportum** 2, 110.
- Neapolis condita** 1, 4; *Neapolitani honorant Auguſtum ſpectaculo* 2, 123.
- Necessaria glorioſis praepouenda** 2, 110.
- Necceſſitudinis miſcrrimae rationem reddere, neceſſitatis ſcil. quae ad arma compulſit** 2, 50.
- Nefas eſt integritatem Catonis laudare** 2, 45, 2, *not.*; *quem vincere eſſet nefas, invictum hac expreſſum uſuram notat* 2, 37.
- Negare. Nihil negaverunt ei maiores uoſtri, i. e. omnes honores tribuerunt** 2, 128.
- Negotio ſufficere, rebus gerendis** 2, 98; *ex negotio ubi aliquid remitti poterat* 2, 88; *negotia magna magnis indigent adiutoribus* 2, 127.
- Negotiantes in Africa** 2, 11; *negotiatiores trucidati* 2, 110, *mercatores.*
- Nepes** 1, 14.
- Neptunia** 1, 11.
- Nequam. Hom ingenioſiſſime nequam** 2, 48; *non minus ingenioſe nequam* 2, 68; *nequitiam gravitate tegere* 2, 100.
- Nero Claudius** 2, 77.
- Nero pro Tiberio Caes.** 2, 95, 2, 96, 2, 97, 2, 104, 2, 100.
- Nerva Silianus** 2, 116.
- Nestor** 1, 1.
- Neutralitas, ut vocant, ſive ἀνευροπία nnt. ad** 1, 9, *et* 2, 50.
- Nicomedes Bithyniam hereditate reliquit Romanis** 2, 4.
- Nimius reiſp. liberae vir** 2, 32, *quaſi oneratus nimia potentia et intolerabilis, ἐνπιπτον*.
- Ninus cum Semiramide Babylona condidit** 1, 6.
- Nitere. Nituerat ſub pari aetate** 1, 17; *nituerant eo tempore oratores iſti* 2, 9, *ut ſupra ſignificare: niſi quid nitere uſuram uſuram eſt.*
- Niti. Quacrunſt aliquid in quo nituntur** 1, 17, *elaborare, ſtudium in aliqua re ponere etc.*
- Nobiles ſalubritate aquae** 2, 25;

INDEX

- nobiles nostris suisque eladibus 2, 8; nobilior etiam animo quam gente 2, 112; nobilissimus rex 1, 9; nobilissima familia 2, 41; nobilissima accusatio Dolabellae 2, 43; nobilissimae novitatis 2, 34; nobilissimae simplicitatis invenis 2, 10; vir 2, 72; nobilissimae virtutis homo 2, 79; nobilissimum factum 2, 26; nobilissimum quod optimum 2, 128; apparet hanc quoque vocem Velleio valde esse familiarem.
- Nobilitatis naturalis superbia, nobilium 2, 11, Sallust. Iugurth. 64; superbia commune nobilitatis malum.
- Nobilitate novitatem suam 2, 96.
- Nola quando condita 1, 7; obsidetur 2, 18; ibi Augustus moritur 2, 123.
- Nomen eius primus consul 2, 21, i. e. ex Pompeiis.
- Nomen, cum significato et respectu celebritatis. Clari nominis vir 2, 34, 2, 56; nominis minoris viri 2, 100; magni nominis vir 2, 1; ita: tanta nomina, i. e. viri tam clari 2, 114; nominis paterni magnitudo 2, 55; nihil praeter nomen trahens 2, 80; nominis tanti fama territus 2, 94; nomine consulis non inferior 2, 26; nomen Augusti divinis honoribus honoratum 2, 124; nomine ubique erat Pompeius 2, 54; nulli nomini non postferendus 2, 69; quidam volebant homini, sed Gruterus tuetur homini, ut cum *emphasis* accipiat.
- Nomen, ad totam gentem relatum. Nomen romanum 1, 14; 2, 13; nominis romani princeps 2, 53, 2, 128; conditor 2, 60; clarissimus graii nominis Lycurgus 1, 6.
- Nomen, de causa. Quo nomine mirari convenit 1, 3; quo nomine non est mirandum 1, 5; eo nomine 2, 104.
- Nomen invidiosae fortunae Caesaris adire 2, 60, de eo qui non in bona tantum, sed etiam in nomen haeres adscitus erat, unde cum suscipit nomen, quod testamento iussus est ferre, adit nomen. Vide Brisson. 7 form.
- Nominare colonos 2, 74.
- Norbanus a Sulla victus 2, 25.
- Noricum regnum 2, 109; provincia facta 2, 39; Norici 2, 109.
- Nota censoria 2, 68; propria vox notandi, notarum, notationum de animadversionibus censorum.
- Notae elisaram faucium, indicia 2, 4.
- Notae corporis 2, 24, ex quibus videlicet de ingenio et moribus coniectura sumitur, v. not., et adde Ciceron. de fato cap. 5.
- Notas aeternas inussit memoriae Antonii Cicero 2, 64, petita translatione ab infamibus stigmatum notis.
- Notetur felicitas huius familiae 2, 10; notetur immodica libertate usos esse etc. 2, 68; notandum tamen id est 2, 67; illud notandum est 2, 52, formula observandae et inferendae rei memoratu dignae.
- Notitia romanae linguae 2, 11; res parum ad notitiam pertinens 2, 7.
- Noverca. In dicto Scipionis ad concionem populi tumultuantem: qui possum vestro cla-

- more moveri, quorum Italia noverca est? 2, 4, *perstringit homines convenas, quasi turbam ἐνοχλίδων ἐσθράπτων*.
- Novas res moliri 2, 125, ubi additur: novum statum, novum ducem, novam quaerere remp., significanturque seditiosae motiones adversus remp. in cuius mutationem scil. aut perturbationem tendunt; ita: novarum pessimiarumque rerum auctores 2, 19; nova moliri, eodem signif. 2, 129.
- Novus homo 2, 128, v. not.; hinc: novitas familiae 2, 127; novitas Agrippae 2, 69; novitatis nobilissimae vir 2, 31.
- Novae tabulae 2, 68 *καὶ αὐτὰς ἀνεκαταστήσας*, v. *Coel. Rhodigin.* 12, 20.
- Nuda fuga 2, 61, sc. nullo exercitu ceterisque praesidiis.
- Numantia terror reip. rom. exciditur 2, 4; Numantinum bellum 2, 1; eius terror 2, 90.
- Numerus. In numerum sui exer. recipiebat fugitivos 2, 73; numero tot legion. inflatus 2, 80.
- Numerare mercedem abscissi capitis, representare, persolvere 2, 66.
- Numidia provinc. facta 2, 39; Numidicus dictus Metellus 2, 11, exilio et reditu clarus 2, 15; Numidici exilium 2, 45.
- Numonius Vala 2, 119.
- Nomini Dianae sacrata regio 2, 25.
- Nunc acie, nunc expeditionibus 2, 98; nunc metuentes, nunc simulant 2, 62, *et saepe nunc*, cum membra et tempora distinguuntur.
- Nuntius victoriae praecessit nuntios periculi 2, 129; nuntiantes coniurationem libelli 2, 57.
- O
- Obiicere, criminis sc. in iudicio aut coram censoribus 2, 95; obiicere absenti multa, probra in eum dicere, insinulare absentem etc. 2, 83.
- Obire munia ducis 2, 70; obita praetura quaesturaque 2, 43; provincias 2, 73; 2, 101, *peragere et ordinare*.
- Obire morbo 2, 102.
- Obligare aliquem, sicuti beneficio sc. 2, 56.
- Oblivio rerum praeteritarum decreta *ἀπορρητὰ* 2, 58; v. *Dissert. nendum*.
- Obnitebant impedire, conabantur, *συνεργεῖν* 1, 9; obnitens repugnaverat 2, 89; obnitente vi animi 2, 123.
- Obrnere aliquem dignatione, sua dignatione illius dignitatem obscurare etc., 2, 69; ita obrui usurpatur 2, 92, de obscuracione existimationis, laudis, immutatione praestantiae etc.
- Obscenissimarum rerum et auctor et minister 2, 83.
- Obscenissimis initiis natus 2, 70.
- Observantia temporum, observatio in navigando sc. 2, 106.
- Obsides liberos suos Romam mittit Partibus 2, 94; Antonius in Capitolium 2, 58; dati obsides civitatibus a piratis in redemptione Caesaris 2, 42.
- Obsideri, a seditiosis sc. militib. 2, 125.
- Obtestor atque precor 2, 131.
- Obtinere illustres locos, occupare 1, 4; obtinebant tum omnia maria praedones, insederant etc. 2, 43; obtinere cum

INDEX

- imperio regionem 2, 125; *ita*: obtinebat tum Asiam proconsul etc. 2, 42; obtinebat Hispaniam ex consulatu 2, 78; auctoritas obtinendi, quae sentiebat 2, 125; *illa* impetrabilis efficacia intelligitur, sicut *Amianus loquitur*.
- Obtrectabant multi actus eius 2, 44.
- Obvenit Sullae provocus, sorte 2, 18.
- Occultare fugam 2, 75.
- Occupare fugam 2, 82, *praecipere, cupide et festinanter arripere*; occupatus est ab ingratis, *i. e. celerius quam existimasset interfectus* 2, 57; *ita*: occupatus vigore adveotus eius exercitus se tradidit 2, 50, inopinantibus sc. supervenerat; occupare optias virginis 1, 1; occupare locum colonis 1, 4; ripam castris 2, 107; occupavit enim idem furor, ut alias invasit 2, 6; occupare remp. 2, 4, *i. e. dominatum in repub., opprimere remp. dominatum. Talis est locutio Sallustii in Catil.*: capere remp. eodem significatu; omnium occupatos dixerim 2, 53, *qui aliquid praetermisere, figura mitigationis et comitatus*; velot occupata materia, ab aliis sc. iam tractata et quasi praecepta 1, 17.
- Oceanus 2, 106.
- Oculorum vigor et vis in Arminio 2, 118, *index sc. ingentis animi*; sub oculis Caesaris 2, 79; sub ipsis moenibus oculisque urbis 2, 21.
- Octavia soror Augusti 2, 93.
- Octaviae porticus 1, 11; nam sororis suae nomine Augustus fecerat, *Sueton. Aug. 29*.
- Octavius Cn. Perseum recipit 1, 9; triumphum navalem agit, *ibid.*.
- Octavius consul interfectus a Mariais 2, 22.
- Octavius C. Octavii Caesaris pater 2, 59.
- Octavius Caesar adit hereditatem Caesaris 2, 60; consulatum init pridie quam viginti annos impleret X kal. octobris 2, 65; *alii mensem sextilem nominant, ut fortasse error e voce numeralibus notis scripta ortus sit; e. g. si scripserit Velleius: X kal. VIIbr. librarius fecerit VIIIbr. Clar. Freinshemius in comparat. version. Tac. ad 1. A. 9, 1, ita conciliari posse existimat, si Velleium accipiamus de die, quo renunciatus est consul, ceteros de designationis die. Antonium apud Mutinam vocat* 2, 61; *cetera vide in August.*
- Odise praesentem statum *επιπαρ-
γων* de seditioso et impio cive dicitur 2, 91, sicut amare praesentem statum proprie civis boni est.
- Odiuo hereditarium exercere 1, 1.
- Offensiones tacitae com aliquo 2, 93.
- Offerre, Dii obtulerant praesagia periculi 2, 57.
- Officiorum militarium patiens et peritus 2, 105, *munia milit. intellig.*
- Oligarchia et reip. et auctoribus suis plerumque est exitiabilis 2, 44.
- Olympiorum ludicrum quando coeperit 1, 8, *v. not.*
- Olympicom 1, 10, *templum Iovis*

- Olympici Athenis. P. Enber in semestr. 3, 3 existimat legendum Olympieum verbo graecanico, quo etiam Thucyd. usus est.*
- Olympiade VI Roma condita 1, 8, v. not.
- Omina. Auspicatis reip. omnibus 2, 79; cum diris ominibus proficisci 2, 46, et publica sc. imprecatione, v. not.
- Ominari de exitu alicuius tristia, vaticinari. *Suetonius 2, 71.*
- per Omnia; saepissime ita loquitur Noster, cum rem prorsus et omnino ita habere innuit. Per omnia diis propior 2, 35; per omnia egressus fortunam hominis 2, 40; per omnia landabilis 2, 33; per omnia positus extra dilationes 2, 79; per omnia repugnans naturae suae 2, 69; in omnia et omnibus vocalis 2, 83; in omnia pecuniae cupidior 2, 97.
- Onus atque cura belli 2, 97; onera principis, de negotiis 2, 114, 2, 128; ita: onerum principalium adiutor 2, 127; oneraria navis 2, 53.
- Opis aedes 2, 60.
- Ope humana invictus vir 2, 79, humanis viribus armisque.
- Opimius L. cos. C. Gracchum et Fulvium Flaccum res novas molientes opprimit 2, 6, etc.; damnatus postea iudicio publico 2, 7; *nb hoc Opimianum vinum dictum ibid.*
- Oppositus Mithridati Lucullus 2, 33, v. *Ind. Nep.*; tot millia se in eo proelio nobis opposuerant 2, 30.
- Opportunitates 2, 111.
- Oppugnationes urbium, castrorum 2, 95.
- Opus felix eventa, forte conatu, de re bello gesta 2, 112; opus quantum consummatum, belli Pannonici confectio not. 2, 117; ita: operis adiutore dato, rei bello gerendae 2, 95; maiori operi praeparabat exercitum 2, 109; operibus bellicis sufficiens ingenium 2, 97; opera principalia, quaecumque agit princeps 2, 124; opera sua commendat Augustus Tiberio, res gestas 2, 123; opera Tiberii coelestissima 2, 104; opera magni voluminis 2, 106, quorum descriptio requirit magn. volumen.
- Opus Velleii 2, 96; aretatum 2, 86, de descriptione: ita: operis magnitudo, de Homeri poesi 1, 5, v. not.; perfectissimi in operis forma sui 2, 36.
- Opera, de aedificiis 2, 130.
- Opera, de polioreticis operibus 2, 4, v. *Ind. Nep.*
- Opera nava virilisque 2, 120; operam suam polliceri 2, 59; opera eius singulari usus 2, 129; operae senatorum et equitum exactae ad bellum 2, 111.
- Opprimi morbo 2, 23.
- Optare a diis aliquid 2, 89.
- Optimates, de senatu et nobilitate, sive, ut hic explicatur, senatus atque equestris ordinis pars 2, 3, 2, 47.
- Optimus vir a senatu indicatur Scipio Nasica 2, 3, vid. not.
- Optima studia 2, 94.
- Ora maritima 2, 73.
- Oraculo emissae vox 1, 10.
- Oratio et vis forensis, perfectumque prosae eloquentiae decus 1, 17, coniunguntur haec *ῥήτωρ* et *ῥητορικὴ*.

INDEX

- Oratores clari [1](#), [17](#), [2](#), [9](#); orator nemo Argivus, Theban, Laced. [1](#), [18](#).
- Orbis reip. [2](#), [114](#), v. *not*; in extremo nostri orbis termino [1](#), [2](#), de *imper. rom.*; pro orbis terrarum salute pognat Augustus [2](#), [85](#). *Est illa Romanorum μεγαλειότης, ut de suo imperio, rebus et statu passim tanquam de toto terrarum orbe loquantur.*
- Orbus omnibus sensibus [1](#), [5](#).
- Ordior. Orsus est ducere exercitum [2](#), [109](#).
- Ordo. Omnis ordinis homines [2](#), [130](#); ordinis utriusque viri, *i. e. senatorii et equestris* [2](#), [100](#); ordinis senatorii vir [2](#), [69](#); ordinis onera, iura [2](#), [28](#).
- Ordo arborum [2](#), [43](#).
- Ordo harum rerum, *series et plenior narratio* [2](#), [48](#); *ita*: ordo calamitatis [2](#), [119](#); ordinem actorum suorum commemorare [1](#), [10](#); ordine narrare, *totam rei seriem, non summum* [2](#), [14](#); ad ordinem revertendum est [2](#), [68](#).
- Ordines primi [2](#), [112](#), *centuriones primi ordinis intelligit, τρις πρώτους ταξιάρχους, Lips. Mil. Romi.* [11](#), [8](#).
- Ordines exercitus [2](#), [27](#).
- Ordinare res Asiae [2](#), [92](#); res Orientis [2](#), [122](#); provincias [2](#), [94](#).
- Orlinatio comitiorum [2](#), [124](#); necis et testamenti Caes. [2](#), [59](#), v. *not*.
- Orestes Aegisthum occidit [1](#), [1](#); Orestis liberi [1](#), [2](#).
- Originis ignotae Marius [2](#), [128](#); originis simulatae mendacium [1](#), [11](#).
- Orientium iuvenum fulgor [2](#), [99](#), de *initis vitae publicae C. et L. Caesarum*; ortus tantis nominibus [2](#), [114](#).
- Ornare urbem, *aedificiis sc. publicis* [2](#), [89](#); ornamentum tantorum nominum et familiae [2](#), [114](#); ornamenta amoenitatis [2](#), [81](#); ornamenta triumphalia [1](#), [115](#), [2](#), [116](#), [2](#), [125](#), v. *triumph.*
- Orodes rex Parth. interimit Crasum [2](#), [46](#); et signis romanis potitur [2](#), [91](#).
- Os Pindari illuminavit Thebas, de *eloquentia viri* [1](#), [18](#); oris ardor, *gravitas et vehementia in vultu sese praeuens intellig.* [2](#), [35](#); in ore atque oculis classis [2](#), [84](#), in *conspectu*.
- Ostenderat spem magis auxilii, quam opem ferebat [2](#), [74](#); fortuna non electionem dabat, sed ostendebat perfugium [2](#), [72](#).
- Ostentare. Vires veteres illarum urbium, magnitudo moecium ostentat [1](#), [4](#).
- Ostentatio agendi, *επιρροία* [2](#), [98](#).
- Ostia [2](#), [94](#).
- Otho Roscius, v. R.
- Otiū *oppon.* bello [2](#), [23](#); otium Tiberii in *successu Rhod.* [2](#), [99](#); otium res disciplinae inimicissima [2](#), [88](#); ubi negotia locum fecissent otio [2](#), [105](#); otii quietisque cupidissimus [1](#), [7](#); otium valide diligit Piso et negotio sufficit [2](#), [98](#); otio abuti liberaliter lauteque [2](#), [105](#); otiosis simillimus actu [2](#), [127](#); *quidem industriam Tacitus quietam vocat, sine ostentatione sc. ageandi et strepitu.*
- Ovans triumphavit [2](#), [66](#), [2](#), [122](#); *ita ovationem cum εὐχαρίστησιν effert; quia est quasi maior trium-*

INDEX

phus. Vide Onuphr. Panvin. de triumph.

P

Pacisci stipendia 2, 38, sub pactione stipendii sive tributi pendendi in ditionem venire, de iis, qui in provinciae formulam rediguntur.

Pacisci redditum proscriptis, in foedere scil. pacis etiam illud comprehendere 2, 77.

Pacta eius 1, 1; adde Tacit. 1 A. 55, 4; 2 A. 43, 3.

Pacorus regis Parth. filius 2, 78.

Pacuvius poeta trag. 2, 9.

Paene, servit modernandis locutionibus hyperbolicis. Paene homine maior 2, 31; paene nominibus incognitae gentes 2, 106; paene exitiabilis clades 2, 112; paene inexpugnabiles 2, 115; paene manum iniecit patria 2, 99; paene alterum orbem quaer. 2, 46.

Paestum 1, 14.

Palinuri promontorium 2, 79.

Panaetius Scipionis comes 1, 13.

Panares dux Cret. 2, 34.

Pannonia provincia facta 2, 39; rebellat 2, 110.

Papius Mutilus 2, 16.

Par consulum 2, 46.

Pare non fert Pompeius 2, 29; 2, 33.

Paratissimus omnibus audendis 2, 56, promptae audaciae homines Sallustio dicuntur.

Paratissimus dignis honor 2, 126.

Parere sibi redditum ferro 2, 10.

Parilia 1, 8, v. not.

Partes Antonianae 2, 74; Brutianae, Cassianae 2, 74; Cinnanae, Marianae 2, 24; lu-

lionae 2, 63; Pompeianae 2, 65; partium Bruti exitus 2, 72; partium eius viri 2, 28; adiutor partium 2, 76; dux partium 2, 72; opus erat partibus 2, 20; partibus alicuius se miscere 2, 86; partibus regis proniores visi 1, 9.

Particeps operum, sive rerum gerendarum 2, 116; particeps caedis Caesaris 2, 69.

Partita hyberna 2, 113, *interdum*.

Parthi reges sui iuris 2, 40.

Parthorum legati ad Sullam primum Romanorum missi 2, 24.

Parthus signa Romanis adempta Augusto remittit 2, 91; obsides item liberos 2, 94; desciscit a societate romana 2, 100; cum Caio Caes. coit 2, 101.

Parthicum bellum 2, 59, quod moliebatur in animo Iulius Caesar.

Parum habuit, consul creatus esse 2, 76, non contentus fuit etc.

Passienus 2, 116.

Pastoralis manus Romuli 1, 8.

pastoralis cultus 1, 2.

Patientissimi armorum laborumque 2, 24.

Patientia periculorum 2, 41.

Patrae captae 2, 84.

Pater patriae Augustus dictus 2, 123; patres, vocabantur senatores romani 1, 8; a quibus patricii dicti. *ibid.*; a patribus ad plebem transit Clodius 2, 45; *eiurata* sc. nobilitate; v. not. et Dion. 37, p. 59.

Patria cognationi praeferenda 2, 3; patriae prioris nomine novae urbes a conditoribus saepe appellabantur 1, 1; patriae bellum inferre 2, 82, 2, 21; patriam armis petere 2, 68.

INDEX

- Patrare decreta, destinata efficere** 2, 110; nihil ausum patratumque fortius 2, 80; reliqua belli, *conficere* 2, 123; *ita*: patrandu bello ea mora fuit 2, 79; patrati belli emolument. 2, 114; commissum patratumque proelium 2, 21.
- Patrare facinus** 2, 58.
- Patratio pacis** 2, 89; *de perpacata provinciâ*.
- Patrimonium, pro re familiari, bonis** 2, 103; patrimonia iugulatorum militum a legato occupata 2, 120, v. *supra heredit.*
- Patrimonium Principis** 2, 130.
- Patronus romani imperii perpetuus** 2, 120, *defensor etc.*
- Paulus Aemilius, v. Aemil.**
- Paulus Lepiditrium, frater** 2, 67.
- Paulus censor** 2, 45.
- Paupertas honesta dignitate non debet carere** 2, 129.
- Pax Augusta** 2, 126, v. *Aug.*; lacta 2, 126; Brundisina 2, 76; pax integris rebus et conditionibus faciendâ est 2, 50; pacis auctor 2, 58; pacis impedimenta in cupiditate privatorum 2, 25; pacis longae bonis insolens populus 2, 110; in pristinum pacis modum redigere 2, 98, *de rebellantibus rursus subactis*; *ita*: ad eam pacem redegit has provincias 2, 90, *sicut mox verbum pacari*; pace firmanda quae bello subacta 2, 23; pace diligentiae Catonis dixerim 1, 7, v. *not.*, pace Gracchorum dix. 1, 17; pace maiestatis eius dixerim 2, 129; bona cum venia eius dix. *formula iudicis et modestiae veniaeque profandae aut interfaendae*.
- Pacari, de iis quae subiguntur bello, et ordinantur.** Dum pacatur Occidens 2, 91; *pacatus* victoriis orbis 2, 89; pacata ad certam confessionem imperii Dalmatia 2, 90; pacati tum demum cum forent eversi 2, 115; pacatis bellis civilibus 2, 59.
- Pedia lex** 2, 69.
- Pedites equitibus spoliati ad cladem relinquuntur** 2, 119; peditum expeditiones oppon. classieis 2, 121.
- Pelasgi Athenas commigrare** 1, 3.
- Pellere aliquem proelio** 2, 24; *ita*: pulsus acie 2, 26; belli spectaculo 2, 79.
- Pelopis progenies expellitur Peloponneso** 1, 2.
- Peloponnesii Megaram condunt** 1, 2.
- Penates pro domo** 2, 95, 2, 74.
- Penetrare interius** 2, 120; penetravit in omnes regiones bellum 2, 15; penetratis omnibus Hisp. gentibus 2, 5; penetrata media cum victoria 2, 40.
- Pensare victoriae occasionem damno amissi militis** 2, 115, *est quasi redimere, redimendo adquirere*; mortem praematuram immortalî pensavit memoria 2, 88.
- Penthelus** 1, 1, *sive Penthilus Orestis nothus ex Erigone Aegisthi*; *Pausan.* Corinth.
- Per omnia** 2, 100, 2, 127; v. *omnia*.
- Per summam quietem** 2, 88.
- Per idem tempus** 2, 45; per haec tempora 2, 78; per eadem tempora 2, 57, v. *supra Dum*.
- Peragratus victor Germaniam** 2, 79, *qui peragravit*.

INDEX

- Percurrere paucis, *scrib. sc.* [2, 38](#).
 Percutere fuste [2, 78](#).
 Perdere exercitum [2, 120](#); non perdat ille gloriam facti, *non indictus mament etc.* [2, 26](#).
 Perdumare [2, 97](#).
 Perducere ad scientiam rei militaris [2, 79](#); in fastigium [2, 109](#); in societatem suam [1, 9](#); perduxerat in hoc novitalem suam [2, 93](#); perducere remp. ad summum discrimen [2, 27](#), *de hoste belli periculum ingens obiciente*.
 Per elegantis ingenii vir [1, 7](#).
 Perexiguum fretum [1, 2](#).
 Perfici. Mortalis conditio natura et industria perfecta [2, 2](#); perfectae maximorum artificum manibus tabulae [1, 13](#); perfectissimi in forma operis sui [2, 36](#).
 Perfrui recordatione locorum, gentium etc., *quae sc. olim vidimus* [2, 101](#).
 Pergamus [1, 1](#).
 Perigrata armis regio [2, 106](#).
 Permittere maiora, minoribus perceptis [2, 13](#), *fahren lassen*; permisit seditioni eius [2, 37](#); ita: *apud Curtium nude*: permisere se regi, *de deditione*.
 Pernices velocitate iuvenes [2, 43](#).
 Perniciosa consilia, *seditionem* [2, 3](#).
 Perperna Sertorium *interimit* [2, 30](#).
 Perpolitus nuper calce arenaque locus [2, 22](#), *quocumque rudin erant, poliri dicuntur, cum cultus accessit: adeo ut etiam politiones agrorum de cultum accipiuntur: itaque nihil hic mutandum*.
 Perrupta eorum acie [2, 112](#).
 Persae post Medos rerum possuntur [1, 6](#).
 Persequi, *describere* [2, 103](#); ita: persequamur notam severitatem censorum [2, 10](#); persecutus Gracchum Opimius occidit [2, 6](#), *tunquam hostem sc. reip.*; nulla eum civilis misericordia persecta est [2, 7](#), *excepit, prosecutus est*.
 Perseverabant facturos se [2, 92](#); perseveravit facere [2, 103](#).
 Persens in triumpho ductus [1, 9](#).
 Persona Pompeii [2, 31](#); persona auget aut levat invidiam [2, 31](#); ex persona poetae dictum [1, 3](#).
 Pertinaciter deferebat Augusto populus dictaturam [2, 89](#); pertinacissima in retinendis armis inventas [2, 27](#); pertinacissime arma retinebat Nola [2, 18](#).
 Perturbatio. Nulla cum perturbatione aut rerum aut hominum, *sine tumultu, quiete* [2, 88](#).
 Pervadere diverso itinere [2, 82](#).
 Pervehi in Siciliam [2, 75](#); in Italiam pervectus [1, 1](#).
 Pervenire ad potentiam [2, 80](#).
 Perusia [2, 74](#); incensa *ibid.*
 Pestifero civibus reditu Marius urbem ingressus [2, 22](#).
 Petere Antonium, *proficisci ad Ant.* [2, 76](#); petere destinatum iter, *ingredi* [2, 82](#); quod summo studio petitus est, *questum etc.* [1, 10](#); ita: nihil amplius praeter tyranni petendum sanguinem [2, 58](#); petebatur Cio, verhis eius legis [2, 45](#), *in ipsum dirigebantur verba* [1, 1](#); peti insidiis *alicuius* [2, 64](#).
 Petreius legatus Pompeii [2, 48](#).
 Pharnaces Sardanapali interfecto [1, 6](#), *v. not.*
 Pharnaces rex Ponti a Caesare victus [2, 55](#).

INDEX

- Pharsalica acies 2, 52.
Pharus 1, 4.
Phidippus 1, 1.
Philemon comicus 1, 16.
Philippus rex Maced. 1, 6.
Philippus vitricus Octavii 2, 60.
Philippi, urbs Macedon. 2, 70;
hinc: Philippii campi 2, 86,
ubi Brutus, et Cassius ab Octa-
vio Cnes. victi, confunduntur a
poëtis cum Philippis in Thes-
salia, ubi Pompeius a Iulio
victus.
Philosophorum ingenia a Socra-
te defluxere 1, 16.
Phocæ condita 1, 4; Massiliam
condit 2, 15.
Phraates rex Parthorum 2, 91.
Pictores 1, 17.
Pii cognomen consecutus Metel-
lus 2, 15; pia munificentia,
erga patrem defunctum sc. 2
130; *ita: pietas, filii sc. in pa-*
rent. 2, 15; *item de affectu*
erga necessitudines et modestia
2, 99; *de fide in patriam* 2,
16; *pietas rectissima sentiendi,*
sc. pro rep. 2, 123.
Pignus concordiae medium inter
2, 47.
Pindarus illustrat Thebas 1, 18.
Pinetes dux Pannon. 2, 114.
Piratarum insolentia et potentia
2, 31; *piratica scelera, latro-*
cin. marit. 2, 73.
Pirææi portus multiplices muni-
tiones 2, 23, *de quibus vide*
Thucyd. 1.
Pisaurum 1, 15.
Piso M. dimisit uxorem in Sullæ
gratiam 2, 41.
Piso L. Thraces comprimit 2, 98.
Piso res novas molitur 2, 130.
Placentia 1, 14.
Placebat barbaris suus numerus,
fidebant numero 2, 112; *pla-*
cuit, de consensu et decreto par-
tium paciscentium 2, 77.
Plancus comitatur Fulviam in e-
xilium 2, 76; adiutor Anton.
partium 2, 74; foedus homo
et proditor 2, 83.
Plastæ 1, 17, *de statuariis uni-*
versis videtur accipere Velleius;
nam alias ex quinque statua-
riæ speciebus, plasticæ voca-
tur, quæ argillam tractat. Coel.
Rhodigia. 29, 24.
Plato 1, 16.
Plautius Silvanus 2, 112.
Plenam retulit ei gratiam 2, 16;
plenius sibi quam illi gratula-
bantur 2, 104.
Plus quam dubio Marte 2, 55.
Pogna in malos sera, sed aliqua
2, 120, *sententiose notatur cle-*
mentiae iustitiaeque tempera-
mentum; non privato odio, sed
publicae vindictæ danda 2, 7;
poenas luere alicui, propter
aliquem puniri 2, 54.
Poenitere. Ne eius nati rempubl.
poeniteret 2, 12; *velut poe-*
niteret prioris fidei 2, 18; *ita*
ibid.: *quasi pigeret eum virtu-*
tum suarum.
Poëta solus appellari Homerus
nervit 1, 5, *v. not.*; *poëtarum*
ubertas 1, 17.
Pollere plurimum mari 1, 2.
Polliceri aliqua cum gravitate 2,
125, *sententiose notatur comi-*
tas indulgendi cum auctoritate
iuncta: ne expressa sc. vide-
rentur, quæ necessitati decli-
naadæ indulta erant: pollici-
tæ operæ 2, 111 *et seq.*
Pollio Asinius inter oratores 2,
36.
Pollio Asinius Antonio se iungit

INDEX

- 2, 63; cui *fidus est* 2, 76; in Hispania adversus Sex. Pompeium bellavit 2, 73; eius factum et dictum memorab. 2, 86.
- Polybius Scipioni familiaris 1, 13.
- Pompeiorum familiae seu duae seu tres 2, 21; vide *Baron, Streinii stemmata*.
- Pompeius Q. primus huius nominis consul *ibid.*; idem qui turpe foedus fecit 2, 90.
- Pompeius Q. eius filius cos. ab exercitu interficitur 2, 20.
- Pompeius Magni pater dux Ital. bello 2, 15, 2, 29; temporarius homo, configit cum Cinna, moritur 2, 21.
- Pompeius Cn. Magnus laudatur et describitur 2, 29; adhuc eques triumphat 2, 30; tribuniciam potestatem restituit *ib.*; bellum piraticum plenissima cum potestate ipsi decernitur 2, 31; piratas vincit et coërcet 2, 32 etc.; eius interminata cupiditas imperii 2, 33, 2, 34; bellum adversus Mithridatem 2, 37; triumphat per biduum 2, 40; ex singulis munda partibus *ibid.*; eum oligarchiam secutus sit 2, 44; Iul. Caesaris filiam ducit *ibid.*; solus consul fit 2, 47; pro eo aegrotante primo omnium publica vota suscepta 2, 48; vietus in Aegyptum fugit 2, 53; ibique misera morte ac perfide interfecit *ibid.*.
- Pompeius Cneius Cneii Magni filius interficitur in Hisp. 2, 65.
- Pompeius Sex. describitur 2, 73; mare infestat *ibid.*; Antonii iussu occiditur 2, 87.
- Pomponius Attellanarum scriptor 2, 9.
- Pomponius Flaccus 2, 129.
- Pomponius eques rom. 2, 6.
- Ponere. Positus extra dilationes 2, 79.
- Pontidius C. 2, 16.
- Pontifex maximus 2, 63; pontificatus maximus 2, 128.
- Pontius Telesinus dux Samnitium 2, 27; vincitur *ibid.*.
- Pontus *prov. facta* 2, 38; Ponti intima 2, 40; Ponticum mare 2, 101.
- Popillius M. Laenas 1, 10.
- Poppedius 2, 16.
- Porcia familia 2, 35.
- Portoria nova constituit G. Gracchus 2, 6.
- Poscebant eum ducem 2, 71; si quid fata poscerent 2, 123.
- Posse multum 2, 116.
- Postis lapideus iannae carceris 2, 7.
- Postulare conditiones 2, 48.
- Posthumius Albinus censor 1, 10.
- Postumus Iulius 2, 116, v. not.
- Potens *oppon.* humiliori 2, 126; iam tot legionum potentes, quibus iam in manu essent tot legiones 2, 65; potentiae regalis socius 2, 6; potentiae societas 2, 65; potentia ad impotentiam uti 2, 29.
- Potentia 1, 15.
- Potestas tribunitia, v. *trib.*; in quaestoris potestatem redacta pecunia 2, 37; nihil aliud quam cura hic intelligitur.
- Potiri regni 1, 1; rerum, de summo in terris imperio 1, 6; potitus rerum Sulla, de dominatione Sullae Romae instituta 2, 41; potitus eorum, scil. quos ceperat 2, 25.
- Præbere spectaculum 2, 97; materiem belli civilis 2, 62; cer-

INDEX

- vicem liberto, *sc. amputandum* 2, 70; arbores praebuere imaginem antennarum 2, 43.
- Praeeventibus satis 2, 12, *v. not.*
- Praeecedere gradum alicuius 2, 114.
- Praeexcellentes ingenio viri 1, 13.
- Praeceps et pravus, *de seditioso et extrema audente* 2, 8; *ita*: praecipitis consilia iuvenis 2, 88; praecipitia, *extrema remedia* 2, 112, *et ndiective*: omnia erant praecipitia in rep., *i. e. ad extremum periculum et motus spectantia* 2, 22; praecipiti et maximo periculo 2, 84.
- Praecipiti fuga 2, 85; praecipiti cursu non gradu 2, 1; praecipiti in hac festinatione 1, 16.
- Praecipuus timor 2, 130; praecipuus sanctitate 2, 29; praecipuum egit consulem 2, 92; praecipui viri, praecipua dona 2, 12; praecipua experimenta virtutis 2, 94, *eximia, ingenia hac voce notat.*
- Praeda victoris, *qui in potestatem victoris arbitriumque venit* 2, 86.
- Praedicere. Vt praediximus 1, 4, *ut iam memoravimus. Nepe ita loquitur Noster, etiam de eo, quod proxime antecessit.*
- Praedicere, serio monere 2, 17, 1, 13, 2, 82.
- Praefere vultu ardorem animi 2, 118; praefere vultum victoris magis, quam morientis 2, 27; visus praetulit principem 2, 94.
- Praeficere aliquem hibernis 2, 113; praefectus castrorum 2, 120, 2, 119, 2, 112; praefecti classium 2, 73; cohortium 2, 112; praefectus equitum 2, 104; fabrum 2, 76; praefectus operum Tiberii 2, 104; urbis praefectus, *scribae notatur* 2, 88.
- Praefectura 2, 44, *Sigon. de antiquitate iur. Ital. 2, 10*.
- Praefulgent nomina prov. milit. et causae 1, 14.
- Praematna mors 2, 88.
- Praemonuerant haruspices Caesarem 2, 57.
- Praemunire regalem potent. 2, 6.
- Praeneste natura munitum 2, 26, 2, 74.
- Praenites forum Augusti titulis victarum gentium 2, 39; praenitens virtus Catonis 2, 35.
- Praeparare militem 2, 11; maiori operi 2, 109; hiberna 2, 110; praeparatus Caesaris contra Antonium 2, 76; praeparatio belli 1, 12.
- Praepondere Armeniae regem 2, 122; praepositus regioni 2, 116; custodiis verbis, praefect. urbis 2, 88.
- Praepondere nomina, *in adopt. sc. 2, 96*.
- Praeceptus imature, *de morte praeemtura* 2, 116.
- Praeruptum atque anceps periculum 2, 2.
- Praescribere. Vt praescripsimus 2, 21; *alii*: ut praediximus.
- Praesagia periculi 2, 57.
- Praesens periculum 2, 72, *de certo et magno*; plerumque praesentia invidia, praeterita veneratione prosequimur 2, 92; praesentia ipsius, ductu, actumque 2, 90.
- Praesidium esse suis sedibus 2, 110; praesidia reip., *in Tiberio sc. 2, 103*; praesidiis classium mare seperat 2, 51.

INDEX

- Praestantissimus vir** 2, 53.
- Praeteriri, anteiri** 1, 17; vir ann praetereundus 1, 2, adde 2, 8, 2, 108.
- Praetexere, παρατίθεσθαι** 2, 62.
- Praetexta consularis, praetoria, pro ipso honore** 2, 65.
- Praetextato relicto filio** 2, 59, aetas notatur usitatissimo et omnibus aetate loquendi genere.
- Praetor urbanus** 2, 118; praetor iterum post consulatum 2, 31. Exciderat post consulatum senatorio o dinc notatus a censoribus Lentulus; itaque ad recuperandum ordinem praetoram rursus gerebat, *Dion. 37, p. 49;* praetores senio olim creabantur 2, 16; decem ab Augusta constituti 2, 89, v. not.
- Praevalens corpore** 2, 108.
- Pravus subito et praeceps** 2, 18, singularis illa seditiosi animi et res aetas cupientis pravitas hac voce notatur apud Velleium; ita: prava cupere 2, 6; pravissimus homo 2, 80; pravitas animi atque ingenii 2, 112; a vitilis in prava, a pravis in praecipitia pervehitur 2, 10, de gradibus vitiorum; ita ut vitia ipsum viderentur actum denotare, prava habitum, ut loquuntur philosophi; praecipitia ultimae malitiae facinorae; sive ita malum: ut vitia aotent iacipientem et paulatim crescentem morum corruptionem; prava contagioem illam et quasi pestilentiam, sicut Salustius vocat, quae ex vitilis iam quoddam genus moris fecit; praecipitia autem ultima et iam furentis nequitiae exempla, etc.
- Premere aliquem gravi bello** 1, 2.
- Pretium voti sui ferre** 2, 125, quod pretium clementiae tulit 2, 52; pretium conservatae patriae tulit calamitate exilii 2, 45.
- Priene condita** 1, 4.
- Primipili centurio** 2, 78.
- Princeps et principes dicuntur saepe non potestatis sed emineantiae respectu, neque qui soli sed qui primi, ac rursus non semper qui omnium absolute primi, sed inter priores sunt; i. e. summi viri, summis honoribus functi et operibus, eaque re auctoritatem primam et praecipuam adepti; princeps civitatis potuisset esse Gracchus 2, 6; princeps omnium Romanorum Crassus 2, 44; vir panno ante princeps 2, 19; princeps eius loci 2, 74; Campanorum 2, 16; princeps romani nominis Pompeius 2, 53; Marius 2, 128; princeps civitatis et eloquentiae 2, 22; principes viri, sancti amplissimis honoribus 2, 89; ita: principale in rep. fastigium 1, 11; principatus 2, 128; principalia arma, *Caes. et Pompei 2, 50.***
- Princeps Senat.** 2, 43, v. Zamose. de senat. rom. lib. 1. Velleius hoc loco non tantum delatum honorem, sed dignitatem meritum, ob quae deferitur, respicit.
- Princeps sui operis** Tullius 1, 17; princeps carminum 2, 36.
- Princeps vel magnificentiae vel luxuriae** 1, 11.
- Princeps familiae Porciae** 2, 35.
- Princeps equestri ordinis, e praecipuis** 2, 127.

INDEX

Princeps et principatus *de unius imperio*; princeps bello paceque magnus 2, 113; princeps eminens oppon. civi aequali 2, 124; princeps exemplo maior quam imperio 2, 126; principis onera iuvare 2, 128; principalia opera 2, 127; principis munificentia 2, 126; principalis quies tot mensium, *usus principatus tranquillus* 2, 56; principalia opera 2, 124; ministeria 2, 93; principes, *sc. Augustus et Tiberius, qui hic coniunguntur* 2, 115; principatus armis quaesitus armis tenendus 2, 57; principatus Augusti imago 2, 89; principatum assequi cupit Crassus 2, 44, *quamquam potius deinde intelligitur*; quae *generalior* scilicet Graecorum vox hic quadraret; principatus tumultuarius, fortuitus, mobilis, ex voluntate parentium constans 2, 108, cui oppon. vis regia.

Princeps rerum potitus est Ninus, prius 1, 7; ita: principes omnium gentium, rerum potiti sunt, *primi ex gentibus* 1, 6.

Principia inclinatae valetudinis 2, 113.

Prior habitus, qui potentior 2, 3; nihil prius habuit 2, 52.

Priores, maiores 2, 28.

Prisca gravitas 2, 86, 2, 116; prisca severitas 2, 92; prisca antiquaque severitas 2, 125; prisca et antiqua forma 2, 89.

Privare spiritu 2, 87; imperio vitare 1, 6.

Privatus vindicat remp. Nasica 1, 3; privatus contrahit classem Caesar Iulius 2, 42; privato consilio exercitum con-

trahit Octavius Caesar 2, 61; privatis opibus consiliisque magna ausus Pompeius 2, 29; privatus in urbem veniret, *deposito imperio sc.* 2, 49; privata familia 2, 91; si illa maiestas unquam privata fuit 2, 99.

Pro tribunali 2, 117; pro rostris sedere 2, 56.

Pro praetore 2, 11.

Pro rep., pro partibus alicuius stare 2, 48.

Pro rep. est, ex usu reip. 1, 13.

Probare, Sequebatur quae probanda sunt, non quae probabantur 2, 113.

Probabiliter gestus consulatus, recte etc. 2, 46.

Procedere in Campaniam 2, 123; processit ad medium flum. 2, 107; et metaphoricè: processit in id furoris 2, 80; processum est in arma 2, 125.

in Procinctu facta testamenta 2, 5; procinctum militem dixerunt antiqui, cum exercitus instructus est: sic procincta classis; procincta autem ideo, quod togis incincti ad pugnam ire soliti fuerunt. Unde et testamenta in procinctu fieri dicta, quae faciunt ad pugnam ituri, sicut colligitur ex fragmentis Festi; adde Gell. 10, 15.

Procumbere ante tribunal imperatoris 2, 106, procumbens resp. ad interitum spectans 2, 16, *idem habet hoc loco*.

Procuratores Caesaris 2, 81.

Prodere, scribere 1, 8, 2, 27 et integre: prodere memoriae 2, 4.

Prodere exemplum clarum, turpe 2, 119, et absol.: id unum nefarie ab Opimio proditum 2, 6,

INDEX

- q. id unum nefario exemplo fecit Opimius.*
- Prodigus fortunae atque pudicitiae suae **2, 48.**
- Producto exercitu (*hostium*) in Syriam **2, 78**, *elicit*; productis classibus *sc. in pugnam* **2, 85.**
- Proelium restituit Caesar fortitudine **2, 55.**
- Proficere. Quid proficissemus impetrando **2, 125**, *quam utilitatem cepissemus.*
- Proficisci cum aliquo ad bellum, *sc. partibus se adiungere* **2, 86.**
- Profiti alicuius patrocinium **2, 75.**
- Profiti veluit indignos Sentius **2, 92**, *sc. petentes quaesturam; candidatos enim oportebat profiteri nomina sua ante comitiorum diem apud magistratum comitia habiturum, sicut omnibus notum est.*
- Professionis memor, *sc. promissae brevitatis* **2, 89.**
- Professionis cuiusque ingenia **1, 16**; timidius quam professioni eius congruebat **2, 87.**
- Profunda cupiditas omnia confundendi **2, 125.**
- Profusa luxuria **2, 31.**
- Progenies Pelopis expellitur a progenie Ilerculis **1, 2**, *posterius intellig.*
- Prohibere aliquem iure petendorum honorum **2, 28.**
- Promittitur hoc voluminibus aliorum, *exponitur* **2, 48.**
- Promptus ingenio **2, 118**; *in promptu est, satis patet* **2, 27.**
- Pronus gurgis **1, 16.**
- Prior fortuna **2, 69.**
- Propior diis quam hominibus **2, 35**; propior gladiatori quam senatori **2, 91**; propior puero quam iuveni **2, 53.**
- Proponere. Proposuit pretium se datur., *pronunciavit, edixit* **2, 4.**
- Proposuit Aegyptum petere, *i. e. statuit* **2, 53**; sequi **2, 60**; proposito firmus **2, 63**; proposita hominum **2, 110**; propositorum malorum executor acerrimus **2, 45.**
- Proposito sanctissimus, rectissimae voluntatis vir *alias* **2, 3.**
- Propositi operis regula **2, 38**; proposito operi sua forma redatur **1, 49.**
- Propria classis **2, 76**; propriae iuventutis tot millia armavit **2, 1**; omnia ex proprio usu agebat **2, 21**; iuris scientia potius quam propriae eloquentiae nomine celebris **2, 9**, *verae et proprie ita dictae.*
- Prosaе eloquentiae decus **1, 17.**
- Proscriptio triumviris Octavii, Antonii, Lepidi **2, 66**; Sullani exempli malum *ibid.*; nam Sulla proscriptionem invenit et exercuit **2, 28.**
- Proscriptorum bona Sulla vendit, liberos iure dignitatis spoliavit **2, 28**; quos ad ius dignitatis revocat Caesar **2, 43.**
- Prosequi, *comitare, deducere* **2, 123, 2, 113**; domum **2, 35.**
- Prosequi aliquid invidia, veneratione **2, 92.**
- Prosperum magis in dies ipsis fiebat bellum **2, 52**, *opibus et opportunitate sc.*; prospere gessit prima parte introitus **2, 102.**
- Prosternere se genibus alicuius **2, 114.**
- Protegere nequitiam gravitate, *eleganter protegere, velare, tutam reddere* **2, 100.**

INDEX

Proteri ruina sua, publica 2, 91.
Protrahere fraudes publicanorum 2, 92.

Provehere in consulatum 2, 128;
provehi in consulare fastigium 2, 69.

Providere supplementum, comparare etc. 2, 130; providens 2, 88; providentia ducis 2, 115; non ego providentia usi 2, 120

Provinciae facere 2, 38; in provinciae formam redigere 2, 97; in formulam provinciae redigi 2, 38, ubi not. vid.; de provinciis factis egressio 2, 8 et 39.

Provocare alterum iniuria 2, 118, iniuriam inferendo prov.

Proximus nominis suorum 2, 114;
Noric regni 2, 109, *quamquam* hoc postremum exempl. nlinm etiam *ἐννεα* valitur; proximus auctoritati ducis 2, 71; proxima fraterne pulcritudo 2, 97.

Pseudophilippus Macedoniam occupat 1, 11; et opprimitur ibid.

Ptolemaeus Cypri rex interimit se 2, 45.

Ptolemaeus Aegypti rex 2, 53.

Publica vox. Deos publica voce obtestor 2, 131. Id solum publica voce dixisse habeo 2, 124; aomiae seuque reipublicae; publica fortuna, v. fort.; publicis litteris descripta pecunia 2, 37; quicquid publice salutare non esset, privatim alienum existimavit 2, 3.

Publicata lectica Tiberii 2, 114; usibus militum infirmorum communicato et concessa promiscue

Publicanorum fraudes 2, 92.

Publicula 2, 85.

Pudor timori mistus 2, 5.

Pugnare cum aliquo, petendo sc. a recusante 2, 124.

Pulcritudo corporis 2, 97.

Punicum bellum primum 2, 38; secundum 2, 98.

Puteoli 1, 15.

Pullum amiculum 2, 80.

Pydoia Maced. urbs 1, 9.

Pyrrhus Achillis filius 1, 1; Neoptolemus vero nomine. Pyrrhi enim *πυρρών* *νεωπύππυς*, inquit Plutarch.

Pyrrhus rex 1, 14.

Pythius respondit 1, 1, Apollo sc.

Q

Quadrantem creditoribus solvi iussit Valerius Flaccus lata lege 2, 23; i. e. quartam partem, ita ut tres (crediti ad usurae) partes perirent creditori, quarta deberetur. Est hoc genus aonrum tabularum. Quare 1 el-leius turpissimam vocat hanc legem *Faleriana*, quippe quae et manifestam haberet iniquitatem, et scilicet potius turbulentoque esset consilio a trib. pl. lata, quam summae ac inexsuperabili necessitati publicae data: quo solo casu, ubi usuroe sc. veluti tabes omnibus orrosis ad corpus ipsum pervenire, decreta novorum tabularum, specie inevitabilis subsidii, aliquando excusari posse videatur. *F. Coel. Rhodigia. 12, 20. Antonius Augustinus* nihil aliud nominat quam hanc legem; cuius scilicet proposita et historia plenius opud Auctores superstites non perscribuntur.

Quadrigarius historicus 2, 9, vide *G. L. Vossii de histor. lat. 1, 10*.

Quaerere dignitatem, acquirere

INDEX

2, 18; quaesita spes desperatione 2, 5.
 Quaestio nulla habita de morte tanti viri 2, 4; quaestiones erudites in amicos clientesque Gracchorum 2, 7; *Brisson. 5 formul. ; Sigon. 2 de iudic. 14.*
 Quaestor sub praetore 2, 43; *ynaestor cum iure praetorio 2, 45, adiecto etiam alio quaestore.*
 Qual. tantis rebus hoc, quaecunque est, inseram 2, 107, *pueris res habet.*
 Quando, pro qua 2, 52.
 Quantum bello optimus, tantum pace pessimus 2, 11; *in quantum 1, 9, vide in.*
 Quatere animum alienius, *terrere, permovere 2, 110.*
 Quidam, quaedam. Nova quaedam exultatio salutationis 2, 104; mira quadam pietate 2, 99; quadam rabie 2, 125; quibusdam diversis virtutibus celebres 2, 116, *signandae expressioni emphaticae aut metaphorae additur.*
 Quidem. Quo quidem incursu 2, 43; quo quidem tempore 2, 48.
 Quis, cum emphasi. Quem et quo loco deserturi forent 2, 55.
 Quies principalis tot mensium, intelligitur quietus usus principatus per tot mens. 2, 56; quietis et otii cupidissimus 1, 7; quanta cum quiete hominum, quum tranquille, placideque, sine tumultu et perturbatione hom. 2, 130; tanta eodem quiete duxit exercitum 2, 25; quies pro somno: hinc quietis denuntiatio, *somnium perit 2, 70*; summa quiete animi potuisset princeps esse 2, 6, *modestia rivilis intelligitur, quatenus tur-*

bulentiae, et fractiosae inquietudini opponitur, qualis in Mnrio, qui ideo quietis impatientissimus vocatur 2, 23; quietus et probus 2, 114; quietus moribus 2, 117; quietis illis obtulisset resp. quod tumultuando voluerunt consequi 2, 7; nihil quietem in eodem statu relinquebat 2, 6.

Quinctius Crispinus adulter Iuliae 2, 100.

Quinctilius Varus 2, 117.

Quin tu hoc facis potius 2, 7, *cum vi expulso*; quin tantus etiam metus fuit 2, 110, *terrere*.

Quintus decimus annus 1, 2.

R

Rabies, de conviciorum acerbitate 2, 64; de rebell. et sedition. 2, 125.

Rabirius poeta 2, 36.

Rapuit invenem satorem iniquitas 2, 97.

Rapere se praecipiti fuga ad 2, 85; ita: rapere exercitum Tacito, festinanter illuc ducere; rapto utebatur ad se tuendum 2, 73; raptos Italiae libertatis 2, 27.

Rasile argentum 2, 56, eo constitit triumphus Hispaniensis, quem Caesar egit, instrumentum. Intelliguntur autem simulacrum ferulaeque ex argenteis laminis politis, levigatis, non coloratis.

Rationem alienius habere in petendo consulatu 2, 30; solennis formula. Quorum enim petitio iusta et legitima videbatur, eorum nomina ab eo qui comi-

INDEX

- lis praeerat accipi, eorumque ratio haberi, ut contra eorum, ut repellebantur, nomina non accipi, nec eorum ratio haberi dicebatur. Brisson. formul. 2; Catonē id solum visum est habere rationem, quod haberet iustitiam 2, 35; de ratione status in regno lūternio dissertatio inserta notis ad 1, 17.*
 Raudii campi 2, 123.
 Rebellare 2, 11.
 Recedere, *de inclinatis in fugam 2, 55; non rece-urum se vestigio dicebat ibid.*
 Recens transfuga 2, 83.
 Recessus omnes maris 2, 32.
 Recidere. Recisum opus Vellei, *arctant, et recisis expositionum ambagibus in compendium redactum 2, 89.*
 Recipere condiciones 2, 48; *ita: nil receptum, sc. de condit. 2, 49.*
 Recipere aliquem in alinitatem arctissimam 2, 100.
 Recipere se in altiora loca 2, 70; in tumultum *ibid.*; in Italiam 2, 74.
non Recipit conditio mortalis 2, 104; si mediocritas recipit hominum 2, 130; non recipit haec enarranda scripturae modus 2, 52.
 Recipi, *ab exilio sc. 2, 45.*
 Reconcilianda in gratia fidelissimus 2, 39.
 Recta honorantur, prava pun. 2, 125; non iudicio recta legendi 2, 83; a rectis in vitia pervenit 2, 10; recto ubi semel deerratum est 2, 3; rectissima voluntas 2, 18; nunquam recte ut facere videretur 2, 5; recte faciendi minus cupidus quam pecuniae 2, 97.
 Recensare principatum 2, 124; nihil de fine 2, 129, mortem iam libenter obire.
 Reddere spiritum, mori 2, 87; reddere coelo coelestem animam, *de morte magni viri et herois 2, 123; reddere coelo patrem, alibi sacrare 2, 124, inter deos referre.*
 Redigere in potestatem 2, 94; in pristinum pacis modum 2, 98; in formam provinciae 2, 97.
 Redimere crimina desidia morte 2, 87, *forti morte desidem vitam pensare: ita: redimere vitia virtutibus etc.*
 Redimi publica pecunia, ex captivis. sc. 2, 42.
 Redimitus hederis 2, 82; redimitus caput arundine 2, 83.
 Reducere in *bibern. legiones 2, 107.*
 Referebat hoc dictum ad nomen loci 2, 77, *alludebat, dirigebat h. d.; tantum retulisset, interfuisset 2, 72.*
 Relovere vires exercitus ex itinere 2, 113.
 Refrigerari ab aliquo 2, 83; *frigore et fastidio affici, fastidiosum haberi: frigus enim teporem gratiae sive amicitiae vocabant, et alienationem animi antea faventis. Itaque cum Velleius dicit Plancum refrigeratum ab Antonio, significat intepuisse gratiam eius apud Antonium, et calorem illum mutasse in fastidii frigus. Lips. in h. l.*
 Refulsit certa spes 2, 103.
 Regere exercitum, in proelio sc. 2, 85; *ita: regimen classis sive arbitrium classici certaminis ib.; regi imperio aliorum 2, 125; quorum auctoritate rex regeretur 2, 54.*

INDEX

- ategerere in aerarium pecunias publicas 2, 92.
 Regula propositi operis 2, 38.
 Regulus 2, 38.
 Reicere brachium super caput 2, 70; reiectus tempestate in 1, 1.
 Relegare aliquem e rep., sc. honoris specie amoliri 2, 45; invidiam fortunae in auctorem 2, 64; invidiam potentiae in 2, 44, transferre in aliquem, auf einen andern schieben.
 Religio Sullae erga Dianam 2, 25; religioni templi se credidit 1, 9, v. not.; religiosissima pop. R. sacra 2, 45.
 Relinquere in medio 2, 48; relicta testamento hereditaria regio 2, 89; nihil relictum quod tentari posset 2, 49.
 Reliquiae Nolani belli 2, 17; belli mane ant in Delmat. 2, 114; piratarum 2, 32; legionum, e clade sc. Parth. 2, 46.
 Remittere aliquid ex negotio 2, 88; remissa sors provinciae 2, 111, sc. ne obiret provinciam, cui ea sors evenerat.
 Renuntiare consules 2, 92; renuntiabantur quicunque suffragiis populi magistratus creati essent, verbo solenni; v. *Brisson. formul.* 2.
 Repellere dictaturam, prorsus recusare 2, 89; repulsum ita erat diadema, ut non offensus videretur 2, 56, recusatum.
 Repensare bona malis 2, 12, v. not.; repensata damno voluptas 2, 21.
 Reperiebatur nec finis rei, nec modus 2, 4.
 Repetundarum lege interrogari 2, 13; repetundarum damnatus C. Cato ex Macedonia 2, 13; v. *Sigon.* 3 de iudic. 27.
 Replere urbem spectaculis 2, 56; animos oculosque populi 2, 100; reponere nihil in se, fiduciam nullam habere 2, 112; fiduciam victoriae in multitudine 2, 113; non omnia in uno reponenda 2, 32. *Tali sententia Tiber. apud Tac.* 1 A. 11, 4: in civitate tot illustribus viris subnixta, non ad unum omnia deferenda.
 Repraesentavit Augustus orbi tot bona 2, 89.
 Repudiare uxorem, mox dimittere 2, 41.
 Repugnaverat obnitens 2, 89.
 Rescindere foedus 2, 90.
 Resolvi in sua initia 2, 123, de Augusto moriente ita loquitur: sicut alibi: coelestem animam coelo reddere.
 Respectans sine fine Caesarem 2, 107.
 Respiravit romana acies in proelio aliquam ab hoste hactenus resistente quietem nocta 2, 27.
 Respondere, congruere, convenire 2, 129; neque initiis fratris, neque suae consuetudini respondit 1, 9; respondit expertae virtuti in Africa etiam in Hispania 2, 4; non poterat spei responderi felicius, non poterat felicius impleri spes 2, 103.
 Responderant magis ex notis corporis 2, 24; respondere dieuntur haruspices et vaticinatores quicunque, quum futura praedicunt, etiam quum non praecessit vox consulendi.
 Restingnere initium belli civilis 2, 88.

- acieſtituere aliquem in paterna bona [2](#), [73](#); reſtituit patrem filius, *ab exilio ſc. impetrato reditu* [2](#), [15](#); reſtitutus dignitati et patriae Cicero exul [2](#), [45](#); reſtitutae ſunt acies virtute ducis [2](#), [55](#), *ſc. cum ſuſpectant*.
- Reſurrecturi belli initium [2](#), [88](#).
- Retinere dignitatem, *dignitatis memorem ſe gerere* [2](#), [79](#); retinere in poteſtate Antonii urbem, *de adiutore portuum, qui Antonio ſervabant urbem* [2](#), [76](#).
- Revocari ad ius dignitatis, *quod amiſſum erat ſc.* [2](#), [43](#); revocata priſca reip. forma, *reſtituta, reſtaurata* [2](#), [89](#); revocati veterani, *ſc. ad militiam* [2](#), [111](#).
- Revolare, *de celeri regressu* [2](#), [120](#), [2](#), [123](#).
- Res exigit vigiliam [2](#), [88](#); res militaris, maritima [2](#), [79](#); res familiaris non melior illi, quam meus, *pravus inopſque notatur* [2](#), [91](#); rei frumentariae inopia [2](#), [93](#); res dubiae, *periculum* [2](#), [112](#); rerum humanarum caſus [2](#), [75](#); rerum natura [2](#), [66](#); rerum potiri [2](#), [11](#), *v. potiri*; reſp. libera [2](#), [32](#); reſp. fluens proeumbensque reſtituta [2](#), [16](#); reſpublica non pacſcitur cum cive [2](#), [49](#), *v. not.*; reipublicae forma quantum ad durationem praestet, *ant. ad* [1](#), [6](#); reip. cauſa hoc facio [2](#), [104](#), *cum formula dictum*; qui ſalvum vellent temp. ſe ſeque- rentur [2](#), [3](#), *v. not.*; reipubl. eſſe praetexebant, ubicumque ipſi eſſent [2](#), [62](#).
- Rex regum Agamemnon [1](#), [1](#). *Dictus ita eſt, quod omnium illo- rum ducum, qui ad Troiam e- rant, ſummus dux eſſet. Toti- dem porro reges quot duces illi fuere; v. Salmas. in exercit. Plin. p. 1222.*
- Rex factus imposito capiti inſi- gni regio [2](#), [122](#); regi dedito ſervatus honor imperii [2](#), [37](#); regum ſui iuris ultimus Parth. [2](#), [50](#); ſub regibus eſſe, *μικρο- γένηται* [1](#), [2](#); regii, *ſc. milites* [2](#), [112](#); regia vis et certum impe- rium, *vera μίμνηſτα, non ſpe- cie et nomine talis* [2](#), [108](#); regi- um inſigne, *diadema* [2](#), [56](#), [2](#), [122](#); regalis potentiae ſo- cium aſſumſerat [2](#), [6](#); regalem potentiam praemunire [2](#), [6](#), *in malam partem de domi- nato occupato, ſicut apud Ci- ceronem Sullanum regnum di- citur; ita: regni voluntas ar- guitur in Caſare* [2](#), [63](#).
- Rhaetia [2](#), [95](#), [2](#), [122](#); Rhaetia provincia facta [2](#), [39](#).
- Rhaseupolis [2](#), [129](#).
- Rhodus a Caſſio capta [2](#), [69](#); Rhodii expectant fortunam [1](#), [9](#); *alias ſidi Romanis* [2](#), [18](#).
- Rhemetalcus Thraciae rex [2](#), [112](#).
- Ritus patrii euſtodia illis manſit [2](#), [4](#), *mores non immutati ſunt*.
- Robur. Romanisne an Hiſpanis plus in armis roboris eſſet [2](#), [90](#).
- Roma condita [1](#), [8](#), *v. not.*; capta a Gallis [1](#), [14](#); Romana urbs [2](#), [11](#); lingua Pannoniis nota [2](#), [110](#); diſciplina [2](#), [100](#), conſtantia romana in Popillio [2](#), [10](#); virtus romana [2](#), [112](#); romanis et armis et animis uſi [2](#), [110](#), *in his poſterioribus cum nota ῥωμαῖοι et praetantiae po-*

INDEX

- nitur*. Romani imperii moles 2, 131; romani nominis auctor Iupiter 2, 131; Romani post Macedones rerum potiuntur 1, 6; Romanorum potentiae prior Scipio viam aperuerat 2, 4; luxuriae posterior, *ibid.*
- Romulus Martis filius Romam condit 1, 8; asyllum facit *ibid.*; patres legit *ibid.*
- Roscii Othonis lex theatralis 2, 32.
- Rostra. In rostris posita statua Octavii Caes. 2, 61.
- Rotundatus orbis solis etc. 2, 59.
- Rubico *fl.* 2, 49.
- Rudis, *artif. et eleg. non intellig.* 1, 13; rudis studiis 2, 74.
- Rudimenta militiae 2, 129.
- Rufus Salvidienus, *v. Salvid.*
- Ruina publica occidere, sua proteri 2, 91; in ruinam orbis dimicare 2, 85; ruinae Carthaginenses, *rudera* 2, 19.
- Rumpit proposita hominum fortuna 2, 110; *rumpit* conditiones pacis Curio 2, 48.
- Rutilius *historicus* 2, 9; vir optimus, damnatur 2, 13, *vide G. I. Vossii de hist. lat.* 1, 9.
- S**
- Sabinis civitas sine suffragio data 1, 14, quod accessit *ibid.*
- Sacerdos Augusti Livia 2, 75, *v. not.*; sacerdotes olim collegae sufficiebant, mox lege Domitia populus 2, 12; sacerdotium pontificatus 2, 59.
- Sacra Cerealia 1, 4; sacra religiosissima P. R., *Bonae deae* *sc.* 2, 45.
- Sacrare, *consecrare, inter deos referre*, *ἀεινῶν* 2, 126; sacrata numini Dianae regio 2, 25; sacratum a Neapolitanis honori Augusti spectaculum 2, 123.
- Sacriportus 2, 6.
- Sacrovir Galliarum princeps facit Romanis bellum 2, 129.
- Saeculi nostri vir 2, 53; vir non saeculi sui, sed omnis aevi optimus 2, 13.
- Saevire in desertores, *castigatione* *sc.* 2, 85; in captivos 2, 120; saevitum in Perusinos 2, 74; saevitia maris 1, 2.
- Sagum. Ad saga itum est, diuque in eo habitu manserunt 2, 16, *more romano* *sc. quo in tumultu ad saga iri decernebatur*; *differt haec mutatio vestium ab illa altera, luctus causa usurpari solita, qua pro nitidioribus sordidae vestes sumebantur*; *vide Dio. lib. 50 p. 481 et Brisson 2 formul.*
- Sagittarum usu celebris 2, 34.
- Salamin 1, 1, *quae et Salamina ut ex quarto Graec. casu primum Latini fecerint, sicut in pluribus accidit.*
- Salernum colon. *fact.* 1, 15.
- Sallues victi 1, 15.
- Sallustius Thucyd. aemulus 2, 36.
- Saltare Glaucum 2, 83, *saltando effingere Glaucum, sicut Horat. satyr. 1, 5: pastorem saltaret uti Cyclopa rogabat, pro quo alibi moveri Cyclopa dixit epist. 2, 2: ludentis speciem dabit, et torquebitur: ut qui nunc Sathyrum, nunc agrestem Cyclopa movetur. Arnobius 7 adv. gent. si Europa, si Leda, si Gany-medes fuerit saltatus, aut Danaë.*
- Salvidienus 2, 59; conspirat in Octavium 2, 76.

INDEX

- Salubritatis instar singulare, *de aqua salubri* 2, 81.
- Salus atque valetudo 2, 114; *ita*: pro salute Pompeii (*aegrotantis*) vota suscepta 2, 48; salutem proscriptis pacisci, *vitam et incolumitatem* 2, 77.
- Salva rep. salvus esse non poterat 2, 49, *periphrasis hominis desperati, sicut apud Sallustium necessitudo eiusmodi hominis extrema et res novas spectantis innuitur, cum χαρτερησιζουαι*, cui rep. perdita opus sit. *Ita rursus apud Velleium*: salvo principe salvus esse non poterat 2, 91.
- Samnitium parti civitas data 1, 14.
- Samothracia ius. 1, 9.
- Samus ins. 1, 4.
- Sanabantur discordiae civium conditionibus 2, 3.
- Sanissimus quisque 2, 25.
- Sanctus vita 2, 1; sanctissimus vir 2, 53; sanctissimus proposito 2, 2; sanctitate praecipuus 2, 29, *rectitudo moris, innocentia vitae, observantia iustitiae ita notatur; sanctissimam fidem praestare* 2, 18.
- Sane non ignoremus 2, 9, *v. not.*; sane exsomnis 2, 88; sane ingenuarum artium iuvenis 2, 93, *vim asseverandi habet*.
- Sanguinis domestici gloria 2, 16; sanguinis sui magna parte spoliatus, *filiorum morte* 1, 10; sanguine coniunctissimus 2, 41.
- Sanguinis plus in illo est 2, 4, *de poet. stilo περυσιασ δicitur ad exprimendam succi plenioris nec macilentae dictionis vim*.
- Sardanapalus imperio vitaq. privatus 1, 6.
- Sardinia provincia facta 2, 38.
- Saticula, colon. facta 1, 14.
- Satisfactionem accipere 2, 29, *in reconciliatione sc., sicut enim satisfacere alicui apud optimos scriptores ponitur de deprecatione; ita satisfactionem accipere, veniam dare, reconciliationem admittere significat*.
- Saturninus Appuleius interficitur 2, 12.
- Saturninus, *vide mox Sentius*.
- Saxo Tarpeio deiectus Lucilius 2, 24.
- Scaevola iurisconsultus celebris interficitur 2, 26.
- Scalorum quatuor navis 2, 43, *scalmus lignum est, quo remi alligantur, igitur ex paucitate remorum parvitas navis hic ostenditur, v. Polluc. 1, 9 et Gyrald. de navig. cap. 11*.
- Scalptores 1, 17.
- Scaurus inter oratores 2, 9.
- Scaurus Aurelius a Cimbris trucidatus 2, 12.
- Scelus Egnatianum 2, 93; scelere Antonii abscissa vox publica 2, 66; sceleribus piraticis mare infestare 2, 73.
- Sciens agendi 2, 88; scientissimus iuris 2, 4; scientissimus parendi 2, 79; scientia pugnandi 2, 115; scientia rei militaris et maritimae 2, 79.
- Scipio prior, posterior 2, 1, *utrumque Africanus dictus, posterior Aemilianus*.
- Scipio Cn. Africani patruus 2, 90.
- Scipio P. Africani filius 1, 10.
- Scipiones Cn. et P. in Hispania periere 2, 38, 2, 90.
- Scipio Africanus augur inter oratores 1, 17.

INDEX

- Scipio Aemilianus aedilitatem petens consul creatus [1, 12](#); Carthaginem excidit, *ibid.* et [2, 8](#); pacis bellicque artibus et liberalibus studiis clarissimus [1, 13](#); inter oratores memoratus [2, 9](#); Numantiam excidit [2, 4](#); eius dictum *ibid.*; mors indignissima *ibid.*
- Scipiones, *figurate et veluti exempli causa pro maximis ducibus ponuntur* [2, 80](#).
- Scipionum amici Laelii [2, 127](#).
- Scipio Nasica nepos eius, qui optimus vir a senatu iudicatus erat, Graecum opprimit [2, 3](#); porticus in Capitolio molitur [2, 1](#).
- Scipio Asiaticus consul cum Norbano ab exercitu proditus et desertus [2, 25](#).
- Scipio adulter Iuliae [2, 100](#).
- Scires quid interesset inter duces, *observari, indicarique poterat inde etc.* [2, 80](#).
- Scordisci [2, 8](#); provincia fact. [2, 39](#).
- Scribonia comitatur filiam in exilium [2, 100](#).
- Scriptor [2, 89](#); scripturae modus [2, 55](#), v. *Ind. Nep.*; scriptura, *de inscriptione statuac* [2, 61](#).
- Seylacium colon. [1, 16](#).
- Secundus. Vir nulli secundus [2, 76](#); nulli secundus saeculi sui [2, 11](#).
- Securus incrementi sui [2, 109](#); securum se praedicabat Augustus, *omni metu sc. et sollicitudine excussis* [2, 12](#); securitas hominibus rediit [2, 89](#); securitatis urbanae custos [2, 98](#); securitas frequentissimum initium calamitatis, *in sequiorem part.* [2, 118](#).
- Sedare. Proviuiis ad sedandum obitis, *compon.* [tumult. 2, 101](#).
- Sedem capere circa, *ad habitand. sc. et incolend.* [1, 2](#); sedem belli capere [2, 71](#).
- Seditio exercitus quibus causis orta, quaque arte discussa [2, 81](#), [2, 125](#); aliquando coërcitione magis quam poena mollienda [2, 121](#); seditio theatralis [2, 126](#), *vide Lips. ad 1 Ann. Taciti*; seditiosi malunt publica ruina occidere, quam sua proteri [2, 91](#); seditiosorum consilia tacite speculanda et strenue opprimenda sunt [2, 88](#).
- Segestes Germanus fidus Romanis [2, 118](#).
- Segnis. Non segni providentia uti [2, 120](#); non segnier se interimit [2, 87](#); segnitia non vindictae iniuriae [1, 1](#); *videtur hic complecti et ignaviam*, quae fortitudini opponitur (sicut mox *ibid.* virtute se vindicare ab aliquo dicitur) et neglectum pietatis fratri debita.
- Seianus praecipuus Tiberii amicus [2, 127](#).
- Seleucia [2, 42](#).
- Semiplena legio [2, 112](#); semiplenae legiones [2, 80](#).
- Seminum fines [2, 106](#).
- Semiramis [1, 6](#).
- Sempronius Gracchus adulter Iuliae [2, 100](#).
- Senatorum censum adinvit Tiberius [2, 129](#); senatorum operae ad bellum extraordinariae [2, 11](#); senatoribus aequatus necdum senator [2, 111](#); senatus olim habuit potestatem iudiciorum [2, 13](#); senatus maiestas [2, 89](#).

INDEX

Senatusconsultum 2, 31. *Proprie quidem et praecipue plebiscito decretum erat, quod hic memoratur, sed quin tamen et ad hoc populi et ad hoc senatus interponeretur, senatus etiam invitus, illa tamen confirmavit (dicente Dione 36, p. 20), hic senatusconsultum dicitur.*

atque hæc acceptio est huius **L**.

INDEX

- Severitas prisca [2](#) [125](#); lactissima [2](#), [127](#).
- Sextiae aquae a Sextio Calvino dictae [1](#), [15](#).
- Sextus Pomp. v. Pomp.
- Sestertium duodecies [2](#), [81](#); sive si integre enuntiandum sit duodecies centena millia sestertium nummum sunt triginta milia coronatorum, secundum Budaeum, aut philippicorum, secundum alios; sestertium centies [2](#), [48](#), sunt [250,000](#) philipp.; sestertium sexies milles [2](#), [56](#), faciunt centies quinquagies centena mill. aureorum, 10 milliones; sestertium bis milles [1](#), [9](#), quinquagies centena milia philippicorum.
- Sicilia provincia facta [2](#), [38](#).
- Sigimerus [2](#), [118](#).
- Signa legionum, pro ipsis legionibus [2](#), [12](#); signa romana Parthi. Crasso ademerunt [2](#), [91](#); signis sublati ad Caesarem se contulerunt, de transitione [2](#), [61](#); romanus eo cum signis perductus exercitus [2](#), [106](#).
- Signare aliquam rem stilo [1](#), [16](#); signat id memoria donorum [2](#), [115](#).
- Silanus a Cimbris fusus [2](#), [11](#).
- Silianus [2](#), [116](#).
- Silius P. [2](#), [90](#), [2](#), [101](#).
- Silius res novas molitus [2](#), [130](#).
- Silo Poppedius [2](#), [16](#).
- Silvanus Plautius [2](#), [112](#).
- Simillimus virtutibus avitis patrisque [1](#), [12](#).
- Simplex virtus oppon. ostentationi et arrog. [2](#), [129](#); simplicissimus dux [2](#), [116](#); simplicitas humana in quantum potest intelligi [2](#), [43](#), iustitiae officia et verecundias bonitatisque haec voce signari videntur; v. Pet. Fab. semest. [1](#) ad tit. de iustitia et iure; simplicitatis nobilissimae iuvenis [2](#), [10](#); simplicitatis generosissimae vir [2](#), [125](#); eminentissimae [2](#), [72](#).
- Simul revertisset, pro simul ac, ut primum [2](#), [88](#).
- Simulacra in triumpho [1](#), [9](#).
- Sine hoc facinore potuit bonus videri, excepto hoc [2](#), [91](#).
- Singularis invenis [2](#), [59](#); singulari virtute [2](#), [81](#) etc.; singularis nequitia [2](#), [100](#).
- Singulis parentibus geniti [2](#), [10](#); v. not.
- Sinuessa colon. [1](#), [14](#).
- Sinus Oceani [2](#), [106](#).
- Siscia urbs [2](#), [113](#).
- Sisenna historicus opus belli civilis Sollani scripsit [2](#), [9](#), v. G. [1](#). Fossii de hist. lat. [1](#), [10](#).
- Smyrna [1](#), [41](#), [2](#), [69](#).
- Sobrius dum erat Antonius, antequam in luxuriam penitus degeneravisset [2](#), [63](#); sobrio neque iracundo Alexandro similis [2](#), [41](#), notabilis oppositio iracundi et sobrii: sive quod exuta sobrietate, facile ira per ebrietatem dominatur, sive quod sobrius hic gravitatem et rationem notat, pro qua iracundi impetum et temeritatem habent. Vide Henric. Fales. ad Annian. Marcellin. [15](#), p. [71](#).
- Socius regalis potentiae [2](#), [6](#); socii consiliorum [1](#), [1](#); societas potentiae inter Iulium, Pomp., Crassum [2](#), [44](#); inter Octav. et Anton. [2](#), [65](#).
- Socrates pater et princeps philosophiae [1](#), [16](#), v. not.
- Solida veraque virtus [2](#), [114](#).
- Solis orbis [2](#), [59](#), v. not.

INDEX

- Solus esse cupiebat, ubi primus deb. 2, 33, v. not.
- Somno in vitam, non in voluptatem utendum 2, 41.
- Somnium Artorii medici 2, 70, ubi de somniis *parvatis, in notis*.
- Sonus aeris in *sacris Cerealib.* 1, 4.
- Sophocles *trag.* 1, 16.
- Sopire, *sedare, componere seditionem e. g.* 2, 125; sopitus ubique armorum furor 2, 89.
- Sora *colon.* 1, 14.
- Sors provinciae remissa 2, 111, v. *remit.*; sorte obvenit provincia Sullae 2, 18; hinc: sortitus Asiam ex consulatu 2, 33; sortitus Macedoniam ex praetura 2, 53; ultra sortem temerarius 2, 80, ultra conditionem, sive ultra *modum* captumque conditionis suae, sive (ut ex Curtii 6, 9 paraphrasim mutuemur) qui *maiora, quam capit, virat*. Ap. eundem 4, 6, Arabs quidam maius fortuna sua facinus ausus dicitur.
- Sosius 2, 85.
- Sparta Lycurgi legibus floret 1, 6.
- Spartacus bellum movet per gladiatores 2, 30.
- Spatium breve 2, 101; intra breve spatium 2, 48; per idem aevi spatium 2, 9; omne aevi sui spatium impendere 2, 89; spatium vitae 1, 1; spatio annorum colligi potest 2, 7.
- Species cuiusque rei in unum congesta 1, 14; ita Sueton. *Aug.* 9: proposita vitae eius velut summa, partes sigillatim, neque per tempora, sed per species exequar; - praeter speciem nominis nihil retinens ex paterna magnitudine 1, 10, decus, *celebritatem, fulgorem nominis Scipionum intelligit*; specie excellens, i. e. *forma* 2, 7.
- Speciosus minister 2, 111; speciosi, *honestiores*, oppon. humillimus 2, 73; speciosum supplementum coloniae 2, 81; speciosis utilia praeferre 2, 113; speciosis magnisque rebus editis 2, 76; speciosis verbis narrari non potest 2, 41; speciosa opponit valentibus 2, 49; speciosissima classis 2, 79; inscriptio 2, 104; videtur hac quoque voce peculiariter delectari Velleius.
- Spectaculum, de quocunque rei notabilis conspectu, vide 2, 104, 2, 102; spectaculum, de ludis 2, 79; spectaculum muneris gladiatorii, naumachiae certaminis pedit. equitumque, elephantorum 2, 65.
- Spectator operum, qui interfuit 2, 101.
- Speculari fortunam 1, 9; opportunitatem 2, 120; speculatus haud imprudenter, connotat hic cogitationem observantis 2, 118.
- Spes magni nominis, de Caesaribus quibus incumbere spes successionis 2, 103; spei mora difficilis 2, 67; spem conceptae perpetuae securitatis 2, 103; malim legere: spem conceptam perpetuae securitatis; spem dubiam armorum tentare 2, 71.
- Sperari potuit protinus, quantus est 2, 94, paraphraseos concinnandae causa comparari potest locus Nepotis in Miltiade 1, 1: quum ea esset aetate, ut non iam solum de eo bene sperare, sed etiam confidere cives possent sui, talem futurum, qualem cognitum iudicarunt.

INDEX

- Spiritum reddere, *mori* 2, 87; altimum spiritum reddere 2, 14; quem spiritum supplicio debuerat, reddidit proelio 2, 35; spiritu privare 2, 87; spiritu exitiali hausto, simul incluso suo 2, 22, *dupliciter, de calceis sc. spiritu sive exhalato vapore, et de hominis spiritu*; spiritus sibi carissimum alloquio refectus 2, 123, *significanter de carissimo homine*.
- Splendidus potius, quam luxuriosus 2, 105; splendidissima ministeria 2, 116.
- Spoletium coloa. 1, 14.
- Spoilare aliquem regno 2, 45; peditem equite 2, 119; spoliata dignitas, *i. e. adempta*, 2, 80.
- Stabilis Augusti animus 2, 110.
- Stare pro bono publico 2, 2, pro partibus alicuius, pro rep. 2, 48; utrique vindicta libertatis morte stetit 2, 64, *constare, interpretatur Noaius ad illud Varrois atque si addam quanti misericordia mea bered. meis stet, quod miseros sublevaverim*.
- Statio romana, *de militib. excubias agentib.* 2, 82; tempestatem fugientib. statio pro porta est 2, 72; pertinet huc illud Servii ad 2 Aen. statio, ubi ad tempus statat caes: portus vero ubi hiemant; stationi paternae succedere 2, 124, *translato ex militia significata de successione in imperium, item de vita; longissima mortali statione functus* 2, 131.
- Statilius Taurus 2, 127.
- Statius Murens 2, 72, 2, 77.
- Stator romani nominis Iupiter 2, 131, v. *Brisson*, 1 formul.
- Statua equestris 2, 61; rarus homines ibid.; statuarum equestrium turma Romanam delata ex Macedonia 1, 11.
- Statuere urbem, antea constituere 1, 1; statuere modum libertati publicae, *defaire etc.* 2, 40; Augustus statuit Tiberium experiri molem eius belli, *decrevit, ut Tib.* 2, 95.
- Status publici commutatio 2, 35; odisse statum praesentem 2, 91; nullum statum habentes 2, 72, v. *aot.*; ita statum concupiscere 2, 2, v. *aot.*
- Statura hominum olim maior, *aot.* ad 1, 5.
- Steriles talium studiorum urbes 1, 18.
- Stilo minus eget, *descriptione* 2, 43.
- Stipendium ignavam conferre 2, 39, *periphrasis provinciae factae; malim autem sequi eos, qui ignavam hic legunt, quam qui ignavam mutant; servitutis aotastipendium est, cui frequens hoc epithetum. Gruterus recte ad interpretationem huius loci comparavit Tacit. 4 II. 12, 4 et 5, II. 25, 4. Stipendia pacisci* 2, 38; stipendiaria foeta provincia ibid.
- Stipendii modus *sc. militaris* 2, 125; sub stipendiorum meorum initia, *audita meae* 2, 101.
- Stirpis senatoriae 2, 29; regiae, ultimae 2, 11.
- Strato Aegeates Bruti familiaris 2, 70.
- Strictum est ferrum, *ad gladios ventura* 2, 125.
- Stulio alienius attolli, *favore operaque* 2, 65.
- Studia litterarum duci et viro ci-

INDEX

- vili quam utilia sint, not. ad 1, 11, et 2, 59. Studiorum periodi breves 1, 17; studia armis coniunxit Scipio 1, 13; in studia missus, eo missus studiorum causa in caudis isipuos 2, 59; studiis rudis 2, 73; studiis optimis instructissimus 2, 94.
- Suasor legis 2, 44.
- Sub adventum Catonis 2, 45; sub idem tempus 1, 12; sub ingressum Antonii 2, 63; sub initia stipendiorum 2, 101; sub omnem motum nostrarum navium 2, 101.
- Sub titulo ministerii 2, 45; sub specie ministeriorum principallium 2, 93.
- Sub imperatore Augusto bella gesta 2, 89; qui sub Caesare erant exercitus 2, 113; sub duce Viriatho 2, 90; Tiberio 2, 106; sub Varo clades accepta 2, 122.
- Sub pari aetate 1, 17.
- Sub oriente quae sunt provinciae 2, 94.
- Sub oculis Caesaris 2, 79.
- Sub his exemplis 2, 127, *elegantis significatu pro, iuxta haec exempla. Plin. Paneg. 53: sub exemplo praemonere; et cap. 76: sub exemplo tui.*
- Subducere se tempori, secedere ad evitanda temporis pericula 2, 93; subduxerat fortuna hos praesenti periculo 2, 72; subducta patriae et parentum oculis Iulia, amota e conspectu, ne cogerentur aspicere 2, 100.
- Subiicere oculis animisque, exponendo sc. 2, 89; subiicere ignem rebus ac penatibus suis 2, 74; et metaphorice: subiicere faciem bello civili 2, 48.
- Subinde, postea 1, 73; subinde admonere, crebro et diligenter 2, 65; frustra suspecta significatione.
- Subire iubebat cohortes 2, 5 respectu muri scil., ut et alias altioris loci resp. usurpatur; subire navibus per Tiberim 2, 45.
- Subrefectus conspecta eius 2, 123.
- Subscribere alicui in aliquem 2, 69, de secundario accusatore hic capiendum; interdum enim etiam de primario usurpatur, vide In l. Nep.; it. Brisson. Lex. Pollet. histor. for. rom. 4, 7; Lips. ad Senec. 3, benef. 26.
- Subsistere domi eo die, manere 2, 57.
- Subtexere, subiungere per vices 1, 14.
- Subtrahere se discrimine, abstinere partibus 2, 86.
- Subverta Albi flum. classis 2, 106.
- Succedere stationi paternae 2, 124; horum aetati ingeniisque succedere isti 2, 9; successor officii patris 2, 104; successor potentiae 2, 93; successor paterni exempli, scilicet in *αὐτοχρησία* 2, 119.
- Succinctus cothurnis 2, 82.
- Succurrere valetudini balneum dicitur 2, 114.
- Sudor pro labore, difficultate 2, 128.
- Suessa Aurunca colon. 1, 14.
- Sufficere negotio 2, 98; bellicis operibus, civilibus artibus 2, 97; quorum cervices sustinendo imperio sufficient 2, 131; sufficiens vigori animi compages corporis 2, 127.
- Sufficere collegam, substituere 2, 24.
- Suffigere cruci 2, 42.
- Sulfossi montes 2, 33.

INDEX

- Suffragii ferendi ius 1, 14.
 Sulla familia nobili ortus, legatus sub Mario, consul fit postea 2, 17; quaestor Marii lugurtha potitus est 2, 12; Athenas recipit 2, 23; venit in Italiam 2, 25; Scipionem et Norbanum superat *ibid.*; dissimilis bellator et victor *ibid.*; Dianam veneratur gratibus et donis *ibid.*; *Felicitis* nomen assumit 2, 27; dictator proscriptionem invenit 2, 28 etc.; unde: Sullani exempli malum proscriptio 2, 66.
 Sulpicius P. trib. pl. turbulentarum legum auctor 2, 18; in exilium pellitur 2, 19; occiditur *ibid.*; inter oratores refertur 2, 9, 2, 36.
 Sumere supplicium de aliquo 2, 42.
 Sumere virilem togam 2, 99.
 Summisit animum ex successu 2, 17.
 Summa belli committitur illi 2, 11; summa virium, in ducatu militari sc. opponitur titulo imperii 2, 63; summam imperii deferre, *potestatem* committere, ducem facere 2, 49; summa imperii pervenit ad popul. R. de monarchia 1, 6; de summa rerum dimicare 2, 68; summam deslere 2, 119.
 Summittere privato fasces 2, 99; alias maioris imperii reverentiam significat submissio fascium: hic ad otium Tiberii respicitur; qui tamen et ipse hactenus in secundi gradus dignitatem sub Augusto erectus, facile magistratibus et imperia gerentibus venerabilis fuit; submitti alicui, per deditionem sc. 2, 37, summissis armis victoriam cessere 2, 85, *erat et hoc deditionis signum*.
 Submovere aliquem de rep., magistratu et officio e euerere 2, 68; sum moto eo, remoto, absente, non adhibito 2, 62, v. *Ind. Nep.*; summoto seditione et furore 2, 129.
 Supercilio truci protegere nequitiam, severitate et gravitate vultus asseverata sive potius affectata 2, 100.
 Superest auctoritas, abunde adest 1, 125; superesse sibi vim resistendi testabatur 2, 109.
 Supplementum sc. nullum 2, 130.
 Superi de viv., sicut inferi mox in oppositione pro mortuis 2, 48.
 Supplicio quam proelio mori maluit, ad arbitrium sc. host. 2, 119; suppliciis luere poenas 2, 54.
 Suscipere molem belli 2, 79; causam, patroc. 2, 120; suscipere vota pro aliquo 2, 48.
 Suspectus societate consilii 2, 35; non caruerunt illi suspicionem oppressi Ciceronis, suspecti fuere 2, 54.
 Sustentare bellum 2, 104, disting. hic a gerere; valetudo militum sustentabatur cura Caesaris 2, 114.
 Sustinere imperium 2, 131; onerum ordinis 2, 28; hostem 2, 112; semel tantum usurpare sustinuit 2, 40; qui non sustinerent pro se deprecari 2, 86; non sustinet rogare 2, 81, v. *Ind. Curtian. Cl. Freinsheimii*.
 Sutrrium colon. 1, 14.
 Syracusae urbs potentior matre Corintho 2, 15; eas cepit Marcellus 2, 38.
 Syria prov. facta 2, 38.

INDEX

T

Tabula aerea in templ. Dian. cum inscriptione, suspensa a Sulla 2, 25, ἀντιστοιχί. *vid. Brisson. 1 forum.*

Tabulae novae 2, 68, v. *nov.*

Tabulae maximorum artificum manibus perfectae 1, 13.

Tacite offensiones 2, 93.

Tantum quod imposuerat ultimam manum 2, 117, v. *not.*

in tantum, v. in tot et tanta, quot et quanta 2, 97, *extractione* *snepe in loquantur.*

Tarentum colon. *ded.* 1, 15.

Tarpeio saxo ciecitus Lucilius 2, 24.

Tarracina colon. 1, 14.

Tauromenium urbs Sicil. 2, 79.

Taurus Statilii inter praecipuos Octavii Caes. amicos 2, 127, 2, 85

Tegae Cret. urbs. 1, 1.

Telamo pater Teucri 1, 1.

Telesinus 2, 16, 2, 72 etc.; Telesinus minor frater *ibid.*

Temenus 1, 2.

Temerarius ultra sortem 2, 68, *vid.* sors; temeritas unius facti omnes ei virtutes abstulit 2, 72, *et periculum temerarie commissum.*

Temperare, regere, moderari: maior exercitus quam ut temperari posset 2, 113; ito: temperare navigium 2, 107.

Ordinare, disponere, modum ponere: temperare victoriam suo aut alieno arbitrio 2, 85; vitam aut mortem eorum nunc ira, nunc venia temperavit 2, 119; omnia pretio temperata 2, 60; retinenda est enim haec lectio, quoniam omnia pretio aestimant, qua pretium mensura rerum

agendarum constituta intelligitur; misicere, mitigare, ad moderationem redigere; temperare gravitatem humanitate 2, 116; itn: temperamentum animi de modestia 2, 130; temperamentum utilitatis et auctoritatis, de mixtura 2, 111; non erat Cinna Mario temperatior, moderatior 2, 20; abstinere, continere, reprimere se; temperare mihi nequeo 1, 16; non tempero mihi quin inferam 2, 107; ne ab huius quidem usura gloriae animum temperavit Pompeius 2, 34.

Tempestate distrahi ab aliquo 1, 1; reiici in 1, 1; tempestate vexata classis 2, 79, et metaphoricè de magnis casibus et adversitatibus, tempestas horrenda erupit in domo Augusti, 2, 100; tempestas exitialis, de clade, 2, 72.

Tempestas, pro tempore; ea tempestate 1, 2; tempestate eadem 2, 78.

Templum Dianae 2, 25; Martis 2, 100; templi Samothraciae religio 1, 91, v. *not.*

Tempus. Hoc est illud tempus 2, 62; haec sunt tempora, quibus etc. 2, 64; cum gravitate notandi et veluti duritiae. Tempori directe tribuuntur, quae gesto in tempore: ut, vidit hic annus 2, 65, et alibi passim; tempori praesentis se subducere, fortunae temporis 2, 93.

Tempora Iliaca componere, res illis temporibus gesta, sive Troianum bellum 1, 3.

Temporarii homines 2, 21, pendentes ex ancipiti mutatione temporum et fortunae.

INDEX

- Tenax amicitiarum **2, 29**; *qui constanter relinet amicitias, ut loquitur Suetonius; tenax exempli sui, qui suum morem relinet, qui antiquum oblinet, ut aiunt, 2, 84.*
- Tenere, *pro oblinere 2, 44*; armis tenere quaesita armis **2, 57**; tenuit sese domui **2, 44**; tenetur castris eius haec regio **2, 51.**
- Tentare, *laccessere, aggredi, 2, 113*; tentare aliquem insidiis **2, 54**; tentato fraude exercitu **2, 107**; tentatus valetudine gravissima **2, 48**; tentare dubiam spem armorum **2, 71**; tentavit componere bellum **2, 51**; nihil relictum quod tentari posset **2, 49**; ne tentata quidem hostis misericordia **2, 71.**
- Tenuis trames oppon. latiori viae **2, 3.**
- Tenuis ins. **1, 4.**
- Terentius comicus **1, 7.**
- Tergeste oppid. **2, 110.**
- a Tergo sedium **2, 109**; tergiversanter **1, 9.**
- Terminum non capiebat in concupiscenda pecunia, *de interminabili cupidit. ut alias loquitur 2, 46*; terminari iure, componi, discerni **2, 118**; iuga quae finem Italiae terminant **2, 109**, terminatus Armenia finis imperii reg. **2, 37.**
- Terrebant orbem clavisibus piratae **2, 31**; territa nocturno visu uxor Caes. **2, 57**; denuntiatione quietis territus **2, 70**; ita Tacitus **1 A. 65, 2** ducem terruit dira quies; - terrores reip. excisi, *Carthago et Numantia sc. 1, 4.*
- Testatum est experimentis **2, 116**; praedicatione principis **2, 115.**
- Testari, *de gravi assertione, sive asseveratione 2, 68*; ita: testari edictis **2, 62.**
- Testari patriam et parentes, nominare, exprimere **1, 17.**
- Testamentum Caesaris apertum **2, 59**; quod corruperat Antonius **2, 60**; testamenta faciunt in procinctu milites, velut ad certam mortem euntes **2, 55, v. procinct.**
- Testimonium reddere, sc. virtutis, in historia **2, 76**; testimonium civitatis, populi **2, 32**; vero eum testimonio noluit fraudare populus, *ibid.*
- ex Testudine apparatus triumphali **2, 56.**
- Tetrarchae **2, 51**; proprie tetrarchia notat quaternorum simul in una eademque provincia vel gente principatum; quum regio aliqua vel natio a quatuor viris regitur, singuli dicuntur tetrarchae et singulorum administratio *τετραρχία*. Fallitur si quis putat tetrarchiam esse quatuor provinciarum, aut oppidorum principatum, ut ex Plinio constat, vel singulas urbes in Phoenice et Syria fuisse tetrarchiae. Mansit enim in multis nomen, mutata dominationis forma. Libuit haec adscribere ex cl. Salmasii Plin. exerc. p. 516.
- Teucer non receptus a patre **1, 1.** Salamina in Cypro condit *ibid*;
- Teutonum gens excisa **2, 12.**
- Theatrum Pompeii **2, 79**; theatralis seditio **2, 126, v. sedit.**
- Thebae Pindaro celebres **1, 18.**
- Theodotus **2, 53.**

INDEX

- Theophanes 2, 18, v. not.
 Thessalus Herculis filius 1, 3.
 Thessalus Thesprotius conditor
 Thessaliae 1, 3.
 Thessalia fatalis victoriae Caes.
2, 52.
 Thesprotia 1, 1.
 Thraces rebellantes a Pisone
 comprimuntur 2, 98.
 Thucyd. aemulus Sallustius 2, 36.
 Thurii 2, 68.
 Thyrsus tenet Antonius, imita-
 tione sc. Bacchi 2, 82.
 Tiberius Claudius Nero Tib. Cae-
 saris pater 2, 75.
 Tiberius annonam administrat
2, 94; in oriente mittitur *ibid.*
 bellum Paunicum gerit 2,
96; ovans triumphat *ibid.*; Rhodum
 secedit 2, 99; Rhodo re-
 vertitur et ab Augusto adoptatur
2, 103; reip. causa 2,
104; Pannoniam pacat 2, 104;
 eius comitas erga milites et
 disciplina eod. cap.; post cla-
 dem Varianam mittitur in Ger-
 maniam 2, 120; triumphat ex
 Pannoniis et Delmatis 2, 121;
 recusat principatum 2, 124;
 consecrat Augustum 2, 106; comi-
 tia ordinat 2, 124; eius prin-
 cipatus forma 2, 126; consilia
 adversus externos 2, 129; ad-
 versa et tristia 2, 130; Seianum
 inter amicos praecipuum habet
2, 127, et 128.
 Tibullus poeta 2, 36.
 Tifara mons 2, 25.
 Tigranes regnum maximus 2, 33;
 cum filio dedit se Pompeio
2, 37.
 Timere censorem 2, 95; v. not.
 mori se quam timeri malle,
 Caesar ait 2, 57; timoris per-
 petui res delectus 2, 130.
 Tisamenus 1, 1, Orestis filius ex
 Hermione Menelai, Pausan.
 Titus Ampius 2, 40.
 Titius 2, 83.
 Titulum provinciae retinere 2,
49; titulo imperii cedere 2, 63;
 sul titulo ministerii 2, 45, hic
praetextus includitur. Sic op.
Curt. 7, 5, titulus facinoris
speciosus praeferebatur.
 Toga, de negotiis pacis 2, 125;
 civis in toga modestissimus, in
 pace 2, 29; togam virilem su-
 mme, *deposita sc. puerili prae-*
texta in viros transire 2, 99.
 Togatae sc. fabulae de Romanis,
 sicut palliatae de Graecis 2,
9; quod ibi histriones romano
 habitu, i. e. toga: hic graeco,
 i. e. pallio uterentur.
 Tolerare inopem vitam 2, 19.
 Tollere tot liberos, suscipere 1,
11; tollere urbem funditus,
 evertere 1, 12; laudandum et
 tollendum Caesarem dixit Ci-
 cero 2, 62, ex ambiguo, aliud
 dicere videbatur, sc. de loude
 et studio, aliud volebat intelli-
 gi, nempe de subversione et caede.
 Tormenta, de militibus machi-
 nis 2, 82.
 Torpebat civitas oppressa do-
 minatione Antonii 2, 61, me-
 tu et consternatione sc.
 Totum aemulum agere 2, 109.
 Tractus omnis provinciarum Gal-
 liae 2, 104; hoc tractu tempo-
 rum 2, 78, 2, 94.
 Tragici celebres 1, 16; tragoediae
2, 9.
 Tragici non ex sua persona, sed
 eorum loquuntur, quos intro-
 ducunt 1, 3, v. not.
 Trahere bellum, per moram ge-
 rere 2, 52; iam in tertium ani-

VELL. PATERC. Hist.

INDEX

- num **2**, **11**; trahere aestiva, inutiliter sc. *terendo tempus cunctandoque* **2**, **117**; trahere caudam; *nach sich schleppen, de imitatione Glauci* sc. **2**, **83**; trahere secum magnum numerum **2**, **112**; nihil praeter nomen trahens **2**, **80**; mundus trahet aevi sui comitem Ciceronis laudem **2**, **66**.
- Tranquillus vita vultuque **2**, **127**.
- Transcendere Rhenum **2**, **3**; transcendere ad maiora, de *transitione narrationis ad maiora* **2**, **130**.
- Transcursum est in vitia **2**, **1**.
- Transcursus, hac voce frequenter *Velleius* signat brevitate scripturae suae; quanto transcursu omnia dicenda sint **2**, **57**; in hoc transcursu tam arcuati operis **2**, **87**, **2**, **86**, **2**, **99**.
- Translata moles belli in Tiberium **2**, **97**.
- Transfigere se **2**, **119**; transfigere se gladio **2**, **76**; transfixus gladio **2**, **74**.
- Transgredi mentionem alicuius, praeterire in historia **1**, **108**; transgressus ad deos Augustus **2**, **75**, mortem eius hac *actio* *etiam* *acceptum* honorat; transgressus annum duodevigesimum **2**, **7**.
- Transiicere exercitus in Macedoniam **2**, **70**.
- Transire a patribus ad plebem **2**, **45**, *vid. not.*; transit casus in culpam **2**, **118**; transitus frequens et mobilis, scil. *ab hoc studii genere ad aliud* **1**, **17**; *transitionis formula* **2**, **103** et *passim*.
- Transmarinae provinciae **2**, **62**, **2**, **73**, **2**, **74**, **2**, **78**, **2**, **99**, **2**, **112**, **2**, **129**.
- Transmittere in Italiam **2**, **52**; transmittere Dyrrachium, Roma sc. **2**, **49**.
- Trebonius coniurationis in Caesarem particeps **2**, **56**; occiditur **2**, **69**, **2**, **87**.
- Trepidatum est apud signa legionum **2**, **112**.
- Trepidatio dilectus **2**, **130**, *vid. supra delect.*
- Tribuere alicui plurimum, *aestimatiois* sc. et dignitatis **2**, **128**; multum memoriae eius tribuendum est **2**, **62**.
- Tribunal imperatoris **2**, **106**.
- Tribunus militum **2**, **101**; *tribunatum* militiae gradum, sicut mox a *Velleio* vocatur, et male *Bartolom* aliosque putasse, tribunos non militare, monet ex hoc loco *Langlaeus* *semestr.* **13**, **1**.
- Tribunatus castrorum **2**, **104**.
- Tribunitiam potestatem Sulla diminuit, Pompeius restituit **2**, **30**. *Hic pro tribunorum plebis ordinaria potestate accipitur.*
- In *sequentibus* notat id summi fastigii vocabulum, quod Augustus repperit, ne regis aut dictatoris nomen assumeret, ac tamen appellatione aliqua cetera imperia praemineret, sicut *Tacitus* interpretatur **3A. 56, 2**; tribunitiae potestatis collegium Agrippae datum **2**, **90**; et Tiberio **2**, **103**; qui ob id tribunitiae potestatis consortione aequatus Augusto dicitur **2**, **99**.
- Tributariam facere regionem, incidit hic cum provincia facta **2**, **38**.
- Triste bellum et contumeliosum **2**, **1**.
- Triumphus Aemilii Paulli **1**, **9**;

INDEX

- Octavii navalis et Anicii *ibid.*;
Metellorum 2, 8; Minutii *ibid.*;
Metelli 2, 11; Metelli et Pompeii ex Hispan. 2, 30; Luculli, Metelli 2, 34; Pompeii per biduum 2, 40; Caesaris quinque 2, 56; Augusti 2, 89; triumphos 7 meruit Tiberius, tribus contentus fuit 2, 122; v. 1, 121, 2, 120; triumphus ornamentum captivi duces 2, 40; triumphus cultus rerum gestarum magnitudini respondere debuit 2, 129; triumpho nocturnae expeditionis laetus, *improprie, de successu optato expeditionis* 2, 42; triumphum summi ducis adornare 2, 122, v. *adorn.*; in triumpho ducere regem captivum 2, 12.
Triumphalis vir, qui in triumphavit 2, 6; triumphalia ornamenta 2, 204, 2, 112, 2, 215, 2, 116, 2, 125, et simpliciter triumphalia 2, 11. Prinus Tiberius, teste Suetonio cap. 9, triumphalibus ornamentis honoratus, novo nec antea cuiquam tributo honoris genere; mansit postea in arcanis monarchicis, atque ne incomparabilis honor iusti triumphus aliis concessus ad deminutionem principatus tenderet, insignis tantum triumphalia, sine pompa ducendi triumphus, permitti sunt; ceterum quoniam illi fuerint, satis colligitur ex Liv. 30, 15. Triumphare ex Africa, Asia, Europa 2, 40; ex Hispaniis 2, 30, satis enim defendi hanc lectio potest; triumphavit ovans Tiberius 2, 96, 2, 122.
Triumviratus Iulii Caesaris, Cn. Pompeii, et M. Crassi 2, 44;
Octavii, Lepidi, Antonii 2, 65.
Troiae excidium, inter epochas chronolog. 1, 2; troicum bellum 1, 5.
Truces feritate gentes 2, 95.
Tueri dignitatem non poterat 2, 80; ad se exercitumque tuendum rapto utebatur 2, 73.
Tullius Cicero Antonium persequitur orationibus 2, 64; civitatis princeps 2, 128, v. Cic.
Tumescens iam pridem bellum Italicum 2, 15.
Tumultus bellicus 2, 68; tumultus militaris incendium, de sedit. 2, 125; tumultu armisque omnia misere 2, 74.
Tumultuari inter duces et supplicio 2, 97; elegantissimae exprimitur indignatio et necessitas animi, retinere dignitatem ducis, et implere humilitatem supplicis volentis necvolentis; tumultuando adipisci honores, turbando et quieti movendo 2, 7.
Tumultuarius principatus oppon. iusto et vero 2, 108; tumultuaria classis 2, 42; tumultuosiorum reperit Italiam, quam etc., inquietiorem 2, 74.
Tutela imperii 2, 105; securitatis 2, 128.
Tyrannum appellitant Caesarem coniurati 2, 58.
Tyrreni demigratio 1, 1.
Tyros Carthaginiem condidit 2, 15.
Tyria classis mari polleus Gades condit 2, 2, 2, not.

V

Vacare latrocinii, vacuum esse, carere, 2, 90; ita: nunquam vacaverant Hispan. maximis bellis *ibid.*

INDEX

- Vacare hinc uni negotio, operam dare, intentum esse 2, 114; comitatus quem semper illi vacare moris fuit, qui solebat semper ei praesto esse 2, 40.
- Vacillantes gentes 2, 120, sc. in obsequio, rebellionem spectantes.
- Vagus adhuc Domitius 2, 76, qui nondum parti alicui iunctus dubitabat adhuc.
- Vala Numonius 2, 119.
- Valentia colon. 1, 14.
- Valentia oppon. speciosis 2, 49.
- Valerius Antias historicus 2, 9.
- Valerius Flaccus turpissimae legis auctor 2, 23.
- Valuerunt in ipsum execrationes 2, 46.
- Valetudo in deterius inclinata 2, 123.
- Valetudo ingravescit, morbus, ib.; valetudine gravissima tentatus 2, 48; valetudine iurmissimus 2, 70.
- Validius timebatur Pomp., magis 2, 29; validius diligere otium 2, 98.
- Vanissimus omnium vir 2, 80; vanitas eius deprehensa 2, 60, cum respectu mendacii.
- Variare aliquid ex solito 2, 41; variatum est procliis, dum modo haec, modo illa pars vincit 2, 51.
- Varro inter poët. 2, 36.
- Varro in partib. Pompeii 2, 71.
- Varus in Pompeii partibus proelio absortus 2, 56.
- Varns Quinctilius pater eius qui in Germania cecidit, liberti manu mortem occupat 2, 71.
- Varus Quinctilius cum tribus legionibus, totidem alis, sex cohortibus caesus in Germania 2, 117; cuius cladis origo, caussae, series cap. 117, 118, 119; vir bonae voluntatis, sed malus dux 2, 120.
- Vatinius 2, 69.
- Vberius praemium 2, 28.
- Vehi equo 2, 114; vehiculo 2, 59; vectus in summum fastig., evert. 2, 30.
- Vehiculum iunctam 2, 114; ita Nepos: iugetis iumentis vehi.
- Veientes 1, 8.
- Velare se insignibus honorum 2, 71; velatus corona aurea 2, 82; velatus pullo amiculo 2, 80.
- Velia 2, 79.
- Velle. Hunc Augustus vulnerat moderatorem esse iuventutis filii 2, 102; hunc voluit fortuna exitum eius esse 2, 72.
- Velleius historicus noster. Retinimus certis de causis praenomen C. hactenus usitatum, M. autem praenomen potissimum amplectitur Gerardus Vossius, quem vide; operis sui brevitatem passim indicat 2, 52, 2, 89; et hyperbolice designat 1, 16; vid. supra transcur., atque adeo iustum opus et historiam plenam «*perparat*» pollicetur 2, 48, 2, 89, 2, 66, 2, 99, 2, 103, 2, 114, 2, 199; fuit tribunus militum 2, 101, praefectus equitum 2, 104; quaestor et legatus Tiberii 2, 111; donatur in triumpho Tib. 2, 121; de genere suo loquitur 2, 16, 2, 76.
- Velleius C. avus Velleii interimit se 2, 76.
- Vellicianus frater Velleii 2, 115, 2, 121.
- Velut, cum nota sententiae et iudicii. Velut poeniteret prioris fide 2, 48; velut oraculo emis-

INDEX

- sa vox 1, 10; velut alumni horum 2, 36 etc.
- Venalis semper Manilius 2, 33; venalis omnibus et in omnia 2, 83; ita: vendere se 2, 51; vendente temp. consule 2, 60.
- Venditare se literis senatui, iactare, suam operam praedicare 2, 63.
- Venetia 2, 76.
- Venire saepius in conspectum militum 2, 63.
- Venitur ad tempus 2, 123; veniendum est ad erubescenda 2, 130, in transitione.
- Ventidius consul fit, et postea triumphat 2, 65; Parthos fundit 2, 78.
- Venus 2, 41.
- Venusia colon. 1, 14.
- Verbum militare 2, 52; in verba Cinnae iurat exercitus 2, 20; iurisiurandi militaris periphrasis, quod praestabant milites stipendia facturi, de quo vide omnino *Pet. Fabr. semestr. 1 comment. de magistrat. R. et cl. Freinshem. ad Curt. 7*, 1; verbis rudis, sensibus celebris, de script. poet. 2, 9.
- Verecundissimus in gerendis honoribus, modestissimus et civil. leg. observ. 2, 33; verecundia Catuli, dum cessit voluntati populi 2, 32; verecundia aliquid reticere 2, 16; verecundia restituta acies, pudore 2, 55.
- Vero. At vero, *inter ceteros* 2, 104.
- Versari inter arma et studia 1, 13.
- Versuti plena animi consilia 2, 102; versutissimus 2, 118.
- Vertex 1, 16.
- Vesta 2, 131.
- Vesuvius mons 2, 30.
- Vestigio non recedere 2, 55.
- Vetus imperator 2, 104; veteres romanorum ducum 2, 80; vetera miramur, recentium incuriosi 2, 92.
- Veterani revocati 2, 111.
- Vexillarium magnus numerus 2, 110; v. *Lips. ad 1 A. Tac. et Stevvech. ad Veget. 2*, 1.
- Vexata tempestate classis 2, 79.
- Vibillius centurio 2, 78.
- Victus consensu populi 2, 32; victus petitione pontificatus ab 2, 43; victor omnium certaminum, in ludicro sc. 1, 9; victor Africani belli 2, 55; victor gentium, locorumque quos adierat 2, 107; victoria praevideri potest aliquando 2, 82; victoria Augusti clementissima 2, 86; victoriae fiducia non est in multitudine reponenda 2, 113; victoriae occasio 2, 115; victoriam vocat Antonius fugam suam 2, 82; victoria desperata in mortem dimicabatur 2, 85.
- Videre. Viderent proinde quem deserturi forent, considerarent, expenderent etc. 2, 55; Cato nunquam recte fecit, ut facere videretur 2, 53; sicut in illo *Sallustii Catil. 54*: Cato esse, quam videri bonus malebat.
- Viennensium seditio 2, 121.
- Vigiliam ubi res exigit 2, 88; vigilia singulari 2, 34; vigilia invictus 2, 79, *vigilantia et diligentia*; a vigiliis in somnum conversa civitas 2, 1, sc. a labore in otium.
- Vigere. Vigeat hic miles et imperator, illa marcebant omnia 2, 48; vigor animi 2, 127; vigore animi acerrimus 2, 41; vi-

INDEX

- gore ingenii atque animi **2**, **18**; vigor adventus Caesaris **2**, **50**; vigor eloquentiae **1**, **10**.
in Vincula duci **2**, **7**.
Vindelici prov. fact **2**, **39**; vincuntur a Tiberio et Druso **2**, **95**, **2**, **122**.
Vindex romani imperii Tiberius **2**, **75**; **2**, **104**; vindex belli oppon. pacis auctor **2**, **25**.
Vindicare variis significatibus servit apud Nostrum; vindicare iniuriam fratris, i. e. fratri illatam iniur. ulcisci **1**, **1**; ita: vindicandae fraternae mortis causa **2**, **6**; vindicare se ab aliquo, ultionem et defensionem hic complectitur **1**, **3**; vindicare dignitatem patriae, asserere **2**, **29**; vindicare temp. maximis periculis, praesenti remedio tueri, servare **2**, **28**; vindicavit nos ab alterius metu, alterius contumelia **2**, **4**; vindicari, defendendo **2**, **121**; vindicatum armis eius mare, sc. a latrocin. **2**, **73**; vindicatae provinciae ab iniuriis **2**, **126**; munificentia principis vindicat urbium damna, resarciendo sc. **2**, **126**; vindicati ab eo, clade immunes servati **2**, **120**; vindicare victoriam, acquirere et reportare **2**, **112**; ita: vindicavit cognomen virtute partum **1**, **13**; militi plus gloriae vindicatum est **2**, **112**; vindicare sibi nihil, tribuere, arrogare, adscribere **2**, **127**; ita: vindicare honorem **2**, **121**; Alcmana Lacones falso sibi vindicant **1**, **18**; vindicabat Caesar partem asperrimi belli, sibi sumebat, cetera legatis committens **2**, **105**.
Vindicta consularis, animadversio **2**, **92**; privato odio non publicae vindictae data ultio **2**, **7**; vindicta oppon. admonitioni et castigationi leniori in discipl. milit. **2**, **114**; vindicta libertatis, assertio, defensio **2**, **64**.
Vinicii consulatus, solennis terminus chronologiae Velleian. **1**, **8**, et saepe. Huic enim inscripsit suum opus.
Vinicius P. pater eius ad quem Velleii historia scripta **2**, **104**.
Vinicius M. avus eius **2**, **104**.
Violare uxorem alterius, adulterio sc. **2**, **100**; ita: violator domus Caesaris, de adulterio Iuliae **2**, **100**; violatio fidei **2**, **1**;
Vir antiquus et gravis **2**, **49**; antiquissimi moris **2**, **116**; demerendis hominibus genitus **2**, **102**; bonae voluntatis **2**, **120**; simplicitatis generosissimae **2**, **125**; multiplex in virtutibus **2**, **105**; vir nulli secundus **2**, **76**; viri sacerdotes **2**, **124**; viris maturus, qui max sumpturus est togam virilem **2**, **99**; triumviri agris dividendis colonisque scribendis **2**, **2**; ita: XX viri dividendo agro Campano **2**, **35**.
Vir pro marito **2**, **102**.
Virilis opera, strenua **2**, **120**; viril. tog. v. tog.
Viritim ipsum civitate donavit, solum et seorsum **2**, **16**, v. not. Curt. **7**, **4**: si quis viritim dicare vellet.
Vires veteres earum urbium **1**, **4**; virium abundantia sedes quaerere, multitudinis abund. **1**, **4**.
Virgilius princeps carminum **2**, **26**.
Viriathus frande magis quam virtute interemtus **2**, **1**, v. not.;

INDEX

- eius contumeliosum bellum 2, 90.
- Virtus ip coisuscennque animo inest, ei plurimum tribuendum 2, 128; virtuti simillimus homo 2, 35; virtutes uno scelere omnes amissae 2, 72; virtutum tot tantarumque adulescens 2, 97; virtutibus diversis celebres 2, 116; *diversa arte ex aequo pollentes*, inquit Tacitus 13 A. 2 de Burrho et Seneca.
- Virtus et fortuna sententiose iunguntur in elogio ducis 2, 97, 2, 121, intelligit virtutem militarem sive fortitudinem; virtus Pisonis Thraces compressit 2, 98; *virtute* et ductu Ventidii 2, 78.
- Vis fortunae 2, 116; fatorum 2, 57; hostium 2, 120, potentia etc.; vis Africi 2, 79; dominationis 2, 68, vide supra.
- Vis et virtus opponuntur 2, 72; ibi impetus, hic ratio intellig.
- Vis legibus restituta 2, 89, auctoritas et efficacia; vis censoris deerat 2, 95.
- Vis regia, potestas vere regia 2, 108; consulatus eius omnem vim exercuit in 2, 47.
- Vis ac voluntas resistendi, facultas et vol. 2, 109; tanta vi animi atque ingenii invecus est in 2, 35; vi animi obnitente 2, 123; praecipuum rei robur ac vires ita declarantur; Na: vis forensis, eloquentiae sc. forensis *robur* 1, 17; vim odoris excitavit igni 2, 22.
- Vis hominum, multitudo 2, 70; viingenti hominum potius 2, 5.
- Vim intulit vitae suae 2, 45.
- Visendi alicuius gratia convenire 2, 99; ad visendas provincias mitti 2, 94.
- Visu nocturno territus, somnio 2, 57.
- Visurgis 2, 105.
- Vitare militum gladios, fuga sc. 2, 7.
- Vitia aluntur facultatibus, licentia et assentationibus 2, 82; omnibus morum vitiis eam contumeliam meritis 2, 45; vitiosissimus inter vitiorum dissimulationem 2, 97; adde Tac. 16 A. 32, 3.
- Vivere in exilio perpetuo 2, 62; vivebat alieno beneficio, servatus sc. armis alterius 2, 62; nemo bonis inimiciore vivebat 2, 47; vivit vivetque Cicero per omnem seculorum memoriam 2, 66, de fama immortal.
- Vivus ignis 2, 88; nam et ignis vivere ac mori passim dicitur, v. exemplo apud Dionem 47 fin.; vivorum censura disceat 2, 36.
- Vix admissus, aegre 2, 60; vix posset implere censorem 2, 95; vix hominis est audere talia 2, 47.
- Vltimae stirpis, vilissimae 1, 11.
- Vltor ipse sceleris a se commissi 2, 100; ultio inimicitarum quaesita erat 2, 7; ultionis exactio in virtutis parte posita apud ethnicos, not. ad 1, 1; ultio de poena et castigatione 2, 125.
- Vltra barbarum promotus, supra barbari indolem 2, 118; ultra feminam mollitiae fluens 2, 88; ultra metum durat odium 1, 12.
- Vltro transgredi Rhenum 2, 120, sponte, sive potius insperetiam, ut in similibus locis ad

INDEX

- Virgilium interpretatur Servius.*
Vndeciesimus annus 2, 91; undequingagesimus 2, 17.
Una luctatio, sola 2, 124; parendi scientissimus, sed nui 2, 79; id nnum dixisse iuvat 2, 103.
Unicum scelus huic atrocitati adiectum est 2, 7. *Acidalius pro summo et unici exempli scelere habet. Mihi rectius videtur Velleium ex Velleio interpretari, atque hunc locum cum simili et sensu et negotio comparare, de quo 2, 6. Id nnum nefarie ab Opimio proditum, etc., ut enim ibi taxatum pretio caput Gracchi; ita hic innocentis adolescentis supplicium sceleris nomine damnat: cetera utrobique asperse quidem et crudeli er, ut loquitur, non tamen scelestegesta intelligens; unice cavet concordiae Cicero, valde, praecipue 2, 48.*
Vocitari 1, 3.
Volumen, de tota historia sua usurpat Velleius 1, 14, v. not., 2, 131; quanti voluminis opera, quae requirunt magn. vol. 2, 106; sive ut ipse explicat: voluminum multorum instar exigit haec res 2, 20; voluminibus vix multis explicandae res 2, 46, volumina iusta opponuntur aetiori scripturae, quae Velleius usus est 2, 114, 2, 119, 2, 48.
Voluntas regni arguitur in Cæsare 2, 68; voluntatis bonae vir 2, 120 *usqueque*; voluntatis publicae argumentum 1, 15.
Voluntas pro benevolentia 2, 52.
Voluntaria comes exilii 2, 120; voluntaria mors 2, 87, 2, 102; voluntarii sc. milites 2, 11.
Voto magis quam arbitrio inimicorum obiit 2, 22.
Voto finit volumen Velleius 2, 131, et imitatur Lipsius 6 polit. f.
Vota suscipere pro aliquo 2, 48.
Vox principis, oratio, dictum 2, 111; ita: effudit vocem convenientissimam conscientiae 2, 14; voce publica dicere 2, 124; voce obtestor deos 2, 131, sicut alias, publico nomine causaque; vox publica abscissa 2, 66, de Ciceronis interitu, qui, ut ipse Velleius loquitur, per tot annos publicam civitatis salutem defenderat.
Urbs, pro Roma 2, 100; post urbem conditam 2, 49; urbi orbique terrarum 2, 44; urbs Roma 2, 3; urbs romana 2, 111; urbs Attica 1, 18; urbes florent, concidunt, resurgunt 1, 7, v. not.; urbium potentia ex magnitudine moenium aestimata 1, 4, 2, v. not.; urbibus unde nomina imposita 1, 1, etc.
Urere domos 2, 120; populum urebat gravis annona 2, 77.
Usque eo, ut 2, 118.
Usura. Ne ab huius quidem usura gloriae temperavit animum 2, 3.
Usurpare id nominis 1, 3; usurpabant eum honorem dum viverent 1, 4.
Usus literarum 2, 110; usui esse 2, 95; usu sagittarum celebris 2, 34.
Ut primum, quamprimum 2, 33.
Vt cumque concepta spes 2, 67.
Vteri neque sibi neque reip. fe-

INDEX

- licis femina, *secunditas intellig.* 2, 93.
- Vti aliquo adiutore legatoque 2, 115, 2, 125; opera alicuius singulari 2, 129; uti somno in vitam, non in volupt. 2, 41.
- Vti ingenio meliori quam fortuna, *habendi signif.* 2, 13.
- Vti victoria elementer, *exercere* 2, 56.
- Vti fortuna et virtute sua, *sequi fort. sua* 1, 74; impetu suo 2, 52.
- Vtilis in castris et in toga 2, 125.
- Vtilitas auctoritate munienda 2, 127, *i. e. viri publice utiles auctoritate et honoribus ornandi sunt etc.*
- Vulnere gravis 2, 55.
- Vultum victoris magis, quam morientis praefereus 2, 27, *vultu magis quam ingenio bonus* 2, 100.
- Vxorum fides summa in proscriptos maritos 2, 67.

X.

Xerxes togatus dictorio Pompeii appellatur Lucullus 2, 33.

FINIS INDICIS.



INDEX EORVM

QVAE IN HOC VOLUMINE CONTINENTVR.

T ypographus Taurinensis	pag. III
Dedicatio Davidis Ruhnkenii.	IX
D. Ruhnkenii praefatio	XV
P. Burmanni praefatio	XXIX
C. Velleii Paterculi Histor. Rom. liber I.	I
Eiusdem. — II.	42
Annales Velleiani seu vita Velleii Paterculi pro temporum ordine disposita ab Henr. Dodwello	277
Index ad Caium Velleium Paterculum, auctore Io. Henr. Boeclero	367

1140-2006389

Facultate impetrata.







